

GİZEM YİÇİT

Ayken Kızlar

GUARDIAN

TAMAY REVA YAZGAN

Hayali İstanbul'da mimarlık okumak olan Tamay için, babasının otellerini devretme vaadi cazip görünse de onun tek isteği hayallerine ulaşmaktır. Ve bunun için ne kadar ileri gidebileceğinin farkında değildir. Ta ki karşısına babasının en yakın dostunun oğlu Araf Altemur çıkana kadar.

"Sen... uzaktan bakınca, normal şartlarda..."

Bir süre baktım yüzüne, çok uzun bir süre olmalıydı ki gözleri sabırsızca gözlerime çevrildi. ... tam benim tipimsin... Biliyor musun?"

ARAF REHA ALTEMUR

Uzun yıllardır tek başına sürdürdüğü disiplinli dünyasında, hayatını işine adanmış ve kendi çizgilerini koruyan bir adamdır. Ağırbaşlı, kararlı ve göz ardı edilemez bir çekiciliğe sahiptir. Kendi yolunu çizip ailesinin ısrarından kurtulmak için hayatında yaptığı en iyi anlaşma, bir gece Kalkan'da olmuştur.

"Tamay Altemur," dedi derinden bir sesle. "Sen benim hoşlanabileceğim bir kadınsın." Alt dudağını ıslattı yavaşça. "Tam anlamıyla benim tipimsin, bunu biliyor muydun?" Tam anlamıyla benim tipim olan bir Sarışın.

YAZGAN
OTEL

GUARDIAN

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

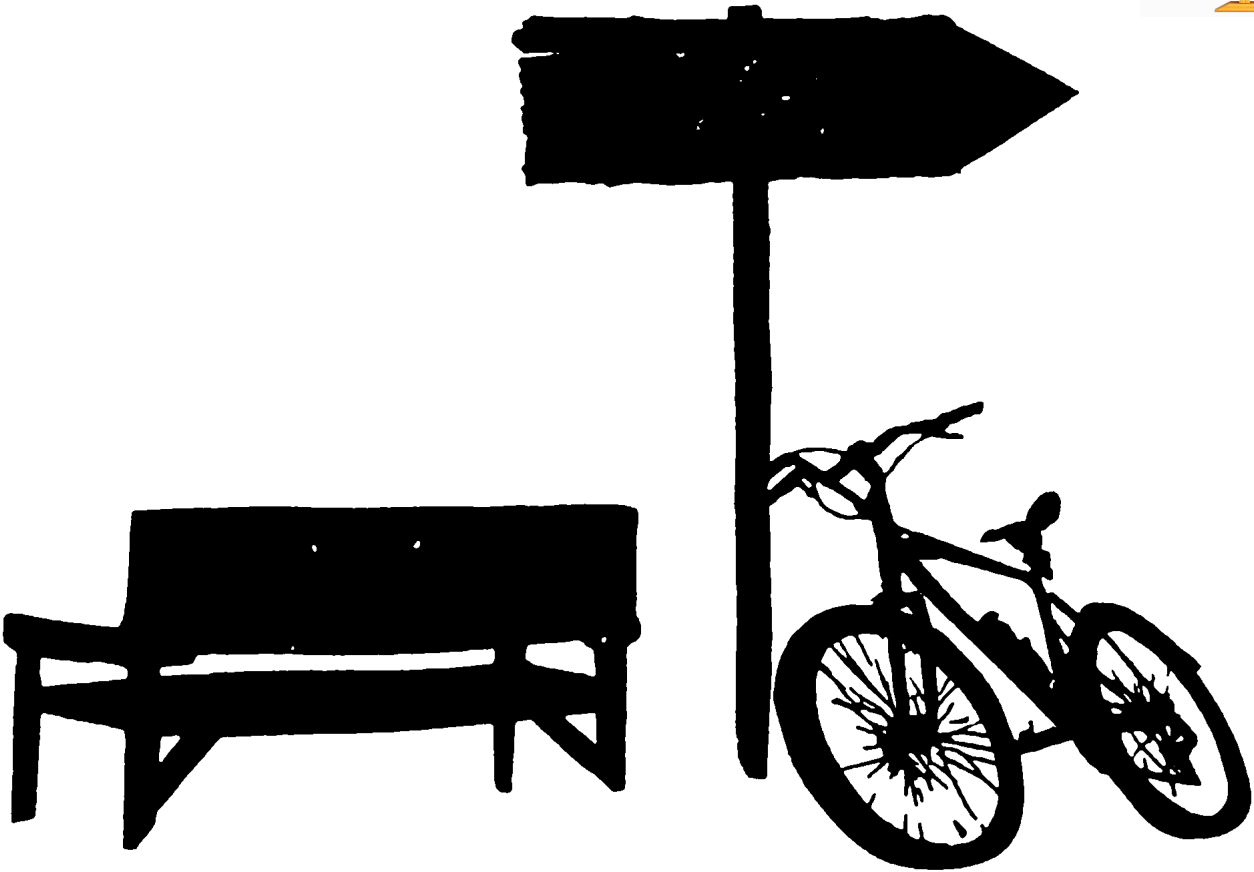
"Önce yarışımızı yapalım,"
diyerek sırtını
geriye verdi ve yüzünün
bir kısmını bana çevirip
gözlerimden içeri
baktı uzunca.
"Sonra anlaşma."

"Ne anlaşması?"

*"Hayatımızın
anlaşması."*

GİZEM YİĞİT

Aykur Kuyular

AYKIRI KIYILAR - I

YAZAR
GİZEM YİĞİT

BASKI VE TASARIM
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Oğulcan Bulut
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Özcan
Editör: Beyzanur Özcan
Düzeltili: Zehra Cantürk
Kapak Tasarım: Hatice Çetin
Sayfa Tasarım: Beyzanur Özcan

1. Baskı: Eylül, 2025

ISBN: 978-625-96188-2-1

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2025, GİZEM YİĞİT

Türkçe Yayın Hakkı

©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Guardian Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

*"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi
5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.*

Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

*Bu kitabın iç ve kapak tasarımında AI (yapay zekâ) uygulamalarından
yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek
kişi ya da olayı temsil etmemektedir.*

BASKI

Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4 Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77 Sertifika No: 49388

YAYIMLAYAN

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

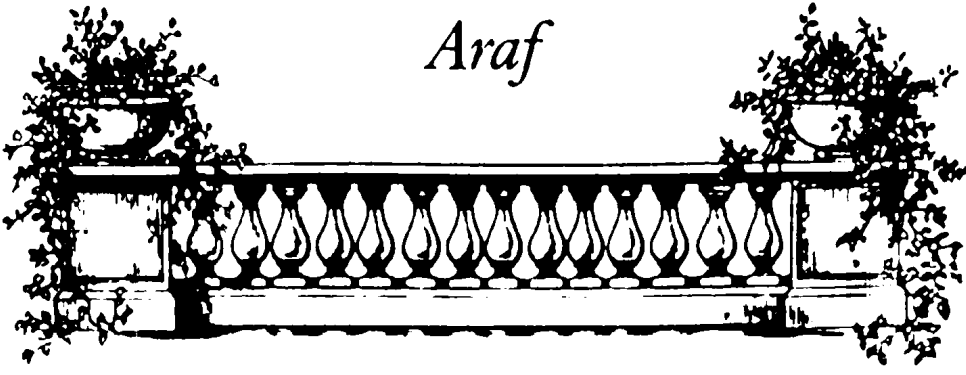
Aykur
Kuyular

GİZEM YİĞİT

Düzenleme
Ny.özlem

Sadece yaz tatillerinde kurulan tüm hayallere...

“Bu defa diğerlerinden farkı ne? Ne olabilir yani?” Oturduğum yerde ayaklarımı bir ileri bir geri sallarken etrafı en ufak bir pürüz varmışçasına inceleyen anneme dikmiştim gözlerimi. Derin bir nefes alırken yavaşça omuzlarımı da düşürdüm. “Her yıl geliyorlar zaten. Ne bu hazırlık, Allah aşkına?”

“Bu kez kalabalık geliyorlar, kızım,” dedi annem. “İkinci katın neredeyse tamamını ayırttılar, sen düşün.” Ters bir bakış atarak önüne döndü ve elindeki yastığa pat pat vurarak yatağın baş kısmına özenle yerleştirdi. Ardından doğrularak ellerini beline koyduğunda odayı turlayan yeşil gözleri saniyeler sonra gözlerime uğramıştı. “Kardeşleri, aile dostları... Yıllardır dostumuz olan insanları mahcup mu edelim? Bize güvenip buraya kadar çağırıyorlar.” Derin bir nefes aldı. “Ayrıca, memnun kalmalılar ki bizim de işimize yarasın.”

“Yarın amcamlar da geliyormuş,” dedim yüzüm daha da düşerken. Sözlerini duymazlıktan gelmemin asıl nedeni aklımın bir köşesini işgal eden bu düşünceydi. “Beleşçiler...”

Annem kaşlarını çatarak bana döndü. “Ne kadar ayıp,” dedi kızarcasına, birkaç adım atarak bana doğru yaklaşmıştı. “Babanın yanında bunları söyleme... Sonra tartışıyorsunuz, küslüğünüzle ben uğraşıyorum.”

“Biz zaten babamla küsüz.”

“İki gündür inadım inat gez kızım, tamam mı? Aferin sana!” Öfkesi odayı ateşe bile verebilirdi. “Bi’ de amcanlara beleşçi dediğini öğrensin, tam olsun! Aferin... Sen böyle burnunun dikine dikine git.”

“Ne yani? Yalan mı?” diye sordum oturduğum masanın üzerinden aşağı atlayarak. “O geri zekâlı kızları her seferinde bana hava atmak için geliyor buraya, bilmiyor muyum ben sanki?”

“Havasını atacağı neyi var? Sen her şeye sahipsin.” Histerik bir şekilde güldü. “İyi olduğu şeyi göze sokup kendini ispat etmek istiyor işte... Anla artık şunu.”

“İspat etmekmiş...”

Herkes kendinde gördüğü eksikliği odaklanıyor olabilir miydi?

“Büyütme artık, kızım.” Bir elini belime koyup beni kapıya doğru yönlendirdiğinde adımlarım istemsizce harekete geçmişti bile. “Çocukla çocuk mu olacaksın? Değer mi hiç?”

“Anne,” dedim gözlerimi devirip. “Yaren benden büyük.”

“Bir yaş.”

O yirmi bir yaşındaydı ve üniversitede ikinci sınıf öğrencisiydi. *Benim aksime*. Ben ise bu otele tıkalı kalmıştım. *Babam yüzünden*. Onların kanatları altından çıkamıyordum; tutsak edildiğim yer kafes değildi ama bir insanın vicdanına oynayıp önceliğini ona dahi fark ettirmeden değiştirmek de suç sayılmalıydı. Babamın bana yaptığı gibi...

Yine de insanı *kendi seçimleri* var ederdi.

“Sonuç olarak büyük,” diyerek sebepsizce anneme çıkıştım.

Konu kuzenim olacak aptala geldiğinde hep aynı noktaya çıkıyordum tüm yollarım; sinirleniyordum, yediremiyordum, haksızlık ediyordum... Kendime ve en çok da ona. Kıskançlık mıydı yaptığım? Öyleyse bile, bu çok normal değil miydi? Yaşıtlarımla kendimi kıyaslamaktan daha doğal ne olabilirdi?

Başımı sıkıntıyla iki yana sallayıp dudaklarımı ıslattım. Kapıdan çıkar çıkmaz alt katlardaki insanların uğultusu doldurdu kulaklarımı. Güneş, akşamın gölgeleri düşerken yakıcı sıcaklığını nihayet kaybetmişti ve Kalkan’ın en güzel saatleri başlamıştı. Saat akşam altıyı gösteriyordu. Belki de burada olmaktan en az pişmanlık duyduğum zaman dilimi buydu.

“Eee, ne zaman geliyorlar?” diye sordum merdiven basamaklarına yöneldiğimizde.

Balkon tipindeki uzun koridorlarda oda kapıları peşi sıra dizilmişti. Üç katlı, denize sıfır bir yerdi sahip olduğumuz otel. Kalkan’ın en iyi aile konaklamalarından birini yönetiyorduk ve yaza girmeden odaların çoğunun rezerve edilmesinin en büyük sebebi, sunulan hizmetin kalitesiydi. Açık yemek alanları, küçük veya büyük ayrı ayrı havuzlar, gösteriler, eğlence mekânı, canlı müzik, hayranlık uyandıran bir manzara ve denize sıfır, sakın bir konum...

“Tamay!”

İşte, ismim bu.

Dolunay, yani ayın on dördü, demek.

Düşüncelerimi bölüp beni de hafifçe sıçratan sesin sahibi adımlarımı kesmemi sağladığında merdivenleri bitirmiş, birinci kata inmiştik. Kori-dordaki balkona yaklaştım ve kollarımı mermere dayayarak çatık kaşlarla aşağıya baktım. Elbette, *Serkan*.

“Ne diye bağıırıyorsun?” dedim sertçe, sesim yükselmişti. Etrafa kaçamak bir bakış attım; müşterilerin çoğu yemek alanında, manzaraya karşı oturmuş sohbet ediyordu ve zaten yarısından fazlası da turistti.

Sırıtarak ellerini iki yandan beline dayadı. “Cengiz Bey, *söyle o Tamay Hanım’a; insin aşağı, üç dakikası var, sinirlerimi daha fazla bozmasın, dedi.*”

“Geliyoruz, Serkan!” diye bağırdı annem arkamdan, ardından beni sırtımdan bir kez dürttü. “Hadi be, kızım! İnsanları karşılayacağız! Kaç yıllık dostlarımız, ayıp olacak! Hızlı ol...”

Sabrımın tükendiğini hissetsem de belli etmedim. “Tamam, anne.”

“İniyorum ben, oyalanmadan gel.”

Omzumu umursamaz bir edayla silkerek mermere biraz daha yaslandım. O saniyelerde annemin uzaklaşan terliklerinin çıkardığı sesi duydum; indiğinden emin olmak için ses kaybolana kadar bekledim. Ardından dikkatimi yeniden Serkan’a verdiğimde havuzla arasında bir metre olduğunu fark ettim. Keşke özel bir gücüm olsaydı da onu tam şu an itebilseydim içine. Eğlence olurdu en azından.

“Beş, on, on beş dakikaya geliyormuş, diye ilet ona.”

Kahverengi gözleri kısıldı anında. Olduğum balkona bakmak için başını hafifçe geriye atmıştı ve kararmaya başlayan havaya rağmen yanan teni hâlâ belli oluyordu. Temmuz ayının sonlarında olduğumuzu düşünürsek çok da normaldi. Serkan bizim çalışanlarımızdandı ve üç aylık her yaz tatilinde soluğu burada alıyordu. Yazın çalışıp geriye kalan tüm aylar boyunca kazandığı parayı eğitimine ayırıyordu. Oldukça fazla bir paraydı bu, çünkü azımsanamayacak kadar yüksek miktarlar dönüyordu yaz aylarında.

“Altemurlar geliyormuş, duydun mu?” diye sordu heyecanla. “Cengiz Bey zaten seni karşılama için çağırıyor... Giriş işlemlerini sen alacaksın, biz de çocuklarla odalara yerleştireceğiz. Bu kez iki kişi değiller, kalabalıklarmış.”

Rus bir çift el ele balkonun altından geçerken dağılan dikkatimi toplayıp derince ofladım. “Duydum...”

“Tuğrul Bey’in annesi, babası, oğulları, kardeşlerinden tut baldızına kadar herkes gelecekmiş... On gün buradalar kızım,” dedi dudaklarındaki gülümseme genişlerken. “Bu yaz var ya...” Tedirgince etrafına bakındığında kimse olmadığına ikna olmamış gibi daha kısık bir sesle konuşmadan önce bir adım daha yaklaştı alt korkuluğa. “Deli gibi bahşiş alacağım... Büyük hissediyorum.”

“Nankör,” dedim onu kınar gibi. “Biz sana az mı para veriyoruz? İnsan utanır, hayâ eder...”

“Hayâ etmek ve utanmak aynı şey yalnız.”

Sevimsiz bir şekilde gülümsedim. “İkisi de sende yok.”

“Serkan! Söyle şu deliye de insin çabuk! Geldiler!” Serkan annemin sesini duyduğu gibi bana tek bir cümle daha etmeden ana girişe fırladığında dudaklarım açık kaldı ama son bir kez daha annemin kısık sesli bağırışı kulaklarıma ulaştığında ben de son sürat peşine takıldım. “Tamay!”

Merdivenlerden hızlı hızlı inmeye başladığımda bir elim korkuluğa sarılmıştı çünkü havuzdan çıkıp doğruca üst kata koşan çocuklar olabiliyordu. Ben ise yerlere saçılan suları fark edemeyecek kadar dikkati dağınık bir insandım.

Sıklaştıran nefeslerimi dudaklarımdan arasında söndürdüğümde sertçe yutkunup resepsiyon alanına geldim. Çoğu çalışanımız yıllardır bizimle olduğundan yaz aylarına dair en sevdiğim şey, bu tanıdık insanlarla bir arada olmaktı. Onun dışında her şey sıkıcı geliyordu. Daha doğrusu, *sıradan*. Özellikle bir işletme sahibi olmak... gerçek anlamda hiç benlik değildi.

“Neredesin kızım sen?” diye sordu babam Cengiz, kalın kaşları çatılmıştı ve esmer teninin üzerinde bile belli olan kızarıklık, kızgınlığın bir emaresi olarak oradaydı. Mavi gözleri de aynı hislerle dolmuştu. “Bir kez sözümü dinle, Tamay! Bir kez! Burası senin işletmen, hep demiyor muyum kızım ben sana? Gelip insanlarla iletişimini kur, bunu öğren... Senin olacak diyorum!”

Çenemi sıkarak burnumdan sabırla sert bir nefes verdim ve bir şey demeden geniş resepsiyon masasının arkasına geçtim.

“Şu tavırlara bak... Baba mı konuşuyor, eşekbaşı mı, anlamadım gitti! Hep sen yüz veriyorsun Seda bu kıza!” Yandan bir bakışla gözlerimiz keşiştiğinde dik dik bakiştık. “Şu saçını toptasaydın bari.”

Saçlarım tepemde dağınık bir topuzdu ve saatlerdir el sürmemiştim. Daha da dağıldığını biliyordum. Üzerimde ince, askılı beyaz bir elbise

vardı ve dizlerimin birkaç parmak üstüne doğru salınarak iniyordu. Klasik yaz günlerimin birindeydim.

“Memnunum ben.”

“Ablası kılıklı...”

“Ne varmış ya ablamda?” diye soludum bu kez öfkeyle. İki gündür aramız bozuktu ve benim inadım babama çektiğine göre ikimizin de geri adım atmaya niyeti yoktu. Elbette küçük olan taraf ve ayrıca evlat olarak ben ona sarılır, her seferinde gönlünü alırdım ama bu kez haklıydim. Konu bendim çünkü.

“Ya sabır! Ya sabır...”

“Yeter, Cengiz. Bak, geldiler,” dedi annem koluna dokunup yanına çekerken. Araba tekerlerinin sesleri sonrasında açık kapıların ardında görünen lüks araçlara kaymıştı gözlerim. Sırtımı dikleştirerek ifademi düz tutmaya, çatık kaşlarımdaki kıvrımı silmeye çalıştım. Ne kadar başarabildiğim ise büyük bir soru işaretiydi.

Gözlerimi önüme çevirdiğimde elime ne ara aldığımı bilmediğim kalemi parmak uçlarımda çeviriyordum sessizce.

“Seda...”

Sesi duyduğumda alt dudağımı ıslatarak kafamı eğdiğim yerden kaldırdım ve Bihter Altemur’u aldım görüş alanıma. Tuğrul amcanın eşiydi. Annemin bahsettiği, her yıl istisnasız bir araya geldikleri insanlar buydu ve aslında gerçekten iyi insanlardı. Annem her yıl Bihter teyze ile bir araya gelmek için gün sayardı. Arada sırada onları ziyaret etmek için İstanbul’a kısa süreli gidiyor olsalar da yazın burada olmak kadar keyif vermediği açıktı.

“Canım benim,” dedi annem, Bihter ablanın etrafına kollarını sararken. Yüzünde içten bir gülümseme vardı. “İyi ki geldiniz! Sabahtan beridir gözümüz yollardaydı...”

“Hep birlikte gelmek iyi fikir değildi galiba,” diye oldukça kısıp bir sesle fısıldadı Bihter abla geri çekilirken. Kaşları kapının eşiğindeki karmaşayı işaret etmişti aynı zamanda. Bir an dudaklarımı birbirine bastırırken buldum kendimi; dakika bir, gol birdi. Anında nasıl dedikodu yapabilirlerdi ki? “Sadece oğlanlarla gelelim dedik, dinletemedik. Tuğrul işte...”

“Yok, yok, iyi yaptınız, olur mu...”

Kafamı istemsizce iki yana sallayıp tek ayağıma verdim tüm yükümü. Taş duvarların tavan ile bağlanan kısımlarına hizalanmış lambalardan vuran sarı ışık ortamı daha hoş bir atmosfere bürüyordu. Serkan ve birkaç

çalışan daha valizlere yönelirken kulaklarıma öyle bir uğultu geliyordu ki suratımı buruşturmamak için kendimi frenlemekle uğraşıyordum bir yandan. Yine de ifademi ve mimiklerimi sabit tutamıyordum hiçbir şekilde. Bu da benim en kötü yanımdı. Bir şeylerin yanlış gittiğini anlamak için yüzüme bakmanız yetiyordu; anında her şeyi ele veriyordum.

Sırasıyla birden çok insan taş duvarlar arasından içeri girdi. Önce iki kadın, kendilerini tanıtip el sıkışarak parmak uçlarında tuttukları küçük vantilatörü yüzlerine doğrultup etrafı inceleyerek içeri geçtiklerinde gözlerimi devirdim. Selam vermek ne kadar zordu?

Sen niye huysuzun tekisin, Tamay? Yüzün sirke satıyor, kim selam versin canım sana?

“Tamay... Ne kadar da güzelleşmişsin,” diyen ses beni kendime getirirken omuzlarımı dikleştirip karşımda beliren kadına baktım doğruca. Bihter Hanım toprak rengi gözleri, koyu kestane rengi saçları ve esmer teniyle her zaman olduğu gibi gayet güzel görünüyordu. Onun da üzerinde çiçekli bir elbise vardı.

“Teşekkür ederim, Bihter teyzecim,” dedim tebessüm ederek, yanında duran iki kadına kaydı gözlerim bu kez. Her ikisi de esmerdi, yalnızca daha uzun boylu olanın gözleri yeşildi. Onlara da başımı hafifçe sallayarak selam verdim. “Hoş geldiniz.”

“Ah, seni tanıştırayım,” dedi Bihter Altemur, sağ tarafındaki kadının beline doladı kolunu. Gülümsemesi derinleşti. “Bak, bu Yazgı, Asaf’ın eşi...” Ardından diğer tarafındaki kızı da kolları arasına aldı. “Bu güzel kızım da Azra...” Bir an biraz daha resepsiyon masasına doğru eğildi. Tek gözünü kırptı. “Umuyorum ki diğer gelinim.”

Kaşlarım şaşkın bir tavırla havalandığında gülümseyen kızı süzdüm sessizce. Hatırladığım kadarıyla üç oğulları vardı. Ben ise yalnızca küçük olanı birkaç kez görmüştüm. Lise öğrencisi değil miydi o? Ben öyle hatırlıyordum. Asaf ise büyük olanlarıydı. Öyleyse ortanca oğulları mı nişanlanmıştı? Annem bahsetmişse bile beynim gereksiz bilgileri kolayca sildiğinden hatırlayamıyor olabilirdim.

“Tebrik ederim,” diyebilirdim kibarca gülümseyerek.

O sırada Tuğrul amca girdi görüş alanıma. Bihter teyze ve *gelinlerini* annem havuzun olduğu alana doğru götürürken konuştuklarına kulak verememiştim. Tuğrul amcanın alnından yukarı kaydırıp saçları arasına sabitlediği güneş gözlüğü çok dikkat çekiciydi çünkü. Erkeklerin güneş gözlüklerini yakalarına takmalarını tercih eden kesimdendim. Diğer

türlüsü nedensizce komik geliyordu. Bir an sonra dikkatimi onlara verdiğimde babamla selamlaşmalarını izledim.

“Ulan Cengiz! Seni her gördüğümde daha da gençleşiyorsun puşt!” diyerek küçük bir kahkaha attı Tuğrul amca, bir elini babamın omzuna pıspışlar gibi vurdu. “İnsan burada yaşlanmaz lan zaten!”

Bir yandan gelenleri odalarına gülümseyerek yönlendirirken valizleri için de görevliler peşlerinden gidiyordu. Neyse ki büyük kalabalığı göndermiştik. Çoğuna göz değdirememiştim bile, çoktan ortadan kaybolmuşlardı.

“Öyle ortak, öyle...” Babam içten gülüşüyle hafifçe geri çekilip kapıya doğru baktı. “Hani, senin oğlanlar yok mu?”

“Altay İstanbul’a haber salıyordur... Bitmez ki bunların aşkı meşki. Erkek çocuğun mu var derdin var,” diye homurdandı Tuğrul amca, dudakları hoşnutsuzca kıvrılmıştı. Sert bir soluk çekti içine. Altay liseye giden oğluydu; ismini duyar duymaz aklımdaki boşluklar dolmuştu. “Asaf!” diye bağırdı ardından kapının dışına doğru, sesinin kuvvetinden yerimden sıçrayacaktım neredeyse. “Çocuklara dondurma almaya gitmişlerdi. Dondurma olmaya karar verdiler herhâlde, eşek sıpaları.”

Babam gülerek arkadaşının sırtına vurdu birkaç kez, ardından yan yana bana doğru döndüklerinde Tuğrul amca ile göz göze geldik. Saygıyla başımı eğip selam verdim.

“Tamay,” dedi sevecen bir şekilde, tam resepsiyon duvarının bir adım gerisinde durmuşlardı. “Nasılsın, kızım? Nasıl gidiyor?”

“İyiyim, aynı... Değişen bir şey yok,” dedim yalnızca. “Siz?”

“İyiyiz biz de, iyiyiz çok şükür,” dedi, ardından suratımı izlerken kaşları belli belirsiz çatıldı. “Sen gelmiyor muydun bizim o taraflara? Ne oldu o iş?”

Kalbimi kıran şey bir anda karşıma soru işareti olup çıktığında sessiz kaldım ama babam lafı devralıp “Vazgeçti,” dedi doğruca. “Bizden ayırlamadı.”

Eminim öyledir, baba.

“Aman kızım, kaç yaşındasın... Annenden babandan kopamayacak ne var?” Güler gibi oldu. “Sınav sonuçların geldi mi?”

“Gelecek hafta açıklanacak,” dedim babama çaktırmadan kısa bir bakış atarak. “Sonra tercihler başlar.”

“Daha ne... Hâlâ şansın var. Konuşuruz yine,” dedi. “İstanbul’a gelme meselesini düşün, ben de baban sayılırım biliyorsun... orada da yabancılık çekmezsın.”

“Sonra konuşuruz bunları,” diye lafı değiştirdi babam. “Gel, sana bu yıl eklediğimiz eğlenceleri göstereyim...”

Birkaç saniye içerisinde uzaklaşıp gözden kaybolduklarında geride derin bir sessizlik kaldı.

İçim sıkılmıştı birden, aslında birden de değildi. Son iki yıldır birikip dağ olan baş edilemez bir baskı hissediyordum üzerimde. Babam ile iki gün önce yaşadığımız kavganın asıl sebebi de buydu. Ona göre Antalya sınırlarından bir santim bile burnumu dışarı çıkarmamalıydım. Gözünün önünde olmalı, ablamın yaptığı hataları yapmamak için gözetiminden ayrılmamalıydım. Kendince önlemini böyle alıyordu ve ablamın acısını benden çıkarıyordu. Hatta üniversite okumama bile gerek yoktu ona göre; bu işletmenin devamlılığını ben sağlayacaktım ve onun gibi sürekli üstüne katarak daha da büyütmek olacaktı benim görevim. Babam benden küçük bir *Cengiz Yazgan* yaratmaya çalışıyordu, kısacası. Bana bu kadar güvendiği için mi böyle planlıyordu yoksa tamamen beni kısıtlamak için önüme yem mi atıyordu, hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim benim bunu istemediğimdi. Ya da artık öylesine bunaltmıştı ki beni, her söylediğine otomatik bir tepki verip hızla zıt koşuyordum.

“Aferin amcam, sıç üstüme... Hah! Aferin, iyi bok yedin, bula her yere...”

Düşen yüzümü toparlamak için vakit bulamadığım kısacık saniyelerde, başımı dağılan zihnimle kaldırdım ve yavaş adımlarla buraya yaklaşan adamı, kucağındaki bebekle birlikte ancak görebildim. Beyaz, yakasız bir gömlek vardı üstünde; kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı ve kumaşı efil efil duruyordu. Altında krem rengi bir pantolon vardı. Kucağında küçük bir çocuk duruyordu, elinde ise her yerine bulaştırdığı çikolatalı dondurma. Kucağında olduğu adamın da her yerine sürüyordu; bilerek yaptığı ortadaydı.

“Amca,” dedi küçücük çocuk, ya da söylemeye çalıştığı buydu. “Sıçayım üstüne...”

Genç adam adımlamayı keserek güldüğünde dudaklarının kıvrıldığı noktadan başlayan gülümsemesi yanaklarındaki belirsiz gamzeleri ortaya çıkarmıştı bile.

“Babanın yanında deme bunu, tamam mı?” diye kısık bir sesle konuştuğunu duydum adamın. “Tamam mı, fıstığım?”

“Amca...” dedi çocuk bir kez daha. Dondurmaya bulanmış avucunu adamın kirli sakalına yasladığında adamın yüzü buruşmuştu. “Sıçayım üstüne.”

Harfler ağzından çok tatlı çıkıyordu ama ne söylemek istediği anlaşılmıyordu. Adam başını onaylamaz bir anlamda salladı. “Baban diyorum, Alin. Gebertir beni...”

“Amca...” dedi Alin neşeyle gülerek. “Sıçayım babama...”

“Ulan zilli...”

Homurdanarak başını önüne çevirdiğinde çoktan olduğum yere varmışlardı. Gözlerim uzun boyuna, kısa kesim koyu kahve saçlarına ve kirli sakallarla çevrili çenesine, oradan da keskin yüz hatlarına dokundu. Yakışıklıydı; hafifçe esmer tenini hesaba katarsak kimin oğlu olduğunu birkaç metre öteden tahmin etmek hiç zor olmazdı. Tuğrul amcanın oğlu olmalıydı; şu *ortanca oğlu, yeni nişanlanan...*

Tam önümde durduklarında, “Hoş geldiniz,” dedim düz bir sesle. Küçük çocuk iştahla dondurmayı yalamaya devam ediyordu, gözleri üzerime çevrilmişti.

“Islak bir şeyler var mı?” diye sordu üstüne bakarken, bir anlığına göz göze gelmiştik. “Islak havlu? Ya da başka bir halt? Anladın işte.”

İnsan bir 'hoş bulduk,' der. Sabırla sessiz bir nefes aldım.

“Yok.”

“Zaten babamın getireceği yerden ne beklenirdi ki...” diye ağzının içinde homurdandığında ters bir bakış attım yüzüne. Kötü bakışlarımı üstünde yakalamış olsa da pek umursamamıştı belli ki. “Odam nerede?”

“İsminiz neydi?” diye sordum *iPad*’i elime alarak ekranı açarken. Gözlerimi gözlerine dikerken kaç yaşında olduğunu hesap etmeye çalışıyordum. *Yirmi beş?*

“Araf Altemur.”

Araf Altemur. *Asaf, Araf ve Altay.* İsmi hızla ekrana girerken oda numarasının belirmesini bekledim ama düşündüğüm gibi olmadı. Başımı eğdiğim tabletten kaldırdım ve çaktırmamaya çalışarak, “Ben size odanıza kadar eşlik edeyim,” dedim. Sonuçta ikinci katın çoğu Altemur ailesine ayrılmıştı ve herhangi birine yerleştiresem ne fark edecekti ki? Bulundukları kattaki odalardan birkaçının anahtarını gelişigüzel elime alarak içimden kendime onay vermiştim çoktan.

Önden ilerleyerek merdivenlere yöneldiğimde sessizce arkamdan geliyorlardı. Yeğeni bir şeyler söylüyordu ama düzgün cümleler kurduğu söylenemezdi, bu yüzden çoğu boş kelimelerden ibaretti.

“Amca... bitti,” dediği sırada basamakları çıkıyorduk mesela. “Yedim... bak.”

“Görüyorum,” dedi Araf Altemur. “Şu yüzüne gözüne bak, sen mi dondurmayı yedin dondurma mı seni anlamadım anasını satayım.”

“Ananı satayım,” dediğini duydum küçük kızın, avuçlarının birbirine vurduğuna dair o ses yankılandı duvarlarda. Gülmemek için ekstra çaba döktüm kısacık bir saniye.

“Kızım, anamı ne karıştırıyorsun? Ben de senin babanı satayım o zaman.”

“Amca... babamı satma,” diye ağlar gibi konuştu, Alin. “Babama yazık...”

“Yok, satacağız... Onu benim anamı karıştırmadan önce düşünecektin,” dedi. “Karşılığında da iki dondurma alırsınız, ha?”

“Alır mıyız?” diye sordu küçük çocuk hevesle.

“Herhâlde, güzelim benim,” dediğinde alaycıydı sesi. “İki dondurma da eder yani şimdi, beleşe mi vereceğiz? Anlaştık mı?”

“Anlaştık...”

“*Anlaştık* o...” dedi Araf Altemur alaycı sesiyle düzelterek. Küçük kızın güldüğünü duyduğumda iç çekerek nefeslendim. “Aferin sana... Bu zamana kadar yaptığım en iyi anlaşma buydu, prenses.”

Gözlerimi yavaşça devirerek merdiven basamaklarını bitirdiğimde bir adım onlardan önde duruyordum.

“Amca... üstüm pis,” dedi bu kez Alin. “Pimpis oldu... pis oldum.”

“Halledeceğiz.” Sert bir nefes aldığını işittim. “Odayı bir bulsaydık.”

Bana laf mı vuruyordu? Umursamamayı tercih ederek ona bakmadım. Koridorun sonundaki kapıların önüne geldiğimizde sağ taraftaki kapıyı açarak kenara çekildim. “Buyurun, odanız.”

“Valizlerim getirildi mi?” diye sordu. Kapının önünde dikilmiş birbirimize bakıyorduk. Aramızdaki boy farkından dolayı başımı hafifçe kaldırmak zorunda kalmıştım.

Öte yandan valizlerin çalışanlar tarafından çıkarıldığını biliyordum ama hangi odaya bırakıldığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Herkesin oda numarası normal şartlarda belli olduğundan böyle bir sıkıntı genelde yaşamazdık. Serkan’ı mı arasaydım? Bu adamın kaydı olmaması benim suçum da değildi ki... Buraya çıkarırken her şeyi akıl edemediğimden suçlu bir bakıma ben sayılırdım. İfademi kontrol etmeye çalıştım. Gelen herkes aşağıda olmalıydı. Karşımdaki adamın doğruca odasına çıkmasına ne demeliydi? Pekâlâ, yeğeninim halt yemesindendi. Üzerini değiştirmeden aşağı inememesine şaşmamalıydı.

“Size zahmet, içeriye bakarsanız,” dedim kendi valizini tanıması gerektiğini düşünerek. “Teyit etmek anlamında.”

Suratımın ortasına ters bakışlar atarak sabır diler gibi derin bir nefes aldı ve kızıl kahve gözlerini üzerimden alarak içeriye adımladı. Kapının önünde dikilmiş beklerken kollarımı göğsümün altında bağlamış gergince kapıyı süzüyordum. Hava kararmaya başladığından koridorların lambaları açıldı ve yeterli görüş alanı sağlıyordu.

“Bu, benim valizim değil.”

Alt dudağımı ısırarak pot kırmamaya çalışırken odadan çıkmıştı saniyesinde. Kucağındaki ufaklık parmaklarını ağzına götürmüş yalıyordu. Saçları kıvrıkcıktı ve oldukça şirin bir çocuktü. Amcası olacak adam ise bir o kadar huysuzdu. Haklı da sayılırdı. Çatık kaşlarına, altında kendine has bir parlaklık yakalayan kahverengi gözlerine baktım.

“Bir karışıklık olmuş öyleyse...” diye geveledim bir şeyler. “Sizin odanız sanırım şu yandaki odaydı...”

Kendimden emin konuşmamın aksine yan oda da doluydu. Üstelik anne ve babasına aitti. Bihter Altemur’un yanından ayırmadığı kırmızı valizinden anlamıştım. Bir sonraki oda tek kişilik olduğundan doğruca elenmişti. Adam çift kişilik yer istediğini söylerken utanç içinde hissediyordum. Nişanlısı ile birlikte kalacaklardı belki de...

“Ben karıştırdım sanırım... Hemen aşağı inip size birini yönlendiriyorum,” dedim mahcup hissetmekten kendimi alıkoyamayarak. Ne diye görmediğim ismine rağmen bilmediğim bir şeyin peşine düşüp buraya kadar getirmiştım ki adamı? Aptallıktı, kabul ediyordum. Yanından geçeceğim sırada “İşini düzgün yapabilecek biri olsun,” diyen sesini yayıldı koridora. “Odayı bulmak için harcayacak daha fazla vaktim olduğunu sanmıyorum çünkü.”

Çenemi sıkarak olduğum yerde durduğumda uzun kirpiklerim arasındaki mavi gözlerim kısıldı. Sırtımı geri çevirdim ve olduğu yerden kılmıdamayan adama diktim gözlerimi.

“Abartmanıza gerek yok,” dedim, aslında benim suçum sayılırdı ama onun bunu bilmesine hiç gerek yoktu. “Böyle aksaklıklar olabiliyor... Hayatın doğal akışı bu. Yol yorgunu olabilirsiniz ama ben de size yardımcı olup işimi yapmaya çalışıyorum.”

“Yapamıyorsun,” dedi sözlerimi es geçerek. Sinirlenmiş görünmüyordu ama pek de iyi baktığı söylenemezdi. “Şimdi hızlı ol ve bilen birini yolla.”

Bir noktada haklı olabilirdi. Bilmediğim hâlde adamı buraya sürüklemiştim ve art arda karıştırdığım odalar beni hüsrana uğratmıştı. Normalde bu kadar kalabalık bir kadro gelmezdi buraya. Tüm akrabalarını toplayıp teşrif eden Tuğrul amcanın suçuydu her şey. *En azından bana göre.*

Ayrıca o benim kim olduğumu bilmiyor muydu? Belli ki beni çalışanlardan biri sanıyordu. Pekâlâ, öyle de sayılırdı ama benim aynı zamanda buranın sahibi olduğumdan habersiz olmalıydı. *Hemen kabullendin, Tamay. Bak işte, babanın istediği gibi burası senindir.*

Sinirlerime hâkim olmaya çalışarak birkaç saniye tanıdım zihnime. Karşılığını vereceğim cümleyi düşünüyordum. Üstelik hatalı olsam bile bu kadar kaba olması gerektiği anlamına gelir miydi bu? Gözlerinin içine baktım sahte bir gülümsemeyle. *Çok beğenmediysen siktir git*, demek yerine başımı usulca salladım.

“Doğru,” dedim. “Size hemen işini bilen birini gönderiyorum.”

“İsabet olur.”

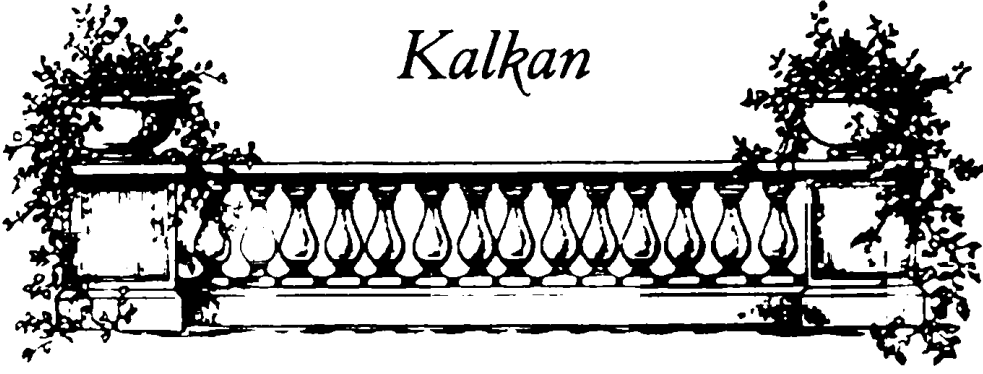
“Yaşanılan aksilik için öz-”

“Lafı uzatmak yerine bilen birini yollamanı istiyorum,” dedi sözümü tahammülsüz bir tavırla keserek. “Tek istediğim bu.”

Yanağımı içeriden dişleyerek çenemi birbirine bastırdım. “Anlaşıldı.” Başımı ağır ağır salladım. “Şimdiden iyi tatiller, Araf Bey. Tatilinizi kendinize ve çevrenizdekilere zehretmeden geçirmeyi unutmayın. Sonuçta dünyaya bir kere geliyoruz... Elbette, kaldığınız süre boyunca memnuniyetiniz için hizmetlerimiz sınırsız olacak. Diğer yandan, kıymetli vaktinizin daha keyifli geçebilmesi için size *sakinlik* öneriyorum, bu yüzden ilk adım olarak odanıza papatya çayı da yollatacağım. Her akşam dokuz nasıl, uygun mu sizin için?” Çatuk kaşlarına değen gözlerimi uzun kirpikleri arasındaki derin uçuruma düşürdüm. Sırtımı dönmeden hemen önce dudaklarım kapalı bir şekilde gülümsedim. “Sanırım uygun. İyi akşamlar, Efendim.”

“Amca... papatya!”

Çehresine son kez sert bir bakış atarak kısılan kirpikleri arasındaki ateşten uzaklaştım ve merdivenlere doğru yöneldim.

Kalkan, her gece olduğu gibi bu gece de büyüliydü.

Gecelerini bu kadar sevmemin başka bir nedeni olmalıydı. Aslında vardı da, biliyordum. Her şey sessizleştğinde, birkaç dakikalık mesafedeki sahile sığınabildiğimden daha ayrı bir seviyordum mesela. İnsanların genelde çarşıya indiği zaman dilimi de buydu, çoğu eğlence mekânlarında soluğu alırken ben tüyüp buraya gelebiliyordum ve en güzel yanı da buydu; sahilin iç kesimlerinde tek tük insan dışında kimseyi görmüyordum. Denizin üzerinde ağır ağır sallanan sandalları izlemek, dalgalardan çarpan soğuk kokuyu içimde büyütme de buna dahildi.

Eskiden ablamla birlikte sık sık geldiğimiz zamanlardan kalmış bir alışkanlık da olabilirdi pek tabii. Alışkanlıklarından hiçbir zaman kolayca kopabilen biri olmamıştım zaten. Yirmi yıllık hayatımda babamın dizinin dibinden bir an olsun ayrılamama sebebimin ara sıra bu olduğunu da düşünmeye başlamıştım hatta. En azından iki yıl öncesine kadar düşüncelerim bu eksenden bir türlü çıkamamıştı.

Yaş aldıkça daha farklı bir ruh hâlinde buluyordum kendimi. Belki de ablam da böyle olmuştu. Üniversiteye gitmiş ve bir anda âşık olmuştu. Tabii, hiçbir şart altında *okulu, her şeyi ve herkesi geride bırakıp o adam ile yurt dışına kaçmasına* gerek yoktu. Ama olmuştu işte.

Derin bir nefes alarak gözlerimi yumdum. Saçlarım hâlâ birkaç saat önce babamın gözüne batan hâliyleydi ve saç tutamlarımın arasına sızan rüzgârın belli belirsiz dokunuşlarını böylesine hissetmek huzur vericiydi. Elbette, ismimi duyana kadar.

“Tamay!”

Israrla gözlerimi kapalı tutarken duymazlıktan gelmeye çalıştım. Serkan kim bilir ne için gelmişti? Saat gece yarısıydı ve otelde işlerin benim için durduğu noktadaydık. Ne diye içine ediyordu şu ânın?

“Aloo,” dediğinde adımlarının sesini duymamla beraber omzumdan iteklenmem bir olmuştu. Burnumdan sert bir nefes vererek gözlerimi öfkeyle açtım ve tepemde dikilen surata diktim gözlerimi. “Ne istiyorsun ya? Ne?” diye çıktım. “Az bi’ huzur ver!”

Dizlerinin üzerine çöktüğünde birkaç santim kenara kaydım. “Üzüyorsun ama beni, Tami,” dedi Serkan. Dirseklerini dizlerine dayamış, keko oturuşu yapıyordu. “Cengiz Bey’in elçisiyim, bilmiyormuş gibi konuşma.”

Omuzlarımı sıkıntıyla düşürerek “Yine ne istiyor?” diye sordum.

“Saatlerdir burada olduğunu, artık otele gelmeni söyledi,” dedi. “Altemurlar onlardan kaçtığını düşünmemeliymiş. *Çabuk gelsin, tepemin tasını attırmayın,* diye de ekledi.”

Altemurların ne düşündüğü babam için neden bu denli önemliydi? Tuğrul amcaya haddinden fazla değer veriyordu ve en ufak bir kusur bile olmamalıydı ona göre. Bunu biliyordum ama içerideki hikâyede rolüm yoktu. Yaşını almış kadınlar, adamlar, halalar, yengeler, gelinler ve bir de benim kim olduğumdan habersiz bir ortanca oğul hiç çekilecek çile gibi gelmiyordu kulağa.

Saatler önce yaşanan tatsız olaydan sonra saat dokuzda papatya çayını elbette odasına göndermiştim. Geri çevirmiş olması bir şey değiştirmiyordu. Sonuç olarak biz müşterilerimize son derece ilgili bir müesseydik. Araf Altemur için de verdiğim sözleri son âna kadar tutmak gibi bir görev edinmiştim. Pek tabii, gıcıklığına.

Bana yapamadığımı söylerken haksız sayılmazdı ama kaba üslubu için papatya çayı etkili bir intikam yöntemi gibi geliyordu kulağa.

On güne, on papatya çayı.

“Var ya... sanki bensiz olmazmış gibi,” dedim oturduğum yerden ayaklanırken onun da doğrulduğunu görebildim. Kot şortumu silkeleyerek plaj terliklerimi ayaklarıma geçirdim ve Serkan’a doğru döndüm. “Yirmi yaşındayım ben be, yirmi! Ne işim olur yaşlıların arasında? Kim bilir ne konuşuyorlar...”

“Yol yorgunu bile değiller kızım, insanın bir uyuyası gelir...” Serkan ile yan yana otele doğru yürümeye başladığımızda kıyıya çarpan dalgaların kuvvetli sesini duyabiliyordum. “Gerçi amcalar yavaştan devriliyordu en son, Tuğrul Bey ve Cengiz Bey kaldı o kadrodan. Kadınlar çarşıya gittiler, saatlerce gelmezler şimdi...”

“Eee, babam niye çağırıyormuş beni? Gitmiş zaten herkes?”

“Yabani olmadığını ispat etmeye çalışıyor olabilir,” dedi gülerek. Elimle omzundan ittirsem de kocaman adamı kıpırdatmak o kadar da basit değildi.

“Ben yabani değilim.”

“İyi be, olma yabani,” dedi karşı kaldırıma geçtiğimizde. Bu beldede diğer yerlere oranla daha az insan olurdu ve bu saatte sokaklar yalnızca fotoğraf çekilen çiftler ile doluydu. “Zaten onlarda da var yabani, herkesin ailesinde çıkıyor demek ki.”

“Kimmiş?”

“Araf Bey,” dedi doğruca, başımı yüzüne doğru kaldırdığımda göz göze geldik. “O da yarım saat önce indi aşağıya, çalışıyormuş falan... Bence bahaneydi ya, neyse.”

“Zaten bize ne?”

“O da doğru...”

“Ne iş yapıyormuş peki?” diye sordum merakla. “Babasının işi mi?”

Kaşları çatıldı. “Nereden bileyim kızım ben? Öyle servis yaparken duyduklarımı anlatıyorum sana, özel olarak sormuş olabilir miyim sence? Allah Allah.”

“Sen onu da yaparsın,” dedim alaycı bir mırıldanmayla.

“Git işine.”

“O Araf denilen saygısız adamla beni bir tutma,” dedim sinirim yeniden hafifçe nüksettiğinde. “Yanlış yapmış olabilirim... Tamam mı? Resmen dağdan inip gelmiş piç ya.”

Kaşlarını çattı Serkan. “Ne yaptı?” diye sordu, şaşkınlık sinmişti sesine. “Bize gayet iyiydi.”

“Ne?” Şimdi şaşıрма sırası bana geçmişti. “Bana tafralarını görsen böyle demezdin.”

“Hadi canım...”

“Ciddiyim,” dedim sert bir nefes burnumdan bırakarak. “Adama iyi niyetle yaklaştım, açıklama yaptım... Bana ne dedi, biliyor musun?” Role büründüm saniyesinde. “*Osono zoton yopomoyorson... bosko borono yollo... Osobot olor.*”

Serkan derin bir kahkaha attı. “İyi de sen yapamıyorsun zaten,” dedi gülmeyi kestiğinde. Silik bir sırıtma vardı suratında. “Cengiz Bey zorluyor sadece.”

Omuzlarımı düşürdüm öfkeyle. Ben de farkındaydım, yapmak istemediğim için boş veriyordum ama bunu o aptal adamın bilmesine de gerek yoktu. “Konuşma ya benimle...”

Otelin kapısından içeri geçtiğimizde resepsiyonda duran Aydın’a selam verip Serkan’ı da geride bıraktım ve babamın her zaman olduğunu tahmin ettiğim alana yürüdüm. Üst katın balkonu kocaman bir avlu gibiydi ve yemekler de burada yeniyordu. Manzarasına diyecek bir şey yoktu tabii, akşam on sonrası yalnızca biz girebildiğimiz için oteldeki favori mekânlarımdan birisi de tam olarak burasıydı. Bu yüzden orada olacaklarına neredeyse emindim.

Nokta atışı yapmıştım. Tahmin ettiğim gibi babamlar rakı keyfi yapıyordu. Dört kişilik bir masadaydılar, babamlara ek olarak Asaf olduğunu tahmin ettiğim adam ve kaba herif duruyordu. Bedenimi saran kaslar gergince sızlarken ağır adımlar atarak yanlarına ilerledim. Dört çift göz üzerime doğrulduğunda hayatımda hiç bu kadar gerildiğimi hissettiğimi sanmıyordum.

“Ah! Geldi benim kız,” diyen babam arkasındaki masadan bir sandalye çekti yanına. Dudaklarımı ıslatarak sandalyeye yerleştiğimde kaçamak bakışlarım karşımda oturan Asaf olduğunu tahmin yürüttüğüm adama değdi. “Bu da kızım Tamay,” dedi babam bir kolunu omzuma sararak. Gergince gülümseyerek karşımdaki adamlara baktığımda Araf Altemur’un kahverengi gözlerinde bir şaşkınlık parıltısı yakaladım. Yine de bu öyle hızlı ve aniydi ki doğru mu yakalamıştım, emin değildim. Babamın Cengiz Yazgan olduğuna şaşınıyordu büyük bir olasılıkla. *Merhaba, ben Tamay Reva Yazgan.*

“Bak kızım,” dedi babam, rakı kokuyordu etraf. Eli karşısına uzanıp tekrar geri çekildi. “Bu Asaf abin, bu da Araf abin...”

Sırtımı geriye vererek sandalyeye yaslandığımda başımı salladım. Yalnızca Asaf Altemur’a baktım. “Çok memnun oldum,” diye mırıldanabildim.

Gözlerim bir anlığına beyaz, kısa kollu ve yakasız gömlek giyinmiş adama değdiğinde tek kaşımı kaldırır gibi olsam da umursamamam gerektiğini söylüyordum kendime. Kollarında dövmeler olduğunu fark ettim. Son bir yıldır benim de küçük dövmelere hevesim vardı ama henüz yaptırmamıştım.

“Tamay da üniversite sınavına girmiş çocuklar,” diye lafı devraldı Tuğrul amca anında. Balkonun kenarında oturuyordu ve çenesini açması

odağımı birden dağıtmıştı. Başarılı olsa da öldürücü bakışlarımı kesmekte o kadar da çabuk olamıyordum. “Onu İstanbul’a gelmeye ikna ediyordum.”

“Öyle mi?” Asaf abiydi bunu soran, bir an kendimi onu incelerken buldum. O da babasına çeken taraftaydı, tıpatıp benziyorlardı ve gayet güzel bir genetikleri olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdim. “Lise yeni bitti o zaman.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır,” dedim. “Ben ikinci kez mezuna kaldım.”

“Hangi bölümü düşünüyorsun peki?”

“Aklımda henüz net bir şey yok,” dedim, aslında vardı ama babamın tartışma ortamı yaratacağı herhangi bir kelimeye müsaade edemezdim. Bu insanların yanında değil. “Sıralamam gelsin, karar vereceğim.”

“Anladım,” dedi Asaf abi. “Tercih zamanına kadar burada olursak yardımcı olmaya çalışırım, İTÜ elektronik mezunuyum. İstedğin bölümlerden biriye bizim bölümden de bahsederim... Araf da yardımcı olur.”

İstemez, o kalsın.

“Hiç gerek yok be oğlum,” dedi babam anında, oturduğu yerde dikleşerek. “Tamay için çok önemli değil bunlar... Koskoca oteli üzerine yapacağım, daha ne? Burayı işletmesi için önünde engel yok sonuçta.”

Daha ne? Bu tepkiyi hiçbir zaman bana karşı bu kadar düşürücü şekilde vermemişti. Israrla hayatımın orta yerinde durmaya devam ediyordu. Önünde engel yok sonuçta.

“Keşke olsa,” diye homurdandım, gözlerimi başka bir yöne çevirirken kollarımı da göğsümün altında bağlamıştım. Babam sözlerimi duymuştu ve belki de herkes duymuştu ama umurumda olduğu da söylenemezdi.

“Güzelmış ama buralar,” dedi Asaf abi, gözlerim üzerine çevrildiği sırada somurtuyordum. “Denizin bu kadar temiz kalması mucize gibi. İnsanın daha az geldiği her yer güzel kaldığını ispat ediyor bir şekilde.”

“Öyle tabii oğlum, sen bi’ de Patara’yı, Kaputaş’ı gör...”

Gözlerim bir anlığına yanındaki adama değdiğinde üzerinde asılı kaldı gözlerim. Hafif yanmış gibi gözüken esmer tenine baktım. Buğday mıydı acaba? Hiç ayırım yapamıyordum ama ilginin tamamını üzerinde toplayacak kadar çekici görünüyordu. Sırtım geriye yaslamıştı, bir dirseği sandalyenin koluna dayanmışken eli keskin bir kıvrım taşıyan çenesini kaşıyordu. Bakışlarım yüzünde tırmandı, dudaklarına değip oradan da kavisli burnuna ve sıklaşan kirpikleri arasındaki parlak kahverengi

Omuzlarımı düşürdüm öfkeyle. Ben de farkındaydım, yapmak istemediğim için boş veriyordum ama bunu o aptal adamın bilmesine de gerek yoktu. “Konuşma ya benimle...”

Otelin kapısından içeri geçtiğimizde resepsiyonda duran Aydın’a selam verip Serkan’ı da geride bıraktım ve babamın her zaman olduğunu tahmin ettiğim alana yürüdüm. Üst katın balkonu kocaman bir avlu gibiydi ve yemekler de burada yeniyordu. Manzarasına diyecek bir şey yoktu tabii, akşam on sonrası yalnızca biz girebildiğimiz için oteldeki favori mekânlarımdan birisi de tam olarak burasıydı. Bu yüzden orada olacaklarına neredeyse emindim.

Nokta atışı yapmıştım. Tahmin ettiğim gibi babamlar rakı keyfi yapıyordu. Dört kişilik bir masadaydılar, babamlara ek olarak Asaf olduğunu tahmin ettiğim adam ve kaba herif duruyordu. Bedenimi saran kaslar gergince sızlarken ağır adımlar atarak yanlarına ilerledim. Dört çift göz üzerime doğrulduğunda hayatımda hiç bu kadar gerildiğimi hissettiğimi sanmıyordum.

“Ah! Geldi benim kız,” diyen babam arkasındaki masadan bir sandalye çekti yanına. Dudaklarımı ıslatarak sandalyeye yerleştiğimde kaçamak bakışlarım karşımda oturan Asaf olduğunu tahmin yürüttüğüm adama değdi. “Bu da kızım Tamay,” dedi babam bir kolunu omzuma sararak. Gergince gülümseyerek karşımdaki adamlara baktığımda Araf Altemur’un kahverengi gözlerinde bir şaşkınlık parıltısı yakaladım. Yine de bu öyle hızlı ve aniydi ki doğru mu yakalamıştım, emin değildim. Babamın Cengiz Yazgan olduğuna şaşınyordu büyük bir olasılıkla. *Merhaba, ben Tamay Reva Yazgan.*

“Bak kızım,” dedi babam, rakı kokuyordu etraf. Eli ka tekrar geri çekildi. “Bu Asaf abin, bu da Araf abin...”

Sırtımı geriye vererek sandalyeye yaslandığımda ı nızca Asaf Altemur’a baktım. “Çok memnun olr’ bildim.

Gözlerim bir anlığına beyaz, kısa kollu adama değdiğinde tek kaşımı kaldırır git gerektiğini söylüyordum kendime. Kolları ettim. Son bir yıldır benim de küçü’ henüz yaptırmamıştım.

“Tamay da üniversite sınavır Tuğrul amca anında. Balkonun ’

odağımı birden dağıtmıştı. Başarılı olsa da öldürücü bakışlarımı kesmekte o kadar da çabuk olamıyordum. “Onu İstanbul’a gelmeye ikna ediyordum.”

“Öyle mi?” Asaf abiydi bunu soran, bir an kendimi onu incelerken buldum. O da babasına çeken taraftaydı, tıpatıp benziyorlardı ve gayet güzel bir genetikleri olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdim. “Lise yeni bitti o zaman.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır,” dedim. “Ben ikinci kez mezuna kaldım.”

“Hangi bölümü düşünüyorsun peki?”

“Aklımda henüz net bir şey yok,” dedim, aslında vardı ama babamın tartışma ortamı yaratacağı herhangi bir kelimeye müsaade edemezdim. Bu insanların yanında değil. “Sıralamam gelsin, karar vereceğim.”

“Anladım,” dedi Asaf abi. “Tercih zamanına kadar burada olursak yardımcı olmaya çalışırım, İTÜ elektronik mezunuyum. İstedğin bölümlerden biriye bizim bölümden de bahsederim... Araf da yardımcı olur.”

İstemez, o kalsın.

“Hiç gerek yok be oğlum,” dedi babam anında, oturduğu yerde dikleşerek. “Tamay için çok önemli değil bunlar... Koskoca oteli üzerine yapacağım, daha ne? Burayı işletmesi için önünde engel yok sonuçta.”

Daha ne? Bu tepkiyi hiçbir zaman bana karşı bu kadar düşürücü şekilde vermemişti. Israrla hayatımın orta yerinde durmaya devam ediyordu. Önünde engel yok sonuçta.

“Keşke olsa,” diye homurdandım, gözlerimi başka bir yöne çevirirken kollarımı... şümün altında bağlamıştım. Babam sözlerimi duymuştu ve b... s duym... ama umurumda olduğu da söylenemezdi.

ma... dedi Asaf abi, gözlerim üzerine çevrildiği izin bu kadar temiz kalması mucize gibi. kaldığını ispat ediyor bir şekilde.”

ara’yı, Kaputaş’ı gör...”

adama değdiğinde üzerinde asılı üken esmer tenine baktım. Buğday ım ama ilginin tamamını üzerinde u. Sırtını geriye yaslamıştı, bir dir-en eli keskin bir kıvrım taşıyan çene-e tırmandı, dudaklarına değip oradan arpikleri arasındaki parlak kahverengi

gözlerine çıktı. Bir an elindeki rakı bardağını dudaklarına götürdüğünde göz göze kaldık, onu kesmenin verdiği utançla bakışlarımı daha uzağa kaçırıp derin bir nefes aldığımda meraklı yanıma küfürler diziyordum.

“İnsanın zamanı olmuyor ki Cengiz amca... Uzun zamandır hiç vaktim yoktu, yurt dışına çıkıyorduk Yazgı’yla,” dedi Asaf abi. “İkizler doğunca hiç gidemez olduk, bu ilk.”

“Çocuğun olması başka ya,” dedi babam iç çekerek. Bardağını doldurdu yeniden. “Siz kaç yıllık evliydiniz oğlum?”

“Beş.”

“Epey de olmuş,” dedi babam. “Darısı Araf’a.”

“İnşallah ortak, inşallah,” dedi Tuğrul Altemur, bu sözleri duymayı bekliyormuş gibiydi. Derin bir nefes almıştı sonrasında. “Bu yıl ümitliyim ama. Azra var... Nişanlarını yaparsak seni de beklerim.”

“Baba,” diye ilk kez söze karıştı Araf denilen adam, sesi uyarır gibiydi. Gözlerim ona çevrildi tekrardan. Doğruca babasına bakıyordu buz kesen gözleriyle. “Bu meseleyi konuştuk.”

“Bak bu oğlan da beni böyle delirtecek, Cengiz,” dedi homurdanarak, boğazını temizledi hafifçe. “Yıllardır seni bekliyor ulan kız.”

Oturduğu sandalye hafifçe öne kaydığında havaya dağılan ses tüylerimi diken diken etmişti nedensizce. “Ben mi bekle dedim?” Dişlerini sıkıdığından çenesi kaskatı kesilmişken kaşları sert bir kıvrımla çatılmıştı. “Başa dönmeyelim şimdi. Hiç yeri değil.”

“Ulan eşekoğlueşek,” diye köpürdü Tuğrul amca. “Sanki sürpriz olmuş gibi konuşma.”

“Başladık yine,” diye sinirli bir şekilde nefeslendi Araf denilen adam. “Benim için oluru yok, dedim sana.”

“Azra kızımı başkasına yâr mı edeceğiz?” diye sordu Tuğrul amca, aynı gerginlikle. “Yıllardır bizimle o, babasından emanet.”

“Niye etmeyelim ulan?” diye yükselen sesin sahibindeydi gözlerim, kızgın bir volkan gibiydi. Patlaması an meselesiydi sanki. “Bu kadar hevesliyse kursun yuvasını. Bana ne amına koyayım ya?”

“Düzgün konuş, Araf!”

“Evladının kim olduğunu unutmuş gibi davranma öyleyse,” dedi Araf geri adım atmadan. “Bana ısrar etmek yerine Azra’ya bu işin olmayacağını söyle. Kapansın gitsin, bu kadar.”

Hiçbir şey anlamamıştım ama nedensizce ilgimi de çekiyordu konu. Nişanlısı değil miydi yani?

Tuğrul amca yerinde duramadığını belli eden öfkesiyle köpürürken “Sanki bana ondan iyisini bulacak, beyefendiye bak,” diye söylenmeye devam etti. “Seni tanımıyor muyum lan ben? Evlilikte mi aklın? Birini getirdin mi karşımıza? Yok. Azra bize emanet... Sende de gönlü var. Sen de yıllardır tanıyorsun lan işte kızı, huyunu biliyorsun... Daha ne? Sen de yuvanı kur, o da.”

“Zorla yuva mı kurulur Tuğrul, sen de,” diye araya girdi babam onaylamaz bir sesle. “Olur mu hiç öyle şey?”

Bakışlarım kısıldı belli belirsiz. Babamın da başka bir konudaydı aynı zoraki baskısı. Farkında mıydı bunun?

“Bizim oğlanı bilmiyorsun sen,” dedi Tuğrul amca. “Onu bırak, ölene kadar böyle gezer...” Siniri geçmemişti hiç. “Azra küçüklüğünden beridir bizimle. Hem bizden uzak kalmaz. Ee, Araf’ı da biliyor. En azından onun her hâlini bilen, böyle kabul eden biriyle evlensin dedik, fena mı lan? Sen söyle.”

“Evlilik başka meseleye benzemez ama...”

Asaf abinin oturduğu yerde kıpırdadığını gördüğümde bu ortamdan uzaklaşıp uzaklaşmamam gerektiğini düşündüm kısacık bir an. Konunun muhatabı ben de olmadığımı göre artık kalkıp gidebilirdim. Sonuçta burada işim neydi? İnanılmaz gerici bir hava varken kaçmak en doğrusuydu.

Düşüncelerim mantığımı ele geçirdiğinde hafifçe babama doğru eğildim ve “Uykum geldi, kaçıyorum ben,” dediğimde cevap beklemeden oturduğum yerden kalktım. Herkese kısacık başımı eğerek iyi geceler diyebildim ve bir saniye sonunda sırtımı dönerek geldiğim yöne ilerledim.

Serkan neredeydi acaba? Genelde geceleri birlikte dışarı çıkıp üst köşedeki kafede dondurma yemeyi seviyorduk ve eğer onu görürsem tek bakıştan ne istediğimi anlayacağını da biliyordum. Ama etrafta olmadığına göre karşıdaki bar alanında olmalıydı ve içki siparişlerine koşarken hiç karşılaşma olasılığımız yoktu.

Derinden bir nefesle oflayıp havuzun olduğu alanın kenarından yürürken üst kattan inen Yazgı görüş alanıma girdi. Kucağında hafifçe hoplattığı Alin’i de fark ettiğimde dudaklarıma küçük bir tebessüm yayılmıştı bile. Küçük çocuklara bayılıyordum. Ablamın benim için dünyalar tatlısı bir yeğen doğurma ihtimali neydi acaba? *Hiç yok*. Bir an sonra Yazgı ile göz göze geldiğimizde mecburen durup en azından iyi geceler demem gerektiğini düşünerek kafamdakileri silip attım.

“Uyumadı mı hâlâ?” diye sordum tam karşı karşıya geldiğimizde. Gözlerim Alin’e dokunmuştu.

Aslında diğer insanlar da uyumuş değildi. Zaten tatil bölgelerinde olduğu gibi geceler burada da yoğunlukla günün asıl kısmını oluştuyordu ve bu yüzden şimdi kendimi dışarı atsam daha fazla bir kalabalıkla karşılaşacağımın farkındaydım.

Öte yandan akşama doğru herkes odaya yerleştiğinde ben ortalarından kaybolmadan önce havuz başında Yazgı ile konuşma şansı elde etmiştim. Yirmi beş yaşındaydı, Asaf abinin lise aşkıydı ve gözlerinin içini parlatan o yaşam enerjisini eşinden aldığından bahsetmişti, gastronomi mezunu olduğundan da elbette... Çok daha fazlasından da bahsedeceğini tahmin ediyordum, ikizlerden erkek olan üstüne kusmasaydı tabii. Gerçekten fazla tatlı bir kadındı ve içten gelen yeşil gözleriyle etkisi altına alıyordu insanı.

“Uyumadı gitti ya,” dedi Yazgı sıkıntılı bir sesle. Alin altında külot ve üstünde beyaz ince bir askılıyla oldukça şirin bir çocuktü. Kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu ama anlayamıyordum. “Yerini yadırgadı, uçak yolculuğu falan derken şaşıtı kaldı bünyesi...”

Bir elimi kaldırarak Alin’in yüzüne dökülen birkaç tutamı kulağının gerisine attım. “Annemlerle bu yüzden mi dışarı çıkamadın?”

“Kerem, Altay’ın yanında uyudu ama Alin öyle inatçı ki...” Sabırsız bir nefes aldı. “Uyutup çıkarım diyordum ama olmadı. Yarın çıkarım aslında da Azra ısrar ediyor diye bir bakıp geleyim dedim. Asaf’a verecektim, o da çakırkeyif... Kendine bile zor sahip olur. Amcasına deli oluyor, onun kucığında uyur... Ona veririm, diye düşündüm.”

“Anladım...” Avuçlarımı kot şortuma silerken alt dudağımı ıslatarak tereddütle yüzüne baktım. “İstersen ben bakarım. Belki uyur, belki uyumaz bilemiyorum ama sen gelene kadar yanımda güvende olacak. Emin olabilirsin.”

Kaşları yavaşça kalktığında gözlerinin içi gülüyordu. “Gerçekten mi?” diye sordu teyit etmek istercesine. “Yapabilir misin?”

“Yaparım,” dedim. “Zaten çocuklarla iyi anlaşırım ben.”

“Amca,” diye sesini hafifçe yükseltti Alin, başını omzuna yatırıp alt dudağını büzmüştü. “Anne... Ayaf...”

“Yormasın seni?” Emin olmak istiyordu belli ki. “Araf’a verirdim.”

Dudaklarım milimlik bir açıyla kıvrılırken ellerimi küçük çocuğa doğru uzatarak onu kucığıma aldım. Alin itiraz etmedi. Sevecen bir

çocuktu zaten. Kollarını boynuma sardığında gülümsemem daha da genişledi.

“Biz hallederiz,” dedim güven verici bir şekilde. “Hiç gözün arkada kalmasın.”

Üzerindeki çiçek desenli beyaz elbiseyi düzeltti ve dudaklarında tatlı bir tebessümle başını salladı. “Çok teşekkür ederim,” dedi, ardından elindeki oda anahtarını bana uzattı. “Uykusu gelirse odaya çıkar canım, çok oyalanmayacağım.”

Anahtarı avucundan alıp cebime attığımda birkaç şey daha söyledi ve arkasını dönerek dış kapının olduğu alana yürüdü. Arada birkaç kez arkasına dönüp baksa da birkaç saniye sonrasında gözden tamamen kaybolmuştu.

Loş ışıktaki gözlerimi kucağımdaki çocuğa çevirdiğimde kahverengi gözlerinde en ufak bir uyku belirtisi olmadığını fark ediyordum. Güldüm. “Kız, ne yapsak şimdi biz seninle?”

Adımlarım üst kata giden merdivenlere yöneldiğinde davranışlarım son derece dikkatliydi. “Yaşıt olsaydık ne güzel olurdu. Seninle neler neler yapardık...”

Altemurların olduğu kata çıktığımda etrafta in cin top oynuyordu. Işıklar açıldı, o kadar. Bir kısmı uyuyordu ama çoğu aşağıdaydı hâlâ.

“Senin adın ne?” diye sordu Alin, saçlarımla oynarken. Kelimeleri daha çok *şenin adın ne* gibi çıkıyordu ama zihnim onu anında algılayacak kadar açıldı.

“Tamay...”

Cebimdeki oda anahtarını çıkardım ve oda numarasının yazdığı kapıyı çok geçmeden buldum.

“Tama!” dedi Alin neşeyle kıkırdayarak. “Tama... çok güzel.”

“Tami de bari kız,” dedim kapıyı açarak içeri geçerken ayağımın ucuyla iteklemiştim. Odanın elektriklerinin açılması için kartı hazneye takıp doğruca klimayı açtığımda adımlarım beni yatağın ucuna çıkardı.

“Şimdi... seni uyutmayı deneyelim önce,” dedim onu yatağın üzerine bırakarak, oturur pozisyona geçmişti ve zerre uyku olmayan gözlerini üzerime dikmişken gülüyordu. Sırtımı dikleştirip ellerimi belime koyarak düşündüm hızla. “Ne yapsak... Ne yapsak ki seninle?”

Bir süre yalnızca onunla ilgilendim. Etrafta oyuncak namına bir şey aradım ama o da yoktu. Hiç getirmemiş miydiler? Küçücük çocukları vardı ve üstelik iki taneydiler. *İnsan iki tane bebek falan koyar*, diye

kınarcasına homurdanırken en sonunda telefonumu çıkarmış *Spotify* listemden şarkı açmakta bulmuştum çareyi. Alin yorulmuş olsa da arada esnemek dışında bir şey yapmıyordu. Hatta kucağıma aldığımda neşeyle dans etmeye bile başlamıştı.

“Alincim, sen de uyusan mı artık?” diye sordum, odanın içinde kucağımda onunla bir o yana bir bu yana atlarken. Nefeslerim sıklaşmıştı.

“Hayır işte...” diyerek alt dudaklarını büzdüğünde sırada, “Tamam fıstık, uyuma... Üzülme yeter ki,” dedim dayanamayıp.

Ne kadar süre daha kucağımda onunla odanın için turlamıştım bilmiyordum. Telefonuma üst üste bildirim geldiği sırada küçük bedenini yatağın üzerine bırakmıştım yalnızca. Telefon ekranını açtım hızla.

Derin:

tamiiiiii

*annenler burada sen niye gelmedin kızım ya
özlemiştim seni*

Sert bir nefes aldım. Derin yakın sayılabildiğim arkadaşlarımdandı. Tüm çocukluğumuz birlikte geçtiğinden kız kardeşim gibi görüyordum onu. Birlikte o kadar çok anımız vardı ki, ablamın yanımda olmadığı zamanları kolayca atlatabilmemin onun sayesinde olduğunu biliyordum. O da benim gibi mezuna bırakanlardandı. Hukuk istiyordu ve tercihini tahmin etmek zor değildi. O gittiği zaman ben ne yapacaktım peki?

Derin:

ayrıca bu insanlar kim ayol

bihteri tanıdım

gelinleriyle gelmiş bu kez

*daha kalabalıktık ama yarısını yolda kaybettik diyo öşmakşowkşkakşk
matrak kadın he seviyorum bu cadalozu*

Derin:

lan tami

Omuzlarımı düşürerek telefonu arka cebime itekledim ve mesajlarına sonra yanıt vermeyi aklıma not ettim. Canım yine sıkılmıştı. Babamı nasıl ikna edebileceğimi düşünüp duruyordum. Kötü bir baba değildi

ama ablamın yaptığını hazmedemiyordu ve acısını da benden çıkarmakta sorunda görmüyordu. Üniversitenin ilk yılında, kendisinden yaşça büyük biriyle evlenip yurt dışına gideceğini kimse tahmin edemezdi elbette. Babama biriyle evlenmek istediğini söylediğini hatırlıyordum o zamanlar. Babamın bağırışları çağırışları kulaklarımdaydı hâlâ. Üniversitesini bitirmesini, eline mesleğini almasını istemişti ısrarla. Olması gereken de buydu. Ablam ise karşılığında onu bırakmak istemediğini söyleyip durmuştu. Babamın doğruca onun yanına gittiğini de hatırlıyordum, sonrasında yaşananları da öyle.

Bir an kapı tıklatıldığında kendime gelerek Alin'e dokundurdum koyu yeşil gözlerimi. Yatağın ucuna gelmiş birkaç saniye içerisinde aşağı inmişti bile. Yazgı mı gelmişti acaba? Kırk dakika falan geçmiş olmalıydı. O olabilirdi.

"Yazgı," diye seslenen ses tüm düşüncelerimi yerle bir etti. Kaşlarım çatılırken adımlarımı harekete geçirdim ve Alin'i kucakladığım gibi kapiya doğru döndüm. Araf mıydı canım o?

Ommzumu silkip kapiya doğru yürüdüm usulca. Alin, amcasının sesini duyduğundan olsa gerek heyecanla kapiya bakıyordu. Kapı kolunu tutarak çektiğimde karşımda tam da tahmin ettiğim gibi o duruyordu.

"Yazgı yok," dedim doğruca, çatılan kaşlarına ve şaşırın yüzüne bakarak. "Ne istiyordun?"

Kucağımdaki Alin, amcasının kucağına doğru geçmek için hareketlendiğinde o da bunu fark etmiş olacak ki kucağına almıştı. "Odama girmek," dedi kaşları ile odanın içini işaret ederek.

"Odan derken?" Anlamamıştım. "Burası mı?"

"Bana ayrılan oda," dedi koyu gözleri gözlerimde durakladığında. Koridorda yanan ışıkla odanın içinde yanan ılık bir araya geldiğinden dolayı olsa gerek, daha belirgin duruyordu gözleri. "Şu an içinde durduğun yer yani..." Alaycı parıltılar geçti göz bebeklerinden. "Bu kez kimin odası sanıyordun?"

"Ha-ha-ha... Gül gül öldük," dedim ters ters, kollarımı göğsümün aşağısında bağlayarak. Hâlâ laf vurmaya çalışacak kadar hayvandı. "Burası Yazgıların odası... Anahtarını bizzat ondan aldım." Gerçek buydu. Bu adam ne sanıyordu ki? "Alin'i uyutmak için çıktım yani. Bu kez karışıklık yok."

"Amca..." diye mırıldandı Alin aynı anda, başını amcasının omzuna bırakarak. "Uykum geldi..."

Dudaklarım şaşkınca aralanacak gibi oldu. Dakikalardır hanımefendi uyutmaya çalışıyordum ve şimdi o, amcasına uykusunun geldiğini mi söylüyordu?

“Bekle amcacım,” dedi Araf, gözleri üzerime çevrildi yeniden. “Alin’in oyuncaklarını almak için istemişti, anahtarları karıştırmış olmalı.”

Öyle miydi gerçekten? Belki de öyleydi. Sonuçta kimin odasının nerede olduğuna dair bilgi almamıştım henüz, alsam da aklımda tutmazdım bu tür şeyleri. Serkan bir bakıma doğru söylüyordu, önemsedğim söylenemezdi. Yedi yıldır buradaydım ve her yıl bir başka bunalıyordum. Tatile gelenler için muazzam, sürekli görenler için ise bazen çekilmez bir yerdi. Gerçi tatil sezonu kapanır kapanmaz Antalya merkezdeki evimize geçiyorduk ama hayatımın sıradanlığı bir şekilde devam ediyordu.

“Her neyse,” dedim umursamaz bir şekilde. Düşünmeyi de kesmek istiyordum çünkü. “İnsanlık hâli... olabilir.”

İnsanlık hâli, kısmını bilerek daha vurgulu söylemiştim ama bunu önemser gibi bir hâli yoktu. Uyuz herifin tekiydi işin aslı.

“Amca! Bak! Amca bak, bak!” diye yükseltti Alin sesini. Başını kaldırmış ve parmağını koridorun diğer tarafına doğrultmuştu. “Amca bak! Arza!”

Araf Altemur koridorun diğer tarafına baktığı anda kuruyan dudaklarımı yaladım. “Neyse, Alin’i uyutmak için çıkmıştım da zaten... Amcası olarak sen yaparsın. Ama Yazgı’ya haber verirse- AY NE OLUYOR BE!”

Aniden odaya iteklenip kendisini de hızla içeri soktuğunda kapıyı da kapatmıştı çoktan. Bu hamlesine karşılık kalbim telaşla çarpmaya başladı. Yıllardır buraya her türlü insan geliyordu; gözlerimle her birine şahit olmuşum ve her ne kadar annesini babasını tanıyor olsam da hiç tanımadığım bir adamın davranışı karşısında korkudan nutkumun tutulması gayet normaldi.

“Sesini çıkarma,” dedi kısık bir sesle. Kapının kenarında duruyordu ve keskin sessizlik altında kulağını da dışarı vermişti.

“Ne yaptığını sanıyorsun ya sen?” diye soludum öfkeyle kapıya doğru yönelerek. Kocaman cüssesini iteklemek için yanında buldum kendimi. “Çekil şuradan.”

“Bir dakika,” dedi gerilen çenesini açarak. Ses tonu kısık ve dümdüz bir ifade taşıyordu. “Annemler koridorda... Bu saatte odamdan çıktığını görecektir olurlarsa yanlış anlaşılır. Bu olsun ister misin? *Hayır*. O yüzden sessizce bekle.”

Sözleri beni daha da tedirgin ettiğinde stresle yutkundum. Ne anlayacaktı sanki?

“İyi geceler, kızım,” dediğini duydum başka bir kadının, sanırım Tuğrul amcanın kız kardeşiymiş. “Yol yorgunu o da... Uyumuştur. Yarın verirsin.”

“Araf geç yatar ama,” diyen Azra’ydı bu kez. “Şimdi verseydim ya... Çok heveslendim.”

“Uykusunu bölersen sinirlenir, sonra soğuk yapıyor diye üzülüyorsun...”

“Amca! Teyzi!” diye bağırdı Alin bu kez, Araf Altemur yüzünü buruşturarak yeğenine baktı. “Tıp oynayacağız, Alin... Sakın çenenini açma. Sus, bir tanem.”

“Ama amca...”

“Alin, tıp dedim.”

Alin kollarını göğsünde küsen bir tavırla bağladığında alt dudağını da bükmüştü. Gözleri de dolu doluydu. Ben ise gerginlikten ona bile üzülmiyordum, alt dudağımı dişlemiş kapının diğer kısmında kulpa yakın bir noktada çıkıp gitmek için bekliyordum. Çok geçmeden kapanan birkaç kapı sesi duyduğumda gözlerim yanımda duran adama teğet geçip kapıya uzandı.

“Araf.”

Kapı tıklatıldı bu kez, gerginlikten bacaklarım kaskatı kesilmişti. Azra mıydı o?

“Orada mısın?” diye sordu bu kez Azra, kapının hemen önündeydi. “Sana bir şey almıştım... onu vermek istiyordum. Uyuyor musun? Asaf abi odana çıktığını söyledi.”

“Siktir ya...” Kısık sesli soluyuşu yakınlığımızdan dolayı kulaklarıma kadar ulaşıyordu. “Asaf’ı sikeyim.”

“Amca... Aboo, amca... Ayıp bir şey dedin.” Başını iki yana salladı Alin. “Amca... Çok ayıp... Babama dedin...”

Araf Altemur sert bir nefesin beraberinde yeğeninin kulağını örttü.

Birkaç saniye sessizlik olduğunda tuttuğumu geç fark ettiğim nefesimi yavaşça bıraktım ve kalbim göğsümde küt küt çarparken gözlerimi Araf’a diktim. Kaşları çatıktı ve odağını bir an olsun kaybetmeden dinliyordu kapıyı.

Bir an sonra telefon titreşim sesini kısıkça duydum. Dudaklarımı birbirine bastırıp onu izledim. Telefonunu cebinden çıkardı ve ekrana değdirdi gözlerini. Sonra arama sustu.

“Uyuyor galiba...”

Azra, tam olarak kim oluyordu? Altemurlar onu seviyordu belli ki, sürekli yanlarında olduğunu ve babasından emanet olduğunu söyleyen de Tuğrul amcaydı zaten. Araf Altemur bu işin tam olarak neresindeydi peki?

Adım sesleri duyduğumda sırtımı dikleştirerek çalkalanan mideme bir yutkunuş daha indirdim.

“Gitti mi?” diye sordum ardından kısık bir sesle.

Araf Altemur koyu gözlerini üzerime doğrultup göz göze kalmamızı sağladığında birkaç saniye öylece birbirimize baktık. Ardından bana doğru yaklaşıncaya panikledim. “Ne yapıyorsun?”

Alin yeniden omzuna başını koymuşken “Bakmam için fırsat vermen lazım, küçük hanım,” dedi kulpu avucuna alarak. Kapıyı işaret etti. “Anlarsın ya.”

Birkaç adım geriye çekilerek kapıyı açmasına izin verdim. Gözlerim hâlâ üzerindeydi. Araladığı küçük alandan başını uzattı ve koridorda göz gezdirdi uzunca. Sonrasında kapıyı tamamen açarak kenara çekildi.

“Gitmiş,” dedi düz bir sesle. Çok da uzun olmayan kısa kesim saçlarına dokundu gözlerim.

“İyi,” dedim kaşlarımı sertçe çatarak. “Ayrıca ismim *küçük hanım* değil... Bana öyle seslenme.” Birkaç adım kapıya yaklaşarak aynı mesafeye çektim bedenlerimizi. “Tamay.”

Dudakları bir yana kıvrılır gibi oldu. “Araf ben de,” dedi yüzüne birdenbire oturan ciddiyetle. “Araf Reha.”

Araf Reha Altemur.

Şaşkınlık kalbimde derin bir çarpıntıya sebep olduğundan bir saniye duraksadım. İkinci bir ismi olduğundan çok, benimkiyle ne kadar çok benzediğine karşı duyduğum bir şaşkınlıktı bu. *Tamay Reva Yazgan.*

“İyi geceler,” dedim şaşkınlığımdan hızla sıyrılıp. “Memnun olduğumu söylemek isterdim ama öyle olmadığı açık.”

Güldü belli belirsiz. Saatler önce bana davranışını unutmaya meyilli değildim. “Aynı memnuniyeti taşıdığımız da öyle.”

Gözlerimi devirecek gibi olsam da bir şey dememek için kelimelerimi dizginledim. Nasıl bir adamdı ki hatasını kabul etmek bir yana

hiç pişman bir görüntü de çizmiyordu. Birkaç saniye içerisinde son kez soğuk bir tavırla bakarak odanın dışarısına adımladım.

“Bu arada,” dediğinde omzumun üzerinden ona çevirdim başımı. Kapıyı kapatmak için hazırды. “O çaylardan bir kez daha yollamayı aklından bile geçirme.”

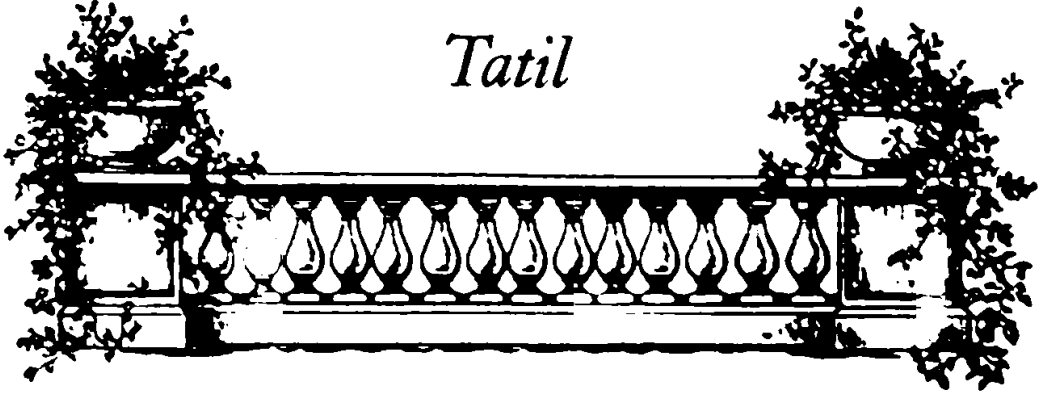
Kaşlarımı alay edercesine kaldırdım usulca. Onu dinleyeceğimi mi sanıyordu? On güne on papatya çayı şimdiden hazırды. Çenemi sıkarak bir şey söyleyeceğim sırada kapıyı örttü. Sinirimi yeniden ateşleyen de buydu. Şaka gibi bir adamdı resmen. Öfkeli bir solumayla önüme dönerek o adamı boğma hayallerimi geri plana attım. *Ne sanıyordu ki kendini?*

Güçlü adımlarla merdivenlere ulaşan yolu yürümeye başladığımda gözüm önümü görmekten çok uzaktı. Yine de merdivenlere yakın kapıya yaklaştığım sırada aynı hizaya dikilen gövdesi geniş bir kolonun arkasından çıkan Azra'yı fark edebildim.

Yüzündeki düşmanca ifade ise Araf Altemur'un odasından çıkarken gördüğünü ispatlarcasına oradaydı ve en çok da o bakışları fark etmemek imkânsızdı.

Gerçekten Tamay, diye fısıldadı içimdeki sesin sahibi. Bu yaz Altemur-ların başına bela olacağını garantiledik.

Araf Altemur'un bile.

Bazen korkularımın gülünç bir yanı olduğunu düşünürdüm.

Küçük bir çocukken bile böyleydi. Düşeceğime inandığım için koşmadan yürümem gerektiğine inanırdım mesela ya da hasta olacağım öğretildiği için dondurma bile yemeye çekinir, ıslak saçlarla dışarı çıkmazdım; bir şekilde gözüm korkutulup uzaklaştırılmışım onca zaman. Ve gerçekten de korkmuştum işin aslı. Annem sürekli bir şeyleri tembihlemiş, babam ise sakınmayı öğretmiş... Ama ne gerek vardı ki? Bir şeyleri yaşayarak öğrenemez miydim sanki?

Dün gece bana öfkeyle bakan bir çift gözün üzerimde bıraktığı korkunç etkiyi nasıl atlatacağımı düşünüyordum sessizce. Aslında bu kadar korkmama gerek yoktu... Ne düşünebilirdi ki? Gerçi, açıklamama bile fırsat vermeden öfkeyle odasına girdiğini düşününce, kafasında bir sürü şey kurduğuna hiç şüphe yoktu. Ya yalan yanlış şeyler yayacak olursa? Yapar mı? Niye yapsın ki? Hem... ne düşünebilir ki gerçekten? Aklım bunu bir türlü almıyordu. Yirmi yaşındaydım ama olayların sonrasını sağlıklı şekilde kestiremiyordum. Elbette çocuk değildim ama Azra denilen kadından küçük olduğum düşünülürse, ciddiye alınma ihtimalim de düşük olabilirdi. O kadının Araf Altemur'u sevdiğini söylemişti Tuğrul amca... Bu yüzden bana düşman kesilir miydi? Yani... ne derece düşman olabilirdi ki?

On günün sekizi geride kalmıştı bile. Kalan günleri kafasına takmadan geçirmesini umuyordum ama ne zaman karşılaştık soğuk bakışlarını üzerimde hissediyor, sert tavırlarına maruz kalıyordum. Görmezden gelmeye çalışıyordum ama her yerde karşıma çıkacak kadar sık beraberdik ve işler hiç de istediğim gibi gitmiyordu. Üstelik ortada gerçek anlamda hiçbir şey de yoktu. O zaman ben niye bu kadar düşünüyordum ki?

Cevap belliydi. *Babam yüzünden.*

Eğer yanlış bir şey duyacak olursa işte o zaman yıllardır hayalini kurduğum o üniversitenin yanından dahi geçemezdim. Üstelik bir şeylerin cezasını kesmek için hazırda bekliyorken bu epey bir zordu. Öyle olmadığına emin olsa da önüme sürebileceği herhangi bir sorun vermek istemiyordum ona. Ne kadar göndermeme konusunu hâlâ directse de ben bir şekilde bu işin oluru olduğuna inanıyordum. Sonuçta ben ablam değildim, üniversitenin ilk yılında ahmaklık yapıp evlenecek kadar aklımı kaçırmamıştım. Ya da buna benzer herhangi bir şey...

Bir çözüm yolu bulacağıma öyle çok emindim ki başka türlü ihtimali düşünemiyordum bile.

“Tamay... ah, buradasın,” diyen ses kulaklarıma dolduğunda irkilir gibi olsam da kendime gelerek yaslandığım yerden sırtımı ayırdım ve plaj çantamı omzuma asarak üzerinde mor renk bir elbise ve hasır şapkasıyla yanıma gelen anneme baktım. Beni baştan aşağı sessizce süzdü. “Hadi, gidelim.”

Koluma gireceği sırada kendimi geri çektim. “Anne,” dedim derin bir nefes almadan önce. Omuzlarımı düşürdüm. “Ben gelmesem olur mu?”

“O niyeymiş?” dedi annem. Başımın üzerinde topuz yaptığım sarı saçlarıma dokundu gözleri ve tenimi ağırca sıyrıp geçti. “Güneş kremi sürdün, değil mi?”

“Tabii ki, anne,” dedim anlam veremeyerek. “Hiç unutmuyorum ki... ama konumuz bu değil.”

Bakışları gözlerime yükseldi usulca. Hasır şapkasının önü yüzünü gölgeliyordu. “Pamuk gibi kal diye, kızım,” dedi içtenlikle, yanağımı okşayarak beni kolunun altına çekti. “Hadi, gidelim.”

“Ya anne...” Adımlamasına engel oldum ve kanatları altından çıkarak gözlerinden içeri baktım. “Uykum var... yorgunum.”

“Aşkım benim, sen çok seversin ama oraları... Çok eğleneceğiz, bak kızlar da orada olacak.”

Onlarla bir yere gitmek istemediğimi neden anlamıyordu? Bugün Kaputaş Plajı’na gideceklerdi ve sabahın daha ilk ışıklarında yola çıkma sebebi etrafın sakinliğini tercih etmeleriydi. Yine de ben gitmek istemiyordum işte.

“Annecim,” dedim sabırla, kısık sesle konuşuyordum. “Yaşıt bile değiliz.”

“Yaşlarınız yakın, mesela Azra... yirmi beşindeymiş,” dedi. “Çok da fark yok.”

“İyi ki yok ya!”

“Abartma, Tamay,” dedi koluma girerek. O sırada babam ve Tuğrul amca dış kapıya yöneliyordu. Çalışanlar elbette ayakta, sabah kahvaltısı için şimdiden hazırlık yapıyorlardı. “Hadi, gidiyoruz.”

“Bir kere ya, bir kere benim istediğim olsun şaşacağım...”

“Tamam, bir dahakine söz, senin istediğin olacak,” dedi annem çocuk kandırır gibi. Kaşlarım çatıktı ve inanılmaz huysuzdum. Annem Bihter ablaya el sallayarak beni arabaların olduğu alana ilerletirken yüzümden düşen bin parçaydı. Altemurların bu seferki gelişi bir tek beni mutlu etmemiş gibiydi. Serkan’ın bile ayakları yerden kesiliyordu, sebebi aldığı bahşişlerdi. *Nankör pislik.*

“O kadar araba çıkmaya gerek yok,” dedi babam, Tuğrul amca ile yan yana durmuşlardı ve sıra sıra dizilmiş arabaların yanında kim hangi arabaya binecek tartışması yapıyorlardı. “Siz bizimle gelin, Tuğrul. Asaflar zaten kalabalık... Enişterler orada... Senin baldız nerede, lan? Hah, oradaymışsınız, kusura bakmayın Gülendamlar...”

“Ay, deli mi ne? Ben senden küçüğüm, ne ablası?” diye homurdandı kadın kısık bir sesle, yakınlarında ve aslında arkalarında saklanırcasına durduğumdan ben duyabiliyordum. “*Abla* dedi bana çapsız üzüm.”

“Azra, sen Araf’ın arabasına geç,” diye lafa karıştı Tuğrul amca aynı saniye, Azra sabahın köründe bile suratına yayılan gülümsemeyle başını salladığında gözlerim Araf Altemur’a kaydı. Sabır dilenir gibi duruyordu ama sesini de çıkartmadı. “Altay sen de...” Derince ofladığımda sessizliğe akan yalnızca benim sesim olduğundan hafifçe utanır gibi oldum. “Tamay, kızım, sen de geç...”

Mimiklerim donup kaldığında olduğum yerde gerildiğimi ve birdenbire üzerime ağırlık yapan bakışların varlığını hissettim. “Ben babamlarla giderim,” dedim sesime yansımaması için çaba döksem de nafileydi, gergindim işte. Azra’nın kısılan gözleri de durumu daha batırıyordu. Duruşumu dikleştirerek yutkundum sertçe.

“Niye boş yer varken arkada üç kişi oturalım, kızım?” diye sordu Bihter abla, gülerek. Sırtıma *pat pat* vurup beni arabaya doğru itekledi. “Olacak iş mi? Değil mi, Seda?”

Annem dudaklarına yayılan derin gülümsemeyle başını salladığında ağlamaklı bir ifade yerleşen suratımla birkaç adım daha yaklaştım koyu gri spor arabaya. Azra cadısı beni yolda boğmaya kalkar mıydı acaba? Bir an güleceğimi düşünsem de dudaklarımı birbirine bastırarak mimiksiz

 ehremi korudum ve arka koltuğa yanaŐan adımlarımı ağır çekimde hareketlendirdim. Araf Altemur sigara içerken bir yandan da saniyeler önce yanıtladığı telefonunun ucunda her kim varsa onunla g r   yordu. Herkes kargaŐa yaratmadan ama g l   meler eşliğinde aralarında konuşarak arabalara yerleşirken Azra  n kapıyı açtı ve saçlarını omzunun gerisine atıp göz ucuyla beni süzerek bindi. Altay çoktan binmişti.

“Geri zekâlı,” diye fısıldadım sinirim tepeme vururken. Gözlerimi yumup açmıştım sabırlı olabilmek için.

Bu kızın aklı eksikti. Biraz mantıklı düşünecek olursa koskocaman adamla benim ne işim olabilirdi zaten? Araf Reha Altemur  Ğrendiğime göre yirmi yedi yaşında bir adamdı. Benim onunla yan yana gelmem bile mümkün değildi. Ne sanıyordu? O adamın bana yan gözle bile baktığı yoktu. Fark etmemiş miydi bunu?

Arka koltukta Altay’ın yanına geçtiğimde çantamı kucağıma çekerek camı indirdim. Araf Altemur,  zerine üstten d Ğ meleri açık koyu lacivert salaş bir gömlek ve altına da siyah bir pantolon geçirmişti. Enayi, tüm güneŐi üzerine toplasın da g rs nd  gününü.

  imden ona saydırırken bir an telefonu kapatıp arkaya döndüğünde gözleri onu izleyen bakışlarına denk geldi ve tek kaşını belirsizce kaldıarak suratımı süzdü. Geçen iki gün içerisinde onunla tek bir an bile göz göze gelmemiŐtim ve her akşam saat dokuzda odasına inadım gereği papatya  ayı da yollamayı ihmal etmiyordum. Sorun Şuydu ki, henüz içmemiŐti. Her seferinde kapının önüne bırakıyordu ve üst üste resepsiyonu da aramıştı. Denk gelsem de sadece çıtımı bile çıkarmadan dinliyordum. EĞlendiğim tek Şey de buydu Şu sıralar.

Kötü bakışlarının sebebi de bu olmalıydı. Dudaklarım aklıma gelenlerle kıvrılır gibi olduğunda “Araf,” diyerek irkilmemi sağladı Azra, düştüğüm düşüncelerin içinden bir çırpıda çıkarıp gözlerimi önüme  evirmemi sağlamıştı. Sanırım yüzümdeki ufacık gülümseme yeniden yanlış anlaşılmaya mahal vermişti. *Siktir gerçekten.* “Gidelim mi artık? Yola  ıktılar çünkü.”

Araf Altemur tam önüme, sürücü koltuğuna geçtiğinde kollarımı g Ğ m n aşağısında bağladım ve gözlerimi camdan dışarı kaçırdım. Hava henüz tam anlamıyla aydınlanmamıŐtı ve hafif hafif esiyordu. Yüzümü yalayan ılık hava güzeldi ama ciğerlerime inen erkeksi par  m kokusunu taşıyordu ve sinirlerimi bozan da buydu.

Azra dingin bir şarkı açmıştı yola çıktığımız anda. Sezen Aksu'nun bir parçasıydı. Komik olan da şuydu ki yaşıma en yakın kişi Altay'dı ve o da on altı yaşındaydı. Telefonda kız arkadaşıyla mesajlaşırken kulaklarına kulaklığını geçirmişti. Ben şu an burada ne işim olduğunu sorgulayıp içten içe oflayıp puflamakla saniyeleri öldürürken hasır çantamın içinden telefonumu çıkardım. Gelen mesajları kontrol ettim ve sınav sonuçlarının erken açıklanma ihtimaline karşılık *Twitter*'a bakındım. O sırada ablamdan bir bildirim düşmüştü.

Nida:

tamay ne olduğuna inanamayacaksın

eve geçip seni arayacağım

AYYYY TAMAYYY ÇOK HEYECANLIYIM

Parmaklarımı hızla tuşlar üzerinde gezdirdim. O sırada ne oldu bilmiyordum ama Araf Altemur'un sert bir dille "Yapma Azra," dediğini duydum bıkkın bir şekilde. Başımı telefondan kaldırıp kaldırmamak arasında gidip geliyordum.

"Bir şey yapmıyorum, Araf. Niye tersleyip duruyorsun ya beni?" dedi Azra kısık bir sesle, ne yapıyordu? "Senin için söylüyorum sadece."

Kulağım istemsizce onlardaydı. Gözlerim her ne kadar ekranda olsa da hiçbir halt okumuyordum.

"Bana dokunma," diye karşılık verdi arabanın hızını arttırarak. Ne anlamda dokunuyordu? Kirpiklerim kırpışır gibi olduğunda yanağımı içeriden dişledim. "Rahatsız olduğumu biliyorsun, çek şu parmaklarını."

"Düğmelerinden birini kapat dedim ya sadece," diye tüm kırgınlığıyla konuştu Azra, ağlayacak gibiydi sanki. "Bu kadar kırıncı olmana gerek yoktu. Özellikle yabancı birinin yanında..."

Sanırım beni kastediyordu. Sanmıyordum aslında, biliyordum beni kastettiğini. Sert bir nefes alarak telefonumun ekranını kapattım ve sırtımı geriye vererek sessiz kaldım. Duymazlıktan gelmek en iyisiydi. Aralarındaki ilişki beni ilgilendirmiyordu.

"Bu meseleyi sakın bir yerde konuşacağız," dedi Araf. "Sonsuza kadar kapatmak üzere."

"Sonsuza kadar mı?" Her ne anlamışsa heyecanlı geliyordu sesi kulağa. "Tamam... olur."

Yolun geri kalanı bu sayede sessiz geçti. Arabanın dört yanını saran müzik vardı yalnızca. Sezen Aksu *beni alma onu al*, diyordu. Azra'nın da bu şarkıyı mırıldandığını duyduğumdan gülmemek için zor tutuyordum kendimi. Aslında dalga falan geçmiyordum. Sadece Araf Altemur'un o gece düşüncelerini duyduğumdan bu yaptığının daha itici olabileceği kanaatindeydim.

Pekâlâ, çok fazla ilişkim olmamıştı ama yetişkin dünyasında bu işlerin böyle yürüdüğünü düşünmüyordum. Lise zamanlarında ise inanılmaz gereksiz geliyordu bu tarz şeyler. Ya ben odunun tekiydim ya da gerçekten absürt gözükebilecek şeylerden biriydi. Her ne olursa olsun karşındaki insan onu istemiyorsa geri adım atmak şarttı. Mesela Araf denilen adam düşüncelerini Azra'ya söylemiş miydi? Bu kız yalnızca Altemur ailesi yüzünden mi bu denli emindi evlenecekleri konusunda? Çünkü... gerçekten dışarıdan bakan birisi Azra'nın nişanlı olduğunu düşünürdü. Hatta evli olduğunu... Adamın yakası açık düğmelerine kadar karışması başka bir olasılık da doğurmuyordu.

Plajın olduğu alana gelmemiz bir saatten fazla sürdü. Yol üzerinde bir yerde kahvaltı sefası da yapmıştık elbette, ben ise sıkıntıdan patlayacakken Alin ile ilgilenmekte bulmuştum çareyi. Hava artık aydınlandığı sırada araba durduğunda herkes eşyalarını almış arabadan inerken sandaletimin açılan düğümünü bileğime dolayan ben, en sona kalmıştım. Bu kadar kalabalık geldiğimize inanamıyordum. Cümbür cemaattik resmen.

Tuttuğum nefesimi bırakarak plajın basamaklarından inmeye başladım. Gelmemek konusunda ısrarcı olsam da burası cennet gibiydi ve kimin olup olduğunu umursamadan sıyrılarak geçtim yanlarından. Herkes o kadar çenesizdi ki sabrım da kalmamıştı. Pek kimse de yoktu tahmin ettiğimiz gibi. Bir şemsiyenin altına geçip zemine havluları serdiğimizde Yazgı yanımdaydı. Alin'in sırtına koruyucu sürüyordu. İkizi Kerem ise Altay'ın peşinden ayrılmıyordu. Bu çocukların amca aşkları başka bir boyuttu ve onların eğlendiğini gördüğüm her seferinde ben de yeğenimin olmasını ister hâlde buluyordum kendimi.

Denizin sakin suyunun bir kısmına yüksek dağların gölgesi heybetiyle devrildiğinden hâlâ güneş dokunmamıştı. Üzerimdeki elbiseyi indirdiğim sırada Yazgı'ya baktım omzum üzerinden. "Girelim mi?" diye sordum.

“Azra beni bekle, dedi ya,” diye mırıldandığında Alin “Anne... hadi! Hadi!” diye ısrarla elinden çekiştirmeye başladı. Güldü Yazgı. “Girelim ya da ya, çocuk mu sanki? Gelirse bize katılır, değil mi annecim?”

Alin neşeyle ellerini çırpıtığında “Anne... Ayaf,” dedi omzunun gerisine bakıp annesine çevirdiği gözlerle. “O da gelsin...”

“Amcan sonra gelir,” dedi Yazgı koyu yeşil mayosuyla kaldığında dizleri üzerinde durmuş Alin’e can yelege takıyordu. “Azra ablan ile konuşuyorlar, önemli demek ki.”

“Iyy...”

“Ne ıy?” diye azarladı Yazgı kaşlarını çatarak. “Öyle söylenmez büyüklere.”

“Ama anne... Arza,” dedi Alin sinirle, seyrek kaşları onun da çatıktı ve komik görünüyordu. “Gitsin...”

“Alin, ayıp ama!”

Arabada bahsettikleri konu muydu konuşacakları? Hiç bu kadar çabuk konuşmak isteyeceklerini düşünmemiştim. Aslında arabadan inerken onların bir köşeye ilerlediğini görür gibi olmuşum ama çok da umurumda değildi açıkçası. Dudaklarım hafiften kıvrılınca yere serdiğimiz havlunun üzerinden kalktım ve siyah bikinimin iplerini düzelterek Alin’in eline uzandım. Saçlarım hâlâ tepemde topuzdu.

“Gel prenses, biz gidelim,” dediğimde Yazgı yüzündeki gülümsemeye bana onaylayan bir bakış attı ve Kerem’i kontrol etmek için ayaklandı. Yazgı inanılmaz korumacı bir anne olduğundan Alin ve Kerem’e bir de simit almıştı.

Su hafif de olsa soğuktu ama hava fazla sıcak olduğundan ve güneşin altında olduğumuzdan sorun etmiyordum. “Tami,” diye titredi Alin suya daha fazla girerken. Herkes biraz daha ilerideydi ve gülen sesleri yakını-mıza kadar taşıyordu. “Ay...” Avuçlarımı simidinin iki yanına yerleştirerek yüzünü yüzüme çevirdiğimde şirin ifadesine baktım. Şimdi göğüslerime kadar suyun içindeydim ama ayaklarım yere değiyordu. “Üşüdün mü?” diye sordum genişçe gülümseyerek.

“Hayıy,” dedi dişleri titrerken ama suya alışması gerekiyordu yalnızca. Simidini etrafımda salladığımda tatlı tatlı kıkırdadı. Gülmeye başladım. “Ayaklarını çırp bakalım, nasıl yüzüyorsun görelim...”

Neşeyle ayaklarını suyun içinde harekete geçirdiğinde Yazgı’nın da denize girdiğini gördüm. “Baba!” diye bağırdı Alin gülerek. Asaflar biraz daha yan taraftaydılar. “Bak... yüzdüm! Bak! Bak!”

“Aferin, aşkım...” diye yükseltti sesini Asaf. Altay, Kerem’i denizin dibinden çıkarıyordu aynı saniye. Kerem gülerek nefes almaya başladığında Yazgı, “Altay! Yapma şunu!” diye bağırarak o tarafa yüzmeye başladı. “Ama anne! Yapsın! Yapsın!” diye karşı çıkıyordu Kerem. “Altay, hadi...”

“Amca dersen yaparım,” dedi Altay.

“Altay!” diye onaylamaz şekilde karşı çıktı Yazgı.

Başımı iki yana salladığımda gözlerimi onlardan ayırarak kollarımın arasındaki ufaklığa çevirdim. Alin kaşlarını çatmış sahile bakıyordu. “Niye sinirlendin? Ne bu hâl?” diye sordum dudaklarımdaki silik kıvrımla. Onun baktığı yöne döndürdüm başımı. Araf Altemur ve Azra yan yana merdivenlerden iniyordu. “Ha... Azra mı?”

“Amcam... benim amcam,” dedi Alin, gözlerini profilimde hissetsem de onları izlemekten alamadım bir anlığına gözlerimi.

Araf Altemur siyah bir deniz şortu giymişti şimdi. Üzerindeki beyaz tişörtü ellerini ensesine çıkararak bedeninden söküp aldı ve dövmeli esmer gövdesi de meydana o zaman çıktı. Azra bir şeyler söylüyordu tam o an, kaşları çatıktı ve onun da bedeninde kırmızı bir bikini vardı. Araf Altemur’un kafasını bana doğru çevireceğini anladığım saniye Alin’e çevirdim gözlerimi. Sert bir nefes çektim içime. Benim hakkımda bir şey mi söylemişti o aptal kız? Araf Altemur’un gözlerini bana çevireceği ne söylemişti?

Sertçe yutkunarak odağımı Alin’in suratına verdim. Gülümsemeye çabaladım sessizce ama düşüncelerim yeterli mimiği sergilememi engelliyordu.

“Sana bir sır vereyim mi?” diye fısıldadım kısık bir sesle. Alin’in gözleri heyecanla parıldadığında dudaklarını birbirine bastırarak biraz daha bana yakınlaştı. “Ben de pek hazzetmiyorum o kızıdan.”

“O ne demek, Tami?” diye sordu anlamamış gibi. “O ne demek?”

Ona bunu nasıl açıklayacağımı hesaplarken “Şöyle ki...” diye başladım cümleye ama aniden suyun içerisinden çıkan beden sayesinde istemsizce çığlık atarak geriledim. Alin’in de tepkisi farklı değildi ve tüm gözleri üzerimize topladığımızı birkaç saniye geç fark edebildim.

“Amca! Allah canımı almasın,” dedi Alin yanımdan fırlayan adama dik dik bakarken. “Korktum! Öldüm korkumdan!”

“Almasın, fıstığım,” dedi Araf Altemur yeğeninin sağ yanağını eğilip öperek. “Amcan yesin seni.”

Göğsümün içinde yüksek şiddetle çarpan kalbim tarafından pusuya çekilen nabzım uğulduyordu. Bir avucumu göğüs oluğuma bastırmış, kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum öte yandan. Öyle çok odaklanmışım ki 1,90 boyundaki adamın aniden belirmesi yerimden sıçratmıştı resmen.

“Ayarsız...”

Bir an göz göze kaldığımızda dişlerimi birbirine geçirerek kaşlarımı çattım ve ölümcül bakışlar fırlattım ıslak çehresinde koyulaşan kahve-rengi gözlerinden içeri. Sular çene kıvrımından yokuş aşağı kayıyordu; güneş ışığının çarptığı teni daha pürüzsüz görünüyordu.

“Amca... ben küstüm sana,” diye mırıldandı Alin bakışlarımızın ipini keserek, bir elim hâlâ onun simidine asılmış hâldeydi. Dikkatimi küçük bedene verdiğimde alt dudağımı ıslatarak bir tutamı yanağımı kaşındıran saçlarımı kulağımın arkasına doladım.

Azra kıyıda, kumların üzerine oturmuştu ve ürkünç sayılabilecek bakışlar atıyordu olduğumuz tarafa. Çıldırıldığını aramızdaki mesafeden bile anlayabiliyordum ama tam bir aptaldı.

“Ne oldu hanımefendi?”

“Sen... Arza'yıldın..”

“Bunun için mi?” diye sorduğumu duyduğumda ne yapacağıma karar verememiş bir hâlde çevreme bakındım. Herkes bir yandaydı. Annem ve babamı aradı gözlerim. Babam ve Tuğrul amca yüzme yarışı yapıyorlardı. Annem ise Bihter teyze ile bir köşede, denizden çıkıyorlardı. Tanıdığım başka da insan yoktu zaten.

“Sevmiyorum ben onu... Sen benim canımsın,” dedi Alin küskün bir tavırla, üç buçuk yaşındaydı ve amcasına bu kadar düşkün olması inanılmaz geliyordu kulağa. Yeğen böyle bir şey miydi?

“Sen de benim canımsın,” dedi Araf Altemur, Alin'i simidin içersinden çıkararak. Amcası olduğundan bir şey demek düşmezdi ama can simidi elimin altında boşaldığı için keyfim kaçmıştı. Gerçekten sinir bozucuydu, tek kalmıştım işte şimdi. “Nefesini tut şimdi... Hoop!”

Alin gözlerini kapatarak nefesini tutarken Araf denizin altına batırıp çıkardı tüm bedenini. Alin çıkar çıkmaz nefeslendi, güldü tatlı tatlı. “Tami! Gördün mü?!”

“Gördüm...”

“Amca! Yine! Yine!”

Burada işim bitmişti ve Azra hanımın daha fazla ilgisini çekmeye gerek yoktu aslında. Yazgı'nın yanına mı gitseydim acaba? O, kocasının boynuna kollarını dolamıştı. *Elendi*. Altay... Kerem ile denizin dışına çıkmıştı ve güneşleniyordu. Babamlar kendi hâlindeydi. Eh, orası olabilirdi.

"Azra seni odamdan çıkarken gördüğünü söyledi," dediğinde harekete geçmek için hazırlanan bedenim kaskatı kesildi. Mavi-yeşil gözlerim üzerine dokundu, kirpiklerimin arasında Alin'i sırtüstü koluna yatırmış ayaklarını çırpmasını söyleyen adama baktım uzunca. Demek söylemişti Azra?

"Evet, ben de onu gördüm," dedim sadece. "İki gündür beni öldürmek ister gibi bakıyor bu yüzden." Denize girmek için hazırlanan kıza değdi bakışlarım. "Şu an bile öyle."

"Sana bir şey söyledi mi?"

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak göz göze gelmemizi sağladığımda. "Ne gibi bir şey?"

İfademi derinlemesine inceledi uzayıp giden birkaç saniye içerisinde. Kafasının içinde dönen düşünceleri merak etsem de bu adamda beni geren bir şeyler vardı ve o şeylerin varlığı izin vermiyordu üstelememe.

"Eğer söyleyecek olursa bana ilet."

"Eğer söyleyecek olursa ona hakkını veririm," dedim dümdüz. "Kafasında her ne kuruyorsa... Delinin teki. Düşman kesildi bana ya, bir de senin gibi bir adam yüzünden."

Dudakları saniyesinde çarpık bir kıvrımla sarmalandı. "Benim neyim varmış?"

"Bana uygun hiçbir şeyin," dedim direkt. "Yirmi yedi yaşında kocaman adamsın, ben ise yirmi... Başka..." Aklıma aramızdaki yedi yaş farkından başka bir şey de gelmiyordu ama üretmek konusunda ustaydım. "Kabasın ayrıca, konuşmayı bilmiyorsun, nemrudun tekisin... Alsın başına çalsın seni."

"Böyle bir şey zaten olamaz," dedi ciddi bir sesle Alin'i yüzüstü çevirdiği sırada. Diğer sözlerimi duymazdan gelmişti resmen. "Azra'yı umursama... Aptalca bir şey söylerse bana söyle, o kadar."

"Son bir haftanız kaldı, idare ederim," dedim dalgalanan suyun içerisinde bir elimle suları sıyrırıcasına itekliyordum.

"Amca... Boğuluyorum... Amca..."

Araf Altemur bir yana kıvrılan dudaklarının beraberinde yeğenini kolları arasında havaya kaldırdı ve kucağında hoplatmaya başladı. Alin kahkaha atıyordu. Bu görüntü beni de güldürmüştü istemsizce.

“Cadı seni,” diyerek yeğenini öptü Araf Altemur. “Sevdin mi burayı?”

“Sevdim,” dedi Alin neşeyle, bana baktı. “Ama en çok onu...”

Güldüm. Araf denilen adam bir an bana baksa da yeniden yeğenine dönmesi aynı saniye içerisinde gerçekleşti.

“Size iyi eğlenceler,” diye mırıldanarak yanlarından geçtiğimde kıyıya yürüdüm yavaşça, elimdeki simidi hâlâ bırakmamıştım.

Bikiniyi düzelterek suyun içinden çıktığımda üzerimden süzülen damlaları yalayan ürpertiyle birlikte karnımı içeri çektim. Yere serili havlunun olduğu kısma yürüyordum hızlıca, Yazgı’nın şezlongunun olduğu yerin hemen diğer tarafında şemsiyenin altına oturmuş olan Azra’nın gözlerini yok sayamıyordum elbette. Vücut kıvrımlarıma bakıyordu, fark edebiliyordum bunu. 1,69 boy, ortalama boyutta göğüsler ve çıkık bir kalça... Neyine bakıyordu ki bu kadar?

Sert bir nefes alarak eğilip havlumu aldım ve simidi kenara atarak bedenimi kurulamaya başladım. Kaşlarımı çatmaktan alnım kırıışmıştı. Azra bana kafayı takmıştı resmen.

“Baksana sen bana,” dedi Azra iç sesimi duymuş gibi. Yoksa sesli falan mı konuşmuştum? *Yok artık, canım...* Havluyu zemine serdiğim diğer havlunun üstüne bıraktım ve üzerime krem rengi örgü plaj elbisemi geçirirken bedenimi ona çevirdim.

“Sen değil, ismim Tamay,” dedim. “Öyle seslenirsen sevinirim, Azra.”

“Azra?” diye sordu histerik bir şekilde gülerek. Kollarını geriye yaslayarak dirseklerini bastırduğu kumlar arasından bana dikti gözlerini. “Aramızda beş yaş var... Kendinden büyüklere böyle hitap etmemeni öneririm. Bana, Yazgı’ya...” Başını ağırca salladı ve sonunda ağzındaki baklayı çıkardı. “Araf’a.”

Sabır dilenir gibi nefes aldım. Yaşımın küçük olduğuna dair imalarını dürüp ağzına sokmak istiyordum ama böyle bir şey de yapmazdım. Yaş bir basamaktı ve her insan geçiyordu. Bununla mı beni aşağılıyordu?

“Çocuk çocuk davranma, Azra,” dedim sertçe. “Yaptığın şey çok rahatsız edici... Ne düşünüyorsun, inan bilmiyorum.” Ona doğru yaklaştım. “O adam senin her neyinse beni ilgilendirmez. Benim için Tuğrul amca ve Bihter teyze hariç hepiniz gelip geçici müşterilersiniz, tamam mı?”

Uzandığı yerden duraksayarak doğrulduğunda ciddi olup olmadığını anlamak ister gibi ifademi kontrol etti.

“Niye odasındaydın öyleyse?” diye sorduğunda oflayarak ellerimi belimin iki yanına koydum. Avuçlarını geriye bastırmıştı ve simsiyah saçları sırtına doğru dalgalanıyordu.

“Alin de oradaydı,” dedim. “Sadece... talihsiz bir tesadüftü.”

“Neden sana inanayım ki?”

“İnanma öyleyse canım,” dedim sabrım iyice taşarken. “İnandığın hâliyle bu adamı istiyorsan bana inanmamaya devam et, senin açından daha üzücü olur.”

“Ne diyorsun ya sen?” Kaşları sertçe çatılmıştı şimdi. “Gurursuz muyum yani? Bunu mu ima ediyorsun?”

“Hayır,” dedim, yalandı aslında. “Nasıl mutluysan öyle yaşa ama bana beni öldürmek istermiş gibi bakmayı kes, bunu yapmanı gerektirecek kişi konumunda değilim ben.”

Aldığı sığ nefesleri öfkesini belirtircesine göğsünde çırpınıyordu ve gözleri alev alev yanarken tek yapabildiğim onu izlemektir. Ona son bir kez daha bakarak annemin olduğu alana yürümeye başladım. Gerçekten sinir bozucu bir kadındır. Ne hâli varsa görebilirdi. Gurursuz olduğunu düşünüyordum, doğruydur ama kınamaktan da ödüm kopuyordu. Bu tür şeylerin bir şekilde dönüp dolaşıp aynı şeyi yaşamaya mecbur bıraktıracığına emindim çünkü. Dilimi ısırarak düşüncelerimden sıyrıldım ve gözlüğünü takmış oturan annemin havlusunun ucuna oturdum. Bacaklarımı da kendime çekmiştim, gözlerim ise denizde amcası ile oynayan Alin’in üzerindeydi.

“Ne oldu?” diye sordu annem omzuma dokunan elini hissettiğimde. “Sinirlisin yine. Hayırdır?”

“Değilim...”

“Belli belli... Biri tepenin tasını attırmış çoktan.”

O kadar çok şey vardı ki bunun olmasını sağlayan. Azra değildi mesele, birçok şey vardı işte.

Omuzlarımı düşürdüm ve başımı Bihter teyzeye ve anneme çevirdim. “İyiyim,” dedim sadece. “İyiyim...”

Annemin yüzündeki ifade anbean soldu nedense. Gözlerimde her ne görmüş ise hoşuna gitmemişti sanki, elini uzattı ve çenemin ucunu parmak uçlarına aldı. “Ne oldu?” diye sordu ciddi ciddi. Bihter teyze

de gözlüklerini başının üzerine iteklemiş, çatık kaşları aşağısından bana bakıyordu.

“Yorgunum sadece...”

“Sınavın da bitti,” dedi. “Ne yorgunluğu?”

İnsanı sadece sınav mı yorardı? Annem ne sanıyordu ki?

“Anne ya... ne sınavı, Allah aşkına? Her şey sınav değil ki...”

Beni tercih dönemi daha çok yoruyordu. Babam son ana kadar, son gün ve son dakikaya kadar Antalya sınırlarında bir yer yazdığımı defalarca kez kontrol ediyordu. Bilerek gelmeyecek yerler yazmıştım hatta, sıralamam yetiyor olmasına rağmen istediğim mimarlık bölümünü de yazmamıştım. Çünkü hayalim tamamen İstanbul’da istediğim üniversiteyi seçmektir ve bu yıl o kadar çok çalışmıştım ki... sıralamamın mükemmel gelmek dışında şansı yoktu.

“Başka bir derdi var belli ki, Seda...” Bihter teyze imalı imalı güldü. “Aşk meşk mi yoksa?”

Gözlerimi devirecek gibi oldum ama yapmadım. “Ya... aşk tabii, aşk.”

“Şaka yapıyorsun, Tamay,” dedi annem şok içinde kolumu dürtükleyip. “Bana söylemedin mi?”

“Hı-hı... söylemedim,” dedim dalga geçmeye devam ederek. “Aşktan gözüm kör olmuş... Aklıma gelmedi işte, ne yaparsın?”

“Ne zamandır var?”

Annem ciddi olduğumu mu sanıyordu gerçekten?

“Ne sen sor ne ben söyleyeyim...”

“Tamay!”

“Of anne ya... ne aşkı?” Somurtup alt dudağımı büktüm memnuniyetsiz bir şekilde. “Ne işim olur benim aşkla?”

“Ayy, o ne demek kız?” Bihter Altemur kınarcasına bakıyordu yüzüme, başındaki şapkayı havluya bırakıp biraz daha bana yaklaştı. “Güzelisin, fıstık gibisin... benim mi işim olsun aşkla? Delinin zoruna bak.”

“Bihter teyzecim, güzel olmak yetmiyor ki,” dedim. “Hem... benim derdim başka.”

“Neymiş senin derdin?”

“İTÜ, o da olmazsa Bilkent...”

“Kız ne ütüsü?”

Aniden kahkaha atarak onlara baktığımda annem de güldü Bihter teyzenin bu söylediğine, onun ise suratında muzip bir ifade vardı. Bilerek söylemişti belli ki.

“Ha, şöyle... Sen hep gül.”

“Off ya,” diye iç çektim ardından derince, başımı çevirip denizden çıkan babama ve Tuğrul amcaya baktım. Gülerek sohbet etmeye devam ediyorlardı.

“Ayy şu hâle bak... Dur, ben şuna bir havlu götüreyim,” dedi annem oturduğu yerden kalkarak, fazla kıskanç bir kadındı ve başkaları babamı görsün pek istemezdi. Annemin arkasından Bihter teyze de gittiğinde yeniden tek kalmış oldum böylece. Keşke Derin burada olabilseydi... O olsaydı eminim böyle şeyler hissetmezdim. Düşünmezdim bile.

Omuzlarımı düşürerek oturduğum yerden kalktım. Kalçama yapışan kumları silkeleyip eski yerime doğru adımlarımı harekete geçirdiğimde aklımı oyalayan düşünceleri es geçmeye çalışıyordum. Babamı nasıl ikna edebileceğimi ölçüp tartan zihnim bir türlü sonuç bulamıyordu. Ne değişecekti? İkinci kez sınava girmiştım ve en iyisi olsam da babamı bu da ikna edemezdi. Ablamı arayıp bir dolu sövmek istiyordum yalnızca. Tek bildiğim de buydu.

Yere serili havlumun üzerine oturduğumda Azra denizin içinde olduğundan rahattım. Bacaklarımı karnıma doğru çektim ve sessizce Altemurlara baktım. Eşi ile gülüşüp cilveleşen Yazgı'ya, Alin'i omzuna alan Araf'a, onların yanına ilerleyen Azra'ya... Her birine, tek tek... Teyzeler, enişter ve halalar da buradaydı ama hepsinin ismini aklımda tutacak değildim. Çekirdek aileyi tutmak ise basitti.

Bir an sonra Araf Altemur omzunda yeğeniyle denizden çıkmak için hareketlendiğinde Azra'nın hayal kırıklığı buradan bile okunacak kadar çoğalmıştı. İşin aslı, ona üzüliyordum. Bir adama bu kadar bağlanması için kafasında neler üretiyordu kim bilir? Yirmi beş yaşındaydı ve tüm yaşlarını bu dağ ayısı ile aile kurma hayaliyle mi geçirmişti?

“Tamiş!” diye üzerime koşan Alin odağıma girdiğinde gülerek havlusuna uzandım ve iki yana açarak içine atmasını bekledim. Öyle de oldu nihayetinde.

Araf Altemur biraz daha ileride, zemindeki havlulardan kendisine ait olanı alıp bedenini kurularken onu incelememek için ekstra çaba harcıyordum. Çünkü bilirsiniz... ideal kaslı, dövmeli ve yakışıklı bir adamı herkes incelemek isterdi. Üstelik bedeninden sular dökülürken. *Her neyse, Tamay. Her neyse.*

Alin'i iyice kurularak üzerindeki yeleği de çıkardığımda saçlarını da toparladım. Başına şapkasını taktığım saniyede, "Tami... kule yapalım! Yapalım mı?" diye sordu hevesle. "Yapalım! Lütfen..."

Güldüm. Başımı salladım usulca. "Kerem'i de çağır, onunla birlikte yapalım..."

Alin, Kerem'i kolundan tutup zorla getirdiğinde oyuncaklarını ve küreklerini çıkarmıştı kumun üzerine. Nemli kuma ihtiyaçları olduğundan suları getiren bendim bu süreçte, ikisi birlikte didişe didişe yapmaya başlamışlardı.

Hava her saniye daha da sıcak olduğundan bunaldığımı hissederek üzerimdeki delikli elbiseyi çıkarıp köşeye koydum. Bikinim kurumuştur zaten. Havlunun üzerine oturup çocuklara odaklanırken üzerime konan bakışları hissedebiliyordum. Yavaş yavaş insanlar da geliyordu, etrafta şimdi yabancı simalar da vardı. Yazgılar da çıkmıştı denizden, güneşleniyorlardı.

"Tamay," diyen ses dikkatimi çektiğinde başımı kaldırdım ve tepemde dikilen babama baktım. Tek gözümü kapatıp elimi alnıma doğru perdeliğimde gözümü alan güneşten uzak durmaktı amacım. Omuzlarına havlusunu atmıştı ve doğruca bana bakıyordu. "Telefonun yanında mı? Benimki otelde kalmış... Bizimkileri aramam lazım."

Kaşlarım ağırca kalktığında başımı salladım ve oturduğum yerden ayaklanarak çantamın yanına yürüdüm. Bir yandan çocukları kontrol ediyordum, oyunlarına devam ediyorlardı. Çantamdan çıkardığım telefonun şifresini girerek babama uzattığımda gülümsedi ve eline aldı. Aramız hâlâ limoniydi. Günler önce yaşanan tartışma, sonuçlar açıklandığında da gün yüzüne çıkacaktı. Belki de daha acımasız bir şekilde.

Çocukların yanına geri döndüğümde babam birkaç adım geride telefonla konuşuyordu. Büyük ihtimalle Serkan'ı aramıştı. Akli daima orada kalıyordu diğer türlü.

"Ya... Kerem ver!" diye bağırdı Alin ikizinin elindeki kovayı çektiirirken. "Ver bana!"

Kerem elini itekleyip bağırmaya başlayınca Alin küreği kafasına geçirdi. Araya girip ikisini birbirinden uzaklaştırdım. "Böyle oynanmaz ama," diye kızdım. "İtişmeden oynayın... Ne kadar ayıp."

Bir saniye sonra her şey daha da karıştı. Alin, Kerem'in kıvrır kıvrır saçlarına yapıştığında bağırarak ağlamaya başladı Kerem. O sırada Araf Altemur ikisini ayırmak için eğilerek Kerem'i kucağına aldığıında Alin

de ağlıyordu. Yazgı bir yandan kavgalarına homurdanarak doğrulmaya çalışırken Asaf'ın "Araf halleder," dediğini duyabildim.

İkinci saniye hüngür hüngür ağlayan kız çocuğunu kucaklayarak doğrudum ve sakinleşmesi için sırtını sıvazlamaya başladım.

"Amca! Beni... beni al..." Alin gerçekten amcasını paylaşamıyordu. Alt dudağı titrerken i çekti. "Kerem gitsin..." Kerem'e doğru baktı. "... hayvan oğlu! Git!"

"Aaa! Alin! Duyuyorum ama! Bana diyor bir de!" diye seslendi Asaf sesini yükselterek. Yakın köşede duruyordu. "Kötü konuşma demedim mi ben sana? Kimden öğreniyorsun kızım sen bu lafları?"

"Ay Asaf, sana neden desin? Anlamını bile bilmiyordur..." diye sakinleştirmeye çalıştı Yazgı.

"Amcamdan," dedi Alin bu kez burnunu çekerek Araf Altemur'u parmağının hedefine aldığında. "Babana sıayım, dedi bana..."

"Ulan Araf! Ben demiyor muyum sana bu çocukların yanında küfretme diye!"

Araf gözlerini kısıarak yeğenine baktığında üzerimize bir adım yaklaştı. "Bu saatten sonra en çok artık Kerem'in amcasıyım... Tamam mı, Alin Hanım?"

"Amca! Sus..." Alin sinirden köpürüyordu. "Benim amcam sensin!"

"Suçunu bil," dedi Araf Reha Altemur. *Reha*. Anlamı neydi acaba? Dosdoğru kuağımdaki yeğenine bakıyordu. "İlk sen başlattın, özür dile kardeşinden."

Kerem, Araf Altemur'un boynuna kollarını sıkıca sararken burnunu gürültülü bir şekilde çekti. "Amcam..." diye konuştu nispet yaparcasına.

"Pislik!" diye bacaklarını bana vura vura ağlayan Alin'i sakinleştirmeye çalışırken dudaklarım aralanmış, ona amcası hakkında teminat vermekte bulmuştum çareyi.

"Tamay," dedi o an Araf Altemur, ismimi ilk kez sesleniyordu. Yutkunma ihtiyacı hissederek ona baktım. Göz göze geldiğimizde kaşlarıyla göğüslerimi işaret etti. "Kıvrılmış..."

Utanç ani bir şok dalgası gibi yüzüme çarptığında dudaklarımı birbirine bastırarak bakışlarımı göğüslerime indirip bakmaya fırsat bile vermeden elimin içini üzerime kapadım. Sağ göğsümü kapatan kumaş hafifçe kaymıştı yalnızca. Biraz daha kaysaydı ortaya göğüs ucum çıkacaktı resmen ve sorumlusu Alin'di, kuağımda çok fazla hareket ettiğinden dağılmıştım. Etrafa bakınarak çaktırmadan düzelttiğimde Alin ağlıyor,

Araf Altemur gölgesini üzerime kapatıyor ve Kerem kardeşini dik dik izliyordu.

Bir an olduğumuz yere doğru, daha doğrusu dikilen bedenime yaklaşan Azra'yı görebildim. Çenesi hafifçe havaya dikilmişti ve yüzü ise ifadesizdi; kendinden emin tavırla sağ yanıma geldi. Ardından Alin'e açtığı kollarına onu çekmek ve kucağına almak istediğinde Alin yüzünü buruşturup kollarını boynuma aniden sarmaladı. Kaşlarım havalandı saniyesinde.

"Alin, hadi gel, güzelim," dediğinde kaşlarımı sertçe çatmış ona bakıyordum. Nereden çıkmıştı bu? Sinirlerim iyice bozulmuştu birdenbire.

"Yaa... hayır!" diye sertçe konuştu Alin, derin bir nefes aldım.

"Kerem'e ilk sen vurduğun için öyle söyledi, şşşt... Tamam, ağlama," dedim sırtımı geri çevirip ikisini birbirinden uzak tutmanın bilinciyle havlunun olduğu tarafa yürümeye başladım. Azra'ya bir kez daha bakmamıştım. Ve Araf Altemur'a da öyle.

Alin gerçekten zor bir çocuktü. Şımarık bir kız olduğunu anlayabiliyordum, ilgiyi kendisinde istiyordu ama anlaşılmak konusunda da zorluk çekmiyordu insan. En azından benim onunla anlaşılmamak gibi bir problemim olamazdı. Sadece... biraz fazla dediğim dedik bir çocuktü.

Havlunun üzerine oturmak için terliklerimi çıkardığım sırada "Tamay!" diyen öfkeli ses irkilmemi, olduğum yerden neredeyse sıçramamı sağladı. Kalbim küt küt çarpmaya başlamıştı aynı anda. Kucağımda içli içli ağlayan Alin ile birlikte başımı geriye çevirdim ve birkaç saniye içerisinde dibimde biten babamı takip etti gözlerim.

"Ne oluyor?" diye sordum anlam veremeyerek.

Yüzü gergindi, telefonumu parmak uçlarında kaldırdı ve ekranı açığa çıkardı. "Ablan?" dedi. "Ablan, demek. Sen ablanla mı görüşüyordun? Bunca zamandır..."

Donup kalmamı sağlayacak kadar sertti sesi. Bakışlarım ekran üzerine düştü. Ablamın gönderdiği bildirim duruyordu. *Sanırım hamileyim*, yazmıştı bir de. Kalbim sıkışır gibi olduğunda ciddi olup olmadığını hesap bile edemiyordum. Babamın tavrı düşünmeme müsaade etmiyordu çünkü. Her zaman olduğu gibi tutumu yine fazla keskindi. Bir laf onun ağzından bir kere çıkardı ve o kadar inatçıydı ki çıldırır hâle geliyordum sürekli. Ablamın evliliğinin üzerinden dört yıl geçmişti ve ona olan öfkesinin pek dindiği söylenemezdi. Belki bunda ablamın babamın yanına

hiç gelmeyişi de etkili olabilirdi ama... birkaç güne geleceğini de söylemişti. Arayı düzelteceklerdi, hâlâ inancım tamdı. *Bir de hamileyse eğer...*

Kirpiklerimi kırpıştırarak gerilen bedenimle beraber nefesimi tuttum. Gözlerindeki öfkenin izini sürdürdüm. Yine de her şeye rağmen o benim ablamdı, nasıl görüşmezdim?

“Baba...” diye mırıldandım etrafımıza kaçamak bakışlar atarak. Alin bile ağlamayı kesmişti. “O benim ablam...”

“Tamay,” diye soludu bu kez daha yüksek sesle, üzerimize çevrilen bakışların altında iyi de hissetmiyordum. “Beni çıldırtma! Ben sana ne söyledim? Sana ne söyledim!” Tavrı çok netti. “Hamileyim yazmış bir de geri zekâlı! *İyi bok yedin yaz şuna!* Kendinden kaç yaş büyük adamla evlenmiş, hayatını bok etmiş! Bir de gelmiş *hamileyim* diyor! Tebrik bekliyor herhâlde! Kafasız bu kız! Kafasız!”

Derin nefesler aldığını, gözlerinin sinirden kıpkırmızı kesildiğini fark ettiğim an “Baba, sakın ol,” dedim endişe ederek. “Tamam, sakınleş... Herkes bize bakıyor, yapma şunu. Bu kadarına gerek yok.”

Dişlerini sıkarak başını ağırca salladı. “Düş önüme,” dedi ardından eliyle gidiş yolunu işaret ederek. “Açıklamanı otelde yaparsın!”

Herkesi bırakıp geri mi dönüyorduk? Bari annem gelseydi... O neredeydi?

“İyi misin peki?” diye sordum korkum geçmezken, babam beni endişeye düşürüyordu. “Hapların burada mı? Tansiyonun mu yükseldi? Baba...”

“İyi falan değilim!” diye yükseltti sesini konuşmamı keserek. “Erken yaşta öldüreceksiniz siz beni! Öldüreceksiniz!”

Vicdanıma oynuyordu ve ona olan düşkünlüğümü bilerek yaptığı onca şeyden biriydi. Sessiz kaldım. Omuzlarımı ağırca düşürerek beni bekleyen babama bir bakış attım ve Alin’i teslim etmek için Yazgı’ya baktım. Gözlerini üzerimize dikmiş, o da ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Dudaklarımı birbirine bastırarak ona doğru yürüdüm.

“Sorun mu var?” diye sordu kısık bir sesle, dinginleşen Alin’i kucağımdan aldığı anda. Gözlerine dokundurdum gözlerimi, ifademi düz tutmaya çalışıyordum. Çatık kaşlarına ve endişeli yüzüne bakarken utançla dolduğumu da hissediyordum. Babamın ulu orta yerde bana bağırabileceğini hesap edememiştim çünkü.

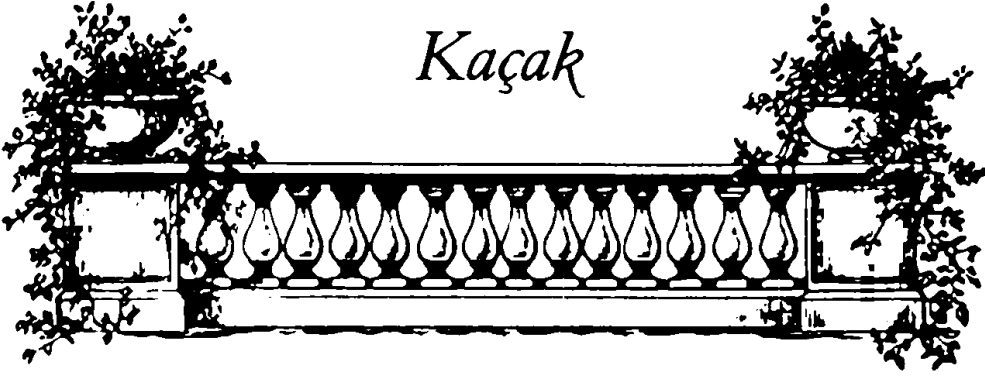
Başımı iki yana salladım yavaşça. “Yok.”

“Neyse, sen git bakalım,” dedi omzumun üzerinden geriye bakarak.
“Baban bekliyor.”

Üst dudagımı sabırlı bir nefes eşliğinde dişleyerek sırtımı döndüğümde gözlerime ilk olarak sağ tarafta duran adam ilişti. Kerem hâlâ kucağındaydı ve hafif çatık kaşları aşağısından o da belirsiz bakışlar fırlatıyordu. Ne düşündüğünü çözemeyeceğim kadar ise uzaktı o gözler. Bakışlarımı kaçırdım ve yavaş adımlarla babamın yanına ilerledim.
Büyük bir ihtimalle öfkesinden nasibimi alacaktım.

Düzenleme
Ny.ozlem

Kaçak

Araba hızlı bir manevrayla durduğunda derin bir nefes alarak direksiyon başındaki babama çevirdim gözlerimi.

Yol boyuna ikimiz de inat edip tek bir kelime bile etmemiştik. Sinirini ve öfkesini ateşlemek istemiyordum. Hiçbir şekilde böyle anlaşıyorlardık çünkü. Bu yönden babama çektiğim için sürekli zıtllaşıyorduk ve hiç de istemediğim bir şekilde bitiyordu tartışmalarımız. O yüzden, ilk kez sakin olmayı seçiyordum.

Motoru kapatıp doğruca aşağı indiğinde sebepsizce tedirgindim. Zaten telefonumu da vermemişti henüz. Ne yapacaktı? Öfkesini ve sinirini alt edebilecek bahaneleri ona göre geçirebilirdim kafamın içinden. Ama son derece ve hatta sinir bozacak kadar sakin görünüyordu o anlarda.

Arkasından indiğimde arabayı kilitledi ve ardından gözleri üzerime döndü. Saat öğle vaktine yaklaşırken kavurucu sıcak da çökmeye başlamıştı ve babamın bakışlarının kızgınlığı altında en ufak şeye bile tahammülüm kalmamıştı.

Kaşları yolu işaret ettiğinde derin bir soluk ile göğsümün içini doldurarak şişirdim. Kaşlarım çatıktı ve içimde tutamadığım kadar büyük bir tedirginlik taşıyordum. Babamın bu konuda keskin bir çizgisi vardı. Ablam ile görüşmek şurada dursun, o mesajları bile görececek olursa hayatı bana dar ederdi. Ve görmüştü de... telefonumu da vermemişti. Öyleyse... şimdiden zindandı.

Otelin çift kanatlı açık kapılarından içeri geçtiğimizde resepsiyonda ayakta dikilen Serkan'ı gördüm. Önde ben, arkada öfkesini her an daha da ifadesine döken babam ile girdiğimiz an gözleri üzerimize çevrildi. Kaşları bir anlık şaşırırçasına kalktı, ardından *ne oluyor* dercesine gözlerimden içeri uzandı.

Başımı iki yana salladım. Girişi geçerken bir şey söylemek gelmemiştii içimden. Tüm müşterilerden ayrı, zemin katta oldukça geniş bir dairemiz vardı ve oraya gittiğimizi biliyordum. Kollarımı birbirine geçirerek omuzlarımı düşürdüğümde kahvaltı servislerinin açıldığını gördüm. Öyleyse saat sabah 10 civarlarında olmalıydı. Alt dudağıma dişlerimi geçirerek iç geçirdiğimde bakışlarımı önüme düşürdüm ve arka tarafa doğru yürüyerek kapının önüne geldiğimde kenarda bekleyerek babamın kapıyı açmasını bekledim. İçimden saniyeler sayıyordum.

Kapıyı açar açmaz kulpu itekleyerek önden geçmemi bekledi. Bir anlık babama dokundu bakışlarım. Gerçekten bu kadar katı olmasına anlam veremiyordum. Ablam ile ben aynı kişi değildik. Neden sanki ona dönüşecekmişim muamelesi yapıyordu ki?

Burnumdan sert bir nefes vererek oflayarak kapıdan içeri yürüdüğümde “Oflama bak,” dedi sinirle, kapıyı çarpmıştı aynı anda. “Hem suçlu hem güçlü. Hanımefendiye bak sen!”

“Baba,” dedim gözlerimi sabır dilenircesine yumup açarak, yine de ona bakmamıştım. “Bu kadar abartacağın bir şey olmadı.”

“Daha fazla sinirimi attırma, Tamay!”

Sabırımın kalan son kırıntısıyla birlikte salona doğru yönelen adımlarımın sonunda krem rengi koltuğun bir ucuna kendimi bıraktım. Babam klimayı açarak soğuk havanın kocaman odanın içine dağılmasına izin verdiğinde kumandayı tekli koltuğa doğru fırlatırcasına bıraktı. Altında şortu duruyor olsa da üzerine düz beyaz bir tişört geçirmişti. Benim ise üzerimde elbisem vardı. Saçlarım da tepemde topuz olduğu için temizdi neyse ki ama tenim bir an önce duş alma isteğiyle hafiften kaşınıyordu.

“Ne zamandır görüşüyorsunuz siz?” diye sordu babam sessizlik yemini bozarak. Öfkeli ve kısıp solukları arasında elleri belinin iki yanında bir sağa bir sola mekik dokurken durmuş ve alev alan kahverengi gözlerini gözlerime dikmişti. “Her şeyi en baştan anlat. Hemen, Tamay.”

“Anlatacak bir şey yok ki,” dedim düz bir şekilde, kaşlarımı istemsizce çatarak. “O benim ablam, onunla görüşmemizi yasaklayan bile o kadar saçma ki baba-”

“Tamay!” diye yükseltti sesini sertçe, üzerime bir adım geldiğinde sırtımı ürpererek koltuğa yasladım. “Ben sana o ablan olacak zekâsızla görüşmeyeceksin dedim mi demedim mi? Bana bunu söyle!”

Kollarımı göğsümün aşağısında birbirine bağlayarak başımı salladım sadece. Çenemi açmak istemiyordum ama baş etmesi çok zordu.

“Kötü bir şey yapmışım gibi bana bağırp durma, baba,” dedim doğruca. “Ablama sırtımı mı döneyim? Senin ona yaptığın gibi mi?”

“Ne yaptığını bilmiyormuş gibi konuşma,” diye dişleri arasında soluduğunda gözlerinin kırpmadan bana bakıyordu. Bir parmağını üzerime doğru salladı. “Sakin bana ben bilerek sırtımı dönmüşüm gibi bakma. Her baba gibi... ayakları üstünde dursun istedim. Başka ne istedim? Ne isterse yaptım! O karşılığında ne yaptı peki? Nankörlük!” Alnında kızaran damarlar dışarı doğru belirginleşmişti. “Hem okul hayatını hem kendi hayatını mahvetmeyi seçti... Seçtiği hayatı yaşasın öyleyse! Benim kızımdan uzak durarak!”

Babamı bir noktaya kadar anlayabiliyordum. Kızmakta, sinirlerinin yatışmamasında ve hayal kırıklığına uğramakta haklıydı. O, ablam Nida’nın yanlış seçimlerinden sorumlu olmaması için peşinden gitmişti, onu durdurabilmek için... O sırada ablamın çoktan uçağa atlayıp kaybolduğunu duymuştum annemden. Babamın isteği, her şeyin zamanında olmasıydı. Haksız da sayılmazdı. Eniştem olacak adamın ablamın gözünü parasıyla büyülediğini, bir girişimcilik kongresinde tanıştıklarını ve altı aylık ilişkilerinin sonunda ayrı kalmak istemedikleri için ablamın kocaman bir aptallık yaptığını biliyordum. Kendinden ödün vermişti. Tatil aralarında geldiği Antalya’yı bile gözünden çıkarmış, bizi görmez olmuştu. Babamın birkaç kez onu kontrol etmek için İstanbul’a gittiğini, anlam veremeyip endişelendiğini de gözlerimle görmüştüm. Gerçekten bunu hak etmiyordu ve elbette ki kırgınlığının öfkeye dönüşmesi kaçınılmaz olmuştu. Cezalandırıcı bir öfke... bana uygulanan buydu.

“Baba... ben seni anlıyorum,” diye mırıldandım koltukta biraz öne kaydığında düşüncelerimin etkisiyle daha sakindim. “Ablamın hata yaptığını biliyorum... ama o da genç. Hata yapma payı olmasın mı?”

“Hata olmasını istediğin şeye bak, Tamay! On dokuz yaşında herkesi arkasında bırakıp kendisinden on bir yaş büyük elin zırtapozuyla evlenmiş! Yetmezmiş gibi bir kez bile beni arayıp sormamış! Tek kalemde silip atmış! Sen gelmiş bana hata yapmaya payı olmasın mı diyorsun!” Ellerin hafifçe titrediğini hesaba katarsak durumu kötüleşebilirdi. “Nankör... çok nankör bir evlat yetiştirmişim. Nankör...”

Dudaklarım şaşkınca aralandı. “Ben mi?”

“Sen olsan olsan başına buyruk olursun!” diye tersledi, çatık kaşları ve gergin suratıyla çaprazımda duran tekli koltuğa oturdu. “Ne kötü babaymışım... Lan hiç değerim yokmuş! Bana yaptığına bak.” Gözleri

yüzüme sabidendi. “Seni de kendi gibi yapacak, bilmem mi...Ben izin verir miyim ama? Verir miyim lan hiç?”

“Ablamın yaptığı şeyi ben yapmam,” dedim net bir şekilde. “Yapma, baba... beni onunla aynı yere koyma. Hata yaptı, tamam... Ben de söylüyorum bunu ama onun hatasının bedelini bana ödetemezsin. Bana bak-sana...” Bir elimle kendimi işaret ederek biraz daha öne eğildim. “Ben ondan çok farklıyım. O da bir gün pişman olacak. Yanına gelecek... biliyorum ben.”

“Hamileymiş bir de utanmaz,” dedi sözlerimi es geçerek, kafasını ağırca sallayarak. “Kendisi çocuk! Kocaman adamdan çocuk peydahlamış geri zekâlı!”

“Yirmi üçüne girecek neredeyse, baba,” dedim. “Evliler de üstelik. Sınırlendiğin bu değil senin, biliyorum. Belki biraz bu ama seni hiç arayıp sormadığı için yapıyorsun. Yüzü yok sadece...”

“Olmasın zaten yüzü,” dedi sertçe, her ne söylesem de umurunda değildi sanki. Ardından durdu. “Üç yıl geçmiş... Babasıyım ulan ben. Kötü mü babalık yaptım ben bu kıza... ne yaptım? Bu kadar da insafsız olunmaz. Bu muydu benim hak ettiğim? Tamam lan, evlenmek mi istiyordu? Çıksaydı karşıma, arkamdan iş çevirmek yerine... böyle biri var deseydi. Ben bu piçle evleneceğim deseydi! Zor muydu?”

“O zaman bir şey demeyecek miydin?” diye sordum şaşırarak, kaşlarımı belli belirsiz kaldırmıştım.

“Demez miydim, hem de neler söyledim... ama onu ikna edecek bir yolu bulurdum. Beni tüm tanışlarıma rezil etmezdi böyle, para peşine elin itine kaçmış demezlerdi... Benim gibi adamı rezil rüsva etti. Bu da yetmezmiş gibi kendi geleceğini de bok etti!”

Nida uluslararası ilişkiler okumak için gitmişti İstanbul’a. Babamın isteğiyle bu, o da pek sorun etmemişti. İsteddiği, hedefinde olan bir bölüm yoktu ama İstanbul olması konusunda direktme sebebinin hayalinin oyuncu olmak, ekranlarda görünmek olduğunu biliyordum. Daha başına buyruk ve burnunun dikine giden bir yapısı vardı. Buna rağmen amacı nasıl bir anda sapmıştı, hiçbir fikrim yoktu. Şimdi bir de çocuğu olacaktı... *Gözü aşktan kör olmuş olabilir miydi?*

Aşk böyle manyakça bir şey miydi? İnsanı tüm hedeflerinden saptıracak kadar keskin bir duygu muydu?

“Yine de evlenmiş olsaydı peki?” Alt dudağımı ufak bir kıvrımla büktüm. “Kızarmıydın? Diyelim ki... seni de bırakmadı bir şekilde.”

“Bilmiyorum be kızım, her şekilde bundan daha iyi olurdu... Düğününü yapardık en azından, yangından mal kaçırır gibi evlenmezdi.” Dirseklerini dizlerine yasladı ve dik dik suratına baktı. “Lafı değiştirme sen, ablanla ne zamandır görüşüyorsun dedim sana.”

“Bir süredir işte,” dedim yutkunarak, bayağı bir süre oluyordu çünkü.

“Ne zamandır, Tamay?”

“Birkaç yıl...”

“Ulan ablan evleneli üç yıl oldu zaten!” diye yükseltti sesini. “En baştan beridir görüşüyor muydun, Tamay? Sen beni çıldırtacak mısın?!”

Alt dudağımda gezdirdim dilimi tedirgin hissederek. “En başından beridir değil,” dedim. “Sonradan *Instagram*’dan yazdı, dayanamadım. Orada yalnız olduğundan, zorlandığından bahsetti. Üzüldüm işte. Sonuçta benim tek bir ablam var... Ne yapsaydım baba?”

“Senin ablan falan yok! Sileceksin aklından...” Sert, ıslık gibi sıyrıp geçen ağır bir nefes aldığında gözü hiçbir şey görmüyor gibiydi. Bir an sonra elini şortunun cebine götürdü ve saniyeler içerisinde telefonumu açığa çıkardı. “Aç şunu... bakacağım.”

“Saçmalama, baba,” dedim sinirlerim bozulurken. “Neye bakacaksın? Ablamla konuşmuşum! Sanki başka biriyle uygunsuz mesajlarımı yakalamışsın gibi tepki veriyorsun ya! Ablamla ne konuşabilirim?!”

“Aç dedim, Tamay,” diye directti umursamadan. “Aklına ne fikirler sokmuş görelim... Orada yalnız diye seni de yanına alacak herhâlde! Hanımefendiye bak!”

“Yok artık,” dedim şaşkınlık içinde soluyarak. “Abartıyorsun baba sadece ya... normal abla kardeş gibi konuşuyorduk. Neler konuştuğumuzu okuyacak kadar tepki vereceğin bir şey yok ortada. Ne diyebilir zaten bana? Diyelim ki dedi, yani? Benim aklım yok mu? Neyin iyi neyin kötü olduğuna karar veremez miyim?”

“Veremezsin! Oldu mu? Şimdi... Telefonunu aç,” dedi öfkeyle, telefonu iki parmağı arasında sıkıca tutup bana doğru uzatırken çenesi kasılmıştı. “Eğer hemen telefonunu açmazsan bir daha göremezsin bu telefonu.”

Şaşkınlık öyle bir gafil avlamıştı ki yutkunma ihtiyacı hissettim. “Açmayacağım,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Benim aklım yokmuş muamelesi yapıp bana güvenmiyorsun... Açmıyorum, baba.”

Sinirleri bozulmuşçasına güldü. Başını iki yana salladı. “Sözümü çiğneyen kızıma bir de güvenmem mi gerek? Oldu ya... Aç şunu!”

Dışlerimi sıktığımda gözlerim bir anlık kendiliğinden yaşlarla dolarak görüş alanını buğulandırdı. Gözlerimi bakışlarının radarından ayırmadım ve oturduğum yerden kalktım hızla. Daha fazla burada oturup suçlayıcı tavrına maruz kalmak istemiyordum. Sırtımı çevirerek bana ayrılan odaya doğru yürüdüğümde inadım inattı, şifreyi girmeyecektim.

“Tamay! Kime diyorum! Gir şunu! Tamay!” Öfkesi odanın dışına taşıp herkesin irkilmesini sağlayacak kadar fazlaydı. Umursamamaya çalıştım. “Unut bu telefonu!”

Odamın içine girdim ve kapıyı ardımdan kuvvetli bir sesle kapatarak kilitledim. Babam hâlâ bir şeyler söylüyordu ama aldırış etmemeyi sürdürdüm. Gözlerim kendiliğinden kapandığında usulca nefes bıraktım. Gerçek anlamda yorulmuştum. Bu kadar baskı altında nefes bile alamıyordum işin aslı. Ablamın şu an ne kadar iyi bir yaşam sürdürdüğünü biliyordum. Kocasını zengindi; her ay başka bir ülkenin sınırlarında onlarca fotoğraf atıyordu bana. O hâlden memnundu işte, neden ısrarla babamın egosunu tatmin etmem gerektiğini kodlamıştım ki kafama? Ben bu otelde çürüyecektim babam uğruna. Aksi takdirde *nankör* diye anılacaktım kolayca, öğrenmiştim bunu.

Saniyeler içerisinde kendimi banyoda, buz gibi suyun altında buldum. Yine de tek bir gözyaşı dökmedim. Tenim soğuktan kesilene kadar altında durmak istesem de keyfim kalmamıştı. Başlığı kapatıp havluya sarıldım ve odamın içine geçtim. Klimayı düşük ayarda çalıştırdığım için odanın her yanı soğuktu. Memnuniyetle siyah iç çamaşırlarımın üzerine lacivert, göğüs dekolteli bir askılı, altına da siyah bir kot şort giydikten sonra bedenimin açıkta kalan yanlarına güneş kremi sürerken deli gibi esniyordum.

Sabah erken saatlerde uyanıp deniz ve güneşin altında yorgunluğumu attığımdan olsa gerek uyku bastırmıştı. Aslında Derin’in yanına gitmek istiyordum ama saatin öğle vaktine gelmesi, uykumun beni esir almasına bakılacak olursa içimden gelmemişti.

Çift kişilik yatağıma uzandığımda tenimdeki hafif ürpertiyle pikenin altına girdim. Saçlarımı tarayıp havluyla üstünkörü ıslaklığını almaya çalışsam da buna bile vakit ayırmak istememiştim. Sırtüstü uzanmış bir açılıp bir kapanan gözlerimle tavanı izliyordum.

Ablam mevzusu umurumda bile değildi aslında. Önemli olan bendim çünkü. Bugüne kadar istediğim olsun diye hiç diretmemiştim, bencillik yapmamıştım; hakkım olanı istememiş, sessiz kalmıştım. Babamla kavgaya

etmemek için uyum sağlamayı seçmiştim çoğunlukla, şimdi dönüp bakınca artısını da görmemiştim. Ne babamın istediği evlat olabilmiştim ne de kendi istediğim insan... Şimdi babamın karşısında durduğum herhangi bir fikrimde benim böyle olmadığımı, değiştiğimi iddia ediyordu. Aklımı biri bulandırmıştı ona göre... Bugün ise kafasında kuracağı senaryo belliydi. Ablam hedefinin tam merkezindeydi.

Yirmi yaşındaydım. Geç kalmaktan ödüm kopmasına rağmen henüz üniversiteye bile başlayamamıştım. Babam o istemediği için başka bir yer yazmadığımı sanırken ben, kafama koyduğum yeri kazanabilmek için gecelerimi gündüz etmiştim. Kendi potansiyelimi öldürüp yorulduğumla kaldığım günler olsun istemiyordum. Bu yıl istediğim sıralamanın geleceğine neredeyse emindim ve babamı ikna etmek için uğraşmayı Altemurlar gelmeden önce yaptığımız tartışma sonucu bırakmıştım. Önemli olan tercih günüydü. Ben istediklerimi yazacaktım, son ana kadar başımda bekleyecek babamın gazabından nasıl kurtulabilirdim? İstediğim yer geldiği zaman önümde durur muydu? İşte o zaman kaçmak zorunda kalırdım. Buna da babamın kalbi, benim de vicdanım dayanmazdı. Öyleyse ne yapacaktım? *Onu nasıl ikna etmeliydim?* Tuğrul amca yardım eder miydi? Babamın en sevdiği arkadaşıydı... ikna ederdi. Önce haberi olması gerekiyordu.

Tuğrul Altemur'un tek seçeneğim olduğunu fark ettiğim düşüncelerimin arasında bir ara uykuya dalmıştım. Ne kadar süre uyudum bilmiyordum ama kapının tıklatıldığına dair tok ses kulaklarıma ulaştığında gözlerimi zar zor açıyordum. Kırpiklerim birbirine yapışmıştı sanki. Karşımdaki krem rengi kıyafet dolabına gözlerimi diktiğim saniye kapı bir kez daha çaldığında annemin sesi de çok geçmeden ulaştı kulaklarıma. Gelmişler miydi? Öyleyse saat kaç gösteriyordu? Odanın içine çöken karanlığa bakılırsa epey bir uyumuştum. Tatlı bir uykuydu düşündüğümün aksine, bedenim rahatladığı için mutluydum.

Pikeyi üzerimden atarak yatağın içerisinden çıktığımda zihnim hâlâ bulanıktı. Dudaklarımı yalayarak derin bir nefes aldım, dilim damağım kurumuştum. Oturduğum yerden kalktığımda ilk önce odamdaki mini buz dolabına yürüyerek eğildim ve kapağını açarak su şişelerinden birini aldım.

"Tamay, aç artık şu kapıyı!" diye yükselen ses ile beraber neredeyse dibini gördüğüm şişeyi dolaba geri tıktığımda yutkunarak kapıya yürüdüm. "Ya sabır, Allah'ım! Ya sabır!"

Kapının kilidini açarak kulpu çevirdiğim gibi annemin yüzü görüş açıma girdiğinde endişe kırıntıları dolan gözleriyle yüzümü, bedenimi inceledi baştan aşağı. "Öldün sandım kızım, şükür açtın!" diye homurdandığında omuzlarım kendiliğinden düştü. Bir elim kulpa yaslanmışken diğer elim belime dayanmıştı.

"Anne lütfen bağırma, babamın sesi kulaklarımda ya hâlâ... Başım şişti," dedim kuru bir sesle. "Uyuyakalmışım sadece."

"Baban ne söyledi?" diye sordu kısık bir sesle, üzerinde askılı, ayak bileklerine kadar uzanan krem rengi dökümlü bir elbise vardı. "Meraktan öldüm. O da sinir topu geldiğimden beridir, Tuğrul'un yanına gitti." Gözleriyle çehremi daha derinden gezindi. "İyi misin sen?"

"İyiyim," diye geçiştirdim, histerik bir şekilde gülerek yanından geçip salona yürüdüğümde koltukların olduğu kısıma geldim. "Derin'in yanına gideceğim... Haberin olsun."

"Baban *hiçbir yere gitmesin*, dedi."

Umurumda olmadı. Koltukların üstünü, etrafı karış karış ediyordum. "Telefonum nerede? Nereye koydu?"

"Tamay..."

"Ne var, anne?" Sırtımı dikleştirerek etrafıma bakındım hızla, burarlarda bir yerde olmalıydı. Bırakmış olmalıydı.

"Amcanlar geldi."

"İnan o kadar umurumda ki bu şu an..." Göğsümün içinde sıkışan nefes ciğerlerimi daraltırken yüzümü anneme döndürdüm bir anda. "Telefonumu ne yaptı?"

"Elindeydi," dedi yutkunarak, saçlarını arkasında sıkıca bir topuz yapmıştı. "Şimdi akşam yemeği yenilecek... Tatsızlık çıkmasın, kızım."

"Tatsızlık çıkmasın, Tamay! Onu yapma, Tamay! Onunla görüşme. Tamay! Bizimle gel, Tamay! İstemiyor musun? Fikrinin önemi bile yok. Tamay!" Çenem gerildiğinde parmaklarımı kaldırarak dalgalar hâlinde kuruyan saçlarımın arasından geçirdim ve titreyen bedenime aldırış etmeden dış kapıya yürüdüm. "Telefonumu mu alıyor? Peki..." Ayaklarıma hasır sandaletlerimi geçirdiğimde sırtımdan aşağı dökülen saçları geriye itekledim ve endişeli gözlerle bana bakan anneme diktim kararlı gözlerimi. "Siz bilirsiniz."

"Nereye gidiyorsun, kızım?"

Sessiz kaldım ve kapıyı hızlıca açarak bedenimi koridora attım. Soğuk havadan nem kaplı havaya çıkmak eziyetti ama yıllardır alışmış-

bu durumu düşünecek hâlde değildim. Hızlı, bir an bile yavaşlamayan adımlarımla birlikte otelin dış kapısına yürüdüğümde fırtına gibiydim. Gözüm hiçbir şey görmüyordu, kulaklarım sağır olmuştu resmen.

Resepsiyonda Serkan'ı görsem de o beni görmediğinden yanından çabucak geçerek merdivenlerden aceleci adımlarla indiğimde arkamdan seslendi. Yine de aldırış etmedim. Burada durmak istemiyordum. Geceyi Derin'in yanında geçirirdim, bugün kendi aileme tahammülüm yoktu.

"Tamay," diyerek beni bileğimden yakalayan Serkan'ın tutuşundan bir çırpıda kurtuldum ve yüzümü ona çevirdim. "Hiç havamda değilim, Serkan," dedim doğruca. "Sonra konuşuruz."

Kaşları çatılmıştı yavaşça. "Ne oldu ya?" diye sordu anlam veremeyerek, uzandı ve bileğimi tuttu. "Şşt, ne oluyor? Kim üzdü bizim surat-sızı... hı?"

Gülmemi falan bekliorsa çok büyük bir yanılgıdaydı. Bakışlarımı kaçırarak nefeslendim. Güneş bulutların arkasına kaçmıştı ve dağların tepelerinden aşağı düşecekmiş gibi görünen beyaz bulutlar gökyüzünde yerlerini almışlardı. Yanağımı içeriden dişleyerek mide bulantımı kabaca bastırmaya çalışırken dudaklarımı birbirine geçirdim. Bir an gözlerim arabaların park alanına dokundu, oradan da tanıdık yüze. Araf Altemur'a. O da beni fark etmiş gibi olduğumuz alanda dolaştı gözleri, ardından düz bakışlarını çekerek otelin girişine yürümeye başladı.

"Tamay," dedi Serkan yeniden, avuçları arasına aldığı bileğimi çekip-tirip. "Kime diyorum? Aloo?"

Bileğimi yeniden tutuşundan kurtarıp gözlerimi önüme çevirdiğimde soru işaretleri sinen kahverengi gözlerinden içeri baktım uzunca. "Gelince konuşuruz..."

"İyi de nereye?"

Babama söyleyeceğini düşünerek ona bir şey söylemek de istemiyordum. "Yanında para var mı?" diye sordum bir anda. "Geri ödeyeceğim sana."

"Ne yapacaksın?"

"Kaçacağım, Serkan! Tamam mı?!" Canıma tak etmişti artık. "Varsa ver! Ne laf yaptın ya..."

Ellerini ceplerine götürdüğünde otelde çok paraya ihtiyaç olmadığını, aldığı bahşişlerin çok fazlası için yeterli olduğunu biliyordum. Cebindeki kâğıtları çıkardığında merdivenlerden inen babamı görür görmez paraları elinden çekip aldım ve sırtımı dönerek yokuş yukarı koşmaya başladım.

Yol kıvrıldığı için babam gözünü üzerime çeviremeden görüş alanından kaybolacaktım. Serkan dangalağı söylemezse pek tabii.

Adımlarımı hızlandırarak yürüdüğümde aslında aklımda kaçmak falan yoktu. Sadece kafa dinlemek istiyordum ve Derin bunun için ilk seçeneğim olsa da on dakika sonra annesi ile birlikte çevirdiği bijuterinin önüne geldiğimde sabah babasının yanına İzmir'e uçtuğunu duymak tüm planlarımı bitirmişti. En azından yanımda para olduğuna göre kıstıtlı değildim.

Derin'in annesi Özgül teyzeden izin alarak bisikletini aldığımda düz yola inene kadar yanımda sürükledim. O sırada gece iyiden iyiye bastırmıştı ve deli gibi aç olduğum için bisiklete binip pedala asıldım. Karış karış biliyordum buraları, kazıklanmadan karnımı doyurmak için biraz daha uzaklaşmam gerekiyordu ama çoğu kişiyle yıllardır tanışık olduğumuzdan para bile almayacaklarını tahmin etmek zor değildi. Yoksa cebinizde ne kadar varsa o kadar da yüklü bir meblağ ödemeniz gerekirdi. Turistler, ünlüler ya da Kalkan dışındaki herhangi biri için böyle bir yerdi.

Bir süre pedal çevirdiğimde bacaklarımın ağrması mesele değildi, yollar bisiklet için elverişli olmuyordu sadece. Yemek saati olduğundan her mekân tuka basa doluydu, etrafta çatal kaşık sesi yayılmıştı ve elbette insanların durmaksızın açık çenesi de bu seslere eşlik ediyordu. İçlerinde yabancılarda çoğunluktaydı. Neler konuştuklarını anlayabiliyordum. Geçirdiğim tüm zaman boyunca İngilizcemin oldukça iyi bir düzeye ulaşması, yanı sıra İtalyancaya da aşına olmam haneme artı puan olarak yansiyordu.

Raşit abinin mekânına geldiğimde bisikleti bir kenara bıraktım ve doğruca restoranın arka tarafına yürüdüm. Tüm işler orada dönüyordu ve herkesin beni tanıdığını hesaba katarsak önde de işim yoktu. Arka tarafta küçük bir bahçesi vardı ve orası sessiz, sakin bir alan yaratıyordu.

Raşit abi yoktu, neyse ki eşi Sara buradaydı. Kendisi İtalyan'dı, sekiz yıl önce evlenmişlerdi. Beni görür görmez kolları arasına alarak sıkıca sarmaladığında gözlerimi yumarak karşılık verdim.

"Tamay... Hhoş geldin, özlemişim seni," dedi geri çekilerek gülen yüzünü açığa çıkardığında. Koyu renk saçlarına tezat masmavi gözleri gözlerime bakıyordu ıslıl ıslıl. "Tek mi geldin?"

Başımı salladım. "Yemek yiyip gideceğim," dedim yalnızca. "Sıkıldım otelden... bugün dışarıda yemek istedim."

“*Hai pensato bene*,¹” dediğinde beni bahçedeki çardağa yönlendirdi. Üzerinde sarı bir elbise vardı. “Tam da yalnız yiyecektim... Gel hadi, bana eşlik et.”

Tam karşısına geçip oturduğumda o da gülümseyen suratıyla karşıma geçmişti. Hava hafif hafif esiyordu, derin bir nefes aldım ve etrafıma baktım; bahçe ışıklandırmasının ışığı altında hoş bir atmosferi vardı bu yerin.

“Yüzün neden düşük, *mia bellezza*?²” diye sordu kaşığını bırakarak ilgiyle bana doğru baktığında. Türkçesi çok tatlıydı. “Seni üzen biri mi var? Yoksa bir erkek mi?”

“Ah, keşke...” İç geçirdiğimde kaşları çatıldı. “Yani keşke erkek olsaydı, bu kadar düşünmezdim.”

“Ya başka ne yapacaktın?”

“Kıçına tekmeyi basardım,” dedim gülerek. “İşte bu kadar basit.”

Derin bir kahkaha attı. “Evliysen çok zor,” dedi tatlı aksanıyla. Dudaklarındaki gülüş silik bir hâle gelmişti.

“Eh, doğru,” dedim. “Yine de boşanmak da bir seçenek.”

“Bekâra koca boşamak kolay dermişler...”

Güldüm. “Sen bunu nereden öğrendin?”

“Raşit’in annesi söyledi,” dedi, gözlerinden kalpler çıkıyordu resmen. Raşit abinin annesinin onu ne kadar sevdiğini biliyordum. “Ben de söylüyorum.”

“Raşit abi seninle evlendiği için çok şanslı,” dedim içten bir şekilde, inanılmaz enerjik bir kadındı. “Çok tatlı konuşuyorsun.”

“Sana da yabancı birini bulalım,” dedi gözleri parlarken. “Tatlı tatlı konuşur.”

Bu fikir beni bir an güldürdü. Aksanlı adamlar tatlı oluyordu, kabul ediyordum ama tatlı adamlarla arkadaş olabiliyordum. Ötesi pek mümkün değildi. Tatlı adamların beni heyecanlandığı yoktu çünkü.

“Öyle adamlarla arkadaş olurum sadece,” dedim omzumu silkerek. Bakışları kısıldı anbean. “Ne? Bakma bana öyle... Çekici gelmiyorlar, ne yapayım?”

Gözlerini devirdi Sara. Otuz yaşında olmasına rağmen ona ismiyle seslenmemi istiyordu, küçüklükten bu yana böyleydi... Onu on üç yaşından beridir tanıyordum.

¹ (İt.) *İyi düşünmüşsün*. (Editör Notu)

² (İt.) *Güzelim*. (e.n.)

“Senin nasıl bir dağ ayısını hayatına alacağını merak ediyorum, Tamay... Çok akılsızsın.”

“Dağ ayısı da olmasın, canım,” dedim alt dudağımı büzüp düşünür gibi dururken. “Öncelikle esmer olsun... ağırlığı olsun, bakışları güzel olsun, güzel gülebilsin, beni değerli hissettirsin.” Kaşlarımı ağırca kaldırdım. “Bunlar dünyanın en makul istekleri bence.”

“Tanrım... Bu kız deli,” dedi dudaklarından sert bir nefes vererek sırtını geriye yaslandığında. “Sipariş veriyorsun, inanılmazsın.”

“Belki dilek kapım açıktır?” diye konuştum tek kaşımı kaldırarak. “Ne biliyorsun esmerin birine çarpılmayacağını?”

“Bekleyip görelim bakalım...”

Bir süre yalnızca karnımı doyurmakla meşguldüm. Sessizlik içinde geçen dakikaların sonunda bir koca bardak limonatayı da içerken midemin ağrıdığını hissediyordum. Köfte patates, köri soslu makarna üçlüsünden oluşan menü tam da benim seveceğim şeylerdi.

“Misafirleriniz gelmişti dün,” dedi Sara, çalışanlardan biri masayı toplayıp soğuk kahve getirmek için yanımızdan uzaklaştığında. “Buraya geldiler. Gece oturduk lafladık.”

“Hı-hı...”

“Çok tatlı insanlar...”

“Öyleler tabii...” *Azra hariç*, demek isterdim. Alin’i de özlemiştim garip bir şekilde. “İyilerdir.”

“Bihter’i tanıyorum artık ama gelinleri de gelmişti... Torunları çok tatlıydı,” dedi. “Diğerinin çocuğu yokmuş, benim gibi.”

Sara’nın çocuğu olmuyor değildi aslında, bebek ana rahmine tutunamıyordu. En azından doktorların söyledikleri buydu. Hamileliklerinin çoğu ilk üç aydan sonra düşükle sonuçlanıyordu ve gitmedikleri doktor da kalmamıştı. Oysa öyle çok yakışır ki anne olmak ona... *Bir dakika, o ne demişti?*

“Azra’dan mı bahsediyorsun?” diye sordum anlam veremeyerek. “O mu evli?”

“Evet,” dedi garsonun getirdiği soğuk kahveden bir yudum içerek. “O sonradan gelince mutfakta sohbet etme şansımız oldu... Evli olduğunu sanıyordum. Çocuğu olup olmadığını sordum, yok dedi. Evli olmadığını söylemez miydi öyleyse?”

“O kız ruh hastası bence,” dedim doğruca. “Evli değil, çok küçük düşürücü bir şey yaptığı... Zırdeli resmen.”

“Hassiktir yani, evli olmayıp benimle çocuk muhabbeti mi yaptı?”
Güldü sessizce. “Bihter neden gelinim dedi öyleyse?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Oğullarını zorla evlendirecekler sanırım, adam istemiyordu. Annem öyle söyledi... Mantık evliliği olabilmış.” Annemin dün gece babama söylediklerini anımsadım bir anlığına. “Kızın babası ile Tuğrul amca ortak iş yapıyorlarmış, samimi dostlar yani. Babası trafik kazasında ölünce annesiyle kalmış bir süre, sonra annesi de kanserden vefat etmiş. Çok küçükmüş yanlarına aldıklarında, emanetleri gözüyle görmekten çok kendi evlatları gibi görüyorlar, dedi annem. Kıyamıyorlar galiba, yanlarında olsun istiyorlar. Oğullarının ismi Araf, onunla evlendirip yabancı birini almayacaklar güya hayatlarına. Bence... kızın ailesinin mirası da önemli. Off, neyse... Ama... Azra zaten seviyormuş oğullarını, işine geliyor anlayacağın. Belki de gerçekten evlenirler...” Omuzlarımı silktim. “Olabilir.”

“Araf demek.” Alt dudağını büzer gibi durdu. “Güzelmış ismi.”

Güzeldi gerçekten. *Araf Reha Altemur.*

“İşte, her neyse...”

“Adam neden istemiyor acaba? Seda bunun hakkında bir şey söyledi mi?”

“Belki kız kardeşi gibi görüyordur,” dedim mantık yürüterek. “Sonuçta aynı evdeler.”

“Kız güzel ama,” dedi. “Dikkatini çekmemiş olması garip.”

“Güzel mi?” Güzeldi, manken gibiydi. “Demek ki güzellik bir yere kadar.”

“Adam zevksizin tekidir.”

“Ya da yalnızca başka birini istiyordur?”

“Öyleyse onunla evlenirdi bu zamana kadar,” dedi Sara. “Kaç yaşındaydı?”

“27.”

“Gençmiş...”

“O kadar da değil,” dedim küçümser gibi. “Otuzuna az kalmış.”

“Yani hâlâ genç,” dedi gülerek. “Merak ettim şimdi... Sen görmüşsündür. Nasıldı? Yakışıklı mı?”

Bir an Araf Altemur’u düşürdü zihnim önüme. Esmerdi, yakışıklı bir yüzü ve daha önce hiç ilgimi bu kadar çekeceğini tahmin edemeyeceğim dövmelele kaplı bir vücuda sahipti. Genel anlamda yakışıklıydı. Aslında,

daha da tehlikelisi, yüksek bir aurası vardı. Olduğu ortamda bir kez ona bakmak yetersiz geliyordu mesela insana. Dönüp dönüp bakmalıktı.

“Yakışıklıydı,” dedim kabullenerek. “Ama kaba biri.”

“Esmer mi sarışın mı? Ama anne babasını hesaba katarsak çekinik bir gen almadıysa esmerdir... Boyu kaç?”

“Bize ne, Sara?” diye güldüm derin bir şekilde iç çekerek. Etrafıma bakındığımda artık gitmem gerektiğini hissediyordum. “Ben kalkayım hem...” Oturduğum yerden ayaklanarak sırtımı gerdüğimde dalgalı saçlarımı da omzumun gerisine attım. “Her şey için teşekkür ederim...”

Sara her ne kadar ısrar etse de bu gece burada ya da herhangi bir yerde uzunca kalmak istemiyordum. Sabahlayacaktım büyük ihtimalle ve tek derdim babamı pişman etmektir. Benden haber alamadığı için pişman olup vicdan yapmalıydı. Belki çocukça olabilirdi bu fikir ama umurumda da değildi.

Bisiklete bindiğimde kalabalık ara sokaklardan uzak durarak yolu uzatmak pahasına alt sokağa çevirdim pedalları. Gece yeni başlıyordu, benim amacım ise marinaya gidip teknelerin birine binmektir. Genelde tanıdıklarımınkine biner, orada uzanırdım ve kimse de bulamazdı beni.

Yokuş aşağı giderken bir an hızımı alamayıp yoğunca çarpan kalp atışlarımın eşliğinde ayaklarımı zemine indirip kendimi yavaşlatmayı denedim, caddenin olduğu yere kadar sürüklenen tekerler az da olsa yavaşladı. Tabii yolun diğer tarafından gelen araba bana toslayıp bedenimi bisikletten atana kadar.

Her şey öyle anıydı ki kafamı çarpmadan sadece sol bacağımın üzerinde sürüklendiğim için şanslı sayılırdım. Etrafımda koşuşturan insanları görmek ise endişe vericiydi. Kimi Türkçe kimi de İngilizce nasıl olduğumu soruyordu.

Sürtünen avuçlarımı asfalt zemine bastırarak doğrulduğumda yüzümü buruşturarak çevreme bakındım. “İyiyim,” dedim İngilizce, zaten çoğu anlıyordu.

Arabanın sahibi hayvanogluhayvanı dövmektir meselem ama çevredeki insanlar onu da azarladığından kim olduğunu görememiştim. Burnumdan sert bir nefes vererek göğsümün içinde ölümcül bir hızla sallanan kalbimin de etkisiyle yutkundum. Bu cadde daha büyük bir hıza izin vermediği için paçayı kurtarmıştım resmen. Ölebilirdim diğer türlü.

İnsanlar geriye çekilip kimisi homurdanarak geçip giderken bir başkası da su uzatmaya çalışıyordu. Birinin elindeki şişeyi aldım, sol bacağıma feci yanıyordu ve ne durumda olduğuna henüz bakmamıştım.

Neredeyse herkes geriye çekildiğinde ellerimi zeminden ayırarak içlerine baktım ve çizikleri umursamadan dizimi açığa çıkardım usulca.

“İyi misiniz?” diye soran sesi duyduğumda başımı eğdiğim yerden kaldırdım ve dudaklarımın şaşkınlık içerisinde aralanmasına izin verdim. Araf Altemur? Göz göze geldiğimizde o da şaşırmış gibiydi. “Tamay?”

“Sen miydin bana çarpan?” diye sordum öfkeyle. “Hayvan gibi niye geliyorsun ya? Öldürecektin resmen beni!”

“Sokağın tekinden aniden yardırarak gelen birinin çıkacağını hesap edemedim,” dedi kaşlarını çatarak. Uzun kirpikleri arasındaki gözlerini bacağıma indirdi aynı saniye.

“Ben *yavaş*tım,” dedim inkâr ederek.

Bana baktı alttan alttan. “Aynen, ben de *hızlı*dım.”

Bir eli bacağıma dokunduğunda ürpersem de sinirimden ses etmedim. Arabanın arkasındaki başka bir araba kornaya bastığında Araf Altemur başını kaldırdı ve sesin geldiği yöne baktı. Adam yeniden kornaya bastı.

“Orospu çocuğu, beklese götü sikilir herhâlde...”

“Adama niye küfrediyorsun şimdi?” diye sordum kaşlarımı çatarak, gözleri yüzüme dönmüştü şimdi. Eğildiği için yüzlerimiz daha yakındı. “Hem bana çarp, hem insanların yol hakkını gasp et, hem de küfürlü konuş.”

Sabırsızca nefes aldığı anda adam bir kez daha kornaya bastı uzun uzun. “Ulan ben seni...”

“Ay bir dur,” dedim çabucak omzuna elimi bastırdığımda, kalkıp adamı dövecek gibiydi çünkü. “Durur musun yani? Yaralıyım ben, biraz yardımcı ol.”

Bir an çatık kaşları aşağısından gözlerime baktı. Sonrasında hiç hesap edemediğim bir saniye içerisinde kolunu bacaklarımın altından, diğerini de sırtımdan geçirerek ayağa kalktığı anda kirpiklerimi kırpıştırarak havalandıran bedenimle etrafıma bakındım tedirgince.

“Ne yapıyorsun ya?” diye sordum utanç içinde, adımları arabanın kaputundan dolandı ve ön yolcu koltuğuna geldi. O sırada alt dudağımı tedirgince ısıırıyordum. Neden tedirgin olduğumu bile bilmiyordum.

“Yardımcı oluyorum.”

“Böyle bir şeyi kastetmedim.”

Bana cevap vermedi, ben de koltuğa oturana kadar ses etmedim. Kapıyı kapatıp saniyeler içerisinde sürücü koltuğuna geçtiğinde şaşkınca ona çevirdim gözlerimi.

“Arabayı sessiz bir yere çekip bacağına bakalım,” dedi dümdüz bir sesle. Göz ucuyla bacaklarıma baktı. “Şiddetli ağrın var mı? Kırığın olma ihtimali?”

“Hayır.”

“Emin misin?”

“Niye, sen doktor musun?”

Kaşlarını çatı. “Hayır.”

Alayla söylediğimi bile mi anlamamıştı? Ne ciddi adamdı bu da canım. “Nesin öyleyse?”

“Mimarım.”

Gözlerim iri iri açıldı. “Şaka yapıyorsun?”

Gözlerini devirerek sinyal verdi ve direksiyonu avuçları arasında çevirip sola döndüğünde hâlâ ona bakıyordum.

“Ben de mimar olacağım da, o yüzden şaşırdım,” dedim, kalp atışlarım bile garipleşmişti.

“Hmm?”

“Evet,” dedim. “Hayallerimde her zaman bu vardı. Senin de mi öyleydi?”

“Öyleydi,” dediğinde bana değdi gözleri. “Otel işleteceğini düşünmüştüm.”

“Babam mı söyledi?”

Başını salladı.

“Ben de evli olduğumu duymuştum,” dedim aniden, sonra patavatsızlık yapıp yapmadığımı düşündüm ve bakışlarımı kaçırdım. “Yani... yalan yanlış şeyler yayılabiliyor. Doğrusu böyle değildir falan.”

“Evli olduğumu nereden çıkardın?”

Sara. O da Azra’dan. Yani sonuçta Azra inkâr etmediğine göre, gerçek sanılabilirdi.

“Duydum işte birinden...”

“Evli falan değilim,” dedi sabırla nefes aldığı anda. “Başıma bela oldu bu kız.”

Azra’dan bahsediyordu. Biliyordum.

“Olsan da fark etmez...” diyebildim sırtımı koltuğun döşemesine verdiğimde. “Sen nereye gidiyordun?” diye sordum bir an sonra, gözleri

gözlerime dokunup geri çekildi ve bakışları ön camın arkasına düştü. “Yani... Önemli bir yere yetişmeye çalışıyorsan ben başımın çaresine bakarım.”

“Sana çarptım, Tamay. Sorumluyum,” dedi. “Arkamda bırakmam.”

“Sorun etmezdim,” dedim, aslında sabaha kadar tekerleri yamulsun diye söverdim.

“Ben sorun ederdim.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım sessizce. Arabanın içinde klima açıktı ve kokusuna karışan buz gibi hava bacaklarımı üşütmüştü şimdiden.

Dakikalar sonra sahilin en sessiz yerine arabayı çektiğinde epey uzaklaşmış olduğumuzu da fark ediyordum. İlk an bedenim gerilse de arabayı park edip bedenini bana çevirdiğinde gözleri doğruca yarama ulaştı. Alt dudağımı ısırarak onu izledim.

Ardından sessizce torpidoya doğru uzandı, torpidonun içinden süzülerek bacaklarıma kadar dökülen ışık sayesinde küçük bir yardım kiti çıkardığını görebildim.

“Başını vurmadığına emin misin?” diye sordu, gözlerini yüzüme kaldırdı ve parmakları aniden çenemin ucundan kavrayarak sert baskısıyla beni tepede yaktığı ışığa doğru çekti. Kalbim ansızın hızlandı, sebebini çözememiştim. Yüzümü inceledi, alnıma baktı. “Görünürde bir şey yok.”

“Biliyorum,” dedim elinin tutuşu altında ürperirken, parmak uçlarından sıyırdım tenimi. “Sadece bacağım, kolum, avuçlarım...”

Belli belirsiz güldü. “Seni sağlam bırakmamışım.”

“Çok komiksin,” dedim gözlerimi kısıarak. “Güzelim bacaklarım mahvoldu.”

“En az hasarla atlattı güzelim bacakların,” dedi, kiti açarak içerisinden tentürdiyot ve pamuk çıkardı. İlacı pamuğa dökmeye başladığında istemsizce yanağımın içini dişledim. “Ölmeyeceksin, endişe etme.”

“Çok sağ ol ya...”

“Ne demek,” dedi. “Babanlar evden kaçtığını düşünüyor, onlara haber vermem gerek. İyi olduğunu bilmeliler.”

“Ben evden kaçmadım,” dedim net bir sesle. “Ve ayrıca... arayacak olursan bu kez gerçekten kaçarım.”

“Tüm geceyi bu hâlde tek başına geçireceğini söyleme bana.”

“Evet,” dedim. “Beni buraya getirdiğin iyi oldu bu yüzden. Herkesten uzak, bayağı mutluyum şu an.”

“Üzgün olduğunu görebiliyorum,” dedi düz bir şekilde. “Otelin önünde de öyleydin.”

“Öfkeliydim.”

“Üzüntünü bastırmak istiyordun sadece.”

“Şimdi de psikolog mu oldun?”

“Analizlerim iyidir,” dediği sırada pamuğa döktüğü ilacı aniden yarama bastırdı. Bir elim acının verdiği refleksle omzuna dayandı sıkıca. Bana baktı, ben de ona. Ardından bacaklarıma çevirdi odağını. Yeniden bastırduğunda iç geçirdim tekrardan. “Alin bile böyle yapmıyor... Dört yaşına basacak.”

“Amcası gibi bir hayvan ona çarpmamıştır,” dedim, durdum sonra. “Ay çarpmasın da... tövbe.”

Dudakları kıvrıldı. “Alin’i kandırmak kolay,” dedi başını hafifçe kaldırıp yüzüme baktığında. “Eğer uslu bir kız olursan sana dondurma ısmarlarım...” Tek gözünü kırptı. “Edkili bir anlaşmadır.”

“Ben çocuk muyum, aptal?!” diye yükselttim sesimi omzuna tınaklarımı geçirerek, üzerinde beyaz dökümlü bir gömlek vardı. Kolları kıvrılmıştı dirseklerine kadar. “Sana da araba çarpsaydı görürdüm o zaman.”

“Yürür, yoluma devam ederdim.”

“Bu kibar dille beni kovmak mı?”

Bir elim kapı koluna ulaşacağı sırada eli bacağımı sıktı uyarırcasına. “Otur oturduğun yerde.”

Bacağımın pansumanını bitirdiğinde “Ellerini ver,” dedi düz bir şekilde. İri avucunu bana doğru uzattı.

“Gerek yok,” desem de beni dinlemedi ve avuç içlerimi de temizledi, tek tek zemine temas eden bölgelerle ilgilendi. Sonrasında yardım kitini çıkardığı yere koyduğunda geri çekilmeden önce tepede yanan ışığın altında gözlerime baktı. “İşte şimdi dondurmaya hak ettin, ufaklık.”

“Seni gebertirim,” diye soludum sinirim tepeme vururken. Sırıttı. “Ufaklıkmış! Sinirlerimi bozma...”

Dudaklarımı ıslatarak kapı koluna erişti ve bana bir bakış atıp arabadan indi. Kapıyı kapatırken kollarımı göğsümün altında birbirine dolamış hâlde kötü kötü bakıyordum ona. Ne demekti ufaklık? Ufak olacak neyim vardı? 1,69’du boyum bile. Bana resmen Alin muamelesi yapmıştı. Saygısız, seviyesiz, aşağılık-

Araba kapısı çok geçmeden yeniden açıldığında çıkan tok ses, düşüncelerimin keskin köşelerine çarparak kesti iç sesimi. Sırtımı daha güçlü

bir tavırla geriye verdim ve ters bir bakış atarak dudaklarımı birbirine yasladım.

“Hangisini seviyorsun?” diye sordu.

“Sevmiyorum ben bir şey.”

“Hangisi dedim, Tamay.”

“Çikolata,” dedim ters ters. “Rahatladın mı?”

Dudaklarındaki çarpık kıvrıma bakılırsa benimle eğleniyordu resmen. “Anlaşıldı.”

Birkaç dakika içerisinde elinde bir külâh dondurmayla geldiğinde kapıyı kapatıp bana doğru uzattı.

“Kendine neden almadın?” diye sordum şaşırarak, elindeki külâhı avucuma çektiğimde.

“Alin’le birlikte yedik, gerek yok.”

“Hmm...” Dondurmayı önce hafifçe yaladığımda içim ferahlamıştı bile. Göz ucuyla ona baktım. “Sahile inebilir miyiz? Yani... burada oturmak yerine. Sen de yanımdasın diye soruyorum, yoksa ineceğim ben. Ayıp olmasın diye.”

“Bu bacakla mı?” diye sordu dümdüz, kaşları çatılmıştı.

“Evet,” dedim dondurmamı ısırarak. “Neden oturayım ki? Önümde mis gibi sahil var.”

“Arabada da klima.”

“Keyif yapmayı bilmiyorsun.”

“Sıcaktan nefret ediyorum sadece.”

Gözlerimi devirerek kulpa uzandım sessizce. “Her neyse, ben burada kalacağım... Sen istersen git artık, teşekkür ederim yardımın ve dondurma için.”

Bir şey söylemesine fırsat vermeden kapıyı açarak kendimi dışarıya attığımda bacağımda yanma devam ediyordu. Yine de katlanamayacağım bir şey yoktu. Kapıyı kapatarak yürümeye başladım, adımlarım az da olsa seker hâldeydi ama hallediyordum. Bir yandan dondurmamı usulca yalarken diğer yandan kulağıma dolan dalgaların sesiyle hayat daha güzel geliyordu. Tamam, dakikalar önce çarpılmış olabilirdim. *Araf Altemur tarafından*. Yine de o adam ilgilenmeyi bilmişti hiç değilse.

Küçük çakıl taşları ve kum karışımı kıyıya geldiğimde usulca yere oturdum. Görünürde birkaç kişi dışında kimse yoktu. Dondurmamı yalamaya devam ettim. Hiçbir şey düşünmeme işini denemeye çalışıyordum ama benim gibi bir insan için oldukça zordu. Babam endişeli

miydi şimdi? Umarım öyle olurdu. Ulaşabileceği telefonumu sakladığı için pişmanlıktan kahrolsun istiyordum. Başıma bir şey gelmeden tabii. Ama ya gelseydi? Babam vicdan yapıp bana daha ılımlı yaklaşır mıydı?

Ben neden böyle şeyler düşünüyordum ki?

Derin bir nefesle doldurdum ciğerlerimi. O sırada yanıma oturan birinin varlığını hissederek başımı hızla o yöne çevirdiğimde gördüğüm tanıdık yüz rahatlamama sebep oldu.

“Sen gitmedin mi?” diye sordum, arkasından vuran uzak mesafedeki ışıktan dolayı daha koyu görünen gözlerine bakıyordum. Tek dizine sarıldı bir avucu, diğerini öne uzatarak rahat bir pozisyona geçti.

“Gördüğüne göre?”

“Neden?” diye sordum onu es geçerek. “Gitmeni söyledim ya.”

“Evet. Hiç mantıklı şeyler söylemediğin bir an daha,” dedi ciddiyetle. “Dondurmanı bitir kalkalım, seni otele bırakacağım.”

“Hayatta olmaz,” dedim net bir şekilde, kaşlarım da huysuzca çatılmıştı. “Eğer böyle bir şey düşünüyorsan çıkar aklından. Çok istiyorsan da sen git. Yolunu tutan yok.”

“Burası tüm geceyi geçireceğin kadar uygun bir yer değil, Tamay,” dedi. “Sen aklını kaçırmış olsan bile ben henüz kaçırmadım, seni burada bırakmam. Biraz otur, gidelim.”

Çenemi sıkarak ona dik dik baktım. “Ben yıllardır buradayım, neresi nasıldır biliyorum, kafanı yorma.”

“Cevaplara bak,” dedi alay edercesine, başını önüne çevirerek dalgaları izlemeye başladığında başını iki yana salladı. “Bu konuda itiraz edecek kadar çocukça düşüneceğini tahmin etmeliydim.”

Dudaklarım sinir katsayımın turmanmasıyla aralandığında dondurma tutan elimle omzuna sertçe geçirdim. Bu ani hareketim ve beyaz gömleğine dökülen dondurma kalıntıları onu hazırlıksız yakalamış olmalıydı. Eh, çünkü bayağı beklenmedikti.

Hiç umurumda olmamış gibi surat ifademi düz tutmayı başardığımda kasılan yüzünü, bozulan oturuşunu ve çelikten sert bir hâl alan kahverengi bakışlarını gördüm. Tedirgin hissedip ayak parmaklarıma kadar kassam da bana ikidir *çocuk* dediğini hesaba katarsak çok da umurumda olmamalıydı. Beni sinirlendirmek ya da kendisine uyum sağlayabilmem için kasıtlı olarak söylediğini bilsem de sebebini düşünmüyordum.

“Ne bok yiyorsun, Tamay?” diye soludu, üzerindeki gömleği parmak uçlarında çekiştirerek. Durumu kontrol ediyordu. “Ulan seni...”

“Abartma,” dedim dondurmayı yemeye devam ederek. Köşesini ısırarak ona küçümser bir bakış attım. Gözleri yoğun bir öfke altında parlıyordu. “Ne bakıyorsun? Yanlışlıkla oldu.”

“Yeme şunu,” dedi soğuk bir sesle. Gömleğinden aşağı yuvarlanan dondurma kalıbı yüzünden bembeyaz gömleğinde kahverengi, belirgin bir yokuş oluşmuştu. “Sinirimi daha da bozuyorsun.”

“Çok memnun oldum,” dedim dondurmanın köşesinden bir ısırık daha alarak. “Bana yaptığın ilk günkü kabalığa say. Üstelik ben bunu bilerek bile yapmadım.”

Sert ve sesli bir nefes alarak dudaklarını yaladı. Sabırlı olmaya çalışıyor gibiydi daha çok. “Beceriksizin teki olduğunu söyledim,” dedi. “Öyleydin.”

“Ben çalışan değildim, sana yardımcı olmaya çalıştım.” Dondurmayı indirmiştim şimdi. Hiddetim daha önemli bir yer kaplıyordu. “Ona rağmen beni aşağıladın...”

“Birincisi, küçük hanım, çalışan değilken çalışanmış gibi davranman senin hatan,” dedi ve avuçlarını geriye vererek destek alıp yaslandığında onu takip edercesine başımı omzum üzerinden çevirmiştim. “İkincisi, bana yardımcı olmadın... aksine, işimi uzattın.”

“Hakkımı yiyorsun.”

“Beceriksizdin,” dedi hiç tereddüt etmeden. “Üstüme bak...” Dondurmayı yaladım sessizce. Çenesi gerildi. “Şu dondurmayı yalamayı kes.”

“Yas mı tutayım gömleğinin başında?” diye sordum gıcığıma giderken. Elimle denizi işaret ettim. “Git suya sok ıslat, geçer. Allah Allah ya.”

“Götten sallama fikirlerin için seni boğmak daha cazip geliyor kulağa.”

“Ay sen cidden dağdan inmişsin,” dedim kınarcasına. “İyilik de yapmıyor.”

Sabır dilenir gibi nefes aldığı anda cebinden sigara paketi çıkardığını fark ettim. Bir süre sessiz kaldık. Ben dondurmayı bitirip denizin uçsuz bucaksız karanlığını izlerken o da sigarasını içerek sessizliğe uyum sağladı. Dizimin tekini ileri uzatıp sırtımı dikleştirdiğimde yeniden ona baktım.

“Hangi üniversitede okudun?” diye sordum merakla, sigarasını bitirmişti.

“İTÜ,” dedi mesafeli bir şekilde. “Yurt dışındaydım sonradan, uzun mesele.”

“Yaa,” dedim ilgiyle bedenimi neredeyse ona doğru döndüğümde. O da bana bakıyordu. “Benim de istediğim üniversite o.”

“Gidebilecek misin?”

“Evet,” dedim saçlarımı geriye savurarak. “Sıralamam çok iyi gelecek, o kadar çok çalıştım ki...”

“Eminsin,” dedi dudakları belli belirsiz kıvrılarak. “Güzel.”

“Babam sıkıntı çıkarıyor ama...” Sertçe yutkundum, neden bir nevi yabancı bir adama bundan bahsediyordum, bilmiyordum ama içim dolmuştu. “Tuğrul amca onunla konuşur mu? Bahsetsem mesela...”

“Ne konuda sorun çıkarıyor?” diye sordu anlamamış gibi. Kaşları çatılmıştı. “Okumanı mı istemiyor?”

“Ona kalsa, istemez... Otelimiz var, benim olacak falan filan.” Omuzlarımı düşürdüm. “Benim Antalya’dan ayrılmamı istemiyor.”

Histerik bir şekilde güler gibi oldu. “Sen yirmi yaşında değil misin? Ona ne? Gitmek istiyorsan gidersin.”

“Sen yirmi yedi yaşında değil misin?” diye sordum alaycı bir şekilde. “Neden evlilik baskısı kuruyorlar öyleyse?”

Bu onu güldürdü. “Beni alt ertin,” dedi alt dudağını ıslatarak. “Haklısın.”

“Her neyse,” dedim iç geçirerek. “Her şey ablamın suçu aslında, biliyor musun? Onun yüzünden oldu... Yaptığı hatanın bedelini babam bana ödetiyor. Vicdanımı kullanıyor, her koşulda... Ona karşı gelmediğimi, gelmek istemeyeceğimi biliyor.”

“Ablan ne yaptı?”

“Babamı, bizi, tüm hayatını geride bırakıp başka biriyle evlendi,” dedim. “Adam çok zenginmiş... Tüm her şeyi halledip gizlice evlenmişler, çok geçmeden de gittiler.” Başımı iki yana salladım. “Çok büyük bir aptallık.”

“Baban öyle mi yapacağını düşünüyor?”

“Sanmıyorum,” dedim. “Sadece değişmemden korktuğu için sanırım... Ablam için imkânlarını sınırsız kullandı, sorun etmiyordu en azından; ondan böyle ağır bir darbe yiyince de çareyi aynı hatayı yapmakta buldu. Kendince aldığı önlem de bu, onun yanından ayrılmamam en iyisi ona göre. O yüzden kocaman oteli bana vereceğini söylüyor.”

Soru işaretleri kafasından silinmiş gibiydi şimdi. “Babamla neden bu kadar iyi anlaşıyorlar, belli oldu.”

“Neden?”

“İkisi de kendi istediklerini yaptırmaya çalışan manyağın teki.”

“Babama niye manyak diyorsun?” diye kızdım ona. “Doğru konuş.”

Gözlerini devirerek ellerini gerisinden ayırdı ve hafifçe doğruldu. “Meselemiz bu değil.”

“Bizim meselemiz de yok,” dedim. “Sadece dertleşiyorum seninle... Gelecek hafta yoksun sonuçta, seni bir daha görmeyeceğim. Unutursun bunları.”

“Unutmam,” dedi dudakları kıvrım kazanırken. “Hafızam kuvvetlidir.”

Alt dudağımı memnuniyetsiz bir şekilde büktüm. “Sen bana anlatmış olsaydın, ben unuturdum... iyilik namına.” Sonra bir anlık duraksadım ve dikkatle baktım suratına. “Bir dakika, merak ettiğim bir şey var. Sorabilir miyim?”

“Hayır.”

“Evet, soracağım.”

“Ne hakkında olduğunu tahmin etmek zor değil,” dedi. “Sorma.”

“Bihter teyze ve Tuğrul amca tanıdığım en şeker insanlar, bu yüzden merak ediyorum,” diye açıkladım. “Evlilik meselesindeki tavırlarını yani.”

“Bu konu midemi bulandırmaya başladı,” dedi buz gibi bir sesle. “Ben evlilik sorumluluğunda bir adam değilim, kadınlara belli alanlar dışında pek tahammülüm yok. Evlilikmiş...”

“Hmm...” Düşünür gibi onu izledim. *Belli alanlar ne oluyordu?* Yatak? “Tek gecelik mi takılıyorsun yani?”

“Bunlar özel hayat yalnız.”

Bir an utanç yanaklarımı kırmızıya boyasa da rengimin değiştiğini belli etmemeye çalıştım. “Kusura bakma,” diyebildim. “Seninki basitmiş zaten, istemiyorsan zorlamazlar. Benimkine çare bulmam lazım, sana kafamı yoramam.”

Alay edercesine güldü. “Otel işi mantıklı, genç yaşta zengin olursun.”

“Ha-ha-ha,” dedim sahte bir şekilde gülerek. “Aman ne komik...” Gözlerim kısıldı. “O hâlde git sen de evlen, insanları uğraştırma. Azra zaten çekilemeyecek bir adam olduğunu anladığı an üç gün içerisinde seni boşar. Nasıl? Mantıklı mı?”

“Fena fikir değil,” dedi. “Azra’yı tanımasaydım.”

“Beğendin mi bu fikri?” diye sordum şaşırarak. “Ciddi misin?”

“Bunu daha önce düşündüm,” dedi. “Bizimkileri haksız çıkarmak için mantıklıydı.”

“Haksız çıkarmak?” Kaşlarımı kaldırdım. “Yani... *bakın sizin evlen diye tutturduğunuz kadınla evlendim, ne hâldeyiz görün* mesajı mı?”

Başını ölçer tartar gibi salladı. “Kısmen.”

“Neden vazgeçtin öyleyse?”

“Azra böyle bir muameleyi hak etmiyordu,” dedi. “Onu üzmem bana göre değil.”

“Platonik olduğuna inanacağım...”

“Abilikten öte bir şey olamaz,” dedi ciddiyete bürünen sesiyle. “Azra için öyle olmasa da... benim için fazlası değil.”

“Bunu ona söyle,” dedim. “Kimse kendisini kardeşi gibi gören bir adamla evlenmek istemez.”

“Azra öyle düşünmüyor, kısacası işe yaramadı,” dedi. “Annemlerin tek gelin adayı olduğunu biliyor, bizimkilerle benden daha yakın... Öyle düşünmüyor ya da öyle düşünmesini engelleyen annem.”

“Başka birini sevdiğini söyle,” dedim omuzlarımı silkerek. “Bu kadar basit.”

Güldü, tam bir gülüş sayılmazdı yüzündeki kıvrım. “Beni tanısaydın buna zerre inanmazdın,” dedi. “Azra yakamdan düşerse evlilik meselesi kapanır, uğraşmama gerek kalmaz.”

“Rest çeksen?”

“Babamla iş yapıyoruz,” dedi onaylamaz bir sesle. “Uzun, etkili bir çözüm olmalı.”

“O zaman uzun bir ilişki yap,” dedim. “Sevdikleri biriyle, laf edemeyecekleri biri olabilir. Azra kadar etkili biri. Azra vazgeçene kadar... Zaten bir süre sonra vazgeçer, sevdiğini düşünür falan filan. Mantıklı değil mi?”

Bir an dikkatle bana baktı. Fikrimi mantıklı bulduğunu gösteren o parıltı kahverengi gözlerinde dalgalanırken birkaç saniye büyük bir sessizlik yaşandı.

“Mantıklı,” dedi ardından. “Beğendim bunu.”

Gülümsediğim sırada telefonunun titreyen sesi sahile vuran dalgaların içine karışarak boşluğa dağıldı. Cebinden telefonunu çıkarıp ekranı açığa çıkardığında gözlerim parlak ekranda beliren isme kaydı.

Cengiz Yazgan.

Çehresine diktim yeşil gözlerimi hızla. “Sakın ona benden bahsetme,” dedim hemencecik. “Bak, sakın diyorum.”

Gözlerimden içeri kısa bir bakış attığında aramayı yanıtladı ve kulağına götürdü. Tek kelimelik cevapları arasında gözleri üzerime birkaç kez

uğrasa da pek bir şey anlayamıyordum. Ahizeden gelen ses de net değildi çünkü dışarıdaydık ve sesi çoğu etken tarafından yutuluyordu.

“Geri gelecektir,” dedi bir an sonra. “Telaş yapmayın, kızınız mantıklı biri... Buralarda bir yerlerdedir.”

Mantıklıydım da aslında, bazen taşkınlık yapmak istesem de onu bile yapamıyordum.

“Bu gece gelmeyeceğim,” dedi dümdüz. “Antalya merkeze geçiyorum, birkaç tanıdık arkadaşım ile görüşeceğim... Evet, bizimkilere söylerseniz sevinirim. İyi geceler, Cengiz Bey.”

Sonra arama kapandı.

“Ne söyledi?” diye sordum merakla, gözlerim ondaydı. “Benim hakkımda bir şey söyledi mi?”

“Pişman olmuş,” dedi. “Sabaha kadar bekleyecek, eğer gelmezsen polise gideceğinden bahsetti.”

Somurttum saniyesinde. “Gitsin,” dedim tavırla. “Hayatı bana zehretmekte usta. Telefonumu aldı ya, telefonumu! Aslında otelden çıkmam bile yasak... sen düşün.”

“Sana da bir çare buluruz,” dedi garip bir sesle. “Sonuçta gecemiz uzun.”

“Ne?” Kaşlarım daha sert çatıldı. “Bu ne demek?”

“Bu gece tek kalmak istediğini söylemedin mi?” dediğinde üstten açık düğmelerinden dolayı görünen tenine bir anlığına kaymıştı bakışlarım. Dövmelerini merak ediyordum, sabah denize girerken çok fazla kez görmüştüm ama bir an bile incelememiştim. Azra yanlış anlamasın diye koşa koşa kaçıyordum bir şekilde. Kesik bir nefes aldım, son anda toparladım kendimi. Neyse ki bu anlık dikkat dağınıklığımın Araf bihaberdi. “Sana eşlik ederim.”

“Antalya’ya gitmeyecek misin?”

“Bu gece Antalya sensin.”

Dudakları eğlenir şekilde bir yöne kıvrıldığında ben de istemsizce gözlerimi devirerek gülümsedim.

Yanlışlar ve Onun Doğrusu

Yan yana durduğum adamın yanında, yana yana kaçtığım insanları bir anlık da olsa unutacağım aklımın ucundan bile geçmezdi aslında.

Sanki tahmini zor, oldukça imkânsız bir şeydi.

Kocaman bir sessizlik tam da şu an aramızdan geçerken şaşırtıcı olan asıl şey, onun yanımda olmasıydı. Benim için en azından... Araf Reha Altemur nasıl bir adamdı pek çözememiştim -üç gün içerisinde çözebilmem olası da görünmüyordu- ama suratsız da olsa beni bu gece yalnız bırakmadığı için ona minnettardım. Acaba bana arabasıyla çarpmamış olsaydı, bu gece yollarımız yine de bir şekilde kesişir miydi? Merak ettiğim kesinlikle buydu. Büyük bir ihtimalle, evet. Çünkü bazı yollar birbirleri ile kesişmek için yaratılmıştı. Ve yine, bazen çıkmazı yaratan da yolları ezberleyen insanlardı.

Bu gece Antalya olmakla sorunum yoktu. Yanımda birinin olması ya da en azından böyle bir gecede yalnız olmamak lütuf bile sayılırdı. İnsanı yalnızlık öldürürdü. Bu kanıya varalı da çok olmamıştı ama gerçekten öldürücü olduğuna inanıyordum. Tek kalmaktan genelde hoşlansam da böyle geceler çekilmez oluyordu.

Bu gece Antalya sensin.

Araf Reha Altemur... Güzel jest.

Yirmi yedi yaşında olsan bile.

İçten içe kendime güldüğümde derin bir nefesi içime çekerek son yarım saattir sessiz kalan adama baktım. Ben de konuşmuyordum. Sadece dalgaların sesi vardı ve fazlasına da ihtiyacımız yokmuş gibi geliyordu.

“Babama anlat,” dediğini duyduğumda parmaklarım kum ve küçük taşlar arasında dolaşırken. Bir taş daha aldım ve olduğum mesafeden denize doğru fırlattım. “Üniversite meselen hakkında babanla konuşur, kolayca halleder.”

Başımı omzumun üzerinden ona çevirdiğimde çatık kaşları, kirli sakallı esmer yüzü ve uzun kirpikleri arasında gecenin koyuluğuna bürünen gözleriyle bana bakıyordu. Esmer adamların ilgimi çekiyor olması, gidişatı biraz kötü etkiliyordu. Çünkü ona alıcı gözüyle bakıyordum. Elbette, istemsizce. Bilinçli bir şekilde kafamın içinde daha başka bir melodi çalan zihnimin tuzağına düşmemek için yoğun bir çabadaydım.

“Siz geri dönmeden söylemem gerek, babam bahsettiğim için çok kızacak olsa da...” dedim doğruca. “Sence kabul eder mi?”

“Etmeli.”

“Peki ya etmezse? Başka bir seçeneğim olmalı.”

“Neden babanı bu kadar umursuyorsun?” diye sordu bir anda. “Ablan gibi ona karşı gelmek yerine gönlünü yapmak için uğraşıyorsun, ilginç.”

“Çünkü o benim babam,” dedim kaşlarımı çatarak. “Bu yaşananları saymazsak eğer kötü bir baba olmadı hiçbir zaman. Ablam ona böyle yaptığı için aniden tansiyon hastası oldu, ne kadar üzüldüğünü gördüm gözlerimle. Gönlünü yapmak için uğraşıyorum, çünkü... hayat bana bir kez daha baba vermeyecek.”

Dudaklarını ıslatarak kıvrık kirpikleri arasından koyu bakışlarının radarını uzunca üzerimde tuttu. “Anlaşıldı, istediğin gibi onu ikna edecek başka bir seçenek daha bulalım.”

Omuzlarımı düşürerek başımı yeniden önüme çevirdiğimde kumların içerisindeki taşlardan bir tanesini parmak uçlarıma aldım ve içimden dilek tutup istediğim noktaya gelmesi için taşı fırlattım. Belirlediğim alana düştüğünde ise gülümsedim sessizce.

“Tuğrul amca halleder galiba,” dedim tekrardan ona baktığımda. Sırtımı dikleştirdim ve iç çektim. “Yani, bence halletmeli.”

“Babama mı güveniyorsun?”

“İnan bilmiyorum, en mantıklısı o olacakmış gibi geliyor...”

“Eğer istersen ben de konuşabilirim,” dedi sakinlikle, ciddiye. “İkna edici bir adamımdır.”

Güldüm. “Ne demezsin...”

“İnanmıyor musun, küçük hanım?” Tek kaşını kaldırdı karizmatik bir tavırla. “Bunu beni tanımama talihsizliğine vereceğim.”

“Ne büyük talihsizlik ama,” diye alaya aldım sözlerini. Başımı hafif geri çektiğimde ona baktım öylece. Gözleri saçlarıma değip geçerken mavi-yeşil karışımı gözlerimi daha belirgin bir merak sardı. “Ne söyleyeceksin babama? Nasıl bir ikna yöntemi geçiyor aklından?”

“Sana kefil olabilirim,” dedi alay edercesine güldüğünde. “Bir başkasıyla evlenip kaçmayacağın konusunda.” Sorgular bakışları yüzümü eleyip gözlerime geçti. “Düşündüm de... Yapmayacağın konusunda bana güvence vermen şart, kefil olmak kolay değil.”

“Sen ne komik bir adam çıktın ya,” dedim gıcık gıcık ona bakarken. “Aman... istemez.”

“Keyfin bilir.”

Burnumdan seslice bir nefes verdim. “Sen kendi derdine bak,” dedim sonra. “Buldun mu sevdikleri birini? Düşündün mü?”

“Pek seçeneğim yok,” dedi. “Azra kadar etkili birini bulmak düşüdüğümünden daha zor.”

“Aklında hiç mi biri yok?” diye sordum, denizin tatlı yeli saçlarımın arasında turlayıp tenimin açıkta kalan her yönüne savruluyordu. “Yine bir dostunun kızı ya da senin arkadaşların... Ses etmek isteseler bile hatır için susabilecekleri biri olmalı. Her şeyi ben düşündüm farkında mısın? Bul işte birini.”

“Aklımda biri olmadığını kim söyledi?” Kendinden emin bakışlarına örtülü perde hiçbir şeyi açığa çıkarmıyordu. “Tüm olasılıkları karşılayan biri var, emin olmadığım biri.”

“Eee, süper işte!” dedim başımı ağırca sallarken. “Ona teklif et, belki para karşılığında bile yapabilir. Kast oyuncularını misali.”

Ağır ağır izledi ifademi. “Öyle bir şey değil.”

“Benden bu kadar,” dedim ellerimi bacaklarıma koyarak omuzlarımı silktiğimde. “Tüm zekâmı sana harcayamam.”

Güldü kesik bir tebessümle, ardından yüzünde silikleşip kayboldu. Ne düşünüyordu acaba? Bakışları düşünen zihninin esirliğindeydi ve az da olsa bunu fark edebiliyordum.

“Sizi daha önce görmemiştim, biliyor musun?” diye sordum sessizliği keserek. “Bihter teyze ve Tuğrul amcağı her yıl görmeye alıştım ama sizin bu yıl burada olmanıza anlam veremiyorum.” Alt dudağımı ıslattım. “Sebebi neydi?”

“Babamın yıllardır planladığı fikirlerinden işte,” dedi gözlerini üzerimden çekip karanlık denize çevirdiği sırada. “Topluca tatil...”

“Geldiğin için çok da mutlu değil gibisin.”

“Güzel yer,” dedi. “Ama benlik değil.”

“Senlik olan neymiş?” diye sordum. “Yurt dışı tatilleri mi?”

“Belki,” dedi yalnızca, gözleri yüzümde dağılırken oturduğum yerde kıpırdandım hafifçe. Etraf o saniyelerde daha sessizdi. “Senin ismini bizimkilerden çok duymuştum, sürekli bahsederler.”

“Nasıl bahsederler?” diye sordum bu kez merakla. “Annen ve baban bayağı iyi insanlar bence.”

“Seni seviyorlar,” dediğinde keskin bir nefesle şişirdi ciğerlerini. “Tamay Reva Yazgan...” Göz gözeydik. “Reva’nın nereden geldiğini biliyor musun?”

İsmimin hikâyesini mi merak ediyordu? “Annem koymuş,” dedim. “Tamay’ı da babam.”

“Annemin söylediğine göre annen o sıralarda hamileymiş, benim ismimi beğenmiş ve sana da benzer bir şey koymuş.” Şaşkınca bakakaldım gözlerine. “İkimizin ortak bir şey taşıması şaşırtıcı.”

“Ciddi misin?” İnanamıyordum. Bugüne kadar merak edip anneme sormamıştım ve aslında böyle bir cevap alsam da şaşırmazdım. Çünkü hiç tanımadığım bir adamın isminden esinlenip koyabilmesi şaşırtıcı sayılmazdı. Sadece artık tanıdığım ve kim olduğunu bildiğim adamın ağzından duyduğum için ciddi anlamda farklı geliyordu kulağa.

“Reha ve Reva,” dedi omuzlarını silkerek. Ses tonu pürüzsüz, sesi ise erkeksiydi. “Bu kadar benzer olmaları tesadüf değil.”

Haklıydı. Bu benzerlik benim de ilgimi çekmişti ve düşününce içimi kaşıyan tuhaf bir hisle doluyordum. “Reha ne demek?” diye sordum, merak ettiğim ama interneti açıp da bakmadığım için merakımın süregeldiği anda.

“Çok anlamı var, en önemlisi *kurtuluş*,” dedi düz bir şekilde, suratındaki mimikleri gereksizmişçesine çok kullanmıyordu ama yine de bu gece birkaç kez dudaklarındaki kıvrımı yakalamıştım. Yakışıklı bir gülüşe sahipti. “Reva...”

“Reva... yerinde demek, makul, yakışır,” diye yanıtladım. “Yani, benim ismimin de çok anlamı var.”

“Benim sayemde bu isme sahip olduğun için şanslısın,” dedi alaycı bir tavırla. Gözlerim istemsizce kısılarak küçüldü ve odağına yalnızca onu aldı.

“Neyse ki benim ismim seninkinden güzel,” dedim çenemi küçük bir açıyla havaya dikerek. “Reva... Reha’dan daha göz doldurucu.”

“Her ne olursa olsun, küçük hanım. Reha olmasaydı Reva olmazdı.”

“Tamay olarak yaşadım,” dedim bilmiş bilmiş. “Bak, hemen buna da çözüm buldum. Kendim hariç her şeye çalışıyor kafam...” Yanaklarımın içini nefesle şişirip sırtımı geriye verdim ve kumlara uzandım. Gözleri beni takip ediyordu. “Başka bir plan daha bulmalıyım.”

“Babanın senin İstanbul’da güvende olduğunu, reddedemeyeceğini bileceği bir seçenek olsa,” dedi. “Fikri değişir miydi?”

“Nasıl bir şeyden bahsediyorsun?” diye sordum anlamayarak. Saçlarım iki yanıma serilmişti. “Mantıklı olmalı, aramız bozulmamalı... Eğer öyleyse babamın reddedemeyeceği herhangi bir seçeneğe okeyim ben.”

Dudaklarını yalayarak silik bir gülüşle baktı yüzüme. “İşte bunu bana söylememeliydin.”

Kaşlarım çatıldı anında. “Ne?”

“Tüm gece burada oturamayız,” dedi avuçlarını pantolonuna sürtüp temizleyerek. Saniyeler içerisinde ayağa kalktı ve uzun boylu bedeniyle bana tam tepeden baktı. Işığını kesiyordu durduğu noktada.

“Başka ne yapacağız?”

“Burada oturmak dışında daha etkili şeyler,” dedi. Homurtusuna karşılık tüm iyi düşüncelerimi de beraberinde silip atmıştı, ökü z her koşulda öküzdü. Daha yarım saat içerisinde homurdanmaya başlamıştı.

“Etkili derken?”

“Kalmak için bir yer buluruz,” dedi dümdüz bir sesle. Kaşlarını daha da çatı ve yüzümü derince izledi. “Yemek yedin mi?”

“Hı-hı...” Yutkunarak avuçlarımı karnımın üzerinde birleştirdim. “Ben arabada sabahlarınız diye düşünmüştüm.”

“Başka yerde kalacak param varken arabada mı sabahlayacağım?” Alay edercesine güldü, başını iki yana sallayıp yavaşça nefes aldığı nda gözleri çevremizi turladı. “Gidiyoruz.”

“Bir gece arabada idare etsen ölmezsin,” dedim gözlerimi devirerek uzandığım yerden doğrulurken. “Gidip bir gece için otel mi tutacağız? Delirme.”

“Kalk, Tamay,” dedi beni umursamadan. “Bundan sonrası için bana uyum sağla.”

“Burada tek gecelik tutman biraz zor, ayrıca tutacak olursan bayağı yanlış anlaşılır...” Yine de oturduğum yerden kalktım yavaşça, bacaklarım daha iyiydi. “Sahilde bile uyur insan, bir gece de rahat etmeyiver.” İç çektim sessizce. “Eğer Derin olsaydı onunla Kaputaş’a gider, denize girerdik... Geceleri hem korkutucu hem eğlenceli oluyor.”

“Geceleri o kadar ıssız bir yere gitmeniz aptallıktan başka bir şey değil,” dedi, çatık kaşları yine yerli yerindeydi. Yan yana arabaya yürümeye başlamıştık ama ben ondan yavaş olduğum için o da yavaş adımlar atmaya dikkat ediyordu, buna rağmen hâlâ benden neredeyse bir adım öndeydi.

“Serkan da oluyordu yanımızda...”

“O kim?”

“Çalışanımız,” dedim.

“Oteldeki çocuk,” dedi. “O önce kendini korusun, güvendiğin adama bak.”

“Serkan iyidir bir kere.”

Gözlerini devirdiğini hissettim. Arabaya binene kadar bir daha konuşmadık, Araf Altemur’a uyum sağlamak için ben de sesimi çıkarmadım. Birkaç dakika sonra arabayı çalıştırıp yola çıktığımızda nereye gideceğimiz hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Gece giriş işlemleri önceden yer ayırtan müşteriler için olabilirdi. Nadir yerlerde elbette yine alırlardı ama tek bir gece için bir yerde kalmak mantıklı da gelmiyordu.

Ona neden uyum sağladığımı bilmiyordum. Aslında bu gece en azından beni tek bırakmadığı için yakınlık yakaladığımızı hissediyordum sadece. Belki de tek sebebi bu değildi, derdimi açabildiğimdendi.

“Bizim civarlardan uzak olabilir miyiz en azından?” diye sordum başımı ona çevirdiğimde. Gözleri yoldaydı. “Çünkü o civarda neredeyse herkes beni tanır, babama adamın tekiyle otele girdiğim söylenirse boku yerim. Anlatabiliyor muyum?”

“Halledeceğim, Tamay.”

Sessiz bir nefes alarak profiline kilitledim gözlerimi. Hafif esmer teni arabanın karanlığı altında hoş görünüyordu. Çene kıvrımından aşağı yayılan kirli sakalları, erkeksi bir kemeri olan burnu, dudakları ve sus çizgisi... Bakışlarımı kaçırarak önüme döndüm.

Birkaç dakika daha geçti, sonrasında ekrana bağlı telefonu çaldı ve aramayı yanıtladığını işittim. Ekranda *Asaf* yazıyordu.

“Neredesin, Araf?” diye sorduğunu duydum Asaf abinin. Gözlerim yeniden yanımdaki adama dokundu. Rahat görünüyordu. “Tamay ortalarda yok! Millet endişeli... bizim beyefendinin sikinde değil! Ayıp denen şey ne biliyor musun lan sen?! Bir de kızı ortalarda olmayan adama *bizimkilere söyleyin, bu gece yokum* diyorsun. Ulan geri zekâlı... biz bu

insanlarla aile olmuşuz! Sen burada olacağına keyif mi çatıyorsun?! Lan endişeli değilsin! Bari endişeliymiş gibi yap, it!”

“Asaf-”

“Başlatma lan Asaf’ına!” diye kesti sözünü, dudaklarımı birbirine bastırmıştım istemsizce. İnanılmaz geriliyordum böyle olduğunda. Araf Altemur sabır dilenir gibi nefes aldı. “Çabuk buraya gel! Babam sinirden köpürüyor! Çabuk!”

“Abi,” dedi Araf Altemur. “Beni dinle.”

“Ne dinleyeceğim lan seni?! Çabuk gel buraya!”

“Etrafındakilere belli etme, Tamay yanımda!”

Gözlerim şok içerisinde irice ayrılırken açılan dudaklarımla ona baktım. Kalbim küt küt çarpıyordu. Ne diye söylemişti ki? Şimdi gidip babama yetiştirecekti işte!

“Sikerim senin geçtiğin taşığı!” diye bağırdı Asaf abi telefonun diğer ucundan. Kollarımı birbirine sarıp sırtımı iyice geriye verdim. “Lan, sen böyle değildin! Bu ne kaypaklık lan? Getirme ben-”

“Asaf abi,” diyerek kestim sözünü gözlerimi yumup, sebepsizce utanç içindeydim. “Buradayım ben, doğru söylüyor.”

Birkaç saniye derin bir sessizlik yaşandı. “Ulan...” Bir kapı örtülme sesi geldi diğer uçtan, nefes seslerini de duyuyordum. “Siz ne bok yiyorsunuz?! Araf!”

Yanlış mı anlamıştı? “Öyle bir şey değil,” dedim telaşa kapılarak. “Ben...” Neydi? “Onunla sonra karşılaştık, ben de bu gece gelmek istemediğim için yanımda olmak istedi sadece.”

“Sana anlatırım,” dedi bu kez Araf Altemur. “Senin şu villa sahibi arkadaşının numarası lazım bana, gece kalacak bir yer ayarlasın.”

“Araf, beni delirtmeyin!” diye bağırdı Asaf abi yeniden. “Beynim durdu lan benim! Tamay! Abicim! Buraya geliyorsunuz... hem de hemen!”

“Olmaz,” dedim itiraz ederek. “Kimseye söylemeyin lütfen nerede olduğumu. Bu gece bu şart... Sabah orada olacağım zaten. Ama şu an babamın ders almasını istiyorum, tamam mı? Ergence mi? Umurumda değil. Eğer babama söyleyecek olursanız bu kez cidden kaçırım. Şakam yok.”

“Annen de baban da telaşlı ama,” dedi Asaf abi tedirgin sesini ve çıkmazda kalmış gibi çıkan nefeslerini duyuyordum. “Babam sabaha kadar beklemelerini sağlar ama onca insan telaşlı şu an, daha önce böyle bir şey yapmışsın ama arkadaşın bile İzmir’deymiş. O yüzden telaş yaptılar.”

“Biliyorum,” diyebildim. “Ben iyiyim... Bu gece tek kalmaktı amacım ama kardeşiniz planımı bozdu.”

“İyi yapmış! Tek kalınır mı?!”

“Arabasıyla çarptı bana,” dedim anında.

“O arabanın tekerini sokayım sana, Araf,” diye soludu Asaf abi. “Lan sen sarhoş musun? Ne oluyor lan sana?!”

Araf Altemur bana ters bir bakış atarak alt dudağını ısırıp sertçe nefes verdi. “Bir şey olduğu yok,” dedi dümdüz. “Kalacak bir yer lazım, uzatma söyle.”

“Ya sabır ulan... Ya sabır!”

“Ben ona arabada uyuyabileceğimizi ya da beni bırakıp kendisinin gitmesini söyledim,” dedim açıklayarak. “Rahatına düşkün bir kardeşiniz var.”

“Öyledir,” dedi Asaf abi, homurdandığı sırada hâlâ siniri geçmiş değildi sanki. “Bunu sizinkilere söylemeyeceğim Tamay ama yarın... bana ne olduğunu anlatacaksınız.”

Onu geçiştirecek birkaç kelime daha söyledim. Araf Altemur’a o saniyelerde bildirim düştü ve Asaf abi arkadaşını arayıp halledeceğini söyleyerek telefonu kapattı. Üç dakika geçmişti ki yeniden aradığında bu kez kalabileceğimiz yerin adresini veriyordu. Buraya yakın değildi en azından. Gerçekten, bu gece fazlasıyla utanç duyuyordum. Saat akşam dokuzu geçiyordu ve çıtımı bile çıkaramıyordum. Garip bir gerilim sarmıştı bedenimi. Allah aşkına, ben bu adamla ne yapıyordum ki burada? Babama kesmek istediğim ceza karşılığında bu gece yaşadığım sebepsiz mahcubiyeti silebileceğimi sanmıyordum.

Derin bir nefes daha verdim. Araf Altemur da sessizdi ve sanki düşünceliydi de... Ne düşünüyordu? Onun da kendi derdi vardı sonuçta. Benimkisi ise daha başkaydı.

Bahçe ışıklandırması açık bir villanın önüne geldiğimizde etraf sakin ve çoğu şeyden uzaktı. Yan yana sıralı diğer villaların da ışıkları açık olduğuna göre ıssız bir yerde değildik ve burada beni tanıyabilecek tek kişinin bile olmadığına emindim. İçimi rahatlatan da buydu. Araf Altemur da bu yüzden getirmiş olmalıydı. Eh, düşünceli bir adamdı. Her ne kadar gerek olmasa da kalabileceğimiz yeri ince bir düşünceyle herkesten uzak olan bir yerde seçmesi bu gece için ikinci güzel jestti.

Arabadan ilk inen o oldu. Kapının önünde bekleyen bir adamdan anahtar teslim aldı, bir şeyler söyledi ve adam birkaç dakika sonunda

arabasına atlayıp uzaklaştı. Yanağımı içeriden dişlediğim tedirginliğimle arabadan indiğimde evin girişinde beni bekliyordu.

“Sabah temizlenmiş,” dediğinde etrafıma doladım kollarımı, siyah demir kapıyı açmıştı aynı saniye. “Bu gece için gayet iyi.”

Bu gece dedikçe garip oluyordum. Sanki özel bir geceydi ve yanımda böyle bir adam varken daha da gerilmemi sağlıyordu. Düşüncelerimi kafamdan sildim, bahçe kapısından geçtiğimizde önüme serilen lüks eve baktım. Çimenler arasında taştan bir zemin ve sonunda ise dış kapı vardı. Kocaman bir havuz duruyordu sol tarafta, Kalkan’ın manzarası da hemen dibindeydi. Evin siyah camdan duvarları, ışıktandırılmaları bile epey bir para döküldüğünün kanıtı gibiydi.

“Bu kadarına gerek var mıydı, Allah aşkına?” diye sordum omuzlarımı düşürerek durup arkamdan gelen adama baktığım anda.

“Rahat ol, Tamay,” dedi yanımdan geçip dış kapıya yürüyerek. Arkasından sırtına bakakaldım.

“Ne değişik adamsın sen ya,” diye homurdandım. Sinirlerim iki yandan gerilirken peşinden gitmek için adımlayacağım sırada oflayarak durdum. “Havuz başındayım ben...” dedim ve yönümü havuza çevirdim.

Araf Altemur bana ters bir bakış atsa da onu umursamadan havuz başındaki şezlonglara yürüdüm. Havuz gerçekten tertemizdi ve insanın ilgisini çekiyordu. Gün içerisinde denize girmek, havuzdan çıkmamak geçen yıllarda daha sık yaptığım bir şeydi. Tüm kalabalığı içine alan havuzların sağlıklı olduğu pek söylenemezdi, şimdi daha temiz görünen bu havuza normal şartlarda girebilirdim ama şu an mümkün görünmüyordu. Buraya geliş amacım bu değildi öncelikle, ne kadar olabilecektse artık yine de tanıdık bir adamla bir aradaydım ve çekiniyordum istemsizce.

Şezlonga uzanarak ayak bileklerimi çaprazladığımda açık gökyüzünü ve manzarayı izledim uzun uzun. Kollarımı karnımda birleştirmiştim ve boydan camlara doğru kayan gözlerime engel de olamıyordum. Geceyi ben burada geçirdim aslında, sıkıntı etmezdim. Ev çok büyük olup daha da fazla odaya sahip olsa da gerek yoktu. Burada iyiydim.

1 Dakikalar sonra göz ucuyla evin bahçe kapısından çıkışını görebildim ama bakışlarımı aynı saniye içerisinde manzaraya çevirip sim serpiştirilmiş gibi önümüzde uzanan Kalkan’a ve denize bakardım.

Bir an sonra suya atıldığına dair gürültülü sesi duyduğumda inçilerle sesin geldiği yöne baktım. Suyun içerisinde kıvrılan bedenini, etrafında dalgalanıp halkalar halinde dağıtan suyu izledim. Ayaklarımın ucuna

yakın bir yerden bedeni çıktığında dudaklarımı sıktım sertçe, ıslak saçlarını geriye attı ve damlalar süzülen çehresi odağımdaydı.

“Bizim otelde bu kadar hevesli değildin,” dedim imalı bir tavırla. Oturur pozisyona gelip bacaklarımı bağdaş kurmuştum şimdi. Islak vücudunu seyrediyordum. Sol kolu dövmeyle kaplıydı, göğsünün üzerinde olanları da görebiliyordum. “Gelir gelmez suya atladın resmen.”

“Kalabalık yerlerden hoşlanmam,” dedi biraz daha mermere yaklaşıp. “Bacağın iyi mi?”

“Hı-hı...”

“Güzel,” dedi. “İstersen gel.”

Sebepsizce şaşırdığımı hissettim. “Havuza mı?”

“Öyle.”

Aslında bacağım iyiydi ama kıyafetim yoktu. “Sen nasıl girdin suya?” diye sordum aniden. “Kıyafetlerin-”

“Antalya planı yalan değildi.” dedi dümdüz. “İptal olsa da bagajda birkaç parça kıyafetim var.”

“Anladım,” diye mırıldandım onu süzerken. “Üstüm olsaydı gelirdim belki, izlemeyi seçiyorum.”

“Çıkar kıyafetlerini,” dedi kaşlarını çatarak. Üstümü süzdü. “Sorun buysa halledilir.”

“Bikininim yok içimde...”

“İç çamaşırlarının aynı işlevi gördüğüne eminim.” Umursamadığı açıktı, beni rahat hissettirmeye çalışıyordu sadece. “Girmek istiyorsan dert etme, sana tişörtlerimden birini veririm.”

Aynı şeydi aslında ama bilemiyordum. Çekiniyordum bir şekilde. Bikini giyinip tüm sahil boyunca geziniyordum ama iç çamaşırının iç çamaşırı olduğunu biliyordum sonuç olarak. Şimdi bu adama herhangi bir şey söylesem çocukça düşündüğümü söylerdi bu konuda, o yüzden ağzına laf vermek de istemiyordum.

“Doğru,” dedim kabul ederek. Şezlongun ucuna doğru kaydım ve ayaklarımı mermer zemine bastırdım. Dizimin üst kısmındaki bandaja gözüüm takıldı. Alt dudağımı büzerek kirpiklerimin arasından ona baktığımda yeniden suyun dibine dalmıştı çoktan. Balık gibiydi hayvan. Pek umurunda da değildim belli ki.

Kararsızlığı es geçip üzerimdeki askıyı çıkartmadan şortuma götürdüm elimi. Zaten akşam vaktiydi. Biraz eğlence de fena gelmiyordu kulağa. Ayağa kalkarak şortumu bacaklarımdan indirdiğimde külotumla

kaldığım için tedirgin hissetsem de bikiniden farkı olmadığını tekrar ediyordum içimden. Sert bir nefes alarak şortumu şezlonga bıraktım ve havuzun mermerine oturdum yavaşça, bacaklarımı da havuzun soğuk suyuına uzatmıştım.

Avuçlarımı iki yanıma yasladığımda suyun en ucunda çıkan bedenini, beni izleyen gözlerini de fark ediyordum. Daha bu sabaha kadar uyuz olduğum adamın, akşamına tüm geceyi geçireceğim adam olduğunu tahmin bile edemezdim. Delice geliyordu. Şu an bambaşka bir evde, yalnızca o adamla olup ve bir de havuza gireceğimizi aklıma dahi getirmezdim. Çok da büyötmeye gerek yoktu. Alt dudağıımı titrek bir nefes eşliğinde ıslatarak bacaklarımı suyun içinde ileri geri sallamaya başladım. Askılıımı çıkarmamıştım, hata mı ediyordum? Islanacaktı ama tişörtünü vereceğini söylemişti. Sabaha kadar zaten kururdu. İçimdeki süryenim ıslanırsa varla yok arası olan kumaşı altında her şeyim meydana çıkardı ve sorun da buydu. En doğrusu askılıyla girmekti.

Araf kulaç atmaya başladığında ayaklarım hareket etmeyi keserek öne atıldı ve suyun içine gömüldüm böylece. Saçlarımın dalgaları sırtımdan aşağı süzölüp suyun içinde dalgalandığında mermeri bırakmamıştım.

“Eee, Araf Altemur,” diye konuştum, yanıma geldiğinde. Kulaçlarından dolayı dalgalanan sular bedenime de hafif hafif çarpıyordu. Kah-verengi gözleri yüzüme değdi. “Yarışalım mı? Duvarın en sonuna dokunup geri döneceğiz.”

Dudakları kıvrıldı. “Ortada yarışmaya değer bir şey olmalı.”

“Yanımda hiçbir şey yok, gördüğün gibi,” dedim etrafı işaret ederek. Ona çevrildi gözlerim. “Eğer kaybedersem yarın sana dondurma ısmarlarım, kazanacak olursam da...” Düşünür gibi durdum. “Baban babamı ikna ederken sen de yardımcı olur, bana kefil olursun. Hı? Nasıl? Potansiyelimden olduğundan falan bahset ballandıra ballandıra, tamam mı?”

Güldü sessizce. “Pek aklıma yatmadı.”

“Neden?” diye sordum kaşlarımı sertçe çatarak. “Potansiyelim var benim, inanmıyor musun?”

“Gözümle görene kadar, hayır,” dedi omuz silkerek. Yanıma yaklaştı ve o da bir elini kenara dayayarak bana çevirdi gözlerini. “O yüzden reddedildi.”

“Daha sahildeyken kefil olurum diyordun!”

“Aklıma daha iyi bir fikir gelmeden önceydi.”

“Neymiş o fikir?” Bir an duraksadım. “Şu bahsettiğin plan mı? Bahsetmedin de, bayağı kendinden emindin... Neydi o? Babamın reddede-meyeceği şu plan?”

“Önce yarışımızı yapalım,” diyerek sırtını geriye verdi ve yüzünün bir kısmını bana çevirip gözlerimden içeri baktı uzunca. “Sonra anlaşma.”

“Ne anlaşması?”

“Hayatımızın anlaşması.”

“Ne?”

Hiçbir bok anladığım yoktu. Benim onunla nasıl bir anlaşmaya varacağımı düşünüyordu? İçimi yoğun bir merak kuşanırken “Yarışı boş ver,” diyebildim. “Benim bir kulacım senin üç kulacına eş, zaten sen kazana-caksın.”

“Dibinden gideriz, mızımızlanma.”

“Off...”

Üçten geriye saymaya başladığında pozisyon alarak aklımı bulandıran düşüncelerin beraberinde ondan bir saniye önce harekete geçip suyun dibine daldım tuttuğum sıkı nefesim eşliğinde. Yüzmek konusunda kendime güvenim tamdı. Ben yıllardır buradaydım, çok iyi yaptığım yegâne şeydi bu.

Suyun içinde gözlerimi açıyor olsam da ona bakmadım; aslında suyun karanlığı da boğucuydu, neyse ki ışıklandırmalar aydınlatıyordu. Öyle hırslıydım ki, kısmi olarak yaralı kurtulduğum araba kazasına rağmen bacaklarımı profesyonel bir şekilde çırpıyordum. Duvara dokunup tuttuğum nefesimle kendimi yeniden geriye iteklediğimde hızlı olsam da onun boy avantajının yanında koordinasyon avantajı da vardı.

Su yüzeyine kendimi ittirerek çıktığımda ciğerlerimde tuttuğum nefesi sert soluklar eşliğinde dışarıya vermeye başladım. Ellerim yüzüme gitmişti doğruca, gözlerime gelen suları temizliyordum onu görebilmek için.

“Sen kazandın,” dedim nefes nefese, göğsüm sertçe inip kalkıyordu. Burnumu çektim ve birkaç kez öksürdüm. Yalnızca beni izliyordu. “Bel-liydi böyle olacağı...”

“İsteyen sendin.”

“Eğlenebilmek için,” dedim. “Öyle de oldu zaten... Eee? Karşılığında bir şey isteyecek misin?”

“İsteyeceğim şeyin yarışmayla alakası yok,” dedi, mermere yaklaştı ve avuçlarını kenara bastırarak bedenini yukarı ittirdi. Pazıları şişerken

bedeninden dökülen suları seyrediyordum. Altında siyah bir deniz vardı. Ayaklarını sudan çekti ve ayağa kalkarak şezlonglardan birine yerleşip rahatça oturdu. Çatık kaşlarım altından dizlerine dayanan dirseklerini, yüzünden süzülen damlaları inceledim.

“Sonuçların ne zaman açıklanacak?”

“Sanırım... dört gün kaldı,” dedim, *sonuç* lafı bile kalbimi kaynatıyordu. “Neden sordun?”

“Düşünüyorum...”

“Neyi?”

“Baban İstanbul’a ne şartlarda seni gönderebilir?” diye sordu ardından. “Mecbur kalsa ya da artık söz hakkı olmasa?”

“Belki...” Ne sonuca varmak istiyordu? Omuzlarımı silkerek kenara yanaştım ve havuzun içinden çıkmadan ona baktım. “Mecbur nasıl kalacak? Söz hakkı zaten yok ki ama bunu dinlemiyor.”

“O zaman babanı köşeye sıkıştıracak bir seçim yapmalısın,” dedi rahatça. “Söz hakkı olmayacağı bir seçim.”

“Açık açık söyler misin şunu?” diye çıkıştım sinirle. “Senin dilinden anladığım pek söylenemez.”

“Bana Azra kadar etkili birini bulmamı söyledin,” diye mınıldandı kaşlarım son derece çatıktı. “Azra ve bizimkilerden kurtulmamı sağlayacak tek bir kişi geliyor aklıma.” Sert ve sesli bir nefes çekti içine. “Onun da en az benim kadar yardıma ihtiyacı var, birlikte anlaşılabileceğimize eminim. Ortak çıkarlarımız olacak, işimize yarayacak; bir süre birbirimize katlanacağız.”

“Kim o?” *Tahmin ettiğim kişi olmamalı.*

“Sen,” dediğinde kanım damarlarım arasında donup kaldı, bedenim kitlenmişti aynı anda. “Birbirimize yardım edebiliriz.”

Sertçe yutkundum. “Benden... senin sevgilin rolü mü yapmamı istiyorsun?”

Başını iki yana salladı. “Bu benim işime yarar,” dedi. “Ama senin işine yarayacak şey bu değil.”

Nefesimi tutmuş, ağzımda atan kalbimle yüzüne dikmiştim anlamsız bakan gözlerimi. Onun sevgilisi rolünü elbette yapmazdım ama işin bana yarayacak kısmını merak ediyordum.

“Benimle evlen.”

Bir an öyle bir sarsılıp şoka girdim ki aralanan dudaklarım ve ölümcül bir hızla göğüs kafesimde yıkım yaratan kalp atışlarımla birlikte ilk önce

boğazımdan dökülen gülüşe engel olamadım. Hatta kahkaha attım. Bir an sonra yüzünde zerre değişmeyen mimikleri dudaklarımda parçalanan gülüşü silikleştirdi ve yerini öfke patlamasına bıraktı.

“Sen kafayı yedin galiba,” dedim dişlerim arasından, sığ bir nefes alarak alt dudağımı dişlerimin arasına aldım ve avuçlarımı mermere yaslayarak bedenimi mermere bıraktım. Gözüm öfkeden o denli dönmüştü ki üzerimin dağınıklığı hakkında en küçük bir fikrim yoktu.

Şezlonga bıraktığım şortumu eğilip aldım hızla.

“Karım olursan babanın söz hakkı olamaz, senin özgürlüğün olur,” dediğini duydum. Altıma şortumu geçiriyordum o sırada, ıslak saçlarım her yerime kırbaç gibi şakıyordu. “Belli bir süre evli kalırsınız, sen üniversiteni okursun... O sırada Azra benden vazgeçer ve başka birisiyle evlenir.”

Onu dinlemek istemeyerek önünden geçeceğim sırada ayağa kalktı ve uzun boylu bedeniyle önüme dikilmeden önce bileğime yapıştı.

“Otur, konuşalım.”

Bileğimi iri avucu arasından çekiştirerek gerilemek istedim ama havuz olduğunu fark edemedim. Neyse ki çatık kaşları aşağısından bana baktı ve beni kendine doğru çekerek bedenimi kendine yapıştırdı.

“Sana mantıklı bir teklif sunuyorum,” dedi dişleri arasından fısıldar bir sessizlikte. “İkimizin de işine yarayacak.”

Çenemi sımsıkı birbirine bastırarak kolumu tutuşundan kurtardım ve öfkeyle geri adım attım. “Ben sana tüm gece ablamın evlendiği için bu boktan durumda olduğumuzu anlatıyorum! Beyefendi çıkmış, *evlenelim* diyor!”

“Ablanın durumu farklı,” dedi üzerime doğru bir adım attığında. “Ben o adam gibi kaçmam. Babanın gözünün önündeyim, ikna etmem uzun sürmeyecek.” Alev alevdi bakışları. “Otuz yıllık dostu dediği adamın oğluyum. Evleneceğimizi söyleyeceğiz, iki tarafın da elinden bir şey gelmeyecek.”

İçim titrer gibi olduğunda parmaklarımı saç tutamlarıma çıkardım ve ıslanan tutamları geriye çekerek sabır dilenir gibi durdum. “Bu gece yanımda olman hataydı zaten,” dedim bir anlık ne diyeceğimi bilemeyerek. Yüzüne bakıyordum. “Evlilik diyorsun ya, evlilik! Ben yirmi yaşındayım!”

“Sahte evlilik, Tamay,” dedi sertçe. Göğsündeki bazı kasların seğirdiğini görebiliyordum. “Yoksa evlenmek için can attığım falan yok.”

Başımı şiddetle iki yana salladım. “Bu saçmalığın daniskası,” dedim, sakın olamıyordum istemsizce. “Bu ne zamandır aklında ya senin? Bu saçmal-”

“Mantıklı olduğunun farkındasın,” diyerek kesti sözümü. “Düşünüp bu sonuca varacak kadar da zeki... O yüzden sadece düşün. Basit ve etkili bir çözüm.”

“Evlilik diyorsun! Bu mu basit?!”

“Sadece soy ismin değişecek,” dedi. “Karşılığında hayatın senindir, istediğini yap. Üniversiteni oku, dilediğince yaşa.”

Tamay Reva Altemur mu?

İçim buz keser gibi oldu aniden. “Şaka yapıyorsun...”

Omzunu silkti. “İsrar etmiyorum, seçim senin.”

Histerik bir şekilde güldüm. Öfkeden aklım yarı uçmuştu ve ona öldürücü bakışlar atarken kendime bir türlü gelemiyordum. Ne demekti evlilik? Babama söylediğim onca sözü çiğnemem demekti. Çiğnemediğim günlerde de bir şeyin değiştiği yoktu gerçi. Araf Altemur’un kocam olma olasılığı... Avuçlarımı yüzüme kapatarak ağlamaklı bir şekilde duraksadım. Bu şekilde babamın ikna olacağını mı söylüyordu? Tuğrul amca, hatta Altemurlar ile ne kadar sıkı bir bağ içerisinde olduğumuzu biliyordum. Babam için kıymetliydiler. Tuğrul amcanın benim için konuşması da öyle olacaktı. *Belki*. O zaman reddetme ihtimali de vardı; ya da tercih günlerinde burada olmayacak, Tuğrul amcayı geçiştirerek bir şekilde yine tercih hakkımı mahvedecekti. *Tüh ya*, diyecekti sonra. *Canını sıkma, böylesi daha iyi*, diye ekleyecekti.

İçim sıkıntıyla dolarken ellerimi suratımdan çektim ve karşımda dikilen adama baktım. “Ben bunu kabul edemem,” dedim dümdüz bir sesle. “Tuğrul amca gibi bir seçeneğim varken, evlilik gibi büyük bir şeyi yapamam.”

“İyi,” dedi doğruca. “Sana tişörtlerimden birini vereyim, yarın sabah çıkarız.”

Ve öylece yanımdan geçip gitti. Aralanan dudaklarım, kırpmadan donan kirpiklerim ve tepemde atan sinirimle onu arkasından izlerken çok rahattı. *Yanlış olanı mı seçmiştim acaba?* Geniş çaplı düşünme fırsatı tanımamıştım kendime. Adamın tekiyle evlilikten bahsediyorduk! *İstanbul’a gidip istediğin üniversiteye gideceksin sonucunda*. Babam sinirlense bile en iyi dostunun oğluyla yaptığım bir evliliğe o kadar da sinirli kalamazdı. İlk sebebi Tuğrul amca oluşundandı, ikinci sebebi Araf Altemur’un ikna

edici ve mantıklı konuşmalarından dolayıldı. Başımı iki yana sallayarak kendime gelmeye çalıştım. Umursamamam lazımdı. Kabul etmemiştim ve geri dönüşü de yoktu. Kendime başka bir seçenek yaratamazdım.

Omuzlarımı dikleştirip çırpınan kalp atışlarımla birlikte bahçenin dış kapısına doğru yürüdüm dikkatli adımlarla. Sandaletim havuz başındaydı ama bu da aklımdan çıkmıştı. Cam bölmeden içeri geçtim ve son derece lüks tasarlanmış evin içerisine göz gezdirdim. Detayları ilgi çekici olsa da uzun uzun inceleyecek kadar aklım kendimde değildi.

“Al,” diyen sese doğru çevirdim bedenimi, üzerine gömleğini gelişi güzel geçirmişti ve iki yakası açıktı. Seksi olduğu ortadaydı. Bakışlarımı göğsünden kaçırarak gözlerine çıkardım mavi-yeşil karışımı gözlerimi. Uzattığı siyah tişörtü elinden aldım, ona bakmamaya çalışıyordum.

“Odalar boş, istediğine geçebilirsin. Ben üst kattayım.”

Kafamı salladım sessizce. Bir şey söylememek için yanağımı içeriden dişlerimle eziyordum. Bana özgürlüğümü vadediyordu. *Evlilik diyor Tamay, aklını kaçırma*. Sertçe yutkunarak arkasını dönüp üst kata yönelen adamın sırtına ve omuzlarına baktım uzunca, ardından içten içe küfür savurarak zemin kattaki odalardan birine girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Işığı açarken içim hâlâ tereddütteydi. Hata mı etmiştim? Sadece soyadımın değişeceğinden bahsediyordu ama kocam olacaktı resmen! Üzerimi çıkardım tek tek, anadan doğma çıplak kaldığımda başımdan hızla tişörtü geçirdim ve kalçalarımın aşağı dökülen kumaşla derin bir nefes aldım. Odadaki dolabın içinde açılmamış bir havlu bulduğumda saçlarıma dolayarak ıslak kıyafetlerimi kuruması için odanın içindeki koltuğun kenarına sermiştim.

Kabul etseydim nasıl bir hayatım olacaktı? Bir başkası etseydi reddetmek konusunda asla tereddüde düşmezdim ama Araf Altemur’un kim olduğu ortadaydı, sözlerini tutacağına da inanıyordum ve ayrıca babam ile arayı yeniden yapabileceğine de... Utançla inleyerek sırtımı yatağa verdim ve tavanı izlemeye başladım.

Elimin tersiyle iteklemiştim evliliği ama saniyeler aktıkça ve düşüncelerimi çıkmazdan kurtaranın bu olasılık olduğunu idrak ettikçe pişman olduğumu hissediyordum. Babamın baskısı altında devam edemezdim. Şu an bile telefonum yoktu mesela, otelden kaçmıştım ve sebebi yine buydu. Günler sonra tercih döneminde bambaşka bir kavga daha görünüyordu, sonrasında yine kızgınlıklar ve bol ağlayışla geçen günler...

Derin de gidecekti. İşte o zaman hayatım daha da kötüye evrilecekti. Ben tıkulup kalacaktım buraya. Ancak evden kaçarak ya da işin sonunda yine bir evlilik yaparak kurtulabilecektim. Yaşım kaç olurdu bilmiyordum; tek bildiğim, istediğim hayattan çok uzakta olacağımdı.

Tüm geceyi böyle geçirdim. Saat kaçtı bilmiyordum; ara ara dalıp dursam da derin bir uykuya yatamamıştım. Bir ara kalkıp rahat edemediğimden nemli külotumu geçirmiştım bacaklarımdan. Tişört uzun olduğu için sıkıntım yoktu neyse ki.

Bir ara sıkıntıdan içim içimi kemirirken uzandığım yerden kalktım ve kendimi dışarı attım. Işıklar hâlâ açıktı. O ise uyuyor olmalıydı. Benim ise uyku namına gözümde tek bir şey bile yoktu. Normalde de yerimi yadırgardım zaten, dönüp dururdum ama Araf Altemur'un teklifiydi bu gece uykumu engelleyen. Yanlış seçimler yapmaktan ödüm kopuyordu. Hangisiydi doğru olan? Bir pencere açılıp bana iki seçeneğimin sonucunu da izletebilseydi ne de güzel olurdu.

Havuza doğru yürüdüğüm sırada etraf sessizdi. Gece hâlâ yerli yerindeydi ve Araf *Bela* Altemur, aklıma bu fikri sokup rahatça uyuyordu belli ki. Saat kaçtı? Dört? Beş? Belki. Dişlerimi birbirine bastırıp şezlonglardan birine oturarak kollarımı dizlerimin çevresine sardım. Bu adamla evlilik... nasıl olurdu? Aynı evde yaşadık galiba. *E, herhâlde Tamay*. Birbirimizi her gün görmek zorunda kalırdık. Kalbim apansız hızlandı birden. Her gün göreceğim bir adamdan bahsediyorduk...

Oflayarak kollarımı göğsümde bağladım. Düşündükçe mantıklı geliyordu ama kabul edemeyeceğimi de biliyordum. Israr etseydi belki... ama ısrar da etmemiştir.

Bir an sonra demir kapının çaldığını duydum. Yumruklanmak daha doğru bir tabirdi. İrkilerek yerimden doğrulduğumda başım doğruca o yöne çevrilmişti. Bu saatte kim gelebilirdi? Biri yanlış mı gelmişti? Çünkü bu saate kadar eğlencenin dibine vurup evinin yolunu şaşıranlarla doluydu etraf, bizim otelden biliyordum.

Yutkunarak gözlerimi kapıdan ayırmadan sessizliği dinledim. Korksam da sakin olmak için mantık sınırlarında geziniyordum. Kapı bir kez daha çaldı daha sesli bir şekilde, işte o an oturduğum yerden fırlayarak evin içine doğru koşacağım sırada Araf'ın merdivenlerden koşar adımlarla inen bedenini görebildim. Olduğum yerde kalarak avuçlarımı yumruk hâline getirdiğimde bahçedeydim ve onu takip ediyordum gözlerimle. Üstü çıplaktı, bir kolunu ve göğsünü saran dövmeleeri seçebiliyordum.

Altında ise siyah basketbolcu şortlarından vardı. Kahverengi gözleri bana değdiğinde beni baştan ayağa süzdü ve kapı yeniden üst üste yumruklanmaya başlayınca bahçeye çıktı.

“Kim olabilir?” diye sordum korkuyla, başını iki yana salladı o da anlam verememişçesine. Saçları dağınıktı, yüzünde uyuduğuna dair bir belirti aradım ama hiç de öyle görünmüyordu.

“Sen içeriye geç,” dedi başıyla çıktığı evi işaret edip. “Ben bakarım.”

Demir kapıdan etrafı ayağa kaldıracak bir gürültü daha koptuğunda başım bir refleksle o tarafa döndü. Sinirleri gerilmiş olmalı ki bir küfür mırıldandığında “Hadi, Tamay,” dedi. Aramızdaki mesafeden çatığı kaşlarını görebiliyordum. “İçeri.”

Kafamı aşağı yukarı salladığım sırada kapıya doğru yürüdü, ben ise tutulup kalan bacaklarımı harekete geçirip eve doğru yürümeye başladım. Gecenin bir yarısı olan ani her şeyden korkardım. Ani bir ses, aniden gelen bir telefon, aniden çalınan bir kapı... hiçbirini iyiye işaret olmazdı ki zaten.

Kapıyı açtığını duyduğumda boydan camların önünde dikilmiş, alt dudağımı dişlerimin arasına çekerek kollarımı etrafıma dolamıştım. Eve de girmek istemiyordum, ne olduğunu bilmediğimden. Sessizliği dinledim, kulak kesildiğim sessizlikte öfkeli solumalar duysam da kelimeler hiç de net gelmiyordu kulağa.

Bir an sonra, “Bırak beni!” diye bağırarak kadın sesine karışan Araf Altemur’un kızgın sesini işittim. Adım sesleri yaklaştı ardından ve havuza dönen köşede belirerek radarıma giren bedenleri de aynı saniye içerisinde gördüm. *Azra? Şaka mıydı bu?*

Şoktan irice açılan gözlerim, ağzımda seken kalbimle ona bakakaldığımda beni fark eder etmez yüzünde beliren ateşin ve tek bir şaşkınlık parıltısı taşımayan gözlerinin bıçakları tenimden içeri saplanmaya başladı. Beni tepeden tırnağa süzdü. Araf Altemur’un tişörtünün içerisinde yarı çıplak olan bedenimi... Utançtan ölmeyi de ilk o an diledim.

“Sen...” dediği saniye deli deli bakan gözlerinden korktuğumu hissettim. Üzerime atladığı ikinci saniye Araf onu belinden tutarak geriye çekti. “Seni kaltak!” diye bağırdı çığlık atarcasına, ayaklarını çırpırmaya başladığında bir adım daha geriledim. “Biliyordum! Biliyordum işte! Asaf’ı duydum! Seni oros-”

“Azra!” diye bağırdı Araf, onu bırakarak araya girdiğinde omuzlarından tutmuştu. “Ağzını topla, gecenin bir vakti kalbini kırdırtma bana.”

“Bırak beni! Biliyordum! Hissettim! Bu şıllık inkâr etti...” Nefes nefeseydi. “Sabah bana hepimizin gelip geçici olduğunu söyledi! Senin altındaymış meğerse!”

“Azra, kes sesini!”

“Yalan mı?!” diye bağırdığını duyabildim, tırnaklarımı avucuma saplayıp çarpıntısı dinmeyen kalbimi sarsıldığı şoktan kaldırmaya çalıştım. “Aklına girmiş üç günde! Şu üstüne başına bak! Ailesi endişeden ölsün! Bu kaltak senin altından çıksın! Nasıl yaptığı da belli! Seni-”

“Ulan delirtme adamı!” Dilimi yutmuşum gibi ses çıkaramıyordum. “Ağzını topla! Öyle bir şey olduğu yok!”

“Yalan söyleme bana!” Gözü dönmüş gibiydi. “Bu kız... bunun suçu her şey!”

“Sana ne, Azra?! Seni ne ilgilendirir lan benim hayatım? Kendine gel.” Derin bir nefes alarak geri adımladığında duyabildiğim yalnızca sertçe alıp verilen nefes seslerinden ibaretti. “Senin ne haddine gecenin bir yarısı benim olduğum yere basar gibi gelmek? Anlamıyor musun ulan sen beni?”

“Asaf’ı dinledim kapıdan,” dedi Azra, gözleri üzerime değdiğinde gözleri tişörte dikildi. Bir başka çıldırmışlık sindi göz bebeklerine. “Ama anlamıştım... Onu duymasam da hissettim. Aynı anda ortadan kaybolmanıza kim inanırdı ki zaten! İkiniz de yarı çıplaksınız! Bu kızla mı ya?! Bu kızla mı?! Seni...” Üzerime doğru yürüdüğünde dudaklarımı birbirine bastırarak çenemi sıktım. Saçına yapışıp onu şu suda boğmak gerçekten bayağı iyi bir fikir gibi geliyordu. “Utanmıyor musun kızım sen abin yaşındaki adamla düşüp kalkmaya! Ya sen Araf?! Daha sabah bana demedin mi çoluk çocukla işim olmaz diye?! Ne oldu da değişti her şey?! Öldürecekim bu kızı! Bırak beni!”

Çoluk çocuk? Evlenelim diyebiliyordu ama.

“Bana bak, Azra...” diye soludum dişlerimin arasından düşüncelerime geçit vermeyerek, birkaç adımla ona doğru yaklaştığımda tepemden ateşler fırlayacaktı neredeyse. Araf’ın onun omuzlarından tutmasına da gerek yoktu. Bu kızı öldürebilirdim her an. “Eğer ağzını toplamazsan ben toplamayı bilirim.”

“Şundaki cesarete bak sen ya!” diye bağırdı, her an sanki daha da fazla öfkeyle tutuşuyordu. “Seni gebertirim! Ne olacağını sanıyorsun?! Haftaya yokuz! Seni kullandığıyla kalacaksın! Seni sürtük-”

“Yok! Ben bunu öldürürüm!”

Üzerine doğru atıldığım da saçlarına yapışmam da saniyeler içerisinde gerçekleşti. Kulaklarım resmen uğulduyordu. Araf'ın cüsseli bedeni aramıza girdiğinde beni belimden tuttuğu gibi kaldırdı, neyse ki bir an olsun geçmeyen öfkemle beraber ayağımı hızla kaldırıp Azra'yı göğsünden tekmeleyecek fırsatı bulmuştum. İnleyerek çimlere sırtüstü düştü, serilişi beni keyiflendirse de devamını istiyordum. "Bırak!" diye bağırdım çırpınarak, karnıma sarmalanan tek koluna batırdım tırnaklarımı. "Bırak beni! Neler söyledi bana, duydun mu?! Geberteceğim onu! Haddini bilecek, köpek suratlı!"

"Tamay," dedi sertçe, bedenini çevirerek evin içerisine yürüdüğünde göğsüm kontrolsüz nefeslerimden hızlı hızlı inip kalkıyordu. "Sakin ol!"

"Sakin falan olamam! Bırak beni!"

"Hay sikeyim!"

"Göreceksin sen!" diye yükselen sesini duydum Azra'nın, omzum üzerinden ona çevirdiğim boynum sızlanırken Araf Altemur'un nefesleri de yanağımı yalayıp geçiyordu. Yerde kıvranan bedenini görebildim. "Babana söyleyeceğim! Böyle bir kaltaklık yaptığını duyduğunda da nasıl baştan çıkardığını herkese anlattırın! Seni-"

Araf beni çıktığım odaya soktuğunda sinirden ağlamaya başlamıştım birden. Ayaklarımın üzerine bıraktığında ayağının tekiyle kapıyı kapattı.

"O sürtük görecek asıl gününü! Geç! Dünyayı dar edeceğim ona! Ağzına sıçacağım!" Delirtmişti beni. "Bırak!"

Gözlerimden yaşlar durmaksızın iniyordu ve takatim kalmamıştı yaşananlara. Babamın suçuydu her şey. Bu gece yaşananlar bile...

"Sen burada kalıyorsun."

"Geç önümden!" diye bağırdım, gözlerimden yaşlar dökülürken. Bedenini iteklemek için uğraşıyordum. "Bana neler söyledi... Allah'ın belası! Bana resmen..." Titreyen çenemi sıktım anında, omuzlarımı düşürerek bir adım geriye çekildim ve sırtımı geri çevirerek avuçlarımı yüzüme kapadım. "Allah kahretsin ya..."

"Tamay, sakın ol," dediğinde kalbimin orta yerine sokulan kramplar bıçak etkisindeydi. "Burada bekle, onu gönderip geleceğim... Sakın ol."

"Babama söyleyecek ya! Babama!" diye bağırdım ona dönerek. "Herkes söyleyecek... Bittim ben. Ona inanırlar, inanmasalar bile... eskisi gibi olmazlar. Annen ve baban... onlar inanır ama. O insanlar her yıl buraya geliyor, bana nasıl bakacaklar artık farkında mısın? Bir süre sonra konuşmayı da keserler eminim... Sana bir şey olmaz. Olan bana olur!" En kötü

ihtimaller can buluyordu kafamın içinde. “Sana arabada kalalım dedim! Ya ben sana niye uyduym ki? Niye geldin benimle! Allah kahretsin...”

Azra’nın sesini duyuyordum bir yandan. Öfkesi bitmemişti. Bir an bile tükenmemişti hatta. Sert ve sesli bir nefes vererek gözlerimi kapının arkasına ulaşabilecekmişim gibi kapıya diktim. “Her şey buraya kadarsa... onu bir güzel döveceğim!” Burnumu çekerek kapıya doğru yürüdüm hırsıyla, karnıma sarılarak beni uzaklaştırdı. “Çekil şuradan!”

“Tamay, halledeceğim dedim sana!” dediğinde gözlerim yaşlarla dolup taşıtı, çıplak omzuna gelen başımı eğmişim ve yüzüne dahi bakamıyordum. “Sadece burada bekle.”

Birkaç adım geri sendelediğimde kapıyı açtı ve kocaman bir boşluk bırakarak çıktı kapıdan. Arkasından örttüğünde ağlayışlarım şiddetlendi. Boğazımın orta yerine sıkışmıştı kelimeler, o geri zekâlı kıza yediremediğim haddinden fazla kelime vardı ve içime dert etmişim saniyesinde. Böyle olmamalıydı hâlbuki. Takıntılı kaltağın tekiydi; gecenin kaçında buraya gözleriyle görmek için gelirken aklımı nerede bırakmıştı? İşin kötü yanı, görmüştü de. Araf Altemur’un altında sadece bir şort, benim üzerimde ise yalnızca tişört vardı. İçimde bile bir şey yoktu. Saçlarım dağınıktı, havuzdan çıktığım için kaymıştı resmen ve görünürde ne halt ettiğimize dair çok da fikir üretmeye gerek yoktu. Ama Allah kahretsin ki, böyle bir şey olmamıştı! Azra delisini nasıl ikna edebilirdim? Onu hiçbir şey ikna edemezdi. Biliyordum. Kafasında kurduğu senaryoya inanacaktı ve herkesi de inandıracaktı. Babam inanmasa bile böyle bir utancı yüzüme çarpıp duracak, yıllardır dostu olan aile ile arasının açılmasına da sebep olmuş olacaktım.

İşte bu kez işim gerçekten bitmişti. Bedenim yatağın kenarına çöktüğünde dizlerimi karnıma doğru çektim ve kollarımı etrafıma sarmalayıp yüzümü dizlerime gömerek ağlamayı sürdürdüm.

Yazardan

Araf bahçeye çıktığında çehresi gerginlikten kaskatıydı, kalbi öfkeden deli gibi atıyordu. Kararan kahverengi gözlerine dizlerinin üzerinde bir kolunu karnına saran kıızı aldı. Koyu saçları yüzünü perdeliyordu ve ağladığını da fark edebilmişti. Gecenin bir yarısı buraya gelebilecek kadar kafayı yemişti. Araf bu işin çığırından çıktığını ilk kez bu kadar fark ediyordu ve alnını saran damarlar kalp gibi atarak seğirirken kontrolden çıkmamak için oldukça çaba sarf etmesi gerekti.

Çimlerin orta yerine doğru ilerledi yavaş adımları, sabırsız bir nefes alarak gözlerini bir anlık yumdu ve çatlarcasına ağrımaya başlayan başına küfür savurarak kızın tepesine dikildi.

“Ortalığın anasını siktin,” dedi Araf çatık kaşları aşağısından ona diktiği gözleriyle. “Huzurumu da siktin, her gün yaptığın gibi!”

Azra o sırada eğdiği yerden kaldırdı başını, kalbi bin parçaydı. “Bana tekme attı,” dedi boğulan sesiyle, kırgındı. “Bana mı kızılıyorsun?”

“Azra,” diye soludu Araf, tek dizini yere bastırıp diğer dizini kırarak ona doğru eğildiğinde. “Tamay senin o lafları edebileceğin biri değil. Anlıyor musun lan sen bunu?”

Tamay. Ölesiye nefret ediyordu o kızıdan. Kendisinin yıllardır yapmadığını üç gün içerisinde nasıl yapabilmmişti? Sürtüğün tekiydi. Araf ile düşüp kalktığını tahmin edememişti sadece. Ama... her şey ortadaydı. Araf’ın üzerinde hiçbir şey yoktu, saçları nemli ve dağınıktı. Ya o kız? Üzerindeki tişörtten belirgin olan göğüs uçları, altında belli belirsiz görebildiği iç çamaşırı... saçlarıysa fena dağınıktı. Tişört bile Araf’a aitti, gördüğü an tanımıştı. Yatmışlardı işte, tüm gece buradaydılar ve kaç kez sevişmiş olabileceklerini tahmin bile edemiyordu. Küçük kaltak... Ne olacağını sanıyordu? Bihter annesi onu gelinim diye seviyordu, babası da öyleydi; Azra onların göz bebeği idi. Araf, İstanbul’a döndüklerinde ikna olmuş olacaktı. Bihter annesi söylemişti, Tuğrul babasıyla konuşmuşlardı... Olacaktı bu iş. Ama Tamay’da onu rahatsız eden bir şeyler vardı. İnanılmaz rahatsız ediciydi ve öfkesini tetikleyen bir düşmandı.

“Üç günlük tanıdığın kızı mı savunuyorsun bana?” diye sordu kupkuru, titreyen sesiyle. Elinin tekini yüzüne çıkardı ve tersiyle ıslanan yanaklarını sildi. “Haftaya yokuz... O burada kalacak, ben seninle olacağım. Biliyorsun değil mi bunu?”

“Azra... Benim hayatımda senin yerin arkadaşlıktan ya da kardeşlikten öte olmayacak hiçbir zaman,” dedi sabırla. “Otele geri dön... Burada gördüklerinden anlam çıkarıp onlara bahsedecek olursan işte o zaman beni karşında bulursun.”

“Söyleyeceğim,” dedi Azra sıkıdığı dişleri içinden, yaşlar durmuştu şimdi. Tereddüdü yoktu. “Gitsin babasına yapsın açıklamasını! Senin altına yatarken düşünecekti bunu!”

“Böyle bir şey olduğu yok!” diye soludu Araf sertçe. “Tamay’ın adını böyle şeylerle anmayacaksın. Sana son ikazım, uyarıyorum seni... Sakın yapma.”

Histerik bir şekilde güldü Azra, başını iki yana salladı. Asaf'ın ağzından o kızın ismini duyduğu ânı, Araf'a söylendiği saniyeleri ve adres verdiğini hatırladı. Saat sabaha karşı dörde gelirken şortlu gecelik takımıyla arabaya atlamış ve buraya gelmişti doğruca. İçi içini yiyordu çünkü. Tüm gece ikisinin yokluğunu kafasında kurup durmuştu, haksız çıkmamıştı işte. Bir aradaydılar. Kocaman bir villada... göz alıcı manzarada sevişmişlerdi. Araf'ın bedenine dokunabilen bir kız daha... ve bu kez o kız Altemurların pek sevdikleri dostlarının kızıydı. Bu onu öyle bir rahatsız ediyordu ki... Kızın ailesindeki, oteldeki ve neredeyse gittikleri her yerdeki imajı belliydi kendisinin. Araf'ın nişanlısı olduğunu sanıyordu çoğu. Bundan memnundu. Öyle olacağına emindi çünkü... Bir şekilde aralarındaki ilişki değişecekti. Araf şu an gönlünü eğlendiriyor olabilirdi, pekâlâ... Kıskançlık krizlerini çoğunlukla içinde yaşasa da bu gece bunun önüne geçemeyip buraya geldiğine pişman sayılırdı. Gözleriyle görmek onun için tahmin edilemeyecek bir yıkımdı. Neden böyle olmak zorundaydı? Kendisi ile kıyas ediyordu yanında gördüğü her kadını. Daha güzel olmadığı için miydi? Daha alımlı mı değildi? Daha çok seveceğine emindi ama... bunu nasıl ispat edecekti ona?

"Nesini beğendin?" diye üstüne gitmeye devam etti Azra düşüncelerindeki hışımla. "Çok mu iyi tatmin ediyor seni? Aklını başından alacak kadar iyi mi? Söylesene..."

"Sen iyice saçmalıyorsun," dedi Araf tahammül edemezken. "Kalk şuradan... Nasıl geldiysen geri dön. Bu gece yaptığın terbiyesizliğin hesabını sonra keseriz."

"Ben gerçekleri söyledim!" diye bağırdı Azra. "Gizlice seninle buluşmadı mı?! Annesiyle babası meraktan perişan olurken hanımefendi burada senin altında inlemekle meşgulmüş!"

"Bana bak, Azra..." diye dişleri arasından konuştu Araf, bir eliyle kızın yanağını kavrayıp çenesini kapatmasını istercesine baskı uyguladı. "Beni zorlama, son raddemdeyim."

Azra öfkesinin parmak uçlarından tenine yayıldığını hissediyordu ama bu bile onu garip bir heyecanın kollarına atmıştı. Tüm günlerini bu adamın hayalini kurarak geçiriyordu. Her şekilde; yanında, etrafında, kollarında, yatağında... daha da fazlasıydı onun için. Yine de tutuşundaki öfkenin sebebinin o kıza ettiği hakaretler olduğunu bilmek bir anlık küçük düşürücü de gelmişti gözüne.

“Boşa uğraşma, Araf,” dedi bilerek, onu daha da kışkırtabilmek için. “O kız umurumda bile değil, babasıyla uğraşıp dursun. Bir daha da... kendinden büyüklerle takılmamayı öğrenir.”

Araf göğüs kafesinin içerisinde büyüyerek onu yutacak hale gelen öfkenin damarlarını kurutmak istercesine çağlamasına dur diyemedi ilk kez. Bektan bir gecenin içerisindeydi. Sonunun böyle biteceğini tahmin bile etmezdi... Tek sorumlusu bu deliydi ve aklına gelenlerin beraberinde histerik bir şekilde gülüşünün sorumlusu da oydu. Parmaklarını çekmedi. Düşünceleri artık daha net ve keskindi.

“Git anlat,” dedi buz gibi bir sesle. “Bu gece neler gördüğünü anlat. Ama eksik bildiğin bir şey var...”

Kaşları çatıldı Azra’nın, kalbi saydamlaşıp çatlayacak kadar yoğun bir hızla göğsüne çarpmaya başladı. “Ne?”

“Sadece bunlar değil,” dedi rahat bir şekilde. “Ona evlenme teklifi ettiğimi de söyle, çünkü olan bu.” Gözünde dalgalanan şoku seçebildi Araf Altemur, dudakları ruhsuz bir sırtmayla havalandı. “Yine de bahsederken sakın bir şeyi unutma, kimse benim *karıma* sikik ithamlarda bulunamaz. Beni anladın mı şimdi?”

Azra göz bebeklerine batan yaşların ağırlığı ile dondu kaldı. Dudakları aralanmıştı hissettiği şaşkınlıkla, kalbi acıdan göğüs kafesindeki kemiklere batıyordu. Başını iki yana salladı ağır ağır. “Hayır,” dedi doğruca, çenesini serbest bırakan parmaklar geri çekildi saniyesinde. Kesik bir kahkaha attı sinirleri bozulmuş gibi. “Berbat bir şakaydı.”

“Öyle mi?” Alay edercesine güldü Araf. “Çok geçmeden evleneceğiz, idrak edersin.”

Azra başını tekrar tekrar salladı. “Söylemeyeyim diye yapıyorsun. Hayır. Hayır...”

“Evet,” dedi. “Ailemize biz söylemeyi tercih ederdik ama kısmet değilmiş. Şimdi git onlara söyle... Tamay ve Araf evlenmeye karar vermişler de, her şeyi eksiksiz anlat.”

“Beni kandırıyorsun!” diye bağırdı Azra kocaman bedeni öfkeyle itekleyerek. “Böyle bir şey olamaz! O kızla üç gün oldu tanışalı!”

“Sen öyle biliyorsun,” dedi Araf omuzlarını silkerek. Neye güvenip bunları söylüyordu, bilmiyordu ama canına tak etmişti ve Tamay’ı artık evlenmeye ikna etmek dışında yapabileceği hiçbir şey yoktu. “Aşk sarhoşu etti beni, ne yaparsın?”

Azra hıçkırarak ağlamaya başladı. Akli almıyordu. Yalan söylüyor olmalıydı ama Araf hiç yalan söylemezdi ki... O hâlde ne çeviriyordu? Evlenecekler miydi o kızla?

“Böyle bir şey olamaz... Olamaz!” Başını tekrar tekrar iki tarafa salladı hafifçe, çenesi titrerken burnunu çekti. “Bana bunu yapamazsın!”

“Benim sana hiçbir şey yapuğım yok,” dedi dümdüz bir sesle. “Şimdi git buradan... Bu yaptıklarını unutmaya çalışacağım.” Alt dudaklarını ıslattı korkunç bir sakinlikle. “Müstakbel karımı ağlatmanın bedeli bu kadar kolay olmamalı elbette, yine de merhametli yanıma denk geldin.”

“Yalan söylüyorsun!”

“Yalan söylemeyeceğimi biliyorsun,” dedi Araf. “Tamam hakkında konuşurken iki kez düşüneceksin, Azra. Bir kez daha ağzından duymayacağım onları... Tek bir kelime bile etmeyeceksin.”

“Hayır...”

“Evet,” diye keskin bir şekilde sınırını çekti Araf. “Tamam mı dedim sana.”

Azra ağladıkça ağladı. Çıtını çıkaramıyordu. İdrak edememişti yaşananları. Acaba o kızı ailesine söylememesi için mi sarf ediyordu bu sözleri? Öyle miydi? Olabilir miydi bu?

İçinde bir umut ışığı yandığında “Tamam... tamam, söz söylemem,” diyebilirdi, gözündeki yaşlarla. Öyle olmalıydı. “Unutalım bu geceyi... tamam. Unutalım... Ne hâli varsa görsün. Bir şey demeyeceğim. Tamam mı?”

“Git buradan, Azra.”

Azra dağılan hâliyle beraber ona baktı uzun uzun. Tek bir kelime daha etmeyeceğini belli ediyordu ifadesi, bu adamın çocukluğunu bile biliyordu. O kadar çok ezberlemişti ki onu, her hareketinin ne anlam ifade ettiğini anlayacak kadar iç içe büyümüşlerdi. O ayrı eve çıktıktan sonra her şey değişmişti ama yine de bu dünya üzerinde onu tanıyan en iyi kişinin kendisi olduğuna inanıyordu. O hayatının aşkıydı çünkü. Araf’ın ona duyduğu sevginin arkadaşça olduğunu da içten içe biliyordu ama dengeler bir gün emindi ki değişecekti. *Mutlaka değişecekti.*

Sessizce, tutmayan dizleriyle ayağa kalktığı anda Araf çoktan ayaklanmış, ondan birkaç adım geriye gitmişti. Çıplak gövdesine baktı Azra, çok yakışıklıydı. Esmer teninin bu gece o kaltağın aklını başından aldığına inanamıyordu. Gözlerinden yaşlar daha hızlı akmaya başladı. Yine

de onu daha fazla sinirlendirmemek için çıtını çıkarmadı. O kızla evleneceğine ihtimal vermiyordu. *Umarım*, diye geçirdi içinden.

“Nasıl geldin buraya?” diye sordu Araf. “Taksi mi çağırdın?”

“Asaf’ın arabasıyla,” dedi Azra burnunu çekerken. O kızla evlenmezdi, öyle değil mi? Kötü bir şaka olmalıydı. “Tek geldim... dönerim.”

“İyi,” dedi Araf kuru bir sesle, başı ağrıdan ikiye ayrılacaktı şimdi. Bir elini ensesine çıkardı ve ağır ağır ovalarken gözlerini üzerinden ayırmayıp yürümeyi sürdüren kıza baktı. Öyle çok sabrını sınıyordu ki... Ondan nasıl kurtulacağını bilmiyordu. Ta ki bu geceye kadar.

Tamay, onun aklına gelen tek seçenektir. Yaşı az da olsa küçüktü, boyu uzun ve vücut kıvrımları belirgin olduğundan yanında hiç sırtmazdı ama bununla da ilgilenmiyordu aslında. Zamanı gelince boşanır ve bu mesele de böylece kapanmış olurdu. O istediği bölümü okur, Araf da rahat bir nefes alabilirdi. Birkaç sene evli olarak anılmakta da sorun görmüyordu. Şu an tek sorunu, içerideki kıızı ikna edebilmektir. Nasıl yapmalıydı? Onun da iyiliğini düşünüyordu, bunu fark edememiş miydi? Gözünü açması şarttı öyleyse.

Azra demir kapıdan çıkana kadar genç adama bakmaya devam etti. İfadesinde bir şeyler arıyor gibiydi. Aslında onunla gelmesini ümit ediyordu. İçten içe böyle olması gerektiğini düşünüyordu hatta. Kapıyı arkasından kapatana kadar da öyle olacağına inanmıştı, arabaya binip göz yaşları arasında son kalan umut kırıntısıyla örttüğü siyah demir kapıya baktı. Geleceği yoktu.

Araf Reha Altemur oyalanmadan doğruca eve girdi. Genç kıızı bıraktığı hâli hatırlıyordu ve pek iyi sayılmazdı. Ardından adımları odasının önünde bitti, kapıyı çalıp çalmamak konusunda kararsız kalırsa da genç kıza geri geleceğini söylemişti. Uyumadığına emindi ve üzerine düşünecek hiçbir şey kalmıyordu bu yüzden. Kulpu avucuna aldı ve kapıyı açarak iri bedeniyle içeri girdi. Kapıyı arkasından örtmedi, rahatsız olma ihtimaline karşılık açık kalmasının doğru olacağını düşünmüştü.

Tamay başını gömdüğü dizlerinden kaldırıp kızaran yeşil-mavi karışımı buğulu gözleriyle adama baktığında dudakları da kıpkırmızıydı. Gözlerinin bazen daha mavi, bazen ise yeşile çaldığını fark etmişti Araf. O an fark ettiği bir diğer şey ise ağladığını beş metre öteden belli eden kıpkırmızı suratıydı. Teni oldukça hassas olmalıydı.

Araf kapının kenarındaki duvara yasladı sırtını ve kollarını göğsünün altında birleştirdi sessizce kıızı izlerken. Tişört kalçalarından sıyrılmıştı ve

siyah külotunu fark edip beyaz tenini görse de kahverengi gözlerini kızın gözlerinden çekmedi. Tamay ciddi anlamda oldukça güzeldi.

“Hallettim,” dedi sözü uzatmadan oldukça sakın bir şekilde. Arından ekledi: “Evleniyoruz.”

Tamay kirpiklerini kırpıştırarak yanağında, çenesinin ucunda kuyan yaşlarla adama bakakaldı. “Ne?”

“Söylediği şeyleri duydun, bizimkilere anlatacağını zırvaladı,” dedi Araf. “Ben de çenesini kapatmasını ve... *müstakbel karımla* doğru konuşması gerektiğini söyledim.”

“Ne?”

“Yani,” diye mırıldandı Araf, ilk kez gerilerek. “Aslında bayağı etkiliydi ama anlatmak konusunda vazgeçmedi.” Normalde yalan söyleyecek bir adam değildi ama bu kız başka nasıl ikna olurdu, bilmiyordu. “Ben de anlatsa da umurumda olmayacağını, zaten evleneceğimizi söyledim.”

“Sen...”

“Tamay,” dedi sözünü keserek. “Benimle evlen.”

Birincisi, bu adam delirmişti.

İkincisi, sanırım beni de delirtmişti.

Tek bir gece içerisinde ikinci defa evlenme teklifi alabileceğimi hiç düşünmezdim ama işte oluyordu ve ne yapmam gerektiğini bilemiyordum. Bilsem de harekete geçemiyordum. Ne olacaktı? Ne kadar doğrudu bu yaşananlar? Tek bir gecede allak bullaktım. Öfkeyle ona bağırmam mı gerekiyordu yoksa saatlerce düşünüp mantığıma yatırdığım bu fikri kabul mü etmeliydim, bilemiyordum. Gözlerimi sıkıca yumarak nefeslendim. Bir kez daha sunmazdı belki de bu teklifi bana, ben de gururuma yenik düşüp ona etmezdim mesela.

Karşılıklı çıkarlarımızdan bahsediyorduk. İşime yarayacaktı... Peki ya Azra kaltağına benim hakkımda karısı olarak mı bahsetmişti gerçekten? İki arada kalıp ağlamak istiyordum. Öte yandan, o Azra olacak geri zekâlının yüz ifadesini de feci şekilde merak ettiğimi hissediyordum içten içe. Ne yapmıştı? Düşüp bayılmış mıydı acaba? Ona savurduğum onlarca tekmeden daha ağırdı eminim bunu duymak. *Tamay Reva Altemur olmak...*

Dilim damağım kururken oturduğum yerden yavaşça ayağa kalktım ve bozulan tişörtü kalçalarımın altına çekilip yatağa oturdum sessizce. Evden kaçıp babama ceza vermek istediğim gecenin gidişatı altında çalkalanıyordum sanki. Tüm bunların yaşanması bana bir cezaydı asıl. Düşrüğüm durumun tek sorumlusu ise bir şekilde babamdı. Her yol ona çıkıyordu ve seçimlerimin sorumluluğunu babam almalıydı. Çünkü beni mecbur bırakan da oydu.

“Kabul edersem...” Avuçlarımı karyolanın yumuşak döşemesine bastırdım. Kabul edecektim çünkü. “Ne olacak?”

“Onlara evleneceğimizi söyleyeceğiz.”

“Yarın mı?”

Başını salladı ağırca.

“Peki ya sonra?”

“Evleneceğiz,” dedi dümdüz bir şekilde. “Onları birkaç gün ikna etmekle uğraşırız, ben aceleci davranırım.”

“Düğün isterler mi?”

“Nikâhı onlardan gizli kıyabiliriz, işimize taş koymamaları için,” dedi. “Düğün...” Omuzlarını umursamaz bir tavırla silkti. “Fark etmez. Sannırım isterler.”

Düğün işi konusu içimi sıkıyordu ama bunu daha sonra konuşabilirdik.

“Ya bir işler çevirdiğimizi anlarsa?”

“İyi rol yap öyleyse, Tamay,” dedi sesli bir şekilde nefes alarak.

Gözlerim kısıldı yavaşça. “Sanki sen yapabileceksin.”

“Yaparım,” dedi umursamaz bir tavırla. “Zor olmayacak.” Yüzümü izledi, bakışlarımı inceledi uzun uzun. “Kabul edip etmediğini söyle.”

“Şartlar ne?” diye sordum yutkunarak. Yanaklarım kızarmıştı istemsizce. “Anlaşma maddeleri?”

“Bilmem, düşünmedim,” dedi omuzlarını silkerek. Yaslandığı yerden sırtını ayırdı ve adımlarının sonu odadaki koltuğu bulduğunda gözlerim siyah sütyenime dokunsa da dudaklarımı birbirine bastırarak hiç görmemiş gibi yaptım. O da öyle yapmış olmalıydı. “Avukatımla konuşuruz, bizim için bir belge hazırlar.” Koltuğun ucuna oturdu ve bana baktı doğrudan. “Sen okulunu okursun, ben işime bakarım. Hayatımız bundan ibaret olur, istediğimiz maddeleri ekleriz.”

“Bu gece tüm evren bizim evlenmemiz için anlaşmış gibi,” diye ho-
murdandım, ardından ofladım. “Sinirlerim bozuldu... Özellikle o geni-
zekâlı Azra yüzünden.”

“Azra’yı siktir et,” dedi. “Evlilik meselesini aklıma düşüren sendin.”

“Başka birini kastetmiştim,” dedim. “Evlenmeni değil, sevgili olmanı
mesela... İşin ucunun bana dokunacağını nereden bilecektim, Allah aş-
kına?!”

Güldü sessizce. “Yaptığım en iyi anlaşma olacak,” dedi. “Eğer kabul
edersen.”

“Her şeyi halledecek misin?” Neyi halledeceğini ben bile bilmi-
yordum. Tek istediğim bu karmaşayı birinin üzerimden alabilmesiydi.

“Hallederim.”

“Tamam, öyleyse.”

“Ne, tamam?”

“Seninle evlenirim.”

İşte, hayatım tam da bu noktadan itibaren değişmeye başladı.
Hem de akıl almaz bir hızla.

*Bir Yakın,
Bin Uzak*

Tamay Reva Altemur.

Dudaklarımı kemirirken gözlerimi sıkıca yumarak içimi ateşleyen utancın geçmesi için birkaç saniye saydım. İçinde bulunduğum bu durum, kafamın alamayacağı kadar ütöpik geliyordu kulağa. Bildiğim ve emin olduğum tek şey, sanki evlenecek kişi ben değil, bir başkasıydı ve ben yalnızca izliyordum olacakları. Hâlbuki ben evlenecektim. Aklımın ucundan dahi geçmeyecek bir olasılığın içinde, yanına bile yaklaşmak konusunda tereddüt ettiğim bir adamla evlenecektim ve evet, soy ismim de bu olacaktı. Her şey kâğıt üzerinde, gelip geçiciydi. Bunu biliyordum. Henüz maddeleri kararlaştırmamış olsak da bir gün ayrılacağımızı ve yeniden Yazgan olacağımı biliyordum. Ama şimdilik... *Altemur.*

Tamay Altemur.

Neden garip bir utanç içerisinde buluyordum kendimi? Bir başkasının yerini alıyormuşum gibi hissetmekten öte değildi içimdeki duygu değişimi. Bu kişi Azra olduğundan da değildi ama rahatsızlık hissi geçmek bilmiyordu. Ait olmadığım bir yerde, hep diken üzerinde olacağım bir insan ile yaşayacaktım.

“Hazır mısınız?” diye soran ses beni düşüncelerimin arasından sıçratarak kaldırdığında omzum üzerinden ona baktım. *Kısa bir süre sonra kocam olacak adama.* Yanaklarım tekrar ve tekrar yandığında kirpiklerimi kırıştırıp başımı salladım. Üzerini değiştirmişti; altında dün akşam giydiği pantolon, üstünde ise siyah, polo yaka bir tişört vardı.

“Gidelim,” diyebildim sadece.

Sabah anlaşmamız sonrası derin bir sessizlik dağılmıştı etrafa, herhangi bir şey konuşmamıştık. Tek kalmak istediğimi söylemiştim, o da sabahın yedisinde buradan ayrılmamız gerektiğini söyleyerek bana son bir bakış atıp çıkmıştı odadan. Yine de bir gram bile uyuyamamıştım,

onun için nasıldı gece? Aslında birkaç saat geçmişti henüz, saat sabahın yedisine geliyordu ama merak ediyordum işte. Bundan sonrasını, babamın tepkisini ve daha da fazlası olan evliliğimi...

Villadan çıkıp arabaya binene kadar sessizlik aramızdaydı ve ikimizin de konuşmak gibi bir hevesi yoktu sanki. Yine de onu anlayamıyordum. Araf Altemur'un ifadesi bu denli saklı ve ulaşılmazken bir o kadar da imkânsızdı. Onu hiç tanıımıyordum ki, ne düşünüp düşünmediğini ifadesinden seçebilecek kadar konuşmuşluğumuz yoktu çünkü.

Titrek bir nefes alarak emniyet kemerini taktım ve başımı ona doğru çevirdim. Arabayı çalıştırmış, boş yola çıkarmıştı saniyesinde.

"Kimse uyanmamıştır bile," dedim tedirgin kalarak. O kadar gergindim ki kalp atışlarım rayından çıkıyordu ilerledikçe. Göz ucuyla bana baktı kahverengi gözleri. "Neden erkenden gidiyoruz? Ayrıca nasıl olacak? Pat diye söyleyecek miyiz? Allah'ım, utançtan öleceğim galiba..."

Sırtımı geriye vererek içinden çıkamadığım düşünceler eşliğinde ondan koparamadım gözlerimi. Kaşları çatıldı, dudakları düz bir çizgiydi.

"Önce kahvaltı yapalım," dedi. "Otelde buna fırsatımız olmayacak."

Şaşkınca dudaklarım aralandı. "Ciddi olamazsın," dedim dudaklarımdan küçük bir *hah* sesi kaçarken. "Kahvaltı mı yapacağız? Bu ne rahatlık ya?"

"Neden rahat olmayalım, Tamay?" diye sordu rahatça. "Biraz sakin ol."

"Ne yapacağımızı bile belirlemedik," dedim başımı iki yana hafifçe sallayarak. "Evleneceğiz... Onu anladık." Evlilik kelimesi beni neden bu denli utandırıyordu? Hiçbir fikrim yoktu. Sertçe yutkundum ifadesizlik maskemi korumaya çalışarak. "Ama nasıl söyleyeceğiz? Mesela ayn ayn mı konuşacağız... ya da herkese pat diye mi haber vermemiz gerek? Azra manyağı söylemiştir belki de... Söylemiş olsaydı o zaman telefonların susmazdı. Söylemediğine göre... şimdilik tehlike yok demektir. Sizin aile nedir, hiç düşündün mü? Kimse bizim bir anda evlenecek olmamıza anlam veremeyecek... Başka bir hikâye uydurmaliyiz. Kafalarında soru işareti kalmamalı... Anlıyor musun beni?"

"Altı ay önce Antalya'ya gelmiştim," dedi, direksiyonu sağa doğru kırdığında etraf oldukça boştu ve günün ilk ışıklarıyla yıkanmaya başlamıştı. Gözlerim onun üzerinden ayrılmadı, bana bakıyordu bir yandan.

“Askerlik arkadaşımı görmek için geldiğim sıralarda tanıştığımızı söyleriz, akıllarına yatar.”

“Nerede peki?”

Düşünür gibi durdu birkaç saniye. “Sahilde?”

“Ya sonrası?” Kaşlarım ağırca çatılmıştı. “Mesajlaşarak mı devam ettik?”

Dudakları bir kenara alaycı bir tavırla kıvrıldı. “Bu onları güldürür,” dedi ardından. “Ben mesajlaşma adamı değilim. Seni her hafta sonu görmeye geldiğimi söyleriz... sık sık görüntülü konuştuğumuzu.”

“Sık sık bir de?” Kesik bir nefes içime çekerken güler gibi oldum. Mantiğıma yatırmaya çalışıyordum. “Ben sınava hazırlanırken sık sık görüşüyorduk yani.”

“Cazibeme dayanamamışsındır.”

Gözlerim istemsizce kısıldı. “Bir kere sen benim cazibeme dayanamamışsın ki her hafta sonu buradasın.”

“Öyle olmalı,” dedi, kirpikleri arasından gözlerimi teğet geçip önüne baktı. “Uğruna onca yol gittiğim kadınla evlenmemin mantığı tam olarak burada.”

Körpe kalbimi hızlandıran kelimelerdi duyduklarım. Bir yıl içerisinde tüm hayatım sınav olmuşken bir anda böylesine bir adamdan ilgili sözler duymak... Her ne kadar o sözlerin belirli bir amacı olsa da etkisine aldanıp ona bakakalırken buluyordum kendimi. Birkaç saniye içimden sayarak o garip hissin geçmesini bekliyordum şimdi. Bu başka bir şey değildi, buna emindim; sadece artık evleneceğim adam olmasından kaynaklı başka bir anlam ifade etmeliymiş gibi geliyordu. Ama çok saçma olduğunu ve düzene ayak uydurmak için alışmam gerektiğini biliyordum. Sonuç olarak evleneceğimden haberim olalı bile üç saat olmuştu en fazla.

“Tamam,” dedim göğsümü derin bir nefesle şişirerek. “Altı ay önce sahilde tanıştık, sen her hafta sonu beni görmeye geliyordun... Bu kez babamın şehir dışına gitmemi istemediğini bildiğinden tahammül edemeyeceğine karar verdin ve evlenme teklifi ettin.” Kafamdaki sıralamaya gayet uyuyordu. “Ben de kabul ettim. Zaten işime geliyordu.”

“Güzel,” dediğinde araba cadde üzerinde ilerliyordu. “İşte bu kadar basit.”

“Karşılığında sorabilecekleri herhangi bir şey var mı sence?” diye sordum aklıma gelen ihtimaller karşısında. “Ortak bir cevap verelim onlara... Benim aklıma gelmiyor.”

Omuzlarını silkti güçlü bir tavırla. “Tanıştığımız tarih?”

“Hmm...” Başımı yan çevirmiş gözlerimi de üzerine sabitlemiştim. O ise bir yola bir de bana bakıyordu kısacık. “10 ocak nasıl?”

“İyi.”

“Benim hakkımda bilmen gereken diğer şey en yakın arkadaşım,” dedim sonrasında. “İsmi Derin ve ayrıca... onun bu evlilik mevzusundan haberi olursa gerçekleri anlatırım.”

“Hayır,” dedi kaşlarını sertçe çatarak. “Tek bir kişi bile bilmemeli. Tamay.”

“O benim arkadaşım,” dedim karşı çıkarak. “Ona uyduracağım hiçbir hikâyeye inanmaz, peşini bırakmaz bu işin... İnan bana, kimseye de tek kelime etmez, asla söylemez.”

Göz ucuyla çehremi kontrol etti. Emin olamadığı ama yine de uyum sağlamak adına ses etmediği birkaç saniye yaşandı. Alt dudağımı ıslatarak ben de ona dik dik baktım.

“En ufak bir pürüz olacak olursa sorumluluğunu alırsın,” diye net bir sesle konuştu, aramıza çektiği sınırı hissettim. Ses tonunda uyarıcı bir tını vardı. “Boşanana kadar aramızda kalması konusunda ısrarcıyım çünkü.”

“Sen kimseye söylemeyecek misin yani?”

Başını iki yana salladı. “Hayır,” dedi tekdüze bir sesle. “Böyle bir düşüncem yok.”

“Yani arkadaşlarım... evlendiğini duyunca şaşırmayacak mı? Sorgulamayacaklar mı?” Ne duymayı bekliyordum, bir fikrim yoktu. “Sen hemen, hiç hesapta yokken evlenecek bir adam mısın?”

Araba bir yokuşu inerek ilerlemeyi sürdürdüğünde tek tük insanlar gözlerime çarptı. Denize gidiyorlardı.

“Sorgulasınlar,” dedi umursamaz bir tavırla. “Bu onlara cevap vereceğim anlamına gelmez... Bir süre sonra pes ederler. Erkek dünyasında üstelemek pek yoktur, kırk yılda bir peşinden koştuğumuz çok nadir şeyler olur. O kadar.”

Gözlerimi devirerek önüme çevirdim bakışlarımı. Bu adamla ne kadar süre geçirecektim? Şimdiden düşündükçe işin içinden çıkamadığımı hissediyordum. Sanki her gün evleniyormuş kadar rahattı ve tek taraflı bir gerginlik yaşadığımı düşündüğüm için inanılmaz bozuktum sinirlerim. Ne yani, her şey bu kadar basit miydi onun için? Pekâlâ sahte olacaktı aramızda yaşanacaklar. Yine de evli olmak hiç benlik değildi ve düşüncesi bile bu fikrin bana ait olamayacak kadar uzak olduğunu belli ediyordu.

Annem ve babamın tepkisini aklımda net bir yere oturtamıyordum. Ya onun ailesi? Hatta neredeyse sülalesi? Çünkü her biri buradaydı. Hatta anneannesi bile bugün gelecekti.

İçimi sıkıştıran düşünceler araba yavaşlayana kadar devam etti. İfa-demin yüzüme düşmesine izin vermeyip nötr bir hâlde tutabiliyordum kendimi. Araba durduğunda dün bana çarptığı yere yakın bir noktada durduğumuzu fark ettim. Kaşlarım çatıldı usulca. Neden buradaydık?

Motoru kapattığında başımı ona doğru çevirerek sorgulayan bakışlar attım profiline. Anahtarı çekerek eline aldı ve bana doğru çevirdi gözle-rini. “Geldik.”

“Kahvaltı için mi?”

“Evet, Tamay,” dedi bıkkın bir şekilde, bir eli kapı koluna giderken son bir bakış attı suratımın orta yerine. “Sonra da otele geçeriz.”

Ve arabadan indi. Etrafa kesik bir bakış fırlatarak avuçlarımı yüzüme çıkardım ve sıkıntıyla ovuşturdum sessizce. Yanaklarımın içini derin bir nefesle doldurup ofladığımda kapıyı açarak dışarı çıktım. Henüz sıcak çökmemişti, yüksek dağların ardına saklanan güneş denize uzanıyordu ve olduğumuz yeri gölgeleyen dağlara küçük bir minnet duyuyordum her seferinde. Alt dudağımı dişlerimle sıkıp kapıyı örttüm ve kilitlemesini beklerken onu tepeden tırnağa süzdüm yavaşça.

Dün gece başımı belaya soktuğum bisiklet ne durumdaydı acaba? Bir köşeye alınmış ya da çalınmış olabilirdi. Umurumda değildi ama sonuç olarak bana ait olmadığından Derin’e bir bisiklet borçluydum. Aklıma not ederek önden ilerleyen adamın yanında yürümeye başladığımda ara-mızdaki mesafe gülünç derecede fazlaydı. Ben bir köşede, o diğer köşe-deydi ve sebebini anlamadığım bir tavırla gözlerini devirip güldüğünü de fark etmiştim. Çocukça bulduğuna yemin edebilirdim. Yan yana ol-mamızı istemiyordum, bunun nesi çocukçaydı? Evliliği kabullenebilmiş değildim çünkü.

Adımları Raşit abinin yerine doğru yönelip içeri geçtiğinde bunu birkaç saniye geç fark ettim. Düşüncelerime o kadar odaklanmışım ki nerede ve hangi sokakta olduğumuzu bile hesap edememişim. Yakın-larda olduğumuzu biliyordum ama buraya geleceğimizi aklımın ucuna bile getirmemişim.

Koşar adımlarla yanına gidip ona engel olacağım sırada Raşit abinin bedeni arka taraftan çıkageldi. Sara da buralarda bir yerlerde olma-lıydı. Bu insanlar bizim tanıdıklarımızdı ve yanında olduğum bu adamı

elbette sorgulayacaklardı. Dudaklarımı birbirine bastırarak bu kez sırtımı döndüm hızla. Kalp atışlarım tavana sıçramıştı. Sanırım onu tanıma-
lıktan gelmek şu anlık en doğru olandı. Sırtımda hissettiğim gözleri
onun gözleri olduğumu bilsem de sesimi çıkarmadan dışardaki masa-
lardan en uç köşeye oturdum. Etrafta yalnızca birkaç çift vardı ve sabahın
köründe elbette herkes uyuyor olmalıydı. Saçlarımı yüzüme indirip yol-
doğru çevirdim gözlerimi. Masaya gelir gelmez buradan kalkmamı
gerektiğini söyleyecektim. Daha evlilik haberini kimseye vermemişken
tanıdık insanların olduğu bir yere hiç olmadık bir adamla gelmek ku-
lağa doğru gelmiyordu. Ya da ben abartıyordum ama ne yapacağımı
şaşırdığım bir tedirginlikteydim. Omzumdaki endişelerin kalkması için
bir an önce ailemize söylememiz gerektiğine emindim. Ya da değildim.
Hiçbir fikrim yoktu.

“Allah’ım, sen bana sabır ver,” diye yüzüme örttüm ellerimi ve ağla-
maklı bir şekilde ayaklarımı zemine bastırdım.

Bir sandalyenin çekilme sesi geldiğinde gözlerimi çabucak açığa ç-
kardım ve karşıma oturan adama baktım. Bir elimle yüzümü gölge-
liyordum.

“Burada oturamayız,” dedim kısık bir sesle, masaya doğru eğilmiştim
sessizce. “Bu insanlar beni tanıyor, burada olmamı açıklayamam.”

“Tamam, biz evleneceğiz.”

“Yani?” Başımı iki yana salladım ağırca. “Ailelerimiz bilmeden bu
kadar rahat olamazsın.”

“Olurum,” dedi o da masaya doğru eğilerek. “İki saate kadar herkes
duyacak, diğerlerinin öğrenmesi bu kadar büyük bir olay olmamalı.”

Gözlerimi yumarak derin ve sert bir nefes verdim. Ardından dudak-
larımı araladım, sonra vazgeçip yeniden kapattım ve doğruca gözlerine
doğrulttum gözlerimi. “Tamam,” dedim sinirlerim bozulurken.

Sırtımı geriye doğru vererek kollarımı göğsümün aşağısında bağ-
ladım. Sessizdik ve dik dik birbirimize bakarken tek kelime konuşmu-
yorduk. Hâlbuki anlaşmanın maddelerini konuşmayı düşünüyordum. O
sırada telefonu çaldığında cebinden çıkararak kulağına götürdü ve ara-
mayı yanıtladı usulca.

“Söyle.”

Karşı tarafı dinlediğinde gözlerim etrafı turluyor olsa da ara sıra üze-
rine dokunup geçiyordu. Araf Altemur kaşlarını çatarak “Antalya,” dedi.
“Araya adam falan sok, Engin. Yıldırım nikâhı... evet.” Bizim hakkımızda

konuştüğünü bilmek iç kaşıyan bir hissi de beraberinde aşıladı kanıma. “Öyle olması gerek... Ayarlamaları yap, hatta uçağa atla buraya gel. Tamam... Avukat işi son plan, şu an ilk aşama evlenmek.”

Telefonu kısa bir konuşma sonrasında kapattığında bakışlarımın hedefi gözleriydi. “Kim o?” diye sordum, içimdeki merakı gizleyemeyerek. “Avukattan bahsettin... Evliliğimizin sahte olduğunu bilecek mi?”

“Engin,” dedi dirseklerini masanın krem rengi örtüsüne yasladığında. Pazıları bu hamlesiyle belirginleşerek tişörtünün altında şişmişti, gözlerimin odağını bozmamaya gayret ederek yutkundum. “Özel işlerimi yürütür yıllardır, güvenilirirdir.”

“Bilecek yani?”

“Mecburen.”

“Derin de bilecek öyleyse,” dedim dümdüz. “İtiraz edemezsin.”

“İtiraz etmedim,” dedi başını âdemelmasını belirtircesine geriye yatırarak. Çok küçük bir açıydı bu. “Eğer batırırsa sorumluluğunu alacağından bahsettim. Benim Engin’e güvenim tam, batıran taraf olmayacağıma göre uyarımı aldığını varsayıyorum.”

“Bana bak,” dedim gözlerimi kısarak saçlarımı geriye itekleyip. “Benimle *seni uyarıyorum* tarzı konuşma.”

Dudakları belirsiz bir çizgi bırakarak kıvrıldığında dik dik bakışlarımın bıçaklarından geçirdim yüzünü. “Sen de beni uyarabilirsin, Tamay,” dedi. “Evlilik ortak bir müessese.”

Bir an duraklasam da bir sonraki an parmaklarımı avuç içlerime yatırarak çenemin ucunu dikleştirdim. “Anlaşma maddelerimizi konuşalım öyleyse.”

Kafasını ölçer tartar bir şekilde salladı. “Konuşalım.”

Tüm gece uçsuz bucaksızca düşünmüştüm neler olmasını istediğimi. Sahte bir evlilikte tedirgin olmamam gereken şeylerin başında ilişkimiz geliyordu, aslında sahte ilişkimiz. Yatak hayatımız olmayacaktı, bu doğruca elenmişti. Madde koymaya bile gerek yoktu çünkü meselesini yapmayacağımız da açıktı. Çoluk çocuk olarak gördüğünü biliyorken gereksiz geliyordu konuşmak, böyle bir talebi olmazdı. Diğer meselelerde ise çizgim netti elbette.

“İlki,” diye mırıldandım kısık bir sesle, düşüncelerimi toparladığım ilk fırsatta. “Bunu ailelerimiz hariç kimse bilmeyecek.” Bu konuyu çok da düşünmemiştim ama olması gereken kesinlikle buydu. “Zorunda kalmadıkça kimseye söylemek yok.”

“Olur,” dedi tereddüt etmeden. “Uyar.”

“İkincisi... Evli olduğumuz süre boyunca üçüncü bir kişi asla olmayacak,” dedim gururumu düşünürken. “Ne benim için ne de senin için...” Bakışlarımı bozmadan onu süzdüm. “Önceden tek gecelik ilişkilerin var mıydı, bilmiyorum... Artık yok. Sonuç olarak her şey karşılıklı. Beni aldatmak gibi bir hata yaparsan-”

“Ne yaparsın?” diye sordu sözümü keserek. Sesi eğlenir bir havadaydı. “Merak ettim şimdi. Ne yapabilirsin?”

Beni bu konuda küçümsüyor muydu, bana mı öyle geliyordu? Alınganlık falan mıydı yaptığım? Yoksa gerçek anlamda yaşımın küçüklüğüne karşılık duyduğu bir tavır mıydı bu? Öyleyse evlenme teklifi etmezdi, öyle değil mi? Kurtulmak için muhtaç olduğundan da etmiş olabilirdi gerçi ama...

“Öyleyse anlaşmamızın maddesini ihlal edersin,” dedim rahatça. “Ben de ihlal etmekte sorun görmem... kendime birini bulurum. Böylece hem koca hem de sevgili sahibi olurum. Nasıl geliyor kulağa?”

Bakışları kısıldığında histerik bir şekilde güldü. Aynı anda dili iç-riden yanağının yokladığında düşünür gibi birkaç saniye duraksadı ama bu düşüncenin hoşuna gitmediğini kasılan çenesinden ve silinen ruhsuz tebessümünden anladım saniyesinde.

“Bayağı olmaz gibi.”

“İzle ve gör, öyleyse.”

Gerçekleşme olasılığını mı kastediyordu? Aslında sadakat benim için oldukça önemliydi. Sahte veya değil, kocam olacak adamın beni aldat-ğını bilmek istemezdim. Bu olasılığa tahammül edemezdim çünkü or-tada gururum vardı.

“Beni anladın mı, Araf Altemur?” diye sordum yavaşça.

“Devam et.”

“Yüzük,” dedim yutkunup. “Takmak istemem... Üniversiteye gide-ceğim, orada edineceğim arkadaşlarımdan evli olduğumu da bilmesine gerek yok. Çünkü... üniversiteye devam ederken zaten boşanacağız. Ba-şımdan evlilik geçtiğini bilmeseler de olur.”

Sabır dilenir gibi nefeslendi kısacık. “Günümün çoğu şirkette ge-çiyor,” dedi. “Babam ve Azra genelde yanımda olur. Bu yüzden takmama gibi bir seçeneğim yok... Ben taktığıma göre, sen de takacaksın.”

Azra meselesi kilit konuydu. Onun yanında taktığını bilmek garip bir şekilde gururumu okşardı ama benim de takmamı istiyorsa... işte bu

olmazdı. “Okul haricinde takarım,” diyebildim. “Bilmeyen insanların öğrenmesini istemiyorum.”

“Takacaksın, Tamay.”

“Hayır.”

“Evet.”

Omuzlarımı düşürerek öfkeyle dişlerimi sıktım. “Hayır.”

“Sen bu maddeden fire veriyorsan ben de işime gelen maddelerden fire verebilirim,” dedi düz bir sesle. “Seçim senin.”

Bir önceki maddeyi mi kastederek söylüyordu? Beni aldatma konusunda kendi alanını yaratabilecekti böylece. Kulp bulabilecekti. Adi piç beni köşeye sıkıştırıyordu şimdi.

“Seni öldürmek istiyorum tam da şu an,” dedim küfreder gibi.

“Beklemen gerekecek,” dedi parmak uçlarında ne zaman aldığını bilmediğim gri metalik bir çakmağı çevirmeye başladığında. “Daha düğünüm var, karım çok üzülür.”

“Vah vah... Ne üzücü,” dedim homurdanarak. “Diğer kadınlara fırsat vermeyip hayatını karartma sorumluluğunu üstlenmesi daha da üzücü tabii.”

“Şans işte, bir kere gülüyor.”

Sabırımı sınıyordu bile isteye. “Uyuz,” dedim ağzımın içerisinden.

“Yüzük meselesini hallettiğimize göre...” Sırtını geriye yaslayıp kirli sakallarla çevrili yanağını kaşdı usulca. “Başka?”

“Bir de...” Bunu uzun uzadıya düşünmüştüm. “Sonucu birbirimizi etkileyecek herhangi bir şey yapmaktan kaçınmamız.”

“Birbirimizi düşüneceğiz.”

“Öyle.”

Tam da dudaklarını araladığı sırada çalışanlar masaya gelip kahvaltı servisi açmaya başladı. İkimiz de sessizleşerek birbirimize bakmayı sürdürdük. Artık Sara’nın ve Raşit abinin beni görüp görmemesini umursamıyordum çünkü zaten başımı bu adamla yeterince yakmıştım. Devamı da elbette gelecekti.

Kahvaltılıklarla sofraya donatıldığında her şey dört dörtlüktü ve acıktığımı da ilk o an hissetmişim. Dün yeterince bir şey yemediğimden midem kazınıyordu, uykusuzluk da cabasıydı. Boğazıma dizilen yumru- larla sırtımı dikleştirip önüme bırakılan çaya diktim gözlerimi. Normalde hava sıcak olduğundan soğuk bir portakal suyuyla yapardım kahvaltılarımı. Ama Araf Altemur karşısında, onun gözleri üzerimdeyken çocukça

kaçacak hareketlerden istemsizce uzak kaçıyordum. Hâlbuki olabilirdi ama bu aptal adam yüzünden artık bunları ölçe tarta yapacaktım belli ki.

Birkaç dakika sonunda garson geri çekildiğinde dilimlenen karpuzdan bir tane ağzıma atmıştım. En sevdiğim yaz meyvesiydi ve bıkmadan yiyebileceğimi düşündüğüm tek şeydi.

“Tamay,” diyen sesi duyana kadar.

Bir an karpuz suyunun boğazımda donup kaldığını ve genzime sıçradığını hissederek öksürmeye başladığımda Sara’nın endişeli gözleri de beraberinde gözlerime dokundu. Bir saniye geçmemiştiki sırtıma vuran avuç içi de buna eşlik etti.

“İyi misin?” diye sordu gözlerine sinen endişeyle. “Tamay... Güzelim.”

Bir kez daha öksürerek başımı hızlı hızlı aşağı yukarı salladım. Kalbim damağıma vurmuş orada çarpıyordu. “İyiyim,” dedim yerine gelmeyen boğuk sesimle, gözlerimi kaçırarak karşımdaki adama baktığımda telaş ettiğimi fark etmiş olmalı ki kaşları çatıktı ve kızar gibi bakıyordu bana. Başımı *ne var* dercesine salladım ona karşılık.

“Tamay,” dedi Sara, yanımdaki sandalyeyi çekip oturduğunda. Sırtımı sıvazlıyordu yavaşça, gözlerinin varlığı da üzerimde gidip geliyordu. Kırpiklerimi kırıştırarak ona baktım kısacık. “İyi olduğuna emin misin?”

“İyiyim,” dedim, boğazımdaki kaşıntıyı hafifçe öksürerek geçirmeye çalıştım. Sırtımı dikleştirdim ve geriye yaslanarak gülümseyebildim zorlukla. “Çok iyiyim.”

“Güzel,” dedi, derinlemesine kolaçan etti yüzümü. “Seni saçlarından tanıdım... ve şu kıyafetlerinden.” Araf’a doğru çevirdi bakışlarını. “Beyefendi kim?”

“Koc-”

“Arkadaşım,” dedim ne söyleyeceğini anında anlayarak, delirmişti resmen. Öldürecektim onu. Ters ve fazlasıyla ölümcül bakışlar attım yüzüne. “Arkadaşım.”

“Arkadaşın? Hiç görmemiştim,” dedi Sara aksanlı sesiyle. “İsminiz neydi?”

“Araf,” dediğinde dün gece Sara ile aramızda geçen konuşmalar peş peşe düştü zihnime. Oturduğum yerde zerreler hâlinde yok olmayı dilediğim kısacık bir anda Sara da konuşmalarımızı hatırlamış olmalı ki kısa bir şaşkınlık nidasıyla “Ha, şu Araf siz misiniz?” diye sordu her şeyi daha da batırarak. “Altemurlardan Araf?”

“Öyle,” dedi Araf. “Siz nereden hâkimsizsiniz?”

“Ah, ben mi?” Güldü Sara. “Önce bana karınız olarak kendisini tanıtan Azra’dan, sonra Tama-”

“Sara!” Utanç içinde sözünü kestim, kısık bir yardım çağrısı gibi can-hıraş. “Lütfen, sus.”

“Azra benim karım falan değil,” dedi Araf, kaşlarını çatıldığını anlayacağım bir tonla. “Hatta yakında bir başkasıyla evleneceğim... Bunu duyarsa çok üzülür.”

“Tebrik ederim,” dedi Sara şaşırmışçasına. “Umarım mutlu olursunuz, adınızın bir başkasıyla anılması gerçekten kötü olur. O kadının yerinde olsaydım...” Aklından neler geçtiğini belirten şeytani bir bakış yakaladım yüzünde. “Hiç düşünmeyelim.”

“Sara,” dedim konuyu değiştirme çabasına girerek, karşımdaki adama bir an bile bakmamıştım. “Bizim acelemiz var... Hemen kahvaltı yapıp kalkacağız, hiç sohbet etmeyelim şimdi.”

Sara kaşlarını belli belirsiz çatıp yüzümü süzdüğünde alt dudağı büzüldü ve ikimiz arasında oyalandı bakışları. “Annen ve baban beni aradı gece,” dedi. “Evden kaçtığını söylediler... Sabahın köründe buradasın. Ne dönüyor burada?” Çözmeye çalışıyor gibiydi. Bana doğru eğildi, kulağıma yaklaşmıştı. “Bu adamın yanında ne işin var?”

“Sonra konuşalım,” dedim fısıldayarak. “Hiç yeri değil.”

Sesli bir nefes alarak geri çekildiğinde göz göze kaldık. Araf Altemur’un bizi izlediğini biliyordum. “Bu hâllerin hiç hoşuma gitmedi,” dedi Sara kısık bir sesle, ayağa kalktı sonrasında ve gözlerinin odağı üzerimden silinmezken afiyet olsun deyip yanımızdan uzaklaştı.

Doğruca Araf’a çevrildi gözlerim. “Resmen kocasıym diyecektin ya kadına! Resmen!” diye tısladım dişlerimin arasından, sırtını doğrultmuş eline aldığı çatal bıçakla tabağına kahvaltılık alıyordu. Gözleri bir tabağı bir de gözlerim arasında gidip gelirken sinirden onu boğazlamak üzeriydim.

“Sonuç odaklı olmak lazım.”

“Beni sinirlendirmek için yapıyorsun,” dedim sıkılı dişlerimin içinden. “Sabrımı sınaama benim.”

“Kahvaltımızı yapalım,” dedi keyfini bozmazken. “Bugün önemli bir gün.”

Sanki tepemden ateşler çıkacakmış gibi yoğun duyguların pençesindeydim. Saatlerdir bu adamla bir arada kalmak beni hiç olmadığı kadar

arada bir yerde bırakıyordu. Her şey doğruyken her şey bir o kadar da yanılttı sanki. *Araf*. Arada kalan demekti ve etkisi de buydu.

“Diğer maddeleri konuşmayacak mıyız?” diye sordum. Kahvaltı tabağından başını kaldırıp bana baktı doğruca.

“İstanbul’da detaylı konuşuruz,” dedi. “Önce hızlıca evleniriz.”

Alt dudağımı kemirirken başımı sallayabildim sadece. İstanbul’a gideceğimizi idrak ettiğim kısa bir anda kalp atışlarımda göğsümde sayısız atıma ulaştı. Evet, tam da anlaştığımız gibi olacaktı her şey. Babamın tepkisinin üzerine düşünmek yerine biraz sonuç odaklı olduğumda gerilen kaslarımın çözüldüğünü de hissettim. *Araf*, babamı ikna edecekti. Bana verdiği söz buydu. Belki ilk başta babam ile aramız bozulabilirdi ama düzeleceğimizi biliyordum. En yakın arkadaşı vardı arada, onun oğluydu evleneceğim adam... Üstelik babam sık sık İstanbul’a da geliyordu. Sorun olabilecek herhangi bir pürüz de yoktu. Ben ablam ile aynı noktada olmayacaktım. Babamı arkamda bırakmazdım.

Her ikimiz de bir süre yalnızca kahvaltı yapmaya odaklandık. Acıktığım için stresimi unuttuğum saniyelerde yalnızca karnımı doyurmakla uğraşıyordum. Yanımda para olmasa da ve bu adamın buna şiddetle karşı çıkacağını bilsem de aklımda hâlâ karşılık olarak yediklerimizi ödeme fikri geçiyordu.

Peki ya evlenince ne olacaktı? Babam her ay kartıma belli bir miktar yatırırdı ve o miktar genelde çok olurdu. Dilediğim gibi harcardım. Bu böyle devam edecek miydi? Evlenmiş olsam bile babam kartıma para yatırırdı, öyle değil mi? Kızgınlığı geçince yapacağına emindim ama o zamana kadar başımın çaresine bakmam gerekecekti. Her ne kadar kocam zengin bir Altemur olsa da...

Kocam. Ciddi manada ilginç geliyordu kulağa. Birkaç gün öncesine kadar kahkahalarla güleceğim bu fikir hayatımın dönüm noktası hâline gelmişti. Evlenecektik. Beni her koşulda, henüz saatler geçmemişken karısı olarak da tanıtabiliyordu. Tek çekincesi olan sanırım bendim, o bu fikri saniyesinde kabullenmiş gibiydi.

Birkaç saniye geçmişti ki “Tamay!” diyen yüksek ses oturduğum yerden neredeyse sıçramama ve kalbimin de eş zamanlı şiddetle çarpmaya başlamasına neden oldu.

Başımı eğdiğim tabağımdan kaldırarak ağızımdaki lokmayı zorlukla yutkundum ve kırpışan kirpiklerim arasından masanın ucuna kadar

gelen aileme baktım. Ses annemindi zaten, elbette tanımıştım. Ama öyle çok tedirgin olmuştum ki şoktan şoka giriyordum.

“Araf?” diyen ses ise Bihter teyzenindi, kan da tam o an tenimden uçup gitti.

Donup kaldığım yerden anneme, hemen yanına duran babama ve iki adım geride kalan Altemurlara baktım. Tuğrul amca da buradaydı. Karşımdaki dörtlü hiç de olmaması gereken bir andaydı sanki. Bakışları anlamsızlıkla dolmuş aramızda gidip gelirken annemin koşup boynuma atılması bir oldu.

Beni sıkıca sarmalayıp göğsüne çektiğinde “Tamay... Neredesin kızım sen?” diye sordu ağladı ağlayacak bir sesle, başım göğüslerine yaslandığından görüş açımında bir tek Araf Altemur duruyordu ve ayağa kalkmıştı yavaşça. “Günaydın,” dediğinde sinirden gülecektim neredeyse.

“Buradayım, anne,” diyebilirdim kısık bir sesle, başımı yüzüne doğru kaldırdım sonrasında. Göz pınarlarında parıldayan yaşlar içimi burksa da ses etmedim. “Endişelenme...”

“Nasıl endişelenme, kızım?” Sesi kızgındı, saçlarımı yüzümden çekti. “Özgül, Derin’in bisikletini aldığını söyledi... Burçe’nin sahibini aradı baban, belki oradasındır diye... Bisikletli birine araba çarptığını duyunca aklım gitti benim! Aklımı aldın!”

“Çarptı zaten,” dedim.

“Ne?!” diye yükseltti annem sesini. “Nasılsın?” Gözleri tüm bedenimi turladı hızlıca. “Bir yerinde bir şey var mı? Ay! Tamay! Bacağın mı?!”

“Anne, iyiyim,” dedim ellerini üzerimden uzaklaştırıp. “Sıyrıklar var sadece.”

“Hangi dangoz çarptı sana?! Şu hâline bak!”

Damadın, diyemedim pek tabii.

“Anne, iyiyim ben,” dedim. “Siz nasıl geldiniz? Nasıl buldunuz bizi?”

Bizi mi, Tamay? İstemsizce ağzımdan çıkan sözleri normalde herkes olağan karşılayabilirdi ama bu kez değil.

“Dün gece Sara’yla konuştuk, sabah seni görür görmez arayıp burada olduğunu söyledi...”

“Araf, senin burada ne işin var oğlum asıl?” Ses Tuğrul amcanındı. Dikkatim de saniyesinde bozulup ona doğrulmuştu. Babamın gözleri ise tam üstümde endişeyle dolanıyordu ama çitini çıkaramıyordu. “Antalya’da değil miydin sen? Sabahın bir köründe... Tamay’la kahvaltı mı edesin tuttu? Siz ikiniz...”

“Yalan söyledim, baba,” dedi Araf Altemur, kalbimin sıkışmasına sebep olacak kadar netti sesi. Yanaklarım kızarmıştı hemencecik. “Biz de sizinle konuşmak için gelecektik, oturun isterseniz.”

Evlilik mevzusu. Bir anda midem çalkalanmaya başladığında kalbimde dönmeye başlayan korku tüm bedenimi etkisi altına alıp dilime ket vururken avuçlarımı sıktım stresle. Sertçe yutkundum üst üste. Araf söyleyecekti. Bunu gerçekten yapacaktı.

“Neymiş o?” diye sordu babam kaşlarını çatarak, şimdi birkaç adım öndeydi.

“Oturun, lütfen,” dedi Araf Altemur, yeniden karşıma geçip yerleştiği saniye.

Avuçlarım terlemeye, çarpıntım göğsümde yıkımı başlatmaya ve başım dönerek beni telaşa sürüklemeye yemin etmişti sanki. Ellerimi kucağıma indirdim. Olabilecek her ihtimali aklımda kurmaya başladığımda gerginlikten diken üzerinde hissediyordum. Annem yanımdaki sandalyeye, hemen yanına da Bihter teyze yerleşti. Tuğrul amca oğlunun yanında, asıl önemli kişi olan babam ise diğer tarafındaydı. Bakışlar aramızda dolaşıyordu ve yok olmak istediğim anlardaydık işte şimdi.

“Eee, konuşun,” dedi Tuğrul amca, kaşlarını çatarak. Bir şeyleri hissediyor gibiydi. “Böyle bekleyecek miyiz?”

“Tamay,” dedi yanımda oturan annem bana doğru bakarak. “Ne oluyor?”

Bir elimi yüzüme çıkardım ve saçlarımı kulağımın arkasına sardım ne yapacağımı bilemez gibi. “Dün gece tek değildim,” dedim bakışlarımı herkese çıkarıp en son annemin üzerine getirdiğimde. “Araf yanımdaydı.”

Utançtan öleceğim. Araf ne? Araf. Araf. Araf. Çığlık basacaktım şimdi. Böyle mi söylenirdi? Gerçekten utanç bir insan olsaydı, ben olurdum.

“Araf? Araf yanımdaydı?” Babama uzandı gözlerim. Çatık kaşları aşağısından bana bakıyordu. “Bu ne demek oluyor?”

“Şey, yani...”

“Ney yani?” diye sordu babam tehditkâr bir sesle. “Ne işi olur ikinizin... yan yana olması? Bana gelmeye başladılar Tamay, konuş bence.”

Cümleleri nasıl bir araya getirebilirim bilmiyordum ve o an yanımdaki adam devreye girmeyi bekliyormuş gibi boğazını temizledi yalandan. Tüm dikkatler ondaydı.

“Kızınıza evlenme teklifi ettim,” dedi Araf Altemur pat diye. İşte herkesin şok olma sırası gelmişti. “Bir süredir birlikteyiz, daha fazla ayrı kalamayacağımıza karar verdim.”

Şiddetli bir sessizlik yaşandı o an.

“Ne diyorsun oğlum sen?”

“Ne diyor bu çocuk, Tamay,” dedi annem hızla. “Ay ne demek bu?!”

“Ay dur Seda, şaka yapıyordur çocuklar...” Bihter teyzenin sesi öyle olmasını umar bir tondaydı. “Şaka! Değil mi Araf?”

“Hayır,” dedi Araf bu kez, başını iki yana sallayıp. Babamın sessizliği hiç iyiye işaret gibi gelmiyordu nedense. “Evlenmeye karar verdik.”

“Siz?”

“Biz,” dedim bu kez ben, tırnaklarımı avucuma geçirdiğimde kıvranıyordum resmen. “Biz evlenelim dedik.”

Sonrası ise büyük bir kargaşaydı. Annem bayılmıştı, ben bağırışlarla sandalyeye yığılan bedenine müdahale ederken babam ayaklanmış Araf Altemur’a hesap sorarcasına bağırıp üzerine yürüyordu ve o sırada Tuğrul amca babamı tutmuş geriye çekmeye çalışıyordu.

“Anne, uyan... Anne! İyi misin?” dedim telaş içerisinde, Sara’nın getirdiği kolonya ile tenini ıslatıp burnuna doğru tutarken. Neyse ki çalışanlardan biri tıp öğrencisiydi ve koştur koştur yardıma gelmişti.

“Tuğrul! Ne diyor lan bu oğlun?! Ne demek evlenmek lan?!” Babamın sesinin sınırı yoktu. “Lan ne demek evlilik?! İt herif! Benim kızım yirmi yaşında daha!”

“Cengiz, it mit ayıp oluyor bak,” dedi Tuğrul amca gergin bir sesle. “Dur! Otur, konuşalım!”

“Cengiz amca,” dedi Araf Altemur. “Altı aydır birlikteyiz biz... Seviyorum kızını.”

“Ulan!”

“Oğlum, sus bir dakika! Ne sevgisi?!” Tuğrul amcaydı bu. “Evleneceğiz diyorsun! Bir dur!”

Göz ucuyla onlara baktığımda nefeslerim kesik kesikti. Babam Araf’ın üzerine doğru yürüdüğü an “Baba!” diye ona doğru atılarak önüne geçtiğimde ruhum bedenimi terk etmiş gibi olsa da buradan dönemeyeceğimizin farkındaydım. Öyleyse gerekeni yapmak için harekete geçmem de şarttı.

“Geç şuradan, Tamay!”

“Baba, evleneceğiz biz,” dedim sertçe yutkunarak. “Normalde... normalde üniversiteye geçince size söyleyecektik ama... Senin İstanbul’a gönderme konusundaki tavrını yeni öğrendi Araf.” *Allah’ım neler saçmalyordum?* “Daha fazla ayrı kalamayacağımıza karar verdik... O da sürekli buraya gelemes artık.”

“Lan sen sürekli buraya mı geliyordun?!”

Yeni bir hengâme daha çıktığında sırtımı Araf Altemur’un göğsüne yaslı buldum hesap edemediğim saniyeler içerisinde. Beni bileğimden yakalayıp arkasına çektiğinde nefesimi tuttuğumu yeni fark ediyordum. Annem gözlerini açmış Bihter teyzeye bakıp ağlayacak bir sesle bir şeyler söylerken Bihter teyze de şaşırıp kalmış gibiydi olanlar karşısında.

“Geliyordum,” dedi Araf. “Şimdi... Allah’ın emriyle kızınızı istiyorum.”

“Lan sen canına mı susadın...”

“Baba! Lütfen dur!”

“Araf! Ben çam babası mıyım?!” diye yükseltti Tuğrul amca sesini, bir yandan da babamı sandalyeye oturtmuştu. Etrafımızı çevreleyen çalışanları, Sara’yı ve Raşit abiyi görebiliyordum. Rezil mi oluyorduk hiçbir fikrim yoktu ama ilgi çektiğimiz kesindi. Araf’ın omzunun gerisinden yaşananlara bakarken neredeyse gülme ve ağlama arasında bir çizgide kalmıştım. “Kızı da istiyor bir de! Seni sektire sektire döverim lan! Otur oturduğun yere!”

“Baba... Müstakbel karımın yanında şöyle konuşma.”

Dudaklarımı birbirine bastırdığımda gerginlikten tüm uzuvlarım parçalanacaktı neredeyse. Araf onlarla dalga mı geçiyordu yoksa ciddi miydi ayrımını bile yapamıyordum ama babasını sinirden delirttiği kesindi.

“Benim elimden bir kaza çıkacak şimdi!” Babam oturduğu yerde tıreyen elleriyle su içmeye çalışırken Tuğrul amca bir elini babamın omzuna yaslamış başında dikiliyordu.

“Dur şimdi, ortak... Bir dinleyelim. Sakin ol.”

Tuğrul amca babama kız babası olduğundan mı yoksa dostu olduğundan mı böyle ılımlı yaklaşıyordu bilmiyordum ama sakinliği beni mutlu eden bir etkendi. En azından sorun çıkarmayacak kişi belliydi.

“Siz...” Annemin sesi tüm gözleri üzerine topladığında yan yana duran bedenlerimizi inceledi uzun uzun. Gözlerini yumdu bir anlık ve açtığı ikinci saniyede her şey daha kötüleşmiş gibiydi. “Ne demek ya evlilik? Ay... bana bir şeyler oluyor, Bihter.”

“Ay arkadaşım, dirayetli dur... Şaka yapıyor çocuklar.”

“Anne ne şakası, Allah aşkına,” diye kızdı Araf Altemur. “Yirmi yedi yaşındayım, evlenmemi istemiyor muydunuz? Al işte, sana gelinini gösteriyorum, *kimseyi* beğenmeme sebebimi soruyordun. Tamay... O kadın.”

Ağzının çok iyi laf yaptığı bir gerçektir. Normal şartlarda, onunla gerçekten bu durumun içerisinde olsaydık ve bu sözleri sarf ediyor olsaydı ayaklarımı yerden keseceğinin garantisini veriyordum. Şimdi bile bir miktar kesmişti, *kimseyi* bastırıldığı kısımda Azra’yı kastettiğini anlayacağım kadar hem de.

Bihter teyze kirpiklerini kırpıştırır gibi oldu. Gözleri gözlerime dokunduğunda sessizce beni izledi. Beni sevdiğini biliyordum, hissediyordum ama her şeye rağmen aklını oyalayan kişinin Azra olduğunun da bilincindeydim. Kim bilir ne geçiyordu aklından ama o anlarda bile bana kötü bir bakışını yakalamadım, daha çok mahcubiyet vardı ve bu sanırım hem bana hem de kızım demekten öte gelinim diye sevdiği Azra’ya karşıydı.

“Ama Az-”

“Anne!” diye lafını böldü Araf saniyesinde, dudaklarını terk edecek o ismi anlamak hiç de zor değildi. “Evleneceğim diyorum, hâlâ Azra diyorsun! Tamay’ın yanında bir kez daha başkasının adını anma.”

Babam ve annemin gözlerinin bu kareye tanıklık etmesi iyiye işaretti. Araf Reha Altemur’un çevresine yaydığı güvenin, akıllardaki soru işaretlerini daha hızlı bir şekilde yok edeceğinin ilk andan farkındaydım. İşte tam da bu yüzden bir başkasından gelse şiddetle karşı çıkacağım teklif, Araf’tan gelince cazip gelmişti. Şu an bile hissettiklerim pişmanlıktan çok uzaktı, hatta ve hatta gerginliğimi silen de bu adamdı.

Derin ve sert bir nefes aldı Tuğrul amca. “Herkes sakinleşti mi?” diye sordu. Etrafı göz hapsine alıp masanın yakınlarında merakla bizi dinleyen insanlara tehditkâr bakışlar fırlatarak toz olmalarını sağladı. Ardından kahverengi gözleri yeniden üzerimize uğradı. “Siz de oturun şuraya...”

Birkaç dakika sonra hepimiz oturmuşken ben Araf Altemur’un yanındaki sandalyedeydim. Masanın karşı tarafında Bihter teyze ve annem, bizim hemen yanımızda, bedenleri bize çevrili oturan babalarımız vardı. Babam az da olsa sakinleşmişti. Çatık kaşları aşağısından öldürücü bakışlar atıyor, dizini sinirden deli gibi sallıyor olsa da ve hatta her iki saniyede bir sabır dilenir gibi nefeslense de yeterli bir sakinlikteydi.

Yanağımı içeriden dişlediğimde “Ne zamandır var bu iş?” diye sordu Tuğrul amca, sessizliği bıçak gibi keserek.

“Altı ay,” dedik aynı anda, çalıştığımız yerden geldiği için soğuk bir su içmiş gibi rahatladım birdenbire. “Görüşüyoruz yani...”

“Nerede tanıştınız siz? Ne ara? Allah’ım, aklımı kaçıracağım şimdi...” Annemi Bihter teyze sakın tutmaya çalışsa da ablamın ardından gelen darbe sanırım en çok bizimkileri şoka sokmuştu. Bihter teyze anneme yeniden su içirdi sessizce.

“Antalya’ya gelmişti de,” diye konuşan ben oldum. “Sahilde tanıştık. Ama... sizin oğlunuz olduğunu bilmiyordum önce. Sonra fark ettük... Siz buraya tatile geldiğinizde de ben söylemesini istemedim.” *Yalanın da bu kadarı, Tamay* “Sonra... babamın İstanbul hakkındaki tavrını duyunca kavga ettik. Babamla olan tartışmamızda üstüne gelince otelden uzaklaşmak istedim ama... Oğlunuz -yani Araf- peşimden gelip evlenme teklifi edince artık size söylemek zorunda kaldık.”

Araf’ın gözleri üzerime dönüp hafifçe kısılan bakışlarıyla yüzüme baktığında tek kaşımı kaldırdım sorgularcasına. Sessizce bakışırken “Gece birlikteydiniz yani?” diye sordu Bihter teyze.

“Ulan... Ne demek birlikte?!”

“Ay hayır,” dedim daha da telaşlanıp yalan söyleyerek. “Arabada uyuduk... Başka bir şey değil. Öyle bir şeyler yapacak insanlar değiliz... Şey yani...”

Utançla durdum.

Babam oturduğu yerde duramaz gibi kıpırdandığında Tuğrul amca omzundan hâlâ ayırmamıştı avucunu. “Oğlum... bu acele niye?” diye sordu sonra, daha kısık bir sesle. “Kaçmıyor ya kız.”

“Sürekli Antalya-İstanbul arası gidip gelemem ben baba,” dedi dümdüz bir sesle. “Tamay’ın sınav sonuçları gelecek, İstanbul’da bir yer yazacağız... Kısa sürede evleniriz. Neyi nasıl yapmak istiyorsanız yapalım.”

Sabırsız bir nefesle öne doğru kaydıda babam, sandalyenin ayakları zeminde sürüklenmişti aniden. “Benim kızım yirmi yaşında,” dedi sıkıığı dişleri içinden.

“Çocuk değilim!” diye yükselttim sesimi. “Bana çocuk muamelesi yapma.”

Babam bana bir anlık baktı. “Evlilik sana göre değil, Tamay. Canımı sıkma benim... Şimdi cahillik aklı, yakında pişman olursunuz evlendiğinize. Yürütemezsiniz...”

“Baba-”

“Tamay,” diyerek sözümü böldü, gözleri hâlâ karşısındaki adamdaydı. “Bir hevesle yaptığı şeylerin sonucunu hesap etmek babası olarak benim görevim.” Burnundan sert bir nefes bıraktı ve dik dik bakmayı sürdürdü. “Yarın bir gün pişman olursunuz, olduramaz ayrılırsınız... Ben eski kafalı bir adamım delikanlı, benim zoruma gider... Otuz yıllık dostum var işin içinde. Hiç yoktan aramız bozulur... Şimdi gelmiş bana evlilikten söz etmeyin.”

“Baba... benim adıma düşünme,” dedim istemsizce kaşlarımı çatarken. “Çocuk değilim dedim sana, evlenmek istiyorum çünkü zaten ileride evleneceğiz... Neden bekleyelim ki?” Her şey bir yalan yumağıydı şimdi. Umarım ip hiç çözülmez, tüm foyamız meydana çıkmazdı. “Biz her şeyi göze aldık. Bunları da düşündük...”

“Tamay, bak kızım-”

“Baba,” diyerek babasının sözünü kesen bu kez Araf Altemur oldu. “Biz öyle ya da böyle evleneceğiz, bunu bilip konuşun.”

“Senin bu oğlun çok dik bak, Tuğrul,” dedi babam homurdanarak. “Bir de bana damat geldi... Allah’ım, bu nasıl kâbus?”

“Benim oğlanın ne kötülüğünü gördün, Cengiz?” Tuğrul amca üstüne alınmış, zoruna gitmişçesine dilini damağına koyup cık cıkladı. “Ayıp ediyorsun ama.”

“Lan, kızımı istedi!”

“Allah’ın emriyle istedi! Ne yaptı sanki?!”

“Bana bak, Tuğrul-”

“Baba!” diye hafifçe yükselttim sesimi. Birbirlerine ters ters bakan ikilinin arasına duvar gibi dikilen sesimle gözler yeniden bana çevrildi. “Sizin rızanız da olsun istedik biz... Niyetimiz bu işte. Hı? Ne diyorsun?”

“Olmaz,” dedi babam başını asla dercesine iki yana sallayarak. “Benim kızım yanımda olacak.”

“Turşusunu mu kuracaksın ulan kızının?” Tuğrul amca yeniden babama dönmüştü.

“Kuracağım lan, sana ne? Vermiyorum kızımı!”

“Kuramazsın! Adam gibi rızamızı istiyor çocuklar!”

“Tuğrul! Dayak yeme benden!”

“Baba ya, lütfen durun!” diye ağlayacak gibi konuştum, omuzlanımı düşürmüştüm. Karşımda oturan ikiliye bakıyordum dosdoğru. “Biz izin alalım diyoruz! Gelmişsiniz tartışıyorsunuz! Çocuk oyuncağı mı bu?! Evleneceğiz ya biz!”

“Haklı,” dedi Araf Altemur. “Çocuk oyuncağı mı bu?”

Babam burnundan soluyup oturduğu yerden fırlayarak ayaklandı ve gözlerini üzerime dikti. “Kalk, otele dönüyoruz.”

“Baba, yapma...”

“Tamay, düş önüme...”

Alt dudağımı ıslatarak yutkundüğümde sessizce ayağa kalktım. Şimdilik yine de iyi bir noktadaydık. Babamın anında ikna olmasını elbette bekleyemezdim ama bana çocuk muamelesi yapması canıma tak etmişti yeniden.

Araf aynı saniye ayaklandığında elime yapışması bir oldu. “Biz de dönelim öyleyse,” dedi, gözlerini babamdan çekmezken parmaklarımı kavrayan parmakları kalp ritmimi bozuk bir araba gibi tekletti. Ne halt ediyordu? Babam ikimizi de öldürsün mü istiyordu?

“Ne yapıyorsun?” diye sordum telaş içerisinde kısık bir sesle, çaktırmadan elimi çekiştirmeye çalışıyordum. “Öldürecek bizi.”

“Tuğrul, şu oğluna sahip ol, yapışmasın kızıma,” dedi babam öfkeyle kolumdan tuttuğu gibi yanına çekiştirirken, yine de avucuma sarılan el buna mâni oluyordu.

“Cengiz amca, evleneceğiz dedik ya! Allah Allah...”

İki taraf da beni çekiştirip dururken ikisinden de kurtulmak istiyordum işin aslı. İmdadıma yetişen de Bihter teyze oldu, aralarına hızla girip beni kolları arasına çektiğinde “Ay yeter, sündü kız,” diye azarladı ikisini de beni uzaklaştırırken. “Biz önden gidiyoruz, siz de konuşup gelin,” diye ekledi.

Birkaç dakika sonra annem, Bihter teyze ve onun kolları arasında arabaya doğru yürüdüğümüzde aklım hâlâ pusluydu sanki. Bihter teyze samimiydi, öyle değil mi? Beni aralarından çekip alması kuşkusuz iyi hissettirmişti ama Azra konusundaki ısrarları neticesinde içimde bir yer hâlâ tereddütteydi. Tuğrul amcanın arabasına geldiğimizde arka koltuğa geçen ben oldum. Annem ise ovaladığı başıyla ön koltukta yerini aldığı Bihter teyze klimayı çalıştırdı.

“Tamay... Ah, Tamay,” diye nefeslendi annem, kendine bir türlü gelemiyordu sanki. Bihter teyze arabayı yola çıkardığında sırtımı geriye

vererek alt dudağımı dişlerimin altında ezdim. Her şey bitmiş falan değildi, her şey asıl şimdi başlıyordu. “Siz... siz nereden buldunuz birbirinizi?! Bihtercim, kötü bir laf edersem şimdiden kusuruma bakma, canım.”

“Çok üstlerine gitmeyelim biz yine de,” dedi Bihter teyze. “Bu nasıl oldu bilmiyorum ama vazgeçerler... eminim.”

“Öyle bir şey olacağı yok,” dedim kaşlarımı çatarak, dikiz aynasından gözleri gözlerime bulaştı birkaç saniye. “Bana evlenme teklifi etti... Kabul ettim çoktan.”

“Yüzük bile yok parmağında!”

“Anne, sizin yanınıza gelirken taksa mıydım?” diye anında karşılık verdim, hazırcevap olmak işe yarıyordu özellikle bu anlarda. “Önce sizi ikna edip sonra alacaktım Araf’tan. Sizi düşündük yine yani... Söylemeden karşınıza yüzükle çıksaydım o zaman kalpten giderdiniz herhâlde.”

“Ay delireceğim, Bihter! Şunlara bak!”

“Tamaycım, güzel kızım,” dedi Bihter teyze o an, seslice nefes aldı ve gözlerini bir anlık gözlerime değdirdi. “Bak, benim oğlum dediğim dediktir... Sen mantıklı düşünürsen bu iş hallolur. Siz birbirinize uyum sağlayamazsınız... Benim oğlum geçinmesi zor bir adamdır. Altı ayda, uzak mesafede tanıyabileceğin biri değil... Huyunu bilmezsin, garipsersin... Bak ben o yüzden Azr-”

“Bihter teyze, lütfen yapma,” dedim sinirlerim gerçek anlamda gerilirken, kızın ismini duymak bile tetiklenme sebebiydi. “Azra deyip durma rica ediyorum... Zaten bir de gelinim diyordunuz, benim için ne kadar kırıcı, farkında mısınız?”

Bir an kocaman, gittikçe büyüyen derin bir sessizlik oldu. Bu konu hakkında rahatsızlığım sahte falan değildi. Eğer evleneceksem ve o adam benim kocam olacaksa bir başkasına gelinim demelerine tahammül bile edemezdim.

“Tamay... Azra bizim için başkadır,” dedi Bihter teyze, bilmediğim bir şey de değildi bu. “Biz hep onu Araf ile düşündük... Sana bir şey dediğimden değil ama çok benimsedik bu durumu. Siz evlenmekte ısrarcı-sınız... Ben o kıza ne diyeceğimi düşünüyorum şu an.”

“Neredeyse tüm Kalkan’a evli olduklarını söylemiş,” dedim kollarımı göğsümde bağladığımda. “Günlerdir ne kadar üzüldüğümü oğlunuz da gördü... Bunun için Azra’yı da suçlamıyorum. Sizin ona sürekli *gelinim* demenizden pay çıkarmış olabilir... Samimiyetiniz daha fazla da olabilir.

Sorun değil bunlar ama lütfen evlenmek istediğim adamla yan yana ismini anmayın.”

Net bir çizgi çektiğime emindim. Evlilik mevzusunun beni tatmin ettiği bir diğer şey Azra'nın tavırlarına karşı asıl kozun bende olmasıydı. Daha saatler önce bana söylediği her şey zihnimde dönüyordu. Aramızda çekişmeli bir mücadele yoktu aslında, Araf Altemur sahte evlilik yapacağım bir adamdı ve eğer Azra o sözleri sarf etmemiş olsaydı boşandıktan sonra ne halt ettikleri umurumda bile olmazdı ama şu an Araf'ın kocam olması fikrine daha sıkı sarılıyordum bu sayede.

Yolun geri kalanı sessizlik içerisinde geçti. Yazgan Otel'i'nin park alanında durduğumuzda hemen yan tarafa park eden Araf'ın arabasını görebildim. Kalbim stresle çarpmaya başladığı saniye araba koluna uzanıp açarak araçtan aşağı indiğimde Araf Altemur da şoför koltuğundan inmişti. Gözleri bir anlık bana dokundu; büyük bir sır bırakırcasına değip geçtiğinde bakışlarımı kaçırarak arka koltuktan inen babama baktım. Kapıyı sertçe çarparak yerimden sıçramama neden olmuştu.

“Baban zaten sinirli, bakışma şu çocukla,” diye fısıldadı annem kulağıma doğru, koluma girerek beni otele yürütmeye başladığında kaşlarımı çatmıştım. Onunla bakışmıyordum bile!

Kendime içten içe saydırırken otelin geniş kapılarından içeri geçtik. Ardımıza bakmıyordum ama kimlerin geldiğini biliyordum. Serkan'a baktım göz ucuyla, anlamsız ve soru işaretleri ile dolu bakışlarını görmezden geldim. Eğer beni tek yakalasaydı eminim ki sorguya çekerti. Saat kaçtı fikir yürütemiyordum öte yandan, dokuza yaklaşıyor olmalıydı. Annem kolumdan çıkmadan beni dairemize doğru sürüklerken babamın arkamızdan gelen adım seslerini ve Araf'ın seçemediğim kısık ses tonunu işitiyordum.

Annem dairemizin kapısını açtığı gibi beni omzumun gerisine bakma fırsatı tanımadan içeriye çekti. “Ablandan sonra bir de sen çıktın, Tamay,” dedi homurdanarak. “Babanın kalbine inecek! Kalbine!”

“Niyetimizi söyledik, suç oldu!”

“Kızım, sus bari! Şu çeneni sok içine de babanı sinirlendirme daha fazla! Ay delireceğim gerçekten!”

Sandaletlerimi çıkardım ve doğruca odama gideceğim sırada arkamızdan gelen babamın bakışlarıyla salonu işaret ettiğini fark ettim. Sı-
'ntı içinde onu takip ettim.

“Ben ablam değilim,” dedim dümdüz, salona geçip dün oturduğum gibi koltuğu bir ucuna yerleştirdim. “Bakın... Size haber veriyorum. Üstelik bu adam babamın en yakın arkadaşının oğlu... Yani benim seçimlerim gayet iyi.”

“Bak sen şundaki dillere,” diye kızdı babam, tekli koltuğa bedenini bıraktığında. Kaşları her an daha da çatılıyordu sanki. “Aynı bokun la-civerti.”

“Öyle olmadığını biliyorsun, baba... Ben kaçmıyorum, senden izinsiz de bir şey yapmak istemiyorum,” diye açıkladım. “Evlenmek istediğimizi birlikte söyledik, ona güveniyorum zaten. Bana olan... sevgisine de.” Son saniye yutkundum sertçe. “Kabul edersen düğün yapacağız zaten, İstanbul’a her geldiğinde beni bulabileceğin bir evim de olacak. Arasan ulaşabileceğim... Sorsan Tuğrul amcaya her an bilgi verir. Yani... ben bildiğin ve ulaşabileceğin bir yerdeyim.”

Babamın dik bakışları bir an olsun silinmedi ama yumuşadığını da hissettim. Sözlerimin ona mantıklı geldiğinin farkındaydım. Tüm gece düşündüğüm kelimelerdi her biri, tek bir pürüz bile olmayacaktı. En iyi şansım ise Azra’nın onlara anlatacağı yalanlardan önce konuşuyor olması.

“Evlilik senin yaşının kaldırabileceği bir şey bile değil, kızım,” dedi ardından, çöken sessizliği dağıtıp. “Sorumluluk bu... Tamam, ablanla bir değil yaptığın. Ama... bu senin doğru karar verdiğini gösterir mi? Evleneceğim diyorsun! Sen üniversite okurken adam iş hayatına atılmış çoktan, aynı evin içerisine girdiğin insanla tanıştığın insan aynı olmaz. Bunu göze alıyor musun sen?”

“Evet,” dedim tereddüt etmeden, sahteydi sonuç olarak; düşünmeye gerek duymuyordum. “Biz konuştuk her şeyi... Araf çok anlayışlı bir adam.”

“Ya sabır, ya sabır...”

“Sinirlenme, Cengiz,” dedi annem, tam yanıma oturmuştu ve o da ne diyeceğini bilemez hâldeydi. “Ciddiler çocuklar...”

“Gördüm onu! Beyefendi akşam istemeye geliriz diyor! Ulan... yavaşak it.”

“Baba, o adamla evleneceğim ben,” dedim. “Niye öyle diyorsun? Neyini gördün?”

“Sinirlendiriyor çünkü beni! Keşke görseydim bir şeyini!” diye yükseltti sesini. “Kendinden emin, her şeyi planlamış... Haftaya düğünü

yapalım diyor! Ne bu acele diyorum?! Seviyorum diyor! Öldürürüm ben bu çocuğu!”

Bir an güleceğimi düşündüm ama mimik bile kımıldamadı yüzümde. Araf Reha Altemur babamın tam da damarına basıyordu aslında. Neyse ki kendisinden emin tavırlarıyla bir sıfır önden başlamıştı. Babam huy-suzluk etse de böyle olduğu için daha sakın yaklaştığını biliyordum.

“Baba... Lütfen izin ver ya,” diye direttim. “Bak... Senin istediğini bilirsem her şey daha kolay olacak. Ben seninle ilişkimiz ablamınki gibi olsun istemiyorum.”

Göğsünde tüten sesli nefesleri arasında suratımı izledi sessizce. İfadesi değişmemişti. Sert bir şekilde soluklandı ve oturduğu yerden ayağa kalkarak sırtını dönüp kapıya yürüdü. Anında ayaklanıp ona baktım. “Bir şey demeyecek misin, baba?”

Kapının kulpuna uzandığında son bir kez gözleri bana çevrildi. Üzerimde akıp giden bakışları kızgındı ve hissedebildiğim en ele avuca sığmaz duygu da bu oldu birkaç saniyede. Babam ağzını açıp tek kelime etmedi, sırtını dönüp kapıdan çıkıp gitti. Omuzlarımı düşürüp kapıya diktim gözlerimi. Ne olacaktı? İkna olacağını hissediyordum ama ne zaman?

“Sen ciddi misin, kızım?” diye soran annem dikkatimi kendisine çektiğinde alt dudağımı ısınp ona baktım. Koltukta oturuyordu ve şakaklarını ovuşturmaya devam ederken sırtını geriye vermişti. Parmakları duraksadı. “Evlenmek konusunda... Sen nasıl ciddi olursun? Ablana demediğin kalmamıştı.”

Evet, haklıydı. Yaptığının aptalca olduğunu söyleyip durmuştum ve hâlâ arkasındaydım. Yine de benim olduğum durum farklıydı.

“Bizimkisi aynı değil,” diyebildim, ona çevirdim bedenimi. “Anne ya... Babam ikna olur mu?”

“Olur,” dedi ters ters. “Sessiz kaldığına göre bir de Tuğrul’un tutumuna bakacak... En geç yarına kadar ikna olur.”

“Ciddi misin?” Gözlerim parıldıyordu nedensizce. “Dalga geçmiyorsun, değil mi?”

“Hayır, Tamay...” Sabır dilenir gibi durdu. “İkna olur çünkü Tuğrul var ortada... Dünür olmaları onları daha da yakınlaştırır, ikinizi yan yana düşünmek zor olsa da.”

“Niye? Yakışmıyor muyuz?”

“Yakşıyorsunuz,” dedi kaşlarını çatıp. “Ama yan yana düşünmemiştim sizi. Sarışın ve esmer... Güzel, güzel. Torunlarım güzel olur en azından.”

Yanaklarım ağır ağır kızardığında dudaklarımı birbirine bastırıp “Öyleyse ben... duşa girip geliyorum,” dedim onu duymazlıktan gelerek.

Hızla odama kaçıp kendimi banyoya attığımda düşüncelerimi tutuşturan ihtimaller birden yığıldı zihnime. Araf Reha Altemur ile evlenecektik. Ne kadar süre evli kalacağımız belli olmasa da Altemur ailesinin gelini olacaktım ve bunun peşinde hız kesmeden beliren bin soru işareti daha sayabilirdim. İstanbul’da nasıl bir yaşam beni bekliyordu, bir fikrim yoktu ama saklandığım kabukları kırmak, yeni bir hayata başlamak için şarttı.

Çok geçmeden kısa bir duş aldım. Tüm gece hissettiğim yorgunluk üzerine soğuk su, hücrelerimi uyandırmıştı. Üzerime beyaz, üzerinde ufacık kırmızı kurdeleler olan bir elbise geçirdiğimde saçlarımı kurutup dalgalar hâlinde sırtıma bıraktım. Bir süre yatakta uzanıp dinlensem de geride kalan bir saatin sonrasında sıkıntıyla doğruldum ve güneş kremimi sürdükten sonra odadan çıktığımda görmeyi beklediğim manzara neydi bilmiyordum ama kesinlikle Altemurların her bir üyesi değildi. Alin koşarak bacaklarıma sarıldığında kendime gelerek eğildim ve onu kucakladım çabucak.

“N’aber, fıstık?” diye sordum, karnını gıdıklayıp kıkırdamasını sağladığımda. Yazgı bana gülümsedi o sırada.

“Tami,” dedi Alin, saçlarını iki yanından bağlamıştı annesi. “Sen... yemgem misin?”

Tenim büsbütün gerildiğinde kalp atışlarım yerinden sıçrayıp bozguna uğrattı tüm bedenimi. Öğrenmiş miydi herkes?

“Bilmem, öyle mi olacakmış?” diye sordum onu gıdıklamaya devam edip.

“Ay ama pek de güzel şimdi bu kız,” dedi Araf’ın halalarından biri, ismini bile çıkarmıştım aklımdan. “Azra diye tutturup durdunuz, az kalsın gözümüzün önündeki fırsatı kaçıracaktık. Ay maşallah.”

“Ay sus bi’ Nilüfer,” dedi Bihter teyze kısık bir sesle onu dürterken. Herkes mi öğrenmişti? *Ne sanıyordun ki Tamay?* “Azra’dan bahsetme... Rahatsız oluyor kız.”

“Ayol ben de rahatsız oluyorum,” dedi Nilüfer hala gülerek, iri cüssesi olan bir kadındı. Ayağa kalktığında annemin gözlerini üzerimde

hissettim, birkaç saniye içerisinde yanıma gelerek beni kolları arasında çekti ve saçlarımdan öptü. “İşte gelinimiz, fıstık almışız.”

Bugün kaçıncı utanç bastırışıydı sayamamıştım. “Teşekkür ederim,” diyebildim yalnızca.

“Baban kabul etmiş,” dedi annem ardından, oturduğu yerden bana bakarken.

Gözlerim iri iri açıldığında “Gerçekten mi?” diye sordum. “Kabul etmiş yani?”

“Evet, kızım...” Bihter teyzeye baktı doğruca. “Bu gençlerdeki evlilik hevesi nedir anlayamadım, Bihter...”

Yazgı’nın ayaklandığını gördüğümde Nilüfer hala kucağımdaki Alin’i elimden alarak onu güldürerek uzaklaştığında Yazgı dibime kadar gelmişti. Koluma girdi aniden. “Hemen çıkalım buradan,” dedi beni kapıya yönelttiğinde. “Araf ve sen! Bu nasıl olur?!”

Kısık sesli çığırışı heyecanlı mıydı yoksa kızar gibi miydi çözemedim. Ayaklarıma sandaletlerimi geçirdiğimde annemin arkadan evde kalmam gerektiğini söyleyen cümlelerini duysak da kapıyı arkamızdan kapatmıştık bile.

“Şoktayım, şokta,” dedi Yazgı bir yandan yürüyüp bir diğer yandan yüzüme bakarken. “Ne ara? Ne zaman?”

“Altı ay kadar oldu...”

“İnanamıyorum ya! Gerçekten inanılmaz! O kadar Azra’dan bahsediyor! Pot kırmış gibi duraksadı ve özür dileyen mahcup bakışlar attı gözlerime. “Şaşırdım sadece.”

Alt dudağımda dilimi gezdirerek içime derin bir nefes çektiğimde omuzlarımı silktim usulca. “Söylemeyi düşünmüyorduk ama... artık dayanılmaz olmuştu.”

“Başka bir kadınla insan sevdiği adamın isminin yan yana anılmasını ister mi hiç? Anlıyorum seni,” dedi Yazgı. “Ben Azra’yı seviyorum tabii... Yani, seni de seviyorum, yanlış anlama, kanım ısındı ama onunla yıllardır bir aradayız, sürekli onun Araf’la evleneceğini söylerdi annemler.” Bu konu pek umurumda değildi, Araf Altemur’un yanan başını da ben kurtaracaktım sonuç olarak. “Ben her zaman sevdiği biriyle evlenmesini isterdim... ama bizim oğlan hiç açmaz ağzını. Neyse ne ya... Akşam için ne giyinsem acaba?”

“Akşam? Akşam ne var ki?” diye sordum kaşlarımı çatarak, koridorun ucuna çıktığımızda karşılıklı durduk.

“Aile kaynaşması,” dedi omuzlarını silkip. “Kız isteme?”

Aile kaynaşması? Kız isteme?! “Şey... Araf nerede?” diye sordum çekinerek de olsa. Ona sormam ve söylemem gereken bir sürü şey vardı. İlki kesinlikle yüzüklerdi.

İmalı imalı gülümsedi Yazgı. “Üzerini değiştirmek için odaya çıkmıştı,” dedi. “Sabah gelir gelmez Asaf’ı evleniyorum diye kapıya dikince vakti olmadı tabii. İnmiştir şimdiye kadar...”

Acaba Azra ne durumdaydı? Bir manyaklık yapıp kendini bir yerlerden atar mıydı? Ne kadar kafayı sıyırmıştı tam olarak? İyi bir hâlde olmasını diliyordum her ne olursa olsun. Onun takıntılı hâli için suçlayacağım ilk kişi Altemur ailesi olabilirdi, bana ettiği hakaretler için ise kesinlikle doğruca kendisiydi.

Yazgı ile havuzun olduğu kısma geçtiğimizde hava sıcaktı. Güneş tepeden vuruyordu ve öğle saatlerine yaklaştıkça daha da ısınıyordu yüzü. Saçlarımı geriye atıp elimi boynuma yelpaze yaptığım sırada Asaf abinin yanımıza doğru yaklaştığını gördüm. Yazgı hızlı adımlarla koşup boynuna atarken Asaf abi beline sarıldı ve yanağından öptü çabucak.

“Aşkım,” dedi Yazgı, son harfi uzatarak. Ardından geri çekilip bana baktı. “Araf’ı gördün mü?”

“Engin’i almaya gitmişti, gelir birazdan.”

Dudaklarımı ısırarak onlara kaçamak bakışlar attım. Eğer telefonunu alsaydım, en azından yüzük almasını söylerdim.

“Asaf abi,” dedim aklıma gelenle. “Telefonunu kullanabilir miyim? Benimki hâlâ babamda da... Eh, durumlardan dolayı isteyemedim de.”

Başını ağırca sallayarak şortunun cebinden telefonunu çıkarıp bana uzattı. Sessizce elinden alıp teşekkür ettiğimde sırtımı döndüm ve kilidi olmayan telefon rehberine girip Araf’a tıkladım. Telefonu kulağıma götürüp birkaç saniye içerisinde yanıtlamasını bekledim.

“Söyle,” dediği saniye gözlerimi devirerek kolumun tekini göğsümün aşağısına sardım.

“Sana da selam,” dedim ters ters.

“Tamay?” Hafif bir şaşkınlık seçebildim sesinde. “Hayırdır?”

“Gelirken yüzük al,” dedim doğruca. “Bana evlenme teklifi ettiğine inanmadı annem, ben de yüzüğün sende olduğunu söyledim.”

“Alırım,” dedi, sonra derin bir sessizlik yaşandı. “Yarın nikâh işlemleri için merkeze geçeriz.”

“Babam nasıl ikna oldu?” dedim konudan konuya atlamayı önemsemeyip. Gözlerim önümdeydi. “Bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum.”

“Benim gibi damat bulduğu için ne kadar şanslı olduğunu fark etmesini sağladım,” dedi alaycı bir sesle. “Vazgeçilmez bir fırsatım.”

Alaycı sesine karşılık güldüğümde merdivenlerden inen Azra ile göz göze geldim. Dağılmıştı ve gözleri kıpkırmızıydı. Yutkunarak bakışlarımı çektim üzerinden.

“Ne demeysin ne demeysin...” diye mırıldandım başımı iki yana sallayarak. “Her neyse, sakın yüzüğü unutma... Tamam mı?”

“Tamam dedim, Tamay.”

“İyi, kapatıyorum.”

“Sorun mu var, Efendim?” diye soran yabancı bir ses işittim aynı anda. “

Yok,” dedi Araf Altemur. “Tamay... yüzük istiyor.”

Güldüğünü işittim bir adamın, aynı kişi olmalıydı. “Başkaları gelirken iki ekmek al falan der. Tamay Hanım yüzük mü istiyor?”

“Ne yaparsın?” Alaycı sesi yayılmıştı kulaklarıma. “Benimki böyle...”

Ve telefonu kapattı. Dudaklarım şaşkınca aralanırken telefonu kulağımdan ayırıp kapanan ekrana ters bir bakış fırlatıp dişlerimi sıktım ve ifademi düzelterip sırtımı geri çevirdim. Biraz ötede duran ikilinin yanına ilerleyip telefonu Asaf abiye teslim ederken “Ne dedi? Neredeymiş?” diye sordu Yazgı kocasının tek kolunun altındayken.

Omuzlarımı silktim sessizce. “Bilmiyorum, söylemedi,” dediğim saniye biraz önce gördüğüm Azra’yı hatırladım ama şimdi etrafta görünmüyordu. Kaybolmuştu birden. “Neyse, benim uykum var... Dün pek uyuyamadım. Gidip biraz dinleneyim.”

“Tamam,” dedi Yazgı. “Akşam süslenmeyi unutma.”

Ona yalnızca başımı salladığımda adımlarım doğruca dairemize ulaşan koridora yöneldi. Eve girdiğimde ve herkesten izinle odama geçtiğimde omuzlarımdan bir yük kalkmış, bambaşka bir yük oturmuş gibi hissediyordum. Yatağıma uzandığımda gözlerimi tavana dikmiş bir hâlde Azra’yı ve sözlerini düşünüyordum. Nasıl bu denli acımasız olabilmişti? Gözünü bile kırpmadan, sorgulamadan ve dahası benim ne hissedebileceğimi umursamadan yapmıştı her şeyi. Ben böyle biri değildim... Düşünürdüm, kendimi karşımdaki insanın yerine koyar ve sayısız kez düşünürdüm. Nasıl hissedeceğini aklıma getirir ve yanlış bir yerine

dokunmamak için sözlerime de dikkat ederdim. Şimdi olanları hesaba katacak olursak... Onun beni düşman gördüğü de açıktı. Hiçbir şey yapmadığım hâlde. Bu işin sonu nereye varacaktı öyleyse?

Uzun bir uykuya gözlerimi kapattığımda zihnimin gerilerinde beliren kâbuslar beni rahat bırakmadı. Birçoğunda Azra uykumda beni boğuyordu. Kesik kesik görüntülerdi ve sonuncusunda irkilerek kendime geldiğimde birkaç dakika boş boş tavanı izlemiştim. Karanlık çökmüştü, klima daha kısık bir ayarda çalışmaya devam ediyordu ve içeriden gelen sesler de kesilmişti.

Kendime geldikten sonra odamdaki banyoya gidip elimi yüzümü yıkadım. Ardından dolabın önüne gelmiş kıyafetlerimi karıştırıyordum sessizce. Akşam için özensiz olamazdım, bir ara uykumun derinine daldıktan önce annem sert bir uyarı da çekmişti. Bir gün içerisinde gelin de olmuştum ve her şey sinir bozucu düzeyde ilgi odağı yapıyordu beni.

Elbiselerimden akşam için ideal olanı çekip aldığımda renginin koyu, şarap kırmızısı olduğu için onu tercih ettiğimi biliyordum. En azından daha kadınsıydı. Araf Reha Altemur'un beni çoluk çocuk görmediği bir an yaratabilirdim bu elbise sayesinde. Belki de bunu düşünen herkesin aklındaki düşünceyi silmek iyi hissettirebilirdi. Öyle mi düşünüyorlardı sahi? Yan yana uyumlu göründüğümüzü söylemişti annem bile. Bunu önemsemiyordum ancak yanında da küçük durmak istemiyordum işte. Sahte kocam olsa da kocam olacak bir adamdı, yan yana görsel olarak uyumlu olmalıydık.

Elbise ince askılı, bedenimi sararak dizlerimin üzerine gelen bir modeldi. Saçlarımı iri dalgalar hâlinde sırtıma bırakıp yüzüme de hafif bir makyaj geçerek gümüş takılarımı da taktığımda odadan çıkabilmişim. Ev boştu. Sabahtan beridir babamı da görmemiştim. Acaba siniri yatışmış mıydı? Bir gece öncesine kadar hiç tahmin edemeyeceği türden şeyler yaşıtıyordum ona. Umarım kalbine falan inmezdi.

Ayaklarıma uygun topuklu bir sandalet geçirerek saçlarımı geriye doğru atıp evden çıktığımda kapıyı arkamdan kapattım gürültüyle. Herkes nerede toplanacaktı? Bir yere mi gidecektik acaba? Koridoru geçip havuz başına geldiğimde dingin bir müzik yayılmıştı etrafa. Kollarımı göğsümün aşağısında toparladım ve gözlerimle çevremi turlarken yemek alanına doğru yürüyeceğim sırada önümde beliren beden duraksamamı sağladı. Ve işte Araf Reha Altemur.

“Yol kesmeye de mi başladın?” diye sordum alayla, onu çaktırmadan süzdüm. Üzerinde beyaz bir gömlek vardı.

“Tüm gün her şeyle ben ilgilendim,” dedi dümdüz. “Sen kıçını devirip yatmışsın.”

“Hallederim demiştin.” Tek kaşımı kaldırdım usulca. “Daha ilk günden yoruldu mu?”

“Hallettim,” dedi dudaklarındaki çarpık kıvrımla. “Yakında Altemur olman için gerekli her şey hazır.” Başını ağırca sallarken dudaklarını ıslattı. “Gelecek haftaya evli oluruz, sen de istediğin okulda okursun.”

Alaycı bir şekilde güldüm. Uzun boyuyla önümde gölge gibiydi. “Güzel,” dedim.

“Ay çocuklar...” Nilüfer hala aniden yanımızda belirdiğinde bakışlarımızın bağı birden koptu ve göz göze kaldık. Başımı sağ tarafımda duran kadına çevirdim. “Hadi geçelim... Önden yürüyün bakalım.”

Araf omuzlarını dikleştirdi ve kaşlarıyla önünü işaret eden halasına bakarak bir adım geri çekilip yanını işaret etti. “Gidelim.”

Başımı aşağı yukarı sallayıp onunla birlikte yan yana yürümeye başladığımızda ellerimi önümde birleştirmiş bizi yemek alanına götüren zemine bakıyordum. Diğer tatilciler de yemeklerini almış masalarına geçmişken bizimkisi en köşede büyük, uzun bir masaydı. Üzeri her şeyle donatılmıştı ve başköşede babamlar oturuyordu. Herkes yerleşmişti çoktan ve adımlarımız yan yana ilerlerken gözler de beraberinde üzerimize çevrilmişti. Bize bakıyorlar ve sanırım yan yana nasıl durduğumuzu hesap ediyorlardı.

Masanın bir ucuna geldiğimizde Nilüfer hala diğer tarafta kendisine ayırtılan yere geçmişti. O an Bihter teyzenin yanında oturan Azra dikkatimi çektiğinde birkaç saniye ona baktım ardından sandalyemi çekmek istesem de Araf benden önce davranarak sandalyemi çekti. Her ne kadar diğer insanların gözlerini boyamak için yaptığını bilsem de herkesin karşısında beni kıymetli hissettirmesi bir o kadar iyi hissettiriyordu. Gözlerine bakıp gülümsedim ufacık, o ise gözünü kırptı yalnızca. Ben sandalyeye oturduğumda o da hemen yanıma yerleşmişti. Bir diğer yanımda Yazgı vardı.

“Çok tatlısınız,” dedi Yazgı kulağıma doğru eğilip. Ona güldüm sesizce.

Gözlerim masanın başındaki babama değdi ardından. Kahverengi gözleri üzerimizde dolaşıyordu bir kusur ararcasına, sanki yanlış bir

hareketimizi görse anında mâni olacaktı bir şeylere. Bir an Araf Altemur bana doğru çevirdi gözlerini, sonra da kulağıma doğru eğildi. Parfümü saniyesinde çepeçevre dolanmıştı etrafıma. “Yüzüğün,” dedi fısıltılı bir sesle, kucağıma bıraktığı kutuyu hissettim.

Bir saniye duraksamanın esnasında babamın boğazını temizlediğini işittim. Gözlerim hızla ona kaydığında bacağımla yanımdaki adama vurdum hızla; önüne dönmesi ve benden uzaklaşması için uyarıydı.

Elimdeki kutuyu açarak kutunun içindeki ışığın yüzüğe dökülmesini sağladım. Gerçekten güzel, gösterişli bir şeydi. Bu kadarına gerek de yoktu aslında, İstanbul’a gittiğimizde çıkaracaktım sonuç olarak. Ama ailesi ile bir araya geleceğimi hesaba katarsak takacağım anlarda olacaktı. Kesik bir nefes aldım ve Araf’a çevirdim gözlerimi.

“Güzelmış,” dedim kısık bir sesle, kutuyu kapatıp. “Teşekkürler...”

Bana bakmadı ama gözleri babamları izlerken bedenini üzerime eğdi hafifçe. “Değerdi.”

“Beni kastediyorsun,” diyerek güldüm. “Bana, değil mi?”

“Anlaşmamıza.”

Bunu beklediğim için şaşırmadım. Gözlerimi devirip başımı iki yana salladığımda üzerimizde gidip gelen bakışların ağırlığını hissediyordum. İlginç bir akşamdı. Yemek boyunca sessizdim, diğer herkes aralarında sohbet edip gülebiliyordu. Birkaç kez Azra ile göz göze kalmıştık tüm o anlar boyunca. Yemek faslı bittiğinde ve diğer tatilciler eğlence için yemek terasını boşalttığında bile tahminimden iyi geçiyordu gece.

Kucağımda duran yüzük kutusuna kayıyordu bakışlarım. Sırtımı geriye vermiştim ve parmaklarım kutunun üzerinde oyalanırken masadan da çoktan kopmuş gibiydim. Elbette yanımda oturan Yazgı’nın dikkatini çekmişti yüzük, merakla incelemişti ve çok da beğendiğini söylemişti. Bir süre sonra kutunun kapağını açtım, düşüncelerimi geri itekleyerek sessizce yüzük parmağıma geçirirken gerildiğimi hissediyordum. Parmağım her zaman boş olurdu; şu an ise oldukça, haddinden fazla doluymuş gibi geliyordu.

Kutuyu nereye koyacağımı bilemezken Tuğrul amcanın “Eee, Cengiz,” diye söze girdiğini ve ardından “Sebebi ziyaretimiz malum... Benim oğlan aceleci,” diye ekledi gülerek, herkes imayla Araf’a baksa da o rahattı ve asıl gerilen de bendim. “Ben de hiç tahmin etmezdim tabii...”

“Söyleyeceksen söyle,” diye homurdandı babam, sanki ikisi de böyle bir pozisyona düşmeyi beklemiyordu. “Geriliyorum bak.”

Tam da şu an isteme mi oluyordu? Kirpiklerimi kırpıştırıp yüzük olan elimi yumruk yaptım. Yüzük takmak garip bir deneyimdi.

“Söylüyorum lan işte,” dedi Tuğrul amca. “Allah Allah... Bir rahat ol keyfini çıkaralım.”

“Tuğrul,” dedi Bihter teyze. “Hadi.”

“Allah’ın emri...” diye başladı sonrasında Tuğrul amca, başımı kucığıma eğmiş yüzükle oynuyordum ben. Kelimeler bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu şimdi. Garip bir şekilde burada olmak beni aniden hüzne boğmuştu.

Mesela neden babam bana engel olmak zorundaydı ki? Eğer böyle bir şey olmasaydı her yaşıtım gibi yalnızca üniversite alışverişi yapar, seçimlerim hakkında endişe duyabilirdim. Ama şimdi kendimi sahte bir evliliğin içerisinde bulmuştum. Hızlıca ve çaresizce. Neden olmak zorundaydı?

“Ben kızımı vermem,” dedi babam bir anda, tüm dikkatimi de o an çekmişti. Başımı kaldırıp doğruca ona bakmıştım çünkü. Araf Altemur yerinde kıpırdandı.

“Konuştuk ortak bunları...”

“Emanet ederim,” diye devam etti babam aldırış etmeden. “Mutlu olacaksa... Onayım var.”

Omuzlarım gerginlik kalkar kalkmaz düşerken sonrası daha karmaşaydı. Kalkıp babama sarılmak en duygusalı gelmiş olsa da herkesin tebrigini kabul etmek uğraştırıcıydı. Araf Altemur bıkmış olmalıydı ki yüzü de gülmüyordu. Azra da onun bu hâlimden yüzde yüz pay çıkarıyordu. Neyse ki yüzüğümü görmüş olmalıydı. Dikkat çekmemesi olanaksızdı.

Yeniden yerime geçmeden önce lavaboyu kullanmak için izin alıp yanlarından ayrıldığımda dairemize ilerledim sessiz ve yavaş adımlarla. Kendi banyoma girmek varken elbette herkesin girdiği tuvaletleri kullanmazdım.

Koridora girer girmez ışık yandığında arkamdan “Tamay!” diyen sesi duyunca adımlamayı kestim ve sırtımı döndüm saniyesinde. Serkan’ı gelen.

“Efendim?” diye sordum dalgın bir şekilde.

“Seni mi istediler az önce?” diye sordu şok içerisinde, parmağıyla geriye işaret ediyordu. “Seni?”

“Evet...”

“Şaka yapıyorsun,” dedi Serkan, inanamıyormuş gibi. Birkaç adım yaklaştı bana doğru. “Evleniyor musun? Sabahtan beridir seni bekliyorum ne olduğunu sormak için... Bu adam nereden çıktı birden?”

“Evleniyorum, Serkan,” dedim kaşlarımı çatıp. “Çıktı işte bir yerden, zaten vardı.”

“Hiç söylemedin...”

“Fırsatım olmadı,” diye geveledim. “Zaten saklıyorduk.”

“Neden?”

“Öyle olması gerektiği için...” Felaket derecede tuvaletim gelmişti. Bir adım gerileyip ona bakarken “Neyse, benim acil kaçmam lazım,” dedim çabucak.

Bir an parmakları bileğime sarıldı ve beni durdurarak yeniden karşıma geçtiğinde bir yanımda koridor, diğer yanımda dairemizin kapısına giden bir alan vardı.

“Tamay, gidecek misin yani?”

“Evet,” dedim. “Haftaya kadar gitmiş olurum. Düğün yapmak istiyorlar... Hızlı bir düğün olsun istedik-”

“Tamay,” dedi sözümü keserek, eli bileğimi hâlâ bırakmamıştı. “Nasıl gideceksin ya? Evleneceksin bir de?!”

“Serkan... Ne oluyor sana?” Kaşlarım sertçe çatılmış, koridorun loş ışığında anlamsız bakışlar atıyordum ona. Ne olsun istiyordu?

“Bilmiyorum...” Suratı gerildi. “Aslında biliyorum da, siktir et.”

“Niye garip garip davranıyorsun?” diye sordum anlam veremeyerek. “Gideceğim için mi üzüldün?”

“Galiba,” dedi. “Galiba, evet.”

“Sıkma canını be... Konuşuruz yine.”

“Tamay,” deyip bileğimi bıraktığında gözlerim gözleri arasında gidip gelemeye başladı. “Sana söylemek istediğim bir şey var.”

“Tamam, dinliyorum...”

Boğazını temizledi hafifçe. Ardından birden bana biraz daha yaklaşıp yanaklarıma sarıldı avuçları. Mesafenin azlığından dolayı anında şoka girip duraksamıştım. Ne halt ediyordu şu an?

“Tamay,” dedi kaşlarımı çatmama sebep olacak kadar başka bir sesle. Telaşlı ve aceleliydi sanki. “Böyle olmasını hayal etmemiştim... Ben, sen hep burada, gözümün önünde kalırsın sanmıştım. Biliyorum, geç kaldım ama... söylemezsem içime dert olur.” Birden yüzüme eğildiğini hissettim ve gözlerim de kendiliğinden iri iri açıldı. Donup kalmış gibiydim, ikinci

saniye ellerim yanaklarımı saran avuçlarına gitti geri çekme dürtüsüyle “Ben... uzun zamandır seviyorum seni.”

Şokla sarsılır gibi kalakaldığımda göz bebeklerime kadar titreyip dondum. İkinci bir saniye Serkan’ın gözleri dudaklarıma kaydı ve hamle yapacağını hissedip iteklemek için ondan önce davranacaktım ki, bir anda bedenim ile tüm bağı koptu. Aslında koparıldı. Biri onu omzundan bir metre zeminde sürüklenmesine sebep olacak kadar büyük bir kuvvetle iteklemişti. Serkan inleyerek yerde savrulurken dudaklarım aralandı.

Birdenbire bileğime yapışan farklı bir avuç içini, ardından sessizce beni arkasından çekiştirdiğini hissettim. Çünkü beynim hâlâ ne olduğunu kavramaya çalışıyordu. Koridoru geçtiğimiz an neredeyse düşeceğim şiddetteydi çekiştirisi.

“Araf,” diye dişlerimin arasından soluyup havuz başında durdurdum bedenini zorlukla, sert bir nefes alıp bana doğru döndü. Göz göze kaldık saniyesinde, havuzun ışıklandırmaları karanlığı loşa bürüyordu. “Ne yapıyorsun?”

“Seni sordular,” dedi dümdüz bir sesle. “Ben de bakmaya geldim.” Kaşları çatıktı, tüm bedenini bana doğru döndü ve dudaklarını ıslattı. “Kurallarımızın net olduğunu sanıyordum, Tamay. Henüz evlenmedik diye mi bu rahatlığın, bilmiyorum ama ben de gavar değilim. Normal şartlarda sikerdim o veledi.”

“Yanlış anladın, Serkan ile-”

“Ne olduğu umurumda değil,” dedi bir adım üzerime gelerek, lafları ağzıma tıkamıştı. “Bu bizim kuralımız, geride bıraktığın biri varsa üzgünüm ki boşanmanı bekleyecek. Bunu o da, sen de aklına kazı.”

Dişlerimi sıktım sertçe. “Neyin ne olduğunun senden daha fazla farkındayım, çıldırtma beni,” dedim öfkeyle, bileğimi avucundan kurtarıp. “Ayrıca... Ben kendi koyduğum maddeye ters düşmem, aptal değilim.”

“Güzel.”

“İyi.”

Sabır dilenip yanından geçerek yeniden yemek terasına yürüdüğümde sinirlerim bozulmuştu. Yüzüme yansıyor muydu yaşananlar bilmiyordum ama ne kadarının yansıdığı da umurumda değildi. Araf Altemur benden beş dakika sonra masaya geldiğinde bir an olsun ona bakmadım. Ne görmüştü de ne yorumlamıştı? Geri zekâlı Serkan’ın beni öpmek üzere olduğunu biliyordum ama o gelmeseydi ben haddini bildircektim zaten. Ettiği lafları düşündüm bu kez. Resmen aşk itirafıydı ve

hiç beklemediğim birindendi. Bu zamana kadar bana gösterdiği samimiyetine sadece dostluk olarak bakmıştım. Çünkü öyle olduğunu hissettirmişti bana ya da ben öyle anlamak istemiştim ama şu an her şeyi, yaşadıklarımızı ve bana tanıdığı onlarca toleransı buna bağlayabiliyordum.

Bir de beni yanlış anlayan bir adam vardı. Umurunda olmadığını söylemişti, pekâlâ... sıkıntı değildi ama gözünde nasıl bir yere gelmişim, meraklıydım. İçimi derin nefeslerle doldurdum. Umurumda değildi. Boşanana kadar birbirimize katlanmalı, en doğru zamanda da boşanmalıydık. Her şey bu kadardı.

Yine de kötü hissediyordum.

Gece saat ikiye kadar sürdü. O vakte kadar inatla çişimi tutup yanından ayrılmamıştım. Kollarımı göğsümde bağlamış bozulan moralimle öylece masayı, masanın örtüsünü izleyip durmuştum. Herkes yavaştan dağılıp çekirdek aileyi bir arada bıraktığında babam ile Tuğrul amca sanki eskisinden daha samimiydi ve çakırkeyif bir hâlde daha fazla gülüyorlardı. İçimden her zaman böyle olmaları için dua ederken Azra'nın yemekten sonra ayrıldığı ânı düşündüm. Gerçekten ölüden farksızdı. Onun ne denli etkilendiğini görmek ise beni sebepsizce üzmüştü.

Araf Altemur ise abisi ile konuşmak dışında hiçbir şey yapmadı. Ne ben ona baktım ne de o bana. Odalarımıza çekildiğimizde çıtımızı çıkarmamayı sürdürdük. Gelecek günlerde olduğu gibi. Tüm işlemleri birlikte hallettiğimiz sıralarda bile zorunda kalmadıkça konuşmamıştık. Sanırım artık ikimizin de sınırı daha belirgindi.

Bir sonraki gün olduğu gibi. Ve bir sonraki gün daha... Nikâh işlemlerini halledip düğün gününe gediğimizde bile.

Geçen günlerin en iyi olayı, sınav sonuçlarımın beklediğimden de iyi gelmesiydi. Tercihlerimi istediğim gibi yapabilmemdi ve Tamay Reva Altemur olmadan hemen önce yaptığım son tercih de buydu. Şimdi ise bir Altemur'dum... Neredeyse on günün sonunda her şeyi gereğinden hızlı yaşıyordum.

Öte yandan babam ile aramız daha iyiydi en azından. Alışmıştı bu duruma ve düğün konusunda her şey istedikleri gibi olduğu için fazlasıyla memnundu. Tuğrul amca ile dünürçülük yapmayı yıllardır bekliyormuşçasına *ortak* lafı son birkaç gündür *dünürüme* çevrilmişti ve bunu

tek fark eden de ben değildim. İstemsizce komik geldiği de oluyordu. Sonra boşanacak olmamızın onlar üzerinde yaratacağı etkiyi düşünüp vicdan azabı yaşıyordum bol bol. Şu an bile camın ardından izlediğim ikilinin siyah takım elbiseleri içerisinde birbirleriyle şakalaşırken takındığı gülüşler içimi cız etmeye yetiyordu.

Annem ve Bihter teyze ise her şeye kaldıkları yerden devam eden ikiliydi. Tatili bizim için uzatmışlardı Altemurlar, her şeyin hızlı da olsa en güzelinin olabilmesi için dört bir yandan uğraşırlarken lüks bir otelin sahil kenarını seçmişlerdi düğün için. Etraf son derece *soft* ve güzel bir şekilde tasarlanmış, masalar krem rengi ile konseptlenmişti. Araf Reha Altemur ise bu konuda fikrini söylememiştii. Sadece saati konusunda akşam vaktini tercih etmişti kendisi.

Başımı iki yana sallayarak ofladım ve üzerimdeki gelinliğin eteklerini toparlayarak camın ardından tanıdıklarımızla dolan masalara baktım. Normal şartlarda magazinci çağırmak isteyen Tuğrul amcayı Araf vazgeçirmişti. İstemediğini söylemiş, sessiz ve uzakta bir yerde, herkesten gizli olması gerektiğinin de altını çizmişti. Şimdi ise hazırlıklarda sona gelmiştik. Bedenimi saran balık model, tam da yaza uygun fırfırlı ama sade bir gelinlikti üzerimde taşıdığım. Annem ve Bihter teyze çok yakıştığını söylemişlerdi, benim de en çok içime sinen model buydu. Saçlarımı dağınık bir topuz yaptırmıştım, duvağı taktıktan sonra zaten hazırdım. Makyajım ise yine benim istediğim gibiydi. Eğer gerçekten evlenecek olsaydık her şey benim istediğim hâliyleydi şu an.

Kocam bile esmerdi.

Tam da istediğim gibi.

Bir an bunları düşünmek utançtan kırk boyut atlamama sebep olacaktı ki sessizce iç çekip dudaklarımı birbirine bastırdığım sırada otelin on dakikadır hazır beklediğim gelin odasındaki kapısı çalındı. Ardından ise sessizce açılmıştı.

Araf Altemur odayı tüm varlığıyla kuşatıp ne kadar yakışıklı göründüğünü düşüneceğim kadar karizmatik dururken bakışlarımı kaçırıp birkaç adım attım üzerine doğru. On gündür ciddi anlamda yorulmuştuk, aslında o daha fazla yorgundu çünkü oradan oraya koşturup durmuştu tüm zaman boyunca. Bir ara her şeyi bozacağını düşünsem bile sabırlı bir adamdı. Ve sessiz... Oldukça sessiz.

“Yakışmış,” dedi mesafesini koruyarak, düz çıkan sesi ise mesafeliydi. Beni tepeden turnağa süzmüştü.

“Teşekkürler,” diyebildim gergince, giydiği siyah takımı süzdüm onun gibi. “Sana da yakışmış.”

Başını salladı teşekkür edercesine ama herhangi bir şey söylemedi.

“Avukatım burada,” dedi ardından, parmağımdaki yüzüğü çeviriyordum durmaksızın. Onun da parmağında bir halka takılıydı. *Bu bile yakışmıştı.* “Belgenin taslağı hazır, bakmak istersin diye getirdim.”

“Bakayım...”

Yanıma yaklaştı. Yaklaşır yaklaşmaz kokusu da daha yoğun çarptı burnumdan içeri. On günün ardından bu adamı görmeye de alışmıştım aslında, sıkıntı etmiyordum. Normal şartlarda yabancılık çekebileceğim insanlar artık hayatımın bir parçasıydı. Azra hariç. Azra nikâhımız kıyıldığı gün uçakla İstanbul’a dönmüştü, ruh hâli iyiye gitmediğinden herkes gitmesinin daha iyi olduğunu söylese de Bihter teyzenin içi gidiyordu resmen. Altemurların hâlâ gözdesi oydu. Ben onların gözünde neredeydim, bilmiyordum ama planladığımızdan daha etkili bir mecburiyettim.

“Oturalım,” dedim topukluların erkenden ayaklarımı ağrıtmamasını istemeyerek.

Yan yana koltuklara geçtiğimizde cebinden katlı bir kâğıt çıkardı ve parmak uçlarında açarak bana doğru tuttu. “Maddeleri oku,” dedi. “İstanbul’a gidince imzaları atarız.”

“Tamam...”

Her maddeyi gözümle takip ediyordum bir yandan. İsteklerimi hiç unutmamıştı. Her biri buradaydı ve onun da eklenen isteklerinden birkaçı ile de o saniye tanışmış oldum. Bir maddede duraksayıp ona baktım.

“Ayrı mı yaşayacağız?”

Başını salladı. Sırtını hafifçe bükmüş, dirseklerini dizlerine yaslamıştı. “Karşılıklı dairelerde.”

“Neden?” diye sordum, sonra duraksadım. “Yani... Daha iyi olur ama sebebini merak ettim.”

“Tek kalmaya alıştım, karşı daire boşken de fırsatı değerlendirmek lazım,” dedi düz bir şekilde. “Birbirimizden ayrı kalırız.”

Birbirinden ayrı, aykırı iki kıyı.

“Ailen geldiğinde ne olacak? Ya fark edilirse?”

“Daire Engin’in üzerine,” dedi. “Asıl ev benimki olacak, evimizin orası olduğunu sanıyorlar. Gerisini hallederiz, dikkat etmemiz gerek sadece.”

“Anladım...” Sesli bir nefes aldım ve gözlerimi kâğıtta yazan her maddeye dolaştırdım. “Süresi yok ama?”

“Ne kadar süre evli kalacağımızı konuşmadık,” dedi. “En az iki yıl olabilir.”

“İki yıl,” diye mırıldandım düşünceli bir sesle. “Olur.” Uzun uzun maddeleri kontrol ettim. “Her şeyi birbirimize haber vereceğimiz de yazıyor.”

“En önemli madde,” dediğinde yakalarını düzeltti sessizce, sıkılmış gibi çekti. “Ailemin orada olduğunu unutma, onların yanında gerçek anlamda evliyiz. Birbirimizden haberdar olmamız şart.”

“Doğru...”

Kapının aniden açılmasıyla elimdeki kâğıdı hızla arkamıza sakladım, kolumu onun sırtına dolayacakmış gibi yakınlaştırmıştım. Gelen Asaf abiydi.

“Eee hadi,” dedi kızar gibi. “Herkes hazır... Hızlı olun.”

“Geliyoruz, Asaf,” dedi Araf. “Sen çık.”

Asaf abi ikimizi birkaç saniye süzdükten sonra odadan çıkıp kapıyı kapattığında yeniden tek kalmıştık. Araf’a doğru çevirdim bedenimi sessizce.

“Anlaşmamız bu,” dedi tok bir sesle, göz gözeydik. “Artık evliyiz, reddetme şansın kalmadı.”

“Zaten reddetmezdim.”

Kafasını ağır ağır salladı ve kâğıdı alıp katlayarak cebinden içeri gönderdi. Ayağa kalktı sonrasında, bir elini de bana doğru uzattı.

“Gitme zamanı.”

Soğuk ve uzak sesine alıştım aslında ama anlaşacağımız gün olduğu hâlini tercih ederdim. Serkan’ın sözlerinden sonra kafasından ne geçiyordu, bilmiyordum ve bu yüzden gördüğüm hâlimden anlam çıkarmak zordu. Hiçbir sebep de yoktu ortada. Bana kötü davranmıyordu sonuç olarak.

Elimi avucuna bırakıp ayaklandığımda gelinliğin eteklerini düzelttim ve avucumu koluna doğru kaydırđım. Yavaş adımlar eşliğinde yürümeye başladığımızda kalbim ağzımda atıyordu. Araf Altemur için durum neydi acaba? Sahte de olsa gerçek bir şekilde evlenmiştik. Anlaşmayı imzalamadığımızı düşününce her şey inanılmaz sahici geliyordu. Odadan çıktığımızda, insanların hayran bakışları arasından geçtiğimizde ve bir köşede

ağlamak üzere olan annemin gözleri ile denk geldiğimde inanılmaz bir duygu yoğunluğu da hissediyordum.

Her yerde isimlerimiz *Reha&Reva* olarak yazılıydı. Buna da dikkat etmiştim o anlarda.

Göstermelik bir nikâh memuru gelmişti. Şahit olarak ben hâlâ İzmir’de hiçbir şeyden haberi olmayan arkadaşımın olmasını istesem dahi şahidim Sara’ydı. Araf Altemur’un ise Engin diye bahsettiği o adamdı.

Nikâh memuru konuşurken gözlerim anlık olarak babama kaydı. Tuğrul amca ile yan yanalardı ve doğruca bizi izliyorlardı.

Evetler söylendikten sonra gelini öpme aşamasında kulaklarım uğuldamaya başlamıştı çoktan. Kalbim göğsümden fırlayıp kemiklerime doğru çarparken parmak uçları çenemin ucunu kavrayıp havalandırdı, parmak uçlarımda yükseldim; gözleri gözlerime değdiğinde ise bambaşka bir ana düşmüşüm gibi hissettim. Beni öpecek miydi? Onu öldürürdüm. Öpmeyecek miydi? Çok kötü hissettirebilirdi. Nasıl öpüyordu? Ben daha önce hiç öpüşmemiştim bile.

Yüzüme eğildi, dudaklarımın köşesini öptü.

İşte tek temasımız da buydu.

Neredeyse tüm bir yıl boyunca.

Sessizce geri çekildiğinde ben de kendime gelerek önüme çevirdim bedenimi. Bakışlarımı kaçırdım ve saniyelerin hızına kapıldım. İlk dansımız için orta zemine yürüdüğümüzde dingin bir müzikti etrafa yayılan. Hangi şarkı olduğunu çıkaramamıştım, tüm alanımı Araf Altemur işgal etmişken fazlaca zordu. Bir avucum omzuna yerleşirken o belime sarmıştı ellerini. Etrafta bizi izleyen insanları es geçersen daha kolay olabilirdi ama hayatımın hiçbir alanında ilgi odağı olmayı sevmeyen benim için can sıkıcıydı her şey.

“Neden bu kadar gerginsin?” diye fısıldadı kolları arasında olduğum adam, başımı yüzüne doğru kaldırıp gözlerine baktım.

“Tüm ilgi üzerimizde çünkü?”

“Doğal olan bu.”

“Sen neden böylesin ya?” Kaşlarım çatışmıştı. “Her gün evleniyor gibisin. Daha önce evlenmiş olma ihtimalin?”

Sessizce güldü. On günün ardından yine de dudaklarının kıvrıldığını görmek iyi hissettirmişti. “İlk ve son evliliğim muhtemelen sensin.”

“Neden yeniden evlenmeyeceğinden bu kadar eminsin ki?” diye sordum ona uyum sağlayıp kolları arasında salınırken. “Olabilir.”

“Sanmıyorum,” dedi. “Hayatımı böyle yaşamak ıstırap olurdu.”

Gözlerimi devirdim sessizce. “Bari beni etrafımda falan döndür,” dedim. “Başım döndü sallanmaktan.”

Dudakları düz bir çizgi hâlinde gerilirken bir elimi yakaladı ve beni etrafımda döndürüp yeniden kolları arasına aldı. İşte bu iyiydi.

“Marifetlisin en azından,” dedim gülerek.

“Eh, her konuda.”

Aklım başka yerlere kaydığı sırada ifademi düz tutmaya çalışıp bitmek üzere olan müziğin ritmine uyum sağladım. İkinci çalan müzik açık havada yayıldığı sırada biz kenara çekilmiş, insanların arasına karışmıştık çoktan. Ben annemlerin yanına gitmiştim, Araf ise arkadaşlarının. Babam ve annem dansa kalktığından pek de yanlarında kalamamıştım tabii.

Yazgı çocukları Nilüfer halaya teslim edip gelmişti ilerleyen dakikalarda. Nilüfer halanın migreni tutmuştu gürültüden, bu yüzden de erken ayrılma kararı almıştı. Yazgı arada yanıma uğrayıp bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyordu ya da makyajımı kontrol etmekle uğraşıyordu. Gerçek anlamda beni sevdiğini hissettiğim sayılı kişilerdendi. Asaf abi de o insanlardan biriydi.

Akşam karanlığı çöküp ışıklar yandığında, sahilde vuran dalgaların sesi bize eşlik ederken herkes sınırsızca eğleniyordu. Babam ve Tuğrul amca halaya bile kalkmıştı. Çok insan çağırmamıştık ve yanımızda olan herkes neredeyse yakınımızdı, bu yüzden de kimse eğlenmekte sıkıntı görmüyordu.

“Balayına gidecek misiniz?” diye sordu Yazgı yüksek bir masanın çevresine kurulmuş ayakta dikilirken, ona doğru yöneldi gözlerim. Yeşil, mini bir elbise içerisinde oldukça güzel görünüyordu.

“Hayır,” dedim. “Burada yeterince tatil yaptık.”

Güldü Yazgı, omzunu omzuma çarptı bilerek. “Balayı tatil için değildir ki...”

Birdenbire basan utanç boynumdan yukarı derin bir ısı yaydığı anda “Konuşma şunları,” dedim kısık bir sesle, istemsizce zihnimde balayı şekilleniyordu.

“Ne? Olacağı söylüyorum!” Gülümsedi Yazgı sessizce. “Bu gece de farkı olmayacak zaten.”

Geceyi otelde geçirip sabah İstanbul’a döneceğimizi söylemişti Araf. Büyük bir ihtimalle sabaha kadar uyuyamayıp dolanacaktım ama sabah yeni bir hayata başlayacakmışçasına heyecanım diriye. Öyleydi de gerçi.

“Yazgı ya... Lütfen, sus.”

“Tamam, tamam,” dedi. “Belki konuşmak istersin diye açtım konusunu... Genelde merak edilir.”

“Ben etmiyorum.”

“Korku da mı yok?”

“Ay neden olsun?”

“Neden acaba?”

“Yazgı!”

Bir an Asaf’ın onu çağırdığını duyduğumuzda kendimi şu denizde boğma kararım ertelendi. Yazgı kocasının yanına ilerlerken annem görüş açıma girmişti, hızlı hızlı yanıma geliyordu.

“Nerede kaldı bu çocuk?” Kıstığı gözleri arasından etrafı kolaçan ederken elindeki bardağı masaya koydu. “Düğün bitecek yarım saate.”

Kaşların çatıldı. “Kim?”

“Serkan tabii. Sabah sen hazırlanırken gelmiş,” dedi sonrasında, dudaklarına götürdüğü portakal suyunu geri çekerek. “Ama Araf oğlum kovmuş nedense... Ne dönüyor sizin aranızda? Bir garipsiniz.”

Serkan mı gelmişti? Geçen günler boyunca onu gördüğüm her yerde ışık hızıyla uzaklaşıyordum. Sonuç olarak o gece beni öpmek için yeltecek kadar ileri giden bir adamla yeniden bir arada olmak hiç doğru gelmiyordu.

Omuzlarımı silktim yavaşça. Gözlerim karşı tarafta dört kişilik bir grupla ayakta dikilip sohbet eden kocama kaydı. En son dans ettiğimiz sırada yan yanaydık ve şimdi ise oradaydı. Serkan’ı kovmuştu demek... Ne ilginç adamdı.

“Bir şey olduğu yok,” dedim kuru bir sesle. “Beni rahatsız eden birkaç davranışı oldu... Uzaklaştım.”

“Neymiş o?” Kaşları çatılmıştı annemin, yanağıma dökülen bir bukleyle kenara itekledi. “Kocan da mı biliyor?”

“Evet,” dedim. “Ne olduğunu boş ver anne, önemsiz.”

Kollarımı birbirine dolarken gözlerimi hâlâ karşımdan alamadığımı fark ettim. Araf Altemur bir anlık başını çevirdiğinde göz göze kaldık, işte tam da o an gözlerimi o taraftan kurtarabildim.

“Kızım,” dedi annem ona baktığımda. Saçları topuzdu ve yüzünde ağır bir makyaj vardı. “Yarım saat önce tebrik için geleceğini söyledi... Ben de gel, dedim.”

Duraksadım. “Ciddi olamazsın, anne.”

“Ay ben ne bileyim karı koca cephe aldığınızı,” dedi mahcup olmuş gibi. “Sen seversin Serkan’ı, doğruca İstanbul’a geçeceksiniz... Gitmeden görüşün dedim.”

“Süper yapmışsın anne, cidden...”

“Ah, işte bak geliyor,” dediğinde gözleri terasın girişine kadar uzanmıştı, mavi-yeşil gözlerim telaşla Araf’a çevrildiğinde omuzlarımı dikleştirdim. Arkadaşlarına bir şeyler anlatıyordu. Eğer görmemesi için uğraşacak olursam daha da telaş ederdim. Bu yüzden sıradan davranmaya özen gösterdim.

Yeni bir eğlence şarkısı çaldığında Tuğrul amca kahkaha atarak babamı çekiştirdi peşinden. Bu gece en çok onlar eğleniyordu. Ben ise şimdi eğlenmekten oldukça uzaktım.

Serkan yavaş adımlarla yanımıza geldiğinde suratında anlaşılmas bir ifade vardı ama kederliydi belli ki. Beni seviyor oluşuna hâlâ aynı oranda şaşkındım.

“İyi akşamlar,” dedi kuru bir sesle, üzerinde beyaz bir tişört vardı. Bir elini bana doğru uzattığında avuç içim kaşındı, tereddütte kalsam da karşılık vererek elimi uzattım. “Tebrikler.”

Sahte bir tebessüm oluştu dudaklarımda. “Sağ ol.”

Elimi geri çekeceğim sırada da Araf’ın kısıtğı bakışlarını, saniye geçmeden olduğumuz tarafa gelen adımlarını seçebildim. Bakışlarımı kaçırıp hızla elimi de geri çektim.

“Git hadi, Serkan,” dedim acele acele, Bihter teyze annemi çağırduğundan koştur koştur onun yanına gitmişti. Şimdi yalnızdık ve felaket yaklaşıyor gibiydi.

“Sadece tebrik için geldim, Tamay. Kocan olacak adam sabah kovdu beni...”

“Acaba neden?”

“Çok ısrarcıymışım... Sadece seni görmek istedim!”

“Görme beni,” dedim sertçe yutkunup. “Lütfen, şimdi git...”

Araf Altemur ceketini çıkarmış, beyaz gömleğinin kollarını sıvamışken Serkan’ı omuzlarından bir adım geriye itekledi ve yanımda durdu.

“Ben sana karımın yakınında dolaşma demedim mi?” diye sordu tehditkâr bir tavırla. “Söyle. Bu sabah... Ne söyledim ulan ben sana?”

“Sadece tebrik etmeye gelmiş,” dedim gerginlikle etrafa kaçamak bakışlar atıp. “İnsanlar yanlış anlayacak, büyötmeye gerek yok.”

Serkan sabır dilenir gibi nefes aldı ve bana baktı bir kez daha. “Görürüz, Tamay. İstanbul’da olduğumu unutma. Yabancılik çekersen beni ararsın,” dedi dümdüz. “Tatsızlık çıkmasın şimdi, gideyim ben.”

“Siktir git,” dedi Araf buz gibi bir sesle. “Yabancılik çekersenmiş...”

Serkan dişlerini sıkarak burnundan nefes aldığında bana değdi gözleri, sonrasında sırtını dönüp uzaklaştı yanımdan. Bir süre gidişini izlerken tek ayağıma verdim ağırlığımı, kollarımı önümde birleştirip bağladım ve yanımdaki adama baktım.

“Tamay,” dedi bana doğru döndüğünde, kaşları çatıktı. Çene kıvrımı bir bıçak kadar keskindi. Durdu. “Bu piç İstanbul’da mı yaşıyor?”

“Evet,” dedim kuru bir sesle. “Orada üniversite okuyor.”

Başını ağır ağır salladı. Kısa bir sessizlik yaşandı aramızda.

“Anladım,” dedi soğuk bir şekilde, alt dudağını yalayıp. “Israrcı puştun teki.” Dik dik bakıyordu gözlerime. “İstanbul’da yabancılik çekeceğin hiçbir şey yok, o çocuk hayatının neresinde, bilmiyorum ama onu aramana gerek olmadığını bil.”

“Onu aramayacağım zaten,” dedim kaşlarımı daha sert çatarak.

“Biliyorum,” dedi. “Bilmen gereken şey... Sıkıntın olsa bile benim orada olacağım.”

İşte bir anlık şaşırdığım da buydu. Her ne kadar birbirimizden uzak duracak olsak da, bir yerde onunla bir sırrımız ve anlaşmamız varken orada kendime yakın bulabileceğim tek kişi de aslında oydu. Bunun o da farkındaydı. Altemurlar benim uzun yıllardır tanıdığım insanlardı. Ama bu durumda kocam olacak Altemur ilk sıradaydı.

“Tamam,” dedim başımı sallayarak. “Zaten böylesi daha doğru olur.”

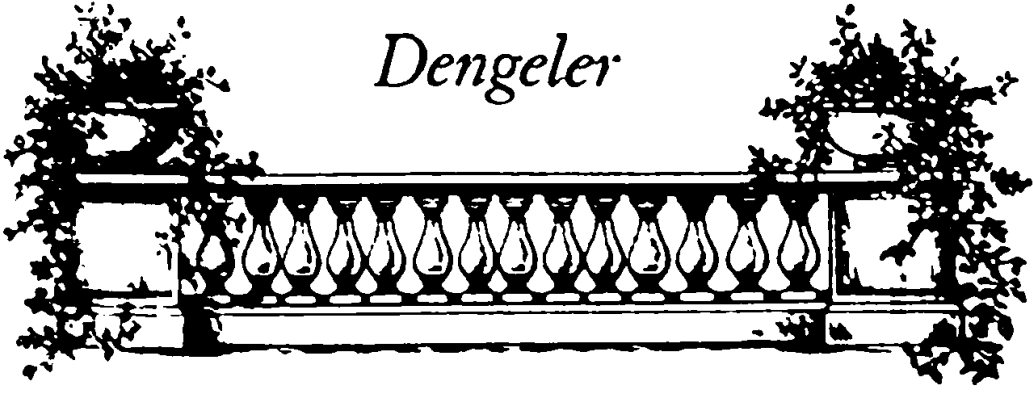
“Öyle.”

İstanbul’da yabancılik çekeceğin hiçbir şey yok. Sıkıntı yaşayacak olsam da yardımcı olmak için sahte kocam bir kapı ötemdeydi nasıl olsa.

Ya da ben öyle olur sanmıştım.

Ta ki her geçen gün birbirimize daha çok yabancılaşana kadar.

Dengeler

*Aylar Sonra,
Nisan*

“Çok eğleneceğimizden hiç kuşku yok...”

Derin bir nefes çektim içime ve gözlerimi yavaşça devirerek elimdeki karton bardağı masanın üzerine bıraktım sessizce. Dersten sonra üniversitenin civar kafelerinden birine gelip oturmuştuk ve Gözde iki saat kadar önce ortaya attığı fikrin senaryosunu kuruyordu saatlerdir. Ne kadar eğleneceğimizden, buna ihtiyacımız olduğundan ve daha nicesinden... O, içimizden en çenesiziydi. Buket ve Pınar bile sıkılmıştı bu mevzudan.

“Gökalp gelir mi?” diye sordu Buket, Pınar’a gözlerini çevirerek. Siyah saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu, elinin tersiyle onları geri itekleyip sırtından aşağı salındırdı. “Emir soruyor... Ona söyledim. Benimle gelmek istedi... ama yalnız olsun istemedim.”

“Kızım, ne ara söyledin ya! Yuh...” Gözde homurdanırken şaşırılmış gibi gözleri irileşmişti hafifçe.

“İnanılmazsın... Her boku haber vermeyin şu adamlara, canım. Biraz kendi özeliniz olsun.”

Buket gözlerini devirdiğinde, “O iş öyle olmuyor,” dedi. “Dördüncü yılımızdayız biz bir kere... Haber vermem şart. O da veriyor çünkü.” Sert bir nefes aldı ve Pınar’a çevirdi gözlerini. “Eee?”

“Birazdan ararım, balım. Sanırım o da gelir,” dedi Pınar, dirseklerini masaya yaslayarak düşünür gibi durakladı. Pınar ve Buket çocukluk arkadaşlarıydı, dönemin en başında onlar benim yanıma gelmiş ve zamanla da küçük bir grup oluşturmuştuk. Gözde aramıza en son dahil olandı.

“Ama yanlış anlaşılma olmasın... Onlar ayrı takılırlar zaten, biz bir arada oluruz,” dedi Buket, Gözde ve bana açıklama yaparak. “Öyle,” diye onayladı onu Pınar. “Sizde de bir şeyler olsa dörtlü *date* yapardık ama...”

İç geçirerek dudaklarımı birbirine bastırdım. Acaba evli olduğumu bilselerdi ne düşünürlerdi?

“Ay yok, biz böyle iyiyiz,” dedi Gözde net bir sesle, bana çevirdi parılayan ela gözlerini. “Değil mi, Tamay?”

“Hı-hı,” diye mırıldandım yalandan, evli olsam da sonuçta o adam ile ilişkim de yoktu aslında. “Öyle tabii.”

Sırtımı geriye yasladığımda elimdeki telefonu kaldırdım ve ekranı aydınlatarak gözlerimin önünde beliren saate baktım.

19.11.

Bir bacağımanın üzerine attığım bacağıma indirdim ve aceleyle karşımda oturan üçlüye diktim gözlerimi. “Benim artık kalkmam lazım,” dedim hemencecik, siyah çantamı elime alarak ayaklandığımda tüm gözler üzerime çevrilmişti. “Siz devam mı?”

“Biraz oturur kalkarız, Emir gelecek,” dedi Buket, simsiyah saçlarını kulağının arkasına sararken parlayan kahverengi gözleri gözlerimdeydi. Emir erkek arkadaşıydı.

“Yarın geliyorsun ama bak!” diye atıldı Pinar ardından, göz ucuyla Gözde’ye doğru baktı. “Bu kadar çeneyi boşa yapmadı bu kız.”

“Aşk olsun, Pinar!”

“Ne?” diye sordu Pinar şaşırır gibi. “Susmadın, gitti!”

“Başlamayın şimdi, kavganın sırası değil. Geleceğim zaten,” dedim kaşlarımı çatıp. Üzerime şişme montumu geçirirken gözlerim camların arkasındaki karanlığı süzüyordu. Beş dakikaya kadar Engin beni alacaktı, ona caddenin bir köşesinde beklemesini söylemiştim.

Kızlar ile Uludağ konusunda sözleştikten sonra kafeden ayrıldığımda soğuk havanın kollarına attım kendimi. Bugün takvim yaprakları 17 Nisan’ı gösteriyordu ve kayak sezonu bu yıl kış uzadığından birkaç gün uzamıştı. Son demlerini değerlendirme fikri de Gözde’ye aitti. İki gün kafa dağıtmaya ihtiyacım vardı. Özellikle şu sıralar... Engin’e beklemesini söylediğim tarafa yürürken cebimde titreyen telefon bir anlık duraksamamı, ardından cebimden çıkararak doğruca yanıtlamamı sağladı. Arayan annemdi.

“Efendim, anne,” diye açtım telefonu kulağıma dayayıp. Bir elimi montun cebine yerleştirmiş yavaş adımlarla yürümeye devam ediyordum.

“Ayy... Tamay, nasılsın diye arayalım dedik babanla.”

“İyiyim,” dedim gülümseyerek. “Arkadaşlarla oturuyorduk, şimdi eve geçecektim.”

“Aman diyeyim dikkatli ol yavrum, büyük şehir... Ben korkuyorum oradan,” dedi annem, Engin’e ait arabayı gördüm aynı saniye. “Tek başına mı döneceksin? Araf oğlum almıyor mu?”

Araf Altemur. Sertçe yutkunarak cebimdeki elimi yumruk yaptığımda yüzüme vuran soğuk rüzgârlar arasında kuruyan dudaklarımı ıslattım.

“O alacak,” dedim yalan söyleyerek. “Hatta arabasını gördüm şu an... Her an pat diye kapatabilirim, haberin olsun.”

“Ay kızım, sen de bir acayipsin... Arabaya binersen ver biz de konuşalım çocukla.”

“Şarjım az,” diye geri çevirdim anında. “Siz bir konuşmaya başlayınca susmuyorsunuz, eve geçince onu ararsın.”

Yalancının teki olmuşum aylar içerisinde. Araf Altemur’un da benden pek farkı yoktu, yani en azından öyle olmalıydı... Zorunda kalmadıkça görüşmediğimizden dolayı onun cephesinde durumlar ne boyuttaydı, bilemiyordum. Engin ne kadar anlatırsa o kadarına hâkimdim yalnızca. Ki, o da bana onun hakkında bir şey söylemek konusunda çok cimriydi. Ben ise *beni alakadar etmiyor*, diye düşünüp sormayacak kadar akli başındaydım. *Ne kadar olursa artık.*

“Olur, aranız biz,” dediğinde arabaya birkaç adım kala durdum, herhangi bir şey söylemeyecekse kapatacaktım. “Bihterciğimle görüştük az önce... Çok güzel planlar yaptık. Yazın yine hep birlikte buraya gelecekler. E tabii siz de geleceksiniz... Araf oğluma söyle her şeyini ona göre ayarlasın, aylar var. Sonra plansız iş yapınca somurtup duruyor.”

Engin bir sorun var sanıp şoför koltuğundan indiğinde başını bana çevirir çevirmez telefonu işaret ettim. Anlamış gibi dudaklarını birbirine bastırdı ve yeniden arabaya geçti.

“Anne ya,” dedim aynı anda gülerek başımı iki yana salladığımda. “Somurtmuyor, sadece...” İfadesini gözlerimin önüne getirmeye çalıştım. Dümdüz bakıyordu yalnızca, birkaç defa bizimkiler Altemurların yanına geldiğinde gördükleri o anları hesap ediyorlardı. “Yani, o biraz böyle bir adam. Düşünceli olduğunda öyle görünüyor.”

“Ay ben bilmem, Tamay. Söyle kocana, düşüncelerini de bırakıp gelsin...”

“Tamam, söylerim,” diyebildim konuyu kapatmak için. “Öpüyorum şimdi... Kapatmam gerek, babama da selam söyle.”

“Onun da selamı var, aşkım,” dedi annem. “Hadi dikkat edin.”

Telefonu kapattığında ben düşüncelerimi nereye bırakacağımı henüz çözememiştim. Bir türlü arınamıyordum kafa yorgunluğumdan, öyle bir çıkmaza düşmüştüm ki hiçbir şey istediğim gibi gitmiyordu sanki. Alt dudağımı ısıtırıp sessizce yürüdüm ve arka kapıyı açarak koltuğa yerleştim. Arkamdan kapıyı kapatırken sırtımı koltuğa yaslamış, üstüme çöken yorgunlukla sert bir soluk vermiştim.

“Merhaba, Engin,” dedim arabayı çalıştırıp yola çıkaran adama bakarak.

“Merhaba, Tamay Hanım,” dedi etrafı kontrol edip sinyali kapattığında. “İyisinizdir umarım.”

“İyiyim...” Kucağıma koyduğum çantanın üzerindeydi ellerim. “Bugün yorulduğum sadece... Kızlar da ısrar edince oturduk. Ne ara bu kadar zaman geçmiş, fark etmedim bile. Seni de bu saatte rahatsız etmek istemezdim ama...”

“Olur mu? Ne rahatsızlığı... Bu benim görevim,” dedi problem eder gibi durmazken. “Ayrıca görevim olmasa da abiler bugünler içindir.”

İçten bir şekilde güldüm. Engin gerçekten iyi bir adamdı ve her koşulda bana yaklaşımı bahsettiği gibi abilikten öte olmamıştı. Güven veriyordu bana. Herhangi bir sıkıntım olduğunda ona söylemek konusunda tereddüt etmiyordum. O da hızlıca çözmek konusunda ustaydı. Araf Altemur ile haberleşmemizi bile sağlayan oydu, aracılık yapıyordu ve sorgulamadan yapan bir adamdı; bir gün isyan edip ortadan kaybolacak olsa ikimiz de kalakalırdık büyük bir ihtimalle.

“Teşekkür ederim,” dediğimde yolun hızla akan karartısına bakıp tekrardan ona doğru çevirdim gözlerimi. “Sana bir şey söyleyeceğim...”

“Tabii.”

“Yarın Uludağ’da tatil ayarladık kızlarla,” dedim bu kez. “Sabah erkenden çıkarız, zaten iki gün... Haberiniz olsun.”

Çoğul eki Araf Altemur’a yönelikti. Her ne olursa olsun anlaşmamıza uyum sağlıyorduk ama son iki haftadır birbirimize böyle konularda haber vermeyi de kesmiştik. Sebepsizce uzaktık aslında ve buna bir son vermek için de ilk hamleyi yapmakta sorun görmüyordum. Zaten iki hafta içerisinde haber verebileceğimiz bir değişim yoktu. En azından benim tarafımdan...

“Araf Bey’e iletirim,” dedi Engin. “Keyifli vakitler.”

Ona kısa bir teşekkür ederek başımı cama doğru çevirdim. Akıp giden yolu izleyen yalnızca gözlerimdi kafamın içi bambaşka işliyordu. Geçen

ayları düşünüyordum. İlk andan bu yana sözümüze ne kadar da sadık olduğumuz ortadaydı. İstanbul'a gelir gelmez imzaladığımız sözleşmelerin birer kopyası evlerimizde de duruyordu mesela. Maddeler açıktı. Gerekmedikçe yüzük takmıyorduk. Maddeler arasında uymadığım yalnızca buydu. En azından ben takmıyordum ve bundan kocam olacak adamın haberi yoktu; son iki haftadır parmağıma bile geçmemişti o halka. Zaten genelde Altemurların geldiği günlerde takıyordum, her şey ise onlar kapıyı örtüp gidene kadardı. Sonra doğruca kendi daireme geçiyor ve yüzüğü de çıkarıyordum.

İkinci madde açısından da güvenimiz birbirimize tamdı. En azından öyle olmalıydı. Eve henüz birini atmamıştı, Engin'in söylediğine göre işine odaklıydı ve eğer yalan değilse herkese karşı mesafesini de koruyordu. *Benim gibi*. Şirkette ise Azra'yı görünce kaçacak delik aradığından emindim. Dokuz ay bir şeyler değiştirmiş miydi acaba? *Her neyse*.

Aslında en önemli madde ayrı yaşamaktı ve öyle çok uyum sağlıyorduk ki buna, bazen evli olduğumu bile çıkarıyordum aklımdan. Bazen hiç karşılaşmıyorduk. Bazen ise karşılaşsak bile hiçbir şey konuşmuyorduk. Karşılıklı dairelerde yaşıyor olsak da, onun bana söylediği gibi orada olduğunu bilsem de bir sıkıntımd olduğunda Engin'e söylemeye o kadar çok alışmıştım ki eğer Araf Altemur'un karşısına geçip bir şey söylememi isteseler diken üzerinde çıplak ayaklarla yürümemin daha kolay olacağını söylerdim. Hâlbuki Engin ilk ona iletiyordu her şeyi. Bundan emindim... Sorgusuz sualsiz koştur koştur ona yetiştiriyordu ve Araf hiç bahsedilmemiş gibi davranabiliyordu. *Acaba Engin gerçekten de haber vermiyor olabilir miydi?* Bunu da hiç sanmıyordum.

Öte yandan öylesine gericiydi ki aramızdaki her şey... Onu Kalkan'da gördüğüm ilk gün bile böyle olmadığına kalıbımı basabilirdim. Daha iyi anlaşılabileceğimizi biliyordum mesela. Kalkan'da, evlenmeye karar verdiğimiz o gece ispatlamıştık bunu. Konuşabiliyorduk hiç değilse. En azından, ailesi geldiği zamanlarda olduğumuz gibi birbirimize karşı ilgili rolünü yapabildiğimize göre ikimiz yalnız kaldığımızda da sorunsuzca iyi iki arkadaş da olabilirdik. Ama olmuyordu. Sanki o anlık bir sahne kuru-luyor, biz karı-koca oyunumuzu oynuyor ve ardından herkes toz olunca sahneden iniyorduk. İşte bu kadardı. Şimdi ise... mesafeliydik.

Yine de sorun etmiyordum. Her ne kadar ara sıra sinirlerim bozulsada gün içerisinde hayalim olan okulda, ulaşabildiğim her şey beni tatmin ediyordu. Tam da bu sebepten, bir an bile pişman olmamıştım. Tamay

Reva Altemur olmak şu âna kadar hiç eksi puan getirmemişti. Her zaman lehimeydi bu durum sanki.

Acaba Araf Altemur pişman olmuş muydu? *Keşke*, demiş miydi? *Olmasa da olurdu*, diye geçirmiş miydi kafasının içinden?

“Engin,” dedim derin sessizliği bölerek, beş katlı binanın olduğu iki bloklu lüks siteye girdiğimizde.

“Efendim?”

“Sana hiç bir şeylerden bahsediyor mu?”

Kaşlarının kalktığını hissettim. “Araf Bey mi?”

“Evet...”

“Ne gibi bir şey?”

Arabayı otoparka çekerken yutkundum belli belirsiz. “Bilmiyorum... Benim hakkımda mesela?”

“Sizi soruyor,” dedi. “Bunu merak ediyorsanız.”

Kalbim aniden irkilir gibi hızlandığında duraksadım. “Soruyor mu?”

“Evet, durumunuzu kontrol etmek için...”

“Ne gibi bir durum?”

“Okul hayatınız, bir sıkıntınız...”

Omuzlarımı düşürdüm ağırca. “Anladım,” diyebildim. “Mesela... hiç bu evlilik hakkında kötü bir şey söyledi mi? Pişman mı mesela?”

Arabayı park ettiğinde motoru kapattı. Kafasını iki yana salladı usulca. “Böyle şeyleri benimle paylaşmaz, Efendim,” dedi. “Bilgi alır, o kadar.”

“Of, Engin... Benim hakkımda her şeyi biliyorsun ama o tarafta tık yok.”

“Araf Bey paylaşmıyor, Efendim.”

“Ya da sen benimle paylaşmaman konusunda tembihleniyorsun? Olabilir mi?”

“Hayır.”

Zerre güven vermiyordu bu konuda. Kapı koluna uzanırken duraksadım ve gözlerimi kıstım. “İyi yleyse... Bunları sorduğumu sakın ona söyleme, ben tembihliyorum.”

Durdu. Birkaç saniye bekledi ve başını salladı sadece. Derin bir nefes vererek arabadan indiğimde kapıyı kapatıp binanın asansörüne ilerlemeye başladım. Otopark açıkta değildi ve binanın içerisindeydi. Kendime bir araba mı alsaydım acaba? Ehliyetim zaten vardı. En azından küçük bir arabam olursa sorunum kalmazdı ama kendi paramın o kadar da fazla olmadığını biliyordum. Babama söylemeliydim.

Aklıma not alarak Engin'in gelmesini bekledim. Büyük ihtimalle Araf Altemur'a Uludağ fikrini söyleyecekti ve bu yüzden de o da benimle geliyordu. Araf evdeydi öyleyse... Dün gece yarısından sonra gelmişti mesela. Bunu nereden mi biliyordum? Eh, karşı daireyi takip etmek büyük bir sır olmamalıydı. Elbette kendi içimde. Asansöre bindiğimizde kollarımı birbirine bağladım ve son kata tuşladım. Burada daireler dubleksti ve ev aslında tek kişi için çokça büyüktü. Bana büyük geliyor da olabilirdi.

Asansörden indiğim gibi kendi daireme yürürken Engin'e son kez bakıp küçük bir baş selamıyla anahtarı deliğe geçirip açarak kendimi içeri atmıştım çoktan. Çünkü Araf Altemur'un kapıyı açtığı âna denk gelip onunla karşılaşmak hiç istemiyordum.

İlk önce doğruca odama geçtim. Kısa bir duş alıp günün yorgunluğunu atarak pijama takımımı giyindiğimde saçlarımı kurutuyordum ki yatağın üzerine bıraktığım telefonum çalmaya başladı. Kurutma makinasını kapatıp yanıma bırakırken telefona kaydı gözlerim. *Yazgı*.

Dudaklarımda beliren sessiz bir tebessüm eşliğinde telefonu elime aldığım da doğruca aramayı yanıtladım. "Buyurun, benim," diye mırıldandım.

"Tamay," dedi Alin telefonun diğer ucundan. "Sensin dimi..."

Alin, annesini beni aramak konusunda sık sık rahatsız etmek gibi bir huy edinmişti. Yazgı geçen gece bahsetmişti bundan. "Söyledim ya, benim..."

"Tami... Sen neden gelmiyorsun bize?" diye sordu kırgın bir şekilde. İçli bir nefes aldı. "Ben çok üzülüyorum... Amcam da gelmiyor."

"Çok yoğunuz, ondan canım..."

"Ne yapıyorsunuz?"

"Bir şeyler işte... Söylesem de bilmezsin."

"Yeni evliler ne yaparmış söyledi bana babanem..."

Babaannem bile diyemiyordu ve Alin'in konuştuğu kelimeler beni arada güldürüyordu.

"Bak, meşgullermiş," dedi Yazgı arkadan, kısık bir sesle. "Hadi, ver telefonu... Ben konuşurum."

"Hayır!" diye karşı çıktı Alin, sonra ofladı derince. "Yemge..."

"Efendim?"

"Amcamla gelsene bize..."

"Geliriz," diyebildim yalnızca, genelde birlikte bir yerlere gitmek konusunda hiç uyumlu değildik. Herkes bize gelebiliyordu ama biz çift

olarak bir yere gitmeyi zorunda kalmadıkça tercih etmiyorduk. “Amcana söylerim... İşleri bitince hemen size geliriz.”

“Babanenem dedi ki...” İstemsizce güldüğümde pürdikkat ondaydı odağım. Bir an sonra mızızlanan sesi doldu kulaklarıma, Yazgı telefonu elinden almış uzaklaşıyor olmalıydı. “Kusura bakma, Tamay ya,” dedi ardından. “Bizim kız böyle...”

“Bihter Hanım bir şey mi söyledi?” diye sordum merak ederek, Alin bir şeyden söz ediyorsa o şey yaşanmış oluyordu genelde. Dikkatli bir çocuktü ve hafızası da çoğu yaşıtından iyiydi. Kerem hiç böyle değildi mesela ama Alin herkesi dinleyip gözlemliyordu.

“Hayır ya, önemli bir şey değildi,” dedi geçirir gibi, kesik bir nefes aldığında kaşlarım çatıldı. “Siz ne yapıyorsunuz? Araf geldi mi?”

“Mutfakta, geldi...”

“Ay şu bizimkilerin boğazları yok mu zaten... Azra şirkette akşam yemeği olduğunu söyledi. Doymamış mı o?”

Gülmüştü bir anlık. Azra’nın her şeyden haberi olması artık şaşırmadığım bir gerçektü. Kabullenmişim.

“Doymamış,” dedim, keyfim kaçmıştı.

“Yazgı!” diyen Azra’nın sesini duydum aynı saniye. Kâbus gibiydi. “Hadi, bana yardım et! Karar veremedim! Şu elbise daha çok yakışıyor bana... Ne diyorsun? Hadi, gel bak!”

Yazgı sert bir nefes aldı. Azra’nın yanında olduklarını fark ettiğim saniye kaslarım daha sert kasılmıştı ama ifademi korudum, sanki mecburdum hiçbir şey belli etmemek konusunda. İstanbul’a ilk geldiğimiz sıralarda, neredeyse iki ay boyunca, Azra ile yüz yüze bile gelmemiştik. Araf ile aynı yerde çalıştıkları için onlar daha sık görüşüyordu, bunu o zamanlarda biliyordum ve bu yüzden benden önce de görmüş olmalıydı. Birlikte çalıştıkları ortamın nasıl bir yer olduğunu her zaman merak da ediyordum işin aslı. Ne kadar sık görüşüyorlardı? *Bana ne, canım.*

Alt dudağımı ıslatarak yutkundum belli belirsiz. “Sen en iyisi yardımcı ol... Konuşuruz yine.”

“Ay şey ya... bir iş için yurt dışına gidecek, valiz hazırlıyor,” dedi. “Çok kararsız... Yoruldum gerçekten.” Arkadan yeni bir yardım isteği daha geldiğinde Yazgı homurdandı. “Of... neyse, kapatıyorum fısıltı. Öpüyorum seni.”

Yazgı ile telefonu kapattığımda kulaklarımda yankı bulan boşluktan sebep birkaç saniye öylece duraladım. Sessizlik yoğunlaştıkça içimde

başka bir sıkıntı baş gösterdi. Azra'nın bu ailedeki yerini daha net görmüştüm geçen zamanlar boyunca, özellikle Bihter teyze için kıymeti büyüktü. Onu öyle çok benimsemişlerdi ki, öz kızları olduğu çıkarımını yapmak basit sayılabilirdi dışarıdan izleyen biri için. Aslında Yazgı da bu aileye sonradan dahil olmuştu ve onun yaptığı çıkarım da bundan farklı değildi. Benim de öyle, elbette.

Canımı sıkan hiçbir şey yoktu. Böyle bir şey benim gibi birinin canını sıkırmazdı. Sıkırmazdı işte. Eğer yabancılık çekiyor olsaydım kırılabilirdim belki ama ben yerimi biliyordum ve bu insanların yanından bir gün ayrılacak olduğumu hesaba katarsak bana olması gerekenden de iyi yaklaşıyorlardı. Tuğrul amca için özellikle.. Öyle kıymetli hissettiriyordu ki, her seferinde Azra'nın kıskanç bakışlarım yakalıyordum. Beni muhakkak arıyordu iki günde bir. Evlerine de sık sık çağırıyordu ama benim okul yoğunluğumun farkında olduğundan ses etmiyordu, Araf Altemur'u da her gün gördüğünden ondan bıktığını söylemişti telefonda. Yeniden güldüm ansızın. Tuğrul amca'yı gerçekten seviyordum. Bana babam gibi yaklaşıyordu.

Düşüncelerimin arasında elimden bırakmadığım telefon titrediğinde kendime gelerek ekrana baktım. Engin'di bu kez arayan.

"Efendim?" diyerek yanıtladım aramayı, telefonu kulağıma yaslayıp sırtımı dikleştirdim.

"Tatil işi," diye direkt girdi söze Engin, zaten konuyu hiç uzatmazdı. "Araf Bey'e ilettim..." Kaşlarım da anbean dikkatle çatıldı. "Kendisi izin vermiyor, Tamay Hanım."

"Ne?"

"Vermiyor."

"İzin vermiyor?"

"Evet, Efendim."

Sinirlerim tenimi kaşındırarak gezinmeye başladığında dişlerimi sıktım. Birkaç saniye sonra histerik bir nefes daha taşı dudaklarımdan. "Kim olarak?"

"Tam olarak, kocanız olarak," dediğinde başımdan alevler fırlayacaktı resmen. Boşluğa sabitli gözlerimin rotası öyle uç noktalardaydı ki, gözlerimi kör eden öfke daha yoğun bir hâl alıyordu. "Yani... kendisinin söylediği bu, Efendim."

"Şaka gibi ya... Gerçekten şaka gibi!"

"Gidecek misiniz, Tamay Hanım?"

“Tabii ki gideceğim, Engin,” dedim sertçe. “Haber olsun yeter, başka bir şeye gerek yok.”

Sabırlı olmaya çalışsam da bu adam karşısında öyle imkânsızdı ki, kalbim şiddetli bir çarpıntı tutturmuştu şimdiden. Birkaç saniye durulmak için bekledim ama mümkün değildi. Dudağımı kanatırcasına dişlemeyi keserek telefonu kapattığımda oturduğum yerden fırladım ve doğruca odadan çıkarak dış kapıya yürüdüm. Ayağımda terliklerim ve üzerimde ise yalnızca pijama takımı vardı. Saçlarım nemli ve dağınıktı. Gecenin bir yarısı katil olacaktım resmen. Onun yüzünden.

Saniyeler içerisinde kapıyı açtım, sonuna kadar itekleyerek karşı daireye yöneldiğimde göğsüm sığ nefesler tarafından işgal edilmiş gibi inip kalkıyordu. Kapının önüne geldim ve hızlı yumruklarımı sıraladım üzerine.

Çok geçmeden kapı açıldığında sert bir nefes bıraktım usulca. Engin duruyordu karşımda.

“Nerede o?” diye sordum öfkeyle içeri geçtiğimde.

“Valizini hazırlıyor, Efendim.”

Valiz? Ne valiziydi? Bir yere gidiyordu demek. O benden haber alırken benim onun hakkında tahmin bile yürütememem haksızlık değil de neydi? Çekilmez adamın tekiydi ve ciddi anlamda sinirlerimi o kadar bozuyordu ki, bir karış suda boğmaya hazır hâle geliyordum onu. Evlendiğimiz günden bu yana, bu konuda elbette hiçbir şey değişmemişti. Benim bir şekilde sinirimi bozacak kadar rahat bir tavırdıydı ve kendinden eminliğinden de ödün vermiyordu. Tam şu an bile Uludağ fikrine izin vermemişti ve emindim ki çok da rahattı.

Ve emin olduğum bir şey daha vardı, ilk andan bu yana... *İkimizin de birbirine ihtiyacı vardı.*

O kadar.

Birbirimiz için görünmez olmak fena sayılmazdı. Bunu inkâr edemezdim. Eh, bazı zamanlar -ki özellikle sıkıntıdan patlayacakmışım gibi hissettiğim zamanlar- sinir bozucu da olabiliyordu. Karşılıklı dairelerde yaşamak bir noktada -özellikle ailelerimiz ani bir şekilde geldiği anların hemen hemen hepsinde- mükemmel olabiliyordu ama mantıklı düşüncecek olursak masraftan başka bir şey de değildi. *Bize ne, Tamay. Böyle olması gerek.*

Adımlarım onun odasına doğru yöneldiğinde saniyeler içerisinde kapıyı kırarak gibi açtım ve arkamdan aynı sertlikle kapattım.

“Derdin ne ya senin?” diye yükselttim sesimi, kıyafet dolabına doğru dönüktü ve gömleği altında şekil alan kaslarına odaklanmayı reddederken radarıma almıştım onu. “Senden izin almıyorum ben, farkında mısın? Haber veriyorum. Ha ailen gelir, sorun çıkarır... bil diye söylüyorum; bir şeyler uydurman için fırsat yani.”

Üzerinde kalitesini belli eden beyaz bir gömlek taşıyordu, pantolonu bacaklarında hoş dururken onu incelemekten alıkoyamıyordum kendimi. En son onu gördüğüm andan bu yana on gün geçmişti. Genelde ısrarla o evden çıktıktan sonra çıkar veya ondan önce girer ya da ona görünmeyecek şekilde gelmeye çalışırdım. Hâlbuki ayrı hayatlar sürüyorduk ama bu bizim bir diğer rutinimiz hâline gelmişti işte. Karşılaşmamak için yoğun bir çaba döküyordum kendimce. O ise bunu da önemsemiyor olmalıydı.

Ağırca yutkundum. Kahve gözleri soğuk bir bakışla gözlerime ulaştınca göz göze kaldık. İfademi bozmadım. Güzel bakan kahve gözleri, esmer teni, çekici yüzü, uzun boyu ve olması gereken vücut yapısı ile ciddi boyutta yakışıklıydı. Bu benim nerede işime yarardı, hiçbir fikrim yoktu ama yan yana güzel bir çift gibi göründüğümüzü bilmek de bazen eğlenceli gelebiliyordu. *Neyse ki konumuz bu değil, Tamay.*

“Ne kadar da düşünceli bir kadınla evlenmişim,” dedi yatağın üzerindeki ağız açık valize doğru yöneldiğinde. “Tatile çıkacağını önce Engin’e haber verip cevabımı duyduktan sonra bana gelmen beni inanılmaz duygulandırdı.”

“Biz her zaman bunu yapıyoruz,” dedim anlamayarak, kaşlarını sertçe çatılmıştı. Gözlerim valizine dokundu. “Sanki ilk kez Engin’i aracı almışız gibi konuşma.”

“Önemli meseleler hariç.” Çatık kaşlarıyla bana bakıyordu doğrudan. “Anlaşmamız buna yönelik.”

Sakin ol, Tamay.

“Arkadaşlarımla birlikte hafta sonu Uludağ’a gideceğiz, yani yarın,” dedim. “Bu mu önemli mesele?”

Daha sert çatılan kaşlarının kıvrımı belirgince çatılırken “Uludağ’ta mı?” dedi sorarcasına, düz bir şekilde. “Yarın olacak planı gecemini bir yarısı haber veriyorsun, bir de Uludağ?”

“Aniden gelişti... Birkaç saat önce konuştuk.” Omuzlarımı sildim. “Kafa dağıtmak için planladık.”

“Kim bu arkadaşların?”

Omuz silktim. “Sen tanımazsın,” dedim çenemi hafif dikleştirerek. Uzun zaman sonra benim hakkımda sorduğu ilk soru arkadaşlarım mıydı? Hangi dağın tepesinden inmişti bu? İnsan en azından evliliğimiz süresi boyunca arkadaş olabileceğimizi falan söylerdi. Bu adam her şeyden o kadar uzaktı ama bu tür zamanlarda hayatımın merkezinde bulabileceğim kadar da can sıkıcıydı.

“İsim ver,” dedi tok bir sesle. “Gözde mi?”

Başımı belli belirsiz salladım. “O da var tabii.” Kaşlarım çatıldı anında, göğsüme çarpan farkındalıkla. “Sen onu nereden tanıyorsun?”

Birkaç saniye boyunca bana baktı, kahverengi gözleri uzun kirpikleri arasında çok güzeldi. Salonun yanan ışığının altında yürek hoplatan bir çekimi olduğu inkâr edilemezdi, 1,90 boyu ve kemikten örülü suratıyla kocamın mermer bir heykel olarak evin bir köşesinde durması iyi olabilirdi. Zaten pek farkları da yoktu. İçten içe güldüm ama dudaklarım sabit kaldı.

“Engin söyledi.”

Engin... Bir numaralı adamının ispiyonlamadığı ne vardı acaba? *Hiç.*

“Engin... Doğru,” dedim düşüncelerimden sıyrıldığımda. “Sana söylemediği ne var ki zaten!”

“Hiçbir şey.”

Dişlerimi sıktım tavrına karşılık. “Her neyse ya...” Başımı aşağı yukarı hareketlendirdim bir anlık. “Haberin olduğuna göre... hafta sonu gidiyorum.”

“Gitmeni istemediğimi söyledim.”

“Pardon?” Kollarımı göğsümde birbirine sararak kaşlarımı çattım. İfadem gerilmişti. “Senden izin mi istedim ben?”

Ağırca silktiği geniş omuzlarına değdi bir anlığına mavi-yeşil bakışlarım. “Arkadaşlarının hiçbirini tanımıyorum. Tanımadığım insanlarla gideceğini söylediğin herhangi bir cümlenin karşılığı bende olumsuz.”

Dudaklarım aralanırken ağzımdan çıkan *hah* sesine engel olamadım. Onu baştan aşağı süzdüm.

“Arkadaşlarımı tanımana gerek yok,” dedim dişlerimi sıkarak. “Gidip eğleneceğiz, bu kadar büyük bir mesele de değil bu... farkında mısın?”

Kapkara gözleri daha da koyulaştı sanki. “Eğlen, istediğin kadar eğlen,” dedi. “Ama bu tatil mevsusu benim aklıma yatmıyor.”

“Sen valiz hazırlıyorsun ve bana söylediğin şey bu mu?” Sinirlerim feci bozulmuştu. “İnsan önce kendine bakar be.”

“Ben tatile gitmiyorum, Tamay,” dedi sabrı taşmış gibi. “İş için gidiyorum ve sen bunu gayet biliyorsun.”

Duruşumu daha dik konuma getirdim. Sanki sözleriyle beni kendi içime çekilmeye zorluyordu. Haklı olabilirdi. O tam da işkolik bir adam gibiydi. Normalde de böyle miydi acaba? Yoksa onu gece hayatından uzaklaştıran ben miydim? Şu an bunu dert edemezdim. Daha önemli bir mesele vardı ve sessizleşip kabullenmek istediğim yoktu. Kavga da bir iletişim biçimiymiş ve son zamanlarda aradığım da buydu. Annem bu sözlerimi duysa beni gebertirdi mesela. Biricik damadıyla kavga çıkarmamın karşılığı onun için küçük çaplı bir kalp kriziydi.

“Bir nevi tatil,” dedim kabul etmeyerek. “İkimiz için de durumlar eşitse... Bana bu konuda karışma hakkın yok. Yarın gidiyorum. *Bana söylemedin ya da anlaşılmamızda böyle şeyler yok* deme fırsatını elinden aldığım için üzgünüm ama artık haberin de var. Bu kez senin yurt dışı seyahatinle denk gelmesi de güzel bir tesadüf işte... Ailene birlikte tatile çıktığımızı söyleyebilirsin. Nasıl fikir?”

“Boktan bir fikir,” dedi ağır çekime kapılan bir saniyede bir adım bana doğru yaklaştı. Gözleri boş olan parmaklarıma dokunduğunda gerildiğimi hissediyordum. Dudakları hafiften kıvrılır gibi oldu garip bir şekilde. “İsim ver,” dedi birkaç saniye içerisinde toparladığı mimikleriyle. “Kimler olacak?”

“Gözde, Buket, Pınar...” Derin bir nefes alarak gözlerimi kistim. “... bir de Buket ve Pınar’ın erkek arkadaşları.”

Kaşları havalandı ilgi çekici bir şey yakalamış gibi. “Eh, gördüğün gibi; işte gitmemen için bir sebep daha,” dedi geri çekilerek. “Arkadaşlarına iyi eğlenceler.”

Sırtını dönüp dolaba doğru düz adımlarla yürüdüğünde beynime vuran sinir atağıyla dişlerimi sıktım.

“Ne sebebiymiş ya o?” diye yükselttim sesimi. “Sebep olan bir şey yok. Ben yarın gidiyorum, bunu bir anla da sen önce.”

“Arkadaşlarının evli olduğundan haberleri yok,” dedi ifadesiz bir sesle. “Herkesin çift olarak katıldığı bir ortamda senin yalnız kalmanı istemeyecek çöpçatan insanların olduğunu tahmin etmek de zor değil. O yüzden...” Arkasını döndü, loş odada bütünleşen kahverengi gözlerine bakakaldım. “Gidemezsin.”

Karşılıklı en uzun konuşmamızın böyle bir konu yüzünden olacağını aklıma bile getirmemiştim. Sorgulamadan *tamam* diyecek veya hiç

yoktan, başını sallayıp geçip gidecek diye düşünmüştüm. Sahte de olsa bir evliliğimiz olduğu için bilmesi gerektiğine inanarak haberdar ediyordum. Hâlbuki belki de yokluğumu bile fark etmeyecekti. Şimdi... karşı çıkıyordu bir de. Utanmadan itiraz ediyordu.

“Bana mı güvenmiyorsun?” diye sordum aniden, erkeksi kokusu tarafından çevrelenmişim. “Öyle bir ihtimal olsa bile reddetmeyi biliyorum. Evliliğimizde *karşılıklı* sadakat önemli.”

O bir başkasını hayatına dahil edemeyeceği gibi bunu ben de düşünmüyordum. Hiç düşünmemiştim. Evliliğimiz bitene kadar böyle olacaktı.

“Bunun güvenle alakası yok.” Dik bakışlarının baskısı yüzümdeydi. “Hiç tanımadığın kadınlarla tatile gitmemi problem etmiyorsan, hay hay.” Başını küçük bir açıyla salladı ve dudaklarını ıslattı. “Ama ben sınırları olan bir adamım, kendime yapılmasını istemediğim bir şeyi sana da yapmam. Sahte de olsa evliyiz, bu durum değişene kadar dikkat etmek zor değil.”

Haksız olmadığını biliyordum. Herhangi bir şey hissetmiyor olsam da *kocam olarak* bir başka kadının yanında olduğunu bilmek istemezdim. Rahatsız olurdum en başta. Kıskanç yapım da buna izin vermezdi.

“Benim arkadaşlarım kız, erkek arkadaşları yanımızda bile olmayacak!” Gözlerinin içine bakıyordum. “Ayrıca Gözde de tek... Yani çöpçatanlık yapabilecekleri hiçbir şey yok.”

“Fikrim değişmedi ve değiştirmeye de niyetim yok.”

Dudaklarım başka bir cevap için aralandığı anda telefon sesi oluşan sessizliği yarararak kulaklarıma aktı. Tüm sözleri havada asılı kalırken kesik bir nefes çekti burnundan, elini cebine götürdü ve aydınlık ekrana düşen bakışlarım ismi göremeden aramayı yanıtladı. Kulağına götürdü saniyesinde.

“Ne var?”

Karşı tarafı dinledi. Kaşlarım ağırca çatılmıştı. Sanki... kadın sesi miydi o? *Bir de o kadar nutuk çekmişti.*

“Geliyorum.”

Saat gece yarısına yaklaşırken mi? Kaç dakika olmuştu hem evine döneli? Karşı dairede otururken ne zaman gelip gittiğine dikkat edebiliyordum kolayca. Yine de, bana neydi ki canım? Ne hâli varsa görebilirdi. Telefonu kapattığında derin bir nefes aldı ve kahverengi gözlerinin

radarına gözlerimi aldı. Duruşumu sağlamlaştırarak çatık kaşlarım altından yakışıklı yüzünü süzdüm sessizce.

“Gitmen gerek sanırım?” diye sordum dümdüz bir sesle.

“Öyle,” dedi bana karşılık. “Bu meseleyi dönünce konuşuruz.”

“Konuşacak bir şey yok,” dedim. “Ben gidiyorum, sen de artık biliyorsun.”

Kirpiklerinin kısıldığını fark ettiğimde dudaklarıma yayılan sahte kıvrımla ona bakmayı sürdürdüm. Yanlış bir şey söylediğimi hiç sanmıyordum. Uludağ için çok heyecanlı sayılmazdım aslında, yarım saat öncesine kadar gitmek veya gitmemek bir problem değildi; ama şimdi... tek mesele buymuş gibi meydan okuyordum ona.

“Anlaşıldı,” dedi düz bir sesle, tehditkâr bir tını hissettiğime yemin edebilirdim. “Planda biraz değişikliğe gideceğiz öyleyse.”

Kirpiklerimi kırıştıtır gibi olduğumda kalbimin ters döndüğünü hissedeceğim kadar ağır bir çarpışma yaşadı sanki göğsüm. Neyi kastediyordu? Hangimizin planı? Ne planı?

“Bu ne demek?” diye sordum anlamayarak, sırtını geriye döndü ve dolaba ilerledi.

“Ne anladıysan o, Tamay.”

“Hiçbir şey anlamadım,” dedim sinirim bozulmuşçasına gülerek. “Seni anlayabilmek mümkün mü acaba?”

“Öyleyse izle ve gör,” dedi, bana doğru döndüğünde parmaklarının gömleğinin düğmelerini çözdüğünü fark edip olduğum yerde gerildim. Sessiz ve sakindi. Ah, bir de sesine sinen hafif bir alay vardı. “Sürprizi kaçmasın.”

Bakışlarımı kaçırma isteğiyle dolup taşım ama inat edip ona dik dik bakmayı sürdürdüm. Soyunmaya devam ederken karşımda rahatça bunu yapıyor olması ve benim ifademi hiç bozmadan onu izliyor oluşum garip bir an yaratsa da gerilen omuzlarımı dikleştirerek üzerimden esip geçen ürpertiye karşılık bir saniyelik bir duraksama yaşadım.

“Aklından ne geçiyor, bilmiyorum,” dedim ardından dudaklarımı ıslatarak. “Sakın sinirimi bozacak bir şey yapayım deme.”

“Sinirini bozacak şey hakkında bilgim yok,” dedi rahatça, üzerindeki gömleği bedeninden sıyırdığında gözlerimi sabit tutmak artık daha fazla çaba gerektiriyordu. Kaslarına ve dövmelelerine bakmamak nedensizce yük oluyordu. İfademi dümdüz tutup odağımı bozmamaya çalıştım. Sırtını döndü ve kıyafet dolabından üstüne bir şey aldı.

“Bu rahatlığın olabilir belki,” dedim dilime hâkim olamazken. Elimle onu baştan aşağı işaret etmiştim ama sırtı dönük olduğundan görme-mişti. Geniş omuzlarına, kalçalarına doğru inen çıplak beline kadar baktım bir anda. “Ya da vazgeçtim...” Başımı iki yana sallayarak bir anlık gözlerimi yumup açtığımda uzun kollu tişörtlerinden birini bedenine ge-çirmişti. Belini düzeltirken bana doğru döndü. Gözlerim kısıldı tepkisiz kalamayarak. “Sen tamamen bozuyorsun benim sinirimi.”

“Ben tam olarak ne yapmış olabilirim, Tamay?”

Sertçe yutkundum. Ne yapmıştı? Adamın varlığı ve yokluğu birdi. Bana karışmıyordu, zararı bile dokunmuyordu ve aslında bu anlaştığımız her şeyin yolunda gittiğine bir işaretti. Yine de geçen neredeyse dokuz ayın sonunda ailesinin burada olduğu çoğu anda yakın, geri kalan tüm zamanları uzak geçirmek dengemi şaşırtıyordu. Altemurlar ya da benim ailem buraya geldiğinde nasıl oluyorduk ki? Birbirimiz hakkında daha özgür olduğumuz bir gerçektir ama bir keresinde Yazgı’nın kavga edip etmediğimiz üzerine durduğu soruyu hatırlayacak olursam, sandığım kadar yakın da görünmüyorduk demek ki. Peki ya Azra? O da fark etmiş miydi bunu? Aslında her evlilikte olabilecek şeyler olduğuna dair kafa yorabilirdi... Eğer konu Azra gibi düşüncelere sahip bir kadın olmasaydı.

“Hiçbir şey,” dedim kuru bir sesle, kollarımı göğsümün aşağısında bağlayarak. “Bu konuyu uzatmıyorum... Ortada uzatacak bir konumuz da yok. Sen de gitmen gereken yere git. İyi yolculuklar.”

Her şey bu kadardı. Yavaş bir hareketle ona sırtımı döndüm ve kapıya doğru yürüdüm sessizce. Gözlerinin kavurucu ağırlığı sırtımda turlu-yordu ama kapıyı açıp çoktan çıkmıştım bile. Kapının önüne geldiğimde Engin’in dış kapının ardında, koridorda dikildiğini gördüm. Evimin ka-pısı açıktı ve kendince tam ortada durarak güvenliğini sağlıyordu. Haya-tımızdaki yeri de tam olarak buydu. *İkimizin tam arasında kalmak.*

Hızlı adımlar atarak tam karşısına geçtiğimde birkaç saniye durak-sayıp burnumdan sert bir soluk bıraktım. “O patronuna söyle-”

“Patronu burada, gel söyle.”

Bir an sesini duymak tüm odağımı yeniden ona yöneltince istemsizce parmaklarımı avuç içlerine saptırdım ve sözümü kesen adama çevirdim başımı. Kapının pervazına yaslanmış, kollarını göğsünün altında rahatça bağlamıştı ve doğruca yüzüme bakıyordu. İçimden sabır çekerek dudak-larımı ıslattım ve kaşlarımı çattım sertçe.

“Hayır,” dedim inat edip. “Bir ara Engin’e söylerim... İletir.”

“Efendim, kendisi burada... Söyleyin.”

“Sen karışma, Engin,” dedim ters ters, ona bakarak. “Zaten her söylediğimi bu adama yetiştiriyorsun... Onu da fark ettim.”

“Görevi bu.”

Onu duymazlıktan geldim.

“Her şeyimi kimseye yetiştirmek zorunda değilsin... Her adımımı haber vermek zorunda da değilsin.”

“Öyle bir şey yapmıyorum, Efendim.”

Araf tek kaşını kaldırdı. “Yapmıyor musun, Engin?”

“Yani...” Duraksar gibi oldu Engin ve merhamet dilenircesine ona baktı. “Yapıyorumdur, Efendim.”

Dudaklarım şaşkınca aralandı kendiliğinden. “Yapıyor musun, Engin?”

Engin suspus kesildi saniyesinde. Dümdüz bakışları ikimizin arasında gidip geldiği anda gözlerime sabitlendi kısacık, üzerinde aylardır onu görmeye alıştığım siyah takımı vardı. Ona ters bakışlar atarken üstesinden gelemediğim bir sinir dalgası hissediyordum. Sebebini bilsem de hiç mantıklı gelmiyordu.

Bir noktaya kadar elbette.

Çünkü düşünüyordum. Neden benim her adımım rapor edilirken ben ise onun gideceğini tesadüfen öğreniyordum? Kim ile gideceği, ne kadar süre olmayacağı ya da ne amaçla gittiği... hiçbir şey hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bunlara karıştığımdan değildi; dengesizlik vardı aramızda. Araf, Engin sayesinde her saniyemin nasıl geçtiğini öğrenmekte sorun çekmiyordu. Bugüne kadar Engin bana bir kez bile onun hakkında tek kelime etmemişti. Bunun benim merak edip sormamamla alakalı olduğunu da biliyordum. Ama şimdi edindiğimiz dengesiz alışkanlıkta aptal yerine konulan benmişim gibi hissediyordum.

Sırtımı onlara çevirmeden önce her ikisine de kısa bir bakış attım; daha fazla her ikisiyle de muhatap olmak istemiyordum. Bir anlık gözüm ona kaydı, çatık kaşlarım aşağısından yüzünü didik didik ederken o da bana dik dik bakmayı sürdürdü.

İçimden çektiğim sabırlar eşliğinde onları geriye bırakarak evime gireceğim sırada, “Yarın gidecek misiniz, Tamay Hanım?” diye sordu Engin.

Evin içine adım atmış, kapıyı tutuyordum bir elimle. Kapatmak üzereyken sormuştu bunu ve ısrarla sorma sebebi de açıktı. Karşımdaki angut.

“Evet, kesinlikle gideceğim,” dedim net bir sesle. “Buketler beni almaya gelecek, seni rahatsız etmem yani... Rahat olabilirsin.”

Bir şey diyecek olduğunda umursamadım ve kapıyı kapattım yüzlerine. Yine de deliğe yapışmışım anında. Her ikisi de kapıya doğru bakıyordu ve Araf Altemur’un gözü deliğe de çarptığına göre burada olduğumu biliyordu. Utanç içerisinde nefesimi tutup sesimi yutarken oldukça sessizdim.

“Ne yapalım sizce?” diye sordu Engin.

Araf ifadesini bir an olsun bozmadı ve omzunu silkti. “Hiçbir şey,” dedi ardından, yaslandığı yerden doğrulup belli belirsiz kısıtıldığı gözlerini kapıya dikmişti şimdi. “Bırakalım gitsin.”

“Piç,” diye fısıldadım istemsizce. “Aşağılık.”

“Gitsin mi?”

“Evet, hanımefendi eğlenmek istemiyor mu?” Sanki bana duyurmak için bilerek konuşuyordu. “Eğlensin.”

Burnumdan sert bir nefes vererek ona bakmayı kestim, parmak uçlarımdan indim ve kapıya doğru dönüp salona sıraladım adımlarımı.

Avuçlarımı yüzüme bastırıp sinirle ovuştururken odama doğru yürüyordum. Saniyeler içerisinde kendimi kapının arkasına atıp gece lambası yanan odadaki loş ışık altında yatağıma girdiğimde kollarımı göğsümün altında birbirine sarmıştım. İstemsizce çatıktı hâlâ kaşlarım. Aylar ardından tartıştığımız neredeyse ilk konuydu ve genelde anlayışlı olan taraf olarak bu kez düşüncelerimin de etkisiyle çenemi kapatamamıştım. Gitmek için benden izin alacak değildi elbette ama birbirimize haber vereceğimizden söz etmemiş miydik? Onun çoğu gidişi iş içindi, bunu biliyordum. Gidebilirdi elbette, sorun edeceğim bir şey değildi bu. Ama neden ikimiz de aynı şartlarda değildik? O kim ile gideceğime kadar öğrenebiliyordu.

“Keşke söylemeseydim,” dedim büyük bir pişmanlık hissederek, yataкта oturur pozisyona geçip bağdaş kurmuştum saniyesinde, gözlerim ise karşıma sabitlenmişti. Kendime kızgındım. “Çatlasaydı meraktan... Of ya.”

Araf Altemur’un ilk andan bu yana kıskanç olduğunu biliyordum. Böyle bir adamdı. Evliliğimizin sahte olmasının da bir önemi yoktu onun gözünde. İlk günlerde Serkan’a karşı büründüğü tavrı hatırlayacak olursam yalnızca karısı olmam da yetiyordu belli ki bunun için. Kıskandığı ben değildim. Soy ismini taşıdığım ve her ne olursa olsun evli olarak

anıldığımız için hassastı. Ben de böyleydim. Mesela... *Hiç tanımadığın kadınlarla tatile gitmemi problem etmiyorsan*, demişti ama ederdim. Aramızda duygusal iletişim olmasa da sonuç olarak kocamdı. Kendi gururum bunu kaldırmazdı.

Bir an duraksadım. Aklıma birdenbire yığılan kelimeler bir yapbozun parçaları gibi eşleşip iç içe geçtiğinde kalp atışlarım titrek bir şekilde hızlandı ve kanıma hücum eden belirsiz hissi alıyordum. Yazgı ile yaptığımız, üzerinden çok geçmeyen telefon konuşmasını hatırladım. On dakika kadar önceydi. Azra yardım istiyordu ve valizini hazırladığını söylüyordu Yazgı.

Dudaklarım aralandığında tırnaklarımı avuç içime kilitledim. Araf Altemur da valiz hazırlıyordu... Ani fark edişle kirpiklerimi kırptırdım sessizce. İkisi, birlikte gideceklerdi. Birlikte yurt dışına çıkacaklardı. Belki de önceden de gitmişlerdi. Benim hiçbir şeyden haberim olmadığı için üstünkörü biliyordum nereye ne için gittiğini. Birkaç kez gitmişti zaten... Bana onca nutuk çekmişti ve bir kadınla, kendine deli gibi takıntılı bir kadınla mı gidiyordu şimdi?

Dişlerimi sıktım yavaşça. Öfke ile sıklaşan nefeslerim boğazımda yumrulaşırken üzerime örttüğüm yorganı sertçe itekleyip dizlerimi karnıma doğru çektim ve kollarımı etrafıma sarmaladım. Karışamazdım da zaten ama rûm bunları bilirken bana karşı nasıl sesini çıkarabiliyordu? *İzin vermiyorum*, demişti. Kim olarak? Önce kendisine baksındı bir zahmet.

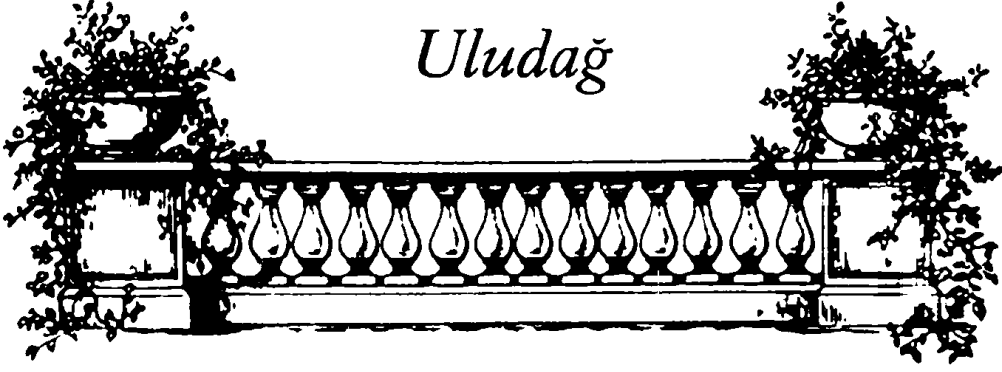
Canım iyice sıkılmıştı şimdi. Yazgı'yı arayıp nereye gittiklerini öğrense miydin? Neden umursayacaktım ki zaten? Hem sormazlar mıydı insana, adam senin kocan... nereye gideceğini bana mı soruyorsun diye?

Tamam, diye geçirdim içimden ve başımı aşağı yukarı ağırca salladım. *O istediği yere, ben istediğim yere.*

İşte, bu kadar basit.

Bazı dengeler böyle kurulur.

Hem de en dengesiz insanlara karşı bile.

Hazırladığım küçük valize iki gün için yetecek kadar kıyafet ve iç çamaşırı koyarken aklım hâlâ bulanıktı. Düşüncelerim çok fazla boyut değiştiriyordu; bir an kendimi öfkeyle valize kıyafet tıktırırken buluyordum, bir an sonra ise yaptığının saçmalığı yüzünden kendime kızıp kıyafetlerimi daha düzenli bir şekilde bükmeye başlıyordum. Oldukça yavaşım, zamanı uzatmak istiyordum çünkü. Gece saat ikiyi geçmişti hâlbuki ve normal şartlarda kaçınıcı rüyamı gördüğümü bile sayamazdım. Yorgunluktan erkenden sızıyordum her seferinde ama bu kez henüz uyuyamamıştım. Uyku namına bir şey yoktu gözümde. Sinirdendi. Bu sinirin tek sorumlusu ise Araf Altemur'du.

Bir an telefonum çalmaya başladığında oflayarak elimdekileri valizin içine yığıp yatağa oturdum ve telefonu elime aldım. Beş dakika önce Derin'e mesaj atmıştım. *Uyuyor musun*, yazmıştım yalnızca. Çünkü içim sıkılıyordu ve konuşabileceğim tek yakınım hâlâ oydu.

Görüntülü aramayı yanıtlayarak dirseklerimin üzerinde yatağa doğru uzandım ve doğruca ekrana baktım.

"Uyumamışsın," diyebildim sessizce, bir avucumu yanağıma koymuş destek alıyordum. Derin koyu kahverengi saçlarını tepesinde dağınık bir topuz yapmıştı ve yatağın içerisinde oturuyordu. Ela gözlerinde kemikten gözlükleri vardı. Çatık kaşları aşağısından beni süzdü uzun uzun.

"Ay Tamay ya! Aklım çıktı resmen!"

Kaşlarımı çattım sertçe. "Ne oldu?"

"Ödüm bokuma karıştı! Ne olacak?!" dedi homurdanarak. "Normalde bu saatte uyursun sen. Mesajını görür görmez telaştan seni bir arayışım var..."

Dudaklarım kıvrıldı, derin bir nefes çektim ciğerlerime. Derin bu hayatta kaybetmekten korktuğum nadir insanlardandı. "Bir şey olmadı,"

dedim silinen ifademle. “Canım sıkıldı... Seninle konuşmak istedim sadece.”

“Benimle konuşmak istedin sadece?”

“Evet, Derin.”

Güldü alayla. “İnanmadım buna.”

“Ya öyle bir konuşuyorsun ki... sanki ben seninle ilk kez konuşmak istiyorum.”

“Hayır canım, öyle değil...” Başını iki yana salladı. “Bu saatte ilk, şaşırdım.”

O biliyordu benim neyi ne zaman yapacağımı. Tek ifademden anlayabilirdi hislerimi ve emindim ki şu anda da anlıyordu.

“Ama hâlâ inanmadım...”

“Derin yaa...” Ofladım sesli bir şekilde. “Niye üsteliyorsun, yok işte bir şey. Sen kendinden bahset. Neler yapıyorsun?”

“Off Tamay,, ben senin yirmi yıldır arkadaşınım. Bir şey olmamışmış... Geç o işleri. Ne oldu? Hemen anlat. Bu yüzünün hâli ne?” diye üsteledi bakışlarının hedefi yüzümken. “Kim canını sıkı?”

“Hiç kimse,” dedim inatla, dudaklarımı ıslattım ve omuzlarımı düşürerek iki elimin arasına aldım telefonu. “Bir şey yok... Üzüldüm biraz. Öyle önemli bir mesele değil.”

“Neden?” Kaşları daha da çatıldı. “Biri bir şey mi söyledi? Okulda mı bir şey oldu?”

Derin sahte bir evlilik içinde olduğumu biliyordu. Aramızdaki sırların arasına bir yenisi daha eklenmişti ve ilk zamanlar bana kızgın olsa da o da mantıklı olanın bu olduğunu söylemişti sonrasında.

“Yoksa kocan mı?” diye üstelemeye devam etti.

“Kocan deme,” diye mırıldandım, yanaklarım anında sebepsizce ısınmıştı. “Araf ismi.”

“Yani kocan,” dedi gülerek saçlarından fırlayan tutamları parmak uçlarında çevirmeye başladığında. “Eniştem.”

“Derin...”

“Tamam işte, her neyse...” Dudaklarını ıslatarak soru işaretleri doluşan göz bebekleri ile yüzüme baktı. “Ne oldu?”

Dudaklarımı bir anlık araladım. Sonra vazgeçip kapattım ve ne diyeceğimi bilemeyerek yüzünü izledim. “Bilmiyorum,” dedim ardından. “Çok garip biri... sinirimi bozuyor.”

“Tamam ama ne yapıyor?”

“Bak mesela,” dedim olanları hatırlayarak, göz gözeydik. “Bizim anlaşmamızda birbirimize haber vermek var, biliyorsun... Sana söyledim.” Başımı iki yana salladım sıkıntıyla. “Ben buna uyuyorum, tamam mı? Gidip Engin’e her boku söylüyorum... o kadar alıştım ki! Her şeyi söylüyorum ya! Her şeyi! Ama o...”

Durdum ve sinirim tepeme çıkarken çenemi açmadım.

“Sana söylemiyor mu?”

“Söylemiyor!” diye yükselttim sesimi bu ânı bekliyormuşum gibi. Kaşlarım hiddetle çatılmıştı. “Adam Azra’yla yurt dışına gitti ya! Yurt dışına! Azra bir de!” Bunu hazmedemiyordum. “Ve bana söylemedi, biliyor musun? Ben tesadüfen gördüm! Nasıl gördüğümü sor!”

İrkilir gibi, “Nasıl?” diye sordu.

“Bizim kızlarla Uludağ planı yaptık. Tamamen anlıktı! Sonra... ben bu geri zekâlıya haber verdim! O ne yaptı, bil?!”

“Ne yaptı?”

“İzin vermiyorum, dedi!” Öfkeden deliriyordum. “Ona neymiş ya? Sana ne derler adama! Bir de yüz­süz gibi kendisi giderken bana izin vermiyormuş... Bak sen şu beyefendiye!”

Dudakları kıvrılır gibi olduğunda sıklaşan nefeslerim arasında duraksadım. Dudaklarını birbirine bastırarak durdu ve ifadesi son derece ciddileşti. Dik dik yüzüne bakıyordum çünkü.

“Hesap sormadın mı?”

“Hayır, tabii ki,” dedim net bir şekilde, kalbim kanımda akan öfkenin beraberinde hızlı hızlı çarpıyordu. “Böyle bir şey yapmam.”

“E sorsana kızım... Bu sizin anlaşmanız değil mi sonuç olarak?”

“Öyle,” dedim inkâr etmeyerek. “Öyle tabii...”

“Eee?”

“Ama yapmam işte, Derin,” dedim omuzlarımı düşürerek. “Böyle alışmadım ki... Sadece yaptığı zoruma gidiyor. Ben niye her boku Engin’e söylemek zorundayım? O niye her şeyi ondan öğrenirken ben hiçbir şeyi öğrenemiyorum? Haksızlık bu...”

“E sen de öğren?”

“O kadar kolay mı bu?!” diye konuştum ters ters. “Hiç sormadım bugüne kadar... Tamam, şu ana kadar sıkıntı da çıkmadı ama şu andan sonra soracak olursam olmaz. O ne öyle ilgileniyormuşum gibi? Asla yapmam.”

“Yani Araf enişte seni soruyorsa seninle ilgileniyor mu demek bu?”

Gözlerimi devirdim yavaşça, olası bile değildi. “Hayır... O sadece kontrol manyağı. Öğrenmek istiyor, merak ettiğinden bile değil yani. İlk andan bu yana yapıyor ama ben aniden yapmak istesem çok yanlış anlaşılırım.”

“Bilmiyorum, Tamay... Erkekleri anlamak çok zor.”

“Hele bu kişi Araf Altemur ise dünya meselesi resmen.”

Güldü sessizce. “Her şeyi Engin’e haber vermeni geçtim, her şeyi onunla konuşman da çok saçma,” dedi ardından. “O mu senin kocan? Yani sizinki anlaşma, biliyorum ama anlaşmaya ikiniz de en başından sadık kalmamışsınız.”

Kaşlarını çatıttım garip bir ifadeyle. “Bu ne demek?”

“Neden mesela Engin sizin aranızda sürekli?” Alt dudaklarını düşünür bir tavırla büzdü. “Kim istedi bunu? Sonradan böyle bir karara mı vardınız?”

Aslında tamamen kendiliğinden böyle gelişmişti. Bir gün Engin’e söyleyerek ben başlatmıştım her şeyi. Ardından bir kez daha, sonrasında sık sık onunla paylaşıırken bulmuştum kendimi. Araf bu duruma hiç ses etmemişti. Uyum sağlamıştı bir bakıma.

“Hayır... kendiliğinden gelişti. Memnunuz biz.”

“Sen değilsin,” dedi kaşları ile beni işaret ederek. “Araf için bir şey değişmez, o aldığı habere bakar. Eee, Engin de yeterince karşılıyor bu istediğini. Yani sorun, senin bu konuda hiç sayılman.”

Ağzımın içini ağır bir nefesle doldurup ona bakmayı sürdürdüm. “Bu konuda suçlu benim işte... Ben bunu hiç sorun etmedim.”

“Şimdi neden ettin?”

“Çünkü Azra ile birlikte giderken bile haber vermiyor. Kim bilir kaç kez daha gitti... Hiçbirinden haberim yok ve bunu da sorun etmiyor,” dedim sinirimi ortaya dökerek. “Hâlbuki böyle anlaşmamıştık, kendimi aptal gibi hissettim. Tamam mı?”

“Tamam işte, böyle açık açık konuş onunla, halledersiniz...”

“Hayır,” dedim karşı çıkarak, kafamı iki yana salladım eş zamanlı. “Aklımda daha başka bir şey var.”

Kaşları usulca kalktı. “Ne?”

“Ben de ona haber vermeyeceğim artık... Engin ile konuşmayı kesiyorum an itibariyle,” dedim keskin bir şekilde. “Ne hâli varsa görebilir artık, bakalım aynı duruma düşünce ne yapacak.”

Kısık bir sesle güldüğü saniye esnedi aynı anda. "Tamam, bu da bir yöntem," dedi dudaklarını yalayıp. "Böylece kapına kadar gelir."

"Hem de sinirden çıldırır," dedim gülerek. "O zaman da *ya karşılıklı ya da hiç*, derim."

"Şimdi yüzün güldü..." Yüzündeki aydınlık ve yorgun tebessümle beni izliyordu. "Çözemeyeceğin hiçbir şey yok gördüğün gibi... O Azra manyağını da kafaya takma."

"Onu kafaya takmıyorum."

"Her neyse işte," dedi gözlerini devirerek. "Araf enişte ona yüz bile vermez."

"Konuşması bile aptalca," dedim burun kıvrıp. "Baksana... ben Serkan'ı çıkardım hayatımdan. Sebebi ne? Tüm yaşananları düşün, beni resmen öpecekti. Hem de izinsiz! Azra delinin teki, ona basbayağı saplantılı olmasına rağmen yanında gezerken problem etmiyor. Kız evlendiklerini yaymıştı her yere ya..."

"Ama o kız onların kızı gibi bir şey... hayatından çıkarması çok zor," dedi Derin. "Adam yine de mesafesini koruyor, bu da artı puan."

"Hıı..." Alaycı bir biçimde güldüm. "Öyle çok koruyor ki! Tatile gidesi gelmiş!" Derin bir nefes aldım. "Yanlış anlama... Ne yaptığı benim umurumda değil ama anlaşılmaya uyan tek taraf ben olduğum için sinirleniyorum. Ben niye söyledim ki mesela? Hiç haber bile vermeseydim keşke... o zaman bu kadar sinirlenmezdim."

"Ohoo, Tamay... Değiştiremeyeceğin şeyleri düşünüp kendini sinirlendirme boş yere," dedi. "Bundan sonrası için haber verme sen de. Bak, mükemmel fikir..." Düşünür gibi duraladı. "...niye böyle yaptığını sorarsa peki?"

"Sorsun," dedim umursamaz bir şekilde. "Kendisi haber vermediğinde bir şey kaybetmediğimizi fark ettiğimi, artık benim de buna gerek duymadığımı söylerim."

"Bundan sonra ne olacak işte şimdi merak ettim," diyerek güldü. "Beni haberdar et."

İç çektim sessizce. "Ederim."

"Ha, bu arada... o kızlarla benden daha yakın olduğunu hissedersen olay çıkarırım, haberin olsun," dedi net bir şekilde, gülerek gözlerimi devirdim.

"Eee sen anlat bakalım," dedim kollarım sızladığından sırtüstü dönmüştüm. "Neler yapıyorsun?"

Derin ile bir süre daha konuştuk. O İzmir'de okuyordu ve dersleri de benimki kadar yoğun oluyordu genelde. Bu yüzden sık sık görüşemiyorduk ama ilk fırsatta buraya gelen taraf genelde oydu. Bir dahakine ben gitmeyi kararlaştırmıştım, bir an önce de gidecektim. Doğum gününe denk getirmek vardı aklımda. Öte yandan neredeyse saat üçe geldiğinde telefonu kapatırken kendimi daha hafiflemiş hissediyordum. Onun her şeyi bilmesi beni tek başıma hissettirmiyordu en azından, bu konuyu paylaşacağım biri olmasaydı yüksek ihtimalle kafayı sıyrırırdım.

Telefonu şarja takarak küçük valizimi topladım ve ardından sabah erken saatte çıkacağımız için benim gibi uyuyamayan kızların gruptaki konuşmalarına bakındım. Yirmi dakika öncesine kadar aktiflerdi ve neler yapacağımız hakkında konuşmuşlardı. Buket sevgilisiyle gidecekti, Pınar ve sevgilisi de onlarla bir arada olmak istiyordu ve Gözde'nin de beni almak için gönüllü olduğunu gördüğümde dikkatle okuyordum mesajları, buradan arabayla gitmenin daha iyi olacağına karar vermişlerdi pek tabii. Onlara uyum sağlayacaktım mecburen.

Gruba *tamamdır* yazdım yalnızca. Ekranı kapatıp yatağa sırtüstü serildiğimde göz kapaklarım saniyeler geçtikçe ağırlaşmıştı. Tavanda dönen renkler koyulaşıp silikleşmeye başladığında ise bir ara bilincim de kapandı, kolayca sızdım.

Uyanmamı sağlayan telefonun alarm sesi oldu. Gürültülüydü ve öfkeden delirtiyordu beni her seferinde. Zaten çok da uyuyamamıştım. Hiç içimden gelmeyerek de olsa yataktan sürünerek kalktığımda önce banyoya ilerledim, sonrasında üzerime antrasit renk bir kapüşonlu, altına da siyah bir tayt geçirdim. Çoraplarımı bileklerimden yukarı çekerek saçlarımı da dağınık bir topuz yaptığım saniyelerde Gözde aşağıda olduklarına dair bir mesaj attı. Uyandığımı haber vermiştim çünkü.

Evden çıkıp kapıyı kilitlediğim sıralarda saat sabah beş buçuk falandı ve ısrarla bakmaktan kaçındığım daireye asansörü çağırırken gözüm kaymıştı. İçimde harlanan ateşe aldırış etmeden gözlerimi kabine çevirdim.

"Aptal," diye fısıldadım istemsizce, çenem gerilmişti. Burnumdan sert bir nefes vererek çantamı omzuma astım ve kabine geçip zemini tuşladım.

O Altemur olacak adama annemin söylediklerini iletmem gerekiyordu öte yandan. Bir de yazın yeniden Kalkan'a mı gidecektik? Cümbür cemaat gidilecek ise Azra da orada mı olacaktı yani? Bihter teyze onu yalnız bırakmazdı büyük bir ihtimalle, yani bu da bizimle gelecek olduğunu ispat ediyordu şimdiden. Hiç hevesim yoktu aslında ama annemleri

özlemiştim ve itiraf edemesem de oralara karşı da büyük bir özlem duyuyordum.

Sessiz adımlarla siteden çıktığımda bir an güvenlik ile göz göze geldik. Dışarıda beni bekleyen araca sorgulayan gözlerle baksa da sadece izlemişti. Gözlerimi devirip siteden çıktım ve Gözde'nin ön koltukta el salladığı arabanın arka tarafına yerleştim.

Kim ile gelmişti?

"Tamay, hoş geldin," dedi neşeyle Gözde, sırtını geri çevirip bana bakarken gözlerini arabayı harekete geçiren adama doğru dokundurdu. "Abim de arkadaşlarıyla beraber plan yaptı, bu yüzden bizimle geliyor. Bırakacak yani." Bir bana bir de yanında oturana adama baktı. "Ah, abim... Gökhan. Abi, bu da Tamay..."

Hava henüz aydınlanmadığından yüzü net değildi ama dikiz aynasından bir anlık göz göze geldik. "Memnun oldum."

Başımı nezaketen sallayarak "Ben de."

Gözde beni inceledi o ara uzunca. "Gözlerin şiş... Uyumadın mı?"

"Sen uyudun mu?"

"Çok değil," dedi gülerek. "Ha, bu arada..." Bana baktı sırtını çevirmeden önce. "Ne olduğuna inanamayacaksın."

"Ne?"

Abisine kaçamak bir bakış attı. "Sonra anlatırım."

Başımı ağırca salladım sadece. Sırtımı geriye yaslayarak kafamı cama doğru çevirdim. Yolculuk devamlı çalan şarkılar eşliğinde geçiyordu. Bir ara Gözde'nin abisi Gökhan sorular sorarak yolculuğun bir kısmında bizimle iletişime geçse de Gözde uyuyakalmıştı çok geçmeden. Ben de telefonuma gelen bildirim sayesinde dikkatimi ekrana vermiştim.

Engin:

Tamay Hanım, gittiniz mi?

sana ne Engin?

Engin:

Bu saatte cevap verdiğinizize göre gitmişsiniz, anlaşıldı.

sana ne Engin?

Engin:

Bunu zaten yazmıştınız.

*Engin:**Araf Bey bazen haklı olabiliyor diye düşünmekteyim.*

Gözlerim istemsizce kısılrken alt dudağımı kemirip tuşların üzerinde parmaklarımı daha hızlı gezdirdim.

*ÖYLE OLSUN ENGİN**BENİMLE KONUŞMA**ASLA KONUŞMA**bayağı eğleneceğim burada zaten...**beni rahatsız etmemen için engeli de hak ettin*

Hırsla birkaç saniye içerisinde yeni bir bildirime müsaade etmeden numarasını engellediğimde kendimi daha iyi hissediyordum. Son saatlerde Araf Altemur'un bana ulaşabileceği herhangi bir yolu kapatmak kadar zevk veren bir düşünce yoktu ve şimdi de bunu işleve döktüğüm için ferahlamış gibiydim. Çünkü biliyordum ki sinirlenecekti. Sinirden delirmesi daha keyif vericiydi.

Tüm gece uykusuz kaldığımdan gözlerim bir açılıp bir kapanıyordu. Başımı bir türlü dik tutamıyordum ve uykusuzluktan neredeyse ağlayacağım sırada Gözde'nin abisi çilek desenli küçük bir yastık vermişti. Normalde kimsenin yastığına yatmayacağım için sessizce geri çevirsem de Gözde'nin olduğunu ve kullanmadığını söyledikten bir an sonra hiçbir şeyi umursamadan alıvermiştim. Yolculuğun geri kalanında en azından daha dinç olacağıma emin olarak gözlerimi yumdum.

Araba durduğunda ve giriş işlemlerini halledip doğruca odalara çekildiğimizde Gözde ile ben aynı odaya geçmiştik. Üzerime tonlarca ağırlık çökmüş gibi yatağa devrildiğimde Gözde konuşuyordu.

"...bazen diyorum ki acaba yanlış tercih mi yaptım?" dediğini duydum, gözlerimi kapatmıştım o sırada. Sırtım ağrıyordu. "Yani mimar olmak... bilmiyorum ya, babamın hayali gibiydi. Mesela abim eczacı oldu, memnun ama bu bölüm şimdiden canımı çıkarıyor, Tamay. Tatile geldiğimiz için bu yüzden mutluyum, baksana... Geri döndüğümde bu aptal düşünceler devam edecek ama iki gün bana iyi gelir. Peki ya sana? Tamay? Ya! Uyudun mu?! Daha kahvaltıya ineceğiz!"

Gözlerimi açmadım ısrarla. “Gözlerimi dinlendiriyorum,” dedim uyukulu bir şekilde, kelimelerinin çoğunu anlamamıştım.

“Ne dedim en son?”

“Yorulduğunu...”

“Ya ben onu asansörde söyledim!”

Sert bir nefes alarak göz kapaklarımı araladım ve başımı hafifçe geri çekerek ona baktım. Üzerinde beyaz bir kazak vardı ve çatık kaşları aşağısından bana bakıyordu alınmışçasına. “Tüm gece uyumadım ya... Biraz uyumam lazım.”

İfademi izledi usulca ve omuzlarını düşürerek yatağın ucuna oturdu. Bir bacağını yatağa çekerek oturduğunda gözleri üzerimdeydi. “Niye uyumadın? Sen erken uyursun.”

Bunu bilmeyen kalmamıştı. Erken uyanıp erkenden uyuyan insanlardandım ben. İstanbul’a geldiğimden bu yana edindiğim alışkanlık buydu. Sabahı değerlendiriyordum, uykumu almaya gayret ediyordum ve uzun zaman sonra böyle bir gece geçiren bedenim şok dalgası altındaydı. Çarpılmıştım sanki.

“Uyku tutmadı...”

“Aileni mi özledin yoksa? Moralin bozuk gibiydi bugün de,” dedi gözlerimden gözlerini ayırmadan. Gözde genelde her olaya duygusal bakıyordu. “Yani... ben öyle hissetmiş de olabilirim. Sessizdin.”

Bugün ekstra hiçbir şey yapmamıştım aslında, kötü mü görünüyordum? Alt dudağımı büzerek “İyiyim aslında,” dedim. “Ama evet... annemle babamı çok özledim.”

Ablamı da özlemiştim ama o evlendiğimi öğrendiğinden beridir arayıp sormamıştı. Sebebi ise ikimizin de aynı şeyi yaptığını ve buna rağmen dışlanan tarafın kendisi olduğunu düşünüyordu. Hiçbir şey bilmediği için böyle konuşuyordu pek tabii.

“Ayy... Onları da görmeye gidersin, sıkma canını. Görüntülü arama iyi ki var yine de. Ama yanında olmaları gibi hissettirmez tabii,” dedi art arda, nefes almadan konuşarak. Gözleri neşe ile parıldadı. “Ayy, Tamay... ben yazın sizin oralara da gelmek istiyorum. Bu yaz nasıl olur? Otelinizde şöyle güzel bir tatil.”

Kirpiklerimi kırpıştırdım irkilir gibi. Avuçlarımı yatağın döşemesine bastırıp bedenimi geriye çektim ve sırtımı yatak başlığına yaslayıp, “Bizim otel mi?” diye sordum az da olsa tereddüt ederek.

Bu yaz Altemurlar ile bir yeni planımız vardı ve kocam olacak aptal da dahildi bu plana. Herkes bizi evli bilirken onun otele gelme fikrine karşılık korkuyla hızlı hızlı çarpmaya başladı kalbim.

“Evet,” dedi gülerek, avuçları kucagındaydı. “Seninle güzel olmaz mı?”

“Tabii,” dedim yalandan. “Çok güzel olur... ama bence paranı hiç verme bizim o taraflara.”

“Niye ya?” Kaşları çatılmıştı. “Ben bakındım bayağı internetten... gerçekten cennet! Gitmeyi kafaya koydum.”

“Ay yok, çok da koyma...”

Anlamamıştı. “Ne?”

“Yani,” dedim bakışlarımı kaçırıp yataktan doğrulduğumda yataktan inip ayaklandım. “Çok öyle gezilecek bir yeri yok... ondan diyorum.”

“Olsun ya... Benim derdim seninle olmak.”

Küçük valizi yatağın üzerine koyup kapağını açtım. “Tabii benimle ol, güzel olur,” dedim yutkunarak, anne ve babamla bile tanışacak olsa ya da Yazgan ismi ile açılan otelimize adım atsa benim soyadımın neden farklı olduğunu soracaktı. Çünkü öğrenci belgemde Altemur olarak kayıtlıydım ve onlara da devam ettirdiğim yalan ise Altemurların uzaktan akrabam olmalarıydı.

“E süper!” Beni izlediğini hissediyordum. “Ne yapıyorsun şimdi?”

“Rahat bir şeyler giyip uyuyacağım.”

“Kahvaltıya inmeyecek miyiz?”

“Uyanırsam yerim,” dedim yavaşça. “Şu an uykuya ihtiyacım var, eğer uykumu alamazsam var ya dünyanın en çekilmez insanı oluyorum.”

Güldü sessizce. “Tamam öyleyse... Sen uyu, ben bi’ abime bakıp geleceğim.”

Başımı salladım ağırdan. Gözde oturduğu yerden kalkıp kapıdan çıkıp giderken seslice nefeslendim ve rahat olabileceğim bir kıyafet geçirip yatağa uzandım yeniden. Telefonumu komodine bırakmıştım. Engin’i engellediğim için aklımda durmaksızın koşan soruların ayak sesleriyle doluyordu zihnim. Araf Altemur, Engin’den yer tespiti yapmasını istemişti belki de... ya da herhangi başka bir şey. Sonuç olarak en etkili şekilde önlem almıştım.

Yatağa geçmeden önce odayı karanlığa bürümek için perdeleri sıkı sıkı kapattım. Ardından düşüncelerimle birlikte yorganın altına girdiğimde üzerimden ağır bir yük kalkmıştı sanki. Çok geçmeden bilincimi

uykuya teslim ettiğim sırada gözlerimin önünde belli belirsiz oynayan sahneler arasından sıyrılmak ise normalden uzun sürdü. Gözlerimi aralamamı sağlayan da yastığımın altında titreyen telefonumdu.

Gözlerimi zar zor açtım ve elimi yastığın altına itekleyip telefonu çekerek aldığımda kirpiklerimi kırıştıtırıp kendime gelmeye çalıştım. Banyodan su sesi geliyordu. Gözde duşa girmiş olmalıydı. Telefon sesi kesildi o an, yeniden elimde titreyip sert bir nefes almama sebep olunca dişlerimi sıkarak burnumdan soludum ve aramayı yanıtlayarak kulağıma dayadım.

“Ne var?” diye yanıtladım boğulan sesimle, bir elimi alnıma çıkarmış şakaklarımı ovuşturmaya başladım sessizce.

“Sen Engin’i mi engelledin?” Bir anlık yerimde kaskatı kesilip duraksadığımda nefesimi bile tutmuştum istemsizce. “Tamay... Cevap ver.”

Sertçe yutkundum ve gözlerimi hafifçe kısarak gözümün önünde beliren yüzünün gölgesini kovuşturdum hızlıca. “Siz kimdiniz?” diye sordum mesafeli bir şekilde. Gıcık olması için yapıyordum tamamen.

“Tamay.”

Sabrını sınadığımı hissedince doğru yolda olduğumu anladım. Dudaklarım kıvrıldı. “Buyurun?”

“Beni sinirlendirme.”

“Pek umurumda değil,” dedim yalandan bir sırıtmayla. “Kimdiniz? Çıkaramadım.”

“Engin’i neden engelledin?”

Israrlı sorusuna karşılık ifadem düşerken uzandığım yerden doğrularak sırtımı yatak başlığına dayadım ve karşımdaki boş raflara diktim gözlerimi. “Böylesini uygun gördüm.”

“Bak sen,” dedi alay edercesine. “Ne zamandır?”

“Sen bana haber vermediğinde bir şey kaybetmediğimizi, anlaşmamızın *hiçbir* anlam ifade etmediğini anlayınca... Eh, doğal olarak gerek duymadığıma karar verdim,” dedim tek solukta, gözüm dönmüştü sanki. İstemsizce başımı sallamıştım. “Bundan sonra böyle takılırız.”

Kısa bir sessizlik çepeçevre kuşattı dört yanı. Ardından, “Kafandan çıkar bunu,” dedi altını çizen sesiyle. “Anlaşmamızda bu yazmıyor.”

“Demek ki yazıyor.”

“Senin derdin ne?” diye sordu sinirli bir sesle, sınırlarını zorluyormuş gibiydi. “Ne oluyoruz, kızım?”

“Ne olabilir ya?” diye çıkıştım bu kez kaşlarımı çatarak. “Sen aradın beni... farkında mısın?”

“Acaba neden, üstün zekâ?” Histerik bir soluk çıktı dudaklarından. “Tahmin etmesi hiç de zor değil.”

Sevimsiz bir gülüş dudaklarıma yayıldı. “Seni de engelleyebilmem için?”

“Böyle bir şey yapacak olursan başına gelecekler konusunda korkman gerektiğini söylemek isterim, Tamay Altemur.”

Bir anlık yutkundum. Sebepsizce ismim ve soy isminin yan yana gelişini onun ağzından duymak beni garipleştirmişti saniyelik de olsa. “Öyle mi?” diye sordum yalandan. “Merakla bekliyor olacağım.”

“Bekle.”

“Ne yaparsam haklıyım,” dedim bu defa. “Anlaşmamızın tek taraflı olduğunu hiç sanmıyorum çünkü.”

Kısık bir sesle dişlerimin içinden konuşmuştum, su sesi kesilmişti çünkü. Gözlerimi yumarak ağır bir nefes bıraktım dudaklarımdan.

“Hiçbir zaman tek taraflı olmadı,” dedi kızmışçasına sert bir sesle. “Ben sormayı tercih ettim, sen istemedin. Bu kadar basit.”

Tek sorun Engin’e onun hakkında soru sormuyor oluşum muydu? Tamam, sormuyordum ve daha çok Engin anlatır diye bekliyordum ama o da ağzını açmıyordu. Engin önemli bir şey olmadığı müddetçe konuşmazdı zaten. Benim üstelememe sebepim ise zamanla böyle alışmış olmamdandı. Ya da önemli bir şey olduğu müddetçe bir şekilde söyleyeceğine inandığımdandı. Dün gece ise öyle olmadığını anlamıştım.

“Söylemek zorundaydın,” diye hafifçe yükselttim sesimi üste çıkmak istercesine. “Ha... unuttuysan kopyasını aldığın anlaşmadaki maddeleri tekrar bir okumanı öneririm.”

Bir an sağ taraftan başında beyaz bir havlu sarılı olan Gözde çıktığında yüzümü dümdüz tutmaya çalışıyordum. Yine de gerilmeme engel olmadım.

“Ay Tamay, uyanmışsın,” dedi Gözde aynı anda, elleri başındaki havluya gitti ve saçlarının üzerinde hareketlendirmeye başladı yavaşça. Gözleri üzerimdeydi. “Ben de kahvaltı yapmadım daha, abim de yapmamış. Birlikte yapalım diyoruz. Hadi kalk, hazırlan.”

“Ne oluyor orada?” diye sordu Araf Altemur. Kaşlarının çatıldığını hissediyordum. “Ne abisi?”

“Kapatıyorum,” dedim sorusunu geçerek. “Seni de engelleyeceğim, aberin olsun.”

Tam-

Telefonu hızla kapattığımda içten içe gülüyordum. Sonuç olarak daha da uzaktaydı ve sinirlerini dilediğim kadar bozabilirdim. Dudaklarım kendiliğinden kıvrıldığında “Sana diyorum, Tamay,” dedi Gözde, dikka-timi tam da o an üzerine çekerek düşüncelerimin önünü kesti. Anlama-mışçasına yüzümü inceliyordu. “Ayrıca ne bu hâl? Kimi engelliyorsun? Ne oldu?”

“Hiç,” dedim elimi gelişi güzel sallayıp. Yorganı üzerimden itekledim ve arasından çıkarak ayaklandım. “Peşime biri dadandı... onu engelleye-ceğimi söyledim.”

“Sapığını gülerek mi engelliyorsun?”

Yatağı düzeltirken dudaklarımı birbirine bastırıp omuzlarımı silktim. “Ay boş versene bunu,” diyerek sırtımı doğrulttum ve doğruca gözlerine baktım. “Üzerimi değişip geliyorum, kahvaltıya inelim.”

O an yeniden telefon titrediğinde gözlerim ekran ile buluştu saniye-sinde, elbette reddettim. Sonra yeniden çaldı, yeniden reddettim. Tekrar çaldığında ise telefonu hızla uçak moduna aldım ve elimde tuttuğum telefonumla valizime doğru yürüdüm. O sırada Gözde’nin sırtıma attığı soru işaretleri ile dolu bakışlarının baskısı üzerimden tek bir an bile ek-silmemişti. Beni sorguya çekeceğinden endişe edip göz göze bile gelmek istemiyordum. Ona aldırış etmeden kalın taytımı ve siyah *sweatshir-tümü* elime alıp banyoya ilerledim. Kapıyı arkadan örtüp kilitlediğimde yüzümü tatmin dolu bir sırıtış yerini almıştı hemen. Güne Araf Reha Altemur’un gününü mahvederek başlamak kadar güzel ne olabilirdi?

Üzerime seçtiklerimi giyinerek odaya geçtiğimde ayaklarıma çorap-larımı da geçirdim. Gözde saçlarını kuruturken diğer yandan da gözle-riyle beni takip ediyordu. Yüzüme güneş kremimi sürüp dudaklarıma ruj geçtikten sonra Gözde’nin hazırlanmasını beklerken bir köşede kocam olacak aptalı engellemiştim. *Kocam*. Ne garip kelimeydi... hiç benim du-daklarımdan çıkması gereken ya da içimden geçirebileceğim bir kelime değildi sanki.

Derin bir nefes aldım. Gözde hazır olduğunda birlikte odadan çıktık. Kızlar da bu kattaydı aslında ama odaları kaç numaraydı, bilmiyordum. Uykusuzluk bünyemde ağır bir sarhoşluk etkisi yapıyordu ama bu bö-lümü seçtiğimden bu yana göze aldığım en önemli şey uykusuzluktu.

Otel son derece modern bir iç tasarıma sahipti. Etrafı incelerken çoktan alt kata inmiş, yemek salonuna giriş yapmıştık.

“Kızlar olmayacak mı?” diye sordum başımı ona doğru çevirerek profilini izlerken.

“Onlar yaptılar,” dedi Gözde. “Sevgilileriyle çıkmışlardır... Güya onlar ayrı biz ayrı takılacaktık.”

“Kahvaltı yapmamızı bekliyorlardır...”

“Umarım öyledir...”

“Sen niye taktın ki buna?”

“Çünkü birlikte geldik ama anında satışa geçtiler,” dedi gerçekten sinirleri bozulmuş gibi. “Sevgilileriyle gelmeleri inanılmaz saçma... Bak, böyle olacağı belliydi. Bunu tahmin etmek zor değil.”

“Daha yeni geldik, Gözde,” dedim. “Biraz sakın ol, onlar da farkındadır.”

“Umarım öyledir, zaten iki günlük tatili de sevgililerine ayırmalarını bir zahmet,” dediğinde gülerek gözlerimi devirdim. İlerlediğimiz masada abisi dikkatimi çekti ardından, cam kenarındaydı ve dışarıya serilmiş beyaz örtüyü izliyordu.

Masanın yakınına geldiğimizde aramızda birkaç adım kala başını olduğumuz tarafa çevirdi. Siyah saçlarını geriye yatırmıştı, mavi gözlerinin rengini ortaya çıkarmak ister gibi üzerinde koyu lacivert bir kazak vardı. Gözde abisinin yanına geçtiğinde ben de karşısındaki yerimi almıştım.

“Günaydın,” dedi isminin Gökhan olduğunu öğrendiğim adam. Sırtımı sandalyeye vererek yan yana oturan kardeşlerin birbirleri ile ne kadar alakasız durduklarını düşünmüştüm bir anlık. Hiç benzemiyorlardı.

“Günaydın,” dedim karşılık olarak, kollarımı göğsümün aşağısında bağlamıştım. “Arkadaşlarınız yok mu?”

“Birkaç saate burada olurlar,” dedi, dirseklerini masaya dayadığında gözlerini üzerimde dolaştırıyordu. Rahatsız olarak yerimden kıpırdandığımda kardeşine çevirdi bakışlarını. “Demir de geliyor, haberin olsun.”

Gözde şaşırmış gibi duraksadı. “Barıştınız mı?”

“Barışmadık, keyfi çağırıyorum,” diye homurdandı abisi. Gözde gözlerini devirerek ona ters bakışlar fırlatırken onları izliyordum. Gökhan, Gözde’ye sataşırken arada güldürüyor, ara sıra beni de sohbete dahil etmek için konuşuyorlardı.

Benim bir tek ablam olmasına rağmen hiç böyle olduğumuzu hatırlamıyordum. Gittiği günden bu yana araya giren yalnızca mesafeler de olmamıştı, şimdi benimle konuşmayı kesme sebebini düşündükçe mesafelerden de çok, kırgınlık duyuyordum. Kıskançlık edebilirdi, kırılabilirdi

ama bunu yansıtmaması gereken ben değildim. Tahminimce yeğenim bile doğmuş olmalıydı. Nasıldı? Sağlıklı mıydı? Erkek miydi? Ya da kız? İsmi ne olmuştu? Sarışın mıydı? Kime benziyordu? Ablam zorlanıyor muydu? Her biri aklımı durmaksızın işgal eden sorulardandı. Düşündükçe üzülmemin sebebi de buydu. Özellikle Alin ve Kerem'i gördüğümde aklımda beliren soruları durduramıyordum.

Dakikalar sonra herkes kahvaltı tabağına odaklanmışken Gözde, "Ay, unutuyordum," diyerek araya girdiğinde duraksadım ve gözlerimi ona çevirdim. "Selfie atalım, anı kalsın."

"İyi, hadi çek bakayım," dedi abisi. Birkaç saniye gülümseyerek ön kameraya poz verdikten sonra yeniden tabağıma dönmüştüm.

"Abi, Tamayların Kalkan'da otelleri var biliyor musun?" diye konuştu Gözde süregelen sessizliği bozarak, gözlerim onu bulmuştu saniyesinde. "Yazın onun yanına gitmeyi istiyorum... Ona da söyledim, sence de güzel olmaz mı?"

"Kalkan mı?" Kaşlarını ağırca kaldırdı Gökhan, mavi gözleri gözlerime tutunmuştu. "Oteliniz mi var?"

"Öyle, büyük bir şey değil tabii... işletiyoruz," diye geveledim bir şeyler. "Babam ve annem seviyorlar yani."

"Oralara gelmiştim geçen yıllarda," dedi, dirseklerini masaya yasladı ve dudaklarındaki kıvrımla bana bakmayı sürdürdü. İlgiliydi. "Çok beğenmiştim ama gezmeyi seven bir insan için uzun süre kalmayı gerektirmiyor."

"Belki," dedim omuzlarımı silkerek. "Sıkıcı olabiliyor bazen, dinginlik seven insanlar gelir genelde zaten."

"Tamay," dedi o sırada Gözde, ona baktığımda telefonundaydı gözleri. "Ay senin şu kuzenin hikâyeme yanıt vermiş..."

Kuzenim diye tanıdığı kişi Engin oluyordu. Sık sık yanımda gördükleri ya da ismini duydukları bir adamı sığdırabileceğim en doğru kılıftı. Engin genelde takım elbise giymeseydi... Onun için daha başka bir yalan uydurmuştum pek tabii. Onlara yalan söylemek istemiyordum ama olduğumuz şartlarda aklıma gelen ilk şeyler sıralıyordum işte.

"Sen Engin'le mi takipleşiyorsun?" diye sordum şok içerisinde, duraksadım ve aralanan dudaklarımla başımı iki yana salladım.

"İstek yollamış, kabul ettim tandık diye," dedi umursamaz bir şekilde tek omzunu silkerek. "Tanıyor muyum? Evet."

Engin aptalının arkadaşına istek yollamasının tek sebebi elbette bendim ve onun da bunu yapmasının tek sebebi Araf Reha Altemur'du. Onu öldürmek istiyordum gerçek manada. Nasıl öylece, olabilecek her şekilde hayatıma yerleşiyordu? Hatta yerleşmiyordu, adamı sayesinde yine her yerdeydi. Pisliğin tekiydi.

“Ay versene şu telefonu bana,” dedim çatık kaşlarımla. Elimi ona doğru uzatmıştım.

Sorgulamadan telefonu avucuma tutuştururken derin bir nefes alarak iki avucum arasındaki telefona baktım. İçten içe küfürlü paragraflar döşüyordum. Az önce çekildiğimiz fotoğrafı hikâyesine eklemişti Gözde ve Engin yanıt olarak tek kaşını kaldıran bir emoji atmıştı. Araf Altemur erken bir ölüm hayal ediyorsa elimden bulacaktı. Dişlerimi birbirine bastırarak Engin'i buradan da engelledikten sonra telefonu Gözde'ye doğru uzattım.

“Engelledim,” dedim açıklayarak.

“Yaa, niye?” diye sordu anlam veremeyen şaşkın sesiyle. “Daha beş dakika olmuştu kabul edeli.”

“Çünkü... buraya gelmeden önce kavga ettik de, beni kontrol etmek için seni rahatsız edip tatilimizin içine edecekti...” Gevelediğim şeylerin mantığını düşünüp akıl süzgecinden bile geçirmiyordum. Eminim ki mantıklıydı; bazı yalanlar toz pembe olarak kalsa da yalancılık konusunda ustalaşmıştım.

“Tamam ya,” dedi Gözde dudaklarını bükerek, ardından abisinin onu izleyen çatık kaşlarına denk geldi. “Şey yani... Engin, Tamay'ın kuzeni. Tanışmıştık...”

Masada derin bir sessizlik olduğu saniye önümdeki tabağıma döndüm tekrardan. Her ne kadar istediğim gibi yönetsem de süreci, sınırlarımın bozulmasına engel olamıyordum. Diğer kızlara da istek yollamış mıydı Engin geri zekâlısı? Gözde ile sınırlı kalmamıştı emindim ki... Neyse ki onlardan bulabileceği hiçbir şey yoktu. Ne için yakın takibe almıştı? Onu engellediğim için eline geçen fırsatları mı değerlendiriyordu? Gözdağı mı veriyordu?

Birkaç dakika sonra iştahım tamamen kesilince Gözde ile birlikte kızların yanına gitmek için ayaklanmış, önce odaya uğrayıp kayak kıyafetlerimizi giymiştik. Antalya'daki Saklıkent Kayak Merkezi'ne çocukluğumdan bu yana sık sayılacak kadar gittiğimden bu konuda kendime güvenim tamdı. Dışarı çıktığımda ilk hissettiğim dondurucu soğuktu,

tenimin altına işlemek için yol alıyordu ama üstümün kalınlığından içeri dilediği kadar geçemiyordu sanki. Hava benim için ciddi manada buz kesmişti ama kayak yaparken ısınacağımızı da biliyordum.

“Ay Tamay, dondum,” dedi Gözde. Yan yana karlar içerisinde yürümeye başlamadan hemen önce kayak için ekipman da almıştık.

“Hava soğuk çünkü.”

“Çok sağ ol ya...”

“Kızlar nerede?” diye sordum gülerek ona doğru baktığımda.

“Şu tepedeler...” Başıyla hafifçe önümüze serili sis örtüsünün ardından belli olan kısmı işaret etmişti aynı anda. “Bak.” Bir saniye sonra bana baktı. “Sen biliyor musun kaymayı?”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Hı-hı...”

“Eh, öğretirsin bana... Aslında gelmiştik buraya bizimkilerle ama çok geçti üstünden.”

“Hatırlatırım ben sana,” dedim tek gözümü kırparak. “Hallederiz.”

Bana gülümsediğinde gözlerimi önüme çevirdim ve kayak takımlarıyla yokuşu tırmandık. Sıcak iklim şartlarına alışmış ve güvenli alanını terk edemeyen biri olarak üşümeyi sevmiyordum. Bu yüzden ki dakikalar sonra kızlar sevgilileriyle gülerek kar yığınlarına devrilirken ben Gözde ile yokuş aşağı kayıp duruyordum.

Normalde Pınar ve Buket ile daha fazla zaman geçirirdim. Onlarla daha da önce tanışmıştık çünkü. Ama bu kısa tatilde Gözde ile aramızdaki ilişkinin bağının kuvvetlendiğini hissediyordum. Onun için de böyle miydi, fikrim yoktu ama eğleniyorduk da. Onun diğerlerine göre daha çocuksu bir yanı vardı ve tatlı geliyordu bana.

Yokuş aşağı kayma mesafesini arttırarak kayak takımımıla kendimi zemine bıraktığımda bedenimin dengesini gerçekten iyi sağlıyordum. Aslında fazlasıyla eğlenceliydi. Dudaklarım kupkuru kesip tenimi de soğuktan dondursa bile zevki başkaydı.

Üçüncü kez kaydığım sırada son dakika yokuşun sonunda ters bir hamle yaptığımdan kar yığınları arasına savrulmuştum. Yüzüm karlar içine gömülünce boğulur gibi avuçlarımla yerden destek alıp suratımı buruşturdum. Çevremde uğuldayan seslerin arasında da Gözde’nin endişeli bağırışlarını duyup güldüm bu kez.

“Tamay! Öldün kızım! Ay!” Bedenimi doğrulturken bir elimi yüzüme çıkarıp temizlemeye çalıştım. Kırptırdığım kirpiklerim arasından gözlerim onu buldu. Endişeli gözleriyle bana bakarak yanıma çöktü.

“İyi misin?”

“Tamay,” diyen ses bu defa Buket’e aitti. Sonrasında Pınar ve ikisinin de erkek arkadaşları yanımıza gelmişti.

“İyiyim ya... olur öyle.”

Saniyeler içerisinde ayaklarımı çevireceğim sırada bileğimde hissettiğim ağrı işlerin hiç de istediğim gibi gitmediğine işaretledi. Dişlerimi birbirine bastırarak ayaklanmaya çalıştığımda Gözde destek olmak için koluma tutunmuştu. Suratımı buruşturdum. O an hissetmemiştim ama ayak bileğim şu an yanıyordu.

“Tamay, emin misin iyi olduğuna?” diye sordu Buket, endişeli gözleri ile denk düştü mavi-yeşil gözlerim. Başımı ağır ağır salladım belli etmeye çalışarak.

“Odaya çıkacağım,” diyebildim. “Ani hareketten dolayı kaslarım gerildi galiba.”

“Hastaneye falan mı gitsek?”

“Burada ekipler vardır... onlara gösteririz.” Buket’in sevgilisiydi bunu söyleyen.

“Abim eczacı aslında... anlar mı az da olsa? Hı?” Gözde ne yapacağımı bilemiyor gibiydi. “Saçmaladım... ama aklıma başka bir şey de gelmiyor.”

“Abartmayın,” dedim gözlerimi devirip. Bileğimi hareketlendirdim ağrısı tüm ayağıma tonlarca ağırlık bindirdi anında. “Odaya çıkıp buz koyarım.”

“Tamam, ben gelirim,” dedi Gözde kolumun altına elini dayayarak. Sesimi çıkarmadım.

“Siz kalın,” dedim peşimizden gelmeye niyetli diğer arkadaşlarıma bakarak, durmuşlardı. “Önemli bir şey yok... Gözde ile hallederiz biz.”

Pınar kafasını iki yana salladı hemen. “Olmaz,” dedi net bir sesle. “Seni tek bırakmayız.”

Kızları ikna etmem fazladan vakit kaybıydı. Yine de gelmelerine engel olup sol ayağımın üzerine çok yüklenmeden otele giriş yaptığımızda yanımda Gözde vardı yalnızca. Resepsiyondan buz istediğimizde ne olduğunu sorduğu için sağlık görevlileriyle geçirmiştik sonraki yarım saati. Neyse ki onlar da bir şey olduğunu düşünmüyordu ama bugünlük kayma maceramın bittiği de kesindi. Dinlenmemi söylemişlerdi ve sürmem için de kas gevşetici kremlerden elime tutuşturarak odaya gönderdiklerinde aklımda ahı tutan tek kişinin ismi geliyordu. Resmen manipüle

edilmiştim. Araf Altemur hiç yanımda olmamasına ve ulaşmasını engellediğim her yola karşılık beddua etmiş olmalıydı ki bu hâldeydim.

“Senin de gününü mahvettim,” dedim yatak başlığına sırtımı vererek, üzerimi çıkarmış ve yatağa uzanmıştım. Gözde ise kendi yatağının üzerine oturmuş beni göz hapsinde tutuyordu.

“Saçmalama, Tamay,” dedi kızarak. “Hem... beni de uyku bastırdı. Biraz uyurum.”

“Tatil çok da iyi fikir değildi galiba,” dedim düşünür gibi dudaklarımı büktüğümde. Gözde iki avucunu geriye, yatağın döşemesine bastırmıştı.

“Öyle söyleme,” dedi. “Baksana... Daha yeni geldik. Ayağını bugünlük zorlama dediler sadece. Ayrıca... sadece kaymak için de burada değiliz. Teleferiğe binelim mi hatta?! Ay, evet! Yarın ilk işimiz bu olsun... Bol bol fotoğraf çekiliriz.”

Güldüm. “Olur...”

İlerleyen saatlerde Gözde biraz uyumuş, ben ise telefondan ders notlarımı takip etmiştim. Ayağım biraz daha iyiydi ama az da olsa şiştiğinden endişe veriyordu. Küçüklükten bu yana son derece yoğun bir dikkat altında büyütüldüğümünden pireyi bile deve yapabilirdim. Nazlı mıydım acaba? Anneme ve babama karşı, belki biraz...

Bir ara kızlar odaya uğramış, gece birimizin odasında sabahlamamız gerektiğini ve bol bol dedikodu yapmamız gerektiğini söylemişti. Onlar gittiğinde ise saat akşama yaklaşıyordu; Bihter teyzenin aramasıyla karşı karşıya kaldığım an da tam olarak o zaman dilimiydi. Kirpiklerimi kırıştırarak ekrana bakakaldığımda alt dudağımı dişledim. Ne bok yiyecektim? Araf ne bahane uydurmuştu? O iş gezisindeydi. Yanında Azra olduğunu hesaba katacak olursam benim orada olmadığımı biliyordu ama eve gelmişse işin rengi değişirdi. Beni evde bulamayacağına göre dürüst kalmak tek seçenektir.

“Bihter teyze,” dedim aramayı yanıtlayarak kulağıma dayadığımda. Kalbim stresle kasılıp gevşiyordu, hızlı hızlı çarparken sınırı bile yokmuş gibiydi.

“Tamaycığım,” dediğinde dudaklarımı ıslatarak yan yatakta uyuyan Gözde’ye çevirdim gözlerimi. Sonrasında hafifçe doğrularak yataktan kalktım. “Nasılsın?”

“İyiyim,” dedim tek ayağım üzerinde sekerek balkona ilerlerken, hava soğuktu ama sorun değildi. “Sen nasılsın? Tuğrul amca nasıl?”

“Ay, bir dakika, kızım. Kerem duvara tırmanıyor, alayım şunu... Kerem!”

Birkaç saniye geçti peş peşe.

“Sen neredesin? Bize gelsene akşama... Tek kalma bari evde.”

Yutkundum sertçe. “Şey... ben evde değilim.”

“Babaanne bırak ya! Allah Allah...”

“Ay neredesin, Tamaycığım?” Kerem’in mızızlanan sesini duyuyordum arkadan. “Yazgı! Kerem’in üstlerinden getirsene salona!”

“Arkadaşlarımla Uludağ’a geldik,” dedim tek seferde. “Hem Araf da yoktu... Biraz değişiklik olur dedim.”

“İyi yapmışsın iyi yapmışsın da...” Anlayamamış gibiydi. “Araf evde olduğunu söyledi.”

Yanağımı içeriden dişlerimle ezerken duraksadım bir anlığına. “Ona söylemedim çünkü... bilmiyor.” *Tamam, hemen bahane üret, Tamay. Hemen.*

“Ne demek söylemedin?” Hiç hoşuna gitmemişti bu belli. “Evlilik böyle bir şey mi? Üstüme iyilik sağlık...”

“Yani, tabii değil,” diyebilirdim. “Ama suç oğlunuzun.”

“Ne yaptı?” diye sordu kuşkuyla, sonra kısa bir sessizlik yaşandı. “Yoksa Azra mı? O da gitti diye kavga mı ettiniz? Bak, kızım-”

“Hayır,” diye kestim sözünü. “Azra bizim kavga sebebimiz olamaz.”

Ne büyük yalan.

“Tuğrul, Araf’la birlikte gitti zaten... bilmiyor musun?” Şaşırmış gibi duraksadı. “Ay... Bizim oğlan hiç der mi zaten?”

Tuğrul amca da mı onlarlaydı? İçim sebepsizce rahatladığında bedenimi soğuk havanın kollarına atarak kolumun tekini göğsümün altına bağladım. Saçlarım uçuşuyordu.

“Söylemedi,” dedim dürüst kalarak. “Biraz aramız limoniydi... ondan sanırım.”

Neden böyle söylüyordum fikrim yoktu ama yalan da değildi. “Ne demek limoni?” diye sordu kızar gibi. “Tamam, her evlilikte olur ama... insan eşine bunu da haber vermeyecek kadar küsmez canım. Bizim oğlan da huy mu değiştirdi? Trip mi atar oldu şimdi de?”

Güldüm içten içe. Trip atan bir Araf Altemur hayal dahi edemiyordum. “Öyle, Bihter teyze,” dedim pot kırmadan. “Resmen küsüyor bu yaşta.”

“Aaa! Terbiyesiz,” dedi kaşlarını çattığını hissederken. “Yaşından utansın bari.”

Kısık bir sesle güldüm. “Değil mi?” diye sordum ardından. “Ben de ona haber vermedim bu yüzden.”

“Tamay, kusura bakma ama al birini vur ötekine,” dedi homurdanarak. “Ne demek birbirinize gittiğiniz yerleri haber etmemek? Hem de küstünüz diye! Çocuk oyuncağı sandınız siz bu işi!”

Bizde işler biraz daha farklıydı ama çenemi açmadım yine de. “Ama Bihter teyz-”

“Kapat telefonu,” dedi kızmaya devam ederek. “Ben onun da hakkından gelirim.”

Anında suratıma kapatmıştı hışımla. Dudaklarım aralanırken birkaç saniye dudaklarımı kesen soğuk ayazın altında donakaldım. Ne yapacaktı şimdi? Araf’ı mı arayacaktı? Şimdi... boku yemiş miydim? Araf Altumur bu yüzden canımı bile okurdu. Annesine böyle söylediğim için... Hâlbuki ne kadar da eğleniyordum konuşurken. Bihter teyzenin işe el atacağı tutmuştu.

“Ben gerçekten salağım,” dedim derin bir nefes alıp gözlerimi beyaz örtüye diktim. Ağlamaklı bir ifade olduğuna emindim yüzümde. Başıma İstanbul’da bela olacağı kesindi. Kızacaktı, zırvalayacaktı... Benim çocukça hareketlerimin sorumluluğunu almak zorunda olmadığını söyleyecekti. Daha önce bunun gibi bir söz kullanmamıştı ama sanki öyle der gibi bakıyordu bazen.

Yanaklarımın içini buz gibi havayla şişirip omuzlarımı düşürdüğümde zeminde düşmemek için dikkatle sürgülü kapıyı açtım ve odanın içine girdim. Tüylerim diken dikendi. O an birkaç kez hapşırınca sessiz olmaya dikkat ediyordum. Yoksa Gözde bir de hasta olduğumu düşünüp hevesle dillendirdiği tatil için pişman olacaktı.

Odanın kapısı tıklatıldığında adımlarım duraksadı. Bakışlarım kapının dış yüzeyine çarptığında yanağıma serilen saçlarımı henüz ısınmayan yanaklarımın üzerinden geriye çekerek kulağımın arkasına sıkıştırdım.

“Kim gelmiş?” diye sordu arkamdan Gözde, sesi yeni uyandığını belli edercesine çatallıydı.

“Bakıyorum,” dedim kapı kulpunu aşağı çekerek açtığım sırada. Karşımda ise Gözde’nin abisi vardı. Başımı omzum üzerinden geri çevirerek başını uzatan Gözde’ye baktım. “Abin!”

“Ha...”

“İyi misin?” diye sordu göz göze kaldığım adam, omzumu kapıya bastırarak kulpu bıraktım ve gözleri şişliği belli olan çıplak ayağıma kaydı. “Ne oldu?”

“Düştüm ya,” dedim umursamaz bir sesle, güldüm. “Nazara geldim sayılır.”

Dudakları kıvrıldı. “Öyle olmalı,” dedi gözlerimin içine bakarak. Üzerinde siyah bir kot ve siyah boğazlı bir kazak vardı. “Şimdi iyiysen, kötüsü olmasın diye dikkat et.”

“İyiyim... Bugünlük zorlamıyorum sadece.” Onu süzdüm tepeden tırnağa, sonrasında gözlerine baktım. “Gözde uyuyordu... ayılamadı galiba daha. Bir şey mi söyleyecektin?”

Kirpikleri kırpışır gibi oldu. Omuzlarımı dikleştirdi yavaşça. “Akşam yemeğinden sonra sıcak şarap içmeye inecektik bizimkilerle,” dedi. “Gözde’yi aradım açmadı. Sorayım dedim...” Yüzümü süzdü. “Gelir misiniz?”

“Geliriz!” diye bağırdı Gözde arkamdan, koştur koştur dibimde bitmişti saniyesinde. Sıkı bir nefes bırakarak başını salladı. “Bugün yorgunluktan *full* uyuduk... bari akşamı değerlendirelim. Mimarlık öğrencisiyiz, malum... uyuma fırsatını kaçıramayız. Yani abicim, tabii geliriz.”

“Yemek yemeye inelim önce,” dedim yanımdaki kıza bakarak. “Açlıktan ölebilirim her an.”

“Tamam... Üzerimizi değişelim.”

“Bu hâlde inebilir misin?” diye sordu Gökhan aynı saniye, gözleri gözlerime tutundu sonrasında. “Odaya falan istetin.”

“Hayır, inerim,” dedim net bir sesle. “Zaten odaya tıkmaktan sıkıldım... yürüdükçe açılır.”

“İyi madem,” dedi anlayışla. “Yardımcı olurum ama. Buradayım... birlikte inelim.” Durdu. “Hep birlikte yani.”

Kaşlarım neredeyse çatılacakken “Hazırlanıp geliyoruz hemen,” dedi Gözde, beni içeriye çekip kapıyı kapattı sonrasında. “Hızlı olalım... Bol bol fotoğraf çekilmem lazım, o yüzden mükemmel giyinmeliyim. Sen de giyin, biraz makyaj yap. Hadi.”

Yaklaşık on beş dakikada hazırдық. Fotoğraf çekinmeyi sevdiğim için hafif bir makyaj yapmış, kalın bir çorap üstüne kot bir etek giymiştim. Üstüme v yaka siyah salaş bir kazak geçirdikten sonra kendimi daha iyi hissediyordum. Bihter Altemur’un Araf’a ne söylemiş olabileceği gerçeği

ise aklımdan çıkmıştı o süre boyunca. Sonra bir an, ne söylemiş olacağından çok bana söyledikleri aklımdan geçti. Tatlı tatlı anlatmış, içten bir şekilde konuşmuştu. Aslında normalde mesafeli değildi bana karşı ama Tuğrul amcanın beni ondan daha çok sevdiğine de emindim. Bana annem ve babamın hatrına mı daha iyi yaklaşıyorlardı, bilmiyordum; ki söz konusu Azra olduğundan böyle düşünmem de normaldi. Azra ve benim karşı karşıya geldiğimiz herhangi bir an yaşansa kimin yanında olurlardı mesela? *Elbette Azra, Tamay. Gerçekçi ol.* Bunu kabullenmiştim. Sebebi de zaten bu evlilik saçmalığının bir gün bitip gidecek olmasıydı.

Gözde önden, ben arkadan odadan çıktığımızda karşı duvara yaslanmış telefonuyla ilgilenen adam anında dikkatimi çekti. Gitmemiş miydi? Neden buradaydı ki?

Odanın kapısını çekerek “Hadi gidelim,” dedi Gözde, abisi de yaslandığı yerden sırtını ayırarak ikimiz arasında mekik dokuyan gözleriyle inceledi bizi.

“Gidelim.”

Yavaş adımlarla yan yana asansörün olduğu tarafa ilerlediğimizde Gözde yanımda durarak bana destek oluyordu. Sabaha göre daha iyiyim aslında, kremler işe yarıyordu. Kabini çağırıp içine geçene dek aramızdaki sessizlik sürdü. “Abi, sen niye peşimizdesin ya?” diye sordu sessizliği bölerek, kısık sesini duyabiliyordum. Yürümeye devam ediyorduk. Giriş kısmındaki geniş alana geçmiştik.

“Peşinizde miyim?” diye sordu bu kez Gökhan, anlam verememiş gibi. “Rahatsız mı ettim?”

“Yani... arkadaşların gelecekti hani? Gelmediler mi?”

“Aşağı mekâna indiler kızım onlar ya,” dediğinde gözlerim etrafı inceliyordu. “Ben de yanlarına gideceğim, kızcağız düşmüş... Yürüyemez sandım, yardıma kalayım dedim. İnsanlık namına.”

“Ben ne güne duruyorum?” diye sordu Gözde alay edercesine. “Teşekkür ederiz ama gerek-”

O an Gözde’nin çalan telefonu adımlarımızın önünü kesince birlikte duraksadık. Başımı çevirerek elimi kolundan ayırdım ve telefonu açmasını izledim sessizce. Abisi de buradaydı ve o da kardeşini izliyordu. Elleri cebindeydi bu kez.

“Buyurun?” diye sordu Gözde aramayı yanıtlayarak. Kaşları çatılmıştı, başını salladı. “Evet... evet, ben başvurdum. Aaa... ne zaman? Bir

dakika...” İşaret parmağını kaldırarak izin alırcasına uzaklaştığında kollarımı göğsümün altında dolayıp gergince karşımdaki adama baktım.

“Kim arıyor acaba?” diye kendi kendine konuştu Gökhan denilen adam, kardeşini sırtından izliyordu. “Ne başvurusu bu?”

“İşe girmek istiyordu,” dedim, bir anlık hiç düşünmeden söylemiştim bunu. Bana doğru baktı. “Onun için olabilir.”

Kaşlarını çattı sertçe. “İş mi?” diye sordu anlamamış ya da anlamak istemezmiş gibi. “İş başvurusu mu yaptı Gözde?”

Haberi yok muydu? Bedenim gerilince alt dudağımı ısırđım stresle. Gizliyor olamazdı. Telefon konuşmasını üstü kapalı yapmamıştı ki... “Evet.”

“Hiç haberim yoktu,” dedi. “Ne zaman yaptı? Paraya mı ihtiyacı var? Ben veriyorum ona... fazla fazla veriyorum hatta.”

Omuzlarımı silktim sessizce. “Bilmiyorum,” dedim daha fazla konuşmaktan kaçınarak. “Ona sorarsınız.”

Kafasını ağırca salladı. “Sorarım,” dedi ardından. “Yine de...” Dudaklarını ıslatarak sert bir nefes aldı. Gözleri gözlerimin içindeydi. “Bana her şeyi anlatmaz... O yüzden özel bir sebebi varsa bana söylemelisin. Özellikle bölümde bu kadar yorulduğunu dile getirirken...”

Bir abi olarak gözlerinde dahi büyüyen endişeyi anlayabiliyordum. “Aslında haklısın,” dedim başımı omzuma doğru yatırarak, düşüncelerim bir anda daha geniş bir alana yayılmıştı. Başka bir sebebi olabilir miydi? “Ama bildiğim bir şey yok, gerçekten.”

Gözlerime uzun uzun baktı. Ne kadar doğru konuştuğumu anlamak istiyor gibiydi. Bir insanın abisinin olması nasıl bir şeydi acaba? Engin bana abi olacağını söylemişti. Hissettiriyordu da aynı zamanda. Ama gerçekten böyle bir şey miydi? Bir süre gözlerimi bile kırpırmamaya dikkat ederek ben de ona bakmayı sürdürürken omuzlarımı dikleştirdim; samimiyetimi anlaması gerektiğine inanıyordum. Tabii her ne kadar daha bu sabah tanışmış olsak da sonuç olarak gözler yalan söylemezdi.

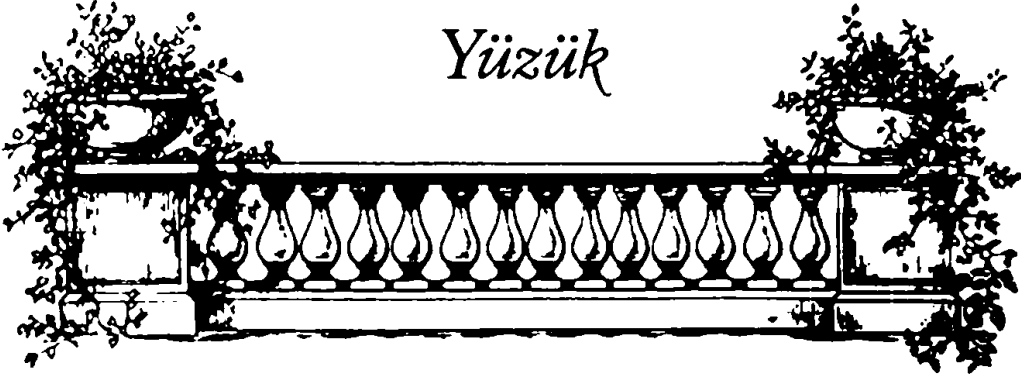
“Tamay.”

Bir an uykumdan uyanmış gibi irkildiğimde sesin geldiğı yöne çevrildi başım eş zamanlı. Yanımdaki adamla senkronize hareket ettiğimizi fark etsem de, birkaç adım ötemde daha önemli bir şey duruyordu.

Keşke, gözler yalan söyleseydi.

Araf Reha Altemur.

Siktir.

Ciddi anlamda şoka girmiştım.

İlk saniye, onu görür görmez yapabildiğim tek şey öylece bakakalmaktı. Zaman yavaşlamaya, başımı döndürecek kadar sert bir şekilde beni sallamaya başlamıştı. Çatık kaşları altındaki gözleri yanımdaki adam ile aramda gidip geliyordu. Düşüncelerini okuyamıyordum ama hiç de iyi şeyler geçmediğine emindim. Bedenimi sarmalayan tüm kaslar gerildiğinde sertçe yutkunabildim. Neden buradaydı? Nasıl buradaydı? Aklım almıyordu.

Tenimdeki kan uçup giderken dişlerimi sıktım sessizce. Yanlış mı anlamıştı? Arkadaşlarım yerine beni bu adamla bulmayı beklemiyor olmalıydı. Ama çok geçmeden bizden biraz ötede telefonla görüşen Gözde yanımızda belirdiğinde çehresindeki ifade gölgelendi ama hâlâ çatık kaşları benim huzursuzluğumun asıl sebebiydi.

“Bu kim?” diye sorduğunu duydum Gözde’nin. Omzumu dürtünce kendime ancak o an gelebildim ve bakışlarımı kaçırarak yanımıza doğru yürüyen adamdan aldım gözlerimi.

“Şey-”

“İyi akşamlar,” dedi Araf Altemur. “Seni hiç bu kadar çabuk bulacağımı tahmin etmemiştim...” Başımı yüzüne doğru kaldırdım sessizce, alev alev bakan gözleri ile göz göze kaldım. “Şansım bayağı yaver gitti.”

“Tamay,” dedi Gözde kulağıma doğru eğilerek, odağıma bir türlü toparlayamamıştım. “Kim bu yakışıklı?”

Yakışıklı mıydı? Bir anlık gözlerimi yumup açarak derin bir nefes aldım ve dudaklarımı ıslattım.

“Bizi tanıştırmayacak mısın?” diye sordu Araf Altemur bu kez, gözünden okuyabildiğim korkusuz bir adam olduğuydu. “Eh, ben yaparım. Araf ben, Tamay’ın ko-”

“Komşum,” diye sesimi yükselterek aniden büyük bir refleks kuşanıp sıçramış ve hızlıca avucumu dudaklarına kapatmıştım.

Öyle dengem şaşmıştı ki, bunu yapabileceğini tahmin bile etmediğimden ağzını kapatmanın en doğru seçenek olduğunu düşünmüştüm; çevremizdeki yabancı iki insan anlam veremeyip şoka girmiş olmalıydı. Bir de üzerine yüklenip mahvettiğim ayak bileğimden de çıkmıştı acısı. İnler gibi duraksayıp elimi dudaklarının üzerinden çekip gerilerken bir elim koluna tutunmuştu istemsizce. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

“Tamay, iyi misin?” diye sordu Gözde endişeli bir şekilde koluma tutunarak. “Ay, niye yüklendin ki?! Mahvoldu ayağın!”

“Ne oluyor?” diye sordu Araf, güçlü avuçları kollarımdaydı. Sessiz kaldım. “Tamay,” dedi ardından bastırarak.

“İyi misin?” diye sordu bu kez Gökhan.

Elimin altındaki beden gerildiğinde “İyiyim,” dedim hızla, yanımda duran kardeşlere baktım. Gözlerim kırpışır gibi oldu. “İyiyim... Üstüne aniden sert basınca biraz ağrıdı.”

Elimi Araf’ın kolundan çektim. Gözde bana destek olmak için yanımdaydı. Beni baştan aşağı süzdü emin olmak istercesine. “Nazara geldin,” dedi gülerek. “Fıstık gibi olmuşsun çünkü... Sakat ayağına rağmen nasıl da mükemmelsin.”

Dudaklarım normal şartlarda kıvrılabilirdi ama mimiklerimi kaybetmiş gibi hissediyordum. Yine de yalandan gülmeye çalıştım.

“Sen daha güzelsin,” diyebilirdim kısıp bir sesle, sonrasında tepemde dikilen adama çevirdim başımı ve göz göze kalmamızı sağladım.

“Önemli bir şey yok, Araf Bey.” Dudaklarımı ıslattım. “Sizinle burada karşılaşmak güzel oldu ama şimdi arkadaşlarımla yemeğe geçmem gerek. İyi akşamlar size.”

Araf Bey? der gibi kalktı kaşları ve gerilen kirli sakallarla kaplı çenesi esmer tenini belirgince öne çıkartmıştı. Yaşanan derin sessizlik ilk defa bu denli yoğun geliyordu. Yanağımı içeriden dişlemek istedim ama herhangi bir endişe belirtisi yaratmak istemiyordum.

Gözde’ye baktım. “Gidelim.”

“Bir dakika,” dedi Araf Altemur buz gibi bir sesle, sırtımı dönüp yürümeye başlayacağım sırada adımlarımın önü kesildi. Kalp atışlarım hızlı hızlı çarpmaya başlamıştı. Başımı yeniden ona çevirdim. Eline telefonunu almıştı. “Ev sahibin sana ulaşamamış, kesinlikle bakman gerektiğini söyledi.”

Telefonun açık ekranını bana doğru uzattığında çaktırmamaya gayret ederek elindeki telefonu aldım. Ev sahibim oydu. Yani, ne demek istediğini anlıyordum...

Gözde'nin ekranı göremeyeceği kadar kısık bir parlaklığa ayarladım ekranı ve not defterine yazdığı yazıya odaklandım.

Beş dakika içerisinde onlardan kurtul.

Hemen, Tamay.

Kalbim hızını saniyede beşe katladığında gerginlikten dağılacaktım resmen. Başımı kaldırdım ve doğruca yüzüne baktım. Arkadaşımdan nasıl kurtulacağımı düşünüyordu?

“Çok mu önemliymiş?” diye sordum düz bir sesle.

Gözleri belli belirsiz kısıldı. “Çok önemliymiş.”

“Tamam o zaman,” dedim telefonu hızla eline tutuşturup. “Ben bir ara ararım onu.”

Hemen yanından kaçmam gerekiyordu. Suratına bir kez daha bakmadan sırtımı dönüp Gözde'yi de beraberimde çekiştirdiğimde ne yapacağımın telaşı sarmıştı dört bir yanı. Adımlarımı da hızlandıramadığım için ayak bileğime içimden küfürler dizerken yan yana yürüyorduk.

“Neden telaşlandın?” diye sordu Gözde anlamayarak. “Biraz yavaş ol, kızım.”

“Telaşlandım mı? Ben mi?” Başımı iki yana salladım. “Ev sahibim canımı sıktı ya... o yüzden galiba. Yoksa niye olsun?”

“Ayrı mı yaşıyordun?” diye sordu Gökhan başını bana çevirip gözlerine baktığında. Yemek salonuna girdiğimizde hâlâ bizim peşimizdeydi.

“Evet,” dedim.

“İstanbul'da tek başına yaşamak zor,” dedi. “Seni zorlamıyor mu?”

Kocam olacak hayvan daha çok zorluyor, diyemediğimden başımı belli belirsiz salladım.

“Zorlasa da böyle yaşamayı seviyorum...”

Köşedeki masalardan birine geçtiğimizde tedirginliğin geçmemişti. Acaba beş dakika dolmuş muydu? Eğer dolmuşsa ne yapabilirdi? Kaç dakika geçmişti? Gidecek miydi? Bekleyecek miydi? Neden gelmişti ki zaten? Kurumuş dudaklarımı ıslatarak birkaç saniye önce yerleştiğim masadan kalktım aniden.

“Ben...” diye söze başladım ansızın üzerimde duraksayan bakışların verdiği gerici hisle avuçlarımı ezdim. “Ev sahibimi arayıp halledeyim ya.. Bak aklıma takıldı, içime sinmiyor.”

“Nasıl halledeceksin? Neyi yani?” diye sordu Gözde.

“Bilmiyorum,” dedim omzumu silkerek. Oturduğum yerde kıpırdandım. Saniyeler işliyordu ve beş dakika geçmiş miydi, hesap edemez hâldeydim. “Bende ne isteyeceğini merak ediyorum. Öğrenmem lazım.”

Yutkunarak oturduğum yerden ayaklandım. Gözler üzerimdeydi. “Odaya çıkıp telefonumu alırım, ev sahibimi de ararım... Yani, on dakikaya gelmiş olurum.”

“Ben de geleyim, tek gitme...” Beni süzdü. “Ayağın iyi değil zaten.”

Başımı şiddetle iki yana sallayıp avucumu ona doğru açarak uzaklaştırır gibi duraklamasına sebep oldum. “Hiç gerek yok,” dedim elimi yanıma indirdiğimde. “Yavaş yavaş gider gelirim. İyiyim zaten...”

Gözde ve abisinin tereddütlü bakışları altında aldırış etmeden onlara son bir bakış atarak yemek salonunun çıkışına yürümeye başladığım saniye kalp ritmim bozulmuştu. Belki de gitmişti. Yanına gitmekle aptallık ediyor olabilirdim ama önemli değildi; herhangi bir ihtimale karşılık onu durdurmam gereken bir andaydım. Annesi mi aramıştı onu? Ama onunla konuşalı o kadar da fazla olmamıştı... Öyleyse burada ne halt ediyordu?

Yemek salonunun geniş, çift kanatlı kapısından yavaş adımlarla çıkarken dalgınlığımın esiri olduğumu karşıdan güçlü adımlar atarak gelen Araf Altemur’u iki saniye geç fark ettiğimde anladım. Gözlerim irice açılıp kan akışım aniden şiddetle damarlarım arasında çalkalanmaya başladığında ona doğru daha hızlı yürüdüm. Ayak bileğim suratımı buruşturmama neden olduğunda dişlerimi sıkarak ifademi az da olsa sabit tutmaya çalıştım. Onun kısılan bakışlarının radarındayken ne kadar kolay olabilirse, elbette.

Karartılı kahverengi gözleri ayağıma dokundu, gerilen çenesi kaskatı bir hat ile keskinleşti ve yanına ulaştığım saniye sert bir nefes bıraktı.

“Neden buradasın?” diye sordum kısık bir sesle, öte yandan deli gibi telaşlıydım. Pınar ve Buket’in her an her yerden fırlama olasılığı vardı çünkü. Ya Gözde de gelecek olursa?

“Burada ne döndüğünü söyle,” diye buz gibi bir sesle solurcasına nefeslendi. Son derece çatık kaşları, ifadesiz yüzü ve öfkeli gözleriyle bana bakıyordu. “Hemen açıklama yapıyorsun, Tamay.”

“Ne açıklaması?” diye sordum anlam veremeyip yüzüne dik dik bakarken. “Ayrıca insanlar burada... Buraya konuşmak için gelmedim. İçeri döneceğim, gitmeni söylemek için geldim.”

Bu onu daha da çığırından çıkarırmış gibi alev aldı gözleri. “Bak sen?” diye sordu histerik bir şekilde. “Bunu mantıklı da bulmuştundur şimdi.”

“Gayet.”

Bileğime yapıştı avuç içi ansızın. “Gidiyoruz.”

“Ne? Nereye?!” diye şok içinde soludum, beni çekiştirmeye başlayacaktı ki ayağımı hatırlamış gibi duraksayarak homurdandı. “Ben bir yere gitmiyorum ya... Bırak, Araf!”

“Konuşmaya gidiyoruz, Tamay,” dedi, belli ki siniri geçmemişti. “Sakin beni sinirlendirme.”

“Sinirlenme,” dedim sertçe, hâla bileğimi çekiştirmeye çalışırken. “Ben mi sinirlendiriyorum seni? Buraya gelmişsin ya! Buraya! Kim sinirli sence?!”

Bir an sert ve sesli bir nefes aldığı anda ne olduğunu anlamadan eğildi; bir saniye sonra ise kucağındaydım. Gözlerim irileştiğinde bir anlık konuşmayı unutarak kalakaldım. Adımları hemen harekete geçtiğinden ne olduğunu anlayamamıştım bile, etrafa baktım tedirgince. Kalbim ağzımda şiddetle çarpıyordu. Herhangi bir yerden arkadaşlarımdan biri fırlayacak olursa boku yerdim. Elimi omzuna yerleştirip avucumla sıkı sıkıya kavradım.

“Araf,” diye hızla fısıldadım kirpiklerimi kırıpıştırıp. “İndir beni... indirmen lazım! Ya, kime diyorum?!”

“Delirtme beni, Tamay,” dediğinde gözlerimi dibimde duran yüzüne diktim. Bir yandan güçlü adımlar atarken diğer yandan çatık kaşları aşağısından bana çevirmişti gözlerini. “Konuşacağız, sorun çıkarma.”

“Böyle mi ya?!”

“Böyle!”

Etrafta birkaç bakışı üzerimizde hissedince utançtan bir elimi yüzüme kapatmış yelpaze gibi tutarken, omzuna doğru eğmiştim başımı. “Rezil olduk, resmen rezil olduk... Allah’ım...”

“Acaba kimin sayesinde...” dedi homurdanarak, sinirliydi bir de fazlasıyla.

“Pardon? Ben ne yaptım? Ben bir şey mi yaptım? Beni kucağına alan sensin!” diye şokla soludum, başımı geri çekip görüş açıma yüzünü aldığımda bakışları ısrarla ilerideydi.

Kaşları çatık, yakışıklı profili uzun uzun inceleme isteği ile dolacağım kadar çekiciydi. Ne saçmalıyordum ki? Sertçe yutkunarak ona dik dik bakmayı sürdürdüğüm saniye gözleri bir anlığına suratımı teğet geçti.

“Ayağına ne oldu?” diye sordu aniden, sözlerimi umursamadan.

“Düştüm,” dedim sık alıp verdiğim nefeslerin kontrolü altında. Kaşlarım çatıktı, kalp atışlarım ise olduğum anın atmosferinde hızla çarpıyordu.

“Daha bir gün bile olmadı,” dedi ardından göz göze kaldığımızda. “Üstelik hâlâ burada kalmak konusunda ısrarcısın. Bu hâlde bile?”

Altını çizen kelimelerine karşılık kaşlarım daha da çatıldı. “Evet,” dedim tereddüt etmeden. “Arkadaşlarım burada... Bana yardım ediyorlar. Ayrıca kötü durumda da değilim... Yarına kadar toparlanırım.”

“Güzel planlar,” dedi beni bir anda kucağında hafifçe hoplattığında üzerimi ezip geçen kızgınlığın altında şaşkınlığımı saklamaya çalıştım. Kısa bir an bana baktı. “Ama döneceğiz.”

“Bok dönerim,” diye sert bir sesle konuştum saniyesinde. “Beyefendiye bak ya...”

“Evlendiğim kadına da bakın ya,” dedi alayla, yüzümü süzerek. “Ne kadar da ahlaksız.”

Sebepsizce utanç bastırduğunda dudaklarımı birbirine bastırıp kitlendim birkaç saniye. O ise önüne dönmüştü. “Sen bana ahlaksız demeye utanmıyor musun?”

“Sen de benim ahlaksızlığımı görünce söylersin,” dedi tek kaşını kaldırarak. “Durumları eşitlemek sana kalmış.”

Dudaklarım aralayacak gibi olduğumda ne söyleyeceğimi bilemeyerek yeniden sıkıca kapadım ve başımı çevirip gözlerimi yüzünden uzağa kaçırdım aceleyle. Ahlaksızlıktan kastı neydi? *Bunu niye düşünüyorsun ki, Tamay?* Ne diye çıkıp gelmişti ki hem birden? Aslında birden sayılmazdı ama daha saatler önce yurt dışında değil miydi?

Söylediklerimi düşündüm bu kez... Bihter teyze mi haber vermişti? Büyük bir olasılıkla öyleydi ama bu kadar ciddiye alıp gerçekten bu yüzden gelmiş miydi? Araf Altemur zırdeliydi.

Birkaç saniye içerisinde asansörlerin olduğu alana geldiğimizde çıtımı çıkarmamamın tek sebebi dikkat çekmek istemediğim içindi. Dengem hepten sıfırlanırken midem streten kasılmaya başlamıştı. Bir anda gelip nasıl böyle bir dengesizlik bırakırdı üzerimde? Üstelik neden gelmişti ki? Engin de onunla mıydı? Belki de hemen dönecekti. Hesap sorup defolup

giderdi. *Evet, sanırım böyle.* Gelmek için herhangi bir sebebi olabilirdi ama beni nasıl kucağına alabilirdi? Başıma ağrılar giriyordu düşündükçe.

Yine de asansörü çağırdığında hâlâ sessiz ve aynı zamanda sabırsızdım. Kalbim küt küt çarpıyordu. Henüz bir arkadaşımı görmemiş olmam iyiye işaretti ama aynı otelde sayılı insanlarken karşılaşma ihtimalimiz de bir o kadar artıyordu.

Kendimi kucağından aşağı mı atsaydım acaba?

“Beni indirir misin?” diye sordum düşüncelerimin de etkisiyle.

“Bekle.”

“Ne diye bekleyeceğim ya?” diye sordum kaşlarımı daha sert ve hırçın bir tavırla çatarak. Üzerinde siyah bir kazak, altında ise siyah pantolon taşıdığını da anca fark ediyordum. “İndir beni. Araf... kime diyorum ben? İndirsene beni!”

Beni elbette bir an olsun dinlemedi.

“Tartışmak için doğru bir anda değiliz, Tamay. Neden sürekli huy-suzluk ediyorsun? Başlayacağım şimdi...”

Bir de beni mi tersliyordu? Ya da ben mi alınganlık yapıyordum? “Sen hiç olmaman gereken bir yerdesin, belki de tüm problem budur,” dedim kirpiklerimi yavaşça kısarak. “Ne dersin, Araf Altemur?”

“Çocuk gibisin...”

Sinirim aniden tepeme fırladığında elimin altındaki omzunu bilinçsizce sıktım. Bunu dillendirdiği anların her birinde onu boğma isteğiyle dolup taşıyordum. Neyim çocuktan benim? Ne kastediyordu?

“Çocuk dediğin biriyle evlenmeseydin o hâlde... hı?” Birdenbire başka bir utanç bastı tenimi. Ne saçmalıyordum? Gözlerimi profilinde sabitledim. Ciddi bir evlilik bile değildi ki bu! “Neyse ki, evliliğimiz sahte.”

“Öyle,” dedi asansörü çağıran metal tuşa basmak için biraz eğildiğinde. Ardından sırtını doğrulttu ve kafasını anlık bir kaldırdı, o an göz göze kaldık yeniden. “Yoksa diğer türlü ne yapardık.”

“Evet,” dedim altını çize çize, alaycı bir sırıtmayla baktım gözlerine. “Senden kurtulmak bunun en eğlenceli kısmı olacak.”

Asansör katta durduğunda dudaklarının bir tarafı belli belirsiz kıvrıldı. “O şeref bana ait, Tamay Altemur.”

Asansör kabini açıldığında içerideki insanların dışarı çıkmasını bekledik. O süreçte çenemi açmadım, tam manasıyla aptalın tekiydi.

Boşalan kabine bizimle birlikte altmışlı yaşlarında iki çift bindiğinde bizi dik dik izleyen bakışlar altında önce ne olduğunu anlamaya çalıştım. Bir sonraki an ise kucağında olduğum adamı hatırladım.

“İndir beni, Araf,” dedim fısıldar bir şekilde, kata basıp asansörü harekete geçiren kocam olacak ahmağa diktim gözlerimi. Daracık alanda nereye bakacağımı da bilemiyordum. “İnsanlar bize bakıyor.”

Kaşları saniyeler içerisinde çatıldığında gözleri gözlerime dokunup önüne döndü sonrasında. “Niye bakıyorsunuz amcacım? Ne vardı?”

Omzuna tırnaklarımı geçirdim onu öldürme isteğiyle.

“Aaa, deliye bak...” diye kısık bir sesle söylendi kadınlardan biri ama yüzlerine bakmadığım için hangisi olduğunu bilemiyordum.

“Karımızı da mı kucağımıza alamayacağız?” diye sordu Araf Altemur, bacaklarımdaki avuç içinin tutuşu sıkılaşıırken. “Hayırdır?”

Ciddi anlamda sinirden kuduruyordum. Sadece sussa olmaz mıydı? Parmaklarım omzundan yukarı sürüklenerek ensesine sert bir baskı yaptığında çatık kaşları aşağısından parıldayan kahverengi gözleri gözlerime sabitlendi, asansör de aynı anda durmuştu.

Oldukça kısa bir an bakiştığımızda sert bir nefes aldı ve kabinden dışarı yürüdü sessizce. Kapılar kapanıp bizi koridorda yalnız bıraktığında sessizlik çoğalmaya da başlamıştı.

“Neden buraya geldik?” diye sordum sessizliğe karşılık, sabırsız ve fazlaca tahammülsüzdüm. Yürümeye başlamıştı üstelik. “Araf... kime diyorum.” Sakinliğine karşı derinden nefeslendim. Tutuşu aynı oranda sertleşmişti. Ayaklarımı çırtım hızla. “İndir beni ya!”

“Tamay! Dur!” diyerek durdu sert bir solukla, başını küçük bir açıyla çevirdiğinden yüz yüzeydik şimdi. Nefesimi ciğerlerime tuttum saniyesinde, en hızlı refleksim bu gibiydi. “Sus artık, anladın mı? Sus.”

“Neden?” diye üsteledim. “Buraya kadar geldin, beni sorgusuz sualsiz kucaklayıp buraya getirdin... Ya biri görürse? Bir arkadaşım? O zaman onlara ne söyleyeceğimi hiç düşündün mü?”

“Mesela kocan olduğumu,” dedi dik dik suratıma bakarken. “Her ne olursa olsun öyleyim çünkü. Evlilik yüzüğü takma şartımız falan da vardı hatta... Bir yerlerden tanıdık geliyor mu bu konuşma? Söyle.”

Yüzük konusunda yaptığımız konuşma daha dün gibiydi ve sözümü tutmak konusunda uslanmaz bir yalancı hâline gelmiştim. Taktığımı söylüyordum, unutmanın yanı sıra bilerek de takmıyordum. Günün çoğunluğu okulda geçtiğinden bu duruma daha fazla alışmıştım ve neredeyse

hiç çıkarmak gibi bir hamle yapmayan adama karşılık yenilen taraf-
taydım. Haksızdım. Sözleşmeye uymayan bendim bir bakıma.

“Bu konuda suçlu tarafım, biliyorum,” dedim lafı çevirme gereği duy-
madan. “Ama... bizim ortamlarımız farklı.”

“Değil,” dedi yeniden yürümeye başladığında. “Bahanelerin de zerre
umurumda değil, Tamay. Şartlar karşılıklı.”

Kaşlarım sert bir kıvrım eşliğinde çatıldı. “Bu ne demek?”

“Söylemek istediğim açık,” dedi omzunu silkerek. Saniyeler içerisinde
bir odanın önüne geldiğinde dikkatimi başka bir şeye veremiyordum.
“Eğer buna devam edecek olursan ben de sana uyum sağlarım. Bu sikten
yüzük mevzusu da kapanır gider... evliliğimizle beraber.”

Dudaklarım arasından küçük bir hah sesi çıktı. “Yani sen de tak-
mazsın?”

“Yeterince adil bir anlaşma.”

“Azra yeniden ümitlenir,” dedim doğruca. “Başına bela olduğu zaman
ağlama sonra.”

“Azra zaten başıma bela,” dedi homurdanarak, kapıyı açtığını fark
edemedim. Bu ne demekti? Azra... Ne yapmıştı?

“Ne demek bu?”

“Yeterince iyi rol yapamıyorsun,” dedi, kapıyı arkamızdan ayağıyla ka-
patıp ilerlemeye başladığında henüz Azra meselesinden kopamamıştım.
“Her şeyi batırmana çok az kaldı.”

“Benim yani suçlu? Ben ne yaptım ya?”

“Yüzük takmayan, kafasına estiği gibi davranan ben olmadığımı
göre?” dedi, bir an sonra kendimi yumuşak bir yüzeyde buldum. Çev-
reme bakındığımda çift kişilik bir yatağın üzerine bırakıldığımı fark
ettim. Beni kaldığı odaya mı getirmişti? Gergince avuçlarımı sıktım.

“Azra’nın artık tedavi olması gerek,” dedim ardından, başımı kaldırıp
birkaç adım ileride tepemde dikilen adama baktığımda. “Bu benimle
alakalı bir şey değil... Evli olman onu durdurmuyorsa sorunun bende
olduğunu hiç sanmıyorum.”

“Babamın yanında evliliğimizin sahte olduğunu söyledi,” dedi sırtını
karşımdaki duvara verip kollarını önünde birbirine geçirdi. Bir an durak-
sadm ve irice açılan gözlerle suratına bakakaldım.

“Bu kanıya nereden varmış o geri zekâlı?” diye sinirle soludum,
Tuğrul amcaya karşı bunu yapmış olmasını kabul edemezdim. “Bizim
yattığımızı söyleyecek kadar da kendinden emindi bir sıralar... Şimdi de

sahte bir evlilik yaptığımızı söyleyecek kadar yine emin! Hanımefendiye bak... baban ile aramızı bozmaya çalışıyor resmen. Bir de beni sorumlu tutuyorsun ya... Pes gerçekten!" Burnumdan sert bir nefes verdim. "Kızla görüşmeye devam eden sensin üstelik! Ne olduğunu bildiğin kızla bu kadar yakın olmanı anlamıyorum. Üstelik evliyken bi' de! İşte bu yüzden her şey senin suçun."

"Bizim görüşememe gibi bir şansımız yok, Tamay," dedi kaşlarını çatarak. "Bu benim keyfi yaptığım bir şey değil."

Yanağımdan içeriyi dişlerimle ezerken histerik bir şekilde güldüm. "Eminim öyledir," dedim ardından. "Ya da neyse ne ya..." Dudaklarımı ıslattım hızla ve ayağa kalktım aniden. "Beni neden buraya getirdiğini de anlamış değilim... Arkadaşlarım beni bekliyor, git buradan."

Yanından geçip gideceğim sırada kolumdan çekerek beni durdurdu. Dengem bir an sarsılır gibi olduğundan diğer kolumu da avucu arasına almıştı. Daha yakın olduğumuz bir andı.

"O yanındaki it kim?" diye sordu anında, gözlerindeki ruhsuz bakışlar şimdi yüzümü yakacak kadar yoğun bir ateş altındaydı.

"Ne yapacaksın?"

"Kim, dedim."

"Biri işte."

Kaşları gözlerinde kopan fırtınanın eşliğinde havalandı. "Biri işte?"

"Gözde'nin abisi," dedim sadece. "Oldu mu?"

"Abisi?" Kaşları kalktı alayla. "Sen, arkadaşların ve onların sevgilisi... Kadro bu kadardı. Bir de abisi?"

Çenemi dikleştirdim. "Son anda gelişti."

"Sizin planlarınız hep son anda mı gelişiyor, Tamay?" diye sordu dişleri arasından, kollarımdaki tutuşu sertleşmişti ama canımı acıtmıyordu. "Son dakika Uludağ planı... Son dakika beliren orospu çocuğu planı... Ne bu?"

"Adama küfretme," dedim sinirle, ellerini iteklemeye çalışıyordum bir yandan. İnat eder gibi beni daha sıkı tutuyordu. "Benim planlarım seni ilgilendirmez ayrıca." Tek kaşımı alayla kaldırdığımda duraladım. "Son dakika bile bana hiçbir şey söylemeyen adamın bana karışabileceğini hiç sanmıyorum da çünkü."

"Senin aksine herkes benim evli olduğumu biliyor," dedi gözleri belli belirsiz kısıldığında. "Yüzük taktığımı da hesaba katacak olursak sen zararlı çıkarsın."

Dişlerimi birbirine bastırıp çenemi sıktım aniden. “Umurumda değil,” dedim aynı onun gibi. “En azından ben kimseye yüz vermiyorum. Senin aksine.”

“Kime yüz vermişim ulan ben?” Çekiştirmeye çabaladığım bileklerimi sıkıca sararak bedenimi bedenine yapıştırdıncaya soluğum kesilir gibi oldu.

“Azra,” dedim anında, göz bebekleri arasında mekik dokuyarak. “Nemden bile yüz bulan biri sürekli yanıdaysa yüz veriyorsundur... Evli olduğumuz ve beni bu tür şeylerle uğraştırmaman için söylüyorum, yoksa bana ne. Anlatabildim mi?”

“Benim Azra ile görüşmek zorunda olduğumu biliyorsun, Tamay. O yıllardır bizimle, birlikte çalışıyoruz,” dedi kaşları daha da sert çatıldığında. “Ne olacak sanıyorsun? Biz evlendik... Ertesi gün hayatımdan çıkacak mı?”

Pekâlâ, bana hiçbir zaman bunu söylememişti. Aksine, Azra’nın hayatlarından çıkmasının imkânsız olduğunu gözlerimle görmüştüm. Her an bir aradaydılar. Nasıl çıkmasını beklerdim ki? Beklemiyordum da aslında, sadece... Azra tamamen sinirimi hoplatıyordu ve bir türlü kabul edemiyordum bu durumu.

“Ne halt ettiğin umurumda değil,” dedim kollarımı tutuşundan zar zor kurtararak. “Sadece...” Sertçe yutkundum. “Evli olduğumuz süre boyunca neye dikkat etmen gerektiğini sık sık hatırla yeter.”

“Bunu bilmeyen taraf ortada hâlbuki,” dedi kaşları ile beni hedef göstererek. “Ne dersin?”

“Bak seni çarparım,” dedim göğsünden itekleyip. “Delirtme ya beni! Sen Azra ile gittin... ben de arkadaşlarımla tatile geldim. Her şey bu kadar!”

“Arkadaşların, arkadaşlarının sevgilisi ve sürpriz yumurta abisi...”

“Yani?”

“Ekstra dahilleri belirtmek lazım.”

“Bana bak, Araf,” dedim üzerine yürüyerek, bir yandan da parmağımı kaldırıp ona doğrultmuştum.

Parmağımı garip bir anda yakaladığında söyleyeceklerim uçup gitti birdenbire. Bir avuç içindeki parmağıma bir de gözlerine baktım. Ya da, bakakaldım.

“Bakıyorum.”

Kirpiklerim hafiften titrer gibi olduğunda ciğerlerime saplı kalan nefes bile yetersiz kaldığını hissettim. “Bana çocuk diyorsun, yirmi sekiz yaşında kocaman adamın hareketlere bak...”

Güldü. “Karımla başka türlü anlaşılamayacağımı fark ettim.”

“Ha-ha-ha! Ne komiksin ya sen?” diye sinir bozucu bir şekilde güldüğümde ayağına doğru tekme geçirmek için bacağımı kaldırdığımda bileğimin ağrısı beni geri adım atmaya zorladı. Suratımı buruşturdum, aynı anda düştüğüm duruma karşı gerilen sinirlerimle baş başa kaldım. “Evlenmeseydin be o zaman! Aptal! Sen istedin üstelik!”

“Boşanacağız,” dedi tek omzunu silkerek. “Yoksa seninle evlenecek kadar aklımı kaçırmadım.”

“Tüh ya, çok üzüldüm şimdi.” Sevimsiz bir şekilde güldüm. “Bir an önce boşanalım, tamam mı? Bir an önce.”

“O kadar erken olmaz,” dedi. Elini çoktan çekmişti, ben de ellerimi belime yerleştirmiştim. “Zamanı var... Belki birkaç yıl daha, üç veya beş.”

“Yok artık,” dedim şaşkınlık içerisinde. “Üç, beş?”

“O civarda bir şey...” dedi geçirir gibi. “Her neyse... Gitmemiz gerek, o arkadaşlarına arayıp ilet. Dönüyoruz.”

“Sen dön, Allah Allah ya...” dedim oralı olmayarak, kapıya doğru yürümeye başladığımda bileğimden dolayı adımlarım daha yavaş ve dikkatliydi. Arkamdan geliyordu. “Benim tatilim daha yeni başladı.”

“Bunu annemi arayıp beni şikâyet etmeden önce düşünecektin,” dediğinde tam da kapının önündeydim ki duraksadım ve sırtımı ona çevirdim. Birkaç adım ötemde o da durmuştu.

“Bihter teyzeye evde olduğumu söylemişsin, ben de tatile geldiğimi söyledim... Senin niye haberin olmadığını sordu, kavga ettiğimizi falan saçmaladım. Çok da önemli değil anlayacağın.”

“Annem arayıp bir ton azar çekti,” dedi. “Birlikte yanına gideceğiz.”

“Buraya gelmeni Bihter teyze mi istedi yani?”

“Sen Uludağ’a gideceğini söylediğin an buraya gelmeyi planlamıştım zaten,” dedi. “Annemle alakası yok.”

Derin bir nefes aldım sessizce. “Niye yanıma geliyorsun?” diye sordum. “Bana mı güvenmiyorsun diye sordum, öyle olmadığını söyledin. Arkadaşlarım mı? Ne öyleyse sebep?”

“Bilmiyorum,” dedi dümdüz, kısa bir an omuzlarını silkerek. “Karımsın işte.”

“Değilim,” dedim başımı iki yana sallayıp. “Sahteyiz biz, niye gerçekmiş gibi davranmakta ısrarcısın?”

“Bu saçmalığın içinde evliymiş gibi davranan, davranmak zorunda olan benim çünkü,” dedi gözleri kısılırken, sesi soğuk ve mesafe doluydu. “Sen de evli olduğundan bahset, etrafında beni görme. Gayet iyi bir anlaşma.”

“Neden sorun çıkarıyorsun, Araf?” diye sordum omuzlarımı düşürüp. “Sadece uyum sağlasan olmaz mı? Günler öncesine kadar böyle bir şey yoktu... yüzüme bakmıyordun resmen.” Alt dudağımda gezdirdim dilimi, düşündüm o anda. “Engin etrafta olmadığı için... öyle değil mi?”

“Engin’in bu konuya karışmaması gerektiğine karar verdim,” dedi. “Birebir muhatap olalım, istediğin gibi.”

“Bu kez yani?” Neredeyse gülecektim. “İyiymiş...”

“Annem yarın ikimizi akşam yemeğine çağırıyor, asıl meselemiz bu. Buradan gitmemiz gerek,” dedi sözlerimi es geçerek. “Oyalanmadan çıkalım.”

“Bihter teyzeyle arar konuşurum,” dedim geri adım atmadan. “Hallerim... Hatta barıştığımızı, birkaç gün de burada tatil yapmak istediğimizi iletirim. Daha da mutlu olur.”

Bakışları belli belirsiz kısıldı. Kafasının içinde her ne geçiyorsa gerildiği belliydi. Beni baştan aşağı süzdü yavaşça. “Burada, şu hâlinle kalmakta ısrar etmenin mantıklı bir tarafını göremiyorum hâlbuki. Var mı?”

“Sana ne? Uygun bir yalan buldum işte... Ben burada, böyle iyiyim.” Alt dudağımı büzüp tek omzumu silktim. “İstersen sen git tabii... Özgürsün, ben burada olduğunu falan da söylerim.”

“Şu zekâya bak,” dedi kaşlarını derince çatarak. “Sinirimi fazlasıyla bozuyorsun, Tamay... Böyle devam ederse, aşağı iner o arkadaşlarına kendimi daha doğru şekilde tanıtırım.” Bir elini kaldırdı ve parmağına takılı olan halkayı gözüme sokarcasına işaret etti. “Gayet dürüstçe.”

“Beni tehdit mi ediyorsun?” Dik dik baktım gözlerinden içeri, kollarımı göğsümün aşağısında bağladım. “Sen de takma... Ben sana sürekli tak mı diyorum? Böyle bir şey duydun mu benim ağzımdan?”

“Ulan... ben her gün bizimkilerle iç içeyim,” dedi sabrı taşmış gibi, çene hattı daha gergin ve kıvrık kirpikleri arasında siyaha dönen gözleri daha alevliydi. “Sana bunu anlattım. Anlaşmamızda olduğu gibi karşılıklı takmaya karar verdik.”

“Ama öyle olmadı!”

“Neden acaba?!” diye yükseltti o da sesini. “Ne değişti?! Söyle!”

“Bak... biliyorum, öyle konuştuk,” dedim alt dudağımı dişleyip sakince bekledikten sonra. “Ama... öyle olmuyor. Olmadı.” Bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. “Tamam... Ne olursa olsun böyle anlaştık ama ben yirmi bir yaşındayım, üniversiteye yeni başladım... Gencim ve böyle bir şey benim yapacağım bir şey de değil. Bunu kabul edemiyorum. Alışamıyorum. Parmağımda yüzük olması... evli olduğumun bilinmesi... hiç benlik değil.”

“Utaniyor musun? Bu mu?” diye sordu. “Benimle evli olmaktan?”

“Hayır,” dedim anında, kafamı iki yana sallayıp. “Evli olmaktan sadece... Yaşıtlarım, arkadaşlarım böyle değil. Anlıyor musun beni?” Yutkunabildim sertçe. “Yani... Eğer sevdiğim bir adam olsaydı, o zaman başka olurdu belki. Bilmiyorum... Ben sadece...” Durdum. “Yarın bitireceğimiz bir şey varken ortada, bunu açık etmek bana mantıklı gelmiyor. Şu an söylesem gözlerinde yalancı olacağım... Hiçbir yerden bakınca olmuyor.”

Kelimeler dudaklarımdan çıktığı anda doğru anlatıp anlatmadığımı düşünecek vaktim çoktan bitmişti. Yanlış bir şey söylememiştim aslında... Hislerim konusunda ilk kez bu denli şeffaftım.

“Bana bunu en başından söylemeliydin.”

“Zaman geçtikçe böyle olduğuna karar verdim.”

“Bana ilk gün söylemiş olsaydın böyle olmazdı,” dedi başını sallayarak. “Böyle hissedeceğini bilseydim evlenmezdik.”

Neden bunu söylüyordu? Kaşlarım hafif bir kıvrımla çatıldı. “Evlenmezdik?” diye yineledim. “Sahte olmasına rağmen bunu mu söylüyorsun? İkimiz için en mantıklısı buydu... Bunu ikimiz de biliyoruz zaten.”

“Yine de bunu öğrendiğim iyi oldu,” dedi başını sallayıp. “Halledeceğim.”

“Neyi?”

“Daha erken boşanabilmek için neler yapabileceğimizi düşünürüm,” dediğinde duruşu dik ve yüzü ifadeden yoksundu.

“Böyle konuşmayı keser misin? Ciddi misin, anlamıyorum bile... Sadece ne hissettiğimi paylaştım,” dedim anlam veremeyerek. “Neden böyle yapıyorsun?”

“Utanç duyduğun bir evlilik içinde olmaman için, Tamay... Kötü bir şey değil,” dedi, ne düşündüğünü deli gibi merak ediyordum. “Endişe etme.”

Kafamı bir omzuma doğru eğerek onu tepeden tırnağa inceledim. Uzun uzun izledim. Belli ki ciddiye. Onun da evli kalmak için can attığı yoktu ama utanç duyduğunu da sanmıyordum. Kastettiğim şeyi anlamış mıydı gerçekten? Yoksa daha başka bir şey mi anlamıştı? Bunu sorup sormama arasında gidip gelirken dudaklarımı sıkıca birbirine kapadım. En doğrusu susmaktı. Sanırım, en doğrusu sonsuza kadar susmak olacaktı.

“Tamam,” diyebildim yalnızca. “Şimdi gitmem gerek.”

“İyi, git.”

Kaşlarım havalandı. “Gideyim yani?”

“Git.”

Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi dışarı üflerken iç çekerek ona baktım. “Ne geçiyor senin kafandan?” Gözlerim de kısılmıştı. “Bir şeyler düşünüyorsun... eminim.”

Dudaklarının bir köşesi kıvrıldı serseri bir tavırla. “Belki.”

“Ne? Bir halt çevireceksin değil mi?”

Omuzlarını silkti. “Git hadi, Tamay.”

“Öyle ilginç bir adamsın ki...” Homurtum arasında elim kulpa gitti, gözlerim ise üzerinde sabitlenip kalmıştı. “İnsanın sinirini hoplatıyorsun.”

“Öyleyimdir.”

Kapıyı açarak tek ayağıma yüklenmemeye çalışıp dışarı doğru ilerledim. “Bihter teyzeyi ararım,” diye mırıldandım, gözleri ayağımdan gözlerime çıktığında. Ne durumda olduğumu kontrol ediyor gibiydi. “Sen İstanbul’a dön... Ben halledeceğim söylediğim gibi.”

“Hayır,” dedi tek omzunu kapının girişine dayayarak. “Buradayım. Birlikte döneceğiz.”

“Saçmalama... Onlarla geldim, onlarla dönmem lazım.”

“Niye, dönüş bileti mi satın aldın onlardan anasını satayım,” dedi, sevimsiz bir sırıtma yayıldı dudaklarına bu kez. “Komşunla birlikte dönersin, anlaşılmıştır umarım.”

Son bir kez yüzüne ters bir bakış fırlattım ve onunla kavga etmek istemediğime karar vererek sırtımı dönmeden önce kollarımı göğsümde bağladım. Yürümeye başladığımda hâlâ orada olduğunu biliyordum. Beni izlediğini ve yardım etmek istediğini de öyle... ama şu an hiç de öyle bir şeye gerek yoktu. Aylar sonunda ilk kez bu kadar yüz yüze gelip temas etmişken daha fazlası dozu kaçırmak olurdu en fazla.

Asansöre binene kadar oradan ayrılmadı. Kapılar kapanana kadar ona bakmamak için kendim ile verdiğim savaşı kazandım ve asansör harekete geçtiğinde başımı kaldırıp boş kabinin kapısına diktim gözlerimi. İçimde bir yerlerde hâlâ yanlış bir şey söyleyip söylemediğim hesap eden bir yanımdı... Araf Altemur benim için şans sayılabilirdi. Onunla evli olduğum müddetçe hayatımda elbette değişiklikler olmuştu ama birçoğu benim için iyi sayılabilecek şeylerdi. Evim vardı, rahattım. Üniversitem vardı, istediğim bölümü okuyordum. Ailem ile aram iyiydi ve sebebi yine onun ciddi anlamda iyi eş rolü yapabilmesiydi. Benim rahatlığım için her şeyi düşünüyordu. Ve ben bunların arasında bir de utanç duyduğumu söylemiştim... Kastettiğim kötü bir şey değildi ama o yanlış anlamış mıydı? Ne düşünüyordu?

Onun açısından da bakıyordum öte yandan. Hayatı tamamı ile değişen oydu. Evli olduğunu neredeyse herkes biliyordu; yüzük takıyordu. Ailesi ile aynı şehirde yaşadığı için daha ince ayrıntıları da düşünüp hesap ediyordu. Pekâlâ, çok da zor değildi ama... kendim ile kıyasladığımda onun hayatındaki değişiklikler son derece belirgindi.

Başımı iki yana salladım ve daha fazla düşünmek istemeyerek omuzlarımı düşürdüm. Açılan kapıdan dışarı çıkarken asansörün önünde dikilen insanların yanından sıyrılıp geçtim. Gözde merak etmiş miydi? Ev sahibim ile görüştüğümü sanıyor olmalıydı.

“Tamay,” diyen bir ses kulaklarıma doluştuğunda adımlamayı keserek başımı omzumun üzerinden yan tarafa çevirdim. *Buket.*

“Selam,” dediğinde yanıma gelmişti çoktan. “Nasıl oldun?”

“İyiyim,” dedim, birlikte yan yana yürümeye başladığımızda gözucuyla ona bakıyordum. “Akşam yemeği için Gözdelerin yanına geçiyordum.”

“Ben de,” diyerek koluma girdi. “Bizimkiler oraya geçti de ben telefonumu unutmuşum odada, onu almaya çıktım.”

“Hmm...”

“Bu arada bu Gözde’nin abisi ne iş?”

Kaşları çatıldı. “Ne demek ne iş?”

“Sürekli sizinle...”

“Arkadaşlarıyla birlikte gelmiş,” diyebildim yalnızca. “Yanımıza gelip duruyor... Ben de anlamadım ama öyle.”

“Bilemiyorum ama...” Yemek salonundan içeri geçip masaya doğru adımlamaya başladığımızda gözlerim ona çevrildi. Bana bakıyordu. “Gözü sende olabilir mi? Bizim yüzümüze bile bakmadığını hesaba katarsak...”

“Saçmalama, Buket,” dedim gözlerim irice açıldığında, başımı şiddetle iki yana salladım. “Adamla bugün tanıştık... Böyle yakıştırma mı yapılır, Allah aşkına?”

“Yani önceden tanışsaydın yapabilirdik?”

Sırıtiyordu ve hiç de hoşuma gitmiyordu bu halleri.

“Sus lütfen ya... Ne şimdi ne de sonra böyle bir şey olabilir çünkü.” Evli olduğum sürece imkânı yoktu, aslında isteğim de yoktu. “Bir kez daha açma bunun konusunu.”

Masaya geldiğimizde gözler üzerimize çevrildi ama bakışlara denk gelmeden sessizce yerime oturdum. İlerleyen dakikalarda da bir şey değişmedi. Herkes bir yandan yemek yerken diğer yandan da sohbete kapılmıştı. Ben ise sessizdim, yanımdaki Gözde birkaç kez bana bir şeyler sorsa da o da masadaki muhabbete dahil olmuştu birkaç saniye içerisinde. Yaptığım tek şey tabağımdaki her şeyi didik didik etmektir. Neden bir anda modum düşmüştü, anlam veremiyordum.

Araf Altemur’un birkaç kat yukarıda olduğunu düşündükçe geriliyordum aslında. Diken üzerindeydim ve üstüne bir de Buket’in saçma sapan sözleri tuz biber olmuştu. O adamın bana böyle bir gözle baktığını tamamen uyduruyordu ama Araf Altemur bunu hissedecek olursa başımın etini yerd. Bununla da yetinmez, olay çıkarırdı. İki günün çabucak geçmesi için dua ederken buluyordum kendimi.

“Sabah sıcak şarap denedim... inanılmaz güzeldi,” diyen Pınar tüm odağımı üzerine çektiğinde sessizce ona baktım herkes gibi. Sevgilisinin göğsüne sırtını yaslamış dudaklarına dağılan gülümseme ile konuşuyordu. “Yine deneyelim mi? Hem biraz dışarıda da otururuz...” Sevgilisine baktı hızla. “Olur mu, aşkım?”

“Olur bence,” dedi erkek arkadaşı, bir yandan Pınar’ın saçlarıyla oynuyordu. Acaba aşk dışarıdan bakan her göze böyle mi yansıyor?

Herkes karar verdikten saniyeler sonra Gözde odaya çıkıp üzerimize bir şeyler alarak yeniden indi. Altımda etek olduğundan hiç de dışarı çıkmak istemiyordum ama uyum sağlamazsam ayak bağı gibi hissederdim büyük bir ihtimalle. Bu yüzden onlara eşlik ederek dışarı çıktığımda karların

arasında bata çıka yürürken bacaklarıma inen titremeyi göz ardı etmeye çalıştım. Resmen kığım donmuştu.

Bahsettikleri yere vardığımızda etrafın tam da fotoğraf çekmek için ideal olduğunu fark eden Gözde, kızlarla birlikte dışarıda kaldığında ben soğuktan donduğumdan doğruca içeriye atmıştım kendimi. Karşıma Gökhan geçtiğinde diğerleri de sevgililerinin peşinden dışarı çıkmıştı. Pınar, sevgilisinin yanağına dudaklarını bastırıp geri çekilirken kadrja ikisini almış fotoğraflarını çeken Gözde'ye takıldı gözlerim. Buket ise sevgilisine fotoğraflarını çekmesi için poz vermekle meşguldü. Biri tam istediği gibi çıkmamış olmalı ki dudaklarını büzdü.

“Yorucu bir gündü,” dedi aynı anda Gökhan, bakışlarım dışarıdaki arkadaşlarımdan da ancak o an kopabildi. Ona baktığımda gözleri üzerimdeydi, sipariş vermek için diğerlerinin gelmesini bekliyorduk. “Sen çok daha fazla yorulmuş olmalısın... Ayağın nasıl?”

“Daha iyi,” diyebildim sadece.

“Güzel...” Ellerini masanın üzerinde iç içe geçirmişti. “Sevindim. Yarın keyfini çıkarırsın en azından.”

“Seni arkadaşların merak etmiyor mu?” diye sordum pat diye, dudaklarımı sessizce yaladığımda utanç duymak için kendime fırsat tanımadım. Bunu söylemek için haddim bile yoktu. “Yani... arkadaşlarım da burada dediğin için soruyorum.”

“Benimkiler seninkiler gibi değil,” dedi gülerek. “En azından Gözde gibi değil...” Gözleri bir anlık camın arkasında neşe saçan kız kardeşine dokundu. “Diğerlerine bak, sürekli sevgilileri ile bir aradalar. Yanınız-dalar ama öyle de değiller... Aynı hesap.”

“Arkadaşların da mı sevgilileriyle geldi?” diye sordum.

Kafasını aşağı yukarı salladığında iç geçirdi. “Yalnız olursan kaçma ihtiyacı hissedersin... Sen ve Gözde gibi,” dedi, ardından durdu. “Sevgiliniz olmadığını tahmin ediyorum.”

“Yok,” dedim yalan söyleme ihtiyacı hissetmeden. “Sadece kariyer odaklıyız.”

“Kariyer ve aşk bir arada gitmiyor mu diyorsun yani?”

Gözlerimi devirme ihtiyacı hissetsem de yapmadım. “Ben götürmek istemiyorum,” dedim. “Tercih meselesi.”

“Anladım...”

Cevap vermedim. Aramızda dalga dalga büyüyen sessizlik masaya diğerleri gelene kadar devam etti. Gözde yine bir yanıma oturmuştu,

siparişler verilmiş ve etrafı kaplayan dingin müziğin kısık sesine karşılık rahatça birbirimizi duyabileceğimiz bir sohbette bulmuştum kendimi. Konu hakkında en ufak fikrim yoktu ama dinliyormuşum gibi fikrim soruluyordu.

“Tamay,” dedi bir an sonra Gözde. Başımı çevirdiğim an göz göze kaldık. “Şu komşun değil mi?”

Dudaklarını birbirine bastırmış sessizce kaşları ile ileriye işaret ediyordu.

“Ne komşusu?”

“Ahiret komşusu,” diyerek sesli bir şekilde güldü bir anlık, sırtıması yüzünden silinmeden önce başıyla ileriye işaret etti. “Ay, ne olacak? Senin şu yakışıklı kapı komşun.”

“Yakışıklı mı?” diye sordu Buket, kafasını çevirerek Gözde’nin ısrarla baktığı yöne baktı. “Komşun mu bu adam? Şaka yapıyorsun?”

“Aşkım, doğru mu konuşsan?”

Sevgilisini dinlemedi, oralı olmadığı için gözlerini de ayırmadı, elbette. Anında gözlerim üzerine çekildi benim de; kuvvetli bir mıknaus gibi ondan ayrılamadığımda köşedeki bir masaya geçti. Sonrasında sırtını geriye vererek gözlerini olduğumuz alana dikti. Üzerinde siyah bir kazak vardı ama ışıktan tam anlamıyla seçilemiyordu. Alt dudağını ıslattığında çenesinin gergin kıvrımını, gözlerinde beliren ateşten yolu izledim. Ardından bakışlarımı kaçırdım zorlukla. Peşimde mi geziyordu? Neydi bu? Aniden, hiç hesapta yokken tüm gecemi işgal edebileceğini mi sanıyordu? Sertçe yutkundüğümde parmak uçlarımda asılı olan kadehi daha sıkı kavradım. Neden böyle yapıyordu? Sadece evli olmamız yeterli bir bahane gibi gelmiyordu. Çünkü ben, onun hayatına bu şekilde hiç haddim değilken dahil olamazdım. Bu umurunda bile değildi işin aslı. Öylesine rahattı ki...

“Ay, Tamay... Komşun buraya bakıyor,” diye kulağıma eğilen Gözde’nin sesi daldığım dünyanın frenlerini çekince istemsiz çatılan kaşlarımın altından ona baktım. Gözleri karşı masada, bize yakın olan kocamdaydı. “Tamay... Bana bakıyor olabilir mi?”

“Ne?” diye şokla ona çevirdim yönümü, o ise hâlâ aynı yere vermişti odağını.

“Birkaç kez göz göze geldik,” dedi gülerek. “Kesin bana bakıyor.”

Ciddi miydi?

“O adam senin için büyük,” dedim aniden, bana baktığında göz göze kalmıştık. “Yaşını başını almış-”

“Genç duruyor aslında, kaç yaşında?”

“Oruz, otuz beş falan... Yolun yarısı eder,” dedim sallayarak. “O yüzden hiç aldanma.”

“Gerçekten mi?” diye sordu şaşırarak. “Hiç o kadar göstermiyor.”

“Genetik işte... Bazen belli etmezler,” dedim dümdüz. “Ama belki de kırk bile olabilir, sen düşün yani.”

Kısık bir sesle güldü. “Boş versene... Çok beğenirsem artık senin evinden çıkmam. Karşı komşundu, değil mi?”

Dudaklarımı kıvrılmaya zorladım ama başaramadım. Bir başkası her ne olursa olsun kocam olacak adama karşı bu tarz cümleler kurunca şalterlerim atmak için an kolluyordu. Tam da şu an olduğu gibi.

“Hayır,” dedim ardından. “Birkaç kez asansörde karşılaştık, o yüzden nerede yaşıyor ya da dairesi hangisi, bilmiyorum.”

“Hmm...”

Parmaklarımı avuç içime bastırıp zorlukla, silik bir tebessüm yaydım dudaklarıma. Sonrasında gözlerimi karşıdaki adama çevirdim, aklım puslanmıştı. Birbirimizden ne kadar da uzaktaydık; oysa karı ve kocaydık. Ya da yalnızca aykırı olандık. Burnumdan sert bir nefes aldığım da dudaklarımı ısırarak bakışlarımı kaçırdım ve bu kez tam karşımda, yanlış kişiye denk geldi mavi-yeşil gözlerim. Gökhan salağına. Dirseklerini masaya dayamış bana bakarken yakalamıştım şimdi onu. Evet, bu daha sinir bozucuydu.

“Ben otele geçiyorum artık,” dedim Gözde’ye. Oturduğum yerden ayağa kalkarak sandalyemi geriye iteklediğim de hareketlerim az da olsa sertti.

“Hemen mi?” diye sordu Gözde gözlerini gözlerime doğru kaldırarak, tüm gözler de bana çevrilmişti aynı anda.

Başımı salladım usulca. “Evet,” dedim. “Biraz dinlenmem gerek, ilaç falan alırım.”

“Beraber kalkardık,” dedi Buket. “Biraz daha bekle.”

“Siz devam edin ya, ben dinlenmek istiyorum... İyi eğlenceler.”

“Ben de geleyim öyleyse,” dedi Gözde. Oturduğu yerden kalkmak için hareketlendiğinde elimi omzuna doğru bastırarak onu durdurdum. “Hiç gerek yok, canım... Ben hallederim.” Sürekli yanımda olmak istemesine

karşı minnettardım ama tatilini mahvetmek de istemiyordum. “Yavaş yavaş giderim zaten, biraz yürümek iyi gelir.”

“Ama olsun-”

“Ben de bizimkilerin yanına geçeceğim, eşlik ederim arkadaşına... Aklın kalmasın,” diye sözünü kesen kişi abisiydi ve sessizce ayaklandığında gözlerim arka tarafta gözlerini üzerimize diken Araf Altemur’a da o zaman kaydı. Çatık kaşlarını, kıstığı gözlerini ve gerilen çenesini görmek hiç iyi hissettirmiyordu. Kalbim sert vuruşlarla kaba bir ritim tutturmuştu içimde.

“İyi olur, abi,” dedi Gözde, ben paltomu giyinirken. Saçlarıma beremi geçirip boynuma da atkımı dolarken hareketlerim aceleliydi. Sebebi de kesinlikle her an buraya damlayacakmış gibi bakan kocam olabilirdi.

Saniyeler içerisinde kapıdan çıktığımda arkamdan Gökhan geliyordu. Soğuk hava bedenimi esaretine alırken dudaklarımı birbirine bastırıp gergince yürümeye başladım.

Araf Altemur kiminle çıktığımı görmüş olmalıydı... Sorun eder miydi? Etmemeliydi. Yine de sorgulardı. Ben olsam ben de yapardım çünkü.

“Ayağın bayağı iyi anlaşılan,” dedi o sırada yanımda bana yetişmeye çalışan adam. “Bu kadar hızlı hareket edebilmeni beklemiyordum.”

“Eskisinden daha iyi ya,” dedim saçmalayarak, gergince gülümsedim. “Bana yardım etmek için geliyorsan geri dön, gerek yok... Görüyorsun.”

“Görüyorum,” dedi, dudakları arasından süzülen beyaz buluta bakıyordum. “Zaten arkadaşlarımla yanına geçecektim, bahane oldu.”

Yalan söyleyip söylememesi umurumda değildi. Ki, daha büyük yalanlar da söyleyen biri olarak yalan olduğunu anlayabiliyordum. Asıl konu Araf’tı. Onu düşündüğüm an ayaklarım daha da hızlı hareket ediyordu. Ağrısı bile umurumda değildi.

Bir an dengemi kaybedip öne, karların arasına doğru meylettiğimde dirseğime arkadan yapışıp beni durduran güç buna engel oldu.

“Dikkat et,” dedi Gökhan, adımlarımız kesilmişti ve göz göze kalmıştık aynı anda. Başımı aşağı yukarı salladım hafif hafif. “Hızlı yürümene gerek yok, acele bir şey yok ya... Düşersen daha kötü olur.”

“Öyle,” diyen ses havayı esareti altına aldığı anda dirseğimi yanımdaki adamın kuvvetli tutuşundan kurtararak geri çekildim ve başımı yanıma yaklaşan adama doğru çevirdim. “İyi akşamlar...” Aramızdaki mesafeyi kapatarak yanıma yaklaştığında avuçlarımı sıkarak nefesimi ciğerlerime

hapsettım. Peşimizden çıkacağını elbette tahmin ediyordum. “Ayağınız bu hâldeyken buraya kadar gelebilmişsiniz, gerçekten takdire şayan.”

Bana laf mı çarpıyordu? Çenemi dikleştirerek dik dik baktım yüzüne. “Bu ayakla neler neler daha yaparım, bir bilseniz...”

“Öyle mi?” Kaşları ufak bir açıyla kalktı, yalancı bir şaşkınlıkla. “Çok merak ettim şimdi...” Sert ve sesli bir nefes aldı. “Ama şu an yürümekte zorlandığınız açık... Komşunuz olarak yardım etmeme müsaade edin, lütfen.”

Kaşlarım sertçe çatıldığı saniye herhangi bir izne ihtiyaç duymadan eğildi ve bir kolunu bacaklarımdan diğerini de sırtımdan dolayarak beni havalandırdı. Şoka girerek gözlerimi irice açtığımda Gökhan’ın da kaşlarını çatıldığını görüyordum.

“Bu kadarına hiç gerek yoktu!” diye dişlerimin arasından soludum, tedirgindim ve soğuk terler atıyordum bu geri zekâlı yüzünden.

“Vardı,” dedi bana ters bir bakış atarak, ardından Gökan’a doğru baktı. “Komşuluk bu günler için sonuçta.”

“Öyledir,” dedi Gökhan, yine de anlam veremeyerek. Çatık kaşları aşağısından ikimizi inceliyordu.

“Araf... Sen delirdin mi?” diye fısıldadım kulağına doğru eğilerek, yürümeye başlamıştı çoktan.

“Niye?” diye sordu kaşlarım çatıp yakınında duran yüzüme baktığında. “Komşuluk yapıyoruz, kızım. Hem ne demişler? Komşu komşunun külüne, kucağına, nikâhına muhtaçmış falan...”

“Geri zekâlı,” diye homurdandım kısık bir sesle, elim geniş omzu üzerinden kayarak paltosuna yaslandığında göz kapaklarımı sabırla yumdum.

Ayak bileğimin sızısı kendini belli ettiğinden kucağına alması benim için iyiydi ama kimsenin komşusunu kucağına alacağına inanmıyordum. Eh, doğal olarak kimsenin inanacağını da düşünmüyordum. Araf Altemur’un hiçbir sınırı yoktu ve Uludağ macerası boyunca başıma bela olacağı da açıktı.

“Karıınız sorun etmez galiba,” dedi o sırada Gökhan, bir an ikimizin de gözleri ona çevrildiğinde gözlerinin bacaklarıma sarılan elinde olduğunu fark ettim. Takılı olan yüzüğe bakıyordu.

Donup kaldığımda Araf, “Sen bunları düşünme, koçum,” dedi, göz ucuyla ona gözdağı verircesine bakıyordu. “Konu karımsa hiç düşünme.”

Her ne olursa olsun evli sanılan bir adamın kucağında olmak ve bu bakış açısından düştüğüm konumu fark etmek daha da kapana kısılmış gibi hissetmeme neden oldu. Hiç böyle görüneceğini düşünmemiştim ve aklıma girdiği an itibariyle olduğum yerde kaskatı kesilirken bakışlarımın ağırlığını Araf'a döndürdüm.

"Haklı," dedim kulağına doğru eğilerek, kokusu burnumun ucuna çarparak ciğerlerime doluyordu. "Evli adamın kucağında ne işim olacak ki... Beni yanlış anlayacak."

Adımlamayı keser gibi olup burnundan sert bir nefes çektiğinde sessiz kaldı. Asansöre yürüdüğümüz kısa bir anda Gökhan bir şeyler söyleyerek lobiye doğru yönünü çevirip yanımızdan ayrıldığında omuzlarımı düştürdüm yavaşça.

"Resmen beni metres sanacak... Başıma bir bu gelmemiştii," diye konuştum ağlamaklı bir sesle. "Gerçekten süper."

"Dangalak değilse böyle bir şey düşünmez."

Dudaklarımın arasından küçük bir *hah* sesi çıktığında ona inanamaz gözlerle bakıyordum.

"Düşünecek ama işte..."

"Düşünemez."

Asansöre bindiği sırada, "Evli bir adamın beni kucağına alması mantıklı mı ya? Yanlış anlaşılır... düşünür! Herkes düşünür..." diyerek dertlenmeye devam ettim.

"Ulan, karım zaten sensin..."

"Kimse bilmiyor ama bunu!"

"Sorun etme," dedi rahat bir tavırla. "Bir kez daha görmeyeceğin bir adam... Siktir et."

"Nereden biliyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Gözde'nin abisi o... Daha fazla bile görebilirim."

Kata basacağı saniyede asansör kapıları yeniden açıldı ve içeriye birkaç saat önce yine burada olan yaşlı çiftler bindi. Ters bakışlarıyla beraber.

"Ne demek daha fazla görebilirsin?" diye sertleşen sesiyle sordu Araf, avuç içlerinin baskısı üzerimde hüküm sürüyordu. "Bir dahası olmayacak... Unut bunu."

"Mesela diyorum," dedim. "Gözde benim arkadaşım... Ya ona söylerse?"

"Söylesin," dedi dik dik. "Yanlış bir şey söylerse evveliyatını s-"

"Aaa..."

İçlerinden biri lafını kestiğinde dudaklarımı birbirine bastırıp sesin sahibine baktım. Üzerinde lacivert bir kazak ve kareli bir yelek olan yaşlı amcalardan biriydi.

“Amcacım ne a’layıp duruyorsun ikidir? Sinirim tepemde zaten. Karım diyorum karım,” diye çıkıştı Araf Altemur. “Daha ötesi mi var? Sen de al karını kucağına. Ya sabır, amına koyayım ya...”

“Sus artık, Araf,” diye dişlerimin arasından tısladım öfkeyle, boyunda derinlik kazanan damarlar üzerinde gidiyordu gözlerim. Sinirli olduğunda daha özel kabarıyordu. Sert bir soluk bırakarak bir an sonra katta duran kabinden ayrıldığımızda avuç içimi alnıma bastırarak içimden saydırıyordum. Sinirlerimi feci bozuyordu. Ayrıca... kaldığım katı nereden biliyordu?

“Kaldığım katı nasıl öğrendin?” diye sordum doğruca, adımları odanın önünde durduğunda beni sessizce yere bıraktı.

“Zor olmadı,” dedi kestirip atmak ister gibi.

Üstünde fazla durmadım. Bir elimi paltonun cebine atarak odanın giriş kartına ulaşmak için içlerini yokladığımda boşlukla karşılaşmam çok sürmedi. İlk an duraksadım, bir sonraki an ise salaklığıma küfrederek ellerimi iki yanıma indirdim ve ofladığım sırada gözlerimi kapının düz yokuşundan geçirerek bir adım geride duran adama baktım.

“Gözde’de olanı almam gerek,” dedim yorgun bir şekilde. “Benimkini unutmuşum... Teşekkür ederim buraya kadar yardımcı olduğun için.”

“Bu hâlde gidemezsin,” dedi düz bir sesle, elini cebine attı ve kendine ait oda kartını çıkardı. Parmakları arasında kaldırdığı kartı görüş açısına kaldırdı. “Benim odama gel.”

“Olmaz...”

“Olmaması için neden yok,” dedi kaşlarını çatarak. “Biz evliyiz, beni tanıyorsun.”

Birkaç adım atarak bir yan odanın kapısının önünde durduğunda aralık dudaklarımı yumdum, onu izlemeye devam ediyordum. Yan odanın kapısını saniyeler içerisinde açtığında şaşkınlıkla kirpiklerimi kırıştırdım.

“Yan odada mı kalıyorsun?” diye sordum şok içinde parmağımla kapıyı işaret ederek. “Şaka yaptığını söyle...”

Kapıyı açtı ve kenara çekilerek bir elini içeri uzatarak işaret etti. “Geç hadi, Tamay.”

Suratının ortasına ters bir bakış fırlatarak adımlarımı ağırca harekete geçirdiğimde aylardır görmediğim kadar gördüğüm bu adamı ve bugünü düşündüm. Beni iki kez kucağına almıştı... Odama kadar taşımıştı. Evlendiğimiz andan bu yana olmadığımız kadar bir aradaydık. Rahatsız hissetmiyordum ama diken üzerinde olmaktan da alıkoyamıyordum kendimi. Gariptir ki ona güveniyordum da aynı zamanda... Sözlerine sadık ve her bir kelimesinde dürüsttü.

İç çekerek odanın içine geçtiğimde yan oda ile birebir aynı döşendiği için ne nerede bilerek ilerliyordum. Koridoru geçtim ve çift kişilik yatağın olduğu odaya yaklaştım. Cam kenarında bir koltuk, televizyon ünitesi ve perdeleri açık bir balkon vardı. Aynı yapıdaydı.

“Engin neden yanında değil?” diye sordum koltuğun bir ucuna yerleştiğimde, göğsümü ağır bir nefesle şişirmiştım.

Beremi saçlarımdan çekip çıkarırken o da paltosundan kurtulmuştu. “İstanbul’da senin yanında olması gerekti,” dedi. “Sen Uludağ’a gelince ben halledeceğimi söyledim, kısa bir tatil yapsın.”

“Hmm...” diye mırıldandım düşünür bir edayla. “Bihter teyze aradı mı?”

“Hayır.”

“O hâlde biz arayalım,” dedim hemen, atkımı da çözüp yanıma bıraktım. “Yan yana olduğumuzu bilirse içi rahat eder.”

“Olur.”

Yanıma doğru yürüdüğünde üzerimdeki paltomu çıkarıp koltuğun sırt kısmına bıraktım. Atkımı ve beremi eline alarak diğer yanına bıraktığında açılan boşluğa yerleşmişti. Sırtımı küçük bir açıyla eğerek dirseklerimi dizlerime dayadığımda rehber giren adamdaydı gözlerim.

Telefonun hoparlörünü açarak avucuna aldığı anda gözlerim telefonun üzerindeydi ve aramızı yoğun bir sessizlik kaplamıştı.

“Oğlum,” diyerek açtı Bihter teyze telefonu, yanağını içeriden dişlemeye başlamıştı.

“Babamlar geldi mi?” diye sordu Araf direkt.

“Azra gelecek birkaç saate,” dedi Bihter teyze. “Biraz canı sıkıkmış... Baban iki gün daha orada kalacak.” Arkadan örtülen bir kapı sesi duyuldu. “Annecim... neden Azra’yı üzüyorsun?”

Göz ucuyla ona doğru baktım. Mimiklerinde en ufak bir fark yakalayamamıştım. Ne yapmıştı?

“Hiçbir şey olduğu yok,” diye karşılık verdi Araf. “İnanma şu kıza...”

“Kıza zorunda olduğumuz için yüz yüze geliyoruz demişsin...”

“Yanlış bir şey söylemedim,” diye yanıtladı Araf. “Birlikte çalışmaydık... yüzüne bile bakmazdım.”

“Ayıp ama!”

“Anne... Azra’nın sizin için yerinin ne olduğu umurumda değil,” dedi. “Benim için zorundalık.”

Bihter Altemur kısa bir an sessiz kaldı. Ardından, “Tamay mı istemiyor yoksa?” diye sorduğunda nefesimi tutabildim.

Tırnaklarımı avuçlarıma saplamam bir şey değiştirmiyordu, canımı sıkan şeyin üstesinden gelmesi gereken bir acı hissedememiştim.

“Hayır,” dedi Araf Altemur aynı anda. “Ama isteseydi, bu onun hakkı olurdu. Kimse kocasının daha öncesinde evlenmesi istenilen bir kadının her gün yüz yüze gelmesini kabul etmez... ve eğer bir gün bunu kabul etmezse, hay hay... İsteddiği gibi olur.”

Kelimeleri öyle ani yakalamıştı ki beni, tutulup kaldım birkaç saniye. Eğer bir gün isteseydim, gerçekten yapacak mıydı? Yoksa ciddiyetini mi belli ediyordu yalnızca? Ya da istediği bu olurdu ama etrafında gözünü boyamaktan geri durmazdı. Cevap neydi öyleyse?

“Azra senin bu kadar kolay vazgeçeceğin bir konumda değil, o bizim göz bebeğimiz,” diye kızdı Bihter teyze. “Tamam... Tamay kızımın yeri ayrı ama böyle olmaz, Araf. Karınla konuşur ikna edersin böyle bir şey olduğunda. Azra-”

“Kapatalım anne bu konuyu,” diye kesti sözünü, içim sıkışmaya başlamıştı da aynı zamanda.

İç içe geçirdiğim parmaklarımı sıkarak düz bir çizgi hâlini alan dudaklarımı kemirmeye başladım.

“Kapatalım kapatmasına da... Seninle geleyim demiş kızcağız, gelseydi ya.”

“Anne çocuk mu bu kız? Sinirlendirme beni,” dedi Araf sertçe. “Uludağ’a, Tamay’ın yanına geldim; yanımda getirmemi istediğin yere bak...”

“Sen Tamay’ın mı yanındasın?” diye sordu bu kez Bihter teyze. “Ben de İstanbul’a döneceksin de almadın kızı sandım.”

“Tamay ile birlikteyim, anne.”

“Ah, iyi bari... Selam söyle.” Sesinden hislerini çözemiyordum, gerçekten ne düşünüyordu? “Aranızı düzeltin, yarın bekliyorum sizi.”

“Geliriz.”

Kaşlarımı sertçe çatarak dizimle dizini dürttüm sertçe. Gülerek tek omzunu silkti. “Karımdan izin alırsam geliriz,” dedi bu kez, alaycı bir sesle.

“Eşek sıpası seni,” dedi Bihter teyze gülerek. “Seda ile plan yaptık, haberin var mı? Tamay söyledi mi sana?”

Bunu tamamen unutmuştum. Tatil işinden bahsediyordu. Araf bana baktı kısa bir an, ardından “Hayır,” dedi. “Söylemedi.”

“Küslüğün de bir adabı var canım, bokunu çıkarmışsınız siz...” diye homurdandı Bihter teyze. “Ağustos gibi yine Kalkan yapalım diyoruz... Geçen yıl tadını çıkaramadık, arkamızdan atlı kovalıyormuş gibi evlenince siz... tatil mi anlamadık bile.”

“Doğru olanı yaptık,” dedi Araf. “Bu yıl açığı kapatırsınız... On gün fazla kalın, oldu mu?”

“Siz?”

“Biz erkenden döneriz,” dedi. “Babamla sen kal, kafa dağıtırsınız.”

“Olur mu hiç öyle şey?” diye onaylamaz bir sesle konuştu Bihter teyze. “Yine kalabalık olacağız... Hem bu kez başka yerlere de gideriz.”

“Kimler gelecek?”

“Halanlar çok eğlenmiş geçen yıl, bu yıl da gelecekler... Asaf, Yazgı, Azra...”

Dişlerimi sıkarak sabırla nefeslendim. Yine de çıtımı çıkarmadım. Azra’nın her yerden çıkmak gibi bir özelliği vardı.

“Tamam.” Bir parmağını kirli sakalları üzerine çıkarıp yanağını kaşıdığı anda gözleri orta sehpadaydı. “Yine de biz erken çıkarız...” Alt dudaklarını ıslattı sessizce. “Bu yıl balayına gidelim diyordu Tamay... yaz planımız farklı.”

İrice açılan gözlerimi profilinden keskin bıçaklarla geçirdiğimde onu pataklamak istiyordum.

“Paris’e gidin,” dedi Bihter teyze. “Güzel olur... Âşıklar şehri. Biz babanla gitmiştik... Ah, ne güzeldi.”

Güldü Araf Altemur. “Gideriz,” dedi sonrasında. “Kapatıyorum şimdi, Tamay çağırıyor.”

“Öpüyorum seni oğlum, hadi dikkat edin.”

Ve telefon kapandı. Derin ve bunaltıcı bir sessizlik duvarlara kadar sindiğinde bakışlarımı önüme serili halıdan koparamıyordum. Bihter teyzenin Azra aşkının farkındaydım ama terazide her zaman onun ağır basacağı gerçeği ara ara üzüyordu beni. Sonra aklıma bu ailedeki yerimin

hiçbir zaman kalıcı olmadığını getirip düşüncelerimden kurtulabiliyordum ama devamlı yokluyordu sanki beni.

“Ayaklarını uzat,” dediğinde gözlerim yolunu bilircesine yanımda oturmaya devam eden adama kaydı. Beni izliyordu. “Botların sıkışmıştır.”

Başımı iki yana salladım. “Kendi odama geçseydim daha iyi olurdu...”

“Arkadaşın geldiğinde anlarız, sen de geçersin... Sıkıntı etme.”

“Onlarla konuşurum,” dedim bir anda. “Dönmek istediğimi söylerim... yani yarına kadar yola çıkabiliriz.”

Kaşlarını kaldırdı belirsiz bir şaşkınlıkla. “Burada kalmaktan vazgeçtin yani?”

“Tatil benim için kötü geçiyor,” diyebildim itiraf ederek. “Gözde’nin de tatilini mahvediyorum böyle. Benimle ilgileniyor falan... Tek kalırsa rahat eder.”

“Götü yanan tek kişi abisi olur.”

Çatık kaşlarımın altından ona anlamsız anlamsız baktım. “Bu ne demek?”

Cebinden sigara paketini çıkardı yavaşça, sırtını doğrulttu ve ayağa kalkmadan önce dudakları arasına sıkıştırdığı dal ile bana baktı. “Erkeksel hisler,” dedi tek gözünü kırparak. “Yanında bir kez daha görürsem sıkıntı çıkarırım.”

Balkona doğru yürüdüğünde aralık dudaklarımla sırtını izledim. Ardından oturduğum yerden kalkarak açtığı kapının ardından dondurucu bir soğuk içeri çeken adamın peşine takıldım. Yavaş adımlar eşliğinde neredeyse sekerek balkona yaklaştığımda kendimi soğuğa bırakmam uzun sürmedi.

“Sıkıntı çıkarırım ne demek?” diye sordum, kar yığınları ile dolan ormanın uğultusu kulaklarıma sızıyordu derinden. Bir köşeye geçmiş sigarasını içiyordu, bir eli kotunun cebindeydi ve gözleri ise üzerimde. “Adam, Gözde’nin abisi.”

“İkisi de benim hiçbir şeyim.” Omuzlarını umursamaz bir edayla silkti. “Umurumda da değiller.”

“Yani?” Sorar gibi baktım gözlerinden içeri. “Sıkıntı çıkarırım diyorsun, Araf... pardon da, sen hangi dağdan indin?”

“Altemur dağı,” dedi sigarasından derin bir nefes daha çekerek. “Oldu mu?”

Sinirle üzerine yürüdüğümde hafifçe sırtarak köşeye geçti.

“Sen beni mi kıskanıyorsun?” diye sordum hiddetle gözlerine bakarak.

“Boşanana kadar birbirimizin hayatlarına aitiz,” dedi aniden. Bu neredeyse gülmeme sebep olacaktı, yine de mimiklerim kıpırdamadı dahi. “Sebep bu.”

Suratına bir tane geçirebilseydim her şey daha güzel olacaktı. “Yani?”

“Böyle.”

“Ne böyle?”

“Araf Altemur’un hayatının parçası olmak,” dedi dümdüz bir şekilde. “Sahte olması bir şey değiştirmez.”

Biliyordum bunu ve şahsi olmadığının farkındaydım. Ama herkese karşı böyle mi olacaktı gerçekten?

“Azra olsa bile bir şey değişmezdi yani?” diye sordum aniden, tenim ürpertiyle dolup taşıyordu.

“Azra benim hayatımın parçası olamaz,” dedi sigarasından son bir nefes alarak. “İhtimal dahilinde bile değil.”

“Olsaydı bir şey değişmezdi yani?”

“Denemek lazım.”

Eğlenir sesi beni hiç eğlendirmiyordu. Komik falan da değildi.

“Seni boşadığımda bir test et bakalım,” dedim gözlerim belirsizce kıslığında. “Onun bayağı hoşuna gider bu.”

“Sana söyledim, bu ilk ve son olacak...” Başını iki yana salladım. “Evlilik benlik değil.”

“Benden daha çabuk sahiplendin bu evliliği, farkında mısın?” diye sordum alay edercesine. “Bence tam evlilik adamısın.”

Güldü. “Bizim olayımız farklı,” dedi. “Böyle bir şey evlilik olamaz.”

“Değil de aslında,” dedim onu onaylayarak. “Zaten bizim Enginimiz var... Bu gece o olmadığı için bu kadar muhatap olduk tabii.”

“Öyle...”

“Her neyse,” diyebildim, derin bir nefes alarak. “Sonunda bitecek bir şey için çok fazla konuşuyoruz.” Omuzlarımı silktim yavaşça, içimi bir titreme kaplamıştı. “Her şey bitecek, yolumuza bakacağız. Sen... hayatına kaldığın yerden devam edeceksin, ben de öyle. İyi bir mimar olacağım, çalışacağım, ülke ülke gezeceğim ve o sırada-” Duraksadım, yutkundum. “O sırada âşık da olabilirim.”

Karanlığın yoğun olduğu balkona çöken sessizlik birkaç saniye birbirimizi izlememize neden oldu. “Belki,” dedi sonrasında. “Yani, evet. Yaşın henüz küçük, önünde vakit var... Bir ihtimal.” Başını iki yana salladı. “Evet.”

“Sen de yaşlı değilsin,” dedim, gergin gözüküyordu. “Sen de olabilirsin.”

“Hayır,” dedi net bir şekilde. “Böyle bir ahmaklık yapmam.”

Gözlerimi devirdiğim sırada bir balkonun açıldığına dair sert kapı sesini duydum ve ardından “Tamay,” diyen ses yayıldı boşluğa.

Gözlerim irice ayrılırken Araf Altemur benden önce davrandı ve hafifçe eğilse görebileceği açıdan beni hızla göğsüne doğru çekerek bedenine yapıştırdı. Ayağım ani hamlesine karşılık dişlerimi sıkmamı sağlayacak kadar ağrıdığında çenemi birbirine bastırarak göğsüne doğru inledim. Araf ensemden tutup yüzümü göğsüne bastırdığında derin bir nefes aldım.

“Tamay,” dedi Gözde yeniden. “Allah Allah... Nerede bu kız? Abi... geldiğine emin misin?”

“Abini sikeyim senin...”

Karnına çıkardığım elimle kazağı üzerinden etini kavrarken boğukça küfür savurdu.

“Odada yok,” dedi bu kez, telefonla mı konuşuyordu? “Nereye kayboldu ki? Komşusu mu?” Duraksar gibi olduğunu hissettim. “Ah, o adam mı?”

Kaşlarım çatıldığında başımı göğsünden ayırıp sindiğimiz duvar köşesinden onu görebilecek miyim diye kontrol etmek istedim ama tehlikeye de atmak da istemiyordum. Aslında içeriden vuran ışık sayesinde loş bir aydınlık hâkimdi balkona ama dikkatli bakmadığı sürece de göremezdi. Kıyafetlerimden tanıyabilirdi gerçi.

“Adam sadece yardımcı olmak istemiş,” dedi Gözde. “Tamay izin verdiği göre bildiği bir şey vardır... Canı çok yanıyor olmalı.” Araf’ın beni kucağına alma meselesini konuşuyor olmalıydı. Sesi içeriden geliyordu ama yine de duyuluyordu. Balkon kapısı açık olmalıydı. “Sen kucağına alsaydın da ses çıkarmazdı büyük ihtimalle...”

“Çıkarmazdın demek?” diye sordu Araf Altemur.

Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım ve gözleri ile buluşturdum gözlerimi. “Denemek lazım,” dedim az önce onun yaptığı gibi, sesim kısık ve alaycıydı. Bakışları kısılr gibi oldu.

“Ayrıca sana ne, abi?” Gözde’nin sesi didiklemek ister gibiydi aslında. “Ne oluyor? Tamay’ı mı merak etmeye başladın? Bir günde?”

“Ben sana söylemiştim,” dedi Araf sertçe, bedeni daha da gerildi. “Karıyı merak etmeye başlamış... Duydun mu? Sikerim evveliyatını.”

“Abartma,” dedim yanaklarım kızarıırken. “Beni bekâr sanıyor.”

Sabırla bir nefes aldığında beni bedeninden ayırdı ve göz göze kalmamızı sağladı. “Git, eşyalarını al... Gidiyoruz.” Dudaklarımı ıslatırken gözlerine son kez bakarak gözlerimi devirdiğimde bir eli çenemin ucuna çıktı. Çatık kaşları altından bana bakmayı sürdürürken çenemi de hafifçe kaldırmıştı. “Bana gözlerini devirme.”

“Sen de bana emir verme o zaman,” dedim yanından uzaklaşarak, kaşlarım da aynı şekilde çatılmıştı.

“Bekliyorum,” dedi aynı ses tonuyla. “Git ve eşyalarını al, Tamay.”

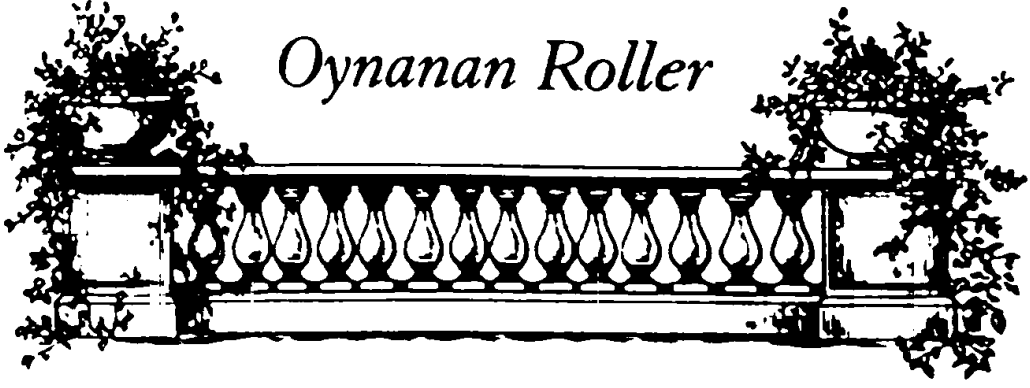
Derin bir nefes alarak uyuzluğuna karşılık son derece sabırla sırtımı döndüm ve balkondan çıktım sakince. Tüm yol bu adamla nasıl geçecekti ya da bugünden sonra Engin aramızda iletişim aracı olarak kalacak mıydı? Büyük bir ihtimalle öyle olmaya devam edecekti. Değişmeyen şeylerden ikincisi buydu, ilki ise boşanacak olmamızdı.

İşte bunu kimse değiştiremezdi.

Düzenleme
Ny.ozlem

Oynanan Roller

Kıyafetlerimi hazırladığım küçük valizime yerleştirip fermuarını çektiğim sırada derin bir nefes alarak sırtımı doğrulttum ve ellerimi belimin iki yanına yerleştirdim. Gözde kollarını önünde bağlamıştı, çatık kaşları altından gözlerimi yakaladığında burnundan sesli bir nefes verdi. Gecenin bir yarısı gitmek istediğimi söylediğim için huzursuzdu ve ısrarla kalmamı diretiyordu.

“Bu saatte gitmek de nereden çıktı?” diye sordu bu kez. On dakikadır aralıklarla susup kafasında ürettiği soru işaretlerini döküyordu. “Yani... o kadar yersiz ki. Ayağın bu hâldeyken... Tek başına gitmek istemen çok saçma.”

“Keyif alamıyorum, Gözde,” dedim başımı iki yana sallayıp. “Bak-sana... Hiç planladığım gibi gitmiyor. Senin de tatilini mahvetmek istemiyorum.” İçtenlikle bakıyordum gözlerine. “Başka zaman yine yaparız. Hı?”

“Benim tatilim neden mahvolsun, Allah aşkına?” diye kızdı bana. “Böyle olmasaydı daha çok eğlenebilirdik ama birlikte yapacağımız çok şey var.”

Israr etmesi bir işe yaramazdı. Daha fazla burada kalmak istediğimi sanmıyordum ve yan odada Araf Reha Altemur tarafından beklenirken bir o kadar zordu.

“Gitmem gerek,” dedim dudaklarımı ıslatarak. “Ev sahibimle konuşmam lazım, tartışıp kapattık... Beni evden atarsa işte o zaman işim biter.”

“Ciddi misin?” diye sordu şaşkınca, dudakları aralanmıştı. “Ne istedi, piç kurusu?”

Dudaklarımı birbirine bastırarak boğazımı temizledim hafifçe. “Bir şeyler zırvaladı işte... Ona da canım sıkıldı. Yani hiç eğlenebilecek durumda değilim.”

Komodinin üzerine bıraktığım birkaç parçayı da alıp çantama iteklerken gözlerimi de etrafta dolaştırıyordum. Çok parça getirmesem de hiçbirini kullanamamış olmanın yanında daha bir gün olmadan kuçıma baka baka geri dönüyor olmak tatil planımda elbette yoktu. Araf sınırlarımı yerinden oynatmamış olsaydı elbette tatil için hevesli de sayılmazdım. Yalnızca ona inat etmiştim aslında.

Sessizce iç çekerek hazırladığım valizimi yere indirdiğimde “Tamam, zorlamıyorum seni,” dedi Gözde, birkaç adım atarak aramızdaki mesafeyi azalttığında ona bakıyordum. Yüzü hâlâ hoşnut değildi böyle olmasından dolayı ama ısrarı kesmişti hiç değilse. “Ama... Nasıl gideceksin böyle?”

“Şey...” Bir yalan daha arıyordum hızlıca ancak tek bir mantıklı bir şey bile gelmiyordu aklıma. Sertçe yutkundum bir anlığına, ne söylemeliydim? *Düşün hadi, Tamay.* “Araf Bey burada ya... O da çıkacakmış bugün.” Dürüsttüm, evet. Bunu ben de beklemiyordum. *Yanlıı bir şey miydi yaptığın?* Gözde kaşlarını yavaşça çatıduğında abisi ile aralarında geçen konuşma kafamın içinde uçuşmaya başladı birdenbire. “Yani... Eşi de burada zaten. Onlarla birlikte döneceğiz... Bana isterse onlarla birlikte gelebileceğimi söyleyince bu şansı kaçırmayayım dedim.”

Kaşlarını ağırca kaldırdı ve yüzümü izledi uzunca. “Eşi de mi burada?” diye sordu ardından, şaşırmış gibi. *Karşında, canım.* “Adam tek başına gezince...” Bir anlık sustu. “Evli olduğunu abim söyledi. Parmağında yüzük görmüş falan...” Derin bir nefes aldı. “Ama o da bizim masaya bakınca... Ne bileyim yani. Allah bunun karısına da yardım etsin, gözü dışarıda gibi geldi bana.”

Omuzlarımı dikleştirerek kollarımı göğsümün aşağısında birbirine dolarken ifademi sabit tutmaya zorluyordum. Gözü dışarıda olacak bir adam olsa bile beni ilgilendiren tek şey bunu benimle evliyken yapmamasıydı. Gerçekten Gözde’ye baktığını düşünmüyordum ama dışarıdan izlenim de buydu. Parmak uçlarımı birbirine sürterek sakın kalmak için birkaç saniye bekledim. Çoğu anda kendi içimde çatışmaya düştüğüm neredeyse her konuda odağımı bu şekilde toparlıyordum. Bir nevi refleks veya tik gibiydi, sorgusuzca parmaklarım harekete geçiyordu.

“Mutlu bir evlilikleri var bence,” dedim birden. “Eşi hep öyle anlıyor.”

“Eşine ne bakıyorsun, canım?” Güldü alay edercesine. “Kadını parmağında oynatıyordur... Erkekler gerçekten çok kurnaz yaratıklar. Eşi buradayken tek başına kafeye gelmesi bile garip.” Başını iki yana salladı onaylamaz bir tavırla. “Sen söyle... Yani eşini tek başına yollar mıydın sen?”

“Bilmiyorum,” dedim gözlerimi bir anlık kaçırıp burnumdan nefes verirken. “Evlilik böyle bir şey değil. Her şeyi birlikte yapmak zorunda değiller ki...”

“Bence de değiller ama bahsettiğim şey başka. Tatile gelmişken bir arada olmalılar,” dedi Gözde umursamaz bir şekilde, bir anlık duraksadı ve dudakları dalga geçercesine kıvrıldı. “Ya, bize ne zaten? Biz miyiz evli olan? Onlar derdine düşsün.”

“Öyle, öyle tabii...”

Bu konu içimi bunaltmaya başlamıştı, her ilerleyen saniyede başka bir saçmalıkla karşı karşıya kalıyordum. Belki de Araf daha erken boşanabilmemiz için kolları sıvamakta haklıydı... çünkü artık yalan söylemek istemez hâldeydim. Aylardır kendimi tanıyamıyordum ve bu yolu seçen de bendim. Araf'ın hayatındaki tek yalan evliliğimizin sahteliği idi. Ben ise resmen başıma çorap örmüştüm. Aptalın tekiydim ve geri dönüşü de yoktu.

“Aşağıda buluşacağız, senin hiç gelmene gerek yok,” dedim kapının önüne çıkarak bedenimi ona doğru çevirdiğimde, gözlerim bir anlık yan odanın kapısına takılsa da derin bir nefes aldım ve dudaklarımı yalayıp karşımdaki arkadaşşıma baktım.

“Palton nerede?” diye sordu, kaşlarını çatarak üzerimi inceledikten sonra. “Niye giymedin?”

Hızlıca çıktığımdan diğer odada unutmuştum aslında. “Lobide çıkarmıştım, yani... Araf Bey'in eşiyle sohbet ediyorduk da orada. Ben de eşyalarımı toparlayayım dedim, onun yanında kalmış.”

“Ay... anladım,” dedi başını sallayarak. “Yine de ben de geleyim... Hem şu eşini de merak ettim. Öyle bir adamın seçtiği kişi nasıl olabilir ki? Ya da âşık olduğu... Aşıksa tabii.”

Kalbim ani bir irkilmeyele çarpıntı içinde tutuştuğunda mideme giren kramplar iki büklüm olma isteğimi arttırıyordu. “Onlar çoktan arabaya geçmiştir,” dedim yutkunarak. “Rahatsız etmeyelim... Ben sana bir ara resmini gösteririm.”

“Sosyal medyası yok mu kadının, oradan da bakabiliriz...” Bu fikir onu heyecanlandırmış gibi elini arka cebine koyduğunu tahmin ettiğim telefonuna götürdüğünde bozulan sinirlerimden dolayı ağlayacağımı düşündüm. “Gözde!” diye sesimi yükselterek göz göze kalmamızı sağladım, hareketleri yarıda kesilmişti. “Gitmem lazım... Oyalıyorsun beni.”

Omuzlarını düşürerek “Peki,” dedi haklı bulmuş gibi. “Tamam, git... İstanbul’da görüşürüz.”

Birkaç adım atarak beni kolları arasına aldığı anda sıkıca sarmaladı ve geri çekildi. Elleri omuzlarımı kavramıştı, yüz yüzeydik şimdi. “Ben kızlara söylerim... Zaten erkek arkadaşlarıyla tatilin keyfini çıkardıklarından pek sorun etmezler.”

“Sen de aralarına katıl,” diyebilirdim, yalnız olmasını istemeyerek. “Tek kalma.”

“Yok be,” dedi gülerek. “Abimle de eğlenirim... Kızlara bunun hesabını sonra soracağım.”

Gözlerimi yavaşça devirdim. Gözde için bu tarz etkinlikler önemliydi ve kızların hiçbir şey değişmeyecek diyerek yanlarında getirdikleri erkek arkadaşları da mahvolan planımızın bir diğer sebebiydi. Bizi resmen unutmuşlardı... Böyle olacağını tahmin etmek zor değildi ve Gözde bunu hiç de çekinmeden yüzlerine söyleyecekti. Biliyordum.

Gözde asansörün önüne gelene kadar gözleriyle beni takip etti. Ayağımın durumu onu endişelendiriyordu ama yan odada beni bekleyen kocam olacak adamın yanına gitmeyi planlayan benim işime gelmiyordu. Bu yüzden asansöre yürüdüğüm o kısacık saniyeler içerisinde cebimden çıkardığım telefonda mesaj bölümüne girip hızla ekranda gezdirdim parmaklarımı.

Aşağıdayım. Beş dakika sonra orada buluşuruz.

Cevap saniyeler içerisinde geldi.

Araf:

Neden?

Sence?

Araf:

Karım akılsız olduğu için.

Kocam olacak ahmak tatilimi bastığı için de olabilir.

Araf:

Beni ve Engin'i engelleyip anneme beni şikâyet ettiğin içindir belki de.

Keyfini mi bozdum?

Vah, vah

Ne üxcğymüş

Araf:

İrk mı değiştiriyorsun hayırdır?

Bu nasıl Türkçe

Tek elimle yazıyordum

TEK ELİMLE!

DİĞER ELİMDE VALİZ VAR! TAMAM MI

ASANSÖRE BİNECEĞİM

TAMAM MI

Araf:

Beni aşağıda bekle.

Ve cevap verme, önüne bak.

Düşersen seni evden atarım.

Çok korktum.

Yap da göreyim.

Gözlerimi yavaşça devirerek ekranı kapattım ve asansöre binmeden önce telefonu kapatıp arka cebime itekledim. Boş kabin katta durduğunda içine geçip zemin katı tuşladıktan sonra kapılar kapandı ve harekete geçen kabinde nefesimi bırakıp omuzlarımı düşürdüm. Böyle nereye kadar devam edecektik? Bir noktada patlak verecekti ve etrafımdaki herkes beni anlamak yerine hayatlarından çıkarmayı seçeceklerdi haklı olarak. Kimse etrafında böylesine büyük bir yalanı pervasızca söyleyen birini tutmazdı.

Her adımda içimi kaplayan sıkıntı gün geçtikçe boyut atlıyordu. Ben bu değildim. Babamın iznini alabilmek için sahtekâr olup çıkmıştım. Üstelik ne için? İstedğim bölüm için. Pekâlâ, pişman da değildim öte yandan. Vicdan azabı duyduğum tek şey yaşanılanlardı ve değiştirmeye gücüm yetmiyordu. Artık imkânı dahi yoktu.

İlk önce lobide beklemeyi düşünsem de asansörün önü daha arada bir yerde kaldığı için bir köşeye geçip orada bekledim. Sekizinci dakikada asansörden beklediğim adam inmişti. Gözleri ise doğruca beni bulmuştu.

Bir an güleceğimi düşünsem de içimdeki kasvet buna da izin vermedi ve sırtımı doğrultup ona doğru adımladığımda çoktan mimiklerim dümdüz bir hale bürünmüştü.

“Şunları giy,” dedi bir avucunda sıkıca tuttuğu paltomu bana uzatıp. Arasında da bere takımım vardı.

Çantamı ona verip paltomu giydiğimde atkımı ve beremi takarken varlığımı gölgeleyen uzun boylu bedenine dikmişim gözlerimi. Saçlarımı düzelttim, dudaklarımı ıslatarak ondan gözlerimi alamadığım sırada üzerinde deri ceket olduğunu fark ediyordum.

“Sen üşümeyecek misin?” diye sordum üzerini süzerek, göz göze kaldık. “Hava buz gibi.”

“Yanımda başka bir şey yok,” dedi. “Arabaya geçeceğiz zaten, önemli değil.”

“Anladım...”

Yan yana yürümeye başladığımız bir sonraki anda etrafa kaçamak bakışlar atıp tanıdık birini görme korkusuyla çenemi atkının içine gömüyordum. Bir yandan da daha yavaş adımlar atıyordum ayağımdan dolayı.

“Seni kucağıma almamı ister misin?”

Ona artık yük olmak istemiyordum. “Hayır, teşekkür ederim.”

“Cengiz amca aradı,” dediğinde kapıdan çıkmış soğuk havanın kolları arasına atmıştık bedenimizi, valizimi o taşıyordu. *Eh, Altemur dağında kapmıştı bir şeyler demek.*

Bir dakika... O, babamın mı ismini söylemişti?

“Neden?” diye sordum anlam veremeyerek. “Ne için aramış?”

Normalde babamın Araf’ı aramak pek âdeti değildi. Genelde onu sıkboğaz eden annem olurdu ve Araf Altemur tam anlamıyla bir oyuncuydu. Annem ile konuşurken öyle içtendi ki, akıllarda tek bir soru işareti bırakmadığına emindim. Ancak babam hâlâ ağırlığını koruyordu ve gerekmedikçe aramazdı onu. Ara sıra yoklar, kızımın yeri bende başkadır imajı verirdi.

“Ortalığı karıştırmışsın, Tamay,” dedi homurdanarak, bana ters bir bakış attığında. “İstanbul’a geliyorlarmış... Annem onlara nasıl anlattıysa bizim eve geliyorlar.”

“Şaka yapıyorsun...” Elime yüzüme bulaştırdığım için sinirlerim öylesine bozuktuk ki... “Off... Allah’ım.”

“Bunun için dâhiyane bir çözüm önerin umarım vardır.”

Sertçe yutkundum. Yoktu. “Tamam, sorun etme... Hallederiz. Halk dersin... yani...”

Sustum.

Birkaç adım daha atmıştık ki bedeni durdu ve ağır adımlarımın kesilmesine sebep oldu böylece. Tam önümde dikiliyordu ve soğuktan kızardığına emin olduğum burnumu çekmiş ona bakıyordum.

“Üç gün kalacaklar,” dedi dümdüz. “Bu kez annemlerde değil, bizde.”

İşte bu ayvayı yediğimizin resmiydi. Biz birlikte hiç kalmamıştık ki... Onlar genelde geldikleri zaman Altemurların kocaman malikânesini seçerlerdi ve yeni evlilerin yanında öyle çok durulmaz diyerek akşam gecikmeden giderlerdi. Biz de evlerimize geçerdik.

Şimdi... üç gün bu adamla aynı evde mi kalacaktık?

“Ne yapacağız?” diye sordum bu kez telaş ederek. “Kesin anlarlar... Anlarlar mı? Araf...”

“İstanbul’a döner dönmez eşyalarının bir kısmını benim tarafa geçirirsin, sabaha karşı burada olurlar çünkü. Engin’e söyledim evin durumunu kontrol edecek,” dedi dudaklarını ıslatarak. “Birkaç gün idare ederiz.”

“Ederiz...”

“Şimdi...” Derin bir nefes alarak keskin gözlerini etrafta dolaştırdı. “Oyalanmadan yola çıkalım.”

Başımı usulca sallamış olsam da aklımın dalgınlığı geçmemişti. Araf Reha Altemur bana güven veriyordu, inkâr edemezdim ama ilk kez deneyimleyeceğimiz şey konusunda bu denli rahat olmasına anlam da veremiyordum. Bir arada kalmaktan kastım aynı odada kalmak zorunda oluşumuzdu. Annem bizi gözetleyecekti çünkü... Boşa gelmiyordu. İyi olduğumuzdan emin olmak istiyorlardı. Durumu kontrol etmek istedikleri açıktı.

Utançtan ve söylediğim yalanların başıma ördüğü çoraplardan dolayı ağlayabilirdim her an. Böyle devam edeceği yoktu. Üstelik... Bu kadar iyi anlaşılan ailelerimiz en ufak pürüzde böyle yapıyor olduklarını hesap edersek boşanacağımızı duyunca ne yapacaklardı? Tüm bunları bir kurmacanın altında onlara yaşatma hakkımız var mıydı?

Arabanın kutup soğuğuna karşılık titrerken ellerimi birleştirip bacaklarımın arasına yerleştirdim ve titreyen bedenimin durulmasını bekledim. Araf valizimi arka koltuğa koyup yerine geçtikten hemen sonra klimayı açsa da o kadar hızlı etki etmiyordu maalesef.

“Bu arabayı nasıl aldın?” diye sordum dişlerim titrerken, o ise arabayı çalıştırmıştı çoktan. Karla kaplı yolu aşmak için motorun ısınıp arabanın içinin daha tahammül edilir bir hale gelmesini bekliyordu.

“Bizim adamlardan biri getirdi.”

“Anladım.”

Zenginlik güzel şeydi. Altemurlar da köklü bir zenginliği olan ailelerdendi. Mal varlıklarının geldiği yer konusunda şüpheye düşecek insan olduğunu sanmıyordum, adamların fakirlik namına bir şey gördüğünü de sanmıyordum çünkü. Ben de görmemiştim ama böylesine zengin de değildim.

“Benimle evlendiğine pişman oldun, değil mi?” diye sordum araba yola çıkıp da içerisi tam anlamıyla ısındığında. Başımı ona doğru çevirmiş ve karanlık kuşanmış göğün altında ibrenin ışıkları tarafından aydınlatılan profiline dikmişim gözlerimi.

“Nereden çıktı bu?” diye sordu, kaşları çatılmıştı ve bakışları bir anlık gözlerimi teğet geçip ön camın arkasına düşmüştü tekrardan.

“Başına bu kadar dert açtım... Hem de tek günde,” dedim sahte bir şekilde gülerek, canımı sıkıyordu çünkü bu konu. Gülmeyi bırak, ağlamanın eşiğindeydim. “*Nereden evlendim* diyorsun, değil mi?”

“Saat gecenin bir yarısı ve düşündüğün şeylere bak.” Alay ediyordu sanki, üzgün olduğumu anlamamıştı belli ki. Olduğum alana ışık da düşmediğinden ifademi seçemiyordu. Belki de en iyisi buydu. “İçtin mi?”

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak, sırtımı daha çok geriye verip kollarımı göğsümün aşağısında bağladım. Bir anlık sessizlikten sonra, “Moralim bozuldu sadece,” diyebildim.

Arabayı dikkatle sürüyordu. Direksiyonu sağa doğru kırdı ve daha dar bir yola saptık. “Arkadaşın mı bir şey söyledi?”

Aslında çok şey söylemişti. Çok daha fazla şey duyacaktım büyük bir ihtimalle çünkü evli sanılan bir adamla bir de yolculuğa çıkmıştım. Acaba hakkımdaki izlenimleri ne olacaktı? Gözde diğerlerine bahsedecek miydi? Güya bu gece kızlar gecesi yapacaktık ve emindim ki konuşulan kişi ben olacaktım.

“Evli olduğu sanılan bir adamla yola çıktım... Gözde’ye ne söyledim, biliyor musun?” diye sordum, gözlerimi yumarak ofladım. “Eşinin de yanında olduğunu... Beni yanlış anlamaması için.”

“Yalan sayılmaz,” dedi. “Yanımdasın.”

“Anlamıyorsun,” dedim gözlerimin yönünü ona çevirdiğimde. “Yalancı olup çıktım... Bir yalanı başka bir yalanla kapatıyorum. Ben böyle bir insan değilim ki...”

“Bunu seçen sensin, Tamay,” dedi doğruca, netti ve bu daima canımı sıkıyordu. Yalandan da olsa iyi birkaç şey hiç mi söyleyemezdi? Kızıl kahverengi gözleri gözlerime değdi. “Bir yalan, başka bir yalan gerektirir.. İşin sonunda daha başka bir yalan yaşamaya başlarsın. Bu iş böyledir.” Derin bir nefes çekti içine. “Söylemek istememeni ben anlarım ama sonuçlarına katlanmak senin sorunun.”

“Aman! Tamam! Anladık!” diye patladım sözlerine karşılık, gözlerim dolup duruyordu ve kelimeleri daha dibe çekiyordu beni. Bakışlarımı kaçırarak avuçlarımla yüzümü sıvazlayıp ofladım.

“Ne olsun istiyorsun, Tamay?”

Sinirim bozulmuş gibi bir kahkaha attım aniden. Ellerimi iki yanına indirmiştim. “Sana derdimi açmaya çalışmak hataydı,” dedim dişlerimi sıkarak. “Sen iyisin tabii... Tek sorun benim.”

“Arkadaşlarının olduğu ortama girmem, böylece yalan söylemek zorunda kalmazsın,” dedi buz gibi bir sesle. “Bu kez birlikte olduğumuz için zorlandın, o kadar. Bir daha böyle olmaz. Anlaştık mı?”

Çok kısa bir an profiline baktım. Neden bu kadar anlayışlıydı? Kendi hatam yüzünden söylemek zorunda kaldığım onlarca yalan için çözüm üretiyordu... Çok fazla iltimas da gösteriyordu. Kolay bir adam olmamasına rağmen beni düşünebiliyordu. Ya da normal miydi yaptığı? Normal hayatında, arkadaşlarına veya yanındaki diğer insanlara karşı nasıldı, bilmiyordum. Gözlemlene şansım olmamıştı. Arkadaşlarıyla bile tanışmamıştım henüz...

“Belki,” dedim sertçe yutkunarak. Bakışlarımı ön camın arkasına çevirdim, yavaş yavaş ilerlediğimiz yola bakıyordum ama aklım karman çormandı. İstemsizce yeniden ona baktım. “Bir kez daha aynı yerde bulunmazsak böyle olmaz tabii... Evet.”

“Evet.”

Aramızda geçen son konuşma bu oldu. Başımı cama doğru düşürmüş ve dışarıyı izlemeye başlamıştım. Kesik bir nefes aldım yavaşça, kokusu beraberinde içime akarak ciğerlerime kadar yol aldı. Güzel kokuyordu. Kalp gıcıklayan türden bir şeydi. Öte yandan göğsümün ortasına ağırlığını bırakan o yük niye hâlâ oradaydı? Gerçekten iyi bir adamla evlenmişim ve kendi sınırları içerisinde de benim sınırlarımı aşmamıştı hiçbir

zaman. Düşünerek hareket etmişti, benim hesaplamaktan kaçtığım çoğu şeyin hesabını da yapıyordu. Aslında bakacak olursam, Azra bir noktada haklıydı.

O, âşık olunası bir adamdı.

Kollarımı sıkıca etrafıma sardım. Her ne kadar onu ve yaptığı saçmalıkları düşünmek istemesem de hâlâ Araf Altemur'un peşinde olduğu su götürmez bir gerçektir. Evli bir adama o gözle bakabiliyordu. Sınırı yoktu. En kötüsü ise boşanmamızı beklediğini biliyordum; kadınsal hisler çoğu zaman yanıltmazdı ve onun da bizim evliliğimizde çok fazla açık arama nedeni buydu. Bir şeyler döndüğünün farkındaydı ve didik didik ediyordu. Tuğrul amcayı da aklına uydurur muydu? Üstelik onun güvenini kırmaktan bu kadar korkarken...

Daha ileri boyuta ulaşmadan ona gözdağı vermeliydim belki de... Araf Altemur haklıydı. Ona kocamış gibi davranmak şurada dursun, yakın bile değildim. Pekâlâ, öyleyse... Akıllardaki soru işaretlerinden kurtulmakla başlayabilirdim işe. Nasıl yapacağımı bir şekilde bulurdum. Aslında basit de sayılırdı. Hayatımda bir adam olsa ona nasıl davranırdım? Nasıl hitap ederdim? Nasıl yaklaşırdım? Her birinin cevabını bulmalı ve yeri geldiğinde utanmadan bunları uygulamalıyım. Özellikle Azra'nın yanında...

Yol boyunca aralıklarla açık tutabildiğim zihnim ve gözlerim yüzünden rahat edememiştim. Sızıp duruyordum. İlk an daha rahat uyumam için koltuğu yatıran adamla göz göze kalmıştım, bir türlü açmadığım kirpiklerim arasındaki yüzü bulanıktı ve uyku sersemi bir şekilde ona güldüğümde kıvrılan dudaklarını hatırlıyordum. Koltuğu geriye yatırıp üzerime de paltosunu örtmüştü. Uykum o andan itibaren daha tatlıydı ve araba sitenin otoparkına girene kadar bir daha da uyanmamıştım.

Gözlerimi açtığımda motoru kapatıyordu ve etraf daha da karanlığa gömülmüştü. Otoparkın ışıkları açık olsa da park ettiği köşede pek de etkisi yoktu.

"Gelmişiz..." diye mırıldandım uykulu bir sesle, uzandığım yerden doğrularak oturdum ve başımı çevirerek ona baktım. "Saat kaç?"

"Sabah dört," dedi. "Kalk hadi... İşimiz uzun. Benim eve geçeceksin."

Omuzlarım çöktüğünde yanaklarımın içerisine doldurduğum nefesi ağırca verdim sonrasında. Annem ve babamın bizi kontrole gelecek olması hiç içime sinmiyordu. Ya pot kıracak olursak? Araf yapmazdı ama ben... Bilemiyordum. Yine de ne Araf Altemur ne de ben hiç bir arada

uyumak zorunda kalmamıştık. Belki batıran taraf o olurdu. *İkiniz de batırmayın, Tamay Aptal mısın?*

Başımı iki yana salladım usulca. “Doğru,” diyerek esnedim sessizce. “Tamam.”

“Seni kucağıma alabilirim.” dedi göz ucuyla bacağıma bakarak. “Durumun ne?”

“Yok ya, iyiyim,” dedim elimi kapı koluna uzatarak. “Başına daha fazla bela olmayayım.”

Alaycı bir ifade belirdi yüzünde. “Bela demeyelim,” dedi dizlerimin üzerine yığılan ceketini aldığı anda. “İşte, ne yaparsın? Arayan belasını da bulur, *Reva'sını* da.”

Uyku sersemliği üzerimden silinmediğinden ilk an iyi mi yoksa kötü bir şey mi söyledi, anlamadım. O arada arabadan inmişti bile. Kaşlarını çatarak kapıyı açtım. Ne demekti bu mesela? Beni bela ile aynı kefeye mi koyuyordu?

“Umarım bana kötü bir şey söylememişsindir, Araf Altemur,” dedim kapıyı arkamdan kapatıp. Arka tarafa doğru yürüdüm bileğime dikkat ederek. Valizimi çıkarıyordu. “Uykudan yeni uyandım ve şifrelerini çözemiyorum.”

Güldü, sessizdi ve dudakları kapalıyken yanağında belirsiz bir çukur şekillendiğini de o an fark edebiliyordum. Neredeyse bir yıldır evliydik ve yeni fark ediyor olmak yüzüme çarpıyordu. “Önümüzdeki üç gün boyunca iyi anlaşalım, *hayatım*,” dedi alaycı bir tavırla. “Çözmen gereken tek şey bu.”

Hayatım? Bakışlarım hafifçe kısılrken bir şey söylemedim ve yanından geçerek ağır adımlarla asansöre yürüdüm. O da adımlarıma uyum sağlamak için oldukça yavaş ilerliyordu. Aramızdaki dinmeyen sessizlik asansöre binene kadar da bizimle birlikte sürüklendi. Ben bir köşede sırtımı demirliklere yaslamıştım, o ise dik bir şekilde kapıya daha yakın duruyordu. Çıkacağımız katı tuşlarken eşyalarımı da tutuyordu. Kibardı... *arada*.

Asansör ağır bir şekilde katta durduğunda gergince bakışlarımı kaçırdım. Eve yaklaştığımız her adımda önümüzdeki birlikte geçireceğimiz günlerin farkındalığıyla doluyordum. Nasıl olacaktı? Onun eviydi. Onun odasında kalacaktım ve nerede uyuyacağımı düşünüyordum mesela. Bu, en basitiydi elbette. Ya da bana öyle geliyordu. Ailemin yanında ona daha yakın davranmam gerekiyordu ki, endişelerinin yersiz olduğunu

anlamalarını sağlamalıydım. Ne kadar yakın? Onu öpmeli miydim? Yanaktan yani... *Yetmezse dudaktan?* Öpemezdim.

Tenim hafiften yangın yerine dönerken dudaklarımı birbirine bastırdım ve derin bir nefes çektim içime. Kabinden ilk o indiğinde bana doğru döndü ve içeriden çıkmamı bekledi. Sanki herhangi bir ihtimalde yardım edebilmek için tetikte duruyordu. Sessizce çıktığım kabinin kapıları kapanırken gözlerimi kendi dairem ve onun dairesi arasında başıboş bir şekilde dolaştırdım.

“Nasıl yapacağız şimdi?” diye tereddütle sorarak gözlerimi gözlerine kaldırdım. “Eşyaları hemen mi geçirmeliyim?”

Alt dudağında gezdirdi dilini, düşünür gibi birkaç saniye duraksadı. “İki saatimiz var,” dedi. “Sizinkileri havaalanına almaya gitmem gerek.” Başını tek bir hareketle salladı. “Evde her şey düzenli, sadece birkaç yere senin eşyalarını bırakırız. Odama, salona, bilmiyorum... Evli çiftlerin ortak alanları nereler?”

“Her yer,” dedim birden, kendime hâkim olamayarak. O kendi dairesine sırtını dönmüştü, ben de kendi dairem. İlginç bir andı. “Evli olan çiftlerin ortak alanı her yerdir... yani bence.”

“Her yer?” Kaşlarını kaldırdı. “Duş önemli,” dediğinde yanaklarım utançtan kızarmıştı, farklı şeylere kayıyordu aklım. “Yani banyo. Kendine ait şeyleri koyarsın, hallederiz.”

Boğazımı sessizce temizleyerek yutkundum. “Tabii,” dedim düz bir şekilde. “Koyarım.”

Birkaç saniye yüzümü karış karış inceledi. Neler düşündüğünü merak etsem de çenemi açmadım ve yavaşça sırtımı dönerek dış kapıya ulaştım iki adımda.

“Tek başına halledebilecek misin?” diye sorduğunda cebimdeki ev anahtarını çıkarıyordum, omzum üzerinden başımı ona doğru çevirdim ve gözlerine baktım kısacık. Ayağıma değdi bakışları, bedenimden tırmanarak gözlerime kadar ulaştı. “Zorlanma.”

“Teşekkürler,” diyebildim, iç çamaşırlarımı onunla toparlayacağıma inanıyorsa yanılıyordu. Önüme döndüm ardından, anahtarı deliğe geçirerek yeniden ona baktım. “Çok sürmez... Hemen gelirim.”

Anahtarı deliğe geçirip kapıyı açtığım gibi kendimi evin içine atarken kapıyı da arkamdan kapatmıştım hemen. Gerginliğimin bir müddet daha benimle olacağı bir gerçekti ve üç gün boyunca yapabileceğim tek

şey sakın olmalı. Hata yapmamak ve ailemi huzurla buradan göndermekti. Yalnızca üç gün.

Dolaptaki neredeyse çoğu eşyayı daha büyük bir valize katlayarak koyduğum yirmi dakika sonunda banyodan da kullandığım eşyaları almıştım. Annem bakardı, biliyordum. Odaları ayırmış mıyız en büyük kanıtlardan birisi buydu onun gözünde. Hâlbuki ev bile ayırmıştık... Sıkıntıyla iç çekerek dudaklarımı ıslattım ve valizi odanın dışına sürüklemeye başladım. Karşı daireye geçirmek böyle daha kolay olacaktı.

Evden çıktığım saniye kapıyı kilitledim ve karşı daireye doğru çevirdim yönümü. Üç gün birbirimize tahammül edebilecek miydik? Sorun yaşar mıydım? Hem neden bu ihtimali düşünüyordum ki? Sıkıntısız atlatacaktık. Çünkü, Araf Reha Altemur iyi bir oyun arkadaşıydı ve başka bir olasılık düşünemiyordum bu yüzden. Ustaca hareket ediyordu, fire bile vermiyordu ve insanların kafasına soru işaretleri eken bir karısı olmasına rağmen iyi iş çıkarıyordu. Uğraş verip büyük ihtimalle onu da şaşırtacaktım. Evet, rol yapmak konusunda kocamdan bir şeyler kapmış olmam gerekiyordu. Bir anlık kendimle dalga geçercesine güldüm.

Kafamı ağırca iki yana sallayıp karşı daireye ilerledim. Valizi çekeştirerek yanımda durur pozisyona getirdiğimde kapı ziline basmış onun çıkmasını bekliyordum. Birkaç saniye bekledim, açan olmadı. Kaşlarımı çatarak tekrardan bastım zile. Bekledim, bekledim... ardından burnumdan sert bir nefes vererek zilin üstünde basılı tuttum parmağımı.

Bir dakika içerisinde kapı pat diye açıldığında başımı eğdiğim yerden kaldıramadan parmağım zilden uzaklaştırılmıştı.

“Ne sikim yapıyorsun, Tamay?” diye sinirle soluduğunda, gözlerim üzerine çıkmıştı. Çıplak üzerine. Altında havlu sarılıydı ama... Çıplaklık işte. Dövmeleri de hoş görünüyordu ayrıca, ıslak esmer tenini daha dikkat çekici bir hâle getiriyordu. *Mümkünmüş gibi*. Bakışlarımı kaçırarak duruşumu dikleştirdim.

“Sen kapıyı böyle mi açıyorsun?” diye sordum kaşlarımı çatıp bedenini işaret ederken.

Sabır dilercesine kapıyı açarak içeri geçmem için aralık bıraktığında gözlerinin içerisinde dönen alevler üzerime ilerliyordu. “Hayır,” dedi düz bir sesle. “Karım olacak hanımefendi beynimi sikecekmiş gibi zile bastığı için başka bir şansım kalmadı.”

İçeri geçtiğim saniye kapıyı arkamdan örttü sertçe. Seslere hassasiyeti olduğunu duymuştum Bihter Hanım’dan, yüksek ve tiz seslerden nefret

ediyordu. Dinginliği tercih ediyordu. Sanırım yaşlanmıştı. İç sesime karşılık dudaklarım kıvrım kazandığında bana ters ve tuhaf bakışlar atan adama dik dik baktım *Ne?* der gibi.

“Ben de uyuyakaldın sandım,” dedim yalan söyleyerek, aynı anda dilimi ısırdım. Yalan konusunda hassas davranacağıma söz vermiştim kendime, beyaz yalanlar dahi yoktu artık. *Evlilik hakkında olanlar hariç, elbette.*

“Uyumayacağımı biliyorsun, gideceğimi söyledim,” dedi, belinden düşecekmiş gibi duran havluya ve belirgin v çizgisinin nereye yol aldığına bakmamak için evi ilk kez görmüşçesine etrafa bakıyordum. “Üzerimi değiştirip çıkacağım, sen de odama geçip eşyalarını bırak.”

Gözlerimi yavaşça devirerek adım atacağım sırada bir anda yanıma doğru yürüdü ve elimdeki valizi aldı sessizce. İrkilir gibi kalakalan kalp atışlarımın yörüngesinde kaymaya başladığını hissederken dudaklarımı birbirine bastırarak geri çekilen bedenini izledim. Yarı çıplaktı, gece sabaha yaklaşırken tek bir sesin duyulmadığı evde garip hissediyordum. Bir kez daha gözleri gözlerimi sıyrıp geçti, ardından sırtını dönerek elindeki valizle beraber odasına doğru yürümeye başladı.

Peşinden daha ağır adımlar atarak ilerlemeye başladığımda sırtını izlemekten geri durmuyordum. Yaşım daha genç olduğundan bu tarz adamları göz hapsine almak konusunda daha istekliydim. Her ne olursa olsun, kocamdı. Öyle değil mi? Boşanana kadar izleme hakkı veriyordum kendime. *Sanki görüyorsun da adamı, Tamay.*

Odaya geçtiğimizde valizimi yatağın üzerine bıraktı ve bana doğru çevirdi bedenini. Altındaki havlunun her an düşebilme ihtimali aklımda belirdikçe telaş ediyordum. Ya pat diye düşseydi... O zaman onu öldürürdüm. Ya da öldürmezdim... *Kapa çeneni.* Bir an kendime kızdım ve gözlerine baktım dümdüz bakışlarla. Herhangi bir şey belli etmediğime emindim, son zamanlarda edindiğim özel bir yetenek sayılmalıydı bu; istemediğimi sürece karşımda kim olursa olsun ona karşı inanılmaz soğuk görünebiliyordum.

“Ben kıyafetleri yerleştireceğim,” dedim çift kişilik kocaman yatağın kenarına doğru yürüdüğümde. “Sen de başka odada üzerini değiştirirsen memnun olurum.”

“Dakika bir, gol bir,” diye homurdanarak arkamda duran giysi dolabına doğru ilerledi.

“Bu ne demek?” diye sordum kaşlarımı çatarak. Omzumun üzerinden kasların dalgalandığı sırtında ve bel kavisinde oyalanan gözlerime rağmen bir yandan valizi açıyordum.

“Beni odamdan kovmandan bahsediyorum, küçük hanım.”

Bana dönmemişti, dolabın kapaklarını açmış kıyafetlerini çıkarıyordu. Önüme çevirdim başımı. “Sevgili kocacığım, eğer anlamadıysan anlatayım...” diye mırıldandım, eşyalarımı çıkarıp yatağın üzerine bırakıyordum. “Önümüzdeki üç gün boyunca bu evin patronu benim, biraz dayanacaksın.”

“Sevgili karıcığım...” Güldüğünü duydum. Ona *kocacığım* dememi garip bulmuş olmalıydı; duraksayıp utanç içinde kızarmamı sağlasa da oralı olmadım ve kıyafetlerimle ilgilenmeye devam ettim. “Bu evde bana patronluk yapamazsın.”

Avucuma katlı olan kıyafetlerimi alarak sırtımı döndüğümde doğruca onunla göz göze geldim. Karşılıklı, aramızda belirli bir mesafe varken dik dik baktım gözlerinin içine. “Üç gün boyunca nasıl yapılır izle öyleyse.”

“Sen başka şeyler izleme sonra.”

“Eh, görelim madem.”

“Merakla bekliyor olacağım,” dedi alaycı bir sesle, elindeki kıyafetlere bir bakış atarak yanından geçtim ve dolapta kendime yer aradım.

“Burası ne, Allah aşkına?” dedim homurdanır gibi. Başımı iki yana salladım hafifçe. Dolabın hangi köşesini boşaltsaydım acaba? Derin bir nefes vererek omuzlarımı düşürdüm. “Niye bu kadar kalabalık ya dolabın? İnsan bana yer ayırır.” Bir an durdum. “Yani... Bugünlük diyorum.”

“Annen dolabı açar mı?” diye sordu, arkamdaydı ama ona bakmamak için ekstra çaba gösteriyordum. “Benim alanımın daha fazla olduğunu görürse sana bir şey almadığımı düşünür.”

Dudaklarım istemsiz kıvrıldı. “Eşyalarımın devamını getireyim öyleyse,” dedim, dolapta kendime yer ayırıyordum. “Seninkileri koyacak bir yer bulamazsam da karşıya götürürüm, haberin olsun.”

“Anlaştık.”

Dolaba eşyalarımı yerleştirmek sandığımdan da uzun sürmüştü. Araf Altemur o sırada hâlâ odadaydı ve üzerini banyoda değiştirip gelmişti. Siyah bir kazak ve siyah bir pantolon vardı üzerinde. Saatini takarken, saçlarını şekillendirip parfümünü sıkarken ona göz ucuyla bakıyor olsam da ilgimi kıyafetlerimden ayırmamaya çalışıyordum. Her gün işe de

böyle özenle hazırlanıp mı gidiyordu? Azra'dan başkasını başına bela alıp görürdü gününü umarım.

Dolabın kapaklarını kapatarak yatağın karşı tarafındaki baş kısmında durmuş komodin üzerindeki telefonunu alan adama baktım. Ellerim belimdeydi ve ciddi anlamda yorgun hissediyordum. "Bir şey soracağım."

Başını kaldırıp gözlerini gözlerime çıkardı, tek kaşı belli belirsiz kalkmıştı. "Sor."

"Biz nasıl yatacağız?"

Kısa bir an durdu. Telefonunu cebine atarken kaşları küçük bir kıvrımla çatılmıştı. "Yatakta, Tamay."

Başımı omzuma eğerek kollarımı göğsümün aşağısında bağladım. "Birlikte uyuyamayız," dedim. "Nerede yatacağımı sordum."

"Yatak yeterince büyük," dedi dümdüz bir sesle, aramızdaki kocaman yatağı işaret ederek. "Yanıma kıvrıl."

"Yanına bi' de?" Sinirlerim bozulmuş gibi güldüm. "Neden bu kadar rahat olduğunu sorabilir miyim? Yani sen hep alışık olabilirsin birileriyle uyumaya... konu benim. Ben neden hiçbir şeyim olmayan bir adamla uyuyayım ya? Biraz mantık."

"Hiçbir şeyin demeyelim," dedi. "Her ne olursa olsun kocanım, bir yatağı birkaç gün için paylaşmanın nesi zor? Zorlaştırma, Tamay."

"Sen gerçekten inanılır gibi değilsin ya..."

"Aileni almaya gitmem gerek," dedi yatağın kenarından yürüyerek kapıya doğru ilerlediğinde. "Bu sorunumuzu akşam konuşuruz. Ortada bir sorun da yok ya... her neyse."

"Sana göre yok," dedim, sinirlerim geriliyordu her saniye. Dayanamayıp peşine takıldım. Dış kapıya kadar arkasından ilerlerken bir yandan da homurdanıyordum. "Yerde uyurum ben, en kötü ihtimalle öyle yaparız."

Üzerine paltosunu geçirirken alayla kıvrılan dudakları ve yakışıklı yüzüyle bana dönmüştü. "Karımız üç günlüğüne evimize misafirlige gelmiş," dediğinde bakışlarımı kısıldı, göz gözeydik. "Asla olmaz."

"Sen yat öyleyse."

"Bana da yazık." Omuzlarını silkti, sanki beni sinirlendirmek için özel bir çaba içerisindeydi. "İşe gidip geliyorum, yazık yani."

Yanaklarımın içini derin bir nefesle doldurup oflarken o an bu adamla uğraşamayacağımı anladım. Bu konuyu akşama erteleyip, "Kahvaltıyı hazırlamalı mıyım?" diye sordum, istemsizce ters çıkıyordu sesim.

Kapıyı açarken, “Kahvaltıda bizimkiler de olacak,” dedi yalnızca. “Gelince hallederiz, sen etrafta herhangi göze çarpacak bir şey var mı bak yeter.”

“Tamam öyleyse...”

Asansörü kata çağırdığında gözleri yüzümü izledi. “Tamay,” dediğinde ona dikkat kesildim. Başımı *ne var* dercesine hareketlendirdim. “Yüzüğünü takmayı unutma.”

İlk işim onun da söylediği gibi yüzüğü takmak oldu.

Hiç alışık olmasam da yüzüğü taktığımda yadırgadığım herhangi bir şey de yoktu. Garip geldiği aşikârdı ama rahatsız etmiyordu. En azından evli olduğumu bilen insanların yanında bunu takmayı gözümde büyüt-müyordum. Sadece bazen, okul hayatıma odaklanıp çevremdeki her şeyden soyutlandığımda fazlalık gibi geliyordu neredeyse hiç takmadığım o yüzük. Önümüzdeki günlerde gerektiği yerlerde takmayı aklıma kazımam şarttı. *Evet, Tamay. Halledebiliriz.*

Bir an sonra kapı zilini duyduğumda gerginlik tüm bedenimi ikinci bir deri gibi sarmaladığında sert bir nefes bıraktım ve içten içe kendimi motive ederek uzandığım yerden doğruldum. Araf Reha Altemur’a kocam gibi davranacağımı aklımdan çıkarmamaya özen gösteriyordum. Evliydim an itibariyle. İyi bir oyunculuk çıkarmak zorundaydım.

Tüm düşüncelerimin arasında omuzlarımı dikleştirdim ve ifademi de düzelterek kapıyı açtım oyalanmadan. Kapının aralık yarısında ilk görünen annemdi, hemen yanında babam vardı ve arkalarında Araf duruyordu. Sertçe yutkunup gergince gülümsedim.

“Hoş geldiniz,” dedim kapıyı iyice açarak kenara çekildiğimde, “Hoş bulduk, annecim,” diyerek içeriye ilk adım atan annem oldu. “Ay gerçekten, bu havaalanı ne meret bir şey. Ay Tamay, öldüm kızım.”

“Öyledir, anne...” Yanaklarını öptüm hızla, sıkıca sarılıp kolları arasına girdiğimde aslında her şeyden öte onları ne kadar çok özlediğimi de idrak ediyordum.

“Annenin abartmaları işte,” dedi babam aynı saniye, ona da sıkıca sarılıp bir yanağını öptüğümde, “Güzel kızım...” diye mırıldandı, saçlarımı öpüp.

Kapıdaki karşılama merasimi bittiğinde annem ve babam yolu artık bildiğinden salona doğru yürüdüler. Araf kapıyı arkasından kapatarak ifadesiz çehresinde hiçbir şey sızdırmadan bana doğru bir adım attı ve parmaklarımı kontrol etti ilk önce. “Baban yol boyunca konuşup durdu,” diye kısık bir sesle homurdandı. “Evlilik hakkında her boku biliyorum artık...” Bakışları kısıldığında kötü kötü bakıyordu yüzüme. “Başımıza bela aldık sayende.”

“Nereden bilebilirim?” diye çıkıştım fısıltı hâlinde çıkan sesimle kaşlarımı çatarak. “Annen aileme yetiştirmiş... Ben ona sadece oğluna ders vermesi gerektiğini söyledim.”

“Oyun istemişsin, al,” dedi içeriye kaşları ile işaret edip. “Performansın umarım göz doldurucu olur.”

“Oyun falan istemedim, tamam mı?” dedim dişlerimi sıkarak. “Sen sinirimi bozdun... ben de-”

“Tamay,” diyen ses sözümü kestiğinde bakışlarımızın arasındaki gergin halat bir çırpıda kesildi ve ikimizin de başı senkronize bir şekilde anneme çevrildi. Kaşları çatık, bakışları ise endişeliydi. “Kavga mı ediyorsunuz siz? Aaa...”

İlk dakikadan mı? Gerçekten mi, Tamay? İfademi kontrol altına alırken başımı hızla iki yana salladım. “Ne kavgası?” diye sordum şaşırmış gibi. Ölümüne inkâr edecektim elbette. Araf’a döndü gözlerim, başımı kaldırmış boy farkından dolayı üstten bakan adamın alaycı parıltılar dolu gözlerine bakmıştım bir anlık. “Biz mi kavga ediyorduk?”

Araf rahat bir tavırla anneme doğru çevirdi kızıl kahve gözlerini. “Tamay annemleri de almamı istiyordu,” dedi düz bir şekilde. “Onların da birazdan burada olacağını söylüyordum sadece.”

Kirpiklerim istemsizce kısıldığında dudaklarımda zoraki bir tebessümle anneme baktım. “Evet,” diyebildim ardından. “Geç kalmasınlar... Birlikte gelin istemiştım.”

“Ay kızım... sen de,” dedi annem rahatlamış gibi. Üzerinde toz pembe bir kazak ve kumaş siyah bir pantolon duruyordu. “Bihterler kalabalık... Nasıl alsın onları Araf oğlum?”

“Ben de aynısını söyledim kızınıza.”

Suratım hafifçe buruşur gibi olsa da çenemi dikleştirdim, hiçbir şey yansıtmadan rolümü aklımdan geçirdim. *Sen onun kocasısın, o da senin karın. İşte bu kadar.* Bir an düşündüğüm şeyin tam tersi olması gerektiğini

fark edip duraksadım. Başımı şiddetle iki yana sallayıp düşüncelerimin karmaşa ve telaşından çıktım hızla.

“Öyledir... Öyledir tabii, *aşkım*,” dediğimde Araf Altemur’a kısa bir an bakar gibi olmuşum, suratını mı buruşturuyordu yoksa alayla mı bakıyordu anlayabileceğim kadar uzun bile değildi. Annem bizi izliyordu ve yapabileceğim tüm absürt şeyleri sergileyebilecek kadar saçma bir anda hissediyordum. En son evlendiğimiz gün bu kadar gergin olduğuma emindim. Bir saniye sonra elimi yanımdaki adamın koluna çıkararak pazısına sardım ve diğer elimi de parmaklarına geçirdim. *Tamam, sakin*. “Neyse, onlar da gelir şimdi.” Annemin dikkatli bakışları altında buz kesen parmaklarım arasındaki avucu daha sıkı kavradım. “İçeriye geçelim madem... Onlar gelene kadar kahve içeriz.”

Annem gördüğü görüntüden hoşnut olurcasına bakıyordu. Gözlerinde dalgalanan ve dikkatimi çeken şey buydu. Onlar için ilişkimizin iyi olması neden bu denli büyük önem taşıyordu ki? Pekâlâ, yıllardır kurdukları dostluğun samimiyeti daha da artmıştı bizim evliliğimiz sayesinde ve bu bağı kaybetmek istemiyor olabiliyorlardı. Acı olan da şuydu ki, bir gün boşandığımız zaman hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Ve tüm bunları onlara yapan da biz olacaktık.

Bir an için vicdanımdan kalbime geçen bıçaklar nefes aldırmadığında zorlukla gülümsedim. Araf Altemur parmakları arasındaki elimi daha sıkı kavrayarak, “İçelim,” dedi. Adımları harekete geçtiğinde annem hâlâ bize bakıyordu. Bizi hep böyle izleyecek miydi? Yandığımızın resmiydi bu.

Adımlarına senkronize bir şekilde uyum sağladığımda annem de ağır adımlarla sırtını dönmüş birkaç adım önde salona doğru yürümeye başlamıştı.

“Aşkım?” diye fısıldadı o sırada saçlarıma doğru, dudaklarımı utançla birbirine bastırıp yutkundum ve tek omzumu silktim. “Ne geçiyor o kafandan?”

“Annem duyacak şimdi... Sus.”

“Aşkım maşkım, kocacığım falan? İlginçmiş...”

Bir an duraksadım ve adım atmayı keserek başımı kaldırıp yüzüne çıkardım gözlerimi. Alaycı parıltılar göz bebeklerinde geziniyordu. “Uyum sağlıyorum sana,” diye yanıt verdim oldukça kısık bir sesle. “Bunun sorumlusu benim ve toparlıyorum.”

“Fark ettim,” dedi gözleri ifademde dolaşırken. “Birkaç gün şu evcilikte iyi iş çıkaralım, sorun kalmaz.”

Başımı omzuma doğru düşürerek, “Performansım inan bana seni şaşırtacak,” dedim kendime güvenerek. Hâlâ elini tutuyordum ve taktığım yüzüğü teninde hissettiğini de biliyordum. “Hatta...” Bir anda zihnim bir fikirle aydınlandı, gülümsedim. “Azra’yı da çağıralım akşam yemeğine. Nasıl fikir?”

Duraksadı. “Şaka yaptığını söyle.”

Kafamı iki yana salladım. “Hayır,” dedim net bir şekilde. “Tuğrul amcanın kafasını karıştırmakla uğraşacağına evliliğimizi izlesin. Fena mı?”

“O kızı evimde istemiyorum.”

İnan bana, ben de.

“Bu defalık neden olmasın?”

Bakışları yavaşça kısıldı. Salonun girişinde karşılıklı ayakta dikiliyorduk ve ifadesiz gözleri gözlerimin içinde oyalanırken vereceği cevabı değil de, daha başka bir şey düşünüyor gibiydi. Benim ciddiyetimi de görmek istiyor olabilirdi.

“İstedğin gibi olsun, Tamay Altemur,” dedi meydan okur gibi. “Bu konuda ne kadar ileriye gidebileceksin görelim, umarım senin ikna yöntemlerin Azra konusunda daha işe yarar. Batıracak olursan...” Fısıltısı kısık olsa da tüyler ürpertir cinstendi. “Her şey daha çıkmaza girer. O zaman, benim senin için daha güzel planlarım olur.”

Dalga geçercesine güldüm, meydan okur gibi tek kaşımı kaldırdım ardından. “Beni tehdit mi ediyorsun?”

“Azra’nın yanında bana *herkes* gibi davranırsan bize bir artısı olmaz,” dedi rahatça. “O kız başıma musallat olursa bedelini ödemen gerektiğini söylüyorum.”

İfadesine karşılık istemsiz bir gülüş çıktı dudaklarımdan. “Bu gece akıllardaki tüm soru işaretlerini sileceğiz. Ciddiyim...” dedim kısa süren sessizliği bölerek. “Bana güven.”

Başını karizmatik bir hareketle salladı. “Tamam, öyleyse,” dedi. “Görelim marifetlerini.”

Bela ya da Reva

Hayatım, hayal edemeyeceğim birçok an ile beni yüzleştiren kötü bir düşmandı.

Hiç yapmam dediğim şeyleri yapabilirdim... Hâlbuki önceden böyle değildim. Hiç çıkılmaz diye inatla adım atmadığım yollarda kendimi koşarken bulabilir, bazen de kaçtığım her şeyin peşine düşebilirdim. Şu sıralar ben bundan ibarettim...

Azra ile aynı ortamda bulunmak kulağa inanılır gibi gelmiyordu. Her ne kadar ısrarcı olan ben olsam da feci derecede ilginçti. Pekâlâ, onu birkaç kez Altemur villasına gittiğim sıralarda görmüştüm ama bu evde... ilkti. İçeri gireli birkaç dakika oluyordu ve kulağımda hâlâ sözleri çınlarken bir türlü yumuşamayan bakışlarımın radarından da çıkaramıyordum onu. Ellerini yıkamak için lavaboya yol aldığı anda bile rahatsız edecek kadar kötü baktığımı fark edememiştim hatta. Ona, en büyük acıyı Araf Altemur ile evlenerek yaşattığımın farkındaydım gerçi. Yine de Tuğrul amcanın aklına düşürmeye çalıştığı şeyler için özel bir dersi hak ettiği kanaatindeydim. Bizim aramızdaki ilişkiye kafayı bu kadar takmış olması sinir bozucuyken başka da ihtimal yoktu. Ne olsun istiyordu? Hayatını kendisini sevmeyen bir adama adamak isterken hiç mi mutsuz olacağını düşünmüyordu?

Her neyse, Tamay.

Bu gece halledeceğiz.

Ama içimde hiç de tahmin etmediğim bir şey saklıydı ilk kez; keyif ya da zevk... ismi her neyse, olan şey buydu. İtiraf etmeliydim ki, sahte bir evliliğin içerisinde oynadığımız evcilik şimdi anlam kazanıyordu. Üç gün kadar kısa bir süre için bile olsa...

"Tami!"

Bir an bacağıma sarılan Alin ile zihnimin kapıları ardına kadar kapandı ve kendime gelerek bakışlarımı yere indirdim. Alin'in güzel gözlerine denk düşerken dolaptan indirdiğim servis tabaklarını tezgâha bırakarak dizlerimin üzerinde eğildim ve çok geçmeden kollarına sarılıp yanaklarını öpücüğe boğdum.

“Yaa... yemge,” diyerek kıkır kıkır güldüğünde istemsizce ben de onunla beraber güldüm ve onu daha da sardım sıkıca. “Gıdıklandım...”

Sağ yanağını öptüm bu kez, geri çekildiğimde teninde az da olsa iz bırakan kırmızı rujuma karşılık dudaklarım kapalı sırtarak bakıyordum gözlerine. Çok tatlı görünüyordu. Yazgı saçlarını bugün örmüştü ve üzerinde diz kapağının üzerinde biten bir kot elbise vardı.

“Yemge,” dedi, elini kaldırdı ve parmağını dudaklarıma doğru uzatarak “Ben de...” diye mırıldandı, alt dudağını büzerek. “Bana da yap... lütfen.”

Akşama doğru kısa bir duş alıp üzerime göğüs oluğumu açıkta bırakan beyaz bir elbise geçirmiş ve dudaklarıma da renk katabilmesi için kırmızı bir ruj sürmüştüm. Böyle daha güzel hissetmenin yanında mutlu da hissediyordum.

“Yazgı kızarsa?” diye sordum kısık bir sesle, parmağını öpüp indirerek. “Annene soralım önce.”

Göz bebekleri parladığında başını hızlı hızlı salladı. “Anne!” diye bağırarak kapıya doğru koştu ardından.

Dudaklarım istemsizce kıvrıldığında sesli bir nefes alarak eğildiğim yerden doğruldum, aynı anda Azra mutfak kapısında belirmişti. Ani bir saniyede göz göze kaldığımızda ise bir anlık duraksar gibi olsa da bir sonraki an bakışlarını kaçırdı ve dudaklarını ıslatarak orta tezgâha doğru yürüdü. Üzerinde bedeninin kıvrımlarını saran siyah mini bir elbise taşıyordu. Gözlerimi devirmek istesem de yapmadım. Onun bir diğer yüzünü yakından görmüştüm. Hayatım boyunca unutamayacağım o yüzdü beni tüm bunları yapmam için itekleyen. O gece beni soktuğu konumu unutamıyorken bu yolu seçmemdeki en büyük pay da ona aitti. Bunu bilse ne yapardı acaba? Onun sayesinde evlendiğimizi...

“Tamay,” diye seslendi o sırada salondan annem, omuzlarımı dikleştirdim ve bardakları çıkarmak için bedenimi tezgâha çevirdiğimde, “Efendim,” diye karşılık verdim.

“Araf oğlumu ara! Gelirken ekmek almayı unutmasınlar!”

“Tamam, anne.”

Araf, babam, Asaf abi ve Tuğrul amca hep birlikte dışarı çıkmışlardı. Tuğrul amca *dünürüm* diyerek götürmüştü babamı peşinden. Birkaç saat ortalıkta yoklardı ve saat akşam vakti yediyi geçerken akşam yemeği hazırlıklarını annemler bitirmişlerdi. Ayağım daha iyi olsa da beni çok çalıştırmamaya gayret ettikleri tüm o vakit boyunca onlara arada dahil olmuş, çok duramayınca çocuklarla ilgilenmiştim. Alin ve Kerem'i gerçekten özlediğimi de fark ediyordum. İşte tam da bu yüzden onlarla geçirdiğim vaktin en güzel yanı özlem giderebilmemle daha zevkli bir hale gelmişti.

Tezgâhın köşesine iliştirdiğim telefonu alarak Araf'ın numarasına tıkladığımda Azra'nın hâlâ mutfakta olduğunu biliyordum. Belki de en iyi fırsatlardan biri de şu andı.

Ona çaktırmamaya çalışarak hızla beynime sinyal yolladım. Araf Altemur'un kocam olduğunu ne kadar sık tekrarlayacak olursam daha bir kolaylaşıyordu sanki. Telefonu kulağıma dayadığımda sırtımı dönüp ona bakma ihtiyacı hissetsem de yapmadım.

Telefon ikinci çalışta yanıt buldu. Kalbim ani bir atakla hızlı hızlı vurmaya başlamıştı elbette. Derdini de anlamıyordum, kan pompalamak zor muydu sanki? Neydi bu tepkiler?

"Geliyoruz şimdi," dediğinde gözlerimi devirip zorlukla gülümsedim.

"Hayatım," dedim ne söyleyeceğimi bilemeyerek, duraksadığını hissettirdim. *Azra sizi dinliyor, unutma.* "Annemler ekmek istedi... Gelirken almayı unutma."

"Tamay Altemur... Yanında kim var?"

Alt dudağımı yaladım stresle. "Kocacığım... Seni ilgilendiriyor mu sence bu?"

"İlgilendirmiyordur, hanımefendi."

"Elbette ilgilendirmiyor," dedim saçlarımı omzumun gerisine atarak. "Seni yalnızca ben ilgilendiririm."

"Bu bayağı iddialı," dedi alayla, sesli bir nefes aldı. "Azra geldi demek? Dikkat et, evi kontrol etmesin."

Kaşlarım havalandı. "Yapar mı?"

"İhtimal dahilinde."

Ne için evi araştıracaktı ki? Acaba... Büyü yapma ihtimali var mıydı? Nasıl bir potansiyele sahipti?

"O iş bende," dedim mutfaktaki kızın kulağının bende olduğunu bilerek. "Ne zaman geliyorsunuz?"

“Ben erken çıktım, beş dakikaya oradayım. Diğerleri yarım saate gelir,” dedi düz bir sesle. “Ekmek mi istiyorsun? Başka bir şey?”

“Evet, sadece ekmek...” Bir elimi tezgâhın kenarına sararken iç çektim. “Çocuklar için çikolatalı gofret alabilirsin... Mutlu olsunlar.”

“Anlaşıldı.”

“Görüşürüz,” dedim ardından, ne söyleyeceğimden emin değildim. “Öpüyorum.”

Öpüyorum ne, Tamay? Tamamen lafın geliyordu ama o an yanaklarımın kızardığını ve kalp atışlarımın da apansız bir şekilde hızlandığını hesaba katarsak etkisi hiç de iyi değildi.

Birkaç saniye içerisinde telefonu suratına kapatırken Azra’nın da hızla mutfaktan çıktığını görebildim. Arkasından gözlerimi devirdiğimde başımı iki yana salladım ve bedenimi tezgâha çevirip telefonumu dolaplardan birine koydum. Göz önünde olmasındansa burada bir yerlerde olması daha iyiydi. Sonra aklıma Azra salağının kurcalama olasılığı geldiğinde yanımdan ayırmamam gerektiğini ve paranoyakça olan her ihtimali düşünüp hareket etmemin hiç de kötü olmadığını getirdim. Elbiseimin cebine iteklediğimde kendimce aldığım önleme de gülüyordum.

Mutfakta oyalandığım üçüncü dakikayı Alin’in yeniden bacağıma sarılarak beni içeri çektişirmesi beraberinde bitirdim. Salon girişinin yakınından geçtiğimiz sırada onu çabucak kucağıma almış, odaya doğru ilerliyordum.

“Tami,” dedi neşeyle gülerek, bir kolunu enseme sarmıştı. “Annem izin verdi.” İç çekti dertlenir gibi. “Ama çok az verdi... çok az.”

Gülümsedim. “Zaten sana çok azı da yakışır.”

Minicik kaşları kalktı. “Senin kadar yakışır mı?”

Yanağını öptüğüm sırada yatak odasına girmiştik. “Daha çok yakışır.”

Ellerini birbirine çarptığında yüzümdeki gülümseme derinleşti. Alin gerçekten tatlı bir çocuktu. Usulca onu yatağa bırakarak geri çekildiğimde hâlâ Araf Altemur’un kokusu burnuma doluyordu. Odanın her yanına silinmeyecek kadar yoğun varlığı sinmişti. Kısıkça alıp verdiğim nefesleri bile işgal ediyordu.

Makyaj masasına dizdiğim malzemelerden bordoya yakın ton ruju alarak yatağa doğru yürüdüğümde gece nasıl uyuyacağımız düşüncesi ile yüzleştim bir anda. Araf Altemur’a göre yanına kıvrılabilirdim ama bu neden bu kadar zor ve kabul görmezdi benim için? Daha önce hiç birlikte uyumamıştık ki...

Yanaklarımın içerisini derin bir nefesle şişirdiğimde Alin bıcır bıcır konuşuyordu.

“Yemge... Ben amcamı çok özledim,” dedi elini havada sallayarak konuşurken, yatağın kenarına çöktüm ve gözlerinin içine baktım. “Ne zaman gelecek?”

“Şimdi gelir.”

“Ben hep gel diyorum ona... Hiç gelmiyormuş işte.”

“İşi var, bebeğim.”

“Ben miymiş işi miymiş?”

“Sensin tabii,” dedim anında. “Amcanın bu hayatta en sevdiği şey sensin.” Gözlerinin içine bakıyordum. “Kerem de var tabii.”

Gözleri parlar gibi oldu. Sonra durdu. “Sen değil misin?”

Dudaklarımı birbirine bastırarak duraksadım. Ardından rujun kapağını açtım ve omuzlarımı silktim. “Değilim.”

Dudaklarını büzdü. “Sen üzülme, tamam mı?” diye sordu sonra, ruju dudaklarına yakınlaştırdığımdan heyecanla sustu. Rujun bir kısmını sürerek geri çektiğimde dudaklarını birbirine sürterek yedirmeye çalıştı. Güldüm ve başparmağımla kenara bulaşan kısımları sildim.

Tam o saniyelerde dış kapının sesi duyulduğunda ruju yatağa bırakıp güldüm ve Alin’i kucaklayarak doğruldum. Ayağım daha iyi olsa da ani hareketlerden kaçıyordum.

“Amcan geldi,” dedim gülümseyerek, Alin’i sevinçten çıldırtan haber de bu oldu. Birlikte odadan çıkmış kapıya yürürken “Amcam!” diye bağıırıyordu.

Dış kapıyı açan Azra görüş açıma girdi aynı anda. Adımlarımın önü kesilirken ondan birkaç metre geride duraksadım. Bilerek mi yapıyordu? Çenemi sıkarak saçlarımı geriye doğru savurduğumda Alin kucağımdan inmek için debelendi, çünkü rakip saydığı Kerem doğruca amcasına koşmuştu.

“Amca!”

Sessizce eğilerek onu yere bıraktığımda bir an ne yapacağımı şaşırdım. Azra kapıyı açmış kenara çekilmiş içeri geçmesini bekliyordu. Kerem daha hızlı davrandığından çoktan kucağındaydı ve Alin yarı yolda durmuş kollarını birbirine bağlamışken onlara bakıyordu.

“Amca! Hani ben!” diye sesini yükselttiğinde sesi de küs geliyordu, istemsizce güler gibi oldum. Araf’ın kıvrılan dudaklarını da görebilmişim, birkaç adım atarak içeri geçtiğinde Kerem sırtarak bakıyordu kardeşine.

Bir kolunu da amcasının boynuna sarmıştı. *Bak gör*, der gibi nispet yapıyordu.

Araf'ın bir elindeki ekmek poşetini kapan Azra olduğunda kaşlarım çatıldı birden. Ona mı al diyen olmuştu sanki? *Sen dikilirsen öyle, ne olacak sanıyorsun, Tamay?* Tamam, sorun değildi. Birkaç adım daha atarak onlara yaklaştığımda Azra kapıyı örttü. Holün aydınlatması açıktı ve buradan ifadesini de seçebiliyordum. Her gün, benden daha çok gördüğü adama böyle özlem dolu bakabilmesi mümkün müydü? Yanağımı içeriden dişlemeye başladığım sırada Araf hiç oralı olmadı ve Alin'in önünde eğilerek kucağındaki Kerem'i de yanında bıraktı.

"Bu fıstıklık ne?" diye sordu, yeğenini diğer kolu arasına almıştı, suratında ilgi çekici ve son derece karizmatik bir sırıtış vardı; bu görüntü karşısında bir an kalbim bile yerinden oynadı.

"Amca... bak," dedi parmağıyla dudaklarını işaret edip. "Nasıl güzelim... bak."

"Hiç yakışmamış," dedi Araf bakışları belli belirsiz kısılırken. "O boya olmadan daha güzelsin."

"Yaaa! Amca!"

"Amcaya çemkirilmez... Bu ne? Git, sil şunu."

Küçücük omuzlarını silkti Alin, kaşlarını çatmıştı sertçe. "Hiç de silmem," dedi. "Tami gibi oldum... bak ona! Nasıl güzel."

Bir an tenimde başlayan karıncalanma kalp atışlarıma kadar sürüklenip kendine başka bir kaos yarattı. Bazen zamandan soyutlandığım kısacık anlar olurdu. Araf Reha Altemur'un kızıl kahverengi gözleri bedenime çevrildi. Üzerimde bembeyaz ayak bileklerimde biten bir elbise vardı ama yakası açıktı. Bu onun da dikkatini çekmiş olmalı ki, beni tepeden tırnağa süzerken gözleri en çok orada oyalandı. Ardından bir anlığına bakışları dudaklarıma, oradan da gözlerime tırmandı. Kaç saniye geçmişti bilmiyordum ama sonsuz kadar uzun hissettirdiği kesindi.

"Amca... Güzel olmuş muyum?" diye sordu Alin bu kez etrafında dönerek. Araf, "Güzel mi?" diye sordu, son kez bana bakarak yeğenine çevirdi gözlerini ve bir an sonra güldüğünde stresten kasılan parmaklarımı elbisemin üzerine sildim sessizce.

"Dünya güzeli olmuşsun," dedi Araf, kısa çaplı bir sevinç çığlığı atıp kollarını amcasına sarmalayan Alin'in yanağını öptü. Dudaklarındaki gülümseme silinmemişti. Bir yanında Alin, bir diğer yanında Kerem vardı ve Azra Hanım da hâlâ onları izliyordu. Sabır dilenir gibi nefes aldığımda

kollarımı göğsümün aşağısında birbirine doladım. Azra'nın telefonu tam da o an çaldı.

"Peki, Tamay?" diye sordu birdenbire Alin. Parmağıyla da beni işaret edince olduğum yerde tüm kaslarım tekrardan gerildi, ne yapacağımı şaşırmış gibi kaldım öylece. Alin zıplarcasına ayakları üzerinde hareketlendi. "O da çok güzel."

Araf Altınur o an bana bakmadı. "Yengen benim dünyamın güzeli," dediği saniye küçük dilimi yutacaktım neredeyse.

Ve kalp sağlığım...

İşin aslı tüm gün garip çarpılmalar yaşatıp durmuştu bedenime. Temimin yangın yerine çevrilirken hiç kendime ait tepkiler veriyormuşum gibi de gelmiyordu. Bu neyin tepkileriydi? Araf Altınur'dan etkileniyor muydum? Pekâlâ, *normaldi*. O tam anlamıyla benim tipimdi... Üstelik her nasılsa davranışları, hareketleri de aklıma kazınıyordu. *Sadece üç gün*, diye geçirdim içimden. *Birkaç kalp çarpıntısı, işte o kadar*.

"Yengem çok güzel," dedi Kerem amcasının dizine yaslanmışken ikizini izliyordu. Alin ona baktı. "Ama Alin... ıyy, kustum."

Alin yalandan ağlayarak birden kardeşini iteklediğinde Araf ikisini birbirinden uzaklaştırmaya çalıştı ama Kerem gülerek salona doğru koşmaya başladığında Alin bağırarak peşine takılmıştı. "Babam kılık! Anne! Kerem bana ne söyledi ya... Anne!"

İkizler gözden kaybolduğu saniye Araf Altınur ayağa kalkmıştı ve gözleri de doğruca bana döndüğünden ben de Alin'in peşine takılma içgüdüleriyle dolmuştum. Kollarımı daha da sıkılaştırdım. Azra'nın gözleri de üzerimizdeydi, hissediyordum. Telefonla konuşuyormuş gibi yapmasını yutacak değildim. Şimdiye kadar gitmemesi için tek sebep bizi izlemektir zaten. Artık onu da tanıyordum. Sertçe yutkundüğümde Araf üzerindeki paltosunu çıkardı ve girişteki dolaba asarken gözlerini gözlerime değdirdi; kalbimin ortasına sancılar sokan bir andı bu. Ardından dolabın kapaklarını kapattı ve bakışlarını bir an olsun ayırmadan adımlarının yönünü üzerime çevirdi.

"Hoş geldin," diyebildim bir an ne söylemem gerektiğini bilemeyecek. Evli çiftlerin böyle olduğunu düşünüyordum. En azından annem ve babam böyleydi. Tabii annem babamı dilediği gibi öperek karşılardı. *Onlar âşıktı*.

Tam karşımda durduğunda ifadesiz gözleri açık yakama düştü ve bir elini kaldırarak işaret parmağının dışını gerdanımdan yukarı sürüklediğinde tüylerim diken dikendi. “Biraz açık.”

Kaşlarım hafifçe kalktığında çenemi dikleştirerek ifademi korudum. Parmağı durdu, hâlâ tenimdeydi ve kalp atışlarımı hızlandırmaktan da öte bir etkisi vardı. “Hiç de değil,” dedim tek omzumu silkerek. “Abartmayalım.”

“Üç gün boyunca gerçek anlamda karımsın,” dedi dudaklarını kıpırdatan bir fısıltıyla. Azra gitmiş miydi, bilemiyordum ama duyması zordu. “Dikkat ediyorum.”

Kaşlarım daha da çatıldı. “Neye?”

“Sana.”

Bir an sertçe yutkunabildim. Olduğumuz yerden bizi kim izliyordu? Bu gösteri için etrafımızı herkes çevrelemiş olmalıydı. Tüm dünya bile.

Omuzlarımı daha dik bir hale getirerek suratımda afallamak için an kollayan ifadeyi sabit tuttum. “Kıyafetlerim buna dahil mi?” diye sordum alayla. “Çünkü... herhangi bir şekilde de olsa buna karışamazsın da.”

Bakışları tenimde dolaşırken yeniden gözlerime ulaştı. “Karışmam,” dedi, ardından başını küçük bir kıvrımla omzuna doğru yatırarak. “Yine de, normalde istediğim olsun diye daha etkili yöntemler denerdim.”

“Hadi ya,” dedim güler gibi. “Merak ettim şimdi.”

Güldü sessizce, yine de hiç derin değildi bu gülüş. Birden parmakları çenemin altında durakladı ve çenemin ucunu hafifçe ittirerek başımı kaldırdığında göz göze kaldık. Kokusu tarafından çepeçevre kuşatılmışım bile çoktan. Zamanın çarkları artık daha başka dönüyordu.

“Her neyse,” dedi, başparmağı çenemin ucuna baskı kurarken baştan ayağa titriyordum sanki. Bakışları eğlenir bir ifadeyle kısıldı, saliseler içerisinde başını eğdi ve ne olduğunu anlamadan dudaklarımın köşesini öptü. “Hoş buldum.”

Kalbim gümbürtüyle göğsüme yıkıntılarını bırakmaya başladığında kirpiklerimi kırpıştırarak geri çekilmesini izledim. Eli de çenemin altındaki varlığını yitirmişti. Boşluğa düşer gibi hissetsem de ses çıkarmadım. Bir anlığına gözlerim hızlı adımlarla salona yürüyen Azra’ya kaydığı anda titrek bir nefes aldım.

“Gitti,” diyebildim sonra, gözlerimi onun yüzüne doğru kaldırdığımda. Göz göze geldiğimizde bakışları hâlâ yakamdaydı, kaşları da

çatıktı. Gözlerimi devirerek parmağımı gözlerinin önünde şıklattım. “Araf Altemur... Gözlerine sahip çık.”

Uzun kirpikleri belli belirsiz kısıldığında gözleri gözlerime sarılmış, daha keskin bakıyordu. “Şu ruj,” dedi kaşları ile dudaklarımı işaret ederek. Gözlerime baktı sonrasında. “Şart mıydı?”

“Niyeymiş?” Tek kaşımı kaldırarak istemsizce dudaklarımı ıslattım. “Elbisem sade, rujum bunu patlatıyor.”

“Patlatmasa da olurmuş...”

“Sana göre.”

Kaşları daha da çatıldı. “Yeğenimi neden alet ediyorsun?”

“Heveslendi çocuk,” dedim. “Ne yapsaydım?”

“Her boka heveslenilmez deseydin.”

Kollarını göğsünün altında bağladığında karşılıklı duruyorduk, gözlerim dudaklarına düştüğünde hafif kızarıklık olan dudağının kenarına baktım. Tenim yanar gibi kavurucu bir ateşe düştüğünde güldüm istemsizce.

“Ben öyle kaba olamıyorum, kusura bakma,” dedim dudaklarımdaki gülüşü bastırarak. “Yapabileceğim bir şeyse neden olmasın? Yazgı da izin verdi zaten... Sen niye karışıyorsun?”

“Amcası olduğum için olabilir mi, küçük hanım?”

Sevimsiz bir gülümseme ile baktım yüzüne. “Ben de yengesiyim, ne varmış?”

Sabır dilenir gibi birkaç saniye duraksayarak gözlerimin içine baktı. Etrafa yayılan tuhaf sessizlikte saçlarımı omzumdan geriye savurarak bakışlarına karşılık verdim. Aklından her ne geçiyordu, bilmiyordum ama beklenmedik geçecek üç günümüzün ilkinin iyi yönetiyor sayılırdık.

Bir an burnundan sesli bir nefes vererek elime sarıldığında afallar gibi kalakalsam da ifademi korumayı başarmıştım.

“Gidelim,” dedi düz bir sesle, elimi avucuna almışken beni de peşinden salona doğru çekti.

“Araf,” diyebilirdim kısık bir sesle, koluna tutunarak. “Ani hareketler yapmasan nasıl olur?”

“Denerim.”

Gözlerimi devirdim, tam salon girişine geldiğimizde koluna sarılarak zemine mıhladığım ayaklarımla onu da yanıma çektim. Durdu ve bedenini bana doğru çevirdi.

“Ayrıca,” dedim göz göze geldiğimizde, bir elimi kaldırıp dudağının köşesini başparmağımla sildiğimde gerilir gibi olsa da izin verdi. “Bulaşmış.”

“Hmm? Öyle mi olmuş?” Dudakları çarpık bir kıvrımla kıvrıldı. “Tam öpmemiştim bile.”

Evcilik oyunumuzu fazla mı ciddiye alır olmuştuk? Hem de ilk günden? Ya da etrafımızda ailemizin herhangi bir yerden fırlama olasılığı varken daha mı dikkatli davranıyorduk kendimizce? Herkesi ikna edebileceğimiz kadar iyi performans sergiliyor muyduk peki? Her hareketine karşılık zihnimde beliren sorular başımda yalnızca ağrı yaratıyordu. Hâlbuki üstüne düşünmeme gerek yoktu. Kendim hakkında hâlâ tereddütteydim ama Araf Altemur beni bile ikna edebilecek kadar iyiydi bu konuda. Gerçek bir düzenbazdı, yalan konusunda da ustaydı... Aylar önce Kalkan’da ailemi ikna etmek için kurduğu cümlelerin ne denli akıl çelici olduğunu da gayet iyi hatırlıyordum.

“Öyle olmuş,” dedim, parmaklarımı yanağından çekeceğim sırada annemlerin salonun girişinde belirdiğini gördüm ve aynı anda duraksadım. Gözlerimi karşımdaki adamın gözlerine çıkararak yanağını tek avucum arasına çekip sıkıttığımda parmak uçlarımda yükselip bir de sağ yanağını öpmüştüm. *Tamam, mükemmel.* Dudaklarımı bastırdığım noktadan çekerek gerilediğimde dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsedim. “Tamamdır.”

“Rujun yanağıma bulaşmadı mı?”

Duraksadım. “Biraz,” dedim parmağımlı kirli sakalla çevrili yanağını silmek için harekete geçirirken. Gözlerim de parmağımlı takip ediyordu.

“Rujunun hiçbir halta yaramadığı kesin, Tamay,” dedi homurdanarak, huysuzdu ve suratı da hafiften buruşmuştu. “Kendini kandırma.”

Başımı omzuma yatırarak bakışlarımı kıstım. Parmağım da duraksamıştı. “Yüzüme renk getirdi,” dedim. “Hem herkes bana yakıştığını söyler... Güzelliğime güzellik kattı anlayacağın.”

“Hayır,” dedi alaycı bir sesle, gözleri dudaklarıma düşmüştü. “Yakışmamış.”

“O yüzden gözlerini alamadın.”

“Gözlerimi kimden alamamalıydım? Kime bakmamı isterdiniz, Tamay Hanım?” diye sordu alayla. “Azra’ya mı? Karımız var, karımıza bakıyoruz.”

Yanağını silmeye devam ettim. Hem annemler girişten uzaklaşmış hem de yanağındaki hafif kızarıklık gitmişti ama dalmıştım işte. “Evlilik delisi olabilir misin?”

“Oynamak konusunda iyiyimdir,” dedi tek gözünü kırparak. “Kocandan bir şeyler kapmaya bak.”

“Ona ne şüphe...” Sertçe yutkundum, güler gibi olsam da toparladım ifademi. “Beni bile evli olduğumuza ikna edeceksin neredeyse.”

“Üç gün için ikna ol,” dedi, kahverengi gözlerine sinen alayın yanında ciddiyet de vardı. “Sonra ben eskiye... sen eskiye.”

“Öyle olmalı zaten,” dedim gözlerinin içine bakarak. “En doğrusu bu.”

“Öyle.”

Uzun boyundan dolayı hafifçe kafasını eğmişti ve gölgesi üzerime devrilirken kalp atışlarımın hızlanması da benim için beklenmedikti. Nefesimi tutarak utançla elimi yüzünden ayırdım ve bakışlarımı kaçırıp derin bir nefes aldım.

“Yüzün temizlendiğine göre gidelim,” dedim bırakmadığı elimle onu içeriye çekştirerek. Belli belirsiz bir gülüşle bana eşlik ettiğinde kendime gelebilmiş sayılmazdım.

“Ayağın nasıl?” diye sordu Araf Altemur aynı saniye.

Kas gevşeticiler sayesinde daha iyi kullanabiliyordum. “Daha iyi...”

Salonda ikizler bir kenarda getirdikleri oyuncaklarıyla oynamaya başlamıştı. Alın birkaç dakika önce ağladığı için olsa gerek bir yandan burununu çekiyordu. Yine de karşılıklı oturmuş Kerem’e oyuncaklarıyla çay yapıyordu. Bir an onu görmek gülümsememe sebep oldu. O sırada üçlü koltuğun bir köşesine yerleşmiştik ve Araf hemen yanımda oturuyordu. Elimi bırakmış olsa da kolunu koltuğun arka kısmına, sırtımı yasladığım yere atmıştı. Diken üzerinde hissetmenin gereksiz olduğunu kendime tekrar ediyor olsam da, Azra tam çaprazımdaki koltukta oturmuş bizi izlerken bir o kadar zordu. Yazgı pencerenin yanında dolaşıyordu ve dikkatinin tamamını telefona vermiş, birisine laf anlatmakla meşguldü.

“Bu gece özel bir gece mi?” diye sordu birden Azra, sorusu ile birlikte kollarımı karnıma sarmış düz bakışlarımı da yüzüne çevirmiştim. Annem ve Bihter teyze mutfakta olduğu için doğruca bizimle konuşuyordu. “Herkes burada...” Elbisemi tepeden turnağa süzdü yavaşça. “Bu hâl falan...”

Ağzından çıkan her söz sanki bana açtığı savaşı belirtircesine düşman-caydı ve tüm kelimeleri iyi niyetli olsa dahi içimde sönmek bilmeyen bir ateş yakacaktı. Bazı anları unutmak imkânsızdı. Dikkatli gözlerle yüzümü inceleyen bu kız benim için hâlâ Kalkan'da o gece gördüğüm hâliyle hafızamda yerini koruyordu.

“Ne varmış hâlimde?” diye sordum anlam veremeyerek, kaşlarım da eş zamanlı çatılmıştı. “Tam anlayamadım? Ne söylüyorsun şu an?”

Dalga geçer gibi kıvrılmak için zorlayan dudaklarını birbirine bastırarak önledi. Gülünecek ne vardı? Kalbim tavırlarına karşılık yüksek bir hızla çarpmaya başladığında dudaklarımı ıslattım. Suratına bir tane geçirmek istemem normal miydi?

“Hiç,” dedi tek omzunu silkerek. “Ev hâlinle ilk kez karşılaşıyorum... Şaşırdım sadece.”

Bir an başımı omzumun üzerinden çevirerek Araf'ın haddinden fazla yakınımda duran çehresine baktım. “Benim ev hâlim nasıl?” diye sordum, sanki bilmesi gerek gibi.

Kaşları daha da çatıldı. “Konu buraya nasıl geldi?”

“Azra Hanım böyle giyinmemi yadırgamış herhâlde,” dedim dümdüz bir sesle, duyduğunu biliyordum. “Bugün ekstra bir şey görüyor musun? Hep böyle değil miyim ben?”

“Böylesin,” dedi Araf, çok da orali olmayarak. Azra duyduğuna göre daha fazla birkaç şey de söyleyebilirdi. “Umursama şu kızı.”

Daha kısık bir sesle eklemiş olsa da Azra'nın bunları da duyduğunu tahmin ediyordum. Onu çağırmak gerçekten berbat bir fikirdi ama öte yandan onu böylesine sinirlendirenin yine biz olduğumuzu bilmek daha iyi hissettiriyordu. Yaptığı şeyin adı kıskançlıktı ve hiç de haddi değildi.

“Öyleyim,” dedim başımı ağırca sallayarak, kısacık bir an bakışlarım Araf Altemur'un dudaklarına doğru eğim kazansa da yutkunarak başımı önüme çevirdim. Ardından Azra'ya baktım.

Hâlâ garip garip bakıyordu ve sinirlenmeye başlıyordum işin aslı, bedenim hafifçe öne kayar gibi olduğunda Araf boşta kalan elini belime sardı ve beni tek hamlede göğsüne çekti. Sırtımın bir kısmı onun göğsüne yaslanmıştı şimdi.

“Sakin ol,” diye fısıldadı kulağıma, nefesinin ısısı saçlarımın üstünden akıyordu ve bir avuç içi karnıma yaslandığından sıklaşan nefesimi içime hapsettim.

Azra yüzünde zerre değişmeyen ifadesi ile yüzüme bakmayı sürdürdü. Bir bacağına diğerinin üzerine atmıştı ve belli belirsiz bir şekilde ileri geri sallıyordu. Burnundan derin bir nefes vererek sessiz kaldı. Çenesini açmamış olsa da geçen o saniyelerde bakışlarındaki alay değişmemişti. Ve ne düşündüğünü deli gibi merak ediyordum.

Elbisemin cebindeki telefon birden titrediğinde Yazgı salona yürümüş, tekli koltuklardan birine yerleşmişti.

“Annem aradı... Yurt dışına geziye gidecekler ya, birkaç aksilik olmuş,” dedi Yazgı, telefonu cebimden çıkarırken kulaklarım ondaydı. “Sen yemekten sonra bi’ arayıp konuşsan...”

“Olur,” dedi Araf, kokusu öyle çok ele geçiriyordu ki beni, olduğum yerde sürekli nefes alma isteği duyuyordum.

Ekranı açtum, mesaj Gözde’den gelmişti.

Gözde:

*Tamay, ben de çok durmadım kızlarla kavga edince İstanbul’a döndüm
tablet bende kalmış
ödevlerin için gerek olur şimdi
Abim birazdan sana getirecek
Haberin olsun*

Kızlarla kavga mı etmişti? Ve o buraya mı geliyordu? Telaşla hızlandı kalbim.

*Şimdi acelesi yok
okulda verirsin ya*

Gözde:

*Geldik bile kızsın
keyfim yok, yanına çıkardım ama kusura bakma bu gecelik
bu yüzden abim bırakacak*

Evde olmadığımı söyleseydim? Bu ayakla nereye gittiğimi soracaktı... Gözlerimi yumarak ağlamak istediğim sırada aklımda başka bir ışık belirdi.

*Bekle, aşağıda mısınız?
öyleyse ben almaya geliyorum
ayağım açılır hiç değilse*

“Bu ne demek?” diyen ses o kadar çok dibimdeydi ki, irkilir gibi oldum. Ekranı kapatıp başımı omzumdan geriye doğru çevirerek göz göze kalmamızı sağladığımda çatık kaşları altından alev alan gözleriyle karşılaştım.

“Ne, ne demek?”

“Ne demek abisi?”

Gözlerimi devirdim sessizce, biraz daha yaklaştım ona. Omzum koluna değiyordu. “Mesajlarımı okumaya utanmıyor musun?”

“Hayır,” dedi rahatça, kaşları daha da çatılmıştı. “O piç ne iş?”

“Eşyalarım kalmış...”

“Ona neymiş, Tamay?”

Burnumdan sakince nefes vererek dudaklarımı ıslattım ve ifadesini inceledim birkaç saniye. “Mesajı birlikte okuduğumuza göre benim de haberim olmadığının farkındasın, değil mi?” Başımı iki yana salladım yavaşça, sırtımı doğrulttum sonrasında. “Neyse...” Kulağına eğildim. “Gidip geliyorum, beni idare et.”

Geri çekilerek ayaklanacağım saniye avucu bileğime sarıldı.

“Asla olmaz.”

Gülümseyeme çalıştım, deli miydi? Bileğimi çekiştirdim sessizce. “Kocacığım...” dedim etrafımızdaki insanları unutmamaya çalışarak. “İki dakika ders notlarımı alıp geleceğim.” Kaşlarımı gözlerimi irileştirip *ne halt yiyorsun* dercesine ona baktığımda hiç umurunda olmuş gibi gelmiyordu.

“Ay Araf, bıraksana kızı,” dedi Yazgı, gözlerim üzerine doğru kaydığında güldüğünü fark ettim. “Altemur erkekleri biraz manyak.”

“Ayağın hâlâ kötü,” dedi Araf dümdüz bir şekilde, gözleri bedenimi talan ediyordu. Bakışları daralıp kısıldı. “Arkadaşına söyle, sonra getirsin.”

“Gelmiş bile... Geri mi göndereyim?”

“Evet.”

“Araf, abartma,” dedi Yazgı, anlam verememiş gibi. “Kız, arkadaşını mı kovsun?”

Bileğimi çekiştirerek ayağa kalktığımda herhangi bir bahane üretemeyeceğimin farkındaydım. Aşağı inmek tek seçeneğimdi. Yukarı çıksaydı

yaşanabileceklerin önünü kesemezdim ama aşağı indiğimde böyle bir risk almamış olacaktım. Boğazımın ortasında çarpan nabzımı bir kez daha yutkunarak dindirmeye çalıştım. O kadar zordu ki... Her şey üst üste geliyordu. Gözde'nin patavatsız belirişi için ona daha ayrı sinirliydim.

"Hemen geliyorum."

Ayak bileğime dikkat ederek yanından geçerken Yazgı ile göz göze geldik, gülümsedim sessizce.

Salondan çıktığımda hızlı adımlar atmaya özen gösteriyordum. Her an babamlar da gelebilirdi ve telaş edince bocalayabilecek bir insandım. Batırmadan kafamdan bu meseleyi silmeliydim. Gökhan aptalının her yerden çıkar hâle gelmesi her şeyi yeterince çıkmaza sokuyordu zaten. Yalnızca Gözde olsaydı mesele bu kadar zor da olmayacaktı. Araf ne düşünüyordu, bir fikrim yoktu ancak hoşuna gitmediği de açıktı.

Kapının önüne gelip botlarımı ayaklarıma geçirerek doğruldum ve askıdaki hırkamı elime alarak bir kolumdan geçirdiğimde *onun* bedeni holde belirdi. Araf Altemur.

"Bu kadar acele olacak ne getirdi o puşt?" diye sordu, çenesi gergindi ve aramızda bir adımlık mesafe kalana kadar yanıma gelmişti. "Saat akşam sekiz... Akşamın sekizinde ne kızım bu acele?"

Omuzlarımı düşürdüm. "Getiren Gözde, tablet olduğunu yazmış zaten... Okudun ya," dedim sabırla, diğer kolumdan da geçirdim hırkayı. Kapı kolunu tutarak ona baktım. "Sonra alacağımı söyledim ama buraya kadar gelmiş... Ne yapabilirim?"

"Evde olmadığını söyle," dedi, bir elini kulpa sarılan avucumun üzerine yasladı. "Ulan... Bin tane yalan söylersin normalde."

Kulpu sıkarak açmayı denedim ama izin vermedi. "Sana ne ya?"

"Tamay."

"Ne var?" diye soludum hızla, çatık kaşlarımın altından dik dik yüzüne baktığımda. "Ayağım bu hâldeyken evde olmadığımı kim inanır? Evde olmadığımı söylemeyi ben de düşündüm yoksa... Biraz mantıklı düşün."

"İyi," dedi başını hafifçe sallayarak. "Birlikte inelim."

"Saçmalama istersen," dedim dişlerim arasından. "Onlar seni başka biriyle evli sanıyor, ona uygun mu davransan?"

"Öyle davranıyorum," dedi keskin bir sesle. "Ama akılsız karım her seferinde başka bir yalanla saçmalıyor."

"Bunun tartışmasını sonra yapalım, lütfen..."

“Güvenliğe bıraksın, sonra alırız.”

Sert ve sesli bir nefes alarak duraksadım. “Gözde kızlarla kavga etmiş, morali bozuktu... Biraz konuşurum ayaküstü,” dedim, gerçekten de öyleydi. Uludağ’da benimle ilgilenmişti ve moralinin bozuk olduğunu söylemesine rağmen görmezden gelirim böyle bir durumda haklı olarak darılırdı.

Sabır dilenir gibi gözleri keskinleşirken dişlerini sıktı ve düz bir çizgi hâlini alan dudaklarını ıslatarak başını salladı. “On dakika, Tamay,” dedi. “Acele et.”

Ters bir bakışla gözlerinde takılı kalan gözlerimi önüme çevirdiğimde kulpu aşağı çekmek istesem de eli hiç yardımcı olmuyordu.

“Bırak o zaman,” dedim sinirle, ona baktığım saniye. “Dokuz dakikam kaldı şimdiden,” diye alayla ekledim ardından. “Farkındasındır umarım.”

“Sekiz bile olabilir,” dedi ciddiyetle, elinin ağırlığı varlığını yitirdi ama bir santim bile oynamamıştı yerinden.

“Abartmakta ustasın.”

“Bu pek umurumda değil,” dedi sabit bir sesle, omzumdan tutarak beni kendine çevirdiğinde kaşlarının çatıldığı yerden bana bakmaya devam eden yakıcı gözlerine bakakaldım. İki elini üzerime geçirdiğim hırkanın üzerine çıkardı. “O piçin burada olma sebebi açık, kimi kandırıyor amına koyayım ya?” Ne düşünüyorsa bundan nefret ettiğini sesinden bile alabiliyordum. Hırkanın düğmelerini alttan iliklemeye başladığı saniye kalp atışlarım göğüs kafesime birikti. “Çok fazla gözüme batıyor, bir kez daha onu burada görmeyeyim.”

“Yakın çevreme de mi karışır oldun?” diye sordum birden, düğmeleri ilikleyişini izliyordum. Ses etmiyordum, aslında gerek de yoktu ama itiraz etmek nedense içimden gelmemişti.

“Yakın çevren... şu kızlar,” dedi. “Bu puştan Engin bahsetmedi.” Kısılan gözleri gözlerimdeydi. “Hiç bahsetmedi.”

“Bahsetse yanımda olabilirdi yani?”

“Olsun da göreyim.”

Düğmeleri göğsümün açıklığını kapatacak kadar yukarıya iliklediğinde “Sıcakladım,” dedim, öyle olmasa bile.

“Ben de,” dedi alayla, ellerini üzerimden çektiğinde. “Şimdi git, gel. Beş dakikan kaldı.”

“Beş dakika ne ya?” diye çıkıştım. “Beni oyalayan sensin! Benim neden beş dakikam olsun?”

Sahte bir sıntma dolandı dudaklarına. Bir tane geçirebilirdim aslında yüzünün orta yerine... “Kocan böyle bir kumarbaz, ne yaparsın?”

“Uyuzun tekisin.”

“Öyleyimdir.”

“Geç be şuradan,” dedim elimle onu itekleyip kapıyı açarken, dışarı bir adım atmıştım ki aklımda yanan ışıkla ona baktım. “Tam da unuttuyordum bak...” Sertçe yutkunarak parmağımdaki yüzüğü çıkardım ve elini avucuma çekerek açılan avucuna yerleştirdim. “Sende kalsın.”

Sabırsız bir şekilde gözlerini devirdiğinde elini geri çekti ve yüzüğü cebine itekledi. Yüzük mevzusunun aramızdaki gerilimi hiç bitmeyecek gibiydi. Bana fırlattığı bakışlardan bunu rahatlıkla anlayabiliyordum ve bir yanımda bana böylesine yardımcı olan adamı ortak isteğimiz olan yüzük takma meselesinde yalnız bıraktığımdan pişmanlık duyuyordu. Yine de saptığım yalandan geri dönme şansım yoktu. Böyle olması hâlâ en doğrusuymuş gibi geliyordu.

Asansör katta durduğunda Araf dış kapıyı örterek beni tek bıraktığında kabine geçip zemini tuşladım. Hızlı olmaya özen gösteriyordum. Bu noktada yalnızca olumlu şeylere odaklanmayı kendime görev bilmiştim. Ya Gözde yukarı çıkmak isteseydi? Onu çağırmadığım için alınmış bile olabilirdi şu an ama bunu umursayacak bir konumda değildim. Yapabileceğimin en iyisi birkaç dakikalık da olsa yanında olabilmektir. Diğer türlü kendimi daha da çıkmazda hissedecektim.

Derin bir nefes alarak bir dakika sonra binanın kapısından çıktığımda akşam vakti olduğundan bahçenin içerisindeki tüm ışıklandırmalar açılmıştı. Soğuk bir rüzgâr esip saçlarımı dalgalandırdığında iç çektim. Kollarımı bedenime sarmaladım ardından, hava bu gece soğuktu. Parmaklarım hırkanın yumuşak yüzeyine dokunduğunda istemsizce gözlerimin önünde beliren anlarla güldüm. Düğmeleri tek tek iliklemişti. Onun ne boyutta kıskanç bir adam olduğunu henüz idrak edememişim ama aramızdaki sahte evliliğe rağmen beni bu denli kıskanan Araf Altemur ilişki içerisinde olduğu kadını ne boyutta kıskanıyordu? Hangi mağaradan gelmişti?

Dudaklarımı birbirine bastırdığım sırada site güvenliğine başımla selam vererek demir kapıyı aştım ve köşede beni bekleyen tanıdık arabaya doğru yürüdüm. Gözde beni görür görmez kapıyı açarak bedenini

dışarı attığında gözlerime çarpan rüzgârı en aza indirmek için hafifçe kıs-
mıştım.

“Ay Tamay,” dedi beni kolları arasına aldığı anda, abisi şoför koltuğun-
daydı hâlâ. Kollarımı sıkıca etrafına sardım ve sırtını yavaşça sıvazladım.
“Nasıl oldun? Bu ayakla buraya kadar neden geldin ki...”

“Yürümek iyi geldi,” dedim kendimi geri çekip ellerimi de üzerinden
ayırdığım saniye, sırtını geriye vererek arabanın kapısına yaslanmıştı. “Ne
oldu? Kızlarla niye kavga ettin?” Başımı iki yana salladım, Gözde’nin ge-
nelde ani çıkışları olurdu ve alinganlık da yapardı aslında. Bu yüzden
neler olduğunu yalnız ondan değil, diğer kızlardan da dinlemeyi aklıma
not ettim.

Sinirleri bozulmuş gibi sert bir soluk alarak histerik bir şekilde güldü.
“Ya... Gece birlikte kız gecesi yapalım demediler mi?” dedi birden sini-
rine yenik düşmüş gibi. “Sen yoktun ama ben oradayım, değil mi ya?
Ben oradaydım, tamam mı? Beni ektiler resmen... İkiisi birlikte kalmışlar.
Öğrenince yüzlerine her şeyi söyledim... Yanlarında o piç kurusu sevgili-
leri de vardı. Kusura bakma, küfrediyorum ama Tamay o kadar zoruma
gitti ki. Beni adam yerine koymadılar resmen... Tartıştık bu kez. Altan
da almadılar, ben de çıktım geldim. İyi ki abim yanımdaydı.”

Ne kadar kırıldığını ses tonundan da anlayabiliyordum. Dudaklarımı
birbirine bastırarak ona sarıldım tekrardan. “Üzülme, lütfen,” dedim
birkaç saniye sonra, bağımızı koparsam da bir elimi omzuna destek olur-
casına dayamış hafif hafif okşuyordum. “Ayıp etmişler, anlıyorum seni...
Onlarla da konuşurum. Şimdi eve dön dinlen, araştırız zaten...”

“Benim için konuşma,” dedi dudaklarını ıslatarak. “Onlarla bu sa-
atten sonra konuşmam. Bak, konuşursam en adi kaltağ-”

“Şşş, sus şimdi,” dedim sözünü keserek, duruşumu düzelttim. “Çok
duramayacağım... o yüzden kendini de dolduruşa getirme. Sakin ol.” İç
çektim sakince. “Ha, bu arada, tabletim...”

Kesik bir şekilde başını sallayarak burnunu çekti. “Haklısın, yorulma
sen, eve dön.”

Araba kapısını açarak koltukta duran tableti eline aldı ve ardından
kapıyı aralık bırakarak bana çevirdi yönünü. “Burada,” dedi. “Benim
çantama atmıştın ya...”

“Doğru...”

Elindeki tableti elime alarak kıvrılan dudaklarımla akşam vakti karanlığında yalnızca sokak lambalarının aydınlatmasını döktüğü çehresine baktım. O da beni tepeden tırnağa dikkatle izliyordu.

“Tamay, ev hâlin bile çok güzel,” dedi gülümseyerek, bakışları saçlarıma dokundu. Sağ elini uzatarak birkaç tutamı geriye aldı. “Ama şöyle yaparsak daha çok yakışır.” Birdenbire arkama geçtiğinde ne olduğunu anlamadan saçlarımı iki yanımdan topladı ve tel tokasıyla tutturdu. “Hah... Böyle daha çok masallardan fırlamış gibisin.”

Yeniden karşıma geçtiğinde tabletin kılıfına daha çok sarılarak gülen gözlerle gözlerinden içeri baktım. “Teşekkür ederim,” dedim, nedense kendimi daha güzel hissediyordum şimdi.

“Tamay!”

İsmimi duyduğumda bir an başımı omzumun üzerinden sağ tarafa doğru çevirdim. *Hasiktir*. Kalp atışlarımla rengi birbirine dolaşırken babam ve Tuğrul amcanın yavaş adımlarla olduğum yere gelişini izledim. Parmaklarım buz kestiğinden art arda yutkunuyordum ve bu kez yanımda Araf Altemur da yoktu. O bahaneler ve kandırmak konusunda ustaydı. Ben ise elime yüzüme bulaştırırdım her seferinde. Mesela şu an olduğu gibi... Babam ve Tuğrul amcayı yan yana görme ihtimali aklımın ucundan bile geçmemişti.

“Baba,” dedim ifademi bozmadan, oysa içimde kaçınıcı kıyamet için sura üfleniyordu sayamıyordum bile. Avuç içlerim ter ile kaplanmıştı. Boku yemiştım işte.

“Aaa, baban mı?”

Başımı salladım yavaşça. Aynı saniyelerde onlarda yanıma kadar gelmişti ve arkadaşına bakıyorlardı. Bir de arabadaki abisine...

“Babam Cengiz,” dedim babamı işaret ederek. Bir anlık duraksama sonrası Tuğrul amcaya gözlerim değdi. “Şey... bu da Tuğrul amca.”

“Ay amcan da mı var?”

“Şöyle,” dedi Tuğrul amca, *gelinim* diyeceğine o kadar emindim ki aniden koluna sarılarak damağımda çarpan kalp atışlarımla beraber gülümsedim. “Tuğrul babam,” dedim yutkunarak. “Tuğrul amca da babamla aynıdır yani...” Tuğrul amcaya baktım hızla. “Öyle değil mi?”

Güldü. Sanki bir anda böyle yapmamı beklemiyordu ve şaşırmış olsa da mutlu olduğunu da görebiliyordum. Ona baba demem önemli miydi? Sertçe yutkundüğümde dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir saniye sonra

kolunu omzuma atarak beni yakınına çekti ve saçlarımı öptü. “Tabii... Tamay benim kızımdır, kızımından da ötedir.”

Gözde elbette anlamamıştı ama sorgulamadı da. Birkaç dakika ayaküstü sohbet ettiğimiz süre boyunca hâlâ delicesine gergindim ve saniye sayıyordum resmen. Telaş henüz gitmemişti üzerimden. Babam Tuğrul amca ile yolun bir kısmını yürümeyi tercih ettiklerinden bahsediyordu. Asaf abi arabayla gelmiş olmalıydı öyleyse. Buna kafa yoramamıştım çünkü babam “Göbek yapmışız bizim dünürle, yürüdük ama nefesimiz de kesildi be kızım,” dediği anda baygınlık geçirecek gibiydim ama Gözde ablamın evli olduğunu bildiğinden yapboz parçalarını kendince böyle birleştirmiş olmalıydı.

Birkaç saniye sonra Gözde gülümseyerek “Tanıştığımıza çok memnun oldum,” diyene kadar, nefesimi tuttuğumun bile farkında değildim. Omuzlarımdaki yük de hafiflememişti ama bir umut gideceği için daha iyi hissediyordum. “Biz de abimle Kalkan’a gelmeyi çok istiyorduk. Sizinle tanışmamız da vesile olmuş olsun...” Neşeyle güldü Gözde. “İyi akşamlar sizlere.”

Ardından ön koltuğa bindiği an belirdi önümde, zaman hızla akıyordu ama ben hâlâ üst üste yığılan yalanlar silsilesi arasında nefes almaya çalışıyordum. Gözlerim dolmuştu üstelik. Dilim damağım kupkuruydu ve kulaklarımı basan uğultu site bahçesinden girene kadar yakamı bırakmadı. Şu an neye ihtiyacım vardı, emin değildim ama Tuğrul amca kolunu omzumdan ayırmamıştı ve öylece yürürken bu insanlara haksızlık ettiğim düşüncesinden kurtulmaya ihtiyacım olduğunu biliyordum. Ona sadece *baba* dediğim için bu denli mutlu olabilmesi kalbimi kırıyordu. İleriye düşünüyordum çünkü... onlar için hayal kırıklığı olacağımızı bilirken parçalanıyordum.

“Gördün mü Cengiz? Kızının babası artık benim,” diye keyifle söylediğinde babamı sinirlendirmek için daha mutlu görünüyor gibiydi. “Seni de unutacağız bak yakında... Zaten eskisinin modeli geçti deriz, bir şey olmaz.”

“Ulan ağzımı bozduracaksın bana.”

“Ağlama dünürüm ağlama...”

Atışmaları biz asansöre binip evin olduğu kata çıkana kadar sürdü. Ben ise iç hesaplaşmalarına yenik düştüğümünden onlara çok odaklanamıyordum. Yüzüğümü de çıkardığımdan elimi saklamak için kollarımı birbirine sarmış put gibi dikilirken tat aldığım da söylenemezdi. Yalandan

gölüyordum bu hâllerine o kadar, neyse ki onların da birbirleri dışında uğraş alanları olmadığı için arada kaynamıştım.

Kapı ziline bastığımda Tuğrul amca kolunu omzumdan ayırdı, babamla sohbetlerine aldırış etmeden devam ediyorlardı. Açılan kapı karşıma tahminimin aksine kocamı çıkardığında ilk kez o an sinirden kaha kaha atacağımı düşündüm. Sinirim kendimeydi tabii.

Kenara çekildiğinde ateşi üzerimden gitmeyen bakışlarının hedefi bendim. *Ne var*, dercesine baktım ona. Babamlar içeriye geçtiğinde sona ben kalmıştım ve Araf Altemur ile birbirine çarpan gözlerimiz bir türlü bağını kesmemişti.

“Yüzüğüm,” dedim içeriye geçtiğimde kapıyı kapatıp bana dönen adama karşı, avucumu da aramızda uzatmıştım.

“Yirmi dakika oldu.” Elini cebine atarken diğer yandan söyleniyordu. “Hasret giderdin mi arkadaşınla? Bir kahve falan da içseydin.”

Başımı omzuma düşürerek ifadesiz bakışlarımı gözlerine sabitledim. “İsrar etti de... Gökhan Bey’in işi varmış. Başka zamana artık.”

Histerik bir şekilde güldü. Cebinden çıkardığı yüzüğü elimi tutarak parmağıma geçirirken gözleri gözlerimdeydi. “Komikmiş, güldüm say.”

Bakışlarım bir anlık salona giden yola kaydıığında iç geçirerek ofladım ve elimi çektim tutuşundan. “Araf... Ben bir bok daha yedim.”

Şimdi ciddileşmişti işte. “Ne?”

“Babana baba dedim,” diyebilirdim kısık bir sesle. “Tamam, normal diyeceksin ama...” Ofladım. “Hiç aklımda bile yoktu. Baban çok mutlu oldu... Böyle olunca kendimi suçlu hissettim.”

“Neden?”

Anlam verememişti.

“Bilmiyorum... Demeseydim daha iyi olurdu sanki.”

“Tamay,” dedi sabırla, ya da artık taşmıştı emin değildim. “Sen sürekli bir şeyler yapıp pişman mı olacaksın? Arkanı mı toplayayım, ne istiyorsun?”

“Pişman değilim,” dedim, yani bir bakıma değildim. “Bir şey istediğim de yok. Başka şeyler düşünüyorum...”

Alt dudağını sinirleri bozulmuş gibi ıslattığında burnundan sert bir nefes bıraktı ve birkaç saniye bana sadece baktı. O baktıkça daha da küçülüyordum, yok olmayı diliyordum bir an sonra. Sanki... bana kızıyordu ama çenesini açmamak için daha büyük bir çaba verip öfkesini yenmeye çalıştığının da farkındaydım. İfadesiz bir yüz, dümdüz bakan

gözler ve mesafe bırakan bir adam... Birkaç saniye sonra her şey bundan ibaretti işte.

“Bu kadar düşünme,” dedi ardından, yabancı gelen sessizliği bölerek. Bir sonraki cümlesi ise daha büyük bir çıkmaza itekledi bedenimi. “Çok süremeyecek... Bu gidişle her şeyin içine sıçacaksın zaten. Bunu o zaman düşünürüz.”

Ağlamaklı bir ifade ile suratına bakakaldım. “Olmayacak öyle bir şey...”

“Olacak,” dedi net bir şekilde. “Birkaç ay sonrayı şimdiden görebiliyorum hatta.”

“Beni korkutmak için yapıyorsun,” diye fısıldadım kaşlarım çatılırken. “Batırmayacağım, tamam mı?”

“Şu ifadeyle mi?” Kaşları ile yüzümü işaret etti. “Baturacağından o kadar eminim ki...” Başını dalga geçercesine ya da sinirlerini bozmuşum gibi iki yanına salladı. “Babama baba demişsin... Şu büyük soruna bak!” Bağırmiyordu ama diken üzerinde hissettiren bir yanı da vardı. Çenesini sıkı. “Bir şeyleri sürekli insanlar seni zorlamış da olmuş gibi davranmayı bırak, Tamay. Pişman olup devam ediyorsun bir de ulan... Ne bu? Çoc-” Aniden durdu, sesli bir nefes aldığı anda bir adım geriye giderek başını salladı. “Boş versene. Ne değişecek? İçeri geçelim.”

“Tamay! Araf! Yemekleri soğutmayın!”

“Siz başlayın, anne,” diye yükselttim sesimi duyabilmeleri için. “Geliyoruz biz.”

“Acele edin!”

“Devam et,” dedim annemi duymazdan gelerek fısıltı hâlinde çıkan sesimle, boyumu aşan bir sinirle üzerine gidip. “Çocuk gibi davranma diyecektin, değil mi?” Bana söylediği hiçbir şey bu denli zoruma gitmiyordu. “Bunu söyleyecektin.”

“Evet,” dedi doğruca, sesi mesafeliydi. “Tam olarak buydu.”

Kelimeler bir tokat gibi yüzüme indiğinde ifademi etkisi altına almasına izin vermedim. Çenemi kırılacak gibi üst üste bastırdım, ateşim çıkmış gibi yangınlara boğulan tenimin üstesinden gelemedim ama. İçim daha başka alev almıştı. Bir elimdeki tableti parçalayacak güçte sıkıduğım istemsizdi her hareketim. İşin kötü yanı, ona karşılığında diyebileceğim herhangi bir şey yoktu. Sürekli bir döngüdeydim. Yalan söylüyordum, pişman oluyordum... ve bir sonraki yalan bir anda belirliyordu. Herkesi kandırıyordum ve suçluluk hissederken bile buna devam ediyordum.

Karşımdaki adam yalanın en azını yaşıyordu ve benim yüzümden çok daha fazlasıyla uğraşıyordu. İnkâr etmiyordum, haklıydı ama ben de haklıydım. Bunu neden anlatamıyordum? Ya da anlatmak için yanlış insanı seçiyordum. Tavırlarım onu boğuyordu belli ki.

“Tamam,” dedim yalnızca, bakışlarımı kaçırdım ve başımı salladım. “Dikkat ederim.”

Bir saniye ardından sırtımı dönerek onun yatak odasına yürüdüğümde salondan yayılan sesler kulaklarıma kadar tırmanıyordu ama uğultudan başka bir şey ulaşmıyordu. Gözlerime ağırca dolan yaşları itekleyerek odaya girdiğimde kapıyı arkamdan kapattım sessizce. Işıkları açmadım. Yatağın baş kısmına yürüdüm, elimdeki tableti komodine bıraktığımda kalbimin ortasına saplanan ağrıyı hissediyordum.

“Çocuk gibi davranmamış...”

Burnumu çekerek titreyen çenemi bastırdım. Ne yapmamı bekliyordu? Ancak bu kadar olgun olabiliyordum. Onunla ne hissettiğimi paylaşmak suç muydu yani?

“Aptalsın sen,” dedim yanağıma dökülen bir damla yaşı silerek. “Aptal.”

Gözlerimi karanlık tavana dikmiş derin nefesler alarak kontrolümü sağlıyordum ama daha fazla ağlamak istiyordum. O aptalın söylediği şeyler zoruma gidiyordu. Altan almaktan bıkmıştı. Anlıyordum onu... Azra ile evlenseydi öyleyse. Sorunu kalmazdı.

Bir an kapının kulpu zorlukla aşağı indiğinde sırtımı dikleştirerek ifademini düz bir hâle getirdim. Gelen Alin'di. Rahatlamayla beraber omuzlarım düştüğünde yanıma yaklaşan küçük bedenini izledim birkaç saniye.

“Yemge,” dedi Alin, tam önümde durduğunda. “Babanenem dedi ki... dedi ki... Tamay yengeni çağır...” Yanağını omzuna eğdi tatlı tatlı, geçen aylara oranla kilo aldığından daha şirindi. “Aç kalmasın, dedi...”

Dizlerim üzerine çöktüm yavaşça, omuzlarına tutunarak ona gülümsedim. “Aç kalmam... Hemen geliyorum.”

“Amcam bana çikolata almış, biliyor musun?” Gülümsüyordu. “Hem de... en sevdiğimden. Hem de... en güzelinden.”

“Öyle mi yapmış o aptal amcan?”

“Hı-hı...” Daha dikkatli baktı bana. “Amcam aptal mı?”

“Amcan...” Küçük çocukta ne anlatıyordum ki? Sesli bir nefes aldım. *Sandığından daha aptal*, demek gelse de içimden, sustum. “Beni üzdüğü için sinirlendiğimden öyle söyledim, yoksa... değil.”

“Sinirlendin mi?” Konuşmasında ara sıra duraksayıp nefeslense de artık onu anlamak daha kolaydı. Gün geçtikçe büyümelerini izlemek başka bir keyif veriyordu insana. “Neden üzmüş ki seni?”

“Erkekler böyledir,” diye fısıldadım. “Düşünme sen bunları.”

Odada geçirdiğim birkaç dakika sonrasında Alin önden fırlayıp koşturduğunda üzerimdeki hırkayı çıkararak yatağın üzerine atıp ben de kendimi koridora bıraktım. Sessizce büyük nefesler alıp veriyordum dakikalardır, şimdi daha iyi hissediyor olsam da içeride hiçbir şey belli etmemek için hafızamı sıfırlamam lazımdı ve ben kafamı yerinden etsem de yeterince kendime gelebilmiş hissetmeyeceğimin farkındaydım.

Salona geçtiğimde masa hazırды ve herkes etrafına dizilmiş çoktan yemeye başlamışlardı. Çatal kaşık seslerine karışan konuşma seslerine kulak asmadım.

“Tamay,” dedi annem o saniye, adım atmayı keserek ona baktığımda çatık kaşları aşağısından bana daha dikkatli baktı. “Ne oldu sana? Arkadaşın mı bir şey söyledi?”

“Ne olmuş?”

“Ağladın mı?”

“Hayır, anne,” dedim hızla. “Dışarısı soğuktu ya... rüzgâr çarptı.”

“Amcam... Üzmüş yengemi,” dedi birden Alin ve bir anda öyle bir dumura uğradım ki olduğum yerde kalakalmıştım. *Lütfen, sus.* “Amca sen aptal mısın... Neden üzdün yengemi?”

“Alin, ne aptalı? Nasıl konuşuyorsun sen amcanla?” diye kızdı Asaf.

“Ne oldu? Yine kavga mı ettiniz? Allah Allah...” Bihter teyzeydi bunu soran ve annemle yan yana oturuyorlardı. Birbirlerini dürter gibi olduklarında, bakışlarım Yazgı’nın karşısına, Bihter teyzenin de hemen diğer yanına oturan Azra’ya denk düştü. Güya ona bir şeyler ispat edeceğim gece bile yokuş aşağı yuvarlanıyordu ve her taşın altından da ben çıkıyordum. Mesela Alin’in ona söylediklerimi ulu orta dökeceğini nereden bilebilirdim? Evrendeki çarklar sadece benim rezilliğim üzerine mi kurulmuştu? Araf Altemur’un gözünde çocuktan başka hiçbir şey olmadığını ispatlar nitelikteydi her şey.

Masaya birden sessizlik çöktüğünde gerginlikten kendimi aşağı atabilirdim her an. Boğazımın ortasına çöken yumrular gitmek bilmezken parmaklarımı avuçlarıma saptırdım. “Kavga etmedik ki... Araf üstümü daha kalın giyinmeden aşağı indiğim için kızdı sadece,” dedim yalandan gülerek, benim için ayırılan sandalyeye yürüdüğümde hemen yanıma

kurulmuş kocamın sırtını radarıma aldım. Aniden arkasından yaklaşıp omuzlarına tutunup eğildiğimde kirli sakallarla çevrili yanağına dudaklarımı bastırdım. Tamamen Azra'ya nispetendi yaptığım şey. Ona hâlâ deli gibi kızgındım ama elimden gelen bir şey de olmadığından onun *banracaksın* iddialarını boşa çıkarabilirdim ancak. Yanındaki boş sandalyeye oturdum bir sonraki saniye.

“Haklı ama kızım,” dedi Tuğrul amca, göz göze geldik saniyesinde. Parıldayan bakışları gözlerimin içindeydi. “Hasta olursun sonra... Dikkat et kendine.”

“Ederim,” diyebilirdim sadece, avuçlarım kucağımdaydı ve tırnaklarımı parmaklarıma geçirip duruyordum. Araf'ın gözlerinin ağırlığı da profilimde asılıydı. “Ederim tabii, babacım.”

Eğer çocuk gibi davranmamak buysa... daha rahat davranabilirdim. Hatta Bihter teyzeye bile anne diyebilirdim. *Tamam, abartmayalım.* Tuğrul amca bana her zaman değerli hissettiriyordu ve onu burada babam gibi görmek beni rahatlatıyordu. Kız çocuğu olmadığından belki de, babamın yakın arkadaşı olmasının da etkisiyle bana daha içten yaklaşıyordu. Azra ile kendimi onun kefesinde kıyas ettiğimde bazı anlardan kendimi daha önemli hissediyordum mesela. Onun için de böyle miydi? Tuğrul amca gerçek manada ne düşünüyordu, bilmiyordum ama birkaç saniyelik kayan bakışlarım Azra'nın yüzünü bulduğunda dişlerini sıkıştığını görebilmiştım. Beni kıskandığını hissediyordum ama Tuğrul amca ile yakaladığımız baba-kız ilişkisine karşı bunu daha yoğun hissettiğim başka bir an yoktu.

Tüm yemek boyunca herkes birbiri ile muhabbet ederek sofradaki süreyi uzatsa da konuşmaya meyilli olmayan tek kişi bendim. Bir yanımda Araf *Geri Zekâlı* Altemur varken diğer yanımda Asaf abi vardı. Kerem'e yemek yediriyordu o sırada. Annemler *Karaca*'ya gelen yemek takımlarını konuşurken Yazgı da Azra'ya yarın akşam düğünde giyeceği elbiseden söz ediyordu. Kimin düğünüydü?

“Bir şeyler ye,” diyen ses hemen yanımdan, kocam olacak aptaldan geliyordu ve dudaklarımı ıslatırken hiç orali olmamaya dikkat ettim. İştahım yoktu ve tek sorumlusu oydu. Umarım vicdan falan yapardı. “Tamay.”

“Ne?” diye sordum, başımı ona çevirerek. Hemen çaprazında Tuğrul amca oturduğundan ifademe dikkat ediyordum ama ne kadar hâkim olabildiğim tartışılırdı.

Uzun kirpikleri kısıldı belli belirsiz. “Aç kalma.”

“Kalacağım,” dedim umursamaz bir şekilde, sesim kısıktı. “Seni ilgilendirmesin.”

“Sinirimle oynama, Tamay.”

“Çok umurumda senin sinirin.”

Sinir bozucu bir şekilde güler gibi olduğunda masaya baktı ve çatalına aldığı sarmayı ağzıma götürdü. Duraksadım. “Ağzını aç,” dedi tek kaşını kaldırarak. Sanki *nerede olduğumuzu unutma*, diyordu.

“İstemediğimi söyledim ya, hayatım,” dedim onu her an dövecekmiş gibi, sevimsiz bir şekilde gülümsedim. “Neden üstüme geliyorsun?”

“Aç kalmana gönlüm razı olmadı,” dedi benimkine benzer bir ifadeyle, çatalı dudaklarıma yaklaştırdı. “Aç şimdi ağzını.”

Dişlerimi sıktım. “Araf.”

“Söyle, güzelim.”

Bir an kalbim yerinden oynar gibi olduğunda kirpiklerimi kırpıştırarak gözlerinin içine bakakaldım. Çatalı elinden çekip onun ağzına sokacaktım şimdi... Öyle bir sinirlendiriyordu ki beni. Dudaklarımı aralayıp çatalı ağzıma aldığımda sarmayı da beraberinde götürdüm. Gözlerine bakıyordum ters ters, o ise dudaklarıma.

“Bakma bana,” dedim kısık bir sesle.

“Ağzında bir şey varken konuşulmaz, kuraldır.”

Ağzımdaki lokmayı çiğneyip hırsla yutarken dik dik ona bakıyordum. Yeni bir çatal daha belirdi önümde, beni besliyor muydu bir de? Acaba tam şu anda da çocuk olduğumu düşünüyor muydu? *Abartıyorsun, Tamay.*

“Gerek yok,” dedim bileğine yapışıp iteklerken, izin vermedi. “Araf ya...”

Üçüncü çatalda artık elinden yemeyi kesip kendim devam edeceğimi söylesem de gözlerini üzerime dikerek beni radarından çıkarmadı. Yemek yediğime ikna oluyordu sanki. Burnumdan sert bir nefes daha verirken yalnızca zeytinyağlılardan ağzıma atıyordum. Bihter teyzenin sarmaları ciddi manada güzeldi ve yok demek gibi bir şans tanımıyordu.

Saniyeler birbirini kovalarken herkes bir bir masadan kalktı. Araf gelen telefonla beraber yanımdan ayrılmıştı. Sofrayı toparlamak için kollarımı sıvadığımda annemleri de içeri göndermiştik. Asaf abi Kerem’in tabağını alıp salona geçmiş, ona orada yedirmeye devam ediyordu. Masayı

deterjanlı bir bezle silip mutfığa yöneldiğim sırada, tam kapının önünde Azra'nın sesini duyarak adımlamayı kestim.

"O kız işte," dedi, beni kastettiğini ilk saniyeden anlamıştım. "Sadece..." Dudaklarımı ıslatarak sır verir gibi daha kısık sesli konuşmasını dinledim. "Bu yaşları bir daha gelmeyecek, daha büyük görünmek için çabalaması çok gülünç... Daha yirmi birine bile basmadı. Evin içerisinde o hâle ne gerek var, Allah aşkına? Araf'ın yanında sırtıtmamak için yapıyordur, demedi deme."

Bir an kaskatı kesildiğimde bedenim tepeden tırnağa titredi.

"Abartma, Azra... Çok yakışıyorlar," dedi Yazgı kızar bir sesle, bulaşıkları makinaya yerleştiriyordu. Su sesine karışan sesi onu ayıplar gibiydi. "Ayrıca Tamay zaten güzel... Canı ne isterse öyle giyinir. Adam kocası değil mi? Ona daha güzel görünmek istemesi çok normal. Çıkar artık Araf'ı kafandan. Önüne bak ya... Ayıp bir de, evli barklı insanları eleştirirken ne düşünüyorsun ki?"

"Sana söyledim... Onlar arasındaki ilişki öyle bir şey değil-"

Aniden içeriye girdiğimde susmak zorunda kaldı. İfademi öyle soğuk tutuyordum ki bir an gözlerime dokunan bakışlarındaki şeytani kırgınlık söndü. Sesli bir nefes aldı ve açtığı pencerenin önünde dikilmeye devam ederek elindeki sigarayı dudaklarına götürdü. Yazgı etrafı toparlamıştı, çayı da koymuştum ve karşımda düşmanlık beslediğim kızıdan gözlerimi ayırmak zor olsa da elimdeki bezi tezgâha bırakarak ellerini yıkayan kadına çevirdim gözlerimi.

"Ellerine sağlık," dedim, sesimi toparlayabilmiş olsam da suratımdaki ifadeden onları duyduğumu fark ettiğini biliyordum.

Yazgı gergince gülümsedi ve ellerini kuruladığı kâğıt havluyu çöpe atarak, "Hadi içeri geçelim, ayağını zorlama daha fazla," dediğinde başımı sallayabildim yalnızca.

Tek kelime etmek gelmiyordu içimden. Araf'ın sözleri üzerine bir de kapı eşiğinden duyduğum sözler tuz biber olmuştu sanki. Çenesini kapatmalıydı hâlbuki. Ona neydi neyi ne için yaptığımdan? Ben gün içinde böyle özenli giyinmiyordum ama bu gece için kendimi öz güvenli hissetmem önemliydi ve özen de göstermiştim. Yaptığım tek şey elbise giyip kırmızı bir ruj sürmektir... Bu muydu problem? Yaşımı büyük göstermek için çabaladığım anlamını mı çıkarmıştı bundan? Ciddi olamazdı.

Araf Altumur'un yanına yakışmıyor muydum yani? *Kıskanıyor sadece.*

İçimde düşünüp durduğum ve onlarcasını kurduğum düşüncelerin arasında koltuğun bir köşesine geçtiğimde keyifsizdim. Bunu gizlemek için uğraşmak da gelmiyordu içimden. Beni resmen kötü hissettirmişti. Üstelik kendi kazdığım kuyuydu bu. Tüm bunları hissetmesi gereken. Şimdi ise... kendi kuyuma düşmüştüm resmen.

Yanaklarımın içini şişirip sessizce ofladığımda Araf yanıma oturmuştu ve kolu koltuğun arkasından uzanıp beni alanına çektiğinde ona bakmamak için kendimi zorluyordum.

“Mesela...” Biraz daha yaklaştı bana doğru, şimdi nerede olduğum da uçmuştu aklımdan. “Bu sinirin bana mı?”

“Ebene,” dedim sır verir gibi, başımı kaldırıp ona bakmamıştım ama gözümü diktiğim noktaya rağmen yalnızca ona söyleniyordum. “Seni doğurtan ebeye.”

“Alınıyorum bak...”

Dalga geçiyordu ve onu öldürmek istiyordum sadece. Bir de dün gecenin bu yana zerre uyku uyumadığımdan kafamın içi dağınıktı, sinirlerim daha bozuk olamazdı. Sessizce esnedim.

“Git başımdan.”

“İlk gün neredeyse bitti,” dedi fısıldayarak. “İki gün daha dayan.”

Başımı bir an ona doğru kaldırdığımda göz göze kaldık. Dudaklarımı ıslatarak sert bir nefes çektim içime. “Zor,” dedim. “Ama dayanmaya çalışırım.”

Cevap vermedi. Gecenin geri kalanında çaylar içilip tatlılar ikram edilirken onun dışında herkesle konuşmaya gayret ediyordum. Azra ise Bihter teyzeyle gülüşüyordu. Annem Yazgı ile konuşuyordu ve Araf Altemur’un tek odağı abisiydi. İş hakkında konuşmalarına şahit olsam da onları dinlemiyordum. Altay bu akşama dahil olmak yerine evde kaldığından Tuğrul amca bir kez onu aramış ve *ne bok yiyorsun lan*, azarlamalarıyla geri kapatmıştı. İkizler ise uyumuştı, saat akşam onu geçerken beni de uyku bastırmıştı ve bunun asıl sebebi normalde erken uyumama rağmen iki gecedir tam anlamıyla uyku girmeyen gözlerimdi. Uykusuzluktan devrilecektim bir yerlere.

Yazardan

“Tamay... Uyudun mu?”

Araf, Seda Yazgan’ın ağzından çıkan sözler üzerine bakışlarını hemen yanına çevirdi. Tamay başını omzuna doğru düşürmüştü, gözlerini

kapatmış bir şekilde derin bir uykunun kollarındaydı. Kollarını önünde bağlamıştı ve koltuğun bir köşesinde olduğundan bedeni iyice küçülmüş bir hâldeydi. Dudaklarını büzmüştü bir de. Tartışmasız, hayatında gördüğü en güzel kadın olduğuna yemin edebilirdi. Gözleri dudaklarına dokunduğunda sert bir nefes alarak annesine baktı.

“Uykusuz,” dedi ardından, kısık bir sesle konuşmaya özen gösteriyordu. “Dün gece de uyumadı.”

“Ayağı da kötü olmuş kızın,” dedi Bihter Altemur, gelinine bakarak. “Tüm gün de yoruldu. Kalkalım en iyisi biz...”

Araf sessiz kaldığında karısına doğru çevirdi başını. Burada öylece durmasına izin veremezdi. Üstelik her an göğüslerinin aşağısına sıyrılacakmış gibi duran şu siktiri boktan elbiseyle... Ne diye bunu giymişti ki zaten?

Başını iki yana salladı ve oturduğu yerden kalkarak oldukça dikkatli bir şekilde bir kolunu bacaklarından diğerini de belinden geçirerek tek hamlede kucakladı karısını. Tamay’ın uykusu öyle ağırdı ki hissetmedi ve bu Araf için iyi haberdı.

“Yatıp geliyorum,” dedi Araf kısık bir sesle.

Sanki çocuk yatırıyor, diye geçirdi içinden Azra. Tüm o anları izlemekten de geri durmadı. İçinde yanan kıskançlıkla beraber gözlerini bile çekmeden her bir saniyeyi aklına kaydetti. Gerçekten evli olabilirler miydi? Araf sofrada ona yemek bile yedirmişti. Şimdi... sanki hep bunu yapıyormuşçasına kucaklamış salondan çıkıyordu. Evli olma olasılıklarını düşünüyordu elbette ama diğer türlü de daha çok işine geliyordu. Emin olduğu tek şey ortada böyle bir mesele varsa eğer, kanıtlaması da gerekiyordu.

Araf odasının kapısını açtı ve içeriye geçerek ayağının tersiyle de kapattı. Işıkları açma gereksinimi duymamıştı. Karısı kolları arasında derin bir uykudayken uyanmasını da istemiyordu. Sessizce kokusunu soludu, tatlıydı. Tatlılığından öte seksi bir yanı da vardı ve gözlerine bugün olduğundan daha fazla takılıyordu. O ruju sürmesine gerek bile yoktu üstelik. O elbiseye de gerek yoktu mesela. Saçları da çok güzeldi... Yine de çok kırlıgandı. Onu kırdığının da bu yüzden farkındaydı.

Karısının bedenini yatağın bir tarafına bıraktı. Tamay kıpırdanıp yan döndüğünde sırtını eğdiği yerden doğrultmadan onu izledi kısacık bir an. Kör değildi; güzeldi ve güzel olduğunun farkında olan da bir tek o değildi. Saçlarını geriye çekti, boynu şimdi daha fazla meydandaydı. Teni

onun esmer teninin aksine bembeyazdı. Onu yatağında görmek de başka şeylere götürüyordu aklını. Gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. “Hay seni sikeyim Araf, düşünme,” diye homurdandı kendince. Gözlerini açığa çıkardığında zihninde beliren manzaraları elinden geldiğince itekledi. Saçları yastığın üzerine serilmişken, pencerenin tekinden uzanan ay ışığı da odayı loş bir aydınlığa boyarken bacaklarını karnına doğru çekip boynunu kaşımalarını izledi bir müddet daha.

Her ne kadar izlerse izlesin sürekli başka manzaraları çağırıyordu.

Masalsı bir güzelliği vardı ve geçen ayların bu denli kolay olmasının tek sebebinin onunla iletişim kurmadan, ayrı evlerde kalmaktan kaynaklandığını da rahatlıkla söyleyebilirdi. Şimdi ise... Üç günün biri gitmişti ve ne düşünmesi gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Engin ile devam etmelilerdi belki de. *Evet*, diye geçirdi içinden. *Öyle*.

Tamay.

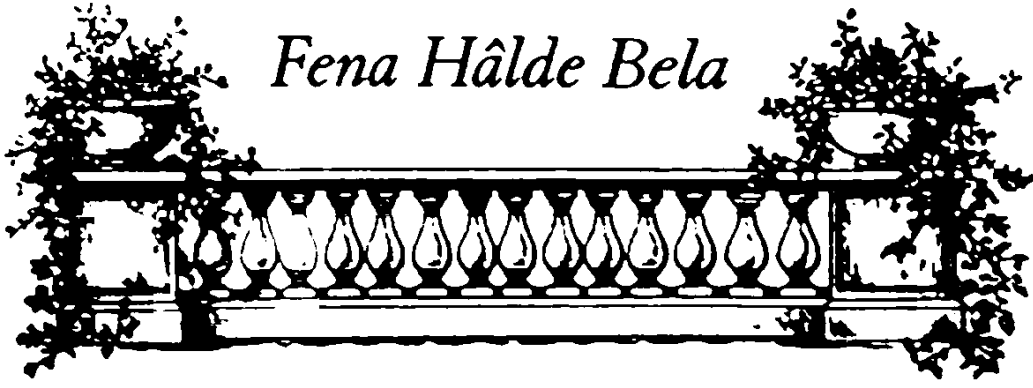
Ya da *Reva*...

Yorganın bir ucunu kendine ait taraftan alarak karısının üzerine örttü ve son kez uyuyan yüzüne bakarak başucundaki komodindeki çekmeceyi açtı. İkizler için çikolata aldığı sırada nedensizce aklına karısı da gelmişti ve onun için de bir tane almıştı. Ona verecek olsa, çocuk muhabbeti çok geçtiğinden tadı kaçacaktı ve bu olsun istemiyordu. Çikolatayı bıraktığı yerden aldıktan hemen sonra cebine attı. Yeğenlerinin birine verirdi.

Sırtını doğrultarak onun tepesinde durduğunda yalnızca kalan iki gün için sabırlı olmayı diliyordu.

Belasını bulmadan geçirmesi gerekiyordu.

İşte, o kadar.

Fena Hâlde Bela

Gözlerimi araladığım saniye önümdeki pus bir süre dağılmadı. Zihnimde de bir miktar yoğunluk vardı.

Henüz ayılamadığımdan ya da uyku ve uyanıklık arasındaki o ince çizgiyi aşmak istemediğimden belki de, aralıklarla açık tutup kapadığım gözlerim sabah olduğuna da ikna olmuyordu. Her sabah olduğu gibi bu sabah da uyanmak eziyetti. Ne bedenene ne de zihnen kış günü hava bir türlü güne yüzünü göstermediğinden uyanmanın mümkünatı yoktu.

Odanın içerisi karanlığa boyanmış, etrafı ise keskin bir sessizlik kaplamıştı. Bir de hoş bir koku, ciğerlerimde savaş veren ve saklamak için daha derinden çektiğim erkeksi bir şey... parfüm? Kimin? Bir anlık kirpiklerim kırıştı, çatılan kaşlarımın aşağısında aralanmak için zorlanan gözlerimi açıp bakışlarımı tavana diktiğimde kalbimin ritmi artık bozuktu. Çünkü bu kokuyu tanıyordum. Aylardır tanıyordum.

Dün gece zihnimde dönüp her saniyesi ile yankı bulduğunda başımı birden bir yana çevirdim ve tam da aradığım adamı buldum.

Araf Reha Altemur.

Benimle birlikte mi uyumuştum? Avuçlarımı yüzüme örterek birkaç saniye bu ânı idrak etmeye çabaladım. Tenime sürülen ateşin kalbimi bir çembere aldığını hissediyordum. Aynı yataktaydık. Aramızdaki mesafeyi hesap edecek kadar bakmamıştım ona, olduğum yerde kaskatı keşildiğimden kımlıdayamıyordum. Üstü çıplaktı ama. Görmüştüm esmer tenini. Karanlıkta ne denli görebilirdim, bilmiyordum ama zihnim parçaları yerli yerine oturtuyordu. Yaz tatilinde yeterince görmüştüm çünkü. Utanç içinde kısıp bir sesle inleyerek gözlerimi sıkıca kapattım ve alt dudakımı dişlerimin arasına yuvarladım. Ölebilirdim her an. Nasıl olabilirdi bu? Rahatsız olmamış mıydı?

Dün gece en son televizyona diktiğim gözlerimi açık tutmaya çalıştığımı hatırlıyordum. Sonrası ise zifiri karanlıktı. Beni buraya o mu getirmişti? Ya da bir anlık uyanıp odanın yolunu bularak yatağa mı devrilmişim? Çünkü üstümde hâlâ elbisem duruyordu ve yakasının kaydığını da fark ediyordum. Titrek bir nefes alarak avuçlarımı yüzümden aşağı çektim. Yan gözlerle yanımda uzanan kocama baktığımda koca cüssesi ile yanımda, sırtüstü uyuduğunu görebildim. Sertçe yutkundum.

Dudaklarımı dişleyerek uzandığım yerden doğrulduğumda kalbimi alan titremeye kendime kızmaya başlamıştım bile. Bana dün akşam *çocuk* demişti resmen. Neden böyle olmak zorundaydı ki mesela? Kaşlarım gevşeyerek yumuşadı; gençtim, kabul ediyordum bunu. Henüz yirmi birime basmamıştım, sayılı haftalar kalmış olsa da... Araf Altemur'un bu konuda ne düşündüğünü bilmiyordum ancak her ne kadar sahte bir evlilik yapmış olsak da, onun gözünde *çocuk* olarak kalmak istemediğimi biliyordum. Yaptıklarım, hatalarım ya da düşüncelerim bu sebepten değildi; sadece... yaşımın getirdikleriydi.

Avuç içlerimi iki yanıma yaslayıp yatağın içerisinde doğrulduğumda başucumdaki saate kaydı gözlerim. Karanlığın çekilmeme sebebi açıktı. Saat, 05.49'u gösteriyordu. Üstelik bugün hafta sonuydu. Aklımdan çıkmış olsa da nafileydi. Uyanmıştım bir kere. Yanımda uyuyan adamı gördüğüme göre uyuyamazdım da geri.

Dudaklarımı ıslatarak bir elimi yanağıma çıkardım ve sarı saç tutamlarımı geriye itekledim. Bir an önce bu elbiseden kurtulmam gerekiyordu. Yanımda uyuyan adama baktım göz ucuyla, uyku sırasında onu ilk kez görüyordum ve aklıma geçen yaz geliyordu. Esmer teni açıktaydı. Siyah deniz şortu ve çıplak üst gövdesi ile nabzımı her yanıma dağıtan bir etkiye de sahipti. Bir de artık resmen kocamdı üstelik. *Sahteydi*. Etkisine kapılmamak çok zordu. *Sana çocuk diyor, akılsız*.

Göğsümün ortasına çöken ağrıyla yutkundum ve bakışlarımı kaçırıp bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım yavaşça. Sessiz olmalıydım; hiç varlığım yokmuş gibi hareket etmem gerekiyordu. Ayak bileğim gittikçe ağırlaştığından bu, suratımı buruşturmamın asıl nedeniydi; bir diğer nedeni ise karanlık olmasıydı. Sabahları erken uyanırdım ama okula gitmeyeceğim sabah bu kadar erken uyanmamıştım hiçbir zaman. Pazar günüydü. Birkaç saat daha uyuyabilirdim... Eğer gerçekten evli gibi kocamın yatağında olmasaydım.

Başımı iki yana salladım. Sessizce üstümdeki elbiseden kurtulup salona geçebilirdim. Annemler için oda ayırtmıştık ama salonda olduğumu görececek olurlarsa bin türlü felaket senaryosu üretecekleri de ortadaydı. Ofladım. Üzerime bir şeyler geçirip yatakta uyanık bir şekilde durabilirdim hava tam manasıyla aydınlanana kadar.

Evet, Tamam.

Ayağa kalktım sessizce. Kurumuş dudaklarımı ıslatarak kısıacı etrafı turladı bakışlarım, dolap diğer taraftaydı. Yatağın ucundan yürüyüp ondan tarafa geçmeliydim. Titrek bir soluk verdim. Ağır ağır attığım adımlar eşliğinde yatağın ayak ucundan dikkatli ve son derece temkinli bir şekilde geçtiğimde gözlerim ondan hiçbir şekilde ayrılmamıştı. Karanlığın kuşandığı atmosferde göz kapaklarının hareketi bile beni diken üzerinde hissettiriyordu. Hâlbuki uyansa ne olabilirdi ki? Sabahın beşinde ne halt yediğimi sorabilirdi. Kıyafetimi değiştireceğimi söylerdim. Sorun yoktu. Ama uyanmaması birlikte uyuduğumuz gerçeğini ertelemek anlamına geliyordu ve tam da istediğim buydu. Bunu da sorun eder gibi gelmiyordu ama ona küs olduğumu söylüyordum kendime. Ya da zihnim henüz uyku sersemiye, düşüncelerimin başka da bir açıklaması yoktu.

Dolabın benim için ayrılan kısmındaki kapağı açarken dudaklarımı birbirine bastırmış ve tiz sessizlikte nefesimi tutmuştum. İçeride, salonda sızdığımda beni buraya kucağında mı getirmişti? Başka bir seçenek var mıydı ki zaten? Gösteriş işini fazla abartıyordu.

Burnumdan sert bir nefes verip karanlığın izin verdiği ölçüde kendime giyecek bir şeyler çıkardığımda sırtım hâlâ ona dönüktü. Omzumun üzerinden yüzü diğer tarafa düşen adama baktım bir kez daha. Saniyeler içerisinde üzerimi değiştirip değiştiremeyeceğimi hesaplıyordum içimden. Banyo kapısı kapalıydı ve kapı kolunu aşağı çektiğim saniye odanın içrisini saracak ses onu uyandırabilirdi.

Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp dolap kapağını kapatarak yavaş adımlarla yatağın ucuna ilerdim. Kendi tarafımda sessizce istediğimi halledebilirdim. Dikkatli adımlar atarak kendime ait kısma geçtiğimde suspustum. Elimdeki kıyafetleri yatağın üzerine bıraktım, sırtımı dönerek yattığım tarafa yavaşça oturdum ve elbisenin eteklerinden sıyrarak bedenimden çıkardım. Saçlarım birbirine geçmişti, dağınıktım ve bir de telaşlıyım. Sütyenim de yoktu. Suratımı buruşturdum. Onu almayı nasıl unutturdum?

Sesli bir nefes verdim. Şimdilik alabildiğim parçalarla idare edecektim mecburen. Üzerime hızla uzun kollu tişörtü geçirdiğim saniye birden çalan telefon sesi yerimden sıçramama neden oldu. Alarmdı. Hızla üzerime geçirdiğim tişörtün beraberinde elim ayağım birbirine karıştığından nefeslerim de hızlanmıştı. Elbiseyi yatağın yanına, yere bırakmıştım geri.

“Sikeyim ya...” Alarm sesi kapandı, göz bebeklerim donup kalmışken yutkunarak elime aldığım şorta baktım. Ardından yorgani üzerime çekip hiçbir şey belli etmemeye çalarak sırtımı yatak başlığına dayadığımda bakışlarını da üzerimde hissediyordum. “Tamay?”

“Ne?” diye sordum kısık bir sesle. “Benim mi alarmım? Senin alarmın.”

“Onu mu soruyorum? Bu saatte niye uyandın?” dediğinde sesi uykudan yeni uyandığı için boğuk ve derinden geliyordu. Dudaklarımı ıslatarak omuz silktim ve sırtımı yatak başlığına daha çok dayadım. Karanlıkta belirgince çatılan kaşlarına baktım doğruca. “Ayağın nasıl?”

“İyi,” dedim yalnızca, kollarımı göğsümün aşağısında bağlamıştım. “Okul var sandım... Pazar günü olduğunu unutmuşum. Uyanmışken elbisemi çıkardım ben de, öyle uyumuşum ya ondan...”

“Bağırıp çağırırsın diye düşünmüştüm,” dedi, gözleri göz bebeklerimi sıyırıp geçmişti. Sözlerine karşılık kaşlarım anbean çatılırken, “Aynı yatakta olduğumuz için,” diye ekledi, ifademi fark etmiş olmalıydı.

“Hiç takılmadım,” dedim çenemi havaya dikerek, umursamaz bir tavırla omuzlarımı silktim. “Yani... olabilir böyle şeyler, çok normal. Sahte de olsa karı kocayız biz.” Sevimsiz, yalandan bir gülüş kondu yüzüme. “Çocukluk edecek değilim.”

Aldığı nefesi sertçe verdikten sonra dik dik baktı yüzüme. “Akşam olanlarda haklıydım.”

Haklıydım?

“Haklı mıydın?” diye sordum yanlış duymuş gibi.

“Belli bir noktaya kadar.”

Dudaklarım aralanırken yaslandığım yerden bir anda doğrularak çenemi sıkıca birbirine yasladım. Kalbim hissettiğim sinirin şiddetiyle güçlü bir şekilde atıyordu şimdi ve tek sorumlusu bu aptal herifti. Son an parmak uçlarıma kadar inen kaşıntıyı savuşturabildim. Sakinliği elden bırakmak gibi bir saçmalık yapamazdım.

“Doğru,” dedim başımı aşağı yukarı ağırca sallayarak. Sırtımı geriye verdim yeniden. Konuşmak istemiyordum. “Yat zıbar ya sen... Daha

sabah olmadı. Ben seni rahatsız etmem, korkma.” Kulaklarımdan alevler fışkırıyor olabilirdi, emin değildim. “Hem sen niye bu saate alarm kuruyorsun?”

“Spor yapıyorum,” dedi sert bir nefes vererek. Sırtım dikleştirerek bir gözünü ovaladı ve doğrularak oturdu. Elini yüzünden indirdi, başını bana doğru çevirdiğinde göz göze kaldık. “Hep bu saatte mi uyanıyorsun?”

Başımı belli belirsiz salladım. “Bazen,” dedim, sinirimin kontrolünü bu kadar iyi sağlamak bana da sürpriz olmuştu. “Erkenden uyanıp okul için hazırlanıyorum falan...”

Bir an beni süzdüğünde yutkunma ihtiyacı hissederek olduğum yerde gerildim. “Hmm,” dedi düz bir sesle, dudaklarını ıslatarak bir an yaşanan sessizlikte bacaklarımı kendime doğru çektim ve bir gram uyku olmayan gözlerimi gözlerinden ayırmadım. “Senin çocuk olduğunu düşünmedim, Tamay.”

Birdenbire söylediği kelimelere karşılık bakışlarımı kaçırıp birkaç saniye umursamaz takınmak istesem de parmaklarım buz kesmişti ve daha fazla bir şeyler söylemesini istiyordum. Söylerdi söylemesine, inanır mıydım peki ben? Kelimeleri kullanmakta profesyoneldi ve yalan söylemekteki ustalığını geçen yıl Kalkan’da görmüştüm. Şu sıralarda da görüyor olsam da evlilik haberimizin süresi boyunca inanılmaz inandırıcı bir adamdı.

“Bir şeyleri yapıp sürekli pişman olmandan sıkıldım, inkâr etmiyorum.” Çenesi her açıldıkça ağlama isteğim artıyordu kendiliğinden. “Bir yalanı başka bir yalanla kapatıp duruyorsun.”

Başımı ona doğru çevirdim, çatık kaşlarım altından gözlerine dik dik baktım. “Senin yaptığın ne? Aynı şey değil mi?”

“Hayır,” dedi dümdüz bir sesle, kalbim kızgındı ve ateşler yakıyordu göğsümde. “Tek bir yalanı... herkesin doğrusu hâline getiriyorum.”

Dudaklarım aralandı, içerisinden küçük bir *hah* sesi çıkmıştı. “Yaptığın şeyi yumuşatamazsın, tamam mı? Herkesi kandırıyoruz, ikimiz de yapıyoruz bunu.” Nefeslerim ağırlaştı aynı anda. “Tamam, ben başka bir yalan daha kattım işin içine. Ama... sana söyledim sebeplerini.”

“Seni anladığımı söyledim, Tamay,” dediğinde kaşları daha çatıktı, bedeninin bir kısmını bana doğru döndü. “Ama sürekli mızızlanıp duruyorsun.”

“Bir daha olmaz, kusura bakma.”

“Bunu çok sık yaptığın için sinirlendim,” dedi. “Bu kadarına tahammül edemeyeceğimi an-”

“Etme ya tahammül,” diye hızla sözünü keserek yükselttim sesimi, üzerimdeki yorganı bir kenara açarak üzerine doğru fırlatırcasına savurdum ve sıyrıldım içinden. Altımda yalnızca külot olduğu birkaç saniye aklıma geç düşse de orali olmamaya çalıştım. *Zaten karanlık, görünmez. Ama külot? Umursamaya gerek yoktu.* “Son iki, tamam mı? Neredeyse bitti, sabret.”

Çenesi gergindi ve ayakta olan bedenime bakmak için başını küçük bir kıvrımla geriye attığından boğazındaki erkeksi yumru belirgince öne fırlamıştı ve hareket ediyordu. Göz alıcıydı. Dudaklarımı ıslatarak sertçe yutkundum. Ardından aldırış etmeden banyoya doğru yürüdüm hızlı adımlarla. Kim bilir kaç kadın bacağı görmüştü... Umursayacağı bir şey yoktu. Ama gerçekten kaç kadın geçmişti hayatından? *Sana ne?*

Işığı açtım ve bedenimi kapının arkasına atıp kilidi çevirdim. Sinirden nabzımı saran uğultuyu bastırmaya çalışıyordum. Lavabo tezgâhının önüne çıkan adımlarımın sonunda karşımdaki aynaya dökülen yansı-mama kaydı gözlerim; dağılan sarı saçlarıma, şiş gözlerime, az da olsa dağılan rujuma, üzerimdeki siyah tişörte baktım. Oflarcasına derin bir nefes verdim ve gözlerimi sıkıca yumdum. Niye ani parlamalar yaşı-yordum ki? Regl günlerim yaklaştığından ya da kocam olacak alçak beni sinirlendirdiğinden olabilirdi pek tabii.

Saçlarımı toplayacak bir lastiğim yoktu. Önümdeki birkaç tutamı geri çekip tutturdüğüm küçük bir toka harici bir şeyler aradım dolapta, ancak burası benim evim bile değildi ve bu gerçek bir kez daha tokat gibi çarpıyordu suratıma. Kızıyordum da öte yandan. Kendime, sadece evliliğimizin iyi gittiğinden emin olmak için Antalya'dan çıkıp gelen aileme, bana çocuk muamelesi yapan adama ve kurduğumuz bu yalana... Her an oturup ağlayabilecek kadar çok dolmuştum.

Yine de ağlamadım.

Yüzümü yıkadım ve dolaptan çıkardığım pamuklu bir havluyla kuru-ladım. Saçlarımı eski hâline getirip daha düzgün bir şekilde toparlarken bakışlarım ayna üzerinden kapıya doğru çevrildi. Uyumuş olmasını umu-yordum. Bir ayı olarak kış uykusuna dahi yatabilirdi. Kendime sıırıttım. İfadem çok sürmeden dümdüz bir hal aldı. Ne halt ediyordum? Bir hı-şımla yarı çıplak ne olduğunu önemsemeden banyoya gelirken hiç dü-şünme fırsatım olmamıştı ancak şimdi bir cesaretle dışarı çıkabileceğimi

de hiç sanmıyordum. Nereye kadar oyalanacaktım burada? Saçmalıkta ayrıca. O üstü çıplak, ki bu da yarı çıplak demekti, yanımda uyuyabiliyorsa sorun görmemeliydim. Sorun gördüğümü belli etmemeliydim en azından, rahat olmalıydim.

Bir an sonra kendimi yeterince iyi ikna edebildiğimden belki de, kapıyı açıp dışarı süzülürken ifadesiz bir surat ve her ne olursa olsun gerginlikten dik tuttuğum omuzlarımla odaya adım attım. Ona bakmadım. Göz ucuyla bile. Bana bakıyor muydu? Sanırım, evet. Üzerime ağırlık yapan benim gerginliğimin harici bir şeyler vardı ve bu kıızıla çalan kah-verengi gözleri değilse neydi?

Titrek bir nefes vererek banyonun ışığını kapattım. Tutulup kalan bacaklarımı harekete geçirip kendi tarafıma yürüdüm. Altıma geçirmek için aldığım parçayı zemine atmıştım. Pekâlâ, işte görev bitmişti. Göz ucuyla ona baktığımda sırtını dönmüş, yataktan aşağı indirdiği bacaklarıyla telefonu uğraşıyordu. Bu saatte neden telefonuna bakıyordu mesela? İş yerinden miydi?

Yatağın dibinde bulduğum şortu saniyeler içerisinde bacaklarıma geçirirken gözlerim ona doğru kaydığında ayaklandığını gördüm. Dolapta kendi tarafına yürüdü. Bir yere mi gidecekti? Çünkü bacaklarındaki eşofmanı da indirdiği an bir anlık donup kalmıştım. Hızla başka bir yöne döndürdüm başımı, dudaklarımı birbirine bastırdım. Karanlık iyi ki henüz silinmemişti. Sabahın körü olduğundan aydınlanması için birkaç saate ihtiyaç vardı ve o nereye gidiyordu? Bu saatte?

Histerik bir nefes aldığı anda göz ucuyla ona doğru baktım. Altına pantolonunu giyinmiş, başından da kazağını geçiriyordu. Kesinlikle gidiyordu. Gergince kıpırdandım olduğum yerde.

“Bir yere mi gidiyorsun?” diye sordum, düz bir şekilde. Kollarından geçirdiği kazağı bedeninden aşağı indirirken bana baktı. “Bu saatte?”

“Şirkete geçmem lazım, kısa bir işim çıktı.”

Kaşlarım inanmaz bir ifade takınarak havalandı. “Bu saatte insanlar uyanmamıştır bile, ne işi?”

Komodine yürüdü, kol saatini bileğine geçirirken bakışları üzerime dokundu. “Karımın peşinde gezerken unutmuşum işi gücü, Tamay... Ne yaparsın?”

Gözlerimi devirip sevimsiz bir şekilde güldüm. “Bu saatte arayıp şirkete çağıran ne vefalı çalışanların varmış ya senin...”

“Arayan Engin’di hanımefendi, aksilik olduğu zaman götümünden ayrılmıyor işte kendisi...”

“Engin kadar iyi çalışan bulamazsın yalnız,” dedim istemsizce aylardır tanıdığım adamı savunarak. Öyleydi çünkü. “Her işine koşuyor bir kere, ayrıca tek bir hareketini bile söylemiyor, uyuz.”

Sesli bir şekilde güler gibi oldu. Başını ağırca salladı, dudaklarının köşesini saran sırıtmayla beraber. “Bu durum hoşuna gitmemiş gibi,” dedi eğlenir bir biçimde, başını bir omzuna yatırırken bakışlarındaki parıltının bir benzeri kalbime doğru sıçradı. Bulduğum yerden, başa çıkılmayacak kadar güzel görünüyordu. “Öğrenmek istediğin şeyi doğrudan bana sorman daha mantıklı olur.”

Tek kaşımı kaldırarak kollarımı göğsümün aşağısında topladım ve burnum düşse almayacak bir ifade ile çenemi dikleştirdim. “Öğrenmek istediğim bir şey yok.”

“Engin’in benim hakkımda ne kadar iyi sır tutabildiğini gözlemlemişsin,” dedi alaycı bir sesle. “İnkâr sana hiç yakışmıyor.”

Boğazımın orta yerinde kaşınan his tarafından yutulurken titrek bir soluk daha çektim içime. O ve hiç baş edemediğim lafları tarafından tekrardan gafil avlanmıştım. Kocam olması bu durumu hafifletirdi ancak küs olduğumuz gün yanlış yakalanmıştım işte.

“O an nasıl gelişti hatırlamıyorum, tamam mı?” Ağzımın içerisinde homurdanır gibi karışan kelimelerin manuklu olup olmadığını düşünmeden konuyu kapatmak istedim. Ama susmadım. “Belki, o an... sen yine *kendi yöntemlerinle* benim özel hayatımdan bir şeyler öğrenmek istemiştir ve ben de senin bana bilgi vermediğin kendi özel hayatın üstünden empati yapmanı istemişimdir.” Sahte bir sırıtma ele geçirdi ifademi. “Daha olası gibi.”

“Ben böyle bir adamım, Tamay. Sahte de olsa karımın hiç bilmediği bir yerde güvende olduğuna emin olmalıyım,” dedi tekdüze bir sesle. “En ufak bir şeyi gözden kaçırırsam ve sana bir şey olacak olursa...” Ciddiydi ve ciddiyetindeki hava tüm bedenimde kopan bir fırtınaydı. Başını iki yana salladı ağırca. “O zaman yaşanabilecekleri hesap etmek yerine, daha kontrollü davranmalıyım.”

Boğazımda büyüyen yumruyu tekrar yutkunmak zorunda kadım. Korumacı tavrının yakından şahidiydim bu zamana kadar, haklı olduğunu bildiğimden ya da bu kocaman şehirde korkmamı engellediğinden hiç çitımı çıkarmamıştım bu duruma. Belki de en başından bu yana

birileri tarafından güvende olup olmadığının kontrol ediliyor oluşuydu beni rahatlatan. Karşı dairemdeydi, ulaşabileceğim bir yerdeydi. Koşarak kapısını çalsam, adım seslerimi duyar yine açardı kapısını bana.

“Kafayı benimle mi bozdun yoksa?” diye şakaya vurmak istedim, ciddiyeti her defasında tansiyonumu yükseltiyordu.

Gözlerini devirerek sert bir nefesle doldurdu ciğerlerini. Kapıya doğru birkaç adım attığı sırada bir anlığına durdu, hafiften çatılı kaşlarıyla gözlerini gözlerime dikti. “Sen de gelsene benimle.”

Duraksadım. “Ne?”

“Şirkete,” dedi rahatça. “Uğrar geliriz.” Aldırmaz bir havayla tek kaşını kaldırdı. “İlerde çalışma olasılığın olan ortamı görürsün, kimse olmadan... rahatça.”

Nedensizce bu düşünceye karşılık heyecanlanmıştım ve yine nedensizce ona karşı da heyecanlanmıştım. Her ne kadar küs olduğumu aklıma kazısam da ilk defa böyle bir şey teklif ediyordu.

“O zaman... geleyim,” dedim birden, heyecanımı ifademden okuması olasıydı ve saklama gereği de duymadım bu sebepten. “Gelirken de sıcak ekmek alırsınız.”

Ne alakası olduğunu sorgulayamadığımdan bir anlık utandım ama içten bir şekilde dudakları kapalı güldüğünde istemsizce ben de güldüm. Başını aşağı yukarı salladı. “Alırsınız.”

Birkaç saniye gözleri gözlerimden çekilmeden uzun uzun bana baktı. Bir elinde araba anahtarını tutuyordu ve garip sessizliğin bıraktığı gerginlik kan akışıma nüfuz etti kendiliğinden. Yutkundum, boğazımdaki kuruluk gidecek gibi durmuyordu.

“Salondayım.”

Başımı sallayabildim yalnızca. Kapıyı açtı, dışarı çıkarak ardından kapattı.

Kalbimi iki kez teklemesi hiç iyiye işaret gibi gelmiyordu. Üstelik dün akşam yaşananlar ve dakikalar öncesine kadar kalbimi kıran sözlerine karşılık sadece tek hamlesiyle gözümü bu denli boyuyor olması da adil falan değildi. Yanaklarımın içini şişirdiğim nefesi oflayarak bırakırken dolaba doğru yürüdüm doğruca. Ardından komodindeki lambaları açtum. Birkaç dakika ne giyeceğime karar vermeye çalışırken onu bekletmek istemediğimden okula giderken yaptığım kombinlerden en alternatif olanı seçmiştim. Kot bir etek, üzerime de beyaz dirseklerime kadar katlı kolları ile gömlek ve üzerime de gri bir yelek almıştım. Bacaklarıma

bulduğum ten rengi ince külotlu çorabımı geçirirken havanın ne boyutta soğuk olduğunu bilmesem de araba ile gidip gelecektik, sorun olabilecek herhangi bir soğuk da önemli değildi. Saçlarıma dokunmadım, hâlâ çok güzel görünüyordu. Dudaklarıma vişne çürüğü bir ruj sürerken istemsizce bir tık daha özenmişim bu kez, dün de olduğu gibi. Gerçekten de, Azra'nın söylediği gibi onun yanına yakışma isteğimi duyuyordum?

Başımı hızla iki yana salladım. Tüm hislerim darmadumandı. Azra'nın her kelimesinin beni bu kadar güçlü etkilemiş olması içten içe yıpratıyordu beni. Kalkan'da bana sarf ettiği sözlerin hiçbirini hak etmemiştim ve aklımdan silinmiyordu mesela. Dün arkamdan söylediği her kelime de silinecek gibi değildi. Neden böyle oluyordu peki? Yaşım henüz çok genç ve etkilenmeye müsait olduğumdan mı? Ya da bizim bir yalana inandırmamız gibi o da devam ederek kendi yalanına mı inandırıyordu beni? *Tek amacı yanında sırtmamak.* Şimdi böyle olup olmadığını düşünür olmuştum. Saçmalıktı.

Salona doğru giden adımlarımı dalgınca attığımdan canımın sıkıldığını tek bir bakışta fark etmemek olanaksızdı. Araf Altemur koltuğun bir ucunda otururken bunu saniyesinde fark etti. Ya da tamamen başka yorumladı, tepeden tırnağa süzdü bedenimi. Kaşları ağırca çatıldı ve sert bir nefes alarak ayağa kalktığı anda bir şey söylemek için dudakları aralanır gibi olmuştu ama sonra sıkıca kapandı. Üzerime doğru birkaç adım atarak "Hava soğuk," dedi yalnızca.

"Öyle miymiş?"

"Öyleymiş," dedi düz bir sesle. "Üşürsün."

"Araba var, klimayı açmayacak mısın sanki?" diye fısıldadım, annemlerin sesimizi duymasını istemiyordum çünkü. "Cimrilik yapacağım diyorsan başka."

"Karımın bacaklarına bakacak orospu çocuklarına karşı cimrilik yapmak isterdim, evet," dedi doğruca, alt dudağında gezindirdi dilinin ucunu. "İşte durumlar başka."

"Sahte karın olmam mesela?" diye fısıldadım, ne olursa olsun duyulmasından korktuğumdan.

"Şu anlık gereksiz bir ayrıntı," dedi. "Biliyorum çünkü, tekrara gerek yok."

Gözlerimi devirdim. Başımdan geçirip çapraz astığım çantamı düzelterek sırtımı döndüm ve dış kapıya doğru adımladım. Arkamdan geliyordu ve yüzük parmağımdaki halkayı başparmağımla itekleyip çevirirken

aklını da ondaydı. Üç günün ikincisindeydik, bugünü bir şekilde atlatabilirdik ve elbette yarını da, ancak gelecek günlerde herhangi bir planımız bile yoktu. Evliliğimizin ne zaman biteceği soru işareti olarak kalmıştı aramızda, zamanı belli olmuş olsaydı günleri sayar ve gelip çatacak o gün için plan yapabilirdik. Yakın bir zamanda netleştirme durumumuz var mıydı? Bunu sormak için aklıma not ettim.

Evden çıkarken son derece sessizdik. Etrafta tek bir sese rastlamadığım ve sabahın kör bir vakti olduğundan karanlık henüz çekilmemişken rahatsız etmeden katta duran asansöre bindik. Karşılıklı, birbirimize bakarken otoparka inene kadar çıt çıkarmadık.

“Uzak mı şirket?” diye sordum otoparkta yan yana yürüdüğümüz sırada, ayağıma hafif topuklu ve diz kapaklarımın altında biten siyah botlarımı giydiğimden otoparkın duvarlarında topuk sesim yankılanıyordu.

“Çok değil,” dedi, uzaktan kumanda ile kapıları açtı. Ön yolcu kapısına yürüdüğüm sırada kaputun önünden dolaşıp sürücü koltuğunun olduğu kısma geçti. Derin bir nefes alarak kapıyı açtım, içeri yerleştim. O da arkamdan binmişti.

“Her sabah rutinin bu mu?” diye sordum, klimayı son ısıda açmış ve motoru da çalıştırarak otoparkın çıkışına doğru gazlamıştı. Bir anlık başını omzunun üzerinden çevirdi, göz göze kaldık. “Sabah spor yapmak için kalkıyorsun yani?”

“Genelde,” dedi sırtını geriye vererek. Kapalı otoparktan çıkarken bir başka aracın da çalıştırıldığını duydum, sabahın bu saatinde kim bilir ne için çıkıyorlardı. “Tam bir eziyet.”

“Severek yapmıyor musun?”

“Yapıyorum,” dedi düz bir sesle. “Ama hiç bozulmayan rutinler bir zaman sonra sıkıcılaşır, aylardır ev-iş arasında pek memnun olduğum söylenemez.”

Bir an rahatsızca yerimden kıpırdandım. Bana laf çarpma olasılığı neydi? Mesela önceki hayatı ile kıyas mı ediyordu da, aylardır tabirini kullanıyordu?

“Önceden bu kadar sıkıcı değil miydi yani?” diye sordum, ağzını arama isteğine mâni olamadan. Kurumuş dudaklarımı yaladım, açık havaya çıkmıştık ve şimdi sitenin çıkışına ilerliyorduk.

“Bunun seninle alakası yok, Tamay,” dedi, bu kadar çabuk anlamış olması ilk an şaşırtıcı gelmişti. “Tamam... belki bir miktar.”

Kaşlarım havalandı, kalbim kasılıp durdu. “Bir miktar? Bu ne demek?”

“Sen yaptığında hoşuma gitmeyecek şeyleri ben de yapmıyorum.” Direksiyonu kırarak caddeden saptığında havayı kaplayan grilik ve çiseleyen yağmur damlaları bize eşlik ediyordu. “Fark bu. Önceden yapsam bile.”

“Mesela?” Sertçe yutkundum. “Kızlar mı?”

Suratı buruştu belli belirsiz. “Hayır,” dedi dümdüz. “Arkadaşlarımla içkili mekâna gitmek, gecelere kadar kalmak.” Dirseğini kapının kenarına dayadı, başparmağı ile dudaklarının çizgisini okşadı yavaşça. Bir eli direksiyonu sıkıca kavramıştı, kahverengi bakışları yüzüme çevrildi. “Bu tarz eğlenceler. Anlaşmamızda sadakat konusunda çizgimiz net, bu tartışmaya kapalı bir konu. Herhangi başka biri mesele bile olamaz.”

İçime kovalarca soğuk su dökmek gibiydi bazen kelimeleri, hâlbuki bu konu hakkında ona karşı tereddüdüm bile yoktu. Çünkü duruşunu biliyordum ancak ilk an, böyle bir şey söyleme olasılığı belirmişti zihnimde.

“Anladım,” dedim, ne söylemem gerektiğine henüz karar verememiştim. “Yani... istersen arkadaşlarınla git bir yerlere. Bunu sıkıntı etmem.” Yanağımı içeriden ısırdım stresle. Arkadaşlarını bile tanııyordum ki aslında, bu yüzden emin değildim söylediğim şeylerden. Ama birbirimizin hayatında bu denli etkili olmamamız gerektiğinden ses çıkarmamıştım.

“Sorun etmezsin yani?” Edebilir miydim? Yutkundum. Göz ucuyla ona baktım, ifadesiz suratını izledim. “Anlaştık.”

Kalbim küt küt çarpmaya başladı. Yanlış bir şeye mi izin vermiştim acaba? Arkadaşları ne tarz insanlardı? Her ne yapıyorlarsa bu zamana kadar benim de karşılığında aynı şeyi yapmamı istemediğinden aynı ortamlara girmeyi kestiğine göre, pek de iç açıcı şeyler değildi. Öyleyse ben neden izin veriyordum ki? Araf Altemur kontrollü bir adam olduğuna göre, endişem yersizdi.

Yolun geri kalanında sessizliği tercih ettim. Araf bir şarkı açmıştı ancak kısık sesle çaldığından çok da fark edilmiyordu. Geçtiğimiz yollar fazlasıyla boştu, bu sebepten yirmi dakika sonunda *Altemur Holding* önünde durdu araba. Son derece büyük ve gösterişli bir binaydı. İçeriye girdikten sonra giriş kapısında bir vale teslim almıştı arabayı. Araf yanıma geldiğinde ben öylece etrafı ve şirketin camdan dış cephesini inceliyordum. Bir an sonra bir avucumu eline aldığı parmaklarımızı iç içe geçirdi, yüzüğümün ısıısı artık onun da tenindeydi. Şaşırmadım. O an idrak edebildiğim bir diğer şey bizim burada herkes tarafından evli olduğumuzun

bilinmesiydi. Ve ilk kez, onun ait olduğu bir ortama adım atıyor oluştumdu. Saat sabahın kör vakti olmuş olsa bile...

Dudaklarımı birbirine bastırdım gergince, başımı kaldırmış yanımda dikilen adama çevirmiştım başımı. "Kimsenin olmaması hoşuma gitti."

Döner kapıdan geçtiğimiz sırada içerideki güvenliklerin sözlerimin üstüne çıkışı bir an dudaklarımı birbirine bastırmama neden olsa da görmezden geldim. Araf gözlerini üzerime çevirdiğinde dudaklarının köşesinde belirsiz bir sırıtma yayılmıştı.

"Bir gün herkes olduğunda gel," dedi sorarcasına. "Merak edenin çok."

Yan yana asansörlere geldiğimizde kocaman şirketin içerisinde yalnızca topuklularım yankı buluyordu. Kelimeler dudaklarından çıkar çıkmaz aniden içime doluşan şaşkınlıkla ona baktım. "Beni biliyorlar mı?" Bir an sonra bu sorunun saçmalığı tarafından dürtülür gibi olduğumda toparladım hızla. "Yani... söylemek istediğim, benden mi bahsediyorlar?"

"Sanırım, sık sık," dedi, asansör kabinine geçtiğimizde hâlâ elimi bırakmamıştı. Üst katlardan birine bastığında gergince büyük kabine bakınıyordum. Parmaklarım parmakları arasında sıkıca sarmalanmıştı.

"Sen nereden biliyorsun?"

"Benim kulağıma her şey gelir, Tamay," dedi göz göze geldiğimizde. Mesafemiz sadece boy farkından ibaretti, el ele tutuştüğumuzdan bu denli yakın olduğumuzu da fark edememiştım işin aslı. Tenim karıncalanır gibi olduğunda katlar arası geçiş yaparken çıkan müziğin hafif tınısı tarafından çevrelenmiştık. Sabahın bu vaktinde bile nasıl böyle görünebiliyordu? Her sabah böyle mi geliyordu mesela buraya? *Daha iyi hâllerde geldiğine eminim.*

"Her yerde bir Engin mi taşıyorsun?"

Elimi neden bırakmıyordu ki? Kamera falan mı vardı asansörde? Olsa ne fark edecekti ki? Titrek bir nefes çektim içime sessizce.

Güler gibi oldu. "Kısmen."

Dudaklarımı ıslatarak başımı önüme çevirdiğimde dudaklarım istemsizce ve hiçbir amaç taşımadan kıvrıldı. Bir arada geçirdiğimiz ikinci günde, bu kadar yakınımıdayken ve her şey bir o kadar doğru, aynı zamanda bir o kadar da yanlış gelirken gözlerimi kapatarak kendime birkaç saniye tanıdım. Hayatımın en karmaşık zaman dilimindeydim sanki. Ne yapmam gerektiği hakkında kesin kararlar veremiyordum. Yarın okulda

dersim vardı ve yaşadığım yalan katlanarak artacaktı bu yüzden. Parmagımdaki yüzüğü çıkarıp arkadaşlarımla arasına girecek, onlara yarattığım dünyadaki yalanlarla başa çıkacaktım. Ardından, gün sorunsuz geçerse evime dönecek ve parmağıma yeniden yüzüğümü takarak ailemin karşısında evli rolü yapacaktım. Sahte kocam, parmağından hiç çıkarmadığı yüzüğü ve hayatındaki tek yalan bu evlilikken bana eşlik edecekti. Aptal olan bendim. Ciddi anlamda başıma iş açmıştım. Nasıl işin içerisinden çıkabilirdim ki? Dün akşam bana söyledikleri ve daha bir saat kadar önce *haklıydım* sözleri kulağımdan silinmezken bu konuda aradığım çıkış yolunu tek başıma bulmam gerektiğine inanıyordum. En azından... bir şeyleri daha doğru şekilde yoluna koymak için bir şeyler yapmalıyım.

Asansörün katta durduğu saniye sessizliği bölen kapı sesiyle düşüncelerimden kopmak kolay olsa da, bir adım önümden ilerleyip beni de arkasından çekiştiren adamın hareketlerine uyum sağlamak çok da kolay sayılmazdı.

“Araf ya,” dedim bir anda, henüz ayağım tam anlamıyla düzelmediğinden adımları benim açımdan hiç yardımcı olmuyordu. “Dur, lütfen.”

Adımları anında kesildiğinde durdu ve omzunun üzerinden yüzüme çevirdi gözlerini, ardından çatılan kaşları altından baştan aşağı bedenimi süzdü. “Bir şey mi oldu?” diye sordu, elimi bırakmadı ve bedeninin tamamını bana doğru çevirdi. “Sorun ne?”

“Bileğim,” dedim gözlerim bir anlık botlarıma düştüğünde. “Hızlı yürüyorsun.”

“Fark etmedim,” dedi, gözleri botlarımı görüş açısına aldığı anda yeniden gözlerimi buldu. “Bunları giydiğin için düzeldiğini düşündüm doğal olarak. Niye giydin bunları?”

“Kombinime uyuyordu,” dedim omuzlarımı silkerek, bir adım geriye giderek kıyafetimi işaret ettim. “Öyle değil mi?”

Tepeden tırnağa üzerimi süzen gözleri yavaşça kısılrken “Değil, küçük hanım,” dedi dümdüz, omuzlarım beraberinde düştü. “Şimdi odama geçebiliriz.”

“Neden değilmiş?” diye sordum, yan yana ilerlediğimiz saniye. Gözlerimi profilinden alamamıştım. “Sen mimarsın, daha estetik bakman gerek. Bilmem anlatabildim mi? Bu kombini yalnızca bu tarz bir bot kurtarırdı... Yani en azından benim elimde de bu vardı.”

“Sevgili karıcığım,” dedi, dudakları kapalıydı ve yalandan güldüğünde göz göze kalmışken etrafı bile inceleyemiyordum ona baktığımdan.

Gözlerimi ondan alamadığımdan... “Sen zaten estetiksin, ahmaklık etmeyelim. Bunu herhangi başka şekilde de kurtarırdın.”

Kalbimin orta yerinde kurulan bir pist vardı sanki, atışları durmaksızın dansa kalkıyordu alacalı ışıklar arasında. Derin bir nefes alma ihtiyacı hissederek omuzlarımı dikleştirdim, duruşumu bozmadan güldüm yalnızca.

“Bana yürüme ihtimalin nedir?” diye sordum ardından, duraladım; sorduğum an nedense çok daha büyük bir pişmanlık dağıldı içime. En azından bu ifadeyle... sormamalıydım bunu. Yani *bu ihtimali istiyormuş gibi* bir surat takınırken. *Aferin, Tamay*. Yanaklarım utanç ve pişmanlık arasında bir çizgide kızarıırken dudaklarımı birbirine bastırıp bakışlarımı karşıma kaçırdım. Ofise sıralı aralıklarla konulmuş masalar arasından geçerken bakışlarım botlarıma sabitlenmişti.

“Sadece dürüstüm,” dediğinde onu duymazlıktan geldim ama gözlerinin ağırlığını hissetmemek olanaksızdı.

Bana bakıyordu. Uzun uzun ve çekinmeden. Ama ne düşünüyordu mesela? Ben sayısız şey düşünür olmuştum onun yüzünden. Şu an dudaklarının bir köşesine sarmalanan gülüşün de orada olduğunun farkındayım; o çarpık kıvrıma bakmamak için iradem yeterince güçlü bile değildi. Ya da şu sıralar nedense, bir sebepten etkileniyordum bu adamdan. Bu kadar yakın olmakla alakası da yoktu bunun, aylar boyunca gizemli bir şekilde bir yakın ama bin uzak geçirirken bile aklımdan geçen bir yönü vardı. Sebebi önemli değildi, bir şekilde aklımda yerini koruyordu. Sinirimi de feci derecede bozuyordu. Belki de sebebi etrafımda yaşıtılarının hayatlarına aldıkları adamlar tarafından ilgi görmesiydi ve normal şartlarda bu beklentimi karşılaması gereken, benim hayatımda olan sahte de olsa bir kocam vardı. Arada sırada hayaller kurduğum o kısacık zamanlarda, mesela Uludağ tatiline erkek arkadaşlarıyla gelen arkadaşlarıma özenen bir yönümü susturamayıp zihnimde böyle bir an yaratmıştım. İlgisini geri çevirdiğim okuldaki çocukların tek sebebi pek sevgili kocamken yanımda da yalnızca onu düşünüyordum. Geri çevirmekle sorunum yoktu ancak bir noktada sorun olan oydu... Karşıma çıkan yaşıtılarımı onunla kıyaslıyor olmak sorundu. Ve bunu yapmak istemememe rağmen kendimi yaparken bulmak da daha felaket bir sorundu.

Hayatımdan çıktığında da devam edecek miydi bu durum? Karşıma biri çıktığında zihnimde anında eski kocamın profilinin çıkması ızdırabın da ötesinde olurdu. Üstelik aramızda hiçbir şey bile yoktu! Olmamıştı.

Olamazdı da. Nasıl kafamın içerisinde bu düşünceler olabilirdi? O böyle miydi peki?

Bir başka kadınla beni kıyas eder miydi? Hayatına almak isteyeceği bir kadında beni araması olası bile değildi. Neden ben böyleydim öyleyse? Sorun neydi?

Bir an derince ofladığımda bir odadan içeri girdiğimizi bile fark edemedim.

“Ne oldu?” diye sorduğunu duydum, boğazımın ortasına oturduğunu fark edebildiğim yumruyu iteklerken kendime ancak gelebildim.

“Yok ya bir şey...”

“Ayağın mı ağrıyor?”

“Yok ya...”

Kaşları ağırca çatıldı. Gözlerim arasında mekik dokudu bakışları. “Ağrıyorsa otur, hemen halledip çıkarız.”

“Yok, iyiyim ya böyle...”

Yok ya, yok ya bir şey, yok ki ya, yok hiç olur mu ki ya... Aynen, Tamay.

Başımı iki yana sallayıp elinin tutuşundan kurtuldum. Kocaman odanın ortasından boydan camlara doğru yürürken o da masasına doğru ilerledi. Cebinden telefonunu çıkarmıştı o sırada.

Üzerimdeki montumu bedenimden sessizce çıkarırken göz ucuyla ona baktım. Paltosunu çıkarmış yan yana duran iki bilgisayardan birisine doğru eğilmişti ve telefonu da kulağına dayamıştı. Ciddi ifadesi, esmer teni ve gözlerini dikkatle diktiği ekrana tüm odağını veriş bile aklımda bambaşka bir pencere açtı birdenbire.

“...odadayım, buraya getir.”

Azra geri zekâlısı onun bu hâlini mi görüyordu her gün? Burnumdan sert bir nefes alarak camların önündeki deri oturma takımının bir köşesine bıraktım paltomu.

“Ben hallediyorum.”

Boğazının orta yerinde derin bir yarık oluştur gibi inip kalkan âdemelmasına bakmak aptalcaydı. Ama nedense bakası geliyordu insanın...

“Anladım,” dedi telefonun diğer ucundaki her kimse ona, kaşları çatılmıştı ve bir anlığına gözleri üzerime uğradığında nedensizce çırpıplak basılmış gibi hissettim. Onu dikizlediğimden kaynaklı bir his de olabilirdi. Kollarımı birbirine bağlayıp önemsemez bir tavırla ona dik dik baktım bir de. Güler gibi oldu, gözlerini devirdi sonra. “Bekliyorum.”

Ve sonra telefonu kapatarak eğildiği yerden doğrularak sırtını dik bir konuma getirdi. Telefonunu masaya bırakıp bana çevirdi bedenini.

“Orada öylece dikileceğine biraz etrafı incele,” dedi. “Belki de gelecek planın aklında şekillenir. Hı?”

“İnceliyorum zaten,” dedim gergin bir şekilde, zerre bakmamıştım etrafa oysaki. Gözlerim etrafı birkaç saniye gelişigüzel turladı, sonrasında göz gözeydik. “Bilgisayarına bakabilir miyim? Çizimlerine ya da?”

“Bak,” dedi tereddüt etmeden, bir adım geriye gitti. “Koltuk senindir.”

İstemsizce bu hoşuma gitmişti. Gülümsedim belirsizce. “Her anlamdadır umarım.”

“Koltuğumda gözün varsa o iş yaş, hanımefendi.”

Ona doğru yürüdüm sessiz adımlarla. “Neden olsun?” diye sordum ona takılarak. “Bir masayı paylaşınız bence. Birlikte bir hayatı paylaşmaktan daha kolay.”

Tek kaşını kaldırdığında kollarımın bağını çözdüm ve masanın önündeki tekerlekli sandalyeye yerleştim.

“Önce mezun ol,” dediğini duydum. “Boşanmış olsak da aynı masayı paylaşma fikrini düşünüyoruz.”

Evet, boşanmış olsak bile.

“Boşandığımız zaman her şey değişecek,” dedim masaya doğru yaklaşarak. Arkamdaydı, biliyordum. Ekрана baktım, açtığı sayfaları kapatmıştı. “Büyük bir ihtimalle yüz yüze bile bakamayacağız.”

“Neden bakamayalım?” Dibime kadar geldi, masaya doğru eğilerek parfümünü daha derince soluyabileceğim noktaya kadar girdiğinde ona bakmadım ama başımı çevirsem eminim ki dibinde soluklanırdım.

“Biz bakamasak da sorun değil ama ailelerimiz... Onların arasına mesafe girecek.”

O sırada ekranda bir şeyler açıyordu.

“İyi bitirdiğimizden emin olurlarsa sorun olmaz.”

Titrete bir nefes aldım. Kollarımı masaya dayayarak gergince omuzlarımı dikleştirdim. “Belki de...”

“Bak şuna,” dediğinde odağım ekrana toplarken. Bir proje açmıştı. “Kocan yaptı.”

Bir an güldüm. “Bakalım sahte kocamın nasıl marifetleri varmış...”

Ekrandaki projeyi inceledim uzun uzun, her detayına bakıyordum ve hayran olmaktan alıkoyamıyordum kendimi.

“Ayy... Biz kaçınıcı sınıfta böyle detaylı çizimler yapacağız?”

“Sen henüz çömezsin, biraz daha var.”

Bir an bakışlarım kısılırken bir elimi kaldırarak ona bakmadan karına geçirdim. Güldü.

“Sensin çömez.”

“Kocanın çömez olma ihtimali var mı? Bu yaptıklarımın yalnızca biri.”

Alışveriş merkezi tasarlamıştı. Gerçekten muazzam görünüyordu. Ne kadar sürmüştü bu kim bilir?

“Eh işte,” dedim çenemi dikleştirerek.

“Eh mi işte?”

Kıvrılmak için zorlanan dudaklarımı zapt ettim. “Bana ödevimde yardım edersen *eh işte* olmaz.”

Duraksadığında başımı omzumun üzerinden kaldırarak tepemde dikilmiş ve eğilerek tüm alanımı kaplamış adama baktım. Bir elini oturduğum sandalyenin baş kısmına dayamıştı ve bu sebepten yakışıklı suratına daha yakından bakıyordum.

“Eder misin?”

Gözlerime baktı. Baktı. *Baktı*. Dudaklarıma düştü bakışları bir anlık, çok kısa bir an nefes verdi; kalp atışlarımı apansız bir hıza bürüyen de bu hamlesiydi. Bilinçsizce dudaklarımı ıslatarak ona bakmayı sürdürdüm.

“Ödevlerini bana mı yaptıracaksın?” diye sordu bir fısıltıyla, alaycı bir ton hâkimdi sesinde.

“Sadece *yardım* dedim bir kere...”

“Güzel bir karşılığı olursa, neden olmasın?”

Bakışlarım kısıldı. “Nasıl bir karşılık?”

“Seçeneklerim neler?”

“Ben senin karınım,” dedim hatırlatarak.

“Sahte karım,” dedi düzeltmek istercesine. “O yüzden, bir karşılığı olacaksa yardım etmeyi düşünebilirim.”

“Sana akşam yemeği yaparım,” dedim omuzlarımı silkerek. “Bana ödevimde yardım edersen yani.”

Düşünür gibi iç geçirerek birkaç saniye bekledi. “Hmm...”

“Neyi düşünüyorsun? Daha iyi bir seçenek sunmam bak.”

“Fakülteyi birincilikle bitiren bir adam duruyor karşında, sadece akşam yemeği olmaz.”

Kaşlarım daha derin çatıldığında koltuğu ona doğru çevirdim hafifçe, o pozisyonunu bozmamıştı. “Neden olmasınmış ya?”

“Olmaz, demedim. Sadece o olmaz, dedim.”

Alt dudağımı ıslatarak sabırla baktım ona. “Başka ne istiyorsun?”

Dik bakışlarımı suratının orta yerine fırlatırken bir an açılan kapının sesi konuşmamızı yarıda kesti. Başlarımız eş zamanlı gelen kişiye doğru döndüğünde oturduğum yerde ne yapmam gerektiğini kestiremeyerek sandalyeyi çevirip önüme döndüm.

“Pardon, yanlış bir zamanlama mı?” İçeri giren adam mahcup bir şekilde kapının önünde durduğunda utandığımı hissettim. Nasıl bir pozisyondaydık ki? Normaldik bence. Yoksa değil miydik? “Tek olduğunu sanmıştım...”

Araf doğrularak yanımdan uzaklaştığı sırada “Gir içeri, Doğu,” dedi dümdüz bir sesle.

Adam içeri girdiğinde adımları tereddütlü ve kaçamak bakışları meraklıydı. Üçe vurulmuş saçları ile kumral bir adamdı, genç gözüküyordu.

“Tanıştırayım, Tamay.”

Oturduğum yerden kalktım çekinceyle. Onun çevresindeki bir adamla tanışmak garipti. Adam elindeki dosyaları Araf’a doğru uzatarak gülümsedi.

“Kimdiniz?”

“Salak mısın, ulan? Karım işte.”

İsmi Doğu olan adam şoka uğramış gibi duraksadı ve aralanan dudaklarını kapatır kapatmaz birkaç adımla masanın önüne kadar geldi. Araf o saniye masanın kenarında dosyayı inceliyordu.

Doğu elini uzatarak, “Merhaba, yenge. Hiç tanımayınca çıkaramadım tabii. Düğününüze gelemedim, kusura bakma. Acele olduğundan en son duydum, küstüm de açıkçası,” dedi içten bir tavırla, elini sıktım soğuk durmak istemeyerek. Ardından yanıma indirdim elimi. “Memnun oldum, Doğu ben. Doğukan aslında ama Doğu derler. Hayırlı olsun bu arada... Daha önce tanışmak nasip olmadı. Bizimkine söyledik, bir akşam yemeği ayarlayalım falan diye ama geçiştirdi sürekli. Bir ara yapar mıyız?”

“Geçiştirdi mi?” diye sordum, anlam veremeyerek. Bakışlarım masanın kenarında ayakta dikilen adama kaysa da onun odağı tamamen dosyadaydı. Yutkunarak bakışlarımı karşımda dikilen adama çıkardım, tebessüm edebildim. “Olur tabii, yaparız.”

“E, süper o zaman...” Derin bir gülümseme vardı suratında. “Akşam da geliyorsunuz, değil mi? Benimki de soru, Araf kesin geliyor doğal olarak sen de geleceksin, yenge... Hem diğerleriyle de tanışırsın.”

Kaşlarım sertçe çatıldı. “Şey... geliriz yani,” dedim ne söyleyeceğimi bilemeyerek. “Nereyeydi ama? Aklımdan çıkmış.”

“Düğüne tabii ya,” dedi, Araf’a baktı kısa bir an. “Başka nereye olacak? Herkes orada olur akşama. Şirketin önemli yatırımcılarından birinin oğlu evleniyor, Tuğrul amcalar da orada olur. Asaf abi, karısı falan... Ha Azra da biliyor ya! Bizim arkadaşlar da orada tabii...”

Bir süre Doğu yalnızca konuştu. Ben ise her ne kadar dalgın olsam da içten bir tavırla cevap vermeye gayret ediyordum. Hazmedemediğim bir şeyler vardı hâlbuki. Hissediyordum. Bir ufacık dürtülsem ağlardım, öyle dolmuştum. İfademi sabit tutmakta zorlandığım, içimde kaynayan ağlama isteğini de körükleyen bir andaydım. Ama hiç belli etmedim. İyi haber buydu.

Doğu odadan çıktıktan sonra mesafeli bir şekilde eve gitmek istediğimi söylerken de sessiz kaldım. Ters giden bir şeyler olduğunu anlamış olması muhtemeldi. Kaşları çatıktı, fark ediyordum.

Bir ihtimal elimi tutmasını istemediğimden paltomun ceplerine sıkıştırmıştım inatla ve katta duran asansör kabinine geçerken bile sessizliği korumak konusunda da tavrım inatçıydı. O ise hâlâ sessizdi, ağzını bile açmıyordu. Akşam ailecek katılacakları bir düğün vardı ve herkesin haberi varken bana haber verme tenezzülünde bulunmuyor muydu? Azra’nın dün akşam bahsettiği elbise işi düğün içindi belli ki. Yazgı da gidiyordu, Tuğrul amca da, Araf da...

Alt dudağımı dişlerim arasına sıkıştırıp yutkundum. İnanılmaz derecede ağrıma gitmişti yaptığı. Hala bile çenesini açmıyordu. Belki de gelmemi istemediğindendi.

“Tamay,” dediğinde çenemi sıkarak ifademi bozmadan gözlerimi çatık kaşları aşağısından alev alev bakan gözlerine çevirdim. “Ne oluyor?”

“Bir şey olduğu yok,” dedim dümdüz bir sesle.

“Yalan söyleme bana.”

“Arkadaşının düğünü varmış,” diyebildim bu kez, kalbim çarpılır gibi köşeye sıkışmıştı. “Gidecek misin?”

Bir an, bakışları belli belirsiz kısıldığında asansör de durmuştu. Garip bir bakışma geçti aramızda, kapılar aralandı ve sinirden ağrısı daha da yoğunlaşan bileğimle yavaş adımlar atmaya başladım.

“Gideceğiz,” dedi arkamdan, yutkunsam da durmadım. “Birlikte.”

Alayla güldüm. “Bana haber vermeden birlikte gideceğimizi mi söylüyorsun?” diye sordum, gerildiğimi hissederek. Başımı iki yana salladım ağırca. “Ben gitmiyorum, sana iyi eğlenceler.”

Bir saniye sonra yanımdan yürüyordu. “Ne oluyor, Tamay?”

Döner kapıya gelene kadar sesimi çıkarmadım. Sabırla aldığı nefesi duysam da, dönüp de ona bakmak gibi hata da yapmadım. Ne utanmaz adamdı. Bana *birlikte gideceğiz* diyebiliyordu, en kötüsü ise bana söylemeye tenezzül dahi etmiyordu. Ne zaman haber vermeyi düşünüyordu? Hiçbir zaman. Tesadüf eseri duymuş olmasaydım planı neydi? Şu an sadece plana spontane dahil olduğumdan *gideceğiz* diyordu, o kadar.

Neden umurumdaydı ki bu kadar? Tüm aile üyeleri birlikte gidecekti çünkü ve biri de çıkıp bana haber bile vermemişti. Tamam, onlar Araf’ın söylediğini hesap etmiş olmalıydı ve tam da bu yüzden yanımdaki adamı suçlamadan edemiyordum. Birlikte gitmek zorunda değil miydik zaten? Söylememesi için sebep yoktu benim gözümde. Ailesinin gideceği yere gitmemiz gerekirdi. Sahte de olsa evliydik. Bunun hesabını tek başıma mı yapar olmuştum şimdi?

Döner kapıdan çıkar çıkmaz araba bizi karşıladığında çok sürmeden ön yolcu koltuğuna geçtim. Kapıyı çarparak kapatırken istemsizce sert çekmiş olsam da onun sesli bir nefes alması için büyük bir sebepti belli ki. Motoru çalıştırdı, klima açık olduğundan içerisi de yeterince sıcaktı.

“Tamay,” diye dedi saniyeler sonra, aramıza yığılan sessizliği bozarak. Kollarımı göğsümde birbirine bağlamış, sırtımı da geriye yaslamışken gözlerim önümdeydi. “Sana haber vermediğim için mi bu tavır?”

Histerik bir şekilde güldüm, başımı omzumun üzerinden çevirerek ona baktım. “Tavır değil bu,” dedim, öyle olsa bile. Burnumdan sert bir nefes vererek istemsizce başımı iki yöne salladım. “Akşam bu düğün, değil mi?”

“Öyle.”

Sabırımın neredeyse sınırındaydım. “Tüm herkesin bir arada olacağı bir düğünden bahsediyoruz...” Alt dudağımda dilimi gezdirirken kelimeleri ayıklamaya çalışıyordum. “Tuğrul amca orada olacak, annen orada, abin, Azra, herkes... Tamam mı? Bizi evli bilen herkesin orada beni görmek isteyeceğini akıl ediyorsun, değil mi? Aptal bir adam değilsin, bildiğini biliyorum. Öyleyse... orada olmam gerekecekken bana haber vermemendeki amaç ne olabilir? Bunun mantıklı bir açıklaması var mı?”

Gözleri yolun üzerindeydi ve kaşları az da olsa çatılmıştı. “Söyleyecektim,” dedi. “Son olanlardan sonra aklımdan çıktı sadece.”

Sinirlerim öylesine bozulmuştu ki kahkaha atacaktım şimdi. Çocuk mu kandırıyordu? Unutmuş olması muhtemel bile değildi. “Yalan söylüyorsun.”

“Ne?” Hiç hoşuna gitmemişti bu kelimeler, ifadesi buzdan bir hâl alırken gözleri üzerime uğradı. “Saçmalama, istersen.”

“Senin bir şey unutma ihtimalin sıfır falan, tamam mı?” Öyleydi. Buna emindim. “Ne düşünüp söylemedin? Bana bundan bahset.”

“Ne oluyor kızım sana?” diye sordu, gözleri bir yüzüme bir de yola çevriliyordu. “İnanmıyor gibi konuşuyorsun, bak bozuşacağız.”

“İnanmıyorum zaten,” dedim sinirle gülerek.

“Tamay,” dedi gözlerinde okunan son sabır kırıntısıyla. “Tam olarak ne için yalan söyleyeceğim? Sen asıl bunu söylesene.”

Dudaklarım bir şey söylemek için aralandı, ardından gerisin geri kapanırken boğazıma dizilen birkaç cümleyi yutmak zorunda kaldım. Ne söyleyebilirdim ki? Bana söylememesi için tek sebep beni yanında görmek istememesi olabilirdi. O kadar kalabalık bir ortama benimle birlikte girmek istemiyordu belki de. Kendimi dolduruşa getirdiğime emindim ama dün gece söylediği sözlerin karşılığında, Azra’dan duyduklarımı da hesaba katacak olursam hiç iyi şeyler de düşünmüyordum.

“Boş versene...”

“Sana yalan söylediğimi düşündüren ne? Bu zamana kadar hiç yalan söyledim mi?” diye sordu, sinirini altüst eden belki de yalnızca bu kelimeydi. Gözlerindeki kızılık dalga dalga bir öfke ile boğulmuştu, bakışlarında hiç ezbere bilmediğim bir kızgınlık geçiyordu şimdi. “Sana soru soruyorum, Tamay.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak elimin tekini saçlarımdan arasına çıkardım ve bedenime yüklenen sebepsiz stresi es geçmeye çalıştım. Saç dip-lerimi dağıtırken gözlerim yola çevrilmişti. Alınganlık mı yapıyordum? İçimde bir şeytan vardı ve fısıltısını bastıramadığım bir gündeydim. Ya onu gözümde çok büyüttüm ve unutmasına ihtimal vermiyordum ya da söylememesi için kendimce sebebi çoktan seçmiş ve onu öylece suçluyordum. Her ikisi de olabilirdi.

“Şu ana kadar hayır, tamam,” dedim ardından, elimi indirmiştim ve reddetmeden ona bakıyordum. “Ama ailemize ne kadar iyi yalan

söylediğini hesaba katacak olursak... bana neden söylemeyeceğini düşün-
neyim ki?”

“İkimiz için söyledim, sadece kendim için yapmışım gibi konuşma,”
dedi dümdüz bir şekilde. “Bana yalancı muamelesi yapamazsın.”

“Yaptığım şey bu değil, şimdi konuyu dağıtma.”

Alay eder gibi güldü. “Konuyu dağıtmak isteyen kim?” diye sordu
yüzündeki her ifade silikleşerek kaybolurken. “Konuşalım, diyorum.”

“Neden böyle bir günden haberdar etmezsin ki? Bu kadar planlı
programlı bir adam olmasan tamam, diyeceğim. Ama... En ufak bir pü-
rüzü bile düşünüyorsun, annen ve babanın yanlış anlamasına müsaade
etmemek için bile söylersin *normalde*.” Mantuğım beni hiç öteye götür-
müyordu. “Adam gelmiş bana diyor ki, *bizimkine diyorum size bir akşam
yemeğine gelelim, yengeyle tanışırız ama bir türlü kabul etmiyor!*” Hızlı ve
sesimi az da olsa yükselterek konuştuğumdan kalbim göğsümün orta ye-
rinde çarpıntıya tutulmuştu. Baskısı aşılmaz bir boyuttaydı sanki. “Bana
böyle bir şeyden bahsetmedin bile. Sonra bakıyorum bir de, tüm ailenin
olduğu... Aile dostu sayılabilecek bir adamın düğününden de haberim
yok. Herkesin var. Ama benim yok. Hepsinin ortak noktası ne peki? Söy-
leyeyim mi sana?”

Gergin çene hattına, kemikten yüzüne ve bir türlü anlamını çözeme-
diğim ifadesine baktım. “Kafanda ne kurduğunu mu?” diye sordu bir
miktar alaycı bir sesle, sesinin tonu sinirimi daha da hoplattı. Çenemi
birbirine düğümlerken onu bir karış suda bile boğabilirdim o an. “Söyle.”

“Ya da siktir et ya,” dedim sırtımı geriye yaslayıp kollarımı da birbi-
rine bağladığımda, başımı önüme çevirmiştim tereddüt etmeden.

“Ne düşündün diye sordum, Tamay.”

İnat edip çenemi açmadım. Burada soru sormaya ve anlamaya ça-
lışıyordum ama o ne yapıyordu? Önemsizmiş gibi gösteriyordu. Derdi
neydi? Ortak noktası arkadaşlarıydı ve apaçık bir şekilde onların olduğu
ortama sokmuyordu beni. Düğünümüze gelen adamları düşündüm, iş
arkadaşları olduğunu söylemişti. Aynı insanlar mıydı? Kimdi bu arka-
daşları? Neden onların olduğu ortamlara giremiyordum? Ne geçiyordu
kafasından?

“Tamay,” dedi bir kez daha, direksiyonu sağa doğru kırdığında bir
caddeye saptık. Onu umursamadım. “Konuşmadan anlaşılamayız.”

Bir an yeniden ona doğru çevirdim başımı, göz göze kaldık kısacık bir saniye. “Seninle anlaşmak isteyen kim?” diye sordum aynı onun gibi alaycı bir ifadeyle.

“Tamam, tribini eve gidince çekerim... Şu an sinirlisin.”

Bakışlarım belli belirsiz kısılrken sert bir soluk alabildim. Göğüs kafesinde savrulan kalbimin atışları öylesine hızlı ve savunmasızdı ki, birkaç kez yutkundum. Boğazımda sinirden oturan bir yumru vardı, gitmiyordu bir türlü. Dört bir yanda derin bir sessizlik daha yankı bulduğunda inatla çenemi bir kez daha açmadım. Tüm yolculuk boyunca da bir kez daha ona bakmadım. Parmağımdaki yüzüğü döndürüp durmuştum.

Araba sitenin otoparkına inerek durduğunda kapıyı açarak bedenimi dışarı attım. Kollarımı göğsümün aşağısında bağlamıştım ve kapıyı açarak yavaş hareketlerle inen adamın ters bakışlarına maruz kalmak istemeyerek topuklu botlarımla önünden geçtim. “*Ya sabır,*” diyordu bir de utanmadan.

“Asıl bana sabır,” dedim asansör kabininin önünde durduğumda kata tuşlamış, göz ucuyla onun yanıma kadar gelişini izliyordum.

Bir anlık göz göze kaldığımızdan olsa gerek daha fazla sinirlendim ve gözlerimi karşımdaki metal kapıya kaçırdım. Ayak bileğimin ağrısını bile unutmuştum. Belki de beni çocuk gibi gördüğünden kendi ortamına sokmak istemiyordu. *Olabilir miydi?* Öyle olsaydı eğer şirkete *herkes olduğunda gel,* der miydi?

Derin bir nefesle şişirdiğim yanaklarımı serbest bırakarak ofladım. Kahverengi gözlerinin üzerimdeki ağırlığı hissedebileceğim kıvamdaydı. Çenemin ucunu havaya dikerek o yokmuş gibi davranmaya çalıştım bir süre. Sabahın bir vakti asansör neden geç gelmek zorundaydı ki zaten?

“Ben merdivenle çıkıyorum,” dedim yanağımı içeriden dişlemeyi kestiğim saniye birdenbire, sırtımı ani bir hızla dönmüştüm aynı zamanda ama “Delirme,” diyerek koluma yapışan adam buna engel oldu, birkaç adımla yanına çekilmiştim.

Bedenimi kendisine doğru çevirdiğinden göz göze tam da o saniye kaldık. “Gelmiyor asansör,” dedim dik dik suratına bakıp.

“Bekleyeceğiz öyleyse, güzelim,” dedi, sabrını sınıyormuşum gibiydi. Yüzüme doğru eğildi hafifçe. “Ayağın henüz iyi değil, beş kat çıkacağını sanacak kadar kafayı yemediğini sanıyorum. Ha, yedim diyorsan... Şanslı günündesin ki kocana henüz yedirtmedin.”

Kolumu avucunun tutuşundan kurtararak dişlerimi sıktım istemsizce. Sahte ve sevimsiz bir şekilde gülümsedim. “Sen zaten yemişsin, bana ne gerek var?”

“Yemiş hâlimi bu sanıyorsan ne yazık.”

Tam o an asansör katta durdu. Dişlerimi birbirine bastırarak yüzümde tuz buz olan ifadeyle önüme döndüm ve açılan kabinden içeri girdim. Arkamdan içeri geçtiğinde dairelerimizin olduğu katı tuşlayıp bir adım gerimde aramıza mesafe koyarak dikildi. Kokusunu duyumsuyordum, dört bir yanı daha da daraltıyordu.

“Akşam seninle düğüne gelmiyorum bu arada... Haberin olsun,” dedim ona bakmadan, gözlerim karşımdaydı.

Sesli bir nefes aldığında “İyi, keyfin bilir,” dedi beni şaşırtacak sakinlikle. “Ailenle bir süre daha kalırsınız, problem yok.”

Bu bir anlamda tehdit sayılır mıydı? Ailemin karşısında rol kesmekten de yorulmuştum. Kendi dairemde olsaydım eğer onunla bu denli iletişim kurmayacak ve içimde hiçbir şeyi de büyütmeyecektim. Beni çileden çıkarıyordu bu tavırları. Bir açıklamayı bile fazla görüp rahatça konuşuyordu. Düşüncemi önemsiyor olsaydı bana çoktan mantıklı bir açıklama da yapardı, bunun farkındaydım. Belki de sınırı aşan bendim. Neden yaptıklarını içerler olmuştum ki? *Yutkundum.*

Akşam orada yalnız başına olduğunda bu duruma en çok Azra Hanım sevinirdi zaten. Bir bahane bulabilir miydim gitmemek için? Şirketteki arkadaşına bile geleceğimi söylemiştim. Geri kalanıyla o ilgilensindi, umurumda falan değildi.

Kabin durduğunda önden inerek kapıya doğru yöneldim. Bir adım gerimdeydi ve ben anahtarları çıkarmış kapı deliğine sokmuşken bir anda kapı daha kuvvetli bir şekilde açıldı. Donup kaldım.

“Baba,” dedim geri çekilerek, üzerinde montu vardı ve bir elinde de ayakkabısını tutuyordu. Kaşlarım çatıldı, gözlerine baktım. “Nereye?”

“Ekmek almaya,” dedi ayakkabılarını zemine bırakıp doğrulduğunda, bir nefes üfledi ve bize baktı. Sonra tamamen Araf’a çevrilmişti gözleri. “Hallettin mi işlerini?”

“Hallettim,” dedi Araf Altemur. “Ben alırdım, bana niye söylemedin, Cengiz amca?”

Aslında sıcak ekmek almaktı planım geri dönüş yolunda ancak unutmuştum tamamen.

“Yürüyeceğim oğlum, biraz hava alırım... Sen de gel.”

Bir kenara çekilip gözlerimin odağını yalnızca babama vermiştim. İçeriden nefis kokular geliyordu.

“Geleyim, tabii.”

Botlarımı çıkardım ayaklarımdan, bir adım atarak eşikten geçip içeri girdikten sonra gözlerimi ayakkabısını giyen babamın yanında dikilen adama çevirdim. Bakışları kısıldı hafifçe, *ne var* dercesine baktım yüzüne.

“Dışarıdan bir şey ister misin, hayatım?” diye sordu yalancı bir kibarlilikla.

Botlarım bir elimdeyken başımı omzuma doğru düşürdüm, tebessüm ettim aynı ifademi bozmadan. “Sen gel yeter,” diye ekledim onu boğmak ister gibi.

Dudakları kıvrılır gibi olduğunda birbirine bastırarak gözlerini devirdi ağırca. O sırada “Tamay! Sesini duydum... Buraya gel, çabuk!” diye seslendi annem tahminimce mutfaktan.

Bakışlarımız bir çırpıda kesildi. Botlarımı dolaba itekleyip paltomu da bedenimden sıyrarak askıya astığımda babam kapıyı arkasından çekmişti. Ayaklarıma puflarımı geçirip derin bir nefes aldım. Onun olmadığı *evinde* biraz rahat bir nefes alabilme zamanıydı. Sinirimi bozmamış olsaydı zaten rahat olduğumu söyleyebilirdim ancak şu an hislerim her şeye düşman kesilmişti ve tam da zıddına çalışıyordu.

Mutfak kapısından içeri geçtim o saniye, içerisi buz gibiydi. Annem kızartma yaptığından tüm camları açmıştı. Antalya’da da böyleydi, camı sık sık açardı ve aklım da istemsizce o zamanlara gidiyordu. Antalya’da havalar bu denli düşmediğinden soğuğu da böyle hissetmiyordum ama İstanbul’un havası hiç de öyle hissedilmeyecek gibi değildi.

“Günaydın,” dedim tezgâhta yanında durduğumda, tavaya yağ döküyordu. Başını kaldırdı ve gözlerini yüzüme çevirdi. Kaşları da aynı zamanda çatılmıştı.

“Bu yüz ne?”

“Ne var?” diye sordum anlam veremeyerek, bir elim tezgâhın köşesindeydi ve bir bacağıma vermiştim tüm ağırlığımı. “Bir şey yok...”

Gözleri yavaşça kısıldı. “Yirmi yıllık çocuğumu tanımayacak mıyım ben? Bu sıfat ne?”

“Yok bir şey, anne,” dedim bakışlarımı kaçırarak, kızartma tabağına uzandım ve patateslerden birini ağızma attım hızla. İkincisi için harekete geçtiğimde elimin üzerine vurdu annem.

“Kavga mı ettiniz siz yine?”

Omuzlarım düştü. “Anne, neden sürekli bunu sorup duruyorsun?” diye çıktım tahammül edemeyerek, kaşlarım daha sert bir ifadeyle çatılsa da onun yüzünden de benzer bir ifade vardı. “*Kavga ettiniz mi?* Evet, ettik! Evliyiz çünkü... çok normal! Her çift gibi biz de ediyoruz! Tamam mı?”

Dudakları aralandı annemin, ocağı söndürerek bir adım üzerime doğru yaklaştı. “Salak kızım ben kavga etmeyin mi diyorum?” diye sordu sinirli bir sesle. “Kavga edin! İlişkinin tuzu biberi bunlar. Böyle sağlıyorsunuz dinamizi...”

“E tamam, niye sorun eder gibi davranıyorsunuz o zaman?” diye sordum anlam veremeyerek. “Kavgasız olmaz çünkü.”

“Aptal yavrum, kavga etmişsiniz... anladık,” dedi sabırla, dudaklarını ıslatarak bağladığı sarı saçlarından fırlayan birkaç tutamı geri çekti. Göz bebeklerine sinen öfkenin sebebi bendim, biliyordum. “Kavga ediyor olmanız bile olması gerektiği gibi edeceksiniz.”

“O ne demek ya?”

“Adam dünyanın bir ucuna gidiyor, sen bir başka yere gidiyorsun ve birbirinizden haberiniz bile yok! Üstelik...” Dişlerini sıktı sinirini koruyup. “O Azra olacak kız da senin kocanın yanında, bu nasıl olabiliyor ya? Sen nasıl izin verirsin buna?”

Uludağ meselesinden bahsediyordu, çünkü mevzuydu her şey ve beni tek yakaladığı fırsatta bunu söyleyeceğini de az buçuk tahmin ediyordum, elbette.

“Ben izin falan vermedim, damadın gitmek istedi ve gitti,” dedim yutkunup. “Beni dinleseydi o zaman... Ben de gittim. Bu kadar basit.”

Bir an pot kırdığımı hissederek ifademi açık etmemeye çalıştım. Evliliğimizin sahte olduğunu sezdirmek gibi bir ahmaklık yapamazdım, annemin ne kadar dikkatli bir kadın olduğunu hesap ederken üstelik.

Annem sinirleri bozulmuş gibi dudakları arasından sert bir *hab* sesi çıkardığında dilimi dudaklarımda dolandırdım. “Kavga etseniz de o adam senin kocan, o kızın da olduğu bir yere gidiyorsa ve sen de çok tatil yapmak istiyorsan kocanla birlikte gideceksin... Ha sonra trip mi atıyorsun ya da aklını çelip barışıyor musun, o senin bileceğin iş. Anladın mı beni?”

“Anladım...”

Onu geçiştirmek için konuşmama karşılık gözleri daha da kısıldı.

“Şimdi niye kavga ettiniz?” diye sordu bu kez daha sinirli bir tavırla, içeri doğru esen rüzgârdan tüylerim ürperirken iç çekerek başımı iki yana salladım. Sessiz kalıyordum. “Allah bilir hangi saçmalık için!”

“Saçmalık falan değil!” diye çıktım sertçe. “Bana hiçbir şeyi söylemiyor! Hiçbir şeyi! Bak... akşama düğün var, söylemedi bile ya bana! Söylemedi o aşağılık damadın!” Hızla aldığım nefesin sonrasında başımı hırsıyla yavaş yavaş salladım. “Ama göreceksin o... İnat değil mi? Gitmeyeceğim işte.”

“Ne demek gitmeyeceğim?”

“Gitmiyorum, anne. Beni çağırmadı bile...”

“Şu fevri hallerin olmasa haklı olacaksın da işte...” Homurdanarak bedeninin bir kısmını tezgâha yasladı, hoşnutsuz bir ifade taşıyordu. “Sen gitme, herkes konuşsun sonra... değil mi? Biraz akıllıca düşün.”

“Konuşsunlar, anne. Bana neymiş?”

“Ah benim kafası az çalışan kızım... Sen kime çektin ya? Ben böyle değilim, daraldım yemin ederim!”

“Ya ben ne yaptım?! Her şey o-”

“Bağırma anneye!” diye kesti sözümü annem tek çırpıda, üzerime geldiğinden olduğum köşeye sinip sırtımı dik bir tavırla daha da doğrulttum. Göğsünü derin bir nefesle şişirdi, suratına ters bakışları atıyordu. “Bak... biz de babanla kavga ederdik ama bunu kimseye yansıtmazdık hiçbir zaman. Tabii şimdi kavga var, kavga var... Araf'ı tanırım, kızımı zaten tanıyorum. Bu adamın sana zararı oldu mu?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

Gevşeyen mimiklerine rahatlamayla çöken omuzları eşlik etti. “Ne diyordum? Biz de kavga ederdik ve çoğunda ben haksız olurum... ama ne yapardım biliyor musun? Babanın aklını alırdım,” dediğinde kendisi ile gurur duyuyor gibiydi. “İşleri lehine çevirmek lazım, tamam özür dilemesini de bil ama evlilikte heyecanı bu çekişmeler sağlıyor. Sen de artık evlisin... Bilmen lazım kızım, gitmem diyorsun... Ayol neden gitmeyesin? Gideceksin, yanında duracaksın ama yakın da olmayacaksın... O zaman bak gör, nasıl çıldırıyor. Sonrası basit, parmağında oynatırsın.”

Gerçek anlamda evli bile olmadığımı bilseydi çenesini açmazdı bile. Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Bizim ilişkimiz böyle değil...”

“İşte bu eksik!” diye yükseltti sesini, gözleri ıslı ıslı. “Biriniz kaç, diğeriniz de kaç... Zevki bile olmaz bunların. Kavga dediğin de zevk vermeli insana, hem de ne zevk...”

Suratımı buruşturdum hafifçe. “Sakın başka şeyler düşünüyorum deme...”

Gözlerini devirdi. “Güya evlisin, şu yüze bak,” dedi ters ters.

Avuçlarımı suratıma çıkarıp oflayarak sıvazladım yüzümü. “Anne ya...”

“Anne yası ması yok... O düğüne gidilecek, Tamay.”

“İsrar bile etmedi,” dedim öfkeyle ellerimi yüzümden indirip. Kaşlarım son derece çatıktı. “Yüzsüz müyüm ben?”

“Eğlenmeye gittiğini düşün, zaten yapacağın şey de bu,” dedi rahatça. “Bırak o da seni izlesin, gerisi çorap söküşü zaten. Güven annene.”

Tereddüt ederek baktım gözlerine. Ne olacağına inanıyordu? Evliliğimiz gerçek olsaydı mesela, bu ne işe yarayacaktı?

Başımı her iki yana sallayarak gözlerimi devirdiğim sırada dış kapı çalındı. O an kalp atışlarım beraberinde rengini göğsüme çıkarmak istercesine şiddetlendiğinde iç çekerek omzumun üzerinden kafamı geriye çevirdim ve ardından annemin iteklemesiyle mutfak kapısına doğru yürüdüm. Saniyeler içerisinde dış kapının önüne gelirken ifademi bir kapının arkasına saklamış, yalnızca düz bir duvar gibi görünüyor olmalıydım.

Kapıyı açtım. Babam elinde ekmeklerle önde, bir adım gerisinde ise ondan daha uzun boyuyla Araf Altemur dikiliyordu.

“Hava buz gibiymiş, buz,” diye girdi içeri babam, titrer gibi konuşuyordu.

Doğruca mutfağa doğru yürüdü, annem ile gülüşen seslerini dinlerken içeri giren adamın ardından kapıyı örtmüş ve tavrımı da bozmadan mutfağa ilerlemek için sırtımı geri dönmüştüm ki, bileğime sarılan avuç içi tarafından tüm yönergem şaştı.

Gözlerim irice açıldığında çekiştiren kuvvetine karşılık, “Araf, bırakır mısın?” diye mızızlanıp geri çekmeye çalışsam da avucumu bir adım önde, geniş omuzlarını gözlerimin önünde sergileyip birkaç saniye içerisinde odasına tıkılıp kapıyı da arkamızdan örtmesi gecikmemişti.

Tam karşıma geçtiğinde bileğimi ancak öyle tutuşundan kurtardım. Kaşlarım çatık, aksine kalbim ise çarpık vuruşları ile göğsüme asılıydı.

“Konuşacağız.”

“Konuşacak bir şey yok,” dedim kapıya yönelip kollarımdan yakalayarak engel oldu, bir adım ile önümü kesmişti. Şimdi daha yakındı, başımı kaldırmış ona bakıyordum.

“Düğüne geliyorsun, Tamay,” dedi doğruca, ifadesi dümdüzdü. Tek kaşımı kaldırdım ağırca, durdu. “Gel yani.”

“Gelmiyorum,” dedim kollarımı göğsümde birbirine bağlayıp. Aslında gidecektim mecburen, annem evde kalmama müsaade etmezdi de zaten. Omuzlarımı silktim umursamaz bir şekilde. “Zaten çok önemli olsaydı gelip gelmemem, haberim de olurdu, öyle değil mi?”

Çenesi gerildi, bir adım üzerime yaklaştığında gerilen bedenimi dik bir konuma getirdim. “Bizim aramızda normalde Engin vardı, hatırlatırım,” dedi kısık bir sesle, o da duyulmasını istemiyordu belli ki. “Ona haber vermeyi unuttum, olan bu. Başka bir şey arama altında.”

Neden inanmıyordum böyle olduğuna? Burnumdan sert bir nefesi içime çekerek kurumuş dudaklarımda dolaştırdım dilimi. “Uludağ’ı sayarsak üç gündür yan yanayız zaten, bana haber vermesi gereken Engin miydi? Yanımdaydın diyorum.”

“Aklımdan çıkmış diyorum, Tamay.”

“Tamam aklımdan çıkmış,” dedim başımı sallayarak. “Arkadaşlarının eve gelmek istediğini de söylemedin. Geçirtmişsin üstelik. Bu ne demek? İkisinde de ortak nokta *arkadaşların*. Umurumda olmamalı belki ama derdini anlamaya çalışıyorum, herkes bunun gerçek bir evlilik olduğuna eminken ve sen en ufak bir hata istemezken, hatayı bile geçtim ben herhangi bir *çocukluk* yaptığımda bile bana laf ederken nasıl bu konuda aldırılmaz olabildin ya? O da mı tesadüf?”

“Seni çocuk olarak falan görmüyorum, şunu tekrarlamaktan vazgeç,” dedi ilk önce suratını hafiften buruşturarak. “Akşam söylediklerimin işte tam olarak bu kısmı aptalcaydı, böyle bir şey düşünmedim. Düşünecek olsam seninle *sahte* de olsa evlenmezdim.”

İçime belli belirsiz bir rahatlama yayılsa da yeterli gelmedi o an. “Bana bunu söyleyen sensin.”

“Beni sinirlendirmiştin.”

“Sadece derdimi açtım sana ya!”

“O dert falan değil,” dedi. “Gözünde büyütüp aynı şeyleri tekrar ediyorsan ismi dert olmaz.”

Dudaklarım neredeyse bir karış açıldı, kaşlarım sertçe çatılırken “Hadi ya? Neymiş?” diye sorabildim.

“Aramız bozukken daha fazla bozulmasın, o yüzden susma hakkımı kullanıyorum,” dedi dürüst bir sesle.

“Hayır, söyleyeceksin...”

“İhtimal bile değil.”

Pes edercesine duraksadım.

“Ben onu bunu anlamam, Araf. Eğer bana bir kez daha çocukmuş muamelesi yaparsan var ya...” diye tehdit savurarak üzerine doğru yürüdüğümde tek kaşını kaldırarak yüzümü inceledi derinlemesine. “Seni boşarım, anlaşma biter.”

Alayla güldü. “Hadi ya,” dedi aynı benim gibi.

Ayağımı kaldırıp bileğine doğru geçirdim. “Ya bak, delirtme beni.”

Histerik bir nefesle alt dudaklarını ıslatarak güldü, aramızdaki mesafeyi daha aza çekerek etrafımı saran onun yoğun ateşten çemberi arasında nefes alma alanım da bir o kadar daraldı.

“Sevgili karıcığım... Daha erken haber vermediğim için özür dilerim, hayvanlığıma denk geldi,” dedi birden. “Akşam bana eşlik edersen çok onore olurum, davete icabet önemli.”

Bir an suratına bakakaldım. Sonuç olarak özür beklemediğimden ilginç bir şekilde tatlı gelmişti gözüme. *Ne aptalsın, Tamay.* Dudaklarımı birbirine bastırdım, bir adım alanından geri kaçmak istesem de bunu da yapmadım. İnatlaşır gibi mesafemizin azlığını hesaba katmadan göz kontağımızı kesmeyen ikimizdik, bir süre ona baktım.

“Özür mü bu?”

“Anlayana, evet.”

Sabır dilenir gibi baktım yüzüne.

“İyi madem,” dedim ardından tek omzumu silkerek. “Gelirim ama bir şartla.”

Dudakları kapalı bir hâlde belli belirsiz güldü, bakışları bir anlık dudaklarıma doğru eğim kazansa da bir an sonra tekrardan gözlerime çıktı.

“Ne?”

Gülümsedim. “Ödevimde bana yardım edeceksin.”

Kaşları ağır ağır kalktı. Bunu söyleyeceğimi tahmin etmiş olmalı ki şaşırmamıştı ama yine de garip bir hayranlık sezdim göz bebeklerinde. Benim içimdeki bir noktayı sarmalayan heyecanın sorumlusu da aynı ifadeydi.

Başını salladı ardından. “Kabul.”

İstediğimi yaptırmış olmanın verdiği his ile beraber gülümsedim. “Anlaştık öyleyse.”

“Anlaştık.”

“Fıstık gibi kız doğurmuşum, şu güzelliğe bak...”

Bir adım geri giderek beni tepeden tırnağa süzen anneme baktım gülererek. Son bir saattir odada saçlarıma şekil vermeye çalışıyordu, neyse ki istediğim hâlini sonunda almıştı. Birkaç saniye sonra annem canlı durması için saçlarıma sprey sıkarken ben boy aynasına doğru döndüğüm bedenime gözlerimi dikmiş, üzerimi saran kan kırmızısı elbiseyi inceliyordum.

İnce askılı, kare yaka ve göğüslerimin dolgunluğunu ortaya çıkaran bir modeldi. İçime sütyen giymemiştim modelinden dolayı. Elbise dizlerimin altına kadar inse de bir yanında yırtmacı da vardı, bedenimi sıkıca sarmıştı ve dolabımda bulabildiğim en iyi parça da buydu. Sessizce iç çektim. Araf Altemur olacak adi herif elbette kıyafetim olup olmadığını sormuştu ama *var* demiştim bir kere. Başka bir elbise giyme seçeneğim de böylece elenmişti. Saçlarımı dalgalar hâlinde sırtımdan aşağı bırakırken her iki yanından da birkaç tutam alarak zarif bir edayla tutturmuştu annem. Daha hoş görünüyordu. Dudaklarıma kırmızı bir ruj geçmiştim, gözlerimde az da olsa karanlık bir makyaj vardı. Boynumda Tuğrul amcanın düğün hediyesi olarak taktığı setlerden birinden aldığım pırlanta takılıydı. Ayaklarımdaki topuklular şimdiden rahatsız ediyordu ama bu kadar güzel durduğundan sesimi çıkarmıyordum.

Tüm gün babam ile dışarıda olan adam yaklaşık bir saat önce geri dönmüştü ve henüz doğru düzgün yüz yüze bile gelememiştik. Ben hazırlanmak için tüm eşyalarımı boş bir odaya taşıırken annem peşimden gelerek başka başka konulara atlamakla meşguldü o saniyelerde.

Biraz yüziün gülsün.

O Azra denilen kızı hiç mi sorun etmiyorsun kızım sen? Bak arada düşünüyorum, nasıl kocası ile aynı ortama sokuyor bu kız diye... Cengiz böyle bir şey yapacaktı var ya çükünden sallandırırdım adamı.

Saçını bak şöyle yapalım...

Annecim kırmızı tam senin rengin, aynı benim gibisin şu güzelliğine bak!

Hızına yetişmek çok zordu. Yine de her şeye rağmen o an yanımda olduğu için öylesine rahat ve güzel hissediyordum ki günlerce benimle kalabilmesini diler hâle gelmiştim birlikte geçirdiğimiz saatler sonrasında.

Bir ara anneme, “Ablam aradı mı?” diye sormuştum, işte tam da o an tüm neşesi bir balon gibi söndüğünde içten içe tarifi zor bir pişmanlık hissetmiştim.

“Doğum yapmıştır şimdiye kadar, ben aradım ama açmadı...”

Üzülmesinden korkarak üstelememiştim de. Sonra daha hızlı bir şekilde konuyu değiştirip daha farklı şeylerden bahsetmiştim. Yazın planladıkları tatile kadar gelmişti mevzu, en yakın olabilecek tarihte Kalkan’a gelip uzun uzun kalmamızı istiyordu ama mümkünatı da yoktu. Ne kadar kalabilirdim? Belki doğum günümde gidip Derin’i de çağırır, biraz kafa dağıtırdım.

Kapı tıklatıldı birden, eş zamanlı olarak gözlerim duvar saatine doğru kaydı. Saat, 20.15’i gösteriyordu.

Annem koşar adımlarla kapıyı açtığında avuç içlerimi elbisemin üzerine silerek kurutup titrek bir soluk aldım. Tüm kaslarım nedensizce gerilmişti, sırtımı zorlukla geri çevirerek aralanan kapının gerisinde duran adama kaldırdım bakışlarımı.

“Tamay,” dedi, anneme kısa bir baş selamı vererek. Ardından kızıl kahve gözleri daha koyu bir parlıtyla gözlerime çevrildi. Bedenimi baştan aşağı gözleri ile talan etmeden hemen önce, “Hazır mısın?” diye sordu.

Uzun umaklarımı etime geçirerek başımı sallayabildim. Beni derinlemesine incelerken diken üzerinde hissetmekten öte, daha başka hisler de ekiyordu içimde bir yerlere. Omuzlarımı daha da dikleştirmeliydim belki de... Nasıl durmalıydım ya da gülümsemeli miydim... Aklımda bin bir türlü soru işareti uçuşurken göğsümü derin bir nefesle şişirerek yanına doğru yürüdüm. Üzerinde siyah bir takım vardı, siyah bir gömlek giymişti ve üstten düğmeleri açıktı. İnanılmaz yakışıklı görünüyordu. Parmak uçlarıma kadar inen karıncalanmayı bir köşeden sıvışarak odayı terk eden annem daha da artırdı. Şimdi oda bir o kadar daha dar, bir o kadar da onunla çevrelenmiş gibi üzerime üzerime geliyordu.

“Hazırım,” dedim boğazımı hafifçe temizledikten sonra, saçlarımı geriye itekleyip gözlerinden içeri bakarken. “Gidebiliriz.”

“Gelmemen konusuna tam şu anda daha ılımlı bakıyorum,” dedi dümdüz bir sesle. “Hiç ısrarcı değilim, hatta çok memnun olurum.”

“Ha-ha-ha,” dedim sahte bir gülüşle, ona küçümser bir bakış fırlatıp. Tek omzumu aldırılmaz bir tavırla silktim. “Bu gece herkes güzelliğini konuşacak, üzgünüm.”

“Ben de çok üzgünüm,” dedi. “Ayağının sakat olduğunu söyleriz, gel-meyebilirsin.”

Ciddi miydi?

Kaşlarım belli belirsiz çatıldı. “Ayağım gayet iyi, tüm gün masajlar mı dersin, kremler mi dersin... Annem akşam daha rahat hareket edebilmem için elinden geleni yaptı anlayacağın.”

Sert ve sesli sayılabilecek bir nefes çekti içine. Saçlarımı omzumun gerisine doğru attım.

“Niye huysuzsun?” diye sordum, topukludan dolayı boy farkımız daha azdı.

“Gidelim biz en iyisi,” dedi bir elini belime sarıp aniden hareket et-meye zorlayarak, dengem şaştığından ayağım takılacak gibi olunca yakı-nımda duran göğsüne doğru elimi çıkarıp durdurdum onu. Başımı ona doğru kaldırıp dik dik baktım gözlerine.

“Biraz kibar olabilirsin bence,” dedim bel boşluğumdaki elini alıp parmaklarımı parmaklarına geçirdiğimde. Kaşlarımla ellerimizi işaret ettim. “Mesela yani...”

Güldü yavaşça, koridorun ışığı açık olmasa da odadan sürüklenen loş aydınlık görebilmem için yeterli bir alan sağlıyordu. Parmaklarımı daha güçlü kavradı, kalbimin ortasında bir kasırga beraberinde çıktı. “Mesela yani?”

Her ne kadar mimiklerime sahip çıkıp dudaklarımı ifadesiz tutmaya çalışsam da ayarlarımı bozmuştu resmen ve yarın bir arada olacağımız son gün olduğundan daha farklı hissediyordum. Mesela, bir kez daha böyle hem iyi hem de kötü anlaşılamayacaktık büyük bir olasılıkla. Aramıza Engin girecekti, biz ailesi gelmediği müddetçe yine görüşmeyecektik. Kalkan’a gidene kadar böyle devam edeceğine emindim. Kalkan’da aynı duvarlara toslayacaktım; yine ayağıma çelme takılmış da bir türlü düş-tüğüm yerden kalkamayacakmış gibi hissedecektim, şimdi de olduğu gibi.

“Gidelim artık,” dedim bakışlarımı kaçırarak önüme döndüğümde.

Annem ve babam bu akşam için birlikte akşam yemeğine çıkacak-lardı, evde tek kalmak yerine böyle bir plan yaptıkları için daha rahat his-sediyordum en azından. Üzerime paltomu geçirip onları öptükten sonra kapıya çıktığımda Araf ayakkabılarını giymiş yanıma yürüyordu. Ve hiç gerek olmasa da elimi tutmuştu, gerek olmadığını bilmeme rağmen ben de ses etmemiştim. Bulunduğumuz katta kamera bile yoktu, tüm

katlarda olup bizim kattakini söktüren kocamın tek derdi ayrı evlere girdiğimizin bilinmemesini istemesiydi ve işte bu denli detaycı düşünen bir adamın böylesine bir geceyi bana söylemeyi unutmuş olabilmesi akıl işi gibi de gelmiyordu.

Asansör otoparka inip durduğunda birlikte açılan kabinden çıktık ve yan yana arabaya kadar arkamızda sürüklediğimiz bir sessizliğin beraberrinde yürüdük. Bir elimde tuttuğum çantaya stresle baskı uyguluyordum istemsizce.

Ön yolcu kapısına kadar bırakmadı elimi, ardından kapımı bile açtı. İşte bu yeni bir şok dalgasıydı.

“Gözlerim yaşardı,” dedim gülerek içeri geçtiğimde, hâlâ kapıyı üstten tutarak oturmamı bekliyordu. Bakışları kısılırken boynunu küçük bir açıyla bir yana eğdi.

“Kibar bir adam istemiyor muydun?” diye sordu meydan okur gibi bir ifadeyle. “Hay hay.”

“Mağarana bu gecelik veda mı ediyorsun?” Sırtıyordum. “Gece on ikide eski hâline mi döneceksin?”

“Çenenin kapatmanı öneriyorum, sevgili karıcığım. Hâlâ sabırlı bir adam değilim çünkü.”

Güldüm, uzanarak kapıyı tutarken, “Sadece şaka, şaka,” dedim son anda *a’ları* uzatarak.

Kapıyı yüzüme sertçe kapattı. Gözlerimi hafiften devirerek sırtımı geriye yasladım ve saniyeler içerisinde şoför koltuğuna geçen adamın motoru çalıştırıp park alanından çıkışını izledim. Isıtıcıyı açmış, üzerindeki paltoyu da çıkarıp arka koltuğa bırakmıştı. Siteden çıkana kadar süren sessizlik arasında çantamın içerisine iteklediğim telefonumu çıkararak mesajları kontrol etmeye başladım.

Gözde:

Yarın dersten önce gel bir şeyler içeriz

Sana anlatacak çok şeyim var

Büyük ihtimalle kızlarla alakalıydı. Bir diğerine baktım.

Derin:

NE GIYDİĞİNİ BANA AT

HEMEN TAMAY

Gülerek ayna fotoğraflarımdan birini ve annemin beni çektiklerinden birkaçını da arka arkaya gönderdim hızla. Kurumuş dudaklarımı ıslatıp birbirine bastırırken onun gözlerini üzerimde hissediyordum.

Derin:

OHAAA

ŞAKA MISIN KIZIM SEN

SEDA TEYZE YAPMIŞ YAPACAĞINI

SENİ DOĞURARAKTAN YANİ

FISTIK GİBİSİN

BAK BİR ŞEYLER DAHA ÇEK POST AT

TAMAM MI

O SALAK GÖRSÜN OKEY Mİ

Dudaklarımda silinmeyen bir gülümseme beraberinde gözlerimi devirerek ekranı kapattım. Sonra dönüş yapardım. O sırada Araf Altemur arabanın içerisini kısık bir sesle çevreleyen bir şarkı açmıştı. *Mabel Matiz, Sarışın*. Bir anlık ona baktım. Benim için mi açmıştı? Tesadüfen çıkmış olsa bile... Yani, buradaki tek sarışın ben olduğuma göre üstüme alınmayı hak görüyordum kendimde.

Kendiliğinden bu kırılma

Bak yazıyorum beni baştan

Her neresinden avunuyorsa bu hâlîm

Bir bakışına bin meftun

Bak yere indi deliliğim de bu firarla

Bir gülüşüne bin mahkûm

Yaklaşık yarım saat sonunda araba kocaman bir yalının önünde durduğunda etrafı merakla inceliyordum. Evlenen kişi gerçekten önemli biri olmalıydı. Derin bir nefes aldım. Sessizce arabadan inip anahtarları bir valeye teslim eden Araf, yanıma kadar gelir gelmez elimi de avuç içine çekmişti. Rüzgârın bir kısmından nasibini alan saçlarım görüş açımı doldurduğundan bir elini kaldırdı ve her bir tutamı dikkatle geriye doğru çekti.

“Teşekkür ederim,” diyebildim yalnızca, üzerinde paltosu bile yoktu. “Üşümüyor musun?”

Başını iki yana salladı. “Çok değil,” dedi, gecenin karanlığı altında daha koyu ve kendine has bir parıltı ile bakan gözleri gözlerime sabitlenmişti. “Sen bu kılıkla üşüyorsundur şimdi.”

Tek omzumu silktilim. “Hiç de öyle değil,” dedim burun kıvrarak. “Ayrıca, üşümüş olsaydım bile bu kadar güzel olmak için fedakârlık yaptığımı söyledim.”

“Dünyanı kurtarmış sanki anasını satayım, şu hâle bak... Tebrikler, Tamay Altemur, kocanızı bu gece de akıldan noksan bıraktığınız için.”

Homurtusuna karşılık birden kahkaha attığımda başım da hafiften geriye düşmüştü. Aynı saniye dudaklarının kıvrıldığını gördüm, gülümsememi bastıramasam da dudaklarımı birbirine bastırmayı başardım birkaç saniye.

“Seni akıldan noksan mı bırakıyorum yani?” diye sordum ardından.

Başını belli belirsiz iki yana salladı. *Bir miktar*, der gibiydi. “Şöyle düşün,” dedi nefes vererek bir adım daha yaklaştığında, neden içeri geçemediğimize dair en ufak bir fikrim yoktu. Karşılıklı durmuş, bir elimi tutarken öylece konuşuyorduk ve bu an nedensizce huzurlu da hissettiriyordu. “Sinirlenince, gözüm pek bir şey görmez. Mantık kısa devre yapar, akıldan noksanlaşmak bu. Sebebi de açık.”

“Benim yani?” Kaşlarımı kaldırdım inanmaz gibi. “Seni nasıl sinirlendirdim, pardon?”

“Mesela her ne kadar sahte de olsa karımın bu kadar güzel olmuşken çok daha dikkat çekmesi sinirlerimi bozuyor ama gel gör ki kibar bir adamım,” dedi sahte bir kibarlıkla. Yanaklarım rüzgârın durup durup çarpmasından değil de sözlerinin etkisiyle kızardı. *Güzel ve dikkat çekici*. Yani, Tamay Altemur.

Bakışlarımı etrafımıza kaçırıp kaçamak bir şekilde bakındım hızla, gerçekten kocam gibi davranıyordu ve garip bir şekilde kendimi yumruklama isteğimin önüne geçemeyeceğim kadar da hoşuma gidiyordu. Bir adamın ilgisi, basit bir adam değil, bu adamın ilgisi... Sadece yaşıma veriyordum bu hislerimi.

“Bazen dağ ayısı gibi konuşuyorsun,” dedim istemsizce. “Mesela... Güzel bir şey mi söyledin anlamıyorum ama dağ ayısı olduğun kısmı muhakkak anlıyorum.”

Dudakları daha derin bir kıvrım taşıdı, dilini alt dudağında dolaştırıp, “Güzel bir şey söyledim,” dedi tereddüt etmeden, sesindeki karizmatik

ton kalbimin altına döşenen sahipsiz mayınlar gibiydi ve her an patlayacak kuvvetteydiler. “Anlaman gereken de bu.”

“Daha açık söylersen anlarım,” dedim tek kaşımı havalandırıp bir an olsun gözlerimi gözlerinden çekmeden. *Flörtleşiyor muyduk yoksa bana mı öyle geliyordu?*

Kafamın dört bir yanında yanıp sönen kırmızı sirenlerin gürültüsü dahi mantığıma ulaşmadı. Sanırım bu gece akıldan noksan olup kısa devre yapan bir mantıkla devam etmek benim de görevimdi. Aylardır kocam olan adamla utanmazca flört etmenin tek bir mantıklı yanı da yoktu çünkü. O da bunun farkında olmalıydı.

Bir anda “Araf!” diye yükselen bir ses olduğum yeri bana hatırlatıp saniyelik de olsa kurduğumuz o atmosferi hızlıca dağıtırken yutkunarak bakışlarımı omzunun gerisine kaçırdım.

Yazgı, Asaf ve Azra birkaç metre ileride durmuş bizi izliyorlardı. Belki de bu kadar yakın olmanın kötü bir yanı yoktu, en azından gerçekten evli gibiydik ve kandırmamız gereken insanlar için biçilmez kaftandı. Asaf birkaç adımla yanıma doğru yaklaşırken Yazgı da ona eşlik ediyordu, üzerinde zümrüt yeşili saten bir elbise vardı ve siyah kürkü ardından görünüyordu. Azra yerinden kıpırdamadan bizi izlerken Yazgı ile sarılarak selamlaştığımız sırada Araf’ın elini ancak o zaman bırakmıştım.

“Çok güzel olmuşsun,” dedi Yazgı içten bir sesle, iki elimi tutarak bir adım geriledi ve beni baştan ayağa inceledi derince. “Kırmızı senin rengin, Tamay! O kadar güzel olmuşsun ki...”

Silinmek istemeyen tebessüm dudaklarımda daha da büyüdü. Yazgı’nın bana karşı tavrı ve bu kadar içten yaklaşması kendimi daha özel, aynı zamanda da güzel hissettiriyordu. Birlikte merdivenlere doğru yürüdüğümüz saniye bir yanında da Azra ilerliyordu. Çenesini bir an olsun açmamıştı ve çok da memnundum bu durumdan. Merdivenleri bitirip çift kanatlı kapıdan geçtikten sonra üzerimdeki paltoyu çıkarıp görevlilerden birine teslim ederken Yazgı birden, “Fotoğraf çekilelim mi ya? Ay baksana Tamay, şu köşe çok güzel,” dediğinde saçlarımı omuzlarımın gerisine atıyordum. Bir an işaret ettiği yöne çevirdim gözlerimi, arkasında tablolar olan boş bir alandı.

“Olur...”

“Azra, bizi çeksene,” dedi bu kez Yazgı telefonunu çatık kaşları aşağısından bizi izleyen kızın eline tutuşturarak. “Çift olarak çekilelim ilkin.”

Bir an sözlerine karşılık içime farklı boyutta bir şaşkınlık düştü. Azra'ya bunu neden yapıyordu? *Çift olarak...* Sesimi çıkarmadım, her ne olursa olsun Azra'nın bana söylediklerini ve hâlâ sürmekte olan düşmanlığını yok sayamazdım. Bir noktada ona acıyor gibi olsam da benim bile isteye yaptığım hiçbir şey yoktu. Çift fotoğrafı isteyen Yazgı'ydı.

Araf yanıma geçtiğinde bir eli bel boşluğuma asılmış, sırtımı da göğsüne çekmişti. Yakındık ve ben de elimi belimde varlığını belli eden elinin üzerine koyduğumda daha samimi hissediyordum. Asaf ve Yazgı hemen yanımdaydı. Azra suratsız ifadesiyle birkaç poz daha çektikten sonra Araf Altemur yeniden elimi avucu arasına çekerek parmaklarımızı iç içe geçirdi. Azra için yapmadığını biliyordum bunu, yalnız olsak da yapmaya başlamıştı ve garip bir şekilde alışmıştım buna. Neredeyse üç gündür her fırsatta elimi tutuyordu, yabancılık çekmiyordum artık verdiği hisse. Öte yandan neden bunu yaptığımı da sorgulamıyordum, o da sorgulamıyordu belki de. Sanki olması gereken buydu. Ya da oynadığımız role çok daha fazla kapılmıştık bu kez.

Düğünün olduğu mekân oldukça büyük ve şatafatlıydı. Gelin ve damat henüz gelmediğinden olsa gerek etrafı dingin bir müzik kaplamıştı. İhtişam doluydu içine girdiğimiz alan. Aslında yalının dış cephesi bile ön gösterimi gibiydi. İçeri girer girmez ise üzerimize çevrilen bakışlar da cabasıydı, gergince bir elimi koluna doğru götürdüm.

"Tuğrul amcalar gelmedi mi?" diye sordum ona doğru yaklaşarak, başımı kaldırıp yüzüne baktım sessizce. Gözleri çoktan üzerimdeydi.

"Onlar bizden çok daha önce geldiler, babamın ne kadar dakik olduğunu öğrenmen gerek," dediğinde bir yeri işaret etti. Bakışlarım doğruca o alana kayarken gözlerim masanın başında dikilen çifti buldu. Tuğrul amca ve Bihter teyze... Yan yana yürüyerek diğer masaların arasından sıyrıldık ve bize ayırılan köşeye vardığımızda gülümseyerek beni kolları arasına çeken adama karşılık verdim.

"Güzel kızlarım benim," dedi Tuğrul amca sırayla hepimize sarılırken, bir garson kadeh dolu tepsiyle masaya gelerek her birini yerleştirdi masanın üzerine.

"Ne kadar güzel olmuşsunuz," dedi Bihter teyze, lacivert bir abiye geçirmişti bedenine ve saçları da topuzdu. Bu gece o da fazla özenli görünüyordu, aslında her zaman olduğundan biraz daha özenliydi.

Bir dakika sonra Araf yanımdayken yüksek taburelere oturmuştuk. Azra karşımızda kadehini yudumluyor, Asaf ve Yazgı gülüşüyordu.

Onların her saniyesi böyleydi sanırım. Annemin söylediği gibi her ilişkide kavga oluyordu ama kontrolü elinde tutabilen biri olması lazımdı galiba. Yazgı mıydı bunu sağlayan? Bana neydi ki? Herkesin ilişkisi kendisineydi. Ama benim bir ilişkim yoktu, işin komik olan yanı ise kesinlikle buydu.

Bir anlığında gözlerim etrafı turlamaya başladığı sırada garsonlardan birine denk düştü bakışlarım. Tanıdık ve bu sebepten ilk görüşte anında tanımıştım. Şaşkınca aralanan dudaklarımı birbirine bastırarak yutkundum ve başımı yanımdaki adama doğru kaldırdım. O görmüş müydü? Serkan'ın garsonlar arasında olduğunu fark ettiğini hiç sanmıyordum. Aylar olmuştu onu görmeyeli ve böyle bir gecede görebilme ihtimalim aklımın ucundan bile geçmemişti işin aslı.

Bakışlarımı kaçırarak önüme döndüm. Onunla kurduğumuz ilişkinin arkadaşlıktan öte olacağını nasıl düşünebilirdi ki? O gece beni öpeceği gerçeği yüzüme sert bir tokat gibi çarptı bir kez daha. Ya öpmüş olsaydı? İhtimali bile gerilmeme yetiyordu. O adamı dostum olarak görürken yalnızca midemi bulandırıyor bu düşünce. Sonra bir an, Araf Altemur'un beni öptüğünü düşündüm. Dudaklarının dudaklarımı ele geçirme ihtimali, nefesini benimde hissetme dürtüsü ve bir avucu hâlâ sahiplenircesine bel boşluğuma asılıyken içimi kuşatan yangını hissedebildim.

Kirpiklerimi kırıştırarak boğazımın ortasını kaşındıran o ateşi sessizce yutabildim. Bir an sonra yeterli gelmemiş olmalı ki, önümde duran ve elimi bile sürmediğim kadehi tek dikişte bitirdim. Diğerlerinin odağı başkaydı ama pek sevgili sahte kocamın odağı belli ki üzerimdeydi.

“Lan,” dedi birden Araf, şoka girmiş gibi. Suratımı buruşturup bardağı masaya geri bırakırken başımı kaldırıp yüzüne baktım doğruca. Kaşları sertçe çatılmıştı. “Ne yapıyorsun, Tamay?”

Omuzlarımı silkerek damağıma yapışan tadın gitmesi için birkaç kez daha yutkundum. “Tadına baktım,” dedim kısık bir sesle. Kokusu burnumun dibindeydi, o da çok fazla dibimdeydi çünkü. “Hani kibar olacaktın? *Lan* ne, Allah aşkına?”

“Ulan... Sayın karım olacak hanımefendi, *shot* atar gibi içtiğinizi görünce verebileceğim en olağan tepkiyi verdim,” dedi sabırla, etrafı saran ışıktandırılmalar altında can alıcı görünüyordu esmer teni. “Neden tak diye içiyorsun?”

“Dedim ya... Merak ettim.”

“Her merak ettiğin şeyi yapıyor musun sen, Tamay?” diye sordu sertleşen sesiyle, o sırada salonu saran müzik değişti ve bir dans şarkısı çalmaya başladı.

“Genelde, evet,” dedim düşünmeden. Derin bir nefes aldım sonra. “Ne varmış?”

“Daha önce hiç içtin mi?”

“Hafif şeyler,” diye yanıtladım onu. “Neyse ne işte...”

Etrafıma bakındım, birkaç çift dans şarkısını değerlendirmek için dansa kalkmıştı. İçlerinden biri de Asaf ve Yazgı’ydı. “Beni bir dansa kaldırırsın artık,” diyerek yanımdaki adama baktım başımı kaldırarak.

Dansa kalkan diğer çiftlere kaydı gözleri, Tuğrul amca ve Bihter teyze bile ayaklanmıştı. Aynı saniye bir avucu parmaklarımın arasına sıvıştı ve parmaklarını parmaklarıma geçirerek elini bir yapboz parçası gibi elime yerleştirdiğinde başını aşağı yukarı salladı sessizce. Aslında beni geri çevirme ihtimali yoktu, biliyordum ama bir an dans etmeyi teklif edenin ben olup olmamam gerektiği konusunda kendime kızdım. O sormalıydı, ben niye öne atılıp duruyordum ki? Oyun oynuyorsak bile herkes üstüne düşeni gerektiği kadar yapmalıydı.

Diğer çiftlerin arasına girdiğimizde beni kolları arasına çekti. Başımı döndürecek bir etkiye sahipti. İki avucu belime sarılırken benim de bir elim omzundaydı, diğeri ise pazısının üzerine asılmıştı. Parmağımdaki yüzük göze sokulmak istercesine parıldıyordu ve en çok benim dikkatimi çekiyordu. Gözlerine baktım usulca. Onun gözlerinin hedefi ise bambaşkaydı; boynuma doğru indi, oradan da göğüs oluğuma kayarken sert bir soluk aldı.

“Bu elbisenin içinde nasıl rahatsın?” diye sordu bana baktığında.

“Neden olmayayım?”

“Ben çok rahatsızım.”

“Başka bir şey giyseydin o zaman,” dedim anlamazan gelerek.

Uzun kirpikleri ile çevrili gözleri gözlerimde bir süre durakladı. “Mesele... Neden yırtmacı var? Bir türlü çözemedim.”

“Annem dedi ki, bacakların çok güzel... çok yakışır.” Mantıklı bir açıklama yapar gibi ciddiydim. “Ve öyle de oldu.”

“Pek sevgili kayınvalidemi artık huzurevine yollayabiliriz,” dediğinde omzuna geçirdim elimi, güldü.

“Seni anneme diyeyim de gör...”

“Sana inanmaz,” dedi rahatça, yüzümü inceledi ardından. Son durağı dudaklarım olurken duraksadı. “Üçte ikisi açık.”

“Abartma,” dedim gözlerimi devirip. “Hem bayağı da kapalı ayrıca.”

“Kapalı falan değil, saydım... Tam iki nokta açık.”

Güler gibi oldum. “E, yani?”

“Ve renk seçimi, berbat.” Dik dik bakıyordu suratıma. “Tenine tam zıt bir renk, bu kadar gösterişli olmasını sağlayan da bu.”

“E, yani?” diye sordum yeniden, bu kez i’leri uzatarak.

Bir o yana bir bu yana ağır ağır salınırken bir elimi tutarak beni etrafımda çevirdi ve aynı saniyelerde bedenimi de inceledi.

“Ebesini yani,” dedi beni taklit ederek, dudaklarımı birbirine bastırduğımda kaşları çatılsa da beni yeniden kolları arasına aldı. Bu kıskançlığını hâlâ normal mi saymalıyım? “Ayrıca, tek bir soru soracağım. İhtimal vermiyorum ama kafamda oturması şart.”

Kaşlarım daha da çatılırken başımı hafiften geri çekip ifadesine baktım. “Neymiş?”

“İhtimal vermiyorum ama,” diye yineledi sözlerini gözleri kısılırken. “İçinde sütyen olmama ihtimali nedir?”

Birden olduğum yerde duraksadığımda omzuna bir kez daha geçirdim avucumu. “Ya Araf!” diye soludum kısık bir sesle, utançtan ölecektim. “Tabii ki yok, aptal! Bununla onu mu giyeceğim bir de? Destekli bu.”

“Ne?” Duraksar gibi oldu. Aralanan dudakları, ifadesi kahkaha atma istediğimi tetiklese de şoka girdiğimden sadece onu dövmek istiyordum. Gözleri birden aşağı kayıp kontrol etmek isteyeceği sırada elimi hızla kirli sakallarla çevrili çenesine koyup gözlerimizi ayırmadım.

“Sanırım akıldan noksanlığını anladım,” dedim, müzik değiştiğinden çatık kaşları altından baktığım adamın eline yapışıp peşimden çekişti-rerek masaya yeniden götürdüm.

“Çok saçma, kızım,” dedi eski yerimize geçtiğimizde, önündeki kadehe uzanan oydu bu kez. Bir yudum aldı, bana baktı. “Bu kimin tasarımı?”

Derin bir nefes alarak gözlerimi devirdim. “Bak, sana bir şey söyleyeceğim,” dedim sır verir gibi. İçtiğim bir kadehten olsa gerek daha gevşemiş ve rahat hissediyordum. Ona bakıyordum doğruca.

Şimdi odağı değişmiş gibiydi. “Ne?”

“Ödevi yarın yapmaya başlamamız gerek,” dedim aklıma gelenle. “Benim okulum var, senin işin... Ne zamanları müsait oluyorsun?”

“Bu mu önemli şey?”

“Önemli işte!”

“Dersin kaçta bitiyor?”

“Öğleden sonra boşum ama sen şirkettesin...”

“Engin seni alıp yanıma getirir,” dedi dudaklarını ıslatarak. “Neymiş şu ödevin, bir bakarız.”

Yarın yeniden şirkete mi gidecektim yani? İçime yerleşerek dağ olan heyecanla başımı yavaş yavaş salladım. Kısa süre sonra damat ve gelin hoş bir şarkı eşliğinde içeri girdiğinde atmosfer aniden değişti. Herkesin gözü onlara çevrilmişti ve benim de öyle. O sırada Araf'ın yanına bir adam gelerek kulağına eğildi, bir şeyler söylediğinde kaşları çatılmış ve son derece dikkatle adama odaklanmıştı. Bir süredir belimden ayrılmayan eli de o an bağını keserek geri çekildi.

“Hemen geliyorum,” dedi yüksek sestten dolayı kulağıma eğilerek, ona bakarak başımı sallayıp onay verdim.

Yaklaşık beş dakika sonra Yazgı tuvalete gideceğini söylediğinde elime telefonumu da alarak peşine takıldım. Yan yana ilerlerken Yazgı çocukların huysuzluk edip etmediğini öğrenmek için bakıcıya mesaj atıyordu. Kapıyı açıp içeri girdiğimizde bir kadın ellerini yıkayarak dışarı çıktı çok geçmeden, ayna karşısına geçerek üstüme çekidüzen verdim ben de. Gerçekten göz alıcı görünüyordum. O bana bakarken ne düşünüyordu peki? *Ya da bize ne? Bu neden önemli olsun?*

Yazgı kabinden çıkıp ellerini yıkadığı sırada, “Azra ile aramız limoni,” dedi birden, duraksadım ve ayna üzerinden gözlerine baktım.

“Fark ettim aslında...” Sormam gerekir miydi? Konuyu o açıyordu. “Sebebi ne?”

Ellerini musluğun altından ayırarak suyunu silkeledi tezgâha doğru, ardından sırtını geri dönerek kâğıt havlulardan birkaçını çekip ellerinin ıslaklığını aldı.

“Dün akşam söylediklerini duyduğunu biliyorum, Tamay. İfadenden anladım ve olanlardan sonra, midemi bulandırdı davranışları,” dedi bana doğru dönüp, yüz ifadesinden de anlıyordum bunu. “Ben de evliyim ve kendimi senin yerine koyup düşününce...” Başını iki yana salladı. “Çok kötü bir durum bu, takıntılı hâlden kurtulmadığı sürece mesafe iyidir. Öyle değil mi?”

Bir an şaşırdım bu duruma. Aslında Yazgı'nın genel anlamda daha orta yol bulup kimseye karışmadan fikrini belirttiğini ve arayış herkesle iyi

tutmaya çalıştığını biliyordum. Aylardır tanıyordum onu. Hiçbir zaman bana kötü bir yaklaşımı olmamıştı, Azra'ya da iyiydi ve eğer bunu yapıyorsa, Azra başka bir şeyler daha söylemiş olmalıydı. Ama *ne?*

“Teşekkür ederim,” diyebilirdim ne söyleyeceğimi bilemeyerek. “Dün... söylediklerini duydum. Çok umursamamaya çalışıyorum ama...” Sesli bir nefes alarak yutkundum. Başımı iki yana salladım. “Çok zor. Sözleri ağırımaya gidiyor, bakışları bile... Huzursuz ediyor beni.”

Kafasını aşağı yukarı ağırdan salladı. Birkaç adım üzerime gelerek bir elini kaldırdı, omzuma sarılarak sıvazladı içten bir şekilde. “Sen canını sıkma, o da hatasının farkına varır...” diye mırıldandı. “Aslında, hayatına birini alsa bir uğraşı olurdu ama yok, bu kız uslanmaz gibi takmış kafasına Araf'ı.” Sinirleri bozulmuş gibi gergince güldü. “Gerçekten beni bile delirtti. Ama ben senin yanımdayım, ablan olarak gör istersen beni. Nasıl rahat edersen.”

Ablam olarak... Sebepsizce gözlerim dolduğundan yutkunabildim. Kısacık sarıldım ardından, geri çekildiğimde “Ne söyledi sana?” diye sordum merakımı yenemeyerek. “Çileden çıkaracak başka bir şey olmuş olmalı... Söyler misin?”

Tereddüt içerisinde baktı gözlerime. Başını iki yana salladı. “İnan, bilmesen daha iyi,” dedi, bir koluma girdiğinde kapıyı açarak beni de yanında ilerlemeye zorladı ve koridorda yürümeye başladık.

“Böyle yaptığın için daha çok merak ediyorum,” dedim gözlerimi profilinden ayırmadan, kaşlarım da çatıktı.

“Zırvaladı durdu işte, ağladı falan... Değişik şeyler düşünüyor işte, Tamay,” dedi göz göze geldiğimizde, kalbim sinirden seğirircesine çarpıyordu. Kalabalığa yeniden karışmadan önce bir anlığına yakın bir masaya servis yapan Serkan'a takıldı gözlerim, tam da o an göz göze geldik. Hareketleri kesildi, karşısındaki kişiye gülümsese de gözleri gözlerim ile bağını kesmemişti.

Bakışlarımı kaçırdım sessizce. Masaya geri döndüğümde Azra'nın da ortalıkta olmadığını fark ederek çevreme bakındım, yeni evli çift ise dans ediyordu. Araf Altemur neredeydi ayrıca?

Kollarımı göğsümde birbirine bağladım. Gözlerim etrafı turluyordu, Azra'nın da görünmemesi tesadüf müydü? Sonra bir an ileride, girişten içeri doğru yönelen Araf'ı gördüm; yanında üç adam, iki kadın vardı ve Azra da onlarla bir aradaydı. Birlikte miydiler? Azra'nın o ortama kendisini zorla da olsa ortak ettirebileceğinin gayet farkındaydım ama bu

farkındalık bozulan sinirlerimi onarmıyordu. Dişlerimi sıkıca birbirine bastırdım ve sandalyemi Tuğrul amcaya yaklaştırdım sessizce.

“Tuğrul babacım,” dedim bilerek, bana doğru döndü hemen.

“Söyle kızım.”

“Araf’ın yanındakiler kim?”

Gözleri işaret ettiğim alana yöneldi. “Ha, onlar mı? Arkadaşları... Yanlarındaki de sevgilileri falandır.”

Kaşlarım havalandı ama ifademi korudum. Demek arkadaşları bu adamlardı. “Arkadaşları,” dedim tekrar ederek. “Azra tanıyor mu bu arkadaşlarını?”

“Tanıyor, tabii,” dedi başını sallayarak bana bakarken. “Araf’ın çevresinden ayrılmıyordu, o bir şekilde herkesi tanır.”

Sert bir nefes alarak sırtımı dikleştirdim. Bir masada durmuş arkadaşları ile konuşan adamı radarıma aldım, beni onlarla tanıştırmayacak mıydı sahi? Azra bile onlarla bir aradaydı. *Ne önemi vardı?* Zaten boşanacaktık. Benim arkadaşlarım da onu tanımıyordu. Evli olduğumu bile bilmiyorlardı ki!

Bir an sinirle yerimden doğrularak bakışlarımı o taraftan ayırdım. Masa boş olduğundan boğazımın kuruluşunu giderecek bir şeyler bulamayacağımın bilinciyle en yakın garsona doğru ilerledim. Serkan olsa da önemli değildi gözümde. Tepsiden bir kadehi aldığımda şaşkın yüzüne baktım dik dik.

“Ne var?” diye sordum kendime engel olamadan.

Dudaklarını ıslatarak derin bir nefes aldı. Kadehi başıma diktiğimde, “Yavaş ol,” dedi, kaşlarım çatılmıştı. Göz göze geldik saniyeler hızla akarken. Arka kısımda, bir köşedeydik ve davetlilerin görüş açısında olsak da daha duvar kenarında olduğundan göz önünde değildik en azından. “Hiç selam da vermiyorsun...”

“Son olanlardan sonra mı?” Alayla suratına bakarken boğazımdan aşağı indirdiğim kadehteki tüm sıvıyı suratımı ekşiterek tepsiye bıraktım ardından. “Bunlar bayağı sertmiş,” diye ekledim ardından gözlerinden içeri bakarak. Üzerinde siyah yelekli üniforma benzeri bir takım vardı, tüm garsonlar tek tip giyinmişti.

“Onlar başkalarına aitti çünkü,” dedi gülerek, başını ağırca iki yana sallamıştı. “Bu arada, Tamay...” Bedeninin tamamını bana doğru çevirdi. “Özür dilerim, üstünden aylar geçti ama... Evleneceğini bilerek sana öyle

yaklaşmamam gerekirdi. Düğünde yanına geldiğimde sıcaklığına samimiyetimi anlamamış olabilirsin diye tekrar özür dilemek istedim.”

Sertçe yutkundum. “Ne olursa olsun... Artık eskisi gibi olmamız mümkün değil,” dedim net bir sesle, tepsideki diğer kadehe uzanacağım sırada tepsiyi geri çekti. “Ver şunu, Serkan.”

“Eskisi gibi olamayacağımızın farkındayım,” dedi gergince. “En azından seni görüp özrümü dilediğim için içim daha rahat.” Bir adım geri giderek tepsiyi uzaklaştırdı yeniden. “Derdin ne senin? Sarhoş mu olmak istiyorsun? Yemin ederim magazinlere çıkıp rezil olursun, benden söylemesi.”

“İnan, umurumda değil.”

Hâlbuki umurumda olmalıydı. Arkadaşlarımdan bile böyle öğrenme olasılığı artardı, tüm yalanlarım ortaya serilirdi. Ama bir sebepten bu fikir bile beni daha hafifletecekmiş gibi hissettirmişti. Benim söylemeye cesaretim yoktu, pat diye serilirse omuzlarımdaki yükten kurtulmuş olurum böylece. Ama kulağa o kadar da harika bir düşünce gibi de gelmemişti.

“Kocan mı sinirlendirdi seni?” Gözlerini yavaşça devirerek sesli bir nefes aldığı sırada tepsideki kadehi de kaparak zaferle gülümsedim. *Bak gördün mü, nasıl aldım ama?* Der gibi bakıyordum suratına. “Bak başımı yakacaksın, kaçıyorum ben...”

Bir kadehi daha bitirdiğim sırada Serkan konuşmaya devam ediyordu. Gözlerim kocam olacak ahmağın olduğu tarafa kaydı bir saniye sonra, çatık kaşları aşağısından etrafı turladığını fark edebildim. Beni mi arıyordu acaba?

“Ha, bu arada,” dedi Serkan, gözlerinin profilimde olduğunu hissediyordum. “Yazın sizin oralara gelsem sıkıntı eder misin? Gelecekseniz gelmeyeyim. Araf Altemur’un gözüne daha fazla batmak istemem.”

Ve yeniden batmıştı. Araf’ın gözleri aradığını bulmuş gibi olduğumuz yere kaydıığında kaşları daha sert çatıldı, çenesinde dalgalanan ışıkların sert yüz hatları boyunca geçerek ifadesini karanlıklara boğduğunu ancak görebildim. Bitirdiğim kadehi tepsiye koydum ve duruşumu bozmadan ölümcül bakışlarla baktım gözlerine. Alt dudağını ruhsuz bir gülüşle yaladığında yanında konuşan adamlara hiçbir şey söylemeden üzerime doğru adımlamaya başladı. O andan itibaren kalbim adrenaline daha yüksek bir hızla atıyordu. Serkan fark eder etmez küfür savurup tüymüştü bile yanımdan.

Kollarımı önümde birleştirip çenemi havaya diktim. Alev alan gözleri de umurumda değildi tek bir an bile. Tam karşıma geçtiğinde başımı döndürecek kadar hızlıydı, ya da beni çarpan alkol olmalıydı.

“O piç burada mıydı? Ne zamandır?” diye sordu, ifadesini kontrol altında tutabilirdi ama gözleri daha ilk anda onu ele veriyordu. Sinirli, çokça da öfkeliydi. “Onun yanında ne işin var senin, Tamay?”

“Garsonlardan biriymiş,” dedim yalan söylemeden. “Tasadüfen gördüm, gitti zaten.”

Sinirleri bozulmuş gibi güldüğünde dişlerini de birbirine bastırdı. Kanimda dolaşan alkolün çarpıcı etkisinden kaynaklı, midem kaynıyordu. Tenim de cayır cayırdı ayrıca.

“Bu, onun yanında olmanı açıklamaz.”

Suratımı buruşturdum tekrardan. “Sana ne ya?” diye sordum sinirlerim daha da bozulduğunda. “Gitsene sen.”

Bir adım geriye gitmek istedim dengemi kaybeder gibi olunca dirseğimden yakaladı çevik bir hamleyle.

“Ne demek bana ne?” diye sordu dişleri arasından, kaşları daha keskin bir çatılma yaşıyordu. “Sarhoş mu oldun bir de? Sen...”

“Seni ilgilendirmiyor,” dedim aldırış etmeden. Kalbimin kırıldığını hissediyordum. “Git yanımdan.”

Unutmuştum bile ben şirkette olanları ama bu gece hissettiklerimin ölçüşür bir yanını bulamıyordum. Dirseğimi çekiştirdim hızla, hava almalıydım belki de. Henüz kafam yerindeyken biraz kendime gelmem şarttı.

Sırtımı ona dönerek yanından geçmek istediğimde sabırla bir nefes daha aldı ve elini belime yerleştirerek beni de beraberinde çıkışa yönlendirdi. Bizi izleme olasılıklarına karşılık çıtımı çıkarmadan izin verdim. Görünürde belli olan tek şey bozulan moralim olmalıydı, içkinin anında tesiri altına aldığı yoktu insanı. Salondan çıkar çıkmaz elini üzerimden itekledim, avuçlarımı yüzüme çıkarıp tenimi sıvazlarken içim tepetaklak olmuştu. Ayrıca o aptal Azra'nın Yazgi'ya ne söylemiş olabileceğini de deli gibi merak ediyordum.

“Pislik,” diye fısıldadım istemsizce, Azra'ya karşıydı bu kelime. Araf Altemur bileğimi yakaladığı saniye dengem yeniden bozuldu. “Araf! Bırak beni!”

Birden başka bir koridora sapuk, nereye çekiştirdiğini bilmediğimden daha fazla öfkelendiğimi hissediyordum. Farkında mıydı bunun? Nefret

ediyordum bu durumdan. Alt dudağımı ısırarak kalbimde sayısız hızla atan nabzımın boğazıma kadar çarptığını hissettim. Bir odanın önünde durduğumuz saniye kapıyı açtı, bedenimi kendisi ile beraber içeri çekerek arkamızdan kapattı.

“Derdin ne senin?” diye sordum buz gibi bir sesle. “Ne oluyor? Geç şuradan.”

Bana engel oldu. “O adamın seni öpmeye kalkıştığını biliyorsun, değil mi?” diye sordu ardından, üzerime doğru yaklaşarak. “Buna rağmen bakıyorum karım yine onun yanında!”

“Aylar öncesinden bahsediyorsun,” dedim sinirlerim iyice bozulurken. “Kapanmış gitmiş bir mevzu, özür diledi zaten benden.”

Dudakları arasından alaycı ya da sinirli bir soluk çıktı. “Özür diledi, bitti gitti yani! Bu kadar? Bu mu?!”

“Evet,” dedim başımı sallayarak, girdiğimiz odaya yalnızca loş ışık hâkimdi. Damat odası falan mıydı acaba? “Bizim aramızda böyle mevzuların önemi yok. Sadakat önemli... O kadar. Yoksa Azra manyağının da yanında olmaması gerekirdi mesela. Değil mi? Serkan da aynı mantıkla karşıma çıktı ve şu an yok.”

“İkisi aynı şey bile değil.”

“Değil, evet!” diye bağırdım tahammülsüz bir sesle, yüzüne doğru. Nabzım sıra sıra boğazıma dizilmişti. “Tek bir şeyi merak ediyorum, tamam mı? Dürüst ol.”

Kaşları çatıldı. “Ben zaten dürüstüm, bana yalancı muamelesi yapıp durma, Tamay. Delirtme beni.”

Burnumdan sert bir soluk verdim. Nasıl sormam gerektiğinin hesabını da yapamıyordum. Ardı ardına yutkundum. Kafamın içerisi puslanırken duygusal anlamda ne denli kötü olduğumu görmesini istemediğimden sustum. Aylardır kocam olan adamın birkaç gündür yörüngesinden çıkmadığım için bu kadar etkilenmeyi de hazmedemiyordum. Yutkunarak kapıya doğru harekete geçtim. “Çekil şuradan... Gitmek istiyorum.”

“Sorunu bekliyorum,” dedi çenesinde bir kas seğirdiğinde. “Sor.”

“Vazgeçtim.”

“Sor, dedim sana!”

“Siktir git!”

“Tamay!”

Yanından geçmek istedim tekrardan. Kolumdan yakalayıp sırtımı kapıya yasladığında dişlerimi daha fazla sıkıp gözlerine baktım. Bir avucu

yanımdaki boşluğa yaslandı, yüzüme doğru eğilmişti ve ben başımın arkasını kapıya o kadar sert yaslıyordum ki kafama saplanan ağrının sebebi de bu baskıydı. “Kıskanç bir adam olduğumu biliyorsun, değil mi?” diye sordu bir fısıltıyla. “O adamla seni gördüğümde sinirden gözümün döndüğünü de tahmin ediyorsundur.”

“Umurumda değil.”

“Umurunda olsun öyleyse,” dedi sert bir solukta. “Ben yanıma, senin aksine kimseyi yaklaştırmıyorum. Seni düşünüp.”

Sinirden sesli bir gülüş yuvarlandı aramıza doğru. *Azra ne oluyor o zaman?*

“Eminim öyledir ya... Boş versene.” Hırsımı ve öfkemi yenemiyordum. “Beni ilgilendiren bir şey yok,” dedim bir elimi koluna yaslayıp onu iteklemek isterken, izin vermedi. Pes edercesine sırtımı geriye yasladım. “Ve benim hayatımda, seni de ilgilendiren bir şey yok.”

“Tam olarak seni ilgilendiriyor, Tamay,” dedi gözlerini bir anlığına yumarak açtığı anda, dişlerimi sıkırmaktan çenem kaskatı kesilmişti.

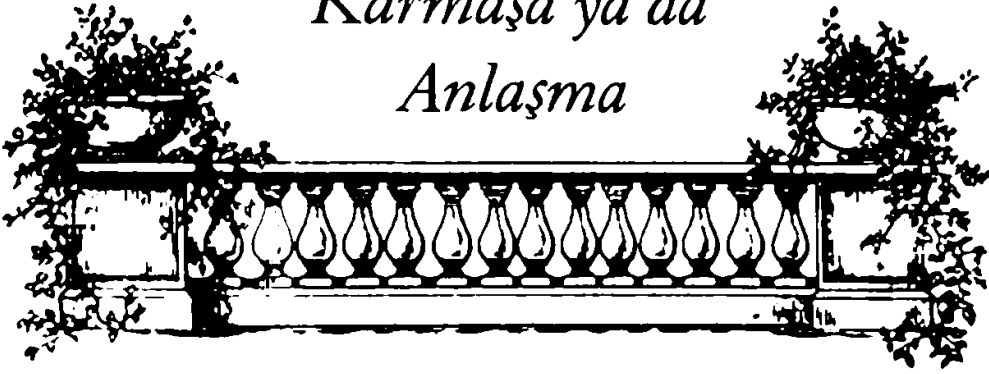
“Sen yanındaki kadını kıskanıyorsun, farkındayım,” dedim dümdüz bir sesle. Arada bir baş dönmesi yokluyordu bedenimi. İlk andan bu yana kıskanç bir adam olduğunu zaten biliyordum. Bunun benimle alakalı özel bir yanı yoktu, arada onu sinirlendirmek eğlenceli geliyordu ama şu an hiç değildi. “Benimle alakası yok. Kim olduğunun önemi yok; senin eşin, senin sevgilin... Senin yanında olmasıyla alakası var. O yüzden bu saçma tepkini kes...”

Bedenimi kafeslediği noktadan sıyrılmak istedim, boştaki eli belime doğru kaydı ve gözlerini gözlerime dikti. “Önceden öyleydi.”

Güler gibi oldum. Alt dudağımı ıslatarak başımı iki yana salladım. “Şimdi ne?”

“Şimdi seninle alakalı,” dedi doğruca. Nefesi dudaklarıma çarpıyordu. “Sen olduğun için.”

Karmaşa ya da Anlaşma

Sen olduğun için.

Seninle alakalı.

Kimseyi bir yalana inandıramazsın, en başta ise kendini. Bir yalanı yaşamak için onlarca doğru feda edersin. Bir yalan, bir başkasını... ve o da peşinden onlarcasını getirir. Durduramazsın, *hiç duramazsın*. Gücün yetmez. İşler çığıırından çıktığında ise, geri dönülmez bir şekilde aldırırsın.

Bir sınırı olmaz çünkü.

Ona *evlenelim* dediğim günden bu yana biliyorum bunu. Bir şekilde, benim kaderimin bir parçası ondaydı; farkına vardığım şey ise şuydu: O, apaçık etkileneceğim adamlardandı. Kimse değil, o böyleydi. Benim kafamda kurguladığım herhangi biri varsa eğer, yerini tek bir boşluk bırakmadan doldurabiliyordu.

Tadını bir kez alamadığım tüm duygularımın şimdi bana korkunç geldiğini hissediyordum işte. Nefesleri dudaklarımı ısıtırken ve ben de bunu isterken... O bir yalanı söylerken, ben kendimi bu denli o yalana inandırırken çok daha yanılttı. Etkisinden kaçmak ise imkânsızdı.

Başım dönüyordu onun kuvvetinden. Yalancının tekiydi hâlbuki. Hiç söylememiş olsa bile, öyle olduğuna beni inandırırca bile... Sözleri tamamen yalandı. Başka bir anlam arayamadım altında. Kalbim körüklenmiş gibi şiddetle atıyordu göğsümün arasında, *aptal kalbim*. Kalp krizinin eşiğindeydim. Nefesi dudaklarımın arasına karışırken göz kapaklarım kapanıyor, nefesimi tuttukça bedenim güçsüz düşüyordu. Yine de dengesini yitiren aklımla ve elimden gelen son gayretle bir elimi kaldırıp onu itebildim.

“Kimi kandırıyorsun ki sen?” diye sordum dalgalı sesimle gözlerinin içine bakıp. O an bunu başarmak çok daha güçlü ama yapabildiğim için

göğsüm ferahlamıştı. Art arda yutkundum, başımı iki yana sallarken çok da kırgın hissediyordum. Çenesi gergince sertleşti, öfkem içimde daha hızlı ilerleyerek yanıp geçtiği her noktayı yakmaya başladı. Göğsünden itekledim onu, yine de kımıldamadı. “Kimi kandırıyorsun?” Dişlerimi sıkıp gözlerini yakaladım tek hamlede. “Aptal mıyım ben senin gözünde? Öyle miyim?” Titrek bir nefes aldım, alkolün etkisi kanımı sıcaklık kestirmişti. “Niye... Niye böyle yapıyorsun Araf?”

Kaşlarını daha sert çatarak yeniden avuçlarını iki yanıma yasladı ve üzerime doğru eğildi hafifçe.

“Ben çocuk muyum, Tamay?” diye sordu sakinliğinin aksine sesinde fırtınalar koptuğuna emin olacağım bir sesle. “Bunun kime karşı olup olmadığını anlayamayacak mıyım? Yanımdaki herkesi kıskanıyormuşum!”

“Daha düne kadar...” Kendimi öylesine kötü hissediyordum ki, tarifi yoktu bunun. Daha büyük yutkunmaya çalıştım, onu bile *başaramadım*. “Düne kadar... bendim çocuk olan. Öyle değilmiş... Bilmem neymiş!” Göz bebeklerimi dolduran yaşların sıcaklığını hissettim. Alkol daha etkiliydi o an, zayıf düşürüyordu. “Beni... arkadaşlarıyla bile tanıştırmadın ya. Tanıştırmadın... Şimdi sadece kandırmak için söylüyorsun bunları, bilmiyor muyum ben?”

Alt dudağımı ısırdım ağlamak istemeyerek, boğazıma oturan yumru titriyordu hâlbuki. Bana delirmişim gibi bakıyordu.

“Evli olduğunu biliyorlarmış! Bilmeseler de bir şey değişmiyor işte, bak!” Kontrol edemiyordum öfkemi, zihnimde binlercesi kırmızı alarm yanıyordu. “Bu akşam... Beni çağırmadın bile ya! Çağırmadın!”

“Unuttuğumu söyledim sana.”

“Yalan söylüyorsun,” diyebilirdim kısıp bir sesle suratına doğru, ifadesi en az benim kadar öfkeliydi. Ya da çok dahasıydı. “Beni geçiştirip durmak için... Bile isteye yaptın, itiraf et.”

“Senin arkadaşların evli olduğunu bile bilmiyorken mi?” Alaycı, daha doğrusu sinirlerini bozmuşum gibi bir tavırla güldü ve göz yanılması sanacağım sürede ifadesi ruzla buz olup ateş kesti. “Bayağı normal geldi şimdi kulağa.”

“Aynı şey bile değil!” diye bağırdım yüzüne doğru onu omzundan itekleyip. Kımıldamadı, pek tabii. “Sen... evli olduğunu bilmelerine rağmen tanıştırmadın beni. Ya sen...”

“Delirtme beni, Tamay,” dedi tek solukta. “Zıvanadan mı çıkayım istiyorsun? Aynı şey değilmiş! Ne ulan o zaman?”

“Ben uğraşamam ya seninle.”

“Ben uğraşacağım seninle, belli.”

Soğuktan buza çevrilen parmak uçlarımı omzuna bastırıp iteklemek istedim. Sakin kalmakta zorlanıyordum, tepemin tasını attırmıştı işte. “Çekil.”

“Yok ya,” dedi dalga geçer gibi, başımı bir diğer yana düşürmüş aldığı sığ nefeslerin kontrolünü sağlamaya çabalıyordum. “Öyle mi yapayım?”

“Yüzüne tokat yemek istemiyorsan evet, öyle yap,” dedim, kafamın içerisinde az önceye dair olan resimler silinmiyordu. Ona doğru çevirdim gözlerimi. “Git arkadaşlarının yanına... Problem edeceğin bir şey yok, inan. Serkan özür diledi, o kadar. Samimiyetine inanıyorum ben, tamam mı? Bu benim meselem. Sadece benim. Seni ilgilendiren *hiçbir şey* yok.”

Çenesi kemikten bir keskinlik kazanarak sertleşirken, “Yok?” diye sordu.

“Yok,” dedim tekrar ederek, aptallık etmek istemiyordum. Köşeye sinip iki güzel cümlesine tav olacak kadar aklımı kaçırmamıştım. Bana onlarcası güzel söz söylese bile istediğimin ne olduğunu ben bile bilmiyorken gardımı daha sağlama alıyordum.

Beni kısıkanıyordu. Yani? Bu benim için nasıl bir anlam ifade etmeliydi? Etmeli miydi ya da? Ne saçmalıyordum ki zaten? Bu gece bir an önce bitmeliydi. Aramızdaki her şey birer soru işaretinden ibaretti. Ailem olduğu için birlikte geçirdiğimiz günlerin sonucu muydu bu, yoksa aylardır etrafımda olup hiç yol kat edemeden öylece rol yaptığımız her seferinde mi bir şeyler atılmıştı içimde bir yerlere, bilmiyordum.

O sıralarda bile aramıza mesafe koyan oydu. Ailesinin yanına gider ya da onları onun evinde ağırlardık... Her şeyin saatler içerisinde inşa edilip bir an sonra yıkılışını seyretmek gibi bir alışkanlık edinmiştim aylardır. Ezberlemiştim, bunu ezberletmiştik birlikte. Rolünü o kadar iyi oynuyordu ki, gerçeklik algımı yitirmeme sebep olduğu her seferinde dairlerimize çekildiğimiz saniye tepetaklak kalıyordum kendi başıma. Sorunum yoktu o sıralar, alışmıştım çünkü ama şimdi... ne olsun istiyordu? Yarın sondu ve olacak olan da buydu hâlbuki. Basit birkaç etkilenmenin bir yere götüreceği yoktu bizi. İşte tam da bu nedenle beni gerçek anlamda kısıkanıyor oluşu ya da benim onu kiskanma olasılığımın bile bir değeri kalmıyordu. Her şey bitecekti, yarın eskiye dönecektik. En azından

sınırımızı bilebilirdik. Asıl soru ise şuydu: O, bir anlam ifade edebilmesi için mi söylemişti bunu?

Başımı ağır ağır iki yana salladım. Midemi karıştıran birkaç tekme gibiydi sözleri, olduğum yerde dağılmamak için ekstra çaba harcıyordum. Zorlukla kolları arasından kaçarcasına çıktığımda saniyeler içerisinde kapıyı açarak koridora çıktım. Zihnim dumanlanmaya başlamıştı bir de. Göğsümü titreten ağır bir soluk daha çektim içime. Sarhoş olma ihtimalime karşılık içeri yeniden dönmek de istemiyordum, hava almaya ihtiyacım vardı.

Saniyeler kulaklarımda uğuldarken dış kapıya doğru adımladım yavaşça, görevliden montumu aldım ve üzerime giyinmişken tam da tahmin ettiğim gibi arkamdan geldi. Aldırış etmemekte ısrarcıyım. Nefes alabilmek istiyordum.

Çift kanatlı kapıdan dışarı adım attığım ilk saniye dirseğime yapışan avuç içinin ısınısını beraberinde hissettim. Ayaklarım zemine mihlanır gibi kalakaldığında hafiften uçuk aklımla birlikte kolumu ondan kurtarmaya çalıştım ama izin vermedi.

“Nereye?”

“Hava alacağım,” dedim sertçe. “Buna da mı karışacaksın?”

Kaşları ölümcül bir ifadeyle çatıldı. “Sana karıştıyormuşum gibi konuşma.”

Birbirine kenetlediğim dişlerim arasından içime keskin bir soluk çekerken etrafa kaçamak bakışlar atarak gözlerine kaldırdım gözlerimi. Dudaklarım kupkuruydu suratıma yediğim havadan.

“Hava almak istiyorum sadece,” dedim zoraki bir nefes daha bırakıp. “Biraz... kendime gelmeliyim.” Ondan kaçmak da istiyordum. Birkaç santim geriye doğru sendeledim birden, hava buz soğuşuydu ve dermansız da bırakıyordu. Üzerime bir adım gelerek yaklaştı anında, beni daha sıkı tuttu. “Sen içeri geç... Seni beklerler.”

Kaşları daha sert çatılmıştı. “Ne güzel fikirlerin var ya öyle senin?” dedi histerik bir şekilde gülerek. Sinirleri gergindi anlayabiliyordum, benim sayemde... *Ne yapmıştım ki hâlbuki?* Gözleri kısılarak daha karanlık bir tavra büründü. “Biz en iyisi eve dönelim, etmemiz gereken bir kavga var belli ki.”

“Niye edecekmişiz ya?” diye çıktım ters ters gözlerine bakarak. “Kavga edecek neyimiz var bizim? Yarın bitiyor her şey. Aylardır yaptığımız gibi... başa döneceğiz.”

Çatık kaşları aşağısından keskince gözlerime baktığı yerden bir karanlık daha geçti. Kafasının içinden ne geçiyordu böyle baktığı zamanlarda? Keşke bilebilseydim.

“Eve gidiyoruz,” dedi sabırla tekrardan.

Bileğimi kurtarmak isteyerek avuç içerisinden çekiştirdim. İnatçı yanımla galip gelirken merdiven tırabzanına kadar geriledim hızla, ifademi bir türlü düşüremiyordum ve çok da karmaşık hissediyordum. Neden böyle yapıyordu? Neden *öyle* söylemişti? “Sen... arkadaşlarını evlendir. Ben de geleceğim beş dakikaya.”

“Ben nikâh memuru muyum, Tamay? Ya sabır, anasını satayım...” diye homurdandığı saniye ben gazı almış gibi merdiven basamaklarını inmeye başlamıştım, sert solukları omzumun gerisinden duyuluyordu ama aldırış etmekten çok daha önemli bir mesele hâline gelmişti basamakları eksiksiz inmek. Ciğerlerime doldurduğum oksijeni bile parfümü dolduruyordu ya da ben o denli alışmıştım ki genzimi yakan kokusuna, birkaç dakika öncesine kadar dibimde soluduğum o koku hâlâ durmaksızın ciğerlerime akıyordu.

Basamakları bitirdiğim sırada cadde üzerinden geçen arabalara gözlerim hızlı hızlı dokundu. Tahammülsüz, huysuz, sinirli... Şu an, her şeydim. Işıklar rahatsız edici bir şekilde gözlerimden içeri ulaştı, bir anlığına suratımı buruşturdu. O kadar içmemem gerektiği ortadaydı. Daha önce bu kadar sert olanlardan içmemiştim ve ayarsızca sarhoş olma ihtimalim de bir o kadar yüksekti. Antalya’da Derin ile birlikte az da olsa içtiğimiz zamanlar zihnimde hatırlatıyordu kendini, en çok ben etkilenirdim genelde. Oldukça berbat bir şekilde.

Basamakların tamamını iner inmez kollarımı önümde birleştirerek birkaç adım attığımda birkaç saniye etrafıma bakındım, öylece orada dikilmek istemediğimden merdivenlerin alt tarafına doğru sessizce yürüdüm. Aynı saniyelerde adım adım takipteydi beni, biliyordum. Gölgesini, varlığını, kokusunu ve ona dair her şeyi çabucak hissediyordum. Neden ondan etkilenmek bu kadar basitti ki? Kendimi öldürmek istiyordum ciddi anlamda. Azra sık sık böyle mi hissediyordu? *Ben onun karısıydım ama... sahte olanından.* Gün içerisinde onu benden daha fazla gören delicesine âşık bir kadından bahsediyorduk... *Annem haklıydı.* Buna nasıl izin vermiştim ki? Nasıl hâlâ aynı hislerin içerisinde olan bir kadınla aynı ortama girmesine, konuşma ihtimaline ya da aile yemeklerinde bir arada oluşumuza ve *en basitinden* birlikte yurt dışı

seyahatlerine çıkmalarına göz yummuştum? Berbat hissettiriyordu. Hem de öyle berbat ki...

Avuç içlerimi yüzüme çıkardım ve adımlarımı keserek yanaklarıma doldurduğum nefesi verdim usulca. Başımı ensemden vuran bir ağrı yokluyordu. Boğazıma takılan birkaç şey daha vardı ve ağlamak istiyordum o an. Hıçkırma hıçkırma. Alkolün de bir etkisi olabilirdi bu konuda ama... Aması çoktu işte. Gözlerimi sıkıca yumdum, tüm geçen ayları hafızamdan silmek de istiyordum. Son iki günü de. En önemlisi de şu ki; kalp ritmimi bozduğu dakikaların her birini kazırcasına silip atmak istiyordum.

“Tamay.”

Avuçlarıma gözlerime daha çok bastırıp sesli bir şekilde yeniden ofladım ve ardından aldığım titrek bir nefes ile birlikte dizlerimi kırarak zemine, bacaklarıma üzerine eğildim.

“Ne yapıyorsun?” diye sorduğunda çatık kaşları ve ifadesi avuçlarıma bastırduğım karanlığın altında şekil alıyordu. Sesi bile suratının aldığı şekli yansıtır gibi kulaklarımdaydı. Gıcığın tekiydi, üstelik kocamdı da. Tekrardan içli içli ofladım. “Hayırdır?”

“Hiç.”

“Ne hiç?”

“Kafamı toparlıyorum...”

“Böyle mi?”

“Hı-hı...”

Sert bir soluk aldı. “Yırtmacın açıldı, görüyorum buradan.”

Ne?

Dalga mı geçiyordu? Israrla ve sebepsiz bir inatla ona bakmadım.

“Git başımdan,” dedim yönümü biraz çevirip sırtımı ona doğru dönmek istediğimde topuklular yüzünden ayak bileğim burkulur gibi olunca birden öne doğru devrildim ve dizlerimin üzerine düşmemek için verdiğim telaşla beraber avuçlarım hızla soğuk betona yapıştı. Yine de öne doğru sendelediğimden olsa gerek bulanıklaşan aklımla dizlerim de zemine yapıştı.

Aynı saniye histerik, kısık sesli bir gülüş kulaklarımdan içeri dolduğunda sinirim beynime fırlamadan önce başımı omzumun üzerinden kaldırdım ve tam tepemde dikilen adama diktim gözlerimi.

“Gülme bana ya!” diye yükselttim sesimi, sinirim daha fazla bozulduğundan gözlerim yaşlarla dolup kirpiklerime kadar ıslatırken kaşlarımı

çatabilmiştim yalnızca. Dışarıya dökülen ifademde şekil alan duygular bu gece karmakarışık.

Bakışları belli belirsiz kısıldı, gerisinde görünen kapalı gökyüzü arkasından vurup ifadesini gizliyordu bir miktar. “Kocanı dinlemezsen böyle olur işte.”

“Kocammış...”

Elleri iki yanındaydı, alt dudağını ıslatarak başını iki yana salladığı saniye içerisinde, “Keçinin tekisin,” dedi bana doğru eğilmeden hemen önce aralamıştı dudaklarını. “Gel buraya.”

Ne olduğunu tam anlamıyla kavrayacak fırsatım olmadı. Bedenime sıyan elleri koltuk altlarımdan kuvvetli bir hamleyle yakaladığı gibi bir anda havaya kaldırınca kirpiklerim titredi. Aralık kalan dudaklarımdan dolayı nefesim boğazıma kupkuru geçiyordu, ayaklarım üzerine bastığım sırada ellerim istemsizce omuzlarına gitmişti. Saniyesinde göz göze kalınca göz pınarlarımı ısırarak yaşları da o an tekrardan hissettim. O da fark etmiş olmalı ki kaşları anlık çatıldı, elleri koltuk altlarımdan aşağı belirsizce kayarak bel boşluğuma kadar indi. Çıtımı çıkaramadım.

“Bu hâl ne?”

“Ne... Ne varmış hâlimde?” diye sordum kısık bir sesle, sesimin alt dudağımı da titretmesi cabasıydı.

Karanlıkta daha koyu bir renk serilen kahverengi gözleri yüzümün her karışına sessizce dokunmaya başladı. Bir eli yüzüme doğru yükseldi ve o âna derinden hapsoldüğümünden başımı kaldırmış aramızdaki topukluların azaltabildiği mesafeden ona bakıyordum yaşlı gözlerle.

Parmak ucu çeneme dokundu, başparmağı ve işaret parmağı arasına sıkıştırıp usulca okşadı tenimi. “Ağlayacak mısın?”

Yoğun sessizlikte burnumu çektim. “Yok...”

Ağlayacak gibiydim hâlbuki.

“Gözlerin öyle söylemiyor pek.” Başparmağı çenemin uç kısmını okşadı git gellerle. “Dizlerin mi acıdı?”

“Yok...”

“Öyleyse bana sinirlisin,” dedi fısıltı hâlindeki sesiyle. “Ben de sana sinirliyim, oradan biliyorum.”

“Benim kadar değil,” dedim istemsizce karşı çıkarak.

“Emin ol, senden daha çok.”

“Senin... bir şey bildiğin yok.”

Dudaklarının bir köşesi hafif bir sırıtmayla havalandı. “Az buçuk da sarhoş.”

Avuçlarım ceketi üzerinden omuzlarına baskı kurdu iteklemek istencesine, güçsüz olduğumdan ya da gerçek manada gitsin istemediğimden başaramadım. “İçeri git sen,” dedim. “Arkadaşlarının yanına...”

“Kızgın olduğun ortada,” dedi gözlerimden içeri uzun uzun bakarak, ifadesi ciddiyetle harlandı. “Seni onlarla tanıştırmadığım için mi bu öfke?” Bakışları kısıldı belli belirsiz. “Haksız olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Alkol hücrelerime nüfuz edip her ne kadar aklıma tutukluk yapmış olsa da, kelimelerini idrak ettiğim saniye öfkemi ateşe verdi ve alevleri tüm tenimi yaktı. “Ben miyim haksız?” diye sordum, ardından sesimin dozu istemsizce yükseldi. “Bilerek söylemedin bana... Bile isteye. Ve benim haksız?”

“Tamay-”

“Bu gece... Bu gece evliydik biz.” Buz kesen avuçlarımı omuzlarına doğru çarptım hızla. “Allah’ın belası! Benim yerime... benim yerime Azra’yı gördüler...” Doğru kelimeleri ayıklamak öylesine zordu ki. “Bunu... bunu ben yapmış olsaydım eğer... bana neler söyledin ya! Neler! Sen...”

“Senin arkadaşların evli olduğunu bile bilmiyor, Tamay,” dedi, çenesi kemikten bir mezarlık gibi örölüp birbirine geçerken yanakları da içeri göçtü. “Bir sıfır geridesin, hiç açma bu konuyu.”

“Arkadaşlarım... evli olduğumu bilseydi! Biliyor olsaydı... seni tanıştırdım ama, hayvan herif!” diye bağırdım onu itekleyerek, öfkem alev alevdi. Zerre kıınıldamadı, gözlerim delirtici bir hisle gözlerindeydi. “Sana söyledim... Beni anladığını söylemiştin! Pislik! Sen-”

Bıçak gibi kesti sözümü.

“Ben de anlaştığımızı sanıyordum mesela, öyle söyledin çünkü,” dedi dişleri arasından, yüzüme doğru hafiften eğilerek mesafemizi en aza indirdi. Merdivenin bir köşesindeki duvar dibinde, daha karanlık bir kısımda duruyorduk. “Antalya’da, seninle konuşmuştuk güya! Öyle değil mi? Şimdi arkadaşların beni başka biriyle evli sanıyor... O siktiğimin anlaşmasında böyle bir şey yoktu hâlbuki, hatırla. *Zamanla* bir şeyler değişebiliyor demek ki.”

“Mecburdum diyorum sana!”

“Kendini kandırıyorsun, Tamay,” dedi tek solukta. “En azından... Evli olduğunu söylemek yerine nişanlım var bile diyebilirdin, sevgilim deseydin ulan bana. Yalansa böyle yalanın olsaydı! Ama sen...” Durdu, sert ve sesli bir nefes aldı. “Bana *hiçmişim* gibi davrandın. Ne için? Sebebi söyle bana.”

Toparlayamadığımı, dağılan hayatıma artık bir noktada gücümün yetmediğini biliyordu. İntikam mı alıyordu benden? Sözümü tutmadığım için mi yapıyordu?

“Sana anlattım,” dedim sıklaşan nefeslerimin rotası şaşarken. “Arkadaşlarımla tanışamazdın...”

“Tanışamazdım?” Histerik, alaycı bir tavırla güldü. “Beni yanına yakıştırmadın, diyelim.”

“Ne?”

Böyle mi düşünüyordu gerçekten? Kalbimi saran damarlar sıkıştırdı göğsümü, nefes alamadım birkaç saniye; ciğerlerim öylece büzüşüp kaldı.

“Sen de beni yakıştırmadın,” diyebilirdim ardından, yüzüne bakakalarak.

“Seninkine karşılık doğru olan belki de buydu.”

Doğru olan?

Titreyen çenemi bastırdım zar zor. “İyi yapmışım...” diyebilirdim sarhoş aklımla. Hâlâ hâkim olmakta zorlandığım bir diğer şey olan gözlerimi kaplayan yaşların buğusu ardından gözlerine baktım dik dik. “Yarın bir gün boşanacağım adamlar... Tanışmalarına gerek de yok.”

İfadesi tepetaklak oldu birden. Kaşları daha da çatıldı, yüzüne düşen keskin karanlık kalbime kadar üşüştü. “Öyleyse problem edeceğin bir konu kalmadı,” dedi dümdüz bir sesle. “Senin de benim arkadaşlarımla tanışmanın zerre kıymeti yok çünkü.”

Sözlerinin her kelimesinin dudaklarından çıkış sebebi açık ve netti. Damarına bastığımı yerden tekmeliyordu sanki beni.

“Tamam, öyleyse,” dedim onun tutuşundan kurtulmak için debelenip. Israrcı avuçları şimdi bel boşluğumdaydı, çenemin ucuna sabitli eli de oradaki varlığını yitirip belime inmişti tekrardan. Dişlerimi sıktım. “Bırak, Allah’ın belası.” Burnumdan soluyordum resmen. “Benim... senin yanında olmamın da kıymeti yok. Senin benim yanımda olmanın da öyle...” Çenemi birbirine bastırdım, dişlerim bile kırılabilirdi. “Seni yakıştıramadığımdan mı? Evet... Öyle zaten.”

“Öyle demek?”

“Aynen öyle!”

Alan yaratmıyordu bana. Bacağımı hızla kaldırdım ve durdurulmaz bir hareketle bacağına geçirdim tekmemi. Sıkılı dişleri arasından sert bir küfür savurarak tutuşunu az da olsa gevşetse bile yeterli gelmedi. Bedeni bedenime yaslıydı hâlâ.

“Arabanız geldi, Araf Bey.”

Bir anlığına çatık kaşları aşağısından sinirli bir ifadeye bürünen göz bebekleri, geceye karışan adım sesleri beraberinde omzu üzerinden çevrildi ve sesin sahibine doğru yöneldi. Bakışlarım profilinde asılı kaldığından gözlerimi yumdum hızla ve başımı önüme düşürdüm. Gitmek istiyordum, üşüyordum da... İçimde bir yerlerde biriken bir şeyler de vardı hissettiğim. Öfkesini çıkarmak, bir şekilde her şeyi kusmak ya da o yük sandığım şeyden kurtulmak istiyordum. Neden böyleydi hislerim? Ağırlığı altında eziliyordum nedense, güçsüzlüğümün sebebi tükettiğim alkol müydü? Buna sığınabilir miydim?

“Eve gidiyoruz,” dediğini duydum, başımı eğdiğimden dolayı saçlarım göğüs oluğuma dokunuyordu belli belirsiz. Beni bıraksaydı keşke, gidebilseydim. Sadece ağlamak istiyordum. “Tamay.”

Başımı belli belirsiz salladım, ne söylediğine karşı algım sanki kapalıydı. Göğsümün orta yerine saplanan sızı geçmeyecekti, burun direğimi hafif hafif sızlatan türden bir kırgınlık hissediyordum. Hakkım da yoktu belki. Boşanacaktık zaten... Ne önemi vardı bu kırgınlığın?

Ardından birkaç saniye henüz geçmemişti ki bir kolu bacaklarımın altından ve diğeri de sırtımdan dolanarak ayaklarımı yerden kestiğinde idrak etmek için daha uzun bir süre tanıdım kendime. Kafamın içerisi zaten dumanlıydı, başımı döndüren hareketleri de hiç yardımcı olmuyordu.

“Araf,” dedim kısık bir sesle, başımı kaldırıp araladığım gözlerimin içerisinden yüzüne bakarken çoktan adımlamaya başlamıştı. Yanımızda yürüyen başka bir adamı da görebilmiştim göz ucuyla, aracı getiren vale olmalıydı.

“Kapıyı aç,” dedi Araf Altemur ona karşı, sonra bir kapı sesi duyuldu ve hemen ardından bedenimi koltuğa bırakmak için eğildi.

Koltuğun yumuşak döşemesine yerleştiğimde bedeninin geri çekildiğini hissettim. Sırtımı koltuğa verip yaslarırken başımı da arka kısıma basturdum ve inada ona bir an olsun değdirmedim gözlerimi. Emniyet kemerini bedenime geçirip boş haznesine taktığında sesimi çıkarmadan

yalnızca önüme sabitlemiş, öylece boşluğa bakıyordum. Sertleşen nefesi beraberinde geri çekildi, bir an sonra kapıyı kapatıp sürücü tarafına geçtiğinde kollarımı önümde birleştirmiş, ayaklarıma geçirdiğim topuklulardan da kurtulmuştum. Çok kötü hissediyordum. *Çok, çok kötü.*

Çenem usulca titredi. Üstesinden gelemediğim her ne ise illet gibiydi, gözlerimin önü yaşlarla ıslandığı sırada kapıyı örtmüş ve üzerindeki ceketini sert bir hareketle çıkarıp arka koltuğa fırlatmıştı. Arabayı çalıştırdı bir an sonra, direksiyonu kırdı ve yola çıktık.

Boğazım öyle doluydu ki, üstesinden gelemediğim her şey birer birer tıkıyordu içimi. Böyle gitmezdi. İki gün tam anlamıyla dolmamıştı bile ve ben çok daha dolmuş hissediyordum. Ne olacaktı böyle?

Kollarımı dizlerimin etrafına doladım, arabanın hızı daha da arttı. Umursamadım. Alnımı diz kapaklarıma yaslayıp yüzümü üstüne gömerken bir an ne oldu bilmiyorum, bir sızı hissettim önce ve hemen ardından gözlerimden yaşlar yanaklarıma patır patır devrilmeye başladı sessizce. Akan her damla sessizce kurur gider sanıyordum ama öyle olmadı. Sessizlik dağıldı ve iç çekerek hıçkırdım.

“Tamay?”

Çocuk gibiydim de zaten; beni de üzmüştü, kalbim de çok kırık ve dahası, sarhoştum. Ve ben, tam anlamıyla ağlak bir sarhoştum.

“Tamay,” dedi tekrardan, onu duymak istemedim. Kollarımı daha güçlü bir şekilde sıkılaştırdım, ne düşündüğü umurumda değildi. *Kıymeti yoktu.*

Bir kez daha sesli bir şekilde hıçkırdım.

Bir an sonra araba ani bir manevra aldı ve bedenimin öne doğru kaymasına engel olan kemer bile o an fazla geldi. Keşke olmasaydı da fırlasaydım bir yerden. *Salaktım biraz.* Burnumu sertçe çektim. Arabanın durduğunu hissettim, kırmızı ışık sandığımdan sessiz olup dinginleşmeye çabaladım çünkü tekerler hızla yolun üzerinden akarken seslere karışabildiğine inanıyordum ağlayışlarımın. Ya da kendimi kandırıyordum. Küçükken de böyleydin, arka koltukta oturur ve ablama sırtımı döner, ağlardım. Belki şımarıklıktan, belki de yalnızca çocukluktan... Ama hiçbirinde kalbim böylesine kırık değildi, bunu da *unutmam.*

Bir *klik* sesi yayıldı sessizliğin arasına, kan akışı kulaklarıma ısını vururken duyabildim emniyet kemerinden geldiğini. Çok geçmedi, bir saniye sonra saçlarımin üzerine uzanan elini hissettim.

“Tamay, bak bana...”

Bakmadım. Saçlarımı omuzlarımdan geriye çekmeye çalıştığımda sırtımı ona dönmek istedim yalnızca. Ciddi anlamda içimi küstürmüştü.

“Ağlama,” dediğinde yüzümü görmesini istemediğim için daha çok saklıyordum kendimi. “Tamay... Lütfen, yapma şunu.”

“Sus,” dedim titreyen sesimle, boğuk çıkıyordu ağladığımdan. Sertçe yutkundum, ona bakmadım. “Ben... seni boşayacağım zaten.”

“Tamam, boşarsın,” dedi sert bir nefes daha vererek, ardından elleri geri çekildi üzerimden.

Islak ve iç içe dolanmış kirpiklerimi zorlukla araladığım kısacık bir anda kapının açılan sesini duydum. Sonra örtüldü, kaşlarım çatıldığından ağlamam yüzümde asılı kalan yaşlar beraberinde kesildi ve ağırca başımı kaldırdım. Aynı saniye içerisinde olduğum tarafa ait kapı açıldı ve donup kalan kirpiklerimin arasındaki sırlıklam gözlerim tepemde dikilen bedenini izini sürdü. Aralık kalan dudaklarımı birbirine bastırıp burnumu sertçe çektim ve bana doğru eğilerek tüm görüş alanımı kaplayan adama baktım doğruca.

“Ağlamayı bırakacaksan... kabul, boşa beni,” dedi kapının aralık kısmında dizleri üzerine çöktüğünde. Bir elini önümdeki torpido gözünün üzerine yasladı ve odağını işgal ederek büsbütün varlığı ile kapladı. Bir diğer avuç içi koltuğun kenarına sabitlenmişti, arabayı yolun bir köşesine çektiğini fark ediyordum ve yalnızca arabaların ara sıra geçen sert teker seslerini duyuyordum.

“Beni sen ağlattın,” dedim bir koluma yanağımı silip yaşları kurulamak isteyerek, sesim içime kaçmak istercesine kısıktı. “*Kıymeti yok, dedin.*”

“*İyi yapmışım, dediğin için sinirlendim,*” dedi sakın çıkan sesiyle. “Saçmaladım... Ağlama. Bana değmez.”

Burnumu bir kez daha çektim gürültülü bir şekilde, yanaklarımı kurulamak istedim ama güçsüz düşen ellerim bir türlü harekete geçemedi. “Değmez,” dedim tekrar ederek. “Kalbimi de kırdın...”

“Özür dilerim,” dedi gözlerimin en içerisine bakarken. “Üstüne gittim, bu kadarına gerek yoktu.”

“Evet...”

“Evet,” dedi. “Boşanacağız, fazlasını konuşmak bize iyi gelmiyor.”

Boğazımın ortasından bir yarık açılmış gibi yakıcı bir his geçerken kızıl kahverengi gözleri karanlığın göbeğinde daha koyu görünüyordu. Suratına bakakaldım. Ne geçiyordu kafasının içinden? Neden böyle kırıcı

konusuyordu? Bana mı öyle geliyordu yoksa? Bacaklarımın çevresine sarılı kollarım gevşedi istemsizce.

“Boşanacağız biz,” dedim burnumuz hafifçe çekerek, ağlama isteğim tek bir an bile silinmemişti. “Öyle anlaştık.”

“Öyle.”

“Ne zaman peki?” diye sordum yutkunarak. “Ne zaman... bitecek?”

Dudakları çok kısa bir an kıvrılır gibi oldu, keyifsizdi ifadesi; başını ağırca tek hamlede salladı. “Anlaşmamıza bir madde daha ekleriz,” dedi dümdüz bir sesle. “İstediğin buysa.”

İçim daraldıkça daraldı, nefesime yetemez olduğu saniye uyuşan parmak uçlarım emniyet kemerinin tokasına ilerledi. Saniyeler içerisinde bedenimi sardığı yerden kurtararak derin bir nefes alabildiğimde ağırca kapatıp açtım gözlerimi. Burnumu çektim.

“İstediğim...” diyebilirdim boğazımın orta yerine çöken yumruyu zar zor yutkunarak bacaklarımı koltuktan aşağı kaydırırken ayaklarımı yere indirmiştim. “Sen... düşündün mü?”

Gömleğinin bileklerini dirseklerinin aşağısına kadar katlamıştı ve üstten iki düğmesi açıkken içimde bir noktayı amansız bir titreme sarıyordu.

“Düşünmedim,” dedi tekdüze bir sesle. “İki... nasıl?”

“İki ay mı?”

“Yıl.”

Kaşlarım şaşkınca havalandı, kirpiklerim kırıştı kendiliğinden. “Çok uzun.”

“Doğru ya... Senin için bitmez şimdi.” Bir köşesi histerik bir kıvrımla kayan dudakları bir an sonra düz bir çizgi hâline büründü, birbirine yaslandığı noktada kemikten çenesi daha çok sertleşti. “Kaç uygun? Üç, beş? Ay olandan.”

Rahatsızca kıpırdandım yerimden, algım yeterince açık da değildi. “Üç mü?”

“Üç?” diye sordu dudakları garip bir ifadeyle aralandığında. “Üç ay sonra? Yaz tatilinde? Bir yıl tamamen dolduğunda?”

İstemsizce tekrar yutkundum. Parmaklarım deri döşemeye saplanıp kalırken başımı usul usul iki yana sallamıştım hızla.

“Annemlerin yanında... olmaz,” dedim alt dudağımı ıslatarak. Kendiliğinden kırışan kirpiklerimle tereddüt içerisinde baktım çatık kaşları altındaki gözlerine. “Altı... olabilir.”

"Altı ay?"

Alt dudağımı dişlerimin arasına yuvarlayıp avuç içlerimi koltuğa bastırdım. Başımı salladım yalnızca, kalp atışlarım hızlı hızlı göğsüme dokuyordu.

"Tamam... Bugün 21 Nisan," dedi. "21 Ekim'de davayı açarız, bitirilir."

Bitmiş olur. Her şey, tek çırpıda. Bakışlarımı kaçırarak önüme çevirdiğim saniye yanağımı içeriden dişlerim arasına çektim, ifademi her ne kadar sabit tutmak için çabalasam da hislerim göğsümün orta yerinde oturmuyordu. Her nefes alış verişimde bile kemik gibi batmak için odaydı; ağrısı saplanmıştı daha şimdiden.

Ayağa kalktığını hissettim. Başımı çevirip de ona bakamadım hiç. Beş saniye sonra kapı örtüldü ve bir an sonra ise şoför koltuğuna yerleşen bedenini göz ucuyla takip ettim. Altı aydan bahsediyorduk. Yarın bitecek kurulu bu sahte düzen ve evime geçebilecektim. Yaz tatilinde Kalkan'a gidecek ve birkaç gün ailemizi yeniden kandırıp geri dönecektik... Aylık sonuna geldiğimizde ise 21 Ekim'i gösterecekti takvim yaprakları ve geriye kalan her şey bitecekti. Az kalmıştı. Aklımı karıştıran hiçbir şey olmayacaktı.

Arabayı yola çıkardığında beynim düzgün çalışmanın kenarından bile geçmiyordu. Sırtımı geriye yaslayıp başımı koltuğun arkasına dayadım. Sessiz ve sakindim. Bir süre üzerime çöken ağırlıktan sebep gözlerim beş saniyede bir kapanıp durduğundan dinginleşen vücudumu omuzları olduğu tarafa çevirdim bilinçsizce. Yanağımı koltuğun kenarına yaslamıştım, sabit tuttuğu ifadesine bakıyordum.

Esmer teninden kaydı bakışlarım, profilinden belirgince yumruların âdemelmesine düştü ve aracın içerisini kaplayan karanlığın önüne geçemediği boynundan kıvrılan damarlara, açık yakasından görünen belirsiz göğsüne baktım. Baktım... Baktım. Uzunca, belki de çok uzunca.

"Bu yaz, Kalkan'da... ne kadar süre kalacağız?"

Kelimelerin arasında yaşadığım duralama kafamın içerisinde geçirdiğim süre ile eş değerdirdi. Başını iki yana salladı. Suratında hüküm süren ciddiyet bir an olsun gevşememişti.

"Bilmiyorum."

"Uzun kalamaz mıyız?" diye sordum gözlerim ağırca kapanıp açılırken.

"En fazla bir hafta."

“Kısaymış...”

“Altı ay daha kısa.”

Kaşlarım belli belirsiz çatıldı. “Yedi günden mi?”

“Yedi gün...” dedi. “...altı aydan daha uzun geliyor kulağa.” Sert bir nefes aldı. “Ben erken dönerim, sen istediğin kadar kalırsın.”

Dudaklarımı yaladım, iç çektim. “O zaman... aramız kötü sanılır.”

“İşimize gelir.” Göz ucuyla bana doğru baktı sessizce. “Çok geçmeden boşanacaksak bunu onlara hissettirmeliyiz.”

“Ben...” Duraksadım, başımı yan çevirerek önüme döndüm ve gözlerimi arabanın üst kısmına diktim. “Hissettiririz.”

Sessizlik peşimizdeydi tüm yol boyunca, öyle yoğun ve rahatsız edici bir kıvamdaydı ki alışılmışın dışında hissettiriyordu. Hâlbuki geçen haftaya kadar aramızda ritmi bozulmayan, aynı sıradan döngüler olurdu. Ve bir de, Engin. Ama şimdi bir türlü ismini koyamadığım his dışında o günlere dair en ufak bir şey bulamıyordum. Vedalaşacak olmanın, bir gün onu hiç görmeyecek olmanın yaratacağı boşluğu hesap ediyordum.

Hâlbuki hiçbir matematik hesap edemez bazı anları. Bazı saniyeleri, bazı günleri, bazı anıları... Ne toplam ne eksilen bize aynı sonucu vermez.

Yedi gün, belki de altı aydan daha uzundur, Tamay.

Bilimsel değil.

Matematik yalanlar, insan ise yaşar.

“Araf,” dedim dakikalar sonra sitenin olduğu caddeye saptığını fark ederek. Gözlerim üzerine çevrilmişti. “Benim çantam yok.”

“Annemler getirir.”

“Ama ev anahtarı?” Kaşları çatıldı, bana doğru baktı. “O da yok ki...”

Annem ve babamdaydı ona ait olan bir diğer anahtar. Onlar ise geceyi henüz noktayıp eve dönmemiş olmalıydılar, biz sandığımızdan da erken ayrılmıştık yalnızca.

“Akıl mı bıraktın adamda...” Kaşları çatıldığında burnundan verdiği nefesi duydum, ardından direksiyonu kırarak geniş bir u çaktı araba. Gözleri saniyelik bir an üzerime çarptı. “Yolu geri dönemem, şansına küs.”

“Arabada bekleyelim?”

“Hiç benlik değil.”

“Doğru ya, rahatına düşkün bir adamsın.” Zihnimde can bulan görüntüler aylar öncesini gözlerimin önüne bir çırpıda çıkardığında tutamadığımı bir kıkırtı kaçtı dudaklarımın içinden. “Yine... bir otele mi

gideceğiz?” diye sordum, gözlerini hissettiğim saniye ona bakarak göz göze kalmamızı sağladığımda dudaklarımda tırmanan kıvrımı silemedim yüzümden. “Hani... Kalkan’da öyle yapmıştık.”

“Sana evlenme teklifi etmiştim.”

Yanaklarım kızardığında gülümsedim. “Hem de iki kez...”

“Belki de ısrar etmemeliydim,” dedi, gözleri camın arkasında akan yol üzerindeydi. “Ama aklıma daha iyi bir seçenek getirmedin. O zamanlar her şey basitti.”

Nefesimi tutarak ona baktım. “Pişman mı oldun?”

Omzunun üzerinden bana doğru baktı yeniden. “Eğer seni pişman ettiysem, evet, pişman oldum.”

Başımı yasladığım yerden kaldırarak çatık kaşlarım aşağısından onu izledim. “Hiç pişman olmadım,” dedim omuzlarımı düşürerek. “Güzel bir anlaşma bizim için... ama biliyor musun?”

“Neyi?”

Göğsüme derin ve sıkıntı dolu bir nefes çektim, ardından verdim. Saniyeler sırt sırta devrilirken kalbimin atışları güçsüz ama sürati soluksuzdu.

“Aramızda kalacak mı?” diye sordum başımı yeniden koltuğa yaslayıp yanağımı da döşemeye verdiğimde. “Söz mü?”

“Sarhoş musun sen?”

“Söz yani?”

O an, arabaya bindiğimiz andan bu yana ilk kez güler gibi oldu, gerçek anlamda üstelik. “Altemur sözü.”

“Sen... uzaktan bakınca, normal şartlarda...” Bir süre baktım yüzüne, çok uzun bir süre olmalıydı ki gözleri sabırsızca gözlerime çevrildi. “... tam benim tipimsin... Biliyor musun?”

Bir an, gaza asılmayı bırakmış olmalı ki arabanın hızı biraz yavaşladı ve aynı saniye başı bana doğru çevrildi. Saniyesinde gözleri gözlerimi yakalayınca mantığıma kadar ulaşmayan itirafın etki alanına hızla girdim. Yanaklarım hafiften kızardı, dudaklarımı gergince birbirine bastırıp kıvrılan dudaklarına baktım. Yüzünde böyle serseri bir sırıtma taşıdığında hiç olmadığı kadar tatlı geliyordu gözüme. Hiç olmadığı kadar da *memnun*.

“Başka söylemek istediğin bir şey var mı?” diye sorduğunda gözleri önündeydi yeniden ve gaza asıldığı yerden daha hızlı ilerliyorduk.

“Bu gece her şeyi... ama her şeyi unutacak mıyız?”

“Gerekirse hiç yaşanmamış gibi yaparız, endişe etme,” dedi, sinyal verdi ve saniyeler içerisinde bir sapağı döndük. Sokak lambalarından dökülen ışıklar yakışıklı çehresinin haritasını çıkarıyordu gözlerimin önünde.

“Bir şey söyle, bir şey söyleyeyim öyleyse...”

Güldü. “Karşılıklı olmalı yani?”

“Hı-hı...” diyebildim. “Yarın son gün... Bitecek.”

Sesli bir nefes çekti burnundan. “Öyle.”

Uzun bir süre sessiz kaldı, ben de sessizliğine ayak uydurup sustum. Alkolün bünyemdeki etkisini hissediyordum, kulaklarımda bir uğultu geziniyordu ve tenim de arabanın içerisini kaplayan ısının etkisiyle sıcaktı. Araba, dış cephesi modern yapıda tasarlanmış büyük bir otelin çift kanatlı döner kapısının önünde durduğu sırada paltomu kollarımdan çekip üzerimden sıırıyordum sıcaktan sebep.

Hareketlerim aniden kesildi. “Otelde mi kalacağız?”

“Daha iyi olur,” dedi, kapı koluna eli ulaşırken gözleri arka koltuğa fırlattığım paltoma ve açıkta kalan çıplak omuzlarıma indi. “Böyle mi çıkacaksın?”

“Sıcaktı.”

Alt dudağında gezdirdi dilini ve sessiz bir nefes alarak aşağı indi. Ardından ön taraftan yürüdü, tam kapımın olduğu tarafa geldi. Kapıyı açtığı anda mavi-yeşil gözlerim ağırca kapanıp açıldı, bir saniye ardından ellerime ayakkabılarımı tutuşturup beni de kucaklamıştı. Bir kolu bacaklarımdan altından, diğeri ise sırtımdan geçerek doğrulduğunda kolum boynuna sarıldı içgüdüyle.

“Beni neden kucağına aldın?”

“Biraz yavaşsın.”

Döner kapılara doğru yürüyordu.

“Bizi böyle... İçeri almazlar.”

“Alırlar,” dedi kendinden emin bir sesle, aldırıyor gibiydi. Bakışları gözlerime kaydı, orada öylece tutulup kaldım birkaç saniye. “Bir dostumun oteli, herkes beni tanır.”

Kaşlarını çatıldı sessizce. “Buraya sık sık mı geliyorsun?”

“Kimseyle gelmiyorum, merak ettiğin buysa,” dedi eğlenir bir sesle. “Birkaç klasik ziyaret sadece.”

“Otelde mi?”

“Otelde.”

Saniyeler içerisinde kapıdan geçmiş ve aramaya bile takılmadan içeri yönlendirilmiştik. Asansör kabinlerinin önünde durduğumuzda başım kendiliğinden omzuna doğru devrildi, kokusunun merkezine yakınlığından başımı döndüren cinsten bir andaydım şimdi.

“Bana... Bir şey söyleyecek misin?” diye sordum kısık bir sesle, gözlerimi kapatıp.

“Ne gibi?”

“Karşılık işte...”

Kısık sesli, belirsizce kulaklarımdan içeri dolan gülüşünü duydum. Asansör kabinine geçtiğimizde birkaç adım sesi daha geldi peşimizden, yine de gözlerimi açmamıştım. O da sessiz kaldı. Tahammül seviyem pek olmadığından omzuna geçirdim parmaklarımı ve başımı yasladığım yerden kaldırarak çatılı kaşlarım altındaki gözlerime profilini aldım.

“Araf,” dedim huysuzca. “Söylesene ya.”

Yazardan

Araf Altemur bir an kaslarında hissedebildiği belli belirsiz gerginlikle etrafına bakındı, iki yaşlı kadın bir birbirlerine bir de kucağında karısını taşıyan kendisine bakıyorlardı. Sabır dilenir gibi nefes aldı, düz bir çizgi hâlini alan dudaklarını ıslatarak yeniden karısına doğru çevirdi bakışlarını. Kısa bir an onun beklenti içerisindeki kızarık gözlerine takılmıştı. Her ne kadar arabada ağlamış olsa da ve saçları dağılarak birkaç asi tutamı yüzüne düşürse de felaket derecede güzeldi. Nasıl böyle görünebilirdi? Seksi, göz alıcı ve gözünün önünden ayırmak istemeyeceği kadar da kırgın... Bu onun hilesi olmalıydı.

İç i garip bir hisle dağıldı.

“Buradan inince.”

“Ne varmış burada?” diye sordu Tamay, etrafına kısık gözlerle bakarken. Bir noktada takıldı gözleri, Araf istemsizce sırtıttı. “Teyzecim... Kocam da bu adam benim, bana bir şey söyleyecekmiş. Ama utanıyor... Dinlemeyin, tamam mı?”

Kadınlar turist olduğundan hiçbir şey anlamadı. Araf'ın suratında hüküm süren tebessüm birden derinleşmek için an kolladı ama dudaklarını birbirine bastırarak buna engel oldu. “Tamay,” dedi ardından karısının kulağına doğru, nefesi tenini tarumar ediyordu. “Sus.”

“Zaten... Sen hep beni sustur,” dedi Tamay, gözleri ona çevrildiği gibi göz göze kaldılar; mesafeleri daha da azalmıştı birden. *Nedense* aklını kurcalayacak kadar hem de.

“Kadınlar yabancı,” dedi Araf. “Seni anlamayacaklar.”

Tamay’ın kaşları havalandı şaşkınca. “İngilizce mi söyleyeyim? Tamam... My aun-”

“Tamay,” diye kesti sözünü Araf bir kez daha, asansör gelmeleri gereken katta durmuştu. Araf küçük bir baş selamı vererek kucağında karısı ile beraber kabinden indiğinde kat görevlisi karşıladı onu, buradaki çalışanları bile tanırdı.

“Bana bir şey söylemeyecek misin?” diye sordu Tamay tekrardan, bir adım önlerinde yürüyen görevliden çekilen bakışları karısının çehresine düştü.

Bu gece haddinden fazla göz alıcıydı. Böyle düz bir elbiseyi aklını bulandıracak kadar güzel taşıyordu, sırtına kadar inip tam da şu an her adımda savrularak parmaklarına sürtünen sarı saçlarını da uyumlu yapmıştı ve şu ruju... Derin bir nefes ihtiyacı hissediyordu onu izledikçe. *Altı ay* diye geçirdi içinden. Dakikalar öncesine kadar öpmeyi planladığı kadın ile boşanma tarihini belirlemişlerdi. Pekâlâ, belki de en doğrusu buydu. Tamay’ın fikirlerini etkileyecek bir şeyler yapmak istemiyordu, gelecek ay yirmi birine basacaktı ve seçimlerini kendi başına yapabileceği bir hayat için seçtiği bu sahte evlilikte onun fikri daha önemli geliyordu gözüne. Araf ne istediğini gayet biliyordu ve biri bile Tamay’ın istekleri ile uyuşmuyordu.

“Araf...”

Sesli bir nefes aldı Araf Altemur. Odanın önüne geldiklerinde kapıyı açarak birkaç şey zırvalayan görevliye kulak dahi veremedi. Adam kartı hazneye takıp girişteki ışıklardan birini açtı ve kapıyı örterek gözden kayboldu. Kafasının içerisini meşgul eden binbir düşünce varken geniş odanın içerisine yürüdü ağır adımlar atarak.

“Tamam, söyleme,” dedi Tamay küskün bir tavırla, ardından kucağındaki ayakkabıları bir köşeye bırakıp innmek için hareketlendi. “Bırak...”

Araf sabırsız bir şekilde nefeslendi. Kocaman çift kişilik bir yatak görüş alanına girdiğinde karısını kucağında tutmak için ekstra çaba harcıyordu. “Tamay,” diye yükseltti sesini, çıplak bacaklarındaki eli tutuşunu sıkıştırdığında. “Bekle.”

Durduraksız geçirdiği birkaç saniyenin ardından Tamay bedenini yumuşak bir döşeme üzerinde buldu, kaşları son derece çatık ve bakışları da hırçındı. Bacaklarını kırar pozisyonda kalçaları üzerine indiğinden ayak ucunda dikilen adamı radarına çekmesi de uzun sürmedi.

Araf sert bir nefes alarak ellerini belinin iki yanına yasladı ve sırtını dönerek komodin üzerindeki gece lambasını açtı sessizce. Etrafı yeterince iyi aydınlatıldığından başka bir ışık yakmadı. Sert bir nefes vererek geri döndüğünde Tamay yatağın ucuna kadar inmiş, bacaklarını döşemeden aşağı sarkıtmış bir şekilde ona bakıyordu. Çıplak omuzlarına baktı Araf, beyaz tenine ve oradan da ince askılı elbisesi kaydığından görünen göğüslerinin dolgunluğuna... Bakışlarını boşluğa doğru kaçırdı ve gözlerini yumarak açtı ardından.

Bir saniyelik gitgide büyüyen sessizlikte parmaklarını gömleğinin düğmelerine götürdü. Tamay dikkatli bakışlarını üzerinde dolaştırıp her hareketini izlerken sessiz ve meraklıydı. Görebiliyordu bunu gözlerinden.

Üzerindeki gömleği kollarından sıyrarak aldığı anda karısının yanına bıraktı sessizce. "Üzerine bunu giy, daha rahat yatarsın."

Tamay gözlerini onun yüzünden alamıyordu. Ona birkaç kez haricinde bakmamıştı hiç, tam şu an bileğindeki saati çıkarırken bile gözleri komodindeydi. "Araf," dedi dalgalanan harflerle, beyninin bir kısmı kapatılmıştı sanki. "Neden bana bakmıyorsun?"

Araf Altemur kaşlarını belli belirsiz çatı. Saatini, cep telefonunu ve cüzdanını komodine bıraktığı sırada kulaklarından içeri dolan kelimeler anlık bir duraksama yarattı hareketlerinde. Bir saniye sonra ise karısına doğru bir adım atarak mesafelerini bir miktar azalttı.

"Üzerini değiştirebil diye."

"Bana karşılığında bir şey de söylemedin..."

Araf güldü, sarhoşluğun üzerindeki etkisini henüz çözebilmiş sayılmazdı ama tatlı olduğu ortadaydı.

"Tamay Altemur," dedi derinden bir sesle. "Sen benim hoşlanabileceğim bir kadınsın." Alt dudağını ıslattı yavaşça. "Tam anlamıyla benim tipimsin, bunu biliyor muydun?"

Tam anlamıyla benim tipim olan bir Sarıydın.

Tamay, kalp atışlarının ani bir tepkiyle hızlı hızlı göğsüne dolduğunu ve tüm bedenini baştan ayağa kuşattığını hissetti. Parmaklarını yatağın kenarına sapladı damarlarının arasına sızan heyecan dalgasıyla. Böyle mi düşünüyordu gerçekten?

“Tam anlamıyla mı?” diye sordu kısık bir sesle, göğsünün altını birbirine katan şiddetli bir kasırgaydı şimdi kelimeleri. Sertçe yutkundu. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten,” dedi Araf, bakışlarını karısının gözlerinden ayırarak telefon ekranındaki saate baktı. “Durum eşitlendiğine göre... Uyku zamanı.”

“Benim uykum yok ki...” Gözlerini sıkıca yumdu Tamay, zihnini saran pus dağılsın istiyordu ama pek başarılı olduğu söylenemezdi. “Hiç gelmedi... ama yorgunum.”

“Kıyafetini çıkar, gömleğimi giy.” Ayakkabılarını ayaklarından çıkardı Araf, bir köşeye itekledi ve elini saçları arasına göndererek diplerini çektiirdi gergince. “Sonra uykun da gelir.”

Tamay başını ağır ağır salladı. Bu gece tartışmak için yeterince efor sarf etmişti. Kalbi kırılmıştı, kalp kırmıştı ve altı ay konusunda kocası ile de anlaşmıştı. Her ne kadar her şey ağlama isteğini uyandırsa da sonuncusu boşluğu izlemeyi düşündürüyordu ona. Ve elbette öylece, uzun uzun ağlamayı... Araf Altemur sırtım dönerek banyo olduğunu tahmin edebildiği köşedeki alana yürüdüğünde omuzları kendiliğinden düştü. Belki de yapması gereken tek şey dinlenmekti. Durulmak. Üzerinden geçen duygusallıktan arınması için ayılması gerekti, ayılması için de sert bir şeylere ihtiyaç duyuyordu. Yine de ayılıp da gerçekleri sindirebilmek istediği söylenemezdi. Mesela boşanma mevzusunu... Mesela, kocasının onu yanına yakıştırmadığına inanmasını. Onun da sandığı gibi. Ama inanılır gibi gelmiyordu ondan duydukları. Onun gibi bir adamın yanında olmasını istemeyecek miydi? Nasıl bir adam olduğunun farkında mı değildi? Onun gibi birinin farkında olduğuna emindi gerçi. Tamay'ın gözünde olduğuna inandığı yer ona aksini düşündürüyordu öyleyse. Bu en kötüsüydü.

Tamay sessizce ellerini elbisenin askılarına götürdü. Fermuarını zar zor aşağı çekiştirip indirirken ağırdan hareket ettiğinin farkında da değildi. Düşünceleriydi bunun olmasını sağlayan. Onu hiç terk etmeyecek, huzursuz edici şeyler eşlik ediyordu kafasının içerisinde bir yerlere. Araf Altemur'u arkadaşlarına pekâlâ *sevgilim* diye de tanıtabilirdi. Hatta kurduğu büyük yalanlara hiç gerek kalmazdı böylece. Açıklanabilir olurdu. *Nişanlım*, derdi. Olabilir gibi geliyordu kulağa. Öyleyse neden yapmamıştı? Aklına gelmediğinden. Ama aklına gelmemesi için en gerçek sebep kocası ile o âna kadar aralarında inşa ettikleri mesafeydi.

Tepkisini kestiremediğinden onun dahil olabileceği herhangi bir yalanı söyleme fikri aklına dahi uğramamıştı. Sonra, her şey daha da kötüye gitmişti işte. Altı ay sonra boşanacaklarını ve arada geçen tatilleri sayıp da hesap edecek olursa arkadaşlarına söylemesini gerektirecek bir şey de kalmamıştı. Belirsizlikti onu yoran, artık bir şeyler daha netti ve sarhoş akıyla bile ilerisini görebiliyordu. *Sanırım.*

Elbiseyi bedeninden tepiklercesine çıkardığında titrek bir nefes aldı. Yatağın üzerindeki gömleği eline aldığı sırada Araf banyodan çıktı ve yavaş adımlar atarak odaya girdiğinde bir anlık duraksamasını sağlayan manzara ile karşı karşıya kaldı. Durdu, adımlarının önü akıl almaz bir hızla kesildiğinde komodin üzerinde yanan gece lambasının sarı ışığı altında karısını yarı çıplak gördüğü anı sindirmeye çalıştı.

“Siktir...”

Kısık sesli küfrü dudaklarından fırladığı anda sırtını geriye çevirdi. Birkaç saniye geçmemişti ki gözlerini sıkıca yumdu ama görüntü hâlâ tazeydi ve hiç silinecek gibi değildi. Sertçe yutkundu. Yatağın bir ucunda oturduğu, gecenin tamamında da ilgisini çekecek kadar tüm kıvrımlarını saran o sikten elbisenin de zeminde olduğu an ve memelerine kadar sürülen ışıktan dolayı ortaya serilen uçlarına kadar kazınmıştı zihnine. Dişlerini sıktı ve gözlerini daha sert yumdu, kan akışı kalp atışlarının hızı ile yarışıp kasıklarına kadar yol aldığı anda yalnızca bekledi bir süre. Aldığı sığ nefesleri bir türlü ciğerlerine yetiremedi. Orada öylece dikilirken gergince kasılan omuzlarını yükselten sert ve gürültülü bir nefes daha almak zorunda kaldı.

Tamay irkilir gibi başını kaldırdığında düğmelerini üstten alta ilikle-diği gömleğin sonuncusunu da geçirdi ve ağzına taşan kalp atışları arasında kirpiklerini kırıştırdı.

“Giyindim,” dedi sessizce, ayak parmaklarını zemine gömerken kocasının çıplak sırtına dikmişti karmaşa dolu gözlerini.

Araf Altemur, o bedeni cırılçıplak gördüğünün bilincindeyken karısı isterse kat kat kıyafetler giyinmiş olsun, gözü ona değdiği her an hafızası o görüntüyü önüne çıkaracaktı. Bundan kaçamazdı. Kuvvetli bir hafıza bazen lanetti. Karartı dolan bakışlarını zeminin bomboş izlerinden çekmek için toparlanmak istedi. *Çok seksiydi, siktir ki...*

“Tamam.”

Sırtını geri döndüğü saniye doğruca yatağın diğer ucuna adımladı. Karısına bakmak istemedi ama bakmasına da gerek yoktu. Oradaydı işte,

varlığı gözlerine çarparcasına orada *reva* olacağı kadar gerçek güzelliğiyle oturuyordu ve tenini kaplayan onun gömleği ile çok daha aklını bulandırıyor. Bu gecenin geçeceği yoktu, artık emindi.

Tamay çatık kaşları aşağısından izledi kocasını. Bacaklarını yatağın üzerine çıkardı ve ona doğru dönerek bağdaş kurup oturdu. Elleri bacaklarının üzerindeydi, haberi yoktu ama siyah gömleğin düğmelerini de düzgün iliklememişti. Üzerine de büyüktü zaten, içerisinde kaybolmuştu.

Araf bacaklarından indirdiği pantolonundan saniyeler içerisinde kurtuldu, bir köşeye koyarken teni sıcaktan kaşınıyordu. Ateşi artmış gibi hissediyordu. İzlendiğinin bilincindeydi ve kasıklarına yürüyen ısı da bundan sebepti. Çıplak vücudunun görüntüsü zaten karanlık bir perdede oynatılıyordu. Tüm gece, bir başkasının karısını böyle düşünme olasılığı da saatlerdir başında derin bir zonklama yaratıyordu. *Onun karısını*. Zıvanadan çıkabilirdi; dudakları arasından ıslık gibi geçen sert bir nefes çekti göğsüne. Sakinliği elden bırakmayıp yatağa çevirdi bedenini ve yatağın yorganını tutup kaldırarak arasına girdi. Israrla Tamay'a bakmıyordu. Ve bakmamasına rağmen... karşı koymak çok zordu.

“Birlikte mi uyuyacağız?”

Araf sırtını yatak başlığına yasladı ve koyulaşan kahverengi gözleri dizlerinin hizasında oturan karısına o anda kaydı. Gömleğin yalnızca üç düğmesi takılıydı ve yanlış sıradan başlamıştı. Buna zaten gerek yoktu, hafızasında tazeleniyordu görüntü. Göğüs uçlarının gömleği üzerindeki baskısına kayacak gibi oldu gözleri ama yalnızca karısının gözlerinden içeri baktı uzun uzun.

“Dün de birlikte uyuduk,” dedi dümdüz bir şekilde, gerilmişti. Kollarını önünde birbirine bağladı. “Sorun olur mu senin için?”

Başını iki yana salladı Tamay. “Olmaz,” dedi sessizce esnerken. “Anemler yarın akşam gidecek... Bu yüzden son gecemiz.”

“Öyle.”

“Uykum yok benim ama,” dedi yorgun gözleri kapanıp açılırken.

“Yatağın içine girersen gelir.” Gözleri tek bir an bile çekilmiyordu gözlerinden. “İnsan beyni bu kadar kolay kandırır, gözlerini kapatırsın ve farkına varmadan uyursun.”

“Bir şeyler söylesene bana,” dedi Tamay içindeki hissi bastıramayarak, onu duymazdan gelmeyi seçti. “Az önceki gibi...”

Dudaklarına belli belirsiz silik bir tebessüm yayıldı. “Daha fazlası yok.”

Yüz ifadesi düştü birden. “Hiç mi?”

“Belki.”

“O zaman *var* demek.”

“Belki,” dedi Araf yine gülerek.

“Bana bir şeyler anlat,” dedi ısrarla. “Söz... Unutacağım.” Güldü Tamay. “Altemur sözü.”

Araf Reha Altemur göğsünün ortasına ilerleyen sıcaklığı hissetti. Kalp atışları kontrolü her an elden bırakabilirdi, ritimsiz bir hızdaydı.

“Altemur sözü,” dedi Araf dudaklarını saran tebessüm silikçe kaybolmadan hemen önce. “Ya sonra?”

“Sonra...” Düşünmek istedi Tamay ama altı ay geçtikten ve birbirlerinden tamamen koptuktan sonrayı düşünmek sandığı kadar kolay değildi. “Sonrası... Reva’dır. Reva sözü...”

“Revadır tabii...”

Reva... Yerinde, uygun.

“Reha olur belki.” Gergince parmaklarıyla oynamaya başladı Tamay. “Senin için yani...”

Reha... Kurtuluş, ferahlık. Öyle mi olacaktı boşandıklarında?

“Olur,” dedi Araf sadece. “Öyle olur.”

“Yarından sonra... Engin mi olacak yine?” diye sordu Tamay kısık bir sesle, neden sessizdi bilmiyordu ama ortam onu dinginliğe itiyordu.

“Büyük bir ihtimalle.”

Kaşları çatıldı sertçe. “Her adımından haberdar mı olacaksın?”

“Bu kez sen de her adımından haberdar olacaksın.”

Sertçe yutkundu Tamay. Problemleri çözülmüştü işte, itiraf etmeliydi ki çözülmelerini hiç istemediğini fark ediyordu.

“Görüşmeyeceğiz yani,” dedi Tamay teyit almak isteyerek.

“Gerektiği kadar.”

“Ya ödevim?”

“Yaparız,” dedi Araf başını ağırca sallayarak. “Yarın ofise gelersin, Engin’e söylerim.”

“Hemen bitiririz.”

“Duruma göre.”

“Zaten... Akşam annemler gidecek,” diye mırıldandı Tamay. “Bihter teyzeler gelir o zaman, değil mi?”

“Yarın sabah arar öğreniriz.” Alt dudağını ısırarak dilini üzerinde gezdirdi. “Çantanı da getirirler.”

“Bir şey söyleyeceğim,” dedi Tamay, yavaşça içinde tutmaktan yorulduğu düşünce pes edercesine çıkacağı ânı kolluyordu dakikalardır. Saçlarını önünden geri çekerek kulaklarının ardına dolayıp ellerini kucasına indirdi tekrardan. Gergindi, çok daha gerildiğini hissediyordu. “Ben... Seni yanıma yakıştırmadığım için değil.”

Canını sıkıyordu bu fikir. Tamay böyle hisseden tek taraf olduğunu sandığında, Azra bu imayı yaptığında ve kafasında çok daha fazlasını kurduğunda ne denli boktan hissettirdiğini ezbere biliyordu. Aynısını hissetsin istemiyordu.

“Anladım,” dedi Araf yalnızca. “Sıkıntı değil, öyle olsa bile sıkıntı etmezdim.”

Ederdi. İçi sıkılırdı, daralırdı. Bu fikir onu zihnine öylece geçip uğrarken bile rahatsız etmişken öyle bir şey olsaydı eğer *sıkıntısı* hiç dinmezdi.

“Hiç öyle olmadı,” dedi Tamay bir kez daha, ikna olsun istiyordu. İstemsizce ona doğru kaydı, gözlerini yakından görmek ve sözlerine karşı inancını test etmek istiyordu. “İnanıyorsun değil mi bana?”

“İnanıyorum,” dedi Araf oturduğu yerden dikleşerek bir bacağını kendine doğru çektiğinde karısının gözlerine bakıyordu doğrudan. “Düşünme bunları.”

“Birbirimizin kalbini kırmayalım bir daha,” dedi Tamay, sonra sorgusuzca ve düşünmeden aralandı dudakları. “Bizimkisi dostça bir ayrılık olsun.”

Dostça.

“Olsun,” dedi Araf yorulduğunu hissederek. “Uyuyalım hadi, kendine gelirsin.”

“Araf,” dedi Tamay bir kez daha, zihnine doluşan saçmalıkları sürekli diline dolamak istiyordu. “Bana neden böyle bakıyorsun o zaman?”

Kaşları çatıldı, dizlerine değen dizlerini hissediyordu. “Nasıl?”

“Hiç öyle değilmiş gibi...”

“Sarhoşsun sadece, duygusal bakıyorsun,” dedi Araf yorganı üst kısmından yakalayarak açtı ve gözleri ile işaret etti. “Uyuman gerek. Hadi yavrum, gir içine.”

Tamay itiraz etmedi bu defa, sağır edici sessizliği kalp atışlarının boğucu sesi dolduruyordu. Saniyeler içerisinde yorganın arasına girdiğinde

soğuk çarşaf tenine değerek ürpertici bir soğukluk bıraktı bedeninde. Araf onu izliyordu dikkatle, yanındaki boşluğa yakınında olacak kadar girdiğinde üzerine yorganı örttü. Ardından sırtını dikleştirerek başlığa yaslandı, Tamay'ın gözleri de onun üzerindeydi.

“Araf.”

“Hım?”

Parmaklarını avuç içine çekerek ezdiği yorganla birlikte avucuna doğru büktü ve başını boynuna eğdi. Oturur pozisyondaydı hâlâ. Tereddüt ettiği çok şey vardı ama bu gece, istediği şey için bahane üreteceği birden fazla şey de vardı. Sarhoştur mesela, kafası yeterince çalışmıyordu. Dağılmışlar gibi hissediyordu mesela, bir kez daha bu kadar yakın da olmayacaklardı. Eski düzenlerine döneceklerdi ve sonra aylar geçecek, boşanacaklardı.

“Bir şey isteyeceğim senden,” dedi bir cesaretle, kalbi çok daha hızlı çarpıyordu göğsünde. “Bunu da unutmuş gibi yap, tamam mı?”

Kaşları çatıldı sertçe karşısındaki adamın. “Ne?”

“Yapacak mısın?”

“Ne olduğunu söyle.”

“Unutacağını söyle,” dedi Tamay, utandığını hissederek. “Bu gece olan her şey gibi.”

Sert ve sesli bir nefes aldı. Kaşlarındaki çatık ifade silinmedi, bedeninin bir kısmını karısına doğru döndü ve yakıcı bir hisle gözlerine bakmayı sürdürdü.

“Söz.”

Tamay için duyduğu tek kelime yeterli geldi. Avuçlarını yatağın yumuşak döşemesine bastırıp bedenini kaldırdı ve damağında çarpan kalp atışlarının eşliğinde dudaklarını kocasının dudaklarına bastırdı güçlü bir şekilde. Gözleri kapanmıştı beraberinde, bu hissi merak ediyordu ve dünyayı gözünden çıkaracağı kadar çarpıcı bir etkisi vardı. *Onun.*

Araf Altemur yirmi sekiz yıllık hayatında ilk kez tutulup kalacağı kadar sert bir sessizlik tarafından çepeçevre sarıldı birkaç saniye. Onu mu öpüyordu? *Siktirsindi.* Normal şartlarda ona tereddüt bile etmeden karşılık verir, olması gerektiği ve istediği gibi dudaklarına alırdı onu. Böyle kuru bir öpücük olmazdı işte o zaman. Ne unutturdu ne de onun unutmamasına izin verirdi. Tamay *unut*, demiş ve bir de söz istemişti. Tam bir ahıydı. Böyle bir halt yapacağı yoktu. Bu kadının derdi neydi? Kafasının içerisinde ne geçiriyordu? Yaşamak istediği heyecan mıydı ona bunu yapmayı

iten, sarhoşluğundan mıydı *yoksa* onun içinde *altı ay* ömrü kalan evliliklerinin birkaç gündür değişen gidişatı mıydı, bilmiyordu.

Öyleyse, ayıldığında kocası olarak aklını başına getirmesi gerekirdi. Bir şekilde. *En etkili şekilde*. Yola koyması ya da tamamen o yolu kapatması için düşüncelerine ulaşması gerekiyordu.

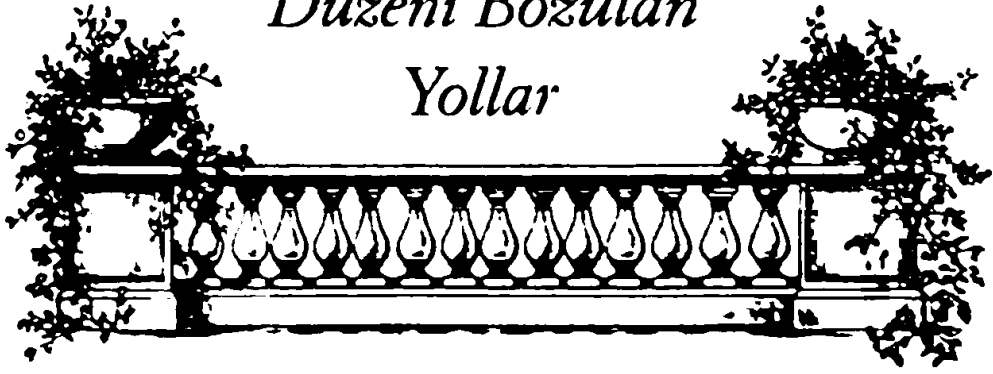
Çok sürmedi, Tamay bir an sonra geri çekildi ve tenini kavuran hissi beklenti içerisinde kabul etti göğsüne. Ardından gözlerini araladı sessizce, kalbinin gardı kırılmış da içeri onlarca duygu hücum etmiş gibi zonk-luyordu göğsü. Kocası onun dudaklarının köşesinden öpmüştü iki kez. Şimdi... masum bir öpücükten ne zarar gelirdi ki? Alt dudağını yalayarak kocasının gözlerine bakmaktan kaçtı ve bir saniye sonunda hızlıca yorganın arasına girerek başının üstüne kadar çekti.

Araf bir elini dudaklarına çıkardı ve başparmağı ile dokundu birkaç saniye izlerini hissettiği noktaya. Sarı saçları yastığa dağılan karısına baktı. Yarın bunu unutmuş gibi mi yapacaklardı? Gözlerini devirdi yavaşça.

Ne olacaktı böyle?

En azından, Araf Altemur bu sorunun cevabını biliyordu.

Düzeni Bozulan Yollar

Güçlü bir hafıza, kuşkusuz ki berbat hissettiren anıların da sorumlusu. *Anılar, anlar, geceler ve aptal öpüşler.*

Kendimi öldürmemek için tek bir bahanem bile yoktu. Gözlerimi araladığımda ve nerede olduğumu kavradığım beşinci saniye de yatağın diğer ucunda uyuyan adamı fark edebilmişim. En kötüsü ise hatırlamıştım da... Onu öptüğümü.

Dudaklarımı utançla birbirine bastırdım. Ağlamaklı bir ifade ile put kesilmişim birkaç dakikadır. Onu öperken tam olarak ne düşündüğümü hesap etmeye çalışıyor ve her seferinde borçlu çıkıyordum kendime. Böyle bir aptallığı yapıp bir de adama unutmamasını söylemişim.

Reva değil, rezil rüsva.

İçine kadar gömüldüğüm yorganı bir de tepeme çekerken nefeslerimin ağırlığı göğsümde, anıların tazeliği ise zihnimdeydi. Resmen dudaklarımı dudaklarına bastırmıştım. Öpmüştüm onu. Aptalın tekiydim. Bugün son günümüzken aptalın önde gideni olarak bir de tescillemişim bunu. Nasıl yüzüne bakacaktım şimdi? Pekâlâ, onu öpmek problem değildi ama onun beni öpmesi ve benim onu öpmem arasında dağlar kadar fark vardı.

Kısa, çok kısa bir an düşündüm. Utançtan gebermek pahasına aklimı durduramıyordum. Onun tarafından öpülmüş olsaydım eğer... bununla baş edebilir miydim? *Unut*, deseydi sonrasında da... Bir kez daha yüzüne bile bakmazdım. O da böyle mi yapacaktı? Beni azarlayabilirdi hatta. Anlardım. Kızma ihtimali de vardı. Görmezden gelmesini isteme sebebim ise bu ihtimallerden en baskınının bu olmasıydı. *Gidik bir kafayla bunun hesabını yapabilmen olağanüstü, Tamay.* Beni etkisi altına aldığını kabul ediyordum; aylar sonunda daha fazla bir araya gelebildiğimiz ilk fırsatta hissettiklerimin başka hiçbir açıklaması olamazdı.

Dün gece ortaya çıkan öpücüğün sorumlusu, tüm günler boyunca dudaklarının dudaklarımda olduğunu hayal eden edepsiz yanımdı.

Bir an gözlerimi daha sıkı yumdum. Uykudan uyandığımdan beridir bir santim bile kıdılamamıştım. Kaçıp gidecek olursam bunu çok daha yanlış anlar mıydı? İki saat sonra dersim vardı ve Gözde'nin ders öncesi oturup konuşmak istediğini hatırlıyordum. Ama mümkün durmuyordu. Ve... üzerimde onun gömleği vardı. Kollarından tanımıştım.

Utançtan ölmek isteyip çocukça bir tavır sergilememek için derin düşüncelere daldığım sırada iç çeker gibi nefes aldığını işitip donakaldım. Uyanmış mıydı? Gözlerimi açmadım, göz kapaklarımdın altında titrercesine dolaşan göz bebeklerime dikkat kesilmezdi umarım.

"Tamay," dediğini duydum ardından kısık bir sesle, kalbim çarpıtığı şiddetten içime gömülecekti neredeyse. Korktuğum başıma gelmişti, evet. Tenim karıncalanıyordu, sesini duyduğumdan olsa gerekti. "Tamay... Okulun var. Kalk, hadi."

Dersim olduğunu ben mi söylemişim yoksa zaten biliyor muydu, anlayamadım bir anlığına. Ama her ne olursa olsun benden önce bunu düşünmesi... itiraf etmeliydim ki etkileyiciydi. Fazlasıyla.

"Hayda..."

Sonra bir şey oldu. Yüzümün bir kısmını örten yorganın aşağı çekilip tenimden sürüklendiğini hissettim, bir refleksle sarıldığım sıcaklığa öyle yapışmıştım ki gözlerimi de açışım eş zamanlı oldu. Üzerime doğru eğilen yüzünü, bakış açımı kaplayan hafiften şiş gözlerini ve dağınık saçlarının alnına dökülen tutamlarını da fark etmem gecikmedi. Tüm alanımı doldurduğundan sebep gözümü açtığım andan bu yana şekilden şekle giren kalbimin göğüs kafesine sığamadığını hissettim.

"Günaydın," diye mırıldandım fısıldar bir sesle, dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi dudaklarına dokundurmamaya çalışarak. Yutkundum sertçe. "Saat kaç?"

"Sekiz," dedi dudaklarını ıslatarak, bilinçli mi yapıyordu acaba? Ve gerçekten de hiç yaşanmamış gibi mi davranacaktı? *Diğer türlü çok daha kırıcı olur, Tamay.* Ama bu da bir nevi reddedilmek değil miydi? Titrek bir nefes aldım, kokusu burnumdan daha derinlerime sürüklendi. "Kalkman lazım."

"Evet," diyebilirdim, kirpiklerimi kırıştırıp gözlerimi yüzünden uzağa kaçırdığımda.

Geri çekildiğinde alt dudağımı ıslatarak gözlerimi sırtını dönen adama çevirdim. Geniş omuzlarını, saçlarının ensesindeki bitimini ve

tıraş olduğundan düzenli görünen saç çizgisini izledim. Onu öpmek tam bir ahmaklıktı. Şimdi gözümü alamaz olmuştum. Gerçekten unuttuğum mu? *Unut*, dediğim için unutabilirdi ama... görmezden gelmek demekti bu. Hareketimi yalnızca yaşıma veriyordu belki de. Ondan kaçacak etkilendiğimin farkında olmalıydı. *Neden her halı yaşa bağlar olmuştum ki?* Gerçekten sinirlerim fena hâlde bozuktur kaç zamandır. Etrafımda dönen sözlerin ve kendi hayatımda bir şeyleri rayına oturtmak için koşuştururken daha dibe sürüklenmesinin ve hiçbirine engel olmayıp doğru sandığım yanlışların boğazıma bir el gibi yapışmasının sonucuydu bunlar. Mesela o geri zekâlı Azra'nın kelimeleri aklımdan bir türlü çıkmıyordu çünkü Araf Altemur olacak dağ ayısı da sinirlendiği anlarda buna benzer şeyler söylemişti ve bu sebepten zihnimdeki yapboz parçaları kendiliğinden birleşiyordu. Sonra ben bir yalan söylüyordum, boyumu aşıyordu... Her şey bir adım ile başlıyordu, sonu gelmeyen yollar kendiliğinden önüme seriliyordu.

Belki de bu yüzden görmezden gelmesi gerekliydi. Şarttı. Başka bir ihtimal düşünemezdim.

Bakışlarımı uzak bir noktaya kaçırdım. Anlık içimi kuşatan sinir dalgasıyla uzandığım yerden doğrulup bacaklarımı yorganın arasından çıkardığımda sırtımı ona dönmüştüm. Zemindeki elbiseme baktım. Tenimi bir ateş yaladığında alt dudağımı ısırdım istemsizce. Onun gömleği altında yarı çıplak bir hâlde, başka ihtimaller dahilinde de olabilirdim. *Sus*. Sanırım regl azgınlığı denen bir şey gerçek anlamda vardı ve kafamın içerisinde susmayan bir yönümü ortaya çıkarıyordu şimdilerde.

Kendime olan sinirimden saçlarımı yüzümden geriye çektim ve kemerinin sesini duydum o an. Takıyor olmalıydı. Mesela... bu sesin bile bana başka anlamları çağrıştırmaması hiç akıl alır gibi gelmiyordu. *Sabır dile; bir, iki ve üç. İşte bu kadar. Nefes al ve nefes ver, hâlâ salak kalmaya devam edeceksen seninle gerçekten işimiz var-*

“Gömleğimi alabilir miyim?”

Zihnimi bölen ses kalbimdeki hızı aynı anda beşe katladı. “Tabii...”

Aramızdaki mesafe sadece hissel değildi. Dün gecenin sorumlusu oydu. Benimle arkadaşlarını tanıştırmadığına göre, sınırimız vardı. Ve tam olarak altı ayımız... Az kalmıştı.

Ayağa kalktım, kırmızı elbisemi yerden aldığımda bir an olsun ona bakmamıştım. Şu an gözleri önünde üzerimi değişseydim, tepkisiz kalacak mıydı gerçekten? Hiç mi anlam ifade etmiyordu onun için?

Çekim, istek, sebepsiz gelen düşünceler... bu sadece bana mı özeldi? Şu an gömleğinin altında çıplaktım mesela, bunu düşünmüyor muydu? Düşünmesini istediğimden değildi... Sadece merak ediyordum.

Ofladım ve omzumun gerisinden başımı çevirip ona baktım. "Sırtını döner misin? Üzerimi değiştireceğim."

Beni baştan ayağa süzerek yavaşça başını salladı. İşte o an, ne düşünüyordu? Zihninin içerisine girip düşüncelerini teker teker bulmak ve okumak istiyordum. Bir omzunu kaplayan dövmeye bakmadan sırtını dönüşünü izledim. Omuzlarım çöktü. İlgisini çekmediğimi onu öpüşümü unutmasından anlayabilirdim, evet... Kabullenmek biraz zaman alacaktı. Altı ayı umarım bulmazdı.

Elimdeki elbiseyi yatağın üzerine atıp gözlerim onun üzerindeyken gömleğinin düğmelerini çözdüm yukardan aşağı. Ardından kollarımdan sıyırdım ve onun parfümü ile bulanmış kokuyu içime daha çok çekerek gömleği elbisenin yanına bıraktım. Ardından elbiseyi üzerime geçirirken ifademi sabit tutmuş, yalnızca ona bakıyordum.

Elbisenin eteğini üst baldırımdan aşağı çekerken "Bugün son günümüz," dedim nedensizce, sanki kendime hatırlatıyordum. Bir an sırtını döndüğünde işimi bitirmiş elbisenin askılarını toparlıyordum. Gözleri üzerime uğradığında gömleğini elime alıp üzerine doğru fırlattım, havada yakaladı.

"Biliyorum," dedi gömleği kollarından geçirirken, göz gözeydik. "Yeterince idare edebildik."

"Tabii," dedim, saçlarımı çözerek parmaklarımla dağıtıyordum o sırada. "Çok iyi anlaşıyormuşuz, onu da anladık."

"Çok, çok iyi," dedi yalandan bir gülüşle. O da öyle olmadığını biliyor gibiydi. "Akıllarında şüphe koymayacak kadar iyi."

Kaşlarım sertçe çatıldı. "Öyle," dedi ifademi toparlayıp. Saçlarımı da tepemde sıkı bir topuz yapmıştım. "Bir daha gelmeyeceklerinden emin olabiliriz."

"Tabii," dedi aynı benim gibi. Düğmelerini tek tek ilikliyordu, son düğmesine geçerken alttan bir bakış attı suratıma. İşte şimdi de çok seksiye mesela. *Biraz gurur be!* Bakışlarımı kaçırmamak için direndim. "Gece nerede olduğumuzu sorarlarsa kocam beni otele kaçırdı dersin daha etkili olur, güven bana."

Kalbimin dört köşesini de etkisiz hâle getirip kısıkvrak yakalayan kelimelerine karşılık derin bir nefes alma ihtiyacı hissettim. Gerçek anlamda eğer bugün son olmasaydı direnebileceğim sözleri bile yoktu.

Kırdığı yanlarım bir yana, kalbimi dolduran sözlerinden anlamlar çıkarmak damarlarımdan henüz silinemeyen alkolden kaynaklanmalıydı.

“İyi olur tabii, söylerim,” dedim dudaklarımı ıslatarak, yüzümde makyajın kalıntıları varsa rezil görünüyor olmalıydım. Utanıp kaçabileceğim kadar endişelendiren görüntüler birikti gözlerimin önünde birden. “Ben tuvalete gidip geliyorum.”

“Bekliyorum.”

Birkaç saniye içerisinde hızlı adımlar atarak tuvaletin yolunu yürüdüm. Sırtımda hissettiğim bakışlarından çıktığım saniye gerginlikten kaskatı kesilen kaslarım yavaşça gevşedi. Elimi yüzümü yıkayıp kendime biraz çekidüzen vererek yüzümü temiz bir havluyla kuruladığım sırada ayna üzerine dökülen ifademe bakıyordum.

Altı ay

Gözlerimi yumarak derin bir nefes bıraktım. Dün geceyi düşünüyordum. Onun beni arkadaşlarıyla tanıştırmadığı anları, bana söylediği sözleri ve benim ona söylediklerimi... Hiç kırmadan dökmeden bitiremez miydik? İyi anlaştığımız ya da anlaşılabileceğimiz yoktu. Beni gerçekten kıskanıyor muydu? Bunun karısı olmamdan değil de Tamay olmamdan kaynaklandığına inanabilir miydim? Ya da inanmam ne değiştirirdi? Geçip gidecekti her şey... Geriye tek bir şey bile koymadan gitmesini istemiyordum. Kırgınlık, kızgınlık, pişmanlık... hiçbir şey olmamalıydı. Bu evlilikte aykırı olacak tek şey bir araya gelişimiz olabilirdi, iyi veya kötü herhangi bir duyguya ihtiyacımız yoktu.

Odaya geçtiğimde birbirimize bakmadık. Aramızdaki gerici hava sessizce kapıdan çıkıp asansöre gidene kadar sürmüştü. Hatta otelden çıkıp arabaya binene kadar da... Bir şeyler netliğini kazanması gerekirken neden daha bulanık geliyordu şimdi? Altı ay, demiştik. Nettik artık. Neden başka türlü ele geçiriyordu düşüncelerim beni?

“Telefonum çantamda,” diyebilirdim sessizliği bozarak, arabayı yola çıkarmış ve gaza asılmıştı çoktan. Başımı çevirip profilini görüş açıma aldım. “Bugün şirkete gelme planımı iptal edelim en iyisi, haberleşmeyeceğiz.”

“Olmaz, ödevine bakacağız.” Bana keskin bir bakışla baktı, gözleri yola çevrilmeden önce nefes de almıştı. “Geciktiremeyiz.”

“Şart değil ya... Arkadaşlarımla yaparım.”

Aslında onunla tek kalmak artık gerici geliyordu. Gerçekten böylesi daha iyi olacaktı. Onu öpmüşken ve hatırlayacağını bilirken... en

azından gözlerimin içine bakarken bana ne düşünüp baktığını hesap etmeyecektim.

“Olmaz dedim, Tamay. Asaf şirkete getirir çantayı... Ders bitişinde Engin de seni alır, sıkıntı edeceğin bir şey yok.”

“Aslında-”

“Dün gece böyle konuşmadık, ne oldu şimdi?” Kaşları çatıktı. “Ödevinin vakti olmadığını da söyledin.”

Alt dudağımın kuruluğunu aldım yavaşça, başımı önüme çevirirken vereceğim cevaba bile güvenim yoktu. Yan yana gelmemek için vereceğim uğraşı sonraya erteliyordum. Ki bu akşamdan sonra böyle bir uğraşa da gerek kalmayacaktı. Üstelik ödevim daha önemliydi.

“Tamam,” dedim başımı geriye yaslayarak kollarımı karnımda bir araya getirdiğimde. “Öyle yaparız.”

Bir kez daha konuşmadık. Sessizce geçen yolun sonunda siteden içeriye girmeden önce Araf’ın telefonundan annemi aramış, uyanık olup olmadığını kontrol etmişim ama zaten erken uyandıklarını bildiğimden sonuç da değişmemiştir. Araba kapalı otoparka inerek boş bir alana yöneldi ve ağırca durdu. Arka koltuğa uzanarak montumu elime alıp geri çekildim, o sırada kontağı kapatmış sessizce beni izliyordu.

Gerici atmosfer elbette kesilmedi. Arabadan inip ben önden o arkamdan asansörün olduğu koridora girdiğimizde katlanarak arttı. Yarın böyle bir anda olmayacaktık. Engin aracımız olarak yanımızda bulunacak, hayatımızdaki tek artısı da bu kez birbirimiz hakkında bilmemiz gereken her şeyi dökmesi olacaktı. Tamam, en başından beridir istediğim de buydu.

Kabine geçtiğimizde parmaklarımı avucuma saplayıp tırnaklarımın derime battığı yerlerden kendimi canlı tutmayı diledim. Annem beni emindim ki sorguya da çekecekti. Geceyi neden otelde geçirdiğimizi de soracaktı ve belki de daha fazlasını irdeleyecekti. Pot kırmamam, anlayacağı herhangi bir yanlış mimik yapmamam gerekiyordu.

“Araf,” dedim asansör kabininden indiğimiz saniye bir anlığına bedenimi ona doğru çevirdim. Dikkatle durdu ve tüm odağını gözlerime çekti. Belli belirsiz çatılan kaşları aşağısından bana bakıyordu. “Eğer istersen anneme bu yaz Kalkan’a gelemeyeceğimizi söylerim, istemediğin bir şey olmasın. Yüz yüze daha ikna ediciyimdir.”

“Bu nereden çıktı?”

Yan yana gelme olasılıklarımızı iptal etme isteğimden, diyemedim elbette.

“Bilmiyorum, düşünüyordum zaten... Eğer *istemiyorsan* bir bahane üretiriz,” dedim kısık bir sesle, koluma attığım paltomu sıkıca bedene bastırmıştım. “Paris’e gideceğimizi söyleyebilirim...”

“Gidebiliriz bence,” dedi birden, sonra alt dudağında gezdirdi dilini bir nefeslik bekleme süresi boyunca. “Paris’e ya da Kalkan’a.”

Kalbim göğsümün duvarına *pat pat* vururken kulaklarına kadar ulaşmadığını ümit ederek ifademi korudum. “Bu ne demek?”

“Neden gitmeyelim, Tamay? Düşman mıyız biz?” Başını iki yana salladı usulca. “Gidelim, sonra ne gerekiyorsa onu yaparız.”

“Ne gerekiyor peki?”

Dudakları kıvrıldı belirsizce. “Net bir şeyler.”

“Net bitişler,” dedim istemsizce, neden söylediğimi bilmiyordum gerçekten. Ya da o an öyle çok kalbimin esiri olmuşum ki kendime söyleyeceğimi sanırken çıkıvermişti dudaklarım arasından. Kirpiklerimi kırıştırdım. “Eve girelim bence.”

Sert, sesli bir nefes aldı. Ne geçiyordu kafasının içinden? Fikrim dahi yoktu ama nötr tutmayı başardığı ifadesinin önünde tuttuğu o gard inmişti sanki bir anlığına, çenemi açtığım an mesafeyi de orada görebilmişim. Ne düşünüyordu sahi?

Kapıyı tıklattı Araf Altemur, annem sanki kapının ardında duruyormuş gibi hızla açmıştı. Bizi duyup duymadığına dair endişem içimde çoğalsa da yüzündeki gülümseme yersizleştirdi bu hissi.

“Babam uyanmadı mı?” diye sordum içeriye önden geçerek, ayakbılarımı çıkartmış ve üzerimdeki montumu da sıyırırken Araf’ın izin isteyerek odaya giden bedenine takılmıştı gözlerim. Hızlı bir duştan bahsediyordu, benim de ihtiyacım olan buydu.

“Yok be kızım, dün fitığı azıttı yine... Gece uyuyamadı pek, ben de dokunmadım.” Kapıyı kapatmış, tam karşıma geçmişti. Giden adamın arkasından göz ucuyla bakıp gözlerime kaldırdı gözlerini, kısık bir sesle devam etti sonra: “Ne oluyor? Neredeydiniz siz?”

“Otelde,” dedim çok daha kısık bir sesle, gözleri irice açıldı. “Otelde kaldık.”

“O niye?”

“Kocam öyle istedi, olamaz mı?”

Bakışları kısıldı. Bir adım yaklaştı üzerime. “Ne istedi de otele gittiniz?”

“Ay anne ya, yuh ama!” diye kısık bir sesle utançla aralandı dudaklarım, tenim yanıyordu. “Böyle söylenir mi?”

“E kızım deseydiniz biz giderdik babanla,” dedi annem gülerek. “Evinizde yapardınız neyse derdiniz... Bana uygun bir dille söyleseydin ben anlardım.” Başını salladı ağır ağır. “Bihterciğim söyledi, erken ayrılmışsınız bir de. Kız adamı parmağında oynat dedim de bu kadar hızlı olacağını hiç tahmin etmezdim. Aferin bak, girdin gözüme.”

Utançtan yerin yedi kat dibine gömülmeden önce odanın kapısına aralıklarla bakıyor, bu mesafeden duyma ihtimalini hesap ediyordum. “Anne duyacak ya,” dedim ağlayacak gibi. “Lütfen kapat şu konuyu... Ayrıca geç kalacağım okula, hemen giyinmem lazım.”

“Ay Tamay, erkekler sağır olurlar, hiç duymadın mı bunu? Ne duyacak?” Gözlerini devirdi yavaşça. “Sen git bir duş al, kahvaltı neredeyse hazır. Kahvaltısız çıkmayın, hadi koş.”

“Duş alacak vaktim yok,” dedim kafamın içerisinde ölçüp tartarken.

“Otelde aldın mı yani? Alma o zaman. Giyin gel.”

“Aslında otelde de almadım,” dedim bir an algılayamayarak. “Giyineyim.”

“Kızım, gusülsüz mü gideceksin okula? Pis pis, o ne öyle? Manyak...”

Ani bir utanç ve şok dalgası suratıma öyle bir çarptı ki yeni bir “Anne!” çığırtısı eşliğinde odaya doğru yürüdüm. “Ne yani? Olmadı mı?” diye sormuştu bir de. “Allah Allah, Tamay! Normal bir şey soruyorum şurada!” demişti. “Aldım duşumu, unutmuşum,” diyebilirdim son saniye. Aklında belirecek herhangi bir şüpheye tahammülüm o saniye yoktu. Üç gün içerisinde herhangi bir açık vermemeye dikkat ederken sadece seviştikten sonra alınan bir duş yüzünden batıramazdım.

Gerçekten annemle arkadaş gibi büyümekten kastım kesinlikle bunlar değildi. Tamam, onunla her şeyi konuşup akıl alıyordum ama bu kadarı... normalde anne kız ilişkilerinde yeri olan bir şey miydi? Emin değildim. Ablamın evliliğinde herhangi bir etkisi, dahil olduğu bir an göremediğimden normal ve anormal olan ne, emin de olamıyordum.

Odaya girdiğimden banyo kapısının arkasından yükselen su sesini duydum önce, kapıyı ardımdan kapatıp dolaba doğru yöneldim. Okul için ayarladığım birkaç parçayı çıkardığımda duş alıp almamam gerektiğini düşünüyordum. Anneme aldım dediğime göre, gerek yoktu. Aklında soru işareti bırakmamıştım, gerisini pek de düşünmeden eğilerek siyah bir sütyen alıp doğruldum.

Aldıklarımı yatağa bıraktıktan sonra bakışlarım bir anlığına banyo kapısına kaydı, su sesi geliyordu. Öyleyse giyinecek vaktim vardı. Zaten

annem odadan kucağımda kuyafetlerimle çıktığımı görürse işler bozulurdu. Bu yüzden derin bir nefes alarak üzerimdeki elbiseyi sıyırdım, altımda külotumla kaldığımda hareketlerim aceleliydi. Sütyeni kollarımdan geçirip kopçasını takarken kesilen su sesi beni telaşa sürüklediğinden takamadım ilkinde, "Üzerimi giyiniyorum, gelme!" diye bağıramadım, sesimin kapıları aşacağını bildiğimden. Bağırmadığım müddetçe de duymayacağından sakın kalıp sırtımı hızla döndüm ve kopçayı geçirdim. Ardından *oversize* bisiklet yaka bej renk bir kazak geçirdiğim saniye kapının açılan sesini duydum. Kirpiklerim donup kaldı, kalp atışlarım da beraberinde hızlanmıştı. Tam olarak bacaklarım ve kapanmak üzere olan kalçalarım ile bakışmıyordu umarım... ya da ummam, bilemiyordum. Bana baktığında ne düşündüğünü bilemediğimden hiç emin değildim ne istediğimden.

En ufak bir tepki vermedim. Sanırım o da vermediğim bu tepkiden kaynaklı sesini çıkarmadı, kulaklarım daha da keskinleşmişti hâlbuki. Adım seslerini duyuyordum mesela, zemindeki yankısı büyüyüp kulaklarıma ulaşıyordu. Sertçe yutkundum, saçlarımı kazağın boğazına sıkıştığı yerden kurtarıp sırtımdan aşağı bıraktım ağır bir zaman diliminde. Nedense beni izlediği fikri bir anlığına öyle cazip gelmişti ki umursamaz görünmeye çalışarak siyah mini şort eteğimi hafifçe belimi büküp bacaklarımdan geçirdim. İçimde dağlar ufalanırken dışıma en ufak şeyi dökmedim. Beni izliyor muydu? Gözlerini hissediyordum.

Ayaklarıma beyaz bileğimin üzerinde biten çoraplarımı geçirdim. Ardından parfümümü sıkmak için geriye doğru döndüğümde belinden çözdüğü havluyu, geriye döndüğü sırtını beraberinde fark edip hızla önümü dönmüştüm. Misilleme mi yapıyordu? Az önce onun kalçaları ile bakıştığım gerçeği karnımda yarattığı depremi kasıklarımın kadar taşıdı ve sıkıştığım dudaklarım arasından tek bir kelime bile çıkarmamak için sabırla bekledim birkaç saniye. Ne halt ediyorduk şu an?

İki yetişkin olarak aldırış etmemeliydik. Pekâlâ, her gün çıtırçıplak bir erkek görmüyordum ama kocamı da önden görmemiştim sonuç olarak. *Tamay, kapa çeneni.*

Aceleci adımlarla dolaba doğru yürüdüm. Pantolonunu giyinmişti neyse ki. Ellerim ayaklarıma dolaşmadan dolabın önüne vardığımda bakışlarım bir an olsun üzerine dokunmadı, varlığı zaten yeterince kuşatıcıydı. Yüzüme güneş kremimi yedirip hızlıca bir ruj sürerken umarım aptal gibi görünmüyordum. Titrek bir nefes aldım, dolaptan çıkardığım parfümümü üzerime boşaltırken pervasızdım.

“Boğuldum, haberin olsun.”

Başımı omzumun üzerinden ona çevirdiğimde şişeyi üzerime boca etmeyi kesmiştim. Göz göze kaldık, üst bedeni çıplaktı ve suratı da belli belirsiz buruşmuştu. “Kusura bakma,” dedim yalandan, parfümümü dolaba itekleyip. “Biraz elimin ayarı yoktur.”

“Bayağı yok.”

“Yok işte Araf, azı çoğu mu tartışacağız?” Dolabın kapağını kapattım gözlerinin içine bakarak. “Yarına burada yokum, kurtuluyorsun. Bugünlük de dayan.”

“Görevimiz ne? Dayanmak tabii,” dedi aynı sahte ifadeyle, düz çıkan sesi kulaklarıma ulaştığında kaşlarım hafifçe çatılmıştı. “Çorap giymeyeceksin galiba?”

Bakışlarım çıplak bacaklarıma, oradan da ayaklarıma düştü. Ayağımı kaldırıp işaret ettim gözlerine karşılık. “Giydim ya.”

“Bacaklarına, Tamay.”

“Bacaklarımla sorunum yok,” dedim, tüm günü arabayla oradan oraya geçireceğim için problem etmemiştim sadece. “Böyle iyiyim.”

“Üşüyeceksin,” dedi kaşları daha sert çatıldığında. “İnat etme.”

“İnat değil,” dedim. “Ben bunu böyle giyiyorum arada.”

Sert, sabırsız bir nefes aldı. Birkaç dakikadır elinde tuttuğu kazağı başından aşağı geçirip kasılan pazılarının şişip gözlerime girdiğinden bir haber çekti. “İyi giy, kışın donarsa haber et,” dedi. “Hastane için buralarda olacağım.”

“Çok teşekkürler ama Engin ne güne duruyor? Seni hiç rahatsız etmeyeceğim...”

Güler gibi oldu, sinirlerinin bozulduğunu fark ettiğimde dudaklarımı birbirine bastırdım. “Rahatsız ediyor ama bu hâlin,” diyerek kaşları ile bacaklarımı işaret etti. Ardından burnundan bir nefes verip yatağın baş kısmına doğru yürüdü ve kol saatini eline aldı. “Çıkalım en iyisi.”

“Annem kahvaltıyı hazırlamış, yemeden bırakmaz.”

“Yeriz öyleyse,” dedi, sırtını dönüp kolundaki saatine bir bakış atarak gözlerini tekrardan gözlerime doğrulttu. “Seni okula bırakırım, endişe etme.”

Arkadaşlarımla görebilme ihtimaline karşılık okul girişine uzak bir mesafede inmeyi teklif edeceğimden itiraz etmedim. Yolculuk sırasında paylaşabileceğim bir bilgiydi sonuç olarak, şimdi bir tartışma kaldıramazdım. Başımı onaylar anlamda salladım. Sırtımı geriye dönerek kapıya doğru yürüdüğümde peşimden geliyordu. Mutfığa geri

döndüğümüzde babam hâlâ uyanmış değildi, annem çay bardaklarını dolduruyordu. Mutfak masasına karşılıklı geçtiğimizde annem baş uca yerleşti, tabaklarımıza kahvaltılıklardan alırken ıslak saçlarına değdirdim gözlerimi.

“Saçlarını kurutmadan çıkma,” dedim istemsizce, başını kaldırdı ve göz göze kaldık. Şaşırmışa benziyordu nedense. Yutkundum. “Hasta olursun falan, Allah korusun.”

“Haklı karın, oğlum,” dedi annem, çay bardağını masanın üzerine bıraktığı saniye. Gözlerimi kaçırıp anneme baktım kısacık. “Üzerinizde nazar var zaten, havaları bahane edemeyeceğim göz var sizde göz.”

Güldüm sessizce, çay bardağına uzanıp birkaç yudum alırken sırtımı dikleştirmiş karşımda oturan adama bakıyordum.

“Bir kurşun döktürelim en iyisi biz, Seda teyze,” dedi, sesinde seçilen belirsiz alayı ben hissediyordum ama annem bunu pek umursamadı. “Etkili diye duydum.”

“Ay oğlum, ağzından bal damlıyor! Ben de aynı şeyi düşündüm,” dedi annem hevesle, bir yandan da ağzına peynir sıkıstırıyordu. “Gitmeden önce deseydin ya! Ben de siz kızarsınız diye bir şey diyemiyorum burada, ben bulur buluşturur bir kurşuncu ayarlardım. Aslında sizin bir falınıza da bakurmak lazım, bir hasetçiniz... Yani başınızda, ne bileyim oğlum, şirketinizde falan birileri varsa icabına bakardık. Yani göz var da zaten, kimin olduğunu araştırmaya da gerek yok da pek... Siz gençlerde anlam aramaya da gerek yok aslında, bir şey bildiğiniz de yok. Kavga edip duralım ama aklımızı çalıştırmayalım, bu zamane gençleri hep böyle-”

“Anne,” dedim sözünü derin bir nefesle keserek, duracağı yoktu. Duraksadı, gözlerime baktı. “Araf şaka yaptı. Ciddi bile değildi.”

“Ay kızım ciddi ya da değil, ben haklıyım burada... Bak sizin görmediğiniz, benim fark ettiğim çok şey var.”

Bir anlığına endişelendim. Neyi fark etmişti? “Ne?”

“Arafcığım,” diye lafını sürdürdü annem, gözlerini karşımda oturmuş adama yönelterek. “Bak söylemeyeyim diyorum ama Cengiz de yokken söyleyeyim şunu. İçimde tutamayacağım, öyle bir kadın değilim zaten. Neyse, ne diyordum... Aylardır bir şeyleri yola koyarsınız diye bekliyorum...”

Kalbim ağzımda atıyordu. Sahte evliliğimizi mi kastediyordu? Kırpiklerim donup kalmış endişeyle bir Araf’a bir de annemin dudakları arasından çıkmasını beklediğim kelimelere dikkat kesilmiştim. Araf ise

çatık kaşları altından tüm odağını anneme vermiş aynı oranda dikkatle dinliyordu.

“Benim kızım belki de çekiniyor söylemeye, yanlış anlaşılacağından korkuyor ama ben onun üzüldüğünü görmüşken içimde de tutamıyorum,” diye devam etti annem, sertçe yutkundum. “Şu Azra... Aileniz için yeri önemli belli ki, Bihter de Tuğrul da belli ediyor bunu.”

Rahatlama göğsümden bıraktığım kesik bir nefesin beraberinde çıkmış olsa da her hâlükârda şu an açtığı konuyu duymak istemediğime emindim. Kendimi daha acınası hissedemezdim çünkü. *Üzüldüğümü mü fark etmişti annem?* Ayalardır alıştığım bir duruma karşı hiçbir şey hissedemiyordum hâlbuki. Sinir olacağım, üzüleceğim ve o kızı her gördüğümde içerleyeceğim ne kalmıştı?

“Anne,” dedim bu sebepten uyarır bir sesle. “Lütfen... Buna gerek yok.”

“Sus bir dakika, Tamay.”

“Anne, hiç mantıklı değil bu yaptığın.”

Umurunda olmadı.

“Azra değil mesele oğlum, seninle evlenmeyi düşünen ve Kalkan’da bile çoğu kişiye senin hakkında ya nişanlım ya da kocam diyen kızın burnunun dibinde olması mesele,” diye sürdürdü sözlerini, ciddi bir surat ifadesiyle. Sesinde görmüş geçirmiş, hassas bir annenin yapacağı her şeyi yapabilecek bir his yayılıyordu. “Bihter’in de, Tuğrul’un da etkisi var elbet... Yavrum benim, kızcağıza da değil lafım ama sen koy bakalım kendini Tamay’ın yerine. Karının böyle adının geçtiği bir adamla aynı yerde çalışmasını ister miydin? Yirmi sekiz yaşındasın, düşünecek ölçecek tartacak kadar da zekisin... Evlenmek istediğinizde gözüm kapalı bu yüzden güvendim ben sana ama şimdi hiç doğru geliyor mu sana böyle bir şey?”

“Anne,” dedim tekrardan, parmak bastığı yerler öylesine doğru geliyordu ki gözlerimi yaşartabilirdi haklılığı. “Ben rahatsız olmuyorum. Sorun etmiyorum... Yapma şunu, gerçekten sinirlenmeye başlayacağım.”

Annem burnundan verdiği solukla bana çevirdi gözlerini, son derece hiddetli bakıyordu. “Ne demek sorun etmiyorum?” diye kızdı. “Nasıl etmezsin? Akıllıca mı geliyor sana bu söylediklerin? Gerçekten, Tamay? Rahatsız olmuyorum mu dedin sen bir de kocana?”

“Rahatsız olmuyorum çünkü!”

“Seda teyze,” dedi Araf lafa karışarak, gözlerini üzerimde hissetsem de duygu yoğunluğundan koyvereceğim endişesiyle ona bakamadım. Alt dudağımı ağzımın içerisine yuvarlayıp ısırđım yalnızca. Titreme ile buz kesen parmaklarımı alnıma çıkardım ve avuç içimi yasladım gözlerimi kapatıp. “Azra’nın yaptığı terbiyesizlik adına özür dilerim, Tamay’ın hayatımdaki yerini gizli tutmak benim hatamdı.” *Yalanlar ve daha fazla yalanlar.* “Azra’ya benim de tahammül edebildiğim söylenemez. Aynı şirketteyiz çünkü şirketin pay sahibi olarak orada, bu önüne geçebileceğim bir şey de değil. Ama benim hayatımda Azra’nın kredisi yok, olamaz da.”

“Oğlum sen o kızla bir de yurt dışına gidip geliyorsun. Bunlar normal şeyler mi?” Annemi susturmak için ne yapmam gerektiğini bilemiyordum. “Hiç olur şeyler mi? Aranıza karışmayayım diyorum ama kızımın böyle bir durumda susması bana da sürpriz olduğundan dahil oluyorum mecburen. Yenilir yutulur bir şey değil... Kızımı tanıyorum, kıskançtır. Böyle nasıl susup duruyor?” Gerçekten kötü hissediyordum. Sanki velimdi ve beni savunuyordu. Tamam, öyleydi ama kendi dilim yok muydu? Bu konuda evliliğimiz söz konusu olamazdı, gerçek bile değildi işte. Annemin bilmediği buydu. “Hiç mantıklı gelmiyor oğlum bana, sizi bilmem... Ben rahatsız oluyorum annesi olarak, kızımın üzülmesini istemiyorum.”

“Anne, lütfen. Yeter bu kadar,” dedim elimi yüzümden kaldırıp gözlerimi sadece ona dikerek. “Biz konuştuk bunları... senin bir şeyleri söylemen öyle olduğu anlamına gelmiyor, ben öyle hissetmiyorum. Azra...”

“Azra’ya bir şey söylediğim yok benim!” diye yükseltti annem sesini. “Kızımı düşünüyorum burada!”

“Haklısınız,” dedi Araf, oturduğum yerden neredeyse kalkıp gidecektim. “Dört aydır kendi şirketime geçmek için hazırlık yapıyorum zaten, çok sürmeyecek.” Ciddi miydi? Ya da annemi oyalamak için uydurmuştu saniyesinde. “Tamay, Azra’dan hazzetmediğimi bilir. Endişe edeceğiniz bir şey yok, inanın. Ben karımı düşünüp hareket ediyorum.”

Daha fazla dayanamadım. O an ne oldu, ne hissettim ya da ne ağır geldi tartamadım; birden oturduğum yerden ayağa kalktığımda onlara bir kez olsun bakmadan kapıya doğru yürürken annemin seslenişi umurumda bile olmamıştı. Duymak istemiyordum çünkü. Ne annemi ne de kocamın yalanlarını. Bu kadarına gerek yoktu işte. Kendimi kötü

hissedeceğim her ânın içerisinde, göbeğinde kendimi bulurken ihtiyacım olan tek şey kaçabilmekmiş gibi geliyordu.

Dış kapıya doğru yürüdüm. Askıdan paltomu alıp üzerime geçirirken nedense dolan gözlerimin önüne geçebildiğim de yoktu. Anneme neden yalan söylüyordu? *Dört aydır kendi şirketimi kurmak için hazırlık yapıyorum zaten.* Kimsenin bilmediği şirketi mi? Bir şirketin kurulması ne kadar sürerdi? Sekiz ay, dokuz ya da belki de on... Altı ay sonra boşanacağımızdan kurmadığı şirket kimsenin umurunda da olmayacağından yeterli bir oyalanma bahanesiydi. Neden ihtiyaç duyuyordu? Başka bir şey söyleyip konuyu kapatması gerekirdi. Ama o yalan söyleyip kalbimi kırmaya devam edebiliyordu. Ve kafamda kurduğumuzdan dolayı ağlamaya başladığımda evden çıkıyorken tüm bunlar bana ağır da geliyordu.

Bu kez asansörü kullanmadım. Merdiven basamaklarını inerken kalbimin bu denli kırılmasının sebebini de bulamıyordum. Annemin benim üzüntümü düşünmesi miydi? Ya da üzüldüğümü fark edebilmesi miydi? Fark edilebilmek miydi? Gevşemek miydi? Ya da içime attığım çoğu şeyden sebep dolmak mıydı? Altı ay mıydı? Dün gece miydi? Araf'ın kurduğu yalanlar mıydı? Onu öpüp *unutmasını* söyleyip hiç yaşanmamış gibi yapmasına karşılık bir de utanmadan içerleyişim miydi? Onlarca sebep bulabilirdim belki de. Koşar adım basamakları inip sitenin bahçesine çıkarken çizmelerimin fermuarını çekip güvenliğin durduğu kapıdan geçtim hızlıca. Kafamın içi allak bullaktı, düşünmek istemiyordum. Adımlarımı hızlandırdım. Araf Altemur'un peşimden geleceğini de biliyordum çünkü ama onu da istemiyordum. Üç günün ardından onsuz nefes alabilmeye ihtiyaç duyuyordum.

Kaldırım kenarından yürüdüm ve caddeye çıkana kadar koşar adımlarımı kesmedim. Bir yandan da ağlıyordum nedensizce. Cüzdanım paltonun cebindeydi neyse ki, paraya ihtiyacım yoktu. Bugün dersi ekmek mantıklı da geliyordu, en azından ilkinin. Ya da diğerini de... Biraz alışveriş yapardım böylece, sakinleşince de ne yapacağıma karar verirdim.

Caddenin karşı köşesindeki taksi durağından bir taksi çağırıp arka koltuğuna yerleştiğimde gideceğim yeri söyledim ve ellerimi ceplerime sıkıştırıp sessizce ağlamaya devam ettim.

"Neden ağlıyorsun abla? Hayırdır? Kötü bir şey yok inşallah?" diye sordu taksi şoförü yola çıktığında, burnumu çektim gürültüyle.

Mendil uzattığında da geri çeviremedim. Ayna üzerinden çatık kaşlarına baktım.

“Kötü bir şey yok,” dedim yalnızca, kısık ve titreyen bir sesle.

Şoför derin bir nefes aldı ve rahatsız etmemek istercesine başını salladı yalnızca. Kollarımı göğsümün altında birbirine bağlayıp camın ardında akıp giden yolu izledim sadece. Bir yandan da yanaklarımı sırlıklam bırakan yaşları kuruluyordum. Amacım annemi ya da Arafı endişeye düşürmek değildi ama ben böyleydim işte. Kalkan’da sürekli kaçacak yer arardım, kavgalardan sonra ya da o an sesler yükselirse altından kalkamadığım bir şeyler varsa koşar sahile inerdim. Büyük bir ihtimalle annem endişe etmeyecekti bu sebepten, alışıktı çünkü. *Huylu huyundan vazgeçmiyor*, diyecek ve geri dönmemi bekleyecekti. Öyle olurdu çünkü. Ya Araf Altemur? O da sessizce çıkıp şirketine gidecek miydi? Bana ilk fırsatta azarı çekecekti. Öğlen şirkete gitmem de şarttı, gelirim demiştim ve gidecektim.

Bir süre ağlamam dinmedi. Rahatladığımı hissetsem de peçete bile yetmeyecekti bu kadar dökülen göz yaşına. Kızarık gözler ve tıkalı bir burun da cabasıydı. Araba yaklaşık yarım saat sonunda AVM önünde durduğunda ücreti ödeyip indim aşağı, başıboş şekilde gezecektim büyük bir ihtimalle. Kafamın dağılması için ihtiyacım olan da buydu.

Mağazalara sırasıyla girerken sabahın erken vakti olduğundan etraf boş ve nefes alınabilecek kadar kafa dağıtıcıydı. Kendime bir süredir böylesine zaman ayırmadığımdan gevşemiş hissetmeye başlamıştım ilk dakikadan. Girdiğim mağazalardan denediğim ürünleri uzun uzun inceleyip bir de çalışanlarla muhabbet ediyordum. Kafamı dağıtan da onların ilgisiydi.

Bir ara telefonlarını rica edip nerede olduğumu bilmelerini istediğim aileme, daha doğrusu Araf Altemur’a mesaj atmayı düşündüm ama eğer öyle bir endişesi yoksa neden rezil edecektim ki kendimi? O yüzden boş vermiştim.

Girdiğim kaçınıcı mağaza sayamadığım sıralarda kendime birkaç parça kıyafet bile almıştım. İç çamaşır mağazasında kendime takım bakarken yanıma gelen çalışana kaldırdım gözlerimi. Sahte, gergin bir şekilde gülümsedim.

“Bunların takımları var mı?”

“Gecelik takımları mı?” diye sordu kadın. “Tabii, göstereyim size.”

Gözleri parmağımda varlığını unuttuğum yüzüğe kaydığından galiba hiç giymeyeceğim türden gecelik takımları ile aklımı karıştıran

kadına ayak uydurdum bir sonraki an. Orada daha fazla oyalanmıştım bu sebepten, kadın gerçekten dilliydi ve pazarlama konusunda parayı her halta vereceğimi anlamış olmalı ki beni kazıklamış bile olabilirdi.

Karnım hâlâ aç olduğundan ve saat sabahın on birini geçtiğinden olsa gerek biraz da dinlemek için üst katlardaki yemek kısmına çıktığımda etrafta normalden az kişi olması beni daha iyi hissettiriyordu. Birkaç adım daha atmıştım ki aniden dirseğimden geri çekildiğimde olduğum yerde tersime döndüm ve ağzıma kadar taşan kalp atışlarımla beraber kendimi bir refleksle geri çekmek istedim. Ta ki başımı kaldırıp karşımdaki yüzü görene kadar.

Araf Altemur?

“Senin burada ne işin var?” diye sordum şok içerisinde, son derece sinirli ve gözlerine serilen öfkenin emareleriyle bakıyordu suratıma.

Çenesini sıkıca birbirine bastırdı. Aramızdaki mesafeyi kapatır gibi üzerime yaklaşacağı sırada gözleriyle çevresini taramış ve sert bir nefesle beraber elimi avuç içine alarak peşinden sürüklemeye başlamıştı.

“Araf!” diye soludum kısık bir sesle, omzuna dikmişim gözlerimi. Yürüyen merdivenleri es geçti, asansörlerin olduğu tarafa giderken bir an olsun bana dönüp bakmadı. “Elimdeki poşetleri al bari!”

Asansörü üst kata çağırırken elimdeki karton poşet yığını avuçlarına aldı ve çenemi kapatmamı sağlayacak yeni bir bakış daha attı yüzüme. Asansör kabinine bindik yan yana, kapalı otoparkın olduğu en alt kata tuşlayıp harekete geçirdiğinde kollarımı göğüslerimin aşağısında birbirine doladım.

“Nereden buldun sen beni?”

“Kart harcamalarından,” dedi sabrını zorladığımı açıkça belirten bir sesle. Şaşkınca dudaklarım aralandı.

Kullandığım kartlardan biri babamındı ve yıllardır alışkanlığım gereği birikimlerimi de oraya atardım. Babam hiçbir zaman dokunmadığı ve hatta çok daha fazla miktarlar yatırdığı için sıkıntısız kullanıyordum. Babamdan mı yardım almıştı beni bulabilmek için? Gerçekten inanılmaz sinir bozucu bir adamdı.

Saniyeler içerisinde asansör durdu ve alt dudağını yalayarak bileğimi avucuna çekti. Hızlı adımlar atarak beton duvarların geniş hizaları arasında yürümeye başladığımızda öfkesinin sorumlusu olsam dahi çıtımı çıkarmadım. Arabalar arasından geçtik, otoparkın bir köşesine geldiğimizde arabası görüş açıma girdi.

“Ya gelmek isteyen kim? Ben kendimle vakit geçiriyorum şurada! Ya bak... Araf, kime diyorum?” diye sordum sinirim tepeme çıktığından, arabanın kilidi kapılarını açtı ve tek elindeki poşet yığınınını arka koltuğa bırakıp arkasından da sertçe kapattı.

Sonra bana doğru döndü. Ön kapının üzerine sinerek kaşlarını çatıp çenemi dikleştirdim ve dik dik baktım yüzüne.

“Niye öyle bakıyorsun?”

“Beni neden endişelendiriyorsun?”

Duraksadım. Kirpiklerim kırpışırken bir adım ile aramızdaki mesafeyi hiçe çekti ve bir kolunu hemen yanıma, arabanın üst tarafına bastırarak gövdesi ile arasına hapsetti bedenimi. Kalbim ritmini kaybetmişti saniyesinde.

“Öyle bir şey yapmıyorum,” dedim dilim damağım kururken, etraf boştu ve sesimiz kulaklarımda derin bir fısıltıyla yankılanıyordu. “Araf... Neden geldin?”

“Hiçbir şey söylemeden evden gitmek ne, Tamay?” diye sordu sertçe, gözlerimden içeri bakarak. “Yanında telefon yok, ulaşabileceğim herhangi bir şey bile yok! Gidecek bir şey mi oldu anasını satayım ya?! Delirtecek misin sen beni?!”

“İyi hissetmiyordum, gitmek istedim sadece...”

“Haber vermeden gidemezsin, Tamay! Yanında telefonun bile yok! Telefonun bile!” Boştaki bir eli çeneme uzandı, iki parmağı arasın çekti. “Böyle bir şehirde bir de! Ne olsun istiyorsun ulan sen? Meraktan gebereyim mi?”

Dudaklarımı birbirine kenetledim, ardı ardına sıralı yumrular diken olup boğazıma battı. “Merak edecek bir şey yok,” diyebildim. “Annem bilir; benim böyle ani hareketlerim olur, seninle sahilde oturduğumuz gece de böyleydi hatırlarsan.”

“Aynı şey değil!” diye dişleri arasından tek nefeste soludu. “İstanbul’da, kafan estiği için haber vermeden ve telefonun bile olmadan bir yere gidemezsin!”

Elini çenemden iteklemek için harekete geçtim ama bir avuç içine alarak izin vermedi. “Abartıyorsun.”

“Ulan... Delirtecek misin sen beni?”

“Ya buldun işte! Zaten gelecektim yanına! Ödev için... zaten gelecektim!”

“Okuluna kadar gittim!” diye bağırdı birdenbire. “Ne kadar endişelendiğim hakkında bir sikim bilmiyorsun, bir de karşıma geçmiş konuşuyorsun!”

Şok içinde duraksadım. “Okula mı gittin?”

“Gittim,” dedi altını çizerek. “Arkadaşlarını buldum-”

“Söyledin mi?”

Gözlerimin içerisine dikkatle ve mekik dokurcasına sıra sıra baktı. “Önemli olan bu, değil mi?”

“*Söyledin mi* diye sordum Araf.”

“Söylemedim,” dedi öfkesi gitgide daha da katlandığında. Alaycı bir tavırla güldü. “Ama aklını kullanan anlar.”

İrice açıldı gözlerim. “İma mı ettin?”

“Senin için fakültene kadar girdim, özel bir kadın olmadığı müddetçe kimse bir başkasının böyle bir şey yapmayacağını bilir,” dedi. “Anlasınlar bir zahmet.”

“Araf, resmen senin metresin olduğumu düşünecekler! Metresin!” diye yükselttim sesimi, sinirim tepeme vururken. Avuç içi diğer yanıma indi, beni tam anlamıyla merkezine almıştı böylece. “Normal mi bu?”

“Başkasıyla evli olduğumu söylemeseydin o zaman!”

“Yüzüğünü görmüşler! Ben mi söylemişim ya?!”

Bir şey söylemek istedi, neredeyse yenilip söyleyecekti de, ifadesinden anladım; sustu, sustum. Göğsümden bir nefes kopup gidince bir karış ötedeki dudaklarından dökülen sert nefesler de tenime akıyordu.

“Ne yapabilirdim, Tamay?” diye sordu daha da çatılan kaşlarını gördüm, sesi daha kısıktı. “Karım olacak akılsız ortarlardan kaybolunca daha iyi bir fikir bulamadım. Kusura bakma.”

Dişlerimi sıkarak elimi göğsüne çıkarttım ve omzundan iteklemek istedim. Bir adım daha üzerime gelince sırtımı arabaya yasladım, bir bütün olmuştuk sanki. Gözlerimizin bağı kesilmedi. Yüzü yüzüme doğru eğildi, baştan aşağı titredim.

“Beni merakta bırakıp öylece çekip gidersen yapabileceklerimi göze almışsın demektir,” dedi bir fısıltıyla. “Karımı bulmam gerekiyordu, buldum.”

“Kaybolmadım ben,” dedim istemsizce onun gibi fısıldar çıkıyordu sesim. “Tek kalmak istedim sadece, kaldım.”

“Sebebini söyle.”

“Söyleneccek bir şey yok,” dedim. “Annemin söylediklerini kafana takma, o aramızdakileri bilmiyor. Ama... yalan söylemen iyi oldu, altı ay oyalanırız.”

“Ne?” Sinirliydi. “Yalan? Yalan mı?”

Sertçe yutkundum. “Kurduğun şirket işleri falan yani...”

“Ulan bu konuda neden yalan söyleyeyim?” diye çıkıştı. “İki gündür bana yalancı muamelesi yapıp duruyorsun, kafamı attırmana şu kadar bir şey kaldı, Tamay. Şu kadar...”

“Ben neden tek bir kez bile duymadım o zaman? Bir anda çıktı bu mesele?!”

“Sormadın çünkü!” diye bağırdı hiç tahammülsüz. “Merak ettiğin mi var?!” Siniri göz bebeklerinden okunuyordu. “Babamla konuştum kaç kez, yanımda sen de vardın. Dikkat bile etmemişsin, neden? Ben söyleyeyim... Benimle alakalı hiçbir şey ilgini çekmiyor çünkü.”

Dudaklarım aralandığında içime kaçan kavurucu nefeslerin sertliği altında ciğerlerim iki kat fazla büzüştü. Sessizce kokusunu soludum. “Öyle bir şey yok,” dedim ne söyleyeceğimi bilemeyerek.

“Çekiyor yani?”

“Bununla nereye varacaksın?” diye sordum tereddüt içerisinde. Ne söylememi istiyordu? *Çekmiyor*, deseydim bir ihtimalle üzülebilirdi. *Çekiyor*, deseydim daha farklı düşünürdü. Üstelik sadece düşünecek başka şeyler edindiğim zamanlarda etrafımda konuşabileceğim herhangi başka biri de varsa, Tuğrul amca ve onun konuşmalarına odaklanamazdım. Aynı anda iki şey yapılmıyordu sonuçta. “Hem konumuz bu mu? Azra mesela konumuz.”

Tamam, hedef şaşırtmak istemiştim ama o salak kızın adını anmak aptalcaydı. İlk saniye pişman olsam da artık çok geçti.

“Hâlâ konu değiştiren sensin, farkında mısın bunun?”

“Konumuz bu,” dedim inatla. “Annemin söylediklerini-”

“Annenin söylediklerini düşündüm,” dedi kelimelerimi dudaklarımdan düştüğü gibi alarak, beni dumura uğratmak ister gibiydi kelimeleriyle. “Haklıydı.”

“Haklı falan değildi, benim adıma konuştu ama böyle bir şey yoktu. Ben... sorun etmiyorum,” diyebilirdim bakışlarımı kaçırarak. “O aramızda olanları bilmiyor, dediğim gibi... Yoksa böyle bir şey olmayacağını da bilir.”

“Bizim aramızda ne var, Tamay?” diye sordu kalp atışlarımla frekansını bozarak, suratlarımız arasındaki hiçe yakın mesafede aklım

doğru düzgün çalışmıyordu. “Üç gündür değil, aylardır ne var bizim aramızda?”

Nabzımda derin bir uğuldama hissettim. Nefeslerim arsızca dudaklarımdan sızdı. Ne söyleyecekti daha fazla? Bir ileri iki geri yaşanmıyordu hayat... ama aramızda ne olduğunun cevabı bende de yoktu.

“Bilmiyorum,” dedim kısık çıkan sesimle, bakışlarımı boynuna oradan da göğsüne düşürdüm. Alt dudağımı ıslattım stresle. “Bir şey yok galiba.”

“İstedığinin aksine beni öptüğünü unutmadım,” dedi pat diye, utançtan daha da kızardım ve kaçacak delik ararcasına kesik bir bakışlar çevreme bakındım. Kolları arasına kısıtılmışken ve bedenim arabanın içine göçerken tepkisiz kalmak için direniyordum. “Hiç unutmanı istemeyeceğim gibi de öpmek istiyorum seni, yine senin aksine bunun sorumluluğunu alarak.”

“Araf,” diyebilirdim sadece, duygu yoğunluğundan uçsuz bucaksız bir karmaşa hissediyordum. “Ben... Bir anlık... Bilmiyorum o an, istedim...”

“Benden unutmamı da istedin.”

“Böyle olması gerek çünkü,” diyebilirdim yutkunarak. “Kapatalım lütfen bu meseleyi.”

“Kapatmayalım,” dedi parmakları çeneme, başparmağı da alt dudağımın sınırına tırmandığı saniye. “Seni öpmek istiyorum.”

Başım dönüyordu artık, nefeslerim birbirleri ile yarış hâlindeydi. İtiraz etmek istedim delicesine, sonra *yapamadım*. İstedğimden geri duramıyordum.

“Tamay,” dedi sessizliğime karşılık. “Ben ne istediğimi biliyorum, birlikte bir şeyleri yoluna koyabiliriz... Bana sadece ne istediğini söyle.”

Parmaklarımı avucumun içine, etimin daha derinlerine gömüp sık sık göğsüme vuran soluklarımı düzene sokmak için bekledim. Bana bir adım atıyordu, farkındaydım bunun ama böyle... üç gün içerisinde hislerimin beni ele geçirdiği günlerde ne o ne ben doğru bir karar verebilirdik. Ne olacaktı sonrasında? Ya her şey bir anlık hevesten ibaretse, yanlış bir yola çıkacaksak? Tüm bu endişelerimi anlamasını beklemiyordum. O net cümleler istiyorsa biraz birbirimizi gözlemlemek en doğrusu değil miydi?

“Bana bunu sorma,” dedim gözlerine bakabildiğimde, saçlarımdan birkaç tutam yanağıma sinmişti. “Araf... Birbirimize yakın olduğumuz için tüm bunlar. Bugün sondu, yarın bitecek. Sonra... her şeyin sadece

anlık olduğunu gördüğümüzde birbirimizin yüzüne bile bakamayacağız. Kavgaya etmeden, birbirimizin kalbini kırmadan bitirelim diyoruz ama... o saatten sonra bu bile mümkün olmayacak.”

“Bana mı güvenmiyorsun?”

“Hayır...” Doğru olan kelime neydi? “Kendime, sana... Bilmiyorum. Her şeyin böyle ani oluşu... Korkuyorum bundan.”

“Hiçbir şey ani değil,” dedi doğruca. “Bu yaz bir yıldır evli olmuş olacağız, seni aylardır görüyorum... Üç gündür yanımda, aylardır önümdesin kızım sen. Farkını anlayabiliyor musun bunun?”

“Aylardır olmayan ne oldu o zaman bu üç günde?” diye sordum sinirle, bunun cevabını bilmediğimdendi korkum. “Ben söyleyeyim... Sadece etkilenme, çekim. Bu olan. Yan yanayız, sen benim isteyeceğim bir adamsın... Ben de senin isteyeceğin bir kadını. Tüm bunlar mümkün. Daha fazlası için... Tüm aylara bakıyorum, yine aynısı olacak. Ben bunun hesabını yapıyorum, sen nasıl yapamıyorsun asıl?”

Kaşları her kelimenin sonunda daha da fazla çatıldığında dudaklarında dilini dolaştırdıktan sonra histerik bir şekilde güldü. Başını ağır ağır salladı. “Kendime güvenmiyorum desene sen şuna,” dedi alaycı bir ses tonu hissetsem de büyük bir çoğunluğunu sadece sinir kaplamıştı. “Yarın bitecek bir şeyler sana göre, net bir bitiş istiyorsun bu yüzden.”

“Bitmeyeceğini ispat edemezsin, ne sen ne de ben...”

“Kendi adına konuş,” dedi suratını hafifçe buruşturarak. “Ne istediğim farkındayım, altı aydan fazlasını istiyorum. Geriye kalan tüm günlerini istiyorum.”

“Boşanma süresi için-”

“Boşanmamak için, aptal.”

Kalbime söz geçiremedim ama direnmek için daha fazlasını düşündüm kısa saniyede.

“Tüm bunlar bitecek...”

İfadesizlik gözlerini ele geçirdi. “Yarın olsun, sonra bir sonraki gün... Nereye kadar giderse, her şeyin geçici olduğuna inanıyorsan ve senin için öyleyse de bir kez daha konuşmayacağız bu konuyu.” Ciddiydi. “Boşanacağımız güne kadar görmeyeceksin beni. Bitecek.”

Bana bekleme süresi mi veriyordu? Kirpiklerimi kırıştıtabildim, başımı ağırca salladım ve hâlâ aramızda hiçbir şeyin itirafı yapılmadan yoluna koymamız gerektiğini söyleyen adama bakakaldım. O ise geri çekildi, gözlerime son bir bakış daha atarak avuçlarını iki yanımdan

ayırdı. Birkaç saniye içerisinde arabanın ön tarafından dolaştı, sürücü kapısına yürürken ben kendime dahi gelememiştim.

Heyecan ve stresten buza dönen parmaklarımı kapı koluna geçirip açtığımda ona bir an olsun bakmamak için direnerek ön koltuğa yerleştim. Motoru çalıştırdı, direksiyonu avuçları arasında çevirerek otoparkın arasında süzülürken “Şirkete gidiyoruz, derslerini ekmişsin zaten,” dedi dümdüz. “Ödevini yaparız.”

Gerçekten, hiçbir şey konuşmamış gibi mi yapacaktık? *Sen ne olsun istiyorsun, Tamay! Adama net bir adım bile atmadın!* Emniyet kemerini üzerimden geçirerek tokasını taktım. Çıkan *klik* sesi sessizliği dolduran tek şeydi. Ne kabul edebildim ne de itiraz edebildim.

O zaman neydi şu an aramızdaki bu şey... Süre mi veriyordu bana? Kelimelerinden bu anlamı çıkarıyordum. Öyleyse kendimi gözlemleyecektim, o da beni mi bekleyecekti? Bir an bu düşünce yanaklarımı kızarttı. O zaman bitene kadar o sıkılmış olursa da haklı olduğumu anlardı. Gergindim işte. Şimdi aramızda bir şeyler olma ihtimali olduğunu biliyordum... ama hâlâ tüm yalanlarım peşimi bırakmıyordu.

Derin bir nefes aldım ve ofladım yalnızca. O da göz ucuyla bana bakmıştı ama değişen bir şeyler hissettim. Ne yapacağımı, duygularımın ne olduğunu o da merak ediyordu belki de... Aslında düşününce, onun baktığı yerden bakıyor olsaydım bu kadar sabırlı olamazdım. İstedğini bildiğini söylüyordu, tüm bildiklerinin yanlış olma ihtimali onu korkutmuyordu. Hâlbuki ben tam zıt şekilde korkaktım bu konuda ve kaçıyordum. Kaçan o olsaydı eğer, bizim için herhangi bir şans bile olası değildi.

Araba tanıdık kapıların önünde durduğunda gergince ısırdım dudaklarımı, ardından onun peşinden aşağı indim. Saniyeler içerisinde yanıma geldiğinde yüzük takılı olan elimi avuç içine çekerek bana bir bakış attı. Mesafeli mi olacaktı tüm süreç boyunca? *Öyle bakıyordu sanki bana.* Fikrimi etkilemek istemiyordu belki de. Olabilir miydi?

Döner kapılardan geçip yan yana, dip dibe yürümeye başladığımızda haftanın ilk gününün yoğunluğunda olan insanların gözlerini üzerimde hissettim. Dün sabahın kör bir vaktinde ve günlerden pazar olduğundan geldiğimizde kimsenin olmamasından kaynaklı daha rahattım ama şimdi diken üzerinde yürüyordum. Etrafa bakmadan yalnızca karşıma bakarak asansörlerin olduğu yere geldiğimizde iki takım elbiseli adamı fark edebildim.

“Bugün gecikmişsin, toplantıda Tuğrul amca seni bekledi iki saat. Sonra sinirden köpürdü çıktı gitti,” dedi içlerinden biri Araf’a, ikimizi inceliyordu. Gülümsedi. “Merhaba yenge, düğününüze gelmişim hatırlarsan. Tahir ben.”

Gülümsedim. “Merhaba,” diyebildim sonra.

Tuğrul amcanın Araf Altemur’un benim peşime düşüp toplantıyı kaçırdığından haberi var mıydı? Sinir bozucu bir ayrıntıydı. En azından benim yüzümden olmuş olması... suçlu hissettirmişti.

Asansör katta durduğunda ve içine geçerek üst katlardan ikisine tuşlandığında diğer adam ile de tanışmıştım. İsmi Aras’tı. Asansörden ilk inen o olduğundan çok konuşmaya fırsatımız olmamıştı.

“Eee yenge, anneler babalar nasıllar?” diye sordu Tahir, asansörün karşı duvarındaydı. “Tanışma fırsatımız olmadı, selamlaştık ama o kadar. Beni sizin otele davet ettiler, çok kibar insanlardı.”

“İyiler, öylelerdir,” dedim başımı sallayarak. “Gelirsin bu yaz... Tanışırın.”

“Siz de orada mı olacaksınız?”

“Galiba,” dedim sabahki konuşmamızı hatırlayarak. “Başka bir planımız yok şu anlık.”

“E, süper o zaman! Vallahi bir kafa dinlemeye ihtiyacı oluyor insanın... Siz geçen yıl oradaysanız bu yıl başka yerlere gidin. Bir Dubai falan yapın, en son gittiğimde ne olmuştu biliyor musun...”

Katta duran asansörden indiğimiz sırada Tahir hâlâ konuşuyordu. Cevap veriyor olsam da etrafımdaki bakışların üzerimde bıraktığı ağırlık tarafından sindirildiğim saniye Araf Altemur’un bir koluna avucumu sarıp ona doğru yanaşmıştım. Odasına giden yolu adımlarken gözlerim etrafta bana doğru yönelen bakışlara ufak tebessümler atıyordum yalnızca. Tahir ise yanımızdan ayrılmıştı.

Araf koridorun sonundaki odasının kapısını açtı ve önden geçerek beni de arkasından içeri çektiğinde kapıyı kapatmayı ihmal etmedi.

“Tuğrul amca burada mı?” diye sordum masasının kenarına geldiğimizde elimi bıraktı ve bana çevirdi bedenini. Gözlerimiz buluştu. “Selam verseydik... Ayıp olmasın. Zaten sinirlendirmişsin adamı.”

“Acaba kimin yüzünden?” Kaşlarını kaldırıp üzerindeki paltosunu çıkarırken sessizce yüzüme bakıyordu. “Ayrıca babamın kulağına çoktan buraya ayak bastığımı gitmiştir, her an gelebilir-” demişti ki kapı sertçe açıldı ve “Neredesin lan sen? Eşşek herif!” diyerek sinirle köpüren Tuğrul amca odaya giriş yapmıştı.

Bir adım yana kayarak başımı Tuğrul amcaya doğru çevirmeden önce Araf'ın, "Ne demiştin?" dediğini de duydum.

"Merhaba Tuğrul amca," diyebildim sonunda, kapıyı kapatıp şaşkın ve anlamaz bakışlarla ikimize bakarken üzerime doğru birkaç adım attı. Ben de ona attığımdan orta noktada buluştuk. Elini öptüm, o da sırtımı sıvazladı sarılıp.

"Hoş geldin, kızım," dedi ardından sakinleşmeye çalışan sesiyle, gözlerime baktı. "Hiç geleceğinden de haber vermedin."

"Habere ihtiyacı mı var baba?" diye sordu Araf, paltosunu masasının üzerine bırakmıştı.

"Sen sus, karışma," dedi Tuğrul amca sinirle, kaşları da çatılmıştı. Bana baktı tekrardan. "Dün de erken ayrıldınız düğünden, habersiz... Ne oluyor size?"

"Bir şey olduğu yok," dedim hızla. "Midem çok bulandı... Bir hastaneye uğradık geçmeyince, oradan da geç olur diye dönemedik."

Saniyesinde kurduğum yalanın ucu nereye gidebilecek farkında bile değildim. Tuğrul amca kaşlarını şaşkın bir tavırla kaldırdı ve ikimiz arasında gidip geldi bakışları. "Bir daha habersiz bir şey yapmayın," dedi. "Çantanı da getirdim." Araf'a baktı. "Çekmecede, ver Tamay kızıma."

"Teşekkür ederim, haklısınız..."

Ellerimi önümde bir araya getirdim gergince.

"Sen niye katılmadın toplantıya?" diye sordu Tuğrul amca, daha sakin. "Seni bekledik bir de iki saat. Beyefendi taa öğlen geliyor. Keyfe bak!"

"Abartma, baba," dedi Araf dümdüz bir sesle. "Tamay'ın birkaç ihtiyacı varmış onunla gittim, erken biter sandım bitmedi. Babam halleder, dedim. Sinirlenme." Derin ve sert bir nefes çekti içine. "Asaf burada mı?"

"Burada *abin*. O da gece bokunu çıkarıp içmiş, tepemin tasını attırdı zaten." Homurdanıyordu. Gözleri gözlerime tutundu. "Aç mısın, kızım?"

"Çok fazla hem de," dedim geri çevirmeyi bile düşünmeyerek. Karnıma kramplar doluyordu açlıktan. "Bir dünya şey yiyebilirim."

"Kıza yemek yedirmedin mi?" diye kızdı Tuğrul amca, dilini damağına vurup cıkcıkladı. "Bizimkinin akli bugün beş karış havada Tamay, sen ne istersen söyle bizim aşçıya, yaptırayım. Eli lezzetlidir..."

"Patatesli gözleme var mı?" diye sordum gülümseyerek. "Çok canım çekti şimdi..."

“Var tabii ya! Dur isteteyim... Benim de canımı çektiirdin şimdi,” dedi Tuğrul amca keyifle. “Şöyle baba-kız bir yemek yeriz. Çay mı ayran mı?”

“Önce ayran, sonra çay...”

Güldü Tuğrul amca. “İşte benim gelinim...”

“Araf,” dedim birden masanın kenarında bizi izleyen adama bakışlarımı çevirerek, gözleri zaten üzerimde olduğundan saniyesinde göz göze kaldık. “Sen ister misin?”

Çok kısa bir an yüzümü süzdü, başını tek bir hareketle eğerek onayladı. “İsterim.”

Başımı salladım. Beni süzerken beni istediğini mi söylüyordu acaba? Bir an kendime gülecek gibi oldum ama dudaklarımda filizlenmek için kaşınan gülümsemeyi bastırıp Tuğrul amcaya baktım. Cebindeki telefonu çıkarıp kısa bir görüşme ile isteklerimizi sipariş ederken sessizce yüzümdeki bakışların baskısına alışmaya çalıştım. Hep bana mı bakacaktı? Ne düşünerek bakacaktı ama?

“Gel istersen kızım, bir de benim odamı gör,” dedi Tuğrul amca, telefonunu kapatıp cebine gönderdiğinde. “Yemek hazır olana kadar sıkılmazsın.”

“Olmaz,” dedi Araf aynı saniye, gözler üzerine dönmüştü pek tabii. “Ödevi var, onu yapacağız.”

“Öyle mi?” Başını salladı hafif hafif. Ellerini ceplerine sıkıştırıp bana son bir bakış attı Tuğrul amca. “O zaman yemekler hazır olana kadar ben işlerimi halledeyim, siz de ödevi bakın.”

Sonra, birkaç saniye içerisinde ikimizi yalnız bıraktı. Beraberinde damarlarımdan arasından enjekte edilip daha hızlı göğsüme aldığım heyecan kalp atışlarımı hızlandırdı; onunla bir arada ve yalnız kalmak her zamankinden zor olacaktı sanki. Üzerimdeki paltomu çıkarıp koltuklardan birine bırakarak masanın kenarında durduğumda o da bilgisayarına yönelmişti.

“Ne yapacağımızdan bahset bakalım,” dedi gözlerini gözlerime çevirerek, kalp atışlarımdan düzeni de bozulmuştu.

“Bir mimari akımı referans alacağız, ben *Bauhaus* diye düşündüm... Bu akımı temsil eden basit bir mekân eskizi sunacağım,” dedim. “Modeli de tabii... Bu kadar.”

“Büyük ihtimalle yapımı biraz sürecektir,” dedi. “Başlayalım, evde de devam ederiz.”

Evde mi? “Annemler gidince de mi?”

“Annenler gidince de, Tamay,” dedi sırtını doğrularak kaşlarını hafifçe çatıp. “Benim evim ya da senin evin, fark etmez. Akşamları yapabiliriz.”

“Tamam,” dedim başımı aşağı yukarı belli belirsiz sallayarak. “Sen sıkıntı etmeyeceksen... uyar.”

Ardından, odadaki kocaman masaya yan yana yerleşmiş, önümüze kâğıtları çekmiştik. Birlikte eskiz çıkarmak için düşünüyordum. Parmakları arasında ustalıkla çevirdiği kalem olmasaydı odaklanabilirdim. Çünkü elleri... hassas bir noktaydı. Erkeklerde buna önem veriyordum ve onun elleri-

“*Bauhaus*’ta denge önemli,” diye devam ettiğini duydum sözlerine, hâlbuki nasıl başladığını bile unutmuştum. “Ne renkte ne de düzende karmaşa yaratamazsın, kural bu.”

“Biraz araştırdım tabii,” dedim bakışlarımı kâğıtlara kaçırarak. “Ama aç olduğumdan sanırım odaklanamıyorum, kafam çalışmıyor şu an.”

“O zaman yemeği bekleyelim,” dedi ısrar etmeden kalemi masaya bırakıp sırtını geriye yasladığında başımı omzumun üzerinden çevirmiş ona bakıyordum. Gözleri parmaklarıma yöneldi, bir anlık baktı ve tekrardan gözlerime tırmandı. “Çıkarmamışsın.”

“Unutmuşum, okula da gitmeyince gerek duymadım.”

“İyi,” dedi. “Dersinde devamsızlık hakkın var mıydı bari?”

“Bu dersim için son hakkımı kullandım,” dedim bir dirseğimi masaya dayamış ve avucuma da yanağımı bastırmış ona bakıyordum uzun uzun. “Bir kez daha gitmezlik yapamam.”

“Diğerlerini ne için kullandın?”

“Engin haber vermedi demek?” Kurumuş dudaklarımı ıslattım. “Bilmen gerekir.”

Gözleri kısıldı hafifçe. “Vermişse de senden duymak istediğim için soruyorumdur, Tamay.”

“Sen benim hakkımda çoğu şeyi biliyorsun zaten, ben senin-”

“Bilmiyorum belli ki,” dedi sözümü keserek, sandalyeyi biraz geriye itekleyip bana doğru çevirdi bir kısmını. Daha büyük bir dikkatle ondaydı gözlerim. “Çoğu şeyi bilmiyorum, bugün daha iyi anladım.”

Kaşlarım çatıldı istemsizce. “Bu ne demek?”

“Azra’dan rahatsız olduğunu bana bir kez bile söylemedin,” dediğinde parmaklarım buz kesmişti, sanırım hissettiğim o garip heyecanın etkisindendi. Göz gözeydik. “Tamam, daha önce bu meseleyi hiç konuşmadık ama rahatsız olduğunu bilseydim işler değişirdi.”

“Rahatsız hissetmeye hakkım yoktu, boşanacağımızı bilirken neden problem yaratayım?” Başımı iki yana salladım usulca. “Annem fazla hassas bakıyor... Ben o kadar da takmıyorum kafama.”

“Şu umursamaz tavrın inanılmaz sinirime dokunuyor, bil bunu.”

Dudaklarımı aralamış bir şey söyleyeceğim sırada kapı aniden açıldı ve Azra'nın yüzü belirdi aralıktan. Omuzlarım düştü, içim aynı saniye sinirden kavruluyordu. Bu kıza duyduğum nefret her geçen gün artıyordu. Kapıyı bile çalmamıştı üstelik.

“Müsait miydin?” diye sordu olduğumuz yere doğru birkaç adımla yaklaşarak, üzerinde siyah mini bir etek ve krem rengi bir kazak vardı. Topuklu çizmelerinin yankısı her adımında duvarlara çarpıyordu zaten, varlığını inkâr etmek imkânsızdı. “Yalnız olduğunu sanıyordum.” Elinde siyah bir dosya tutuyordu. Gözleri bir anlığına gözlerimi sıyrıp geçti. “Hoş geldin, Tamay.”

Çok rahatsız ettin. Sırtımı sandalyeye vererek kollarımı karnımda birleştirdim ve istemsiz çatılan kaşlarımın altından ona baktım. “Hoş buldum.”

Birkaç adımla Araf'a yakın tarafa yürüdü ve masanın üzerine bıraktı dosyayı. “Kontrol etmen lazım bunları, sözleşme yenilemesi... İstedğin maddelerin eklenmiş hâli.”

“Bunu getirmek ne zamandır senin görevin?” diye sordu Araf, kapağını açıp sayfaları incelediği sırada. “Zahmet etmeseydin, yollasaydın biriyle. Bir daha öyle yap.”

“Ne zahmeti canım, ben sıkıntı etmem öyle şeyleri,” dedi verdiği titrek nefesle, Araf'a bakarken gözlerindeki şehirlerin ışıkları yanıyordu ve öyle canlı bakıyordu ki, bir kadının kocam olacak adamı bu denli seviyor olması tahammül edilebilir gibi gelmiyordu.

“Ben ederim ama Azra,” dedi Araf, başını eğdiği yerden kaldırıp ona baktığında. “Hiç gerek olmayacak şeyler için bu kadar hevesli olma.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve profilinden onu uzunca bir süre izledim. Gerçekten ona güvenip çıktığım en tehlikeli yol, sahte evlilikti. Eğer gerçeği olsaydı koşarcasına kaçacağım yaşımda sahtesine razı gelebilmek ikimizi bir çıkmazdan kurtarıyordu çünkü. En çok benim işime yarıyordu mesela. Beni çok daha üzse bile en çok onu yoruyordu.

Bakıyordum da, bu adamla çıkabileceğim herhangi bir yolun benim için kötü olma ihtimali yokmuş gibi geliyordu... ama öte yandan hayatımın en heyecanlı döneminde, yirmi birime basmama bir ay kalmışken ve bu adam bana her şeyi yoluna koyabileceğimizi söyleyerek

ciddi bir adım atarken delicesine korkuyordum. Korktuğum şey konfor alanımdan çıkıp yirmi sekiz yaşındaki bir adamın hayattan istedikleri ile benim hayattan istediklerimin örtüşüp örtüşmediğine dair endişelerimdi. Ben flört etmek isterdim; sevgili olabilmeyi, uzun bir süre bu evreleri yaşamayı... Gerçek bir evliliğin sorumluluğu ve sahte olan şeylerin sorumluluğu aynı olmuyordu. Şimdi... artık ayrı vakit geçirmeye başladığımızda hislerimiz de aynı kalacak mıydı, merak ediyordum.

“...tamamdır, çıkabilirsin.”

Azra’ya her ne söylediyse kulaklarım tıkanmış gibi çınladığından hiçbir halt duyamamıştım. Akışına bıraksam iyi olacaktı. Bir elimi enseme çıkardım ve ovuşturdum yavaş yavaş. Azra’ya bakıyordum bir yandan da. O da bana bakıyordu, elbette.

“Okul nasıl gidiyor, Tamaycığım?”

“Sana ne, Azracığım?” diye sordum, bireysel olarak onunla düzgün konuşma gibi bir zorundallığım yoktu. Rol keseceğim aile üyeleri de olmadığına göre...

Kaşları havalandı. “Öyle sorayım dedim canım, bu ne çıkış?” dedi. “Aramızda okula giden kim var sonuçta? Bir Altay, bir de sen.”

Evet, işte sinirlerimi bozmaya adım adım yaklaşıyordu. Beni bir şekilde aşağı çekmek derdindeydi.

“Senin dersler nasıldı, Azra?” diye sordum yalandan, onun seviyesine inmek istemesem de dilime hâkim olamıyordum. “Bir zamanlar yani... Yıllar olmuştur, unutmuşsundur şimdi ama bir sorayım dedim.”

O bana çocuk muamelesi yapıyorsa ben de ona yaşlı muamelesi yapabiliirdim gayet.

Gözleri kısıldı. Ardından, “Yanındaki adama sormak lazım ama o da unutmuştur şimdi,” dedi.

“Korkma ben test ediyorum kocamın bilgilerini, gayet sağlam,” dedim, bir an Araf’a döndü gözlerim. “Öyle değil mi?”

“Öyle,” dedi dudaklarındaki görünmez kıvrımla. “Öyledir, tabii.”

“Evet, her şeyi öğrendiğine göre...” diye mırıldandım Azra’ya dönerek. “Kapının yolunu biliyorsun.”

Azra alt dudağını sinirle ıslatarak sahte bir gülüşle masaya eğildi ve dosyayı çekip alarak hızlı adımlarla arkasını döndü, saniyeler içerisinde odadan çıkıp gitti. Aynı saniye, o kapıyı örtemeden iki adam kocaman tepsilerle içeri girdiğinde sinirim uçmuştu en azından. Çünkü deli gibi acıkmıştım.

“Babanı çağırırsana,” dedim Araf’a doğru eğilip gözleme ve ayranları getiren adama baktım. “Teşekkür ederiz, ellerinize sağlık.”

“Afiyet olsun.”

Adam kapıya doğru yürürken ben sulanan ağızla gözlemelere bakıyordum. Tuğrul amca o kadar çok yaptırmıştı ki... ya da bana çok geliyordu.

“Arıyorum,” dedi Araf ben kollarımı masaya dayamış gözlemelere bakarken. “Sen başla.”

Omuzlarımı silktim yavaşça, ona bakmamıştım. “Yok, bekleyeceğim.”

Kâğıda sarılı gözlemelerden birini alıp elime tutuşturdu. “Sıcakken başla,” dedi, ardından küçük şişedeki ayranlardan birini açarak önüme koydu. “Hadi, Tamay.”

Derin bir nefes aldım ve elime aldığım gözlemeye bakarak, “Bu akşam erken çıkalım mı?” diye sordum, bir ısırık aldığımda. Gözlerim onun üzerine kaydı, telefonunu çıkarmıştı. “Annemler gidecek ya...”

“Çıkarız,” dedi sadece, ardı ardına ısırıklar aldığım gözleme tarafından boğulsam bile gıkım çıkmayacaktı sanki. Çok güzeldi. “Ayran iç, boğulacaksın.”

“Ama çok güzel olmuş. Hem de deli gibi acıktım... Üstelik o kadar da yoruldu. Mağazaları gezerken kendimi kaybetmişim resmen...” Ağzımdaki lokmayı yuttum. “Sen de başlasana bari.”

“Bir dakika,” dedi telefonunu kontrol ederken. “Bir görüşme yapıp geliyorum.”

“Tamam...”

Oturduğu yerden ayaklandıktan sonra kapıya doğru yürüdü ve eş zamanlı olarak Tuğrul amca içeriye girdi. Araf kapıyı kapatarak uzaklaştığında Tuğrul amca çoktan karşımdaki sandalyeye geçmişti.

“Açlıktan ölecektim de başladım sizensiz,” dedim ağzımdaki lokmayı yutup.

Güldü. “Afiyet olsun kızım, iyi yapmışsın,” dedi ayrandan büyük bir yudum alarak. “Akşam bizde toplanacağız, dünürlerimi bir ağırlayalım dedik gitmeden.”

“Öyle mi?” Kaşlarım kalktı. “Nasıl isterseniz.”

İlerleyen dakikalarda Araf odaya geri döndüğünde birlikte gözlemeleri bitirip ardından da çay söylemiştik. Tuğrul amca gülerek bir şeyler anlatıyor, bir yandan da Araf’a laf yetiştiriyordu. Lise zamanlarından ve ne kadar ele avuca sığmaz bir çocuk olduğundan... İster istemez dikkat

kesilmiştim. Onun hayatında yeri olan anıları ilk kez duyuyordum çünkü.

Saat dört sularına geldiğinde Tuğrul amca çoktan yanımızdan ayrılmış, bizi baş başa bırakmıştı. Ödevin üzerinde ilerlediğimiz sırada da annemin attığı mesajla Bihter teyzelerde olduklarını öğrenmiştim. Akşam yine bir arada olacağımızı tahmin ediyordum elbette ama Azra olacak mıydı sahi? Sertçe yutkundum.

Derin: Bu hafta sonu İzmir'e gelmen gerek seni çok özledim

"Telefonunu ne zaman bırakacaksın, Tamay? Sanki benim ödevim amına koyayım ya..."

"Derin mesaj atmış... Bir dakika cevap vereyim," dedim telefonuma düşen diğer bildirimlere henüz bakmamıştım korkudan, eğer Araf hakkındaki soruları görecekssem yüzleşmek için cesarete ihtiyacım olacaktı. Gözlerim ekrandan ayrılmadı. *Tamam, ayarlayacağım, yazıp yolladım.* Ardından telefonu masanın üzerine bırakıp çatık kaşlı adama döndüm. "Niye öyle bakıyorsun?"

"Ödev için geldin, ödev hariç her şeyi yaptın," dedi bakışları belirsizce kısıldığında. "Sıfır aldığın zaman kapımda ağlama."

"Bana sıfır aldıracaksan bu da senin ayıbın olur," dedim omzumu silkerek. "Kariyerinin kara lekesi resmen."

"Çok konuşma da dön bak şuna."

Gözlerim eskize döndüğünde birlikte ilerlediğimiz taslağa kısa bir bakış attım. "Derin bu hafta sonu beni İzmir'e çağırıyor," dedim bir anda, yeniden ona bakarak. "O zamana kadar ilerleyelim de gidebileyim."

"İzmir'e?" Kalem masaya bıraktı. "Ne yapacaksın İzmir'de?"

"Derin'i göreceğim."

"O da senin yanına gelebilir."

"Bu defa ben gideceğim, hem biraz farklılık olur."

Derin bir nefes aldı, başını salladı yalnızca. Gitme fikrim onu rahatsız mı ediyordu?

"Gitmemi istemez gibisin," dedim ne söyleyeceğimi bilemeyerek. "Öyle mi?"

"Hayır. Sadece..." Dudaklarını yaladı, birkaç saniye bekledi. "Gözümün önünde olmana alıştım, sanırım."

İşte, tam anlamıyla bundan bahsediyorum. Gözünün önünde olmadığımda her şey büyüsünü kaybedecekti, biliyordum.

Bir şey söylemek gelmedi içimden. Sessizce ödeve döndüm ve bir süre yalnızca onunla ilgilendik. Ödev zaten öyle kolay bitmeyecekti ama en azından eskiz biraz şekil almıştı. Bir saatin sonunda şirketten ayrıldığımızda Tuğrul amca da arkamızdan çıkmıştı. Birlikte onların kocaman malikânesine gidiyorduk. Asaf ve Yazgı onlarla yaşıyordu, hatta Azra bile. Bu evde Araf Altemur'un neden olmadığını sorgulamıyordum çünkü Azra'nın olduğu bir evde daha fazla durmak istemediğini tahmin ediyordum. Liseden sonra ayrılmıştı aralarından öğrendiğime göre, daha sonra eğitimine odaklanmış ve hayatını kurmuştu. Kurulu bir düzeni, işi, evi ve arabaları vardı. Eğer gerçekten evli olsaydı çocuk bile düşünebilirdi. Ve *ben*, bunların hiçbirine sahip olamayacak kadar sorumluluktan uzaktım.

Bir anlığına zihnimi ele geçiren kesik görüntüleri bastıramadım. Araf Altemur'un çocuğunu kucağında tutan başka bir kadının hayali... İkinci saniye omzumdan aşağı bir ürperti kuşattı bedenimi.

Araba, büyük ve dış cephesi beyaz bir malikânenin bahçesinde durduğunda Tuğrul amcanın arabası da hemen yanımızdaki boşluğa girmişti. Emniyet kemerini çözdüm, arabadan ilk inen ben oldum.

Ellerimi montumun ceplerine sokarak Araf'ın arabadan inmesini beklerken Tuğrul amca da bir köşede bizi izliyor ve dikkatle gözlemliyor gibiydi. Nedense bakışlarında garip bir his alıyordum. Ne düşünüyordu bize bakarken?

İç geçirdim. Araf yanıma geldiğinde ve elini bel boşluğuma koyarak avucu ile eşlik ettiğinde yan yana kapıya kadar yürüdük. Başımı kaldırıp ona bakmıştım bir kez, *kaçamak bir bakışla*.

Kapıyı açan Yazgı oldu. Kucağında Alin vardı ve pek tabii amcasını gördüğü saniye parıldayan gözlerle, "Amca!" diye evi inleterek yanımızdaki adamın kucağına atlamıştı.

"Ay erken gelmişsiniz, çok iyi oldu," dedi Yazgı yanaklarıma birer öpücük bırakıp gülümseyerek geri çekildiğinde, Araf kucağındaki yeğeniyle önden salona gidiyordu. Tuğrul amca hemen arkamda paltosunu çıkarmış dolabın içine asıyordu kabanını.

"Annemler gidecek ya, erken çıkalım dedik..."

Kaşlarını kaldırdı yavaşça. "Sen de mi şirketteydin?"

"Birkaç şey için şirkete geçtim. Araf'la birlikteydik," dedim hızla, paltomu çıkarmış ben de askılığa asmış ve dolabın kapaklarını da kapatmıştım. Tuğrul amca içeriye geçmişti, babamla birlikte sesleri şimdiden yayılıyordu koridor boyunca. "Sen ne yaptın tüm gün?"

“Evde oturdum, çocuklarla ilgilendim... Birlikte parka falan gittik ve hatta...” Yan yana salona yürüyorduk, bakışlarımız birbirimizin üzerindeydi. “Çocuklar senin de olduğun bir gün beraber lunaparka gidelim dediler, yapar mıyız?”

Güldüm. “Yaparız...”

“Süper,” dedi Yazgı gülümseyerek. “Birazdan... seninle bir şey konuşmak istiyorum.”

Kaşlarım ağırca çatıldı. “Tabii,” diyebildim. “Acilse hemen konuşalım.”

Alt dudağını *önemsiz* der gibi büzdü. “Yok ya, konuşuruz. Vaktimiz bol sonuçta.”

Başımı yavaşça salladım. Ne hakkında olduğunu deli gibi merak ediyordum ama şu an dikkat çekmemek için de umursamaz maskesi takmalıydım. *Bir şeyler öğrenmesi... zor.*

Salona geçtiğimde önce köşedeki koltukta, annemin yanında oturan Bihter teyze ile selamlaştık, annemi ve babamı da öperek Araf'ın yanına geçtiğimde Alin nihayet amcasının kucağından inip bana gelmişti.

“Tami...” dedi tatlı tatlı, dudaklarını birbirine bastırduğunda yanakları daha çok öne çıktı. Kucağımda, elleri omuzlarımdaydı. “Bugün... Ben parkta... Birine âşık oldum, biliyor musun?”

Şokla duraksadım, ardından “Ne?” diye kısık bir fısıltı çıktı dudaklarımdan. “Kime?”

Başını utangaç bir şekilde hızlı hızlı salladı. “Boyu benim kadar... Oyum oynadı benimle.”

Güldüm, dudaklarımı sıktım gülmemek için. “Ne kadar da romantik...”

“Amcam kadar mı?”

Araf Altemur'un gözlerini üzerimizde hissettiğim ilk saniye oydu.

“Amcan romantik falan değil, güzelim,” dedim sırtımı dikleştirip. “Hiç hem de, yanından bile geçmiyor.”

Alin amcasına doğru döndü. “Amca sen... neden romantik değilsin?” diye sordu kızarcasına. “Ege bana parkta...” Pantolonunun cebine götürdü elini zorlukla uğraş vererek bir şey çıkardı, ezik büzük bir çiçek. “Bana Ege ne verdi, bak...” Tatlı tadı anlatıyordu. “Ama... Ege bana vermeseydi ben onu unuturdum hemen... Başka birini bulurdum da zaten.”

Araf kolları göğsünde bağlı bir şekilde kucağımdaki yeğenine doğru eğildi, mesafe azaldığından kokusu daha yakından ve keskindi. “Seni babana söyleyeyim öyleyse, hangi parksa bir daha gitmeni yasaklasın.”

“Ya amca!” diye bağırdı Alin, yerimden sıçrayacaktım neredeyse. Bana döndü. “Tami... O zaman ben de sana başka koca bulurum. Üzülme, tamam mı?”

“Sen kime başka koca buluyormuşsun kızım?” diye çıkıştı Araf sertçe çattığı kaşları altından küskün tavrıyla kollarını göğsünde sıkıca birleştiren Alin’e bakıyordu. “Bir daha yok o park sana, ağlasan bile yok.”

“Yaa Tami!” diye ağlamaklı bir sesle kollarını boynuma sarmaladı ve başını da göğsüme dayadı. “Sussun amcam!”

“Sussana Araf, çocuğu üzüyorsun,” dedim kısık bir sesle ona doğru bakarak.

“Sana başka koca ayarlayacakmış, duymadın mı?” Sanki gerçekten yapabilirmiş gibi tepki veriyordu. “Yine ben mi suçlu oldum?”

“O daha çocuk,” dedim hatırlatarak.

“Çocukmuş,” dedi Alin’e ters bir bakış atıp. “Yarın birlikte gidelim o parka.”

“Hayır!”

“Evet, küçük hanım,” dedi Araf. “Tanışalım Ege beyefendisiyle.”

“Dede! Amcama bir şey söyle...” Alin aniden kucağımdan ağlar gibi bağırtılarla kaçtığı anda gözlerimi devirerek Araf’a baktım. “Amcam aptal!”

“Aaaa Alin!” diye kızdı Yazgı hemen.

“İyi mi oldu şimdi?” diye sordum dudaklarımı ıslatıp. “Çocuğu ağlattın.”

“Rol yapıyor, Tamay,” dedi huysuz huysuz. “İnandığın çocuğa bak.”

“Çocuğu ayaküstü tehdit ettin,” dedim kısık bir sesle, Alin dedesine bir şeyler anlatıyordu o sırada yarı yüksek bir sesle. “Sanki ne söylemiş çocuk?”

“Sana koca bulacağını söyledi, *ne söylemiş* diyor bir de! Savunma bana şunu, yürüyen bacaksız,” dedi kaşlarını daha sert çatarak, gergin yüz hatları ile mesafemizi daha aza çekti. Ailemizin yanında olduğumuzdan kaynaklı bu yakınlık fazla gelmişti. *Haddinden fazla.*

Gözlerimi devirerek dudaklarımı aralayacağım saniye Yazgı bir köşeden ayaklandığında farkındalık bana kendini hatırlattı. “Yazgı,” dedim hemen, bana baktığında yüzünde tatlı bir parıltı vardı. “Ben de geleyim.”

“Gel, tabii,” dedi başını ağırca sallayarak. Araf Altemur sert ve sesli bir nefes çekti içine, sessizce ayaklandım ve önden ilerleyen kadının peşine takıldım hız kesmeden.

Birlikte arka arkaya mutfak kapısından içeri girdiğimizde gerginlik bir anda tüm duygularımın arasına sızdı. Bana söyleyeceklerini, duyacaklarımı ve vereceğim herhangi bir cevabı bile endişeyle bekliyordum sanki. Titrek bir nefes aldığımda ocakta kaynayan pilavın altını kısmasını izledim, ardından masaya ilerledi.

Onu takip ederek karşısına geçtiğimde, “Kahve içer misin?” diye sordu ifadesini bozmadan.

“Sonra içeriz,” dedim. “Şu bahsedeceğin mesele... Neydi?”

Sıkıntılı bir nefes aldı. “Dün gece bayağı erken ayrıldınız,” dedi bir an, meraktan mı soruyordu?

“Evet, öyle oldu biraz,” dedim. “İçkiyi fazla kaçırınca... kötü oldum, ayıp olmasın diye erken çıktık. Rezil bir sarhoşumdur da.”

Güldü. “Sizin yokluğunuzu fark edince... Tuğrul babam nerede olduğunuza bir bakmamı istedi,” dediğinde parmaklarını masanın üzerinde iç içe geçirmişti. Dikkatle yüzümü izliyor ve mimiklerimi kolaçan ediyordu. “Sonra... sizi merdivenlerden inerken gördüm, yanınıza gelecektim ama tartışıyor gibiydiniz. Ama kötü görüldüğünden kontrol etmek istedim, emin olayım diye.”

Dün gece neler konuştuğumuzu hatırlamak için kendimi zorladım ama o an, öyle uç noktada hızlı ve endişe içinde çalışıyordu ki zihnim hafızam silinmiş gibi bakakaldım suratına. “Şu sıralar fazla tartışıyoruz,” diyebilirdim yalnızca. “En ufak bir şeyden bile olabilir-”

“Orada... duydum sizi, Tamay,” dediğinde kalp atışlarım aynı anda göğsümü delip geçti. Ne duymuştu? Neyi duymuştu? “Arkadaşlarına bahsetmediğin evlilikten, boşanacağınızdan, Antalya’da yaptığınız anlaşmadan...” Şokla sarsıldım, sesi kısıktı ama sanki hâlâ yetersizdi. *Öğrenmiş, Tamay.* “Merdivenlerin kenarında... Kimse duymasın diye de nöbet tuttum. Tamay... Siz...”

Bir an yalnızca bunu sindirmeye çalıştım. Yüzümdeki dehşeti, tedirginliği ve daha fazlasını göğsümde taşıırken tek başıma girdiğim çıkmazda ağlayacağımı bile düşündüm. Sonra, “Yazgı,” diyebilirdim fısıldar gibi. *Bir yalan daha uyduramaz mıydım?* Araf’ın yanımda olmasına da ihtiyaç duydum aynı saniye. “Bunu-”

“Bana yalan söyleme, Tamay,” dedi, gözlerinden silinmeyen bir şaşkınlık ve *hayal kırıklığı* vardı. Ayağa kalktı ve masanın kenarından

dolaşarak yanımdaki boş sandalyeye geçti. Mutfak kocamandı ve ben içerisinde kaybolmuş gibiydim. “Bunu kimseye söylemedim, söylemem de... ama bana ne olduğunu anlatman gerekiyor. Azra... Haklı mıydı yani?”

“Yazgı,” diyerek ona doğru çevirdim bedenimin bir kısmını, içime içime konuşuyordum sanki. Başımı iki yana salladım ve yutkundum. “Söylemeyecek misin gerçekten?”

“Yemin ederim,” dedi, kucagımda kilitlediğim ellerimin üzerine koydu avucunu. “Bak... Araf ve sen... benim uzun zamandır tanıdığım insanlarsınız. Ne için yaptığınızı bilmesem de kafanız estiği için böyle davranmayacağınızı da biliyorum.”

Dişlerimi birbirine bastırdım. Kelimelerin bir ağırlığı vardı ve yutığıma yapışmış, gözlerime yaş taşıyordu... ve göğsüme de taş sanki. “Böyle olmasını istemedik,” dedim kısık bir sesle, kimsenin bizi duymasını istemiyordum. “Ama... her şeyin sorumlusu Azra’ydı.”

“Ne oldu? Anlat bana...”

Dilimin bağı çözüldü. En baştan, Kalkan’da sahile tek başıma kaçtığımdan ve ardından arabası tarafından çarpıldığımdan... Konuştuğumuzdan ve ikimizin nedenlerinden... Havuzda yaptığımız yarıştan ve bana sunduğu tekliften... Azra’nın bizi basışından, ettiği ağza alınmayacak laflardan ve sonunda başvurduğumuz bu *sahte* yoldan... Her şeyden bahsettim.

“Karşı dairede kalıyorum ben,” dedim dakikalar sonunda, gözlerime biriken birkaç damla yaşta beraberinde düşmüştü. “Siz olduğunuzda... onun evine geçiyorum.”

Yazgı şaşkınlıktan küçük dilini yutmuş gibiydi. Dudakları aralandı, kapandı ve tekrar aralandı. Sonra bana sarıldı sıkıca, neden bilmiyorum -buna ihtiyacım olduğundan belki de- gözyaşlarıma hâkim olamadan sarıldım ona.

“İnanamıyorum, Tamay,” diye fısıldadı sırtımı sıvazlayıp. “Hem arkadaşlarına bahsetmedin... hem de evliymiş gibi davrandın... Çok zor, inan.”

Bir süre sessiz kalsam da bir sonraki an geri çekilerek burnumu çektim ve ıslak gözlerle ona baktım. “Beni yargılamıyor musun?” diye sordum. “Yalancı olduğumu... düşünmüyor musun ya da?”

Sesli bir nefes aldı ve usulca verdi. “Dün duyduğumda... ne yapacağımı bilemedim. Çok kızdım, çok sinirlendim, bizi kandırdığınız için nefret edecektim neredeyse. Araf ve sen, tüm bunları nasıl bize yaptınız

diye düşündüm. Hatta uyuyamadım bile,” dedi yutkunarak. “Sonra... daha detaylı düşündüm; birkaç kez Asaf, babanın seni okuman için buraya göndermeyeceğinden bahsetmişti. Kendi aramızda konuştuğumuz basit şeyler işte... Her şeyi düşünmeye çalıştım bu yüzden. Araf’ın Azra konusunda ne kadar üstüne gidildiğini biliyorum, istemese de... ne Tuğrul baba ne de Bihter anne vazgeçtiler. Mantıklı sebepler buldum size... Tabii her ne olursa olsun hiçbir bahane sayılmaz ama hiçbirini yargılayacak konumda da değilim.” Elime masadaki peçetelikten bir peçete çekerek tutuşturdu. “Ağlama, lütfen... Çok yorulmuşsun anladığım kadarıyla ama geçecek her şey.”

“Kimseye söylemeyeceksin değil mi, Yazgı?” diye sordum boğuk bir sesle. “Eğer öğrenirlerse... çok üzülürler.”

“Söylemeyeceğim, ben senin ablan sayılırım... Kötülüğünüzü istemem. Ne senin ne Araf’ın, samimiyetime güven lütfen. Beni tanırıyorsun zaten... Azra’nın duymasına müsaade eder miyim hiç?” Elimini üzerini okşadı. “Ama... boşandığınızda nasıl olacak? Şimdi... iki aile için de bu en zoru.”

“Biliyorum,” dedim, içimdeki pişmanlığa engel olamıyordum. İç geçirerek yüzümü kuruladım ve dudaklarımı ıslattım. “Altı ay sonra boşanacağız, öyle anlaştık. İyi bir şekilde bitireceğiz ama bunu... Tuğrul amca ya da babam anlar mı, bilmiyorum. İyi bir şekilde bitirsek bile... eskisi kadar iyi olmayacaklarını biliyorum sadece, bu ihtimal beni daha çok üzüyor.”

“6 ay... O kadar hızlı geçer ki, inanamazsın,” dedi. “Bak... Neler olabileceğini düşünerek mi çıktınız bu yola emin değilim, Araf zeki bir adam ama bu hâlâ aptalca. Neden yaptığınızı anlıyorum ama sonucu ikinizin de hesap edemediği açık. Araf, Cengiz amca ve Tuğrul babanın samimiyetini bilemez, çünkü bu evden ayrılalı çok oldu. Ne kadar sık görüştüklerine dair fikir yürüteceği kadar içinde de değildi olanların. Ama sen... Tüm bunları biliyorsun, her yaşında onlarlaydın çünkü. Enişelerin daha doğal ve olması gereken... ve açıkçası yersiz de değil.”

Öyleydi. *Kahretsin ki* haklıydı. “Yazgı...”

“Tamay,” dedi sözümü keserek. “Bir şey soracağım ama yanlış anlamı da istemem.”

Kaşlarım hafif hafif çatıldı. “Sor tabii.”

“Hiç... bu evliliğe şans vermeyi düşünmediniz mi?” diye sordu pat diye. “Yani... Ben sizi zaten yakıştırıyorum, dün birlikte ne kadar eğlendiğinizi de gördüm. Dans ederken, yan yana sohbet ederken, düğüne

girmeden önce birlikte kaldırımda dikilirken bile... Aylardır yan yana-sınız, hiç mi şans verebileceğinizi düşünmediniz?"

İçimdeki tüm hislerin geri kaçıp bu soru ile yüzleşmek istemediği bir âna girdim. Dün geceyi düşündüm, bu sabahı da ve bana attığı adımı da... *Her şeyi yoluna koyabiliriz*, demişti. Bana ne istediğimi sormuştu. Öyleyse... Bu Araf'ın bu evlilik için bir şans istediği anlamına geliyordu ama benim endişelerim ve geçeceğine emin olduğum hislerimizin sonucunda bu kadar taze bir konuşmayı Yazgı ile paylaşmak doğru gelmi-yordu. Çünkü bir noktada... kendimi baskıda hissedecektim. Yazgı'ya inandıracağım bir gerçek uğruna... Hiç doğru gelmiyordu. Üstelik bu bir kumar da sayılırdı; ya olacaktı ya da 6 ay sonunda boşanacaktık. Düşünüyordum şimdi. İkimiz arasında bir şeyler rayına oturacaksa ilk Yazgı'ya haber verebilirdim ama şu an bilmemesi daha iyiydi.

"Hayır," dedim düşüncelerimden sıyrılabildiğim ilk saniye, kurumuş dudaklarımı ıslattım ve başımı iki yana salladım. "Boşanacağız."

Omuzları düştü kendiliğinden. "Önünüzde 6 ay var... O zaman bunu kimseyi kırmadan yapmanız gerek." Ofladı sessizce. "Azra'nın sana söylediklerine inanamıyorum ya... Uğraştığı şeylere bak."

"Dün akşam bir şeyden bahsetmiştin," dedim konusu açıldığından dolayı. "Azra ile kavga ettiğinizden..."

"Benden ne istedi, biliyor musun?" diye sordu, dudakları aralanmış ve bahsi geçen o sözleri hatırlamış gibi histerik bir nefes bırakmıştı. Gözleri gözlerimden tek bir an olsun çekilmedi. "İkinizi boşatıp Araf'ı ona yapmamı... Deli gibi içmişti, ağladı ve yalvardı resmen. Tam bir manyak gibiydi, Tamay. Gerçekten o gece o kadar çok korktum ki ondan..."

Söylediklerine verebileceğim ilk tepki ne olmalıydı, bilmiyordum ama şaşırمامıştım bile. Azra'nın takıntı düzeyi daha başkaydı... Beni daha çok korkutuyordu.

"Boşandığımızda rahata erer..." diye mırıldanabildim kuru bir sesle, devam edeceğim sırada mutfak kapısında beliren beden söz-lerimizi kesti. Neyse ki, Araf'tı. Duymuş olsa bile sıkıntı etmezdim. Ama Yazgı'nın öğrendiğini bilmemeliydi... Sorumluluğu bana atacaktı yoksa.

"Asaf geldi, yine bir şeylerini bulamıyor, bir baksana şuna."

Yazgı başını aşağı yukarı ağırca sallayarak oturduğu yerden kalktı-ğında sırtımı geriye verip kollarımı birbirine doladım. Dudaklarımı birbirine bastırmıştım ve Yazgı'nın mutfaktan çıkışını izlerken Araf'ın

yaktığı sigaranın parfümüne karışan kokusunu soluyordum. Bahçe kapısını açmıştı, soğuk içimi titretircesine doluyordu dört tarafa.

“Ağlamışsın,” dedi birden gözlerimi üzerine doğru aldığı saniye, göz göze kaldık. Parmakları arasındaki sigarayı dudaklarına yanaştırıp derin bir nefes aldığı anda yanakları içe göçtü, sonra duman dudakları arasından süzülüp kayboldu.

“Ağlamadım, hasta olacağım galiba,” dedim, ardından güldüm. “Haklıydın, bu eteği çorapsız giymek aptalcaydı.”

Silik bir gülümseme dağıldı yüzünde ama çok sürmedi. Neden böyleydi? “Yine giyersin,” dedi. “Seni tanıyorum.”

“Kış bitene kadar giymem...”

Sessiz kaldı, sigarasını içerken balkonun aralık kapısından çekilmemişti. Keyfi mi yoktu? Nötr ifadesinden bir şey anlayabildiğim de yoktu.

“Engin yarın gelecek mi tekrardan?” diye sordum sebepsizce gerilerek, sessizliği bölen taraf bendim bu kez. Bana döndü bakışları, göz göze kaldık. “Onunla mı devam edeceğiz?”

“Dün gece öyle karar verdik,” dedi, sigarasını bitirdiğinde söndürmüş ve kapıyı örterek izmariti çöp kovasına atıp bana doğru dönmüştü. “İstersen, irtibatta kalırız. Engin’e gerek kalmaz.”

“İstersem...” Sert bir nefes alıp birkaç saniye bekledim. “Neden her şeyi isteyip istemediğimi soruyorsun? Tamam, problem ettiğimden değil ama... önceden bu kadar sormuyordun ya da ben bu kadar dikkat etmemiştim.”

“Fikrini etkilememek için, Tamay. Ne olsun istiyorsan öyle olur.”

“Senin fikirlerin peki?” diye sordum doğruca. “Senin fikirlerin etkilanmıyor mu?”

“Hayır,” dedi düz bir sesle, aynı anda alaycı bir ifadeyle güldü. “Etkilenecek olsaydı, çoğu şey yeterli olurdu.”

Kaşlarım çatıldı. “Ne demek bu?”

“Önemsiz,” dedi aldırış etmeden. “İçeri geçelim.”

Burnumdan bir nefes verip ayağa kalktığımda az önce yaşananları sindirmeye çalışıyordum. Yazgı’ya güveniyordum gerçi, hiçbir şey söylemezdi ama sırrımızı birinin daha öğrenmiş olması beni yeterince tedirgin ediyordu. Derin biliyordu, Engin de ve şimdi Yazgı da onların arasındaydı. Hem hafiflemiş hem de bir o kadar ağırlaşmış hissediyordum.

Salona döndüğümüzde yan yana geçtik koltuğa. Muhabbet ise koyuydu, herkes gülerек bir şeyler anlatıyordu. Altay okuldan gelebilmiş, duş alıp aşağı daha geç indiğinden bir de Tuğrul amcanın gözüne batıyordu. Çok da umursadığını sanmıyordum tabii Altay'ın. Kerem, Alin'in çiçeğini aldığından ağlayarak kardeşini kovalayan Alin'e bakarken istemsizce gülümsedim. O an düşünebildiğim tek şey bu sıcak ortamdı. Azra yoktu ve olması gereken herkes bu kaddı. Babam, annem, Tuğrul amca, Bihter teyze, Asaf, Yazgı, Altay, Alin, Kerem ve elbette, Araf... Her birini bir arada görmek bana iyi geliyordu ama bu ânın bitme ihtimali ve bunun sorumlusunun biz olma ihtimali çok daha hüzünlü geliyordu kulağa.

Akşam olduğunda Azra hâlâ eve dönmemişti. Bu gece gelmeyeceğini de Bihter teyzeyi arayarak haber vermişti. Arkadaşlarıyla olacağından falan filan... Pek umurumda değildi açıkçası nerede olacağı. Bizden uzakta, herhangi bir yerde olabilirdi. Bihter teyzenin o olmadığından daha neşeli olduğunu gözlemlemiştim ilk kez, bana karşı yani... Belki de ona karşı verdiği sözlerden kaynaklı mahcup hissedip onun yanında bana karşı samimiyetinin dozunu ayarlıyordu. Kırıcıydı gerçi ama en azından kendimce bir bahaneye sığınabilmişim. Yazgı ise hâlâ aynı, bana karşı onun da söylediği gibi ablaymışçasına yaklaşıyordu. Yargılar gibi bakmıyordu, kızar gibi değildi ve her zaman olduğundan daha fazla yanımdaymış gibi samimiydi de. Bu yüzden gevşeyebilmişim sonunda.

Akşam yemekler yenip çaylar içildikten sonra saat on civarı evden ayrılmak için beraber ayaklandık. Annemlerin uçakları iki saat sonra kalkacaktı, valizlerini bizden aldıktan sonra da Tuğrul amca onları havaalanına bırakacaktı. Plan buydu. Her ne kadar Araf bırakacağını söylese de Tuğrul amcayı ikna etmek imkânsızdı.

Herkes sıkıca kucaklaşırken dış kapıda, açık havada Araf ile yan yana durmuş onları bekliyorduk. Öte yandan bu gece ikimiz için de ayrılık vaktiydi. Yataklar ve ev konusunda.

“Kalkan’da görüşürüz artık, Bihtercim.”

“Geleceğiz, tabii. Görüşürüz, hayatım...”

Beş dakika sonra yolda, arabalara yerleşmiştik. Babam Tuğrul amcanın arabasındaydı, annem ise bizim yanımızda arka koltuğa yerleşmişti.

“Alışveriş mi yaptın?” diye sordu annem, arka koltukta sabah aldığı her şey vardı. Başımı geriye çevirip anneme baktım kısacık,

başımı salladım onaylar anlamda. “Ortalardan kaybolunca ben bizim kız böyledir desem de Araf oğlum endişelendi, bir daha yapma, annecim... Biz gidiyoruz, kocanla tartışırsın falan ama habersiz gitme hiç olur mu? Yan odaya falan git, sakinleşince konuşursunuz. Evliliğin dengesi budur.”

“Anne, düşünme bunları,” dedim yorulduğumu hissederek. “Araf’la benim halledemeyeceğim bir şey yok, araya siz girmeyin yeter.”

“Ha şöyle... Böyle olun, bizim başka istediğimiz bir şey mi var sanki?”

Başımı ağır ağır salladım yalnızca. Önüme döndüm ve akan yolu izledim. Annemin her şeye karışmasını istemiyordum. Göz ucuyla şoför koltuğunda dikkatle arabayı süren adamın karanlıkta görünen yüzüne bakıyordum öte yandan, ne düşündüğünü deli gibi merak ettiğim bir an dahaydı işte. Sesli bir nefes alabildim, uzandım ve sessizlikten rahatsız olarak bir şarkı açtım.

Yol boyunca şarkılar değişip durdu. Annem Araf’a bir şeyler sordu, Araf onu yanıtladı ama keyifsizdi. Tüm gece de böyleydi aslında. Araba siteden içeri girip de otoparka inene kadar böyle devam etti. Tuğrul amca otoparka inmemişti, havaalanına götüreceğinden gerek duymamıştı. Zaten vakit de kalmamıştı.

Eve çıktık önce, annem önceden hazırladığı valizlerini kapının önüne çıkardığında Araf ona müsaade etmeden almıştı. Babam da tam o sırada asansör kapısında belirdi, birkaç adımla kapattı mesafeyi.

“Oyalanmayalım Seda, geç kalacağız... Tuğrul bekliyor,” dedi. “Siz kalın çocuklar, biz indiririz aşağı. Eve geçin.”

“Olmaz öyle,” dedi Araf, izin vermeyerek.

“Olur oğlum, işten geldiniz oradan oraya yoruldunuz zaten... Zaten gittiğimiz yol neresi?” Babam valizleri aldı elinden zorla, ardından kollarını açtı. “Gel, bakalım.”

Her ne olursa olsun onlara duyduğum özleminden dolayı gelmeleri beni mutlu etse de geldikleri andan bu yana her şeyi karmakarışık bırakıp gidiyorlardı. Bunun için onlara kızmıyordum, hatta en çok kendime kıızıyordum. *Onu öpmemiş olsaydım...*

“Kendinize dikkat edin,” dedi annem bana sarılarak. “Bir şey olursa muhakkak beni ara.” Bir kez daha sarıldı ve kulağımda fısıltısını hissettirdi. “O Azra meselesinde de geri durma, yolarım sarı saçlarını.”

Gözlerimi devirdim. Babamla da vedalaştıktan sonra asansöre bindiklerinde Araf onları geçirmekte ısrarcı olup o da peşlerine takılmıştı. Ben ise evin aralık kapısında tek başıma geride kalmıştım, öylece.

Evden içeriye girdiğimde kapıyı kapatarak bir süre sessizliği dinledim. Bu evden ayrılma vaktiydi. Salona doğru yürüyecektim ama kapıda beklemeyi seçtim, geldiğinde kapıyı açabilmek için burada durmak daha mantıklı gelmişti bir an.

“Tamay,” dedim kendi kendime, gözlerimi yumarak. “İyi bir şey... Kendinden emin olacaksın, çok iyi bir şey...”

Yaklaşık beş dakika sonra kapı tıklatıldı. Kalbim bir refleksle seğirdiğinde düşüncelerimi toparlayabilmiş sayılmazdım. Eşyalarımı hazırlamak yerine burada öylece durmuştum bir de.

Dudaklarımı ısırarak kapıya doğru yürüdüm sessizce. Buz kesen elimi kapı koluna götürdüm, sessizce açarak bir kenara çekildiğimde sessizce içeri geçmesini izledim. Kapıyı kapatırken gerginliğim katlanarak artıyordu. Ne söylemem lazımdı? Tek kalmıştık bu zamana kadar ama saat gecenin 11’ini geçerken ve bizim aramızda bazı konuşmalar asılı kalmışken ağırlık çöküyordu omuzlarıma.

“Ben... gideyim artık,” diyebilirdim sonunda, paltosunu çıkarmıştı ve askılığa asarken göz göze kaldığımızda sadece salonun ışığı açık olduğundan loş bir atmosfer hâkimdi.

“Kalabilirsin, Tamay... Geç oldu,” dedi bedenini bana çevirdiğinde. “Eşyalarını taşıman uzun sürer... Kal, bir günden bir şey olmaz.”

Avuçlarımı terleten çarpıntıydı hissedebildiğim. “Eşyalarım kalsın,” dedim. “Ben gitsem daha iyi olacak.”

Kollarını göğsünün aşağısında birleştirdi. “Sen bilirsin.”

“Peki,” dedim. “Alışverişte aldıklarım arabanda kaldı... Yarın alabilirsem güzel olur.”

“Getiririm,” dedi dümdüz bir sesle. “Ödev için geldiğimde, uygun mudur?”

Başımı salladım. “Ya da ben de gelebilirim,” dedim dudaklarımı ıslatarak. “Bana geleceksen... yemek için gelebilirsin.” Kirpiklerimi kırptırdım ağırca. “Yani... Söz vermiştim ya, aç aç olmaz zaten.”

“Evet, iyi olur...”

“Tamam, öyleyse,” dedim, paltom üzerimde ve çantam da omzumdaydı. Kapı koluna tutundum. “İyi geceler.”

“İyi geceler.”

Kapıyı açtım ve çıkarak saniyeler içerisinde karşı daireye geçtim. Anahtarımı elime alarak deliğe taktığım sırada gözlerini sırtımda hissediyordum, sakince kızıl kahverengi gözleri üzerimden geçiyordu ve oradaydı, içeri girmemi bekliyordu.

Kendi dairemin kapısını açtım. Sessizce aralıktan içeri süzıldüm ve kapıyı kapatmadan önce ona gülümsedim. O da dudaklarındaki kıvrımla bana baktı. Dudaklarımı birbirine bastırarak içeri geçtiğimde sessizce kapattım kapıyı. Kocaman, haddinden fazla sessizliği dinlerken gözlerim gözetleme deliğini bulmuş dışarıda birkaç saniye dikilip eve geçen adamı izlemişti tüm o anlar boyunca.

Diğer günlerde olacağı gibi ve diğerlerinde de...

İlerleyen günlerin bir farkı olmadı. Onunla ödev için buluşacağımız ilk üç günün ilkinin arkadaşlarımla evime gelmek istemesiyle iptal etmiştik. Diğer üçünü ise onun tamamen yoğunluğundan kaynaklıydı ama en azından sabah işe gitmeden önce bana kısa bir mesaj atmış ve *Posta kutunu kontrol et, yazmıştı*. Alternatif eskizler çizmişti benim için.

Ve bu gerçekten... *tatlıydı*.

Geçen günlerin en gerici yanı arkadaşlarımla geldiği akşamdı. Onları Araf Altemur'un okuluma *dan* diye gelmesi konusunda geçiştirebilmişim ki gören yalnızca Pınar'dı. *Her neyse*. Birlikte ödev yapacağımızdan sabahına planlamıştık buluşmayı ve o gece Gözde'nin benimle beraber kalacak olduğunu da kararlaştırmıştık ama Gözde tabletini unuttuğundan abisi Gökhan'ın kapıya gelmesi ile sonuçlanması elbette sürpriz sayılırdı...

"Bir şeylerini hep bir yerlerde unutmasa olmuyor bu kız," dediğinde uzattığı tableti elime aldım sessizce, güldüm. Başımı ağırca salladığım sırada baştan ayağa bedenimi süzmüş ve ayağımda oyalanmıştı gözleri, rahatsız hissederek geri adım atacaktım neredeyse. Üzerimde evin sıcaklığından kaynaklı siyah bir askılı, altımda ise desenli bir pijama altı vardı. "Ayağın nasıl?"

"İyi ya," dedim sahte bir gülüşle, saçlarımı yüzümden çekip derin bir nefes verdim. "Teşekkür ederim sorduğun için."

Tam o saniye asansör kapısı açılmıştı ve gözleri doğruca olduğumuz tarafı hedefine alırken gözlerimi kaçamak bakışlarla ona kaydırıyordum. Gökhan ise hiç oralı olmamıştı. Asansörün durduğunu bile fark etmemiş gibiydi ve bir şeyler söylüyordu ama duyma işlevimi yitirmişim gibi kalp atışlarımla gümbürtüsüyle dolup taşıyordum.

Araf bir anlık asansörün kayarak kapanan kapısı önünde durdu ve üzerimize bir adım atacağı sırada "Gökhan Bey!" diye bağırdım hızla, gözlerim olduğu yerde irice açılmıştı. Kirpiklerimi kırptırdım ağır ağır, bu gece kızların geleceğinden haberi yoktu. İşleri yoğun olduğundan pek önemli bir detaymış gibi gelmemişti ama şimdi... Kapımda bu adamın sorgusunu vermeden önce bilmesinin iyi olacağını düşünmüştüm. Araf alt dudağını ıslatırken dik dik bakıyordu. Gökhan'ın gözlerine kaldırdım gözlerimi. "Gidebilirsiniz artık, Gözde'nin tableti için teşekkürler... Unutkan ya sonuçta, unutmuştur tabii. Neyse ki siz getirdiniz."

"Abi olmak böyle bir şey," dedi Gökhan gülerken ben ise boyut değişecek kadar tedirgin olmuştum. Çenesizlik yapacağına gitseydi ya! "Neyse gideyim ben, tekrardan görüşmek üzere. Keyifli vakitler size."

"Sağ olun, görüşürüz tabii," dedim sadece alışkanlık gereği ve gerginlikten aklımı da çok çalıştıramamıştım. Araf gözlerini kıstı biraz öteden, birkaç adım geri çekilerek aldığı sert nefesi verirken Gökhan sırtını dönmüş asansör düğmesine bakarak gözleri üzerimdeyken gülümsemişti. Araf'ın olduğu tarafa bakmıyordu, görmeme sebebi gözlerini benden alamayıydı daha doğrusu.

Sertiçe yutkundum, titrek bir nefes verdiğim sırada asansör kabinine geçti ve ortalarından kayboldu.

"Görüşürsünüz demek?"

"Ağız alışkanlığı," dedim kapı kolunu tutuyordum bir yandan da, içeri ses gitmesini istemediğimden küçük bir aralık bırakmıştım sadece. Birkaç adım atarak ifadesinde alev alan bir bakışla gözlerime bakmayı sürdürdü. "Kızlar bizde... Gözde tabletini unutmuş, onu getirdi sadece."

"Adamın sende gözü var," dedi tek solukta, esmer teni sinirden kaynaklı kızarmıştı. "Bunu anlamak için müthiş bir zekâya ihtiyacımız yok."

Yanaklarım hafifçe kızardı. "Yani?"

"Yanisi..." diye aralanan dudakları beraberinde üzerime bir adım attı. "Kapıyı sen açma, kız kardeşi açsın."

"Ev sahibi benim ama," dedim. "Yapabileceğim bir şey yok."

"Uzatmayalım en iyisi," dedi dümdüz bir şekilde. "Bir yere varamıyoruz."

İçeriden "Tamay!" diye seslenen arkadaşlarımla gergince başımı kapının aralığından içeri soktum ve "Geliyorum," diye karşılık verdim.

"Ödev konusunda hocamız birkaç gün daha süre verdi," dedim Araf'a döndüğümde, aslında verdiği süre bir haftaydı ama daha fazlasını bilmese de olurdu. "Ne zaman müsait olursun?"

"Hafta sonu."

Derin'in yanına gitmek konusunda tereddütlerim olsa da o andan itibaren gitmek de gelmedi içimden. İtiraf etmeliydim ki aynı evde olmak ve birbirimizi her saniye görmekle farklı evlerden birbirimizi hiç görmeden yaşamak arasında dağlar kadar fark vardı. Onu özlemiştim. Sanırım.

"Tamam, akşam yemeğe gelirsin," dedim çok da düşünmeden. "Sonra da ödeve geçeriz. Olur mu?"

İfadesi daha durgun bir deniz hâlini almıştı aynı saniye. Az önce fırtına koparacağına emin olduğum kadar hırçın bakan adamın şimdi daha sakin bakabilmesinde içimi ısıtan bir şeyler vardı.

"Anlaştık."

"Anlaştık," dediğim saniye kalp atışlarımın hızı da tavandaydı, sonra aklıma gelen şeyle birlikte "Burada bekle," diye ekledim.

Kaşları ağırca çatıldığı sırada kapıyı arkamdan kapatarak hızlı adımlarla mutfığa geçtim ve tableti tezgâhın üzerine bırakarak akşam için yaptığım havuçlu-tarçınlı kekten bir tabağa koydum. Ardından akşam yemek için yaptığım böreklerden de bir parça tabağa aldığımda ellerim dolu dolu yeniden kapıya dönmüştüm. Zorlukla açtım kapıyı, hâlâ oradaydı ve ellerimdeki tabakları gördüğünde anlamak ister gibi belli belirsiz bir kıvrım taşıyan dudaklarıyla bana bakıyordu.

"Senin için," dedim tabakları ona doğru uzatıp, sebepsizce heyecanlanmışım da... Beğenecek miydi? "Al bunları..."

Aramızdaki mesafeyi daha aza indirdi. "Bana mı ayırdın?"

"Evet," dedim tabakları eline tutuşturup. "Yoğun oluyorsun, belki yemek yememişsindir diye... Bir de havuçlu kek kahveyle güzel oluyor, yersen yani... Şey, umarım seversin."

Neden heyecanlandığımı, neden bana öyle baktığını ve neden beklenti içerisinde kasıldığımı bilemiyordum. Ama o an, gözlerinde farklı bir şeyler gördüğüm anlardan en belirginini ve daha derine inecek olursam, ilkiydi. Bana böyle baktığı çok anları hatırlamıyordum ya da hiç dikkat etmemiştim.

"Severim," demişti ben içeri geçmeden hemen önce. "Teşekkürler, Tamay Altemur."

O akşamdan sonra okuldan her döndüğümde ve her akşam çöktüğünde kapının dibinde soluğu alıyor, onun geliş saatlerini ve asansörün

sesini bile takip ederek gözetleme deliğinden karşı daireye bakıyordum. Erkenden uyuma alışkanlığımdan genelde o gelmeden uyumuş oluyordum ama bir keresinde onu tam dairesine girip gözlerini benim daireme çevirirken yakalamıştım. Oradaydı ve beni görürmüş gibi bakıyordu. Öyle tedirgin olmuştum ki hızla kaçmıştım da zaten. Ve bir kez daha onu görememiştım. Ta ki hafta sonu planımıza kadar.

Yani en azından onu bu akşam görmeye planlanmıştım.

İşin ilginç yanı ise... hislerimdi. Hissettiklerimdi. Sanki erkek arkadaşım gelecekti ve tüm heyecanım, uğraşım onun bunları görmesine karşılıktı. Tenimi basan sıcağı es geçerek boynumdaki kolyeyi düzelttim. Üstümde siyah kısa kollu, dar kesim *crop-top* tarz bir tişört giymiştim. Altımda gri bir rahat kesim eşofman altı vardı. Sadeydim ve ev hâlimleydim. Saçlarımı ise her zaman yaptığım gibi dalgalı hâliyle iki yanından küçük bir tokayla toplamıştım.

Salona geçtim, ardından mutfakı kontrol ettim. Saat akşam dokuza yaklaşıyordu neredeyse ve hafta sonu da olsa geç kalma ihtimalini hesap etmişim. Şu sıralar Asaf abinin de programı böyleydi. Yazgı söylemişti. Ve Yazgı... Onunla da sık sık konuşuyorduk.

Mutfaktaki orta tezgâhın çevresine dizilen taburelerden birine yerleştiğimde telefonuma bildirim düştü. Ekranı açtım.

Araf:

Biraz geç kalacağım.

Geç mi kalacaksın? Saat şu an bile dokuz

Araf:

Geç kalsam da devam edebiliriz. Yarın pazar.

Aslında haklıydı. Evlerimiz karşılıklıydı ve geç kalsak bile sıkıntı çıkmazdı. Geç de olsa bir şekilde devam edebilirdik, sonra saat kaç olursa olsun o evine dönebilirdi.

Ben erken uyurum ama

Araf:

Gelmemi istemiyorsan erteleyelim.

Gelmesi için saniyeleri sayıyordum.

Uyumamam için kahve yapacaksan gelebilirsin.

Araf:

Uykunu alman önemli ama bu kuralı yıkabiliriz.

Mimarsan uykuyu unutman şart, Tamay.

Yani yapmayacak mısın?

Yaparım.

Anlaştık

Bir süre cevap gelmedi. Durmadım yazdım bu kez.

Kimler var şu an yanında?

Bunu neden yazmıştım ki şimdi? Utançtan inleyerek gözlerimi yumdum. "Aptal Tamay..."

Araf:

Tanımazsın.

İyi söyleme

Yemek yapmıştım, hâlâ açım

Konuyu değiştirmek istemişim sadece. Ama yanında tanıdığım tek kişi bile yok muydu? Asaf abi mesela? Ya da Azra orada mıydı? Yeni kurmak istediği şirket için iş bağlamaya çalıştığını söylemişti Engin, belki de öyle bir şeydi.

Araf:

Yemeğini ye, beni bekleyip aç kalma.

Dudaklarımı ısırdım. Sonra bir mesaj daha geldi.

:)

Kaşlarımı çattım usulca.

Ne oldu?

Araf:

Hiç.

Gülücük attın

Araf:

Soğuk bir mesaj gibi geldi.

Öyle olmadığını hissetmen için.

Birden istemsizce güldüm.

*Öyle olmadığını :):):):)
bununla mı ispat ediyorsun*

Araf:

Yanımdaki biri işe yarayacağını söyledi.

Kim?

Kaşlarım ağırca çatıldığında ekrana baktım birkaç saniye, mesaj bekledim ama geri dönüş yapmadı. Kimden bahsediyordu? Kadın mıydı? Bir mesaj daha attım.

??

Araf:

Bu işaret ne?

O birine sor bakalım neymiş

Araf:

Sinirlendiğini anlamamı söyledi. Öyle mi?

Bunu bir kadından başkası anlayamazdı.

Gerçekten hemen sordun mu?

Aptal

Araf:

?

*Sinirlendiğini anlamamı mı istiyorsun şu an
Anlayamayacağım, açım*

Araf:

Yemeğini ye.

Yanaklarıma doldurduğum nefesi oflayarak verirken telefonun ekranını kapatıp yutkundum. Şu sıralar kendimi, iç dünyamı ve düşüncelerimi sık sık kontrol ediyordum. Bir kanıya varmak için henüz erken olsa da bir şeyleri yoluna koyduğumu hissediyordum. İçimde... Bir yerlerde hissettiğim o korku ile daha az yüzleşir olmuşum şu günlerde.

Sandığımın aksine Araf Altemur eskiye dönmemişti. Karşı dairede değildi yalnızca, mesela... Bana geç kalacağını haber vermesi benim için iyiydi. Birbirimizle irtibatı kesmemiş olmamız da iyiydi. Bazı akşamlar onu özlemem iyi miydi, o konuda emin değildim ama bana ne beni rahatsız edecek kadar yakın ne de korkularımın gerçek olduğuna inanacağım kadar uzaktı. Dozunda yaklaşıyordu. Bir kez daha *bir şeyleri yoluna koymak* konusunda konuşmamıştık ve bu da iyi hissettiren bir diğer şeydi. Çünkü... böylesi daha uygunmuş gibi geliyordu.

Telefonuma bir kez daha bildirim düştüğünde heyecanlansam da mesaj Derin'dendi.

Derin:

Beni ektiğine değer bir gece oluyordur umarım ☺

Konuştuk bunu, daha uygun bir zamanda geleceğim

Derin:

Şaka kızım ya

Nasıl geçiyor akşamınız?

Biraz ondan bahset

*Henüz gelmedi
Hem nasıl geçecek Derin?*

Derin:

Ne demek gelmedi?

Evli barklı adam bu saatte dışarıda mı olurmuş???? Aloooooogggggg

*İşleri var Derin
Uzuuuuuunnnn işleri*

Derin:

Ne tür uzuuuuuunnnn işler

İş adamı türünde

Derin:

Sen yine de dikkat et fıstığım

Hem Azra işi ne oldu?

*Aynı
Bir değişiklik yok*

Derin:

Yazgı'nın içeride gözü olması süper oldu ama

Sanırım

Derin ile mesajlaşarak geçirdim birkaç dakikayı. Sonra ekranı kapatmış ve bir süre de yemeğe onu beklemeyi seçtim. O sırada kalkıp kendime kahve hazırladım, tekrardan mutfak masasına geçtiğimde bu kez telefon çalmaya başladı. Arayan Yazgı'ydı.

"Yazgı," diyerek açtım telefonu, kulağıma dayamıştım. "Selam."

"Ay Tamay... Rahatsız etmedim umarım?" diye sordu, bir kapı sesi ve ardından hışırtı geldi. "Nasılsın?"

"Rahatsız etmedin, hatta aradığın iyi oldu..." Bir yudum aldım kahvemden. "Sıkılıyordum ben de."

"Araf gelmedi mi?" Ona birlikte ödev yapacağımızdan bahsetmiştim. "Akşama gelecek diyordun."

Yazgı'nın aramızda bir şeyler olacağına inancı tamdı ve bu konuda da gayet istekliydi. Bunu anlıyordum.

"Geç kalacakmış, işi uzamış yine," dedim iç çekerek. "Ama yarın pazar, o yüzden gece de uyumayıp yaparız dedik."

"Süper olur bence de, yapın siz yapın..."

"Yazgı," dedim gülerek. "Niye bu kadar heveslendin?"

"Hiç, ödevin bitsin diye, canım... Başka ne için olacak?" Güler sesini duydum. "Ama bak, bu işin oluru varsa bir adım at, şimdi kızma bana... ama sen tam olarak Araf'ın hoşlanabileceği kadınlardansın. Sarışın, tatlı..." Biliyordum bunu. "Yemek yaparsın, çağırırsın... Böyle böyle şeyler."

"Yazgı, konuşmayalım bunları," dedim geçiştirmek istercesine, sonuç olarak Araf ve benim aramda olanlar ikimiz arasında kalmalıydı. Sahte evliliğimizin buna niyeti pek yok gibiydi ama... Birinin daha öğrenmesine müsaade edemezdim. "Biri falan duyar, şu an neredesin bilmiyorum ama Araf'ın senin bildiğinden bile haberi yok."

"Ben odadayım canım, çocukları uyuttum... Erkenden dinlenmeye çıktım," dedi bir nefes vererek. "Ha bu arada Tamay, bir ara biz de şu şirkete gidelim. Akşam vakitleri özellikle."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

“İnan içim hiç rahat değil. Asaf... Ona güveniyorum ama bir haftadır geç geliyor, dün de ceketini kadın parfümü kokuyordu ya! İnanabiliyor musun? Ona sormadım, güvenmediğimi falan düşünür diye,” dedi ardı ardına. “Ama kadın olarak beni anlarsın, Araf ile aranızda bir şey yok tamam ama kocan sonuçta. Düşünsene böyle bir şey olduğunu. Aklına neler gelir neler...”

Alt dudağımı ısırarak düşüncelerimi daha da esnettim. Araf Altemur ile hiç o denli yakın olmamıştık bu bir hafta boyunca, ceketini koklayabilseydim belki de buna benzer bir şeyle karşılaşmıştım. Karşılaşır mıydım sahi? Bu gece bunu yapmayı aklıma not ettim.

“Kimlerle çalışıyorlar, biliyor musun?” Dudaklarımı ıslattım usulca. “Engin... Kurmak istedikleri şirket için projelerden falan bahsetmişti.”

“Yurt dışından yatırımcılar, evet,” dedi. “İçlerinden üçü kadın, bir haftadır otelde kalıyorlar... Tuğrul babam erken geldiğinden ona soruyorum tüm olanları, bildiklerim bunlar. Ama işte... Tüm her şeyi bilsem de kocamın gece saatlerce onlarla bir arada olması ne demek ya? İçim hiç rahat değil, Tamay. Gözümle görmem lazım o sarışın yellozları.”

“Sarışın mı?”

“Evet,” dedi Yazgı. “Çok da güzellermiş, Azra söyledi.”

“Tuğrul amca başka bir şey demiyor mu?” diye sordum parmaklarımı bardağın sıcak yüzeyinde tıkrdatırken. Yanağımı içeriden dişlediğimi ise birkaç saniye geç fark ettim. Serbest bıraktım saniyesinde.

“Tuğrul bab-” Birden sustu, sonra arka planda birinin sesi duyuldu. “Tamay’la konuşuyordum hayatım,” diye ekledi. “Asaf geldi de Tamay... Selamı var sana.”

“Geldi mi? Araf da gelir öyleyse...”

“Evet, sanırım,” dedi Yazgı. “Neyse canım ben kapatayım, müsait bir zamanda tekrardan konuşuruz.”

“İyi akşamlar.”

Telefonu kapatırken gözlerim boşluğa sabitlenip kaldı birkaç saniye. Sessizliği dinliyor olsam da Yazgı’nın kelimeleri dört bir yandan saldırıyordu üzerime. Şeytanın en kışkırtıcı tuzağı kesinlikle kulağa fısıldadığı kelimelerdi. Araf kocaman adamdı sonuçta, aylardır evliydik ve tüm o aylar boyunca sadakatimiz karşılıklıydı. Sarışınların ilgisini geçtiğini söylemişti, o kadınlar da buna dahil miydi? Etkilenme ihtimali neydi? Akli karışmıştı belki de... Tek gecelik ilişkileri var mıydı evlenmeden önce? Olması muhtemeldi ve ayları hesap edersek gerçekten iradesi

zayıf bir adam mıydı? Tüm hafta boyunca geç gelme sebeplerinin yaptıkları işler olduğuna inanmışım ama Yazgı'nın sözlerini düşününce... Beni resmen dolduruşa getiren kelimelerdi. Belki de amacı bu değildi. Ama *kıskançlıksa* bu, sinirlerim geriliyordu işte.

Düşünmeyi kesmek isteyerek kahvemi bitirdim. Sonra bardağı buluşuk makinesine itekleyip saati kontrol ettim. Asaf abi gelmişse, aynı anda çıktıklarına göre daha yakın bir zamanda gelmesi gerekmez miydi? Şu an saat 22.08'i gösteriyordu... Bir yarım saat daha bekleyebilirdim. Mesaj atmadan, aramadan ve buna hakkım olmadığını tekrar ederek... Hakkım yoktu, çünkü kafamın içerisinde kuruyordum tüm bunları.

Bir ihtimal, böyle bir şey var olsa bile 6 ay süremiz belli olduğundan aldatmak olarak saymıyordu. *O zaman sana neden yoluna koyalım desin?*

"Yani evet Tamay, mantıklı düşün..."

Bir hafta geçtiğinden karar vermediğimi görmüştü ve belki de umursamamayı seçmişti.

"Tamam ama bu karar öyle bir karar mı sanki?" diye kızdım kendi kendime. "Hem... bana mesaj atıp haber bile verdi."

Ya da oyalamaya çalışıyordu... Mesela *biraz geç kalacağım*, demişti ama sebebini sormamışım bile.

"Yok, canım..." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Araf öyle bir adam değil."

Ama o sarışınlar ilgisini çektiyse... Belki de öyle bir adam olmaya karar vermişti.

"Ay Allah'ım..." Avuçlarımı yüzüme çıkardım ve ofladım sertçe. "Ben kafayı yedim galiba."

Yaklaşık kırk dakika daha böyle geçti. Çatık kaşlarım aşağısındaki gözlerim kapıda, bir ayağımı sabırsızca sallarken salonda oturuyordum. Televizyon açıldı ama sesi kapalı olduğundan sadece ışığı dökülüyordu içeriye. Genelde ışıkları hiç açmaz, gece lambalarının loşluğu altında geçirirdim akşam vakitlerini. Sevdiğim buydu çünkü.

Sert bir nefes aldım.

Oturduğum yerden kalkıp açlıktan kendi içerisinde bir savaş çıkaran midemi susturmak için mutfaka yürüyeceğim sırada elime telefonu almış bir de mesaj atmışım.

*Ödevlerimi başkalarıyla
yaparım, sorun değil.
Gelme.*

*Gerek yok.
İyi geceler.*

Pekâlâ, bir anlık sinirden kaynaklı yazdığım mesajı düşünmedim ve telefonu koltuğun üzerine attım. Belki de sinirimi çıkarma yöntemi olarak bu yolu seçmiştim. Ama o an bunu da düşünemedim.

Bu akşam yemek için onlarca seçeneğim vardı ve buna rağmen onun sevdiklerine öncelik vermiştim. Kendime daha çok sinirleniyordum bu sebepten. Sertçe oflayıp dolaptan servis tabağı çıkardım, tavuklu makkarnayı tabağa boşaltıp yanına bir kâse de salata koydum. Başka da bir şey yemek gelmiyordu içimden.

O sırada salondan telefonumun çaldığını duydum. Kalp atışlarımın hızı yükseklerle tırmanırken bir kaşık salata tıktım ağızma. Umurumda olmamalıydı... Tekrar çaldı, yine de açmak için kalkmadım.

Beş dakika sonra çalan artık kapıydı.

İçtiğim su birden boğazıma kaçır gibi olduğunda bakışlarım mutfak kapısına yöneldi. *Evet, buradaydı.* Bazen erkeklerin dilinden böyle anlamak gerekiyordu. Daha erken gelmesini sağlayan bir mesaj mıydı? Sinirim henüz geçmemişti ama kendimi dolduruşa getirip kurulmuşum da. Zil tekrar çaldığında havada asılı kalan elimi yanıma indirdim ve su bardağını tezgâha bıraktım.

Ayağa kalktığımda sessiz adımlarla dış kapıya doğru yürüdüm. Delikten bakmak aklımdan uçmuştu, hâlbuki öyle yapardım hep. Kapıyı açtığım gibi onunla karşılaşmam bir oldu. İki eli kapının yanlarında, üzerinde siyah bir gömlek ve dağılmış saçlarıyla Araf Altemur'u buldum.

"Niye geldin?" diye sordum çenemi dikleştirip. "İyi geceler demiştin sana."

Burnundan bir nefes vererek aralık kapıyı eliyle itekleyip içeri geçtiğinde alt dudağımı ıslatıp kaşlarımı daha çok çattım.

"Gelme ne demek?"

"Gelme demek işte..." diye mırıldandım omzumu silkerek. "Evine geç, ödev işini de boş ver, demek. Hiç önemi yok, demek."

Kapıyı tutarak gözlerini gözlerimden ayırmadan kapattığında yutkunma ihtiyacıyla yüzüne baktım. Sinirlerini mi bozmuşum?

"Sana geç geleceğimi söylemedim mi?" diye sordu. "Ne oluyoruz? Ne bu hâller?"

Mantıklı bir şeyler bulmayı deniyordum ama yaptığımın hiçbir mantığı yoktu. *Kıskançlık* dışında. Onu da Araf Altemur'un bilmesine gerek yoktu.

"Bir şey olduğu yok," dedim omuzlarımı silkerek. "Yemek yiyordum, uyuyacağım... Saat gece yarısına geliyor zaten."

Bir adım üzerime yaklaştı, kollarımı önümde sıkılaştırdım. "Aramalarımı niye açmıyorsun?"

"Sessizdeydi, duymamışım."

"Sessizdeydi?" Kaşları ağırca havalandı. Ardından salona doğru yürüdü. Arkasından takip ettiğim saniye koltuğun kenarına ulaşmış ve aradığını bulmuş gibi telefonumu da eline almıştı. Kontrol etti, bana bakıp telefonumu da koltuğun bir köşesine attı. "Yalan söylemek gibi bir âdet mi edindin?"

"Bana yalancı mı diyorsun?"

"Ne halt olduğunu söylemen gerektiğini söylüyorum." Hareketlerimi anlamaya çalışıyordu kendince. "Hemen, Tamay."

Dudaklarımı kemirmek istiyordum susabilmek adına. Neden sadece evine dönmüyordu ki? Bu gece yaptığım çocukluk da yanıma kalabilirdi. Yarına kadar kendimi toparlardım zaten. Yarın akşam onun nerede ve kiminle olacağını kurana kadar... Halledebilirdim.

"Saat geç oldu, seni bekledim... Gelmedin, uyku daha şirin gelince de mesaj attım," dedim hızlı bir bahaneyle, bakışlarımı kaçırarak sırtımı döndüğümde mutfığa kaçmak ilk hedefimdi ve öyle de oldu. Adaya yürüdüm, tabureye geçtiğimde kapıda dikilmiş dik dik bana bakıyordu.

"Başkasıyla yaparız yazmışsın... Siktiğimin iki saatinde ne değişti?" Üzerime doğru yürüdüğünde dudaklarımı birbirine kilitlemiştim. Yanımdaki tabureyi çekti ve yan dönerek, aslında bedenini bana çevirerek oturdu. Ben ise önüme dönmüş yemekle ilgileniyor gibiydim. "Tamay, sinirlendirme beni."

Elime aldığım kaşığı bırakıp ona çevirdim başımı. Omuzlarım çöktü kendiliğinden.

"Gerçekten bir şey yok. Sadece yoğun olduğun için böyle saçma şeylerle seni meşgul etmek istemedim. Kendi işinle ilgilen, ben kendim halledeceğim zaten... Arkadaşlarımdan yardım alırım. Ya da üst sınıflardan arkadaşlarım var, onlardan yardım isterim-"

Birdenbire tabureyi kendisine doğru çevirdiğinde bacaklarım aralık bacaklarının boşluğuna girecek kadar yakınlaştı bedeniyle. Ani bir sarı-
lıştı. Nefesimi tuttum.

“Bunları aklına kim sokuyor senin?” diye sordu, elini taburemden ayırmadığından çok yakın geliyordu gözüme. *Çok*. “Biri sokmayıp da sen düşünüyorsan büyük sıkıntı.”

“Kim sokacak? Kendim düşünüyorum... Seni meşgul etmemek için, zaten yeterince meş-

“Seninle meşgul olmak istemeyen kim? Kim ulan?” Çenesi gerilmişti. “Yemin ederim Tamay, tam sınırımıdayım. Açım, yorgunum, sinirliyim ve karşımdasın... Seni çok pis öpmeye niyetliyim.” Donup kaldım saniyesinde. “Uslu dur.”

Tenimin kızarıp bozarmasından daha çok kalbimin kan akışını daha yanlış yerlere göndermesi sıkıntıydı. Kasıklarına mesela... hiç doğru muydu bu? Ne demişti sanki? *Çok ateşliydi ama*.

“Ben hiçbir şey yapmadım.”

“Bu daha kötü işte,” dedi gözlerini kısarak. “O yüzden bir şey ol-duysa bana söyle, olmadıysa da trip atıyorum de, kurtul.”

Kaşlarım huysuz huysuz çatıldı. “Ben trip atacak insan mıyım?”

“Sen belasın,” dedi dudaklarındaki kıvrımla. “İflahımı sikecek rürden bir bela.”

“Konuşma o zaman benimle, evime de gelme. Beni bela olarak görüp utanmadan yanıma mı geliyorsun?!” dedim öfkeyle. Güldü ve ayağa kalktı, sırtını da dönmüştü. “Git, evet... Gidersin zaten.”

Tezgâha yürüdü, kendisine bir tabak çıkardı ve yemeklerden koydu sessizce. Gitmiyordu demek, utanmaz bir de yemeğimi yiyecekti. Hem bana bela demişti hem de yemek yiyebiliyordu. *Reva*, der gibi demişti ama sanki...

Saniyeler içerisinde ellerini yıkadı, tabağını yanıma bırakıp oturduğunda ters ters ona bakıyordum. *Gidersin zaten*, demiştim bir de. *Git-miyormuş, test ettik*.

“*Gidersin zaten*,” dedi beni alayla taklit ederek.

“Git be yanımdan,” dedim uyuz uyuz, dik dik yüzüne bakıyordum. “Hem niye yiyorsun bunu?”

“Bana yapmışsın.” Gözleri üzerime çevrildi, gömleğinin kollarını bilekten yukarı katlamıştı ve çok seksi geliyordu gözüme. “Bana özel olan her şeyi yerim.”

“Kendime yaptım bir kere,” dedim başımı önüme çevirip tabağımı kaşıklarken, yan yana yemek yemek farklı hissettiriyordu. “Hem sen... yemedin mi?” diye sordum düz bir sesle. “Bu saate kadar kaldığın *arkadaşlarınla* yersin diye düşünmüştüm.”

“Sana geldiğimde yerim dedim.” Kaşları çatıktı. “Neden başka şeyler konuşmuşuz gibi tepkiler veriyorsun, kızım?”

Öyle mi yapıyordum? *Gerçekten öyle yapıyordum.*

“Bilmiyorum,” dedim kaçamak bir bakış atarak, ofladım sonra. “Yemek yapmıştım, Yazgı’yla da konuştum, bir buçuk saat önce...” *Belki abartıyordum süreyi.* “Asaf abi biz konuşurken geldi, ben de sen de gelirsin sandım ama gelmedin... Beklemekten sinirlendim sanırım. Bilerek gelmediğini düşündüm.”

Bana doğru dönmüştü oturduğu yerden, az önceki gibi oturuyorduk.

“Bilerek gelmeyeceğimi mi düşündün?” Güler gibi oldu, başını ağır ağır iki yana sallarken gözleri gözlerimdeydi. “Sebep olarak ne sundun kendine?”

“Hiç...”

“Var bir şey, belli,” dedi gözlerini kısıp. “Söyle.”

Asla söylemezdim.

Onu inceliyordum bir yandan da. “Hem... Ceketin nerede senin?”

“Arabada kaldı.”

Gözlerim hafifçe kısıldı. “Neden arabada?”

“Unuttum çünkü, Tamay,” dedi kaşlarını *deli görmüş* gibi anlamsızca çatarak. “İyi misin sen? Uykun mu geldi? Huysuzlaştın mı? Bu nedir?”

“Ceketini soruyorum sadece, ne söyledim?”

“Neden arabada unuttuğumu soruyorsun,” dedi, ardından alayla ekledi: “B12’ m eksilmiş... Ne yaparsın?”

“Benimle dalga geçmesen ölmezsin.”

“Ölürüm.”

Sinirlerimi bozduğundan öfkeyle önüme döndüm. “Sus ve yemeğini ye, tamam mı? Sus sadece.”

Sert ve sesli bir nefes alarak önüne döndüğünde önümüzde ilerleyen dakikalarda yalnızca yemek yemeye odaklandık. Ara sıra gözlerim üzerine kayıyordu. Yorgun görünüyordu gerçekten... ve aç. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bana ne demişti hem o? *Seni çok pis öpmeye niyetliyim.*

Ayak parmaklarımı büktüm içe doğru, utanç ve çok daha büyük istek duyuyordum. Ama böyle bir şey şu an mümkün de değildi... Bundan sonraki adımı atmak için benden bir *onay* bekleyeceği açıktı. Beni kendi hâlime bırakmıştı.

Tabakları bitirip etrafı topladığımızda gerginliğim geçmedi. Kaynaması için ısıtıcıya su koymuştum, filtre kahve hazırlayacaktım, aslında uykum da yoktu ama biraz kendimce oyalanmak istiyordum.

“Üzerimi değiştirip geleyim,” dediğinde sırtımı tezgâha dayayıp ona baktım, ayaklanmıştı.

“Yorgun görünüyorsun, gerçekten dinlenebilirsin... Benim için önemli değil,” dedim gözlerine bakarak. “Halledebilirim tek başıma.”

Dudaklarını ıslatarak burnundan verdiği nefesle üzerime bir adım attı. Kokusu daha yakından suratıma çarptı. “Birlikte bir şey yapmamızın beni yorabilecek bir yanı yok,” dedi. “Beni istemediğini düşünmeye başlayacağım.” Kaşları havalandı. “Öyle mi?”

“Hayır, öyle değil...” Yutkundum, sonra pes ettim. “Tamam, git değiştir üstünü... Bekliyorum.”

Başını ağırca salladı. Bir şey söylemeden yalnızca yüzümü izledi bir süre, sonra sırtını dönüp mutfak çıkışına yürüdüğü sırada sırtından onu izliyordum. Çok geçmeden kapının örtülme sesini duydum.

“Tam bir aptal gibi davranıyorsun, Tamay,” dedim kendime kızarak, avucumu alnıma çarptım sinirle. “Salak, sana ne ceketinden?”

Birkaç saniyeyi kendime sinirlenerek geçirdim. Ardından iki tabağa çerez koydum, filtre kahveyi demlenmeye bırakmıştım. Salona geçtiğimde köşedeki masaya koydum elimdeki kâseleri, eskiz ve onlarca gerekli parça masanın üzerindeydi. Maket yapmak daha uğraştırıcıydı ve bazen... Araf Altemur’un bilerek bunu uzattığını düşünüyordum. Çünkü Yazgı öyle sokmuştu kafama.

Adam bu işin ehli, basit bir maketi yapması da uzun sürmez... Seninle vakit geçirmek istiyordur sadece, demişti doğruca. Hiç çekincesi yoktu.

Sesli bir nefes aldım. Onu beklerken ağzıma birkaç tane fındık atmıştım, ayaklı gece lambalarım açıktı. Kısa bir an odama geçmiş, yemek yediğimden dişlerimi fırçalamış, bir de parfüm sıkılmıştım. Ruh hâlimin ne kadar bozulduğunu düşünüyordum öte yandan. Bir saat öncesine kadar üstüme çöken gerginlik şimdi buhar olmuş gibiydi. *Çünkü* ilgili kelimeler ediyordu. Bu bazen her şeyden daha yeterliymiş gibi geliyordu.

Dudaklarımı ıslatarak salona tekrardan döndüğümde deliğe takılan anahtar sesini duydum. Anahtarları almıştı demek. Mutfâğa geçerek kahveleri hazırlamaya koyuldum bu sebepten, saniyeler içerisinde elimdeki tepsiyle de geri dönmüştüm.

Onu da masanın başında dikilirken buldum. Masanın üzerine serili kâğıtlara bakıyordu. Üzerinde siyah bir uzun kollu vardı, altında da gri bir eşofman altı. Saçları da nemli ve hafifçe dağınıktı. Zaten saçlarını kısa kestirdiğinden çok dağılması da mümkün değildi.

“Duş mu aldın?” diye sordum istemsizce, *bana neydi ki?*

Gözleri üzerime çevrildi. Elindeki kâğıdı masaya bırakarak beni baştan aşağı süzdü yavaşça. “Şu sıralar, her ayrıntıma odaklanmaya mı başladın?” diye sordu dudakları kıvrılırken.

Tepsiyi masaya bırakırken duraksadım. “Ne münasebet canım?” dedim anında reddederek. Adama ceketinden ıslak saçma kadar sorsam olacağı buydu. “Öyle... Gözüme çarptı sadece.”

“Çarpsın,” dedi, sanki özellikle istiyordu bunu. “İyi olur.”

“Ne açıdan?” diye sordum tek kaşımı kaldırarak, kupaları masanın üzerine yerleştirdiğim saniye gözlerimi kaldırmış gözlerini yakalamıştım.

“Her açıdan.”

Dudaklarımı gergince birbirine yasladım. Sessiz kalsam da içimde bir gürültü çıkmıştı. Bana böyle şeyler söylediğinde... kendimi nedense daha iyi hissediyordum. *Olmaması gereken buymuş gibi.*

Bir süre yalnızca ödevle ilgilendik, bana yardım ederken sabırlıydı. Uzun uzun anlatıyordu her detayı. Önce eskizde oynamalar yapmış, onun üzerinden de maketi hazırlamaya başlamıştık. Ve aslında bu daha zoru ve daha dikkat etmem gerekiyordu. En ufak bir hatada her şeyi mahvedebilirdim. Her malzemenin nasıl kullanılacağını, hangi ölçülerin milimetrik olarak doğru olması gerektiğini vurguluyordu tüm ciddiyetiyle.

Saat neredeyse gece ikiye geldiğinde başımı masaya dayayarak ofladım. Neredeyse üç kupa kahve içmiştim, uykum kaçsa da bunaldığımı hissediyordum.

“Yorulduğum ben...” Yüzüne bakıyordum. “Her yıl böyle mi olacak?”

“Daha zor olacak.”

“Çok sağ ol ya... İnanılmaz bir teselli.”

“İnanılmaz iyi bir öğrenci,” dedi beni kastederek. Geri çekildi, kollarını birbirine bağladı. “Ama uykuya düşkünün affetmez bu sektör, ayıl. Hemen.”

“Ben ayıgım,” dedim başımı kaldırıp ona doğru dönerek oturduğumda. “Ama... yapmak istemiyorum artık. Zaten hemen

bitiremeyeceğiz.” Kurumuş dudaklarımı ıslattım. “Sen yorulmadın mı? Tüm gün şirketteydin.”

“Yoruldum,” dedi omuzlarını gerginleştirmek istercesine hareketlendirdiğinde. “Bu hafta içi İtalya’ya gitmem gerek, üç günlüğüne. Sonra birkaç gün dinleneceğim.”

“İtalya mı? Neden?”

“İş, güç...”

“Yine mi Azra’yla?”

Gafletten sormuştum, dilime hâkim olamadığımdan...

“Hayır,” dedi. “Tek başıma.”

“Neden sen gidiyorsun?” diye sordum. “Yani... Başka biri gidemez mi?”

“Aslında abim de gidebilir,” dedi. “Ama benim gitmem daha iyi.”

“Neden?”

Sandalyesini bana çevirdiğinde ortam daha derin bir sessizlikteydi. Nabzım hızlandı.

“Onun bekleyeni daha fazla, eşi ve çocukları var,” dedi. “Ben halleder gelirim.”

Onun bekleyeni var.

Onun ne çocukları vardı ne de bu evliliği kabul eden bir eşi... Pekâlâ, haklıydı. Yine de üzücü geliyordu kulağa.

“Anladım...” Dudaklarımı ıslatarak iç geçirdim. “Haklısın.” Sertçe yutkundum. “Evet...”

Ne saçmalıyordum?

“Gidene kadar ödevini bitiririz.”

“İki gün var, yani yarınla beraber üç tabii,” dedim. “Hallederiz tabii ki.”

“Hallederiz,” dedi. “Bir şeyleri yoluna koymak zor değil.” Duraksadım. “Sandığından daha kolay.”

Sanırım bana laf çarpıyordu. Ya da hatırlatıyordu. Bilemiyordum.

“Eskiz çizmeden olmazdı ama,” dedim hatırlatmak isteyerek. “Günlerce onunla uğraştık, her ihtimali düşündük. Değişiklikler yaptık... Tam oturttuk, değil mi?”

“Hepsini birlikte yaptık, gördüğün gibi,” dedi susmayarak. “Yoksa ortaya bok gibi bir şey çıkardı.”

“Tamam, bir şey mi dedim?” Kollarımı göğsümün aşağısında bağlamıştım. “Birlikte yapmamızla problemim yok.”

“Ama bu işin bir adı vardı. Bir akım seçtin, onun üzerinden ilerledik,” dedi, gözleri kısılmıştı. “Bir şeyleri yoluna koymak için isim şart demek ki.”

“Sana göre,” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. “Yani... Hocamız bize zaman da vermişti seçebilmemiz için.”

“Ne kadar?”

Kaşlarım kalktı. “Süre mi?”

“Süre.”

“Araf,” dedim yutkunarak. “Sana bir süre veremem... Bilmiyorum çünkü.”

“İnan bana sabırlı bir adamım,” dediğinde gözlerimiz bir bütündü. “Sabırsız olduğum sensin.” Kaşları belli belirsiz çatılmıştı. Kalbim göğsüme hücum ediyordu. Bir süre gözlerime baktı, başını iki yana sallamıştı. “En iyisi kalkayım, sen de uyu.”

Oturduğu yerden kalkacağı sırada, “Araf,” dedim, istemsizce koluna doğru uzanmıştım. Durdu, yeniden yerleşti oturduğu yere. “Benim uykum yok... Seninle konuşmayı seviyorum. Eğer uyumayacaksan biraz daha kal.”

“Ne konuşalım, Tamay? Söyle,” dedi sabırla, sanki sinirini bozan bir şeyler vardı.

“Bana kızıyormuş gibi konuşma,” dedim. “Niye böyle yapıyorsun? Kendimi kötü hissediyorum senin yüzünden.”

“Benimle konuşmayı seviyorsun, beni öpüyorsun, erken gelmediğim için sinirlenebiliyorsun, ha sorsam tam da senin tipinim...” Daha fazlası vardı hatta. “Sana haber veriyorum, siktiğimin yorgunluğunda sadece senin için geliyorum, seni kıskanıyorum, seni öpmek de istiyorum ve bana soracak olursan tam da benim tipimsin... Yirmi sekiz yıllık hayatımda istediğim tek şeysin.” Burnundan histerik bir nefes verdi. “Ama sen...”

“Ne istediğimin farkındayım ben,” dedim anlık bir sinirle, kendimi çıkmazda hissederek sözünü kestim. “Sadece neyin geçici neyin kalıcı olduğunu anlamaya çalışıyorum... Olan bu. Senin aksine yürütememe ihtimalimizi de düşünüyorum. Bugün *tamam* dediğimde yarın kendimi gerçekten evli bulacağımı da biliyorum. Bu benim için büyük bir sorumluluk. Hem... sen söylemedin mi kendi ağzınla, *evlilik benlik değil, bu son evliliğim...* Tüm bunlara rağmen nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Bizden olur çünkü, geri zekâlı,” dedi oturduğum sandalyenin altından tutarak beni dibine kadar çektiğinden. “Ben görüyorum bunu.”

“Bana geri zekâlı deme,” dedim burnumdan soluyup. “Hayvan herifin önde gidenisin sen de. Tamam mı?”

“Yok ya, niyeymiş?”

“İş yerinde olsaydın sorardın işte yanındakilere,” dedim gözlerimi kısıp. Aklıma nereden gelmişti bilmiyordum ama tansiyonum yükseldiğinden sorgulamamıştım bile. “Soru işaretini biliyor, gülücükleri biliyor, hayvanlığını da bilirdi...”

Bir an suratı belli belirsiz buruştu. Bir sonraki an sesli bir şekilde güldü. “Ha sen onu diyorsun...”

“Onu?” Sırtımı sandalyeden ayırarak dik dik suratına baktım alev alan gözlerle. “Neyi diyorum, pardon? Bir şey mi diyorum sanki? Demiyorum.”

“Demiyorsan sorun yok,” dedi silik bir tebessümle. “Martina’dan sana bahsetmeme gerek kalmaz öyleyse.”

Martina, diyordu. Kadın ismiydi. Kalkan’a gelen İtalyanlardan biliyordum. Ve *Araf Geri Zekâlı* Altemur bilerek yapıyordu, gözünden okuyordum bunu. Beni sinirlendirmeye çalışıyordu? Sarışınlardan biri miydi sorduğu?

“Bahsetme,” dedim bilerek. “Seni yarın boşayacağım zaten, görürsün.”

“Bahsetmediğim için mi?” Eğleniyor muydu şimdi?

“Aldatmadan, anlaşma maddelerimizdeki sadakate ihanetten... Gayet yeterli sebepler.”

“Aldatma sayılmaz, kadına sadece soru sordum.”

“Sormasaydın! Sordun da ne oldu? Sana sor diyen mi oldu?” Sandalyemi geri çekeceğim sırada iki yandan kavradı ve bacaklarımı bacakları arasına sıkıştırarak beni hapsine aldı. Dişlerimi sıktım. “Bak bırak beni... Öldürürüm seni.”

“Ben karımı aldatmam.” Ne kadar yakın olduğumuzdan haberi var mıydı? Diz kapaklarım kasıklarına çarpacaktı neredeyse... *Odağını bozma, Tamay*. “O beni kocası olarak görmüyor olsa bile.”

Önüme dökülen saçlarımı geriye itekledim, kaşlarım hâlâ çatıktı ve hiç silinmeyen ifademdeki kıskançlığı görebilmiş gibi bakıyordu bana. “Kim o kadın?”

“Birlikte iş yaptığımız insanlar,” dedi dudaklarını ıslatarak, üzerime eğildiğinden daha pervasızca hissediyordum. “Martina evli, elli yaşında... Sadece mesajlarımızı gördü.”

Gözlerine bakmayı kesmedim, ses de çıkaramamıştım.

“Beni kıskanıyor musun?” diye sordu. “Söyle.”

Yanağımı içeriden dişlemeye başlamıştım. Parmaklarımı sandalyenin iki yanına indirdim, elleri oradaydı ve yutkunma ihtiyacı hissetsem de yapamadım. Başımı tereddütle aşağı yukarı salladım.

“Ne olacak böyle, Tamay?”

“Bilmiyorum...”

“Tamay-”

“Bana kızacaksın,” dedim bacaklarımı birbirine bastırıp sözünü keserek. “Söylersen *çocukça* diyeceksin.”

“Hayır,” dedi. “Benimle konuş. Ne istediğini bilmek benim hakkım.”

“Ben ne istediğimi biliyorum ama sen... o kadar sabırlı değilsin.”

“İstediğin ne?” diye sordu gözlerimin içine bakarak. “Öğrenirsem her şey daha kolay olur.”

Dudaklarım aralandı bir saniye, sonra kararsız bir tavırla kapattım. Derin bir nefes çektim içime, bu anda sadece biz vardık ve *evimiz* sayılabilecek iki yerden birindeydik. Diğeri karşı daireydi. Saat gecenin üçüne adım adım yaklaşıyorken sadece konuşmak için loş atmosferden bile cesaret alıyordum.

“Benim... kendi beklentilerim var,” diyebilirdim saniyeler sonunda. “Bir ilişki için önce... flört etmek lazım, değil mi? Tamam... Birbirimizi aylardır tanıyoruz, evliyiz, aynı yatakta bile uyuduk ama... bunu yaşamak istiyorum ben. Bu heyecanı yaşamak istiyorum sadece.”

Dikkatle ona bakıyordum ve o da beni dikkatle dinliyordu.

“Sonra... Sevgili olunur, ardından bir şeyler paylaşırsın,” dedim kısık bir sesle. “Birlikte vakit geçirirsin... Böyle olması senin için problem mi?”

“Flört mü etmek istiyorsun?” diye sorduğunda utandığımı hissettim nedense, bakışlarımı kaçırmamak için direndim. “Aşama aşama?”

Başımı salladım. “Evet...” dedim çekingen bir şekilde. “Seninle bunları yaşamak istemem... yeterince net değil mi senin için?”

Dudakları kıvrıldı belli belirsiz. “Bunu niye daha önce söylemedin?”

“Ne istediğime karar vermem lazımdı,” dedim. “Sen... benden eğer hemen karın olmamı istiyorsan nasıl hemen kabul edebilirdim ki?”

“Tamay, senden hemen karım olmanı isteyen kim?” Dudaklarını ıslattı. “Biz evliyiz, evliyken ne olacağımıza biz karar veririz. Flört etmek istiyorsan da flört ederiz.”

“Rahatsız olmayacak mısın?” Kaşlarım havalandı sessizce. “Yirmi sekiz yaşındasın...”

“Yirmi sekiz yaş, flört etmek için yaşlı mı?” Başını belli belirsiz salladı. “Belki.” Uzandı, çenemin ucunu yakalayıp başparmağıyla tenimi okşadı. “Yine de karımla etmek için değil.”

Güldüm, dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Ama... buna rağmen olmazsa?” diye sordum hâlâ endişe ederek.

“Öyleyse denedik, deriz.” Kaşları çatılsa da sesi anlayışlıydı. “Yirmi sekiz yaşında kismetimi kapattığın için biraz sıkıntı olabilir.”

“Araf! Ne diyorsun ya?”

“Sadece şaka,” dedi belirsizce gülüp yanağımı okşayarak. “Çok tatlısın.”

Nefesim ciğerlerimde ezildi. “Sen tatlı değilsin ama... en azından yakışıklısın.”

“Öyle demek?” Kaşları yarı sahte şaşkınlıkla ayaklandı. “En azından yakışıklıyım? Hı?”

“Yakışıklı ve iyisin... Üstelik iyi bir mimarsın. Mimarlar benim zayıf noktam olabilir.” Sırıttım. “Yani, esmer olanlar...”

“Araf Altemur olanlar,” dedi ciddiyetle ekleyerek. “Düzeltemim. Tek olarak, yalnızca Araf Altemur.”

“Bilemiyorum, henüz Araf Altemur’u tanıyamadım...”

“Tanırsın,” dedi yüzümü sıcacık nefesi tarumar ederken. “Bir daha da unutamayacaksın. Araf Altemur sözü.”

Güldüm, *tekrar ve tekrardan*.

“Tamam mıyız?” diye sordu.

Başımı ağır ağır salladım yanaklarım kızarıırken, kalbim daha hızlı çarpıyordu. Onun kalbi de böyle miydi?

“Tamamız,” diye fısıldadım. “Tamamız, sanırım.”

“Sanırsın?” Havalanan kaşları altındaki kızıl kahverengi gözlerinde kendisine has bir parıltı dolaşıyordu.

“Hı-hı...”

“Uyku zamanın gelmiş,” dedi parmaklarını çenemden aşağı çekerek. “En iyisi uyu, yarın kahvaltı için bana gelebilirsin.”

“Bu flört ihlali mi?” diye sordum, istemsizce sürekli sırtıtmak istiyordum.

“Hiç de değil,” dedi reddederek. “Olması gereken neyse onu yapıyoruz.”

“Daha önce çok flört etmiş gibi konuşuyorsun...” Gözlerim kısıldı. “Ne bu kendinden emin tavırlar?”

“İşime geleni yapıyorum, yanlış anlaşılma olmasın.”

“Adi herif.”

“Öyleyim,” dedi. “Yarın gel, flört ihlallerimiz hakkında konuşuruz.”

“Gelebilirim...”

“Gel,” dedi derin bir nefes daha alarak. “Şimdi gitmem gerek.”

İsteksizce de olsa kafamı salladım. *En azından bir şeyleri yoluna koyabilmiş sayılmaz mıydık?* Öyleydi. Omuzlarıma çöken ağırlığın kalktığını hissediyordum.

Sandalyesini geri çekti ve ayağa kalktığında ben de peşinden ayaklanıp dış kapıya ilerlemesini izlerken arkasından gidiyordum. Kapının önüne kadar sessizce geldik, kapı kolunu tutarak açtıktan sonra bir anlık bana doğru çevirdiği bedenini izledim ve göz göze geldik aynı saniye.

“Kapını kitle,” dediğinde başımı salladım, sonra bir an bir eli bel boşluğuma ilerledi ve çıplak tenime dokundu parmakları. Yanağımı öptü. “Yemek için teşekkürler, lezzetli.”

Yüzümdeki tebessüm büyüdü. Çok sürmedi, geri çekilerek kıvrılmış dudakları ile bana baktığında çarpılmış hissediyordum. “Bu flört ihlali yalnız,” dedim bilerek.

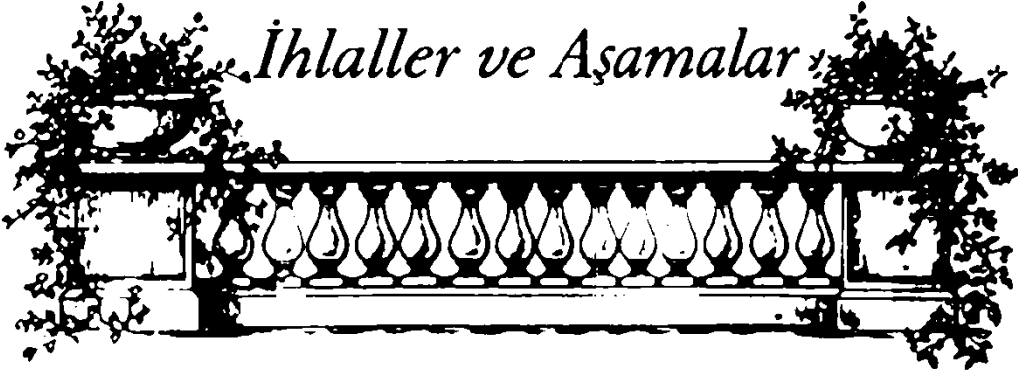
“Yanak serbest alan,” dedi başını onaylamaz anlamda, erkeksi tek bir hareketle salladığında. “Hakkım aslında daha fazla.” Bir elini kaldırdı parmağındaki halkayı işaret ederek. “Anlarsın ya.”

“Öyle olsun,” dedim kollarımı göğsümün altında birbirine dolamış dış kapıdan çıkışını izlerken. “Bu gecelik kural esnekliği yapabiliriz.”

“Yarın daha detaylı konuşalım.”

“Konuşalım,” dedim kalp atışlarım durmaksızın soluksuz atarken. “İyi geceler.”

“İyi geceler.”

Sayırsız parçadan bir bütün yapmak, bütünü parçalamaktan daha zor. Hayatın yapbozuna benzer bir hesaplama. Biri eksikse bini de eksik kalır. Olduramazsın. Oldukça basit bir matematik. Tüm hayatım boyunca geçtiğim yerlerde, gördüğüm derslerde ve kurduğum herhangi bir ilişkide bile değişmez bir denge bu.

Bir şeyleri ilerletmenin ağırlığı olduğunu da biliyordum. Çünkü ben genelde başladığım işlerin sonunu getirmekten acizdim ve aynı zamanda her işimi yarım bırakmayı alışkanlık edinmiştim. *Ama bu kez...* hiçbir şeyi bu kadar istememiştim.

Uykuya düşkün olduğumu sağır sultan bile biliyordu ve eğer bir adam beni sabahın körü sayacağım bir vakitte o yataktan çıkarabiliyorsa ciddi anlamda bir şeyler değişmişti. Başım dertteydi. Kendimle ve elbette onunla. Kalbimin hızlı atışları, karnıma saplanan krampları ve durmaksızın sırtıtmak için an kollayan dudaklarımı da hesap edecek olursam dün gecedan bir Araf Reha Altemur geçtiği yeterince belli oluyordu.

Sersemlemiştim.

Uyanır uyanmaz kendimi banyoya atmıştım. Sıcak bir duşun ardından dolabın karşısına geçip ne giyeceğimi düşünmek asıl meseleydi. Abartı olmamalıydı. Kahvaltıydı sonuç olarak. Ne giyecektim öyleyse? Güzel olmam şarttı. Kalbim göğsümün ardında çarpıntı tutturduğunda dudaklarımı birbirine bastırarak yutkundum. Saçlarımı nasıl yapacaktım? Kurutmuştum ama şekilsizdi. Böyle mi kalsaydı yoksa? Araf Altemur en çok ne seviyordu? Dalgalı mı? Düz mü? *Düşünme, Tamay. Ne seviyorsan onu yap.*

Alt dudağımı dişlemeye başladığımda derince ofladım ve beyaz iç çamaşırlarımı kurulayıp losyon sürdüğüm bedenime geçirdikten sonra yeniden dolabın karşısına geçmiştim. Altıma mini bir kot etek, üzerime

ise lacivert bir kazak giymeyi seçtim. Beyaz, bilekten biraz yukarda biten çoraplarımı ayaklarıma geçirdiğim sırada yatağın üzerine fırlattığım telefonum titredi.

Telefona doğru uzanıp yatağa yasladım bedenimi. Saçlarımı yanaklarımdan geriye itekleyip ekranı açarken kalp atışlarım damağımdaydı. Mesaj kısmına girdim titremesini zor zapt ettiğim parmaklarımla.

Araf:

Günaydın.

Bana ne zaman gelmeyi düşünüyorsunuz, sevgili Tamay Altemur?

Umarım uyanmışsındır.

Uyan.

Eğer uyanmadıysan kapına dayanmam an meselesi.

“Salak,” dedim istemsizce sırtarak. Bir an parmaklarım ekran üzerinde harekete geçse de ikinci saniye duraksadım. Doğruca karşısına çıkmalıydım. Uyanmadığımı düşündüğü için böylece utanabilirdi. Belki, biraz. Hiç sanmıyor olsam da yataktan fırladığımda makyaj aynasının karşısında aldım soluğu.

Saniyeler içerisinde yüzümü nemlendirdim. Biraz maskara ve dudaklarıma az da olsa renk verecek bir ruj dışında bir şey sürmekten kaçınarak saçlarımı da kendi hâlinde bırakmayı seçtiğimde elimde telefonumla salona ilerledim hızla. Bir saniye sonra parfüm sıkmadığımı fark edip hızla ters yöne dönmüş ve üstüme boca ettiğim parfümü yatağa doğru uçuşa geçirip yeniden koridora damlamıştım. Sanki acelem mi vardı? Niye duraksız bir heyecandı hissettiğim? *Sakin ol.* Onunla geçirdiğim ilk kahvaltı değildi ama *böyle* olan ilk kahvaltıydı. Bir şeyler dönüyordu aramızda ve ikimiz de kabul ediyorduk bunu. Evli olsak da saatler önce flört etme kararı almıştık. İşte tam olarak hayat bu noktada heyecanlandırmaya başlamıştı beni. *Pekâlâ, parçadan bütüne böyle gidilirdi.*

Dış kapıya yürüdüm ağır adımlar atarak.

“Normal şeyler bunlar,” dedim fısıltı hâlinde çıkan sesimle, tüm heyecanımı dizginlemeye çalışarak. “Ne olmuş sanki? Olması gereken şeyler... Ayrıca, saçmalamayı kes, Tamay. Hiçbir şey yolunda da gitmeyebilir. *Ama Allah'ım sen yine de koru, tabii.*”

Kendi dairemin kapısını sessizce ve yavaş olmaya dikkat ederek aralımdan örttüğümde çenemi kapatabildim. Omuzlarımı dikleştirip

ayaklarıma geçirdiğim *Ugg*'la birlikte karşı daireye doğru yürüdüm. Bir avucumdaki telefonu sıkıca tutuyordum. Gerginliğimden kaynaklı tırnaklarımı da ekrana saplamıştım. Kapıyı tıklattım sessizce.

O andan itibaren dudaklarımı dişlemeye, kaçamak bakışlarımı akıl almaz bir hisle sabit tutmaya ve kalbimi de sakinleştirmeye çalışıyordum. Ne olacaktı şimdi? Daha önce flört deneyimlerim olmuştu ama hiçbiri Araf Altemur gibi adamlar değildi. Adam değillerdi. Lise yıllarındaydık ve fazla gençtik. Liseli erkekler... ergen sayılmazlar mıydı? Araf ile tanıştıktan sonra her biri çok daha çocuk geliyordu gözüme. Kocam olan adamı düşünüyordum da, her ayrıntısıyla... Çok başkaydı. *Hayranı ol bir de, Tamay. Fan hesabı falan aç.* Tam da bu yüzden ona nasıl davranmam gerektiğine karar verememiştim tüm gece. Rahat olmam gerektiğini tekrar etsem bile, ya çocukça davrandığımı düşünecek olsaydı...

Kapı bir anda açıldığında irkildim ve eğdiğim bakışlarımı kaldırarak karşıladım gözlerini. Dünyamı baştan aşağı sarsan bir felaket daha baş gösterdi içimde. Tenimi yakan ısı dalgası boynumdan yüzüme doğru sıçradı ve alt dudağımı ıslatarak onu inceledim.

Üstünde esmer tenine yakışacak kısa kollu, siyah polo yaka bir tişört vardı. Kumaşı rahat görünüyordu, bedeninde hafif boldu ve düğmeli yakasıyla klasik denilebilse de onun üzerinde duruşu bambaşkaydı. Altına uyumlu şekilde siyah bir kumaş pantolon giymişti. Tişörtün ucunu hafifçe içeri sıkıştırmıştı ve çok yakışıklı görünüyordu. Bileğinde de saati takılıydı. Kirpiklerimi titrek bir nefesin beraberinde kırıştırdım. Buruma çarpıp ciğerlerimden içeri yol alan kokusu başımı döndürüyordu ve afallamama en büyük sebep de buydu.

"Günaydın," diyebildim sesimi bulabildiğim saniye, gözlerim gözlerine çıkmıştı. Onu incelediğimi fark etmişti. Ama o da beni inceliyordu, üstelik durmaksızın. Yeterince adildi. Bir eli her ne ile uğraşıyorsa ıslaktı ve bedeninden biraz da olsa uzak tutuyordu.

"Buraya gel."

Sesi tansiyonumu fırlatırken gözlerimi ağırca devirdim ve ayakkabımı çıkarıp içeri doğru bir adım atarken, "Sadece günaydın da diyebilirdin," dedim kapının biraz yanında durduğumda, kapıyı örttü ama kapı kolunu bırakmamıştı. "Niye cevapsız bırakıyorsun beni?"

"Kuru bir *günaydın* mı istiyorsun?"

Bedenimi ona doğru çevirmiş kollarımı da gergince birbirine dolamıştım. Karşılıklı dikildiğimizde boy farkımızdan dolayı başımı belli

belirsiz bir açıyla geri atmış ve yakınlığımızın doğurduğu heyecana kapılan nefeslerimin kontrolünü elden bırakmadan ona kilitlenmişim.

“Hoş geldin, güzelim,” dedi tek gözünü kırparak, ardından eğildi ve kanım tersine doğru akmaya başladığında yanağım ile kulağımın arasındaki noktaya bastırdı dudaklarını. Bir kez daha öptü. “Oldu mu?”

Bacaklarımdan aşağı inen titreme etkisini ayaklarıma kadar götürdüğünde nefesimi tuttum fark etmeden. Başını geri çekti. Yüz yüze kaldığımızda kirpiklerimin arasından yakınında duran yüzüne baktım. “Belki,” dedim tırnaklarımı parmaklarıma heyecanla sürterek. “Bilemedim.”

Dudakları bir tarafa kıvrıldı belirsizce. “Hım?” dedi karnıma kramplar sokan bir sesle. “Nasıl bilemedin?” Kaşları sahte bir şaşırmayla havalandı. “Sen de beni öp, belki ben bilirim.”

İstemsizce güldüm. *Aptal gibi sırtıma, Tamay.* “Fırsatçılık yalnız bu.”

“İstersen sen de yap, itirazım yok.”

Dudaklarımı ısırarak ve bu ânın içerisinde bir sağa bir sola savrulan kalbime söz geçirmek istedim ama yapabildiğim tek şey bakışlarımı dudaklarına doğru indirmektir. Bilinçsizce. *Öpmek. Dudaklarını.* Alt dudaklarımı yalayarak gözlerine çıkardım gözlerimi. Sanırım sapıklaşıyordum. Zaten onu ilk öpen bendim, bir sonraki ondan gelmeliydi. *Bir zahmet, Tamay.* Göz bebeklerini boyayan karanlığın tonu zifiriye çalarken dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Tamam öyleyse,” dediğimde hiç düşünme fırsatı tanımadan parmak uçlarımda yükseldim ve yanağına bastırdım dudaklarımı. “Böyle güzel...” Bir kez daha, dudaklarının bir kıyısına yakın kirli sakalları üzerini öptüm. Nabzum damarlarımı dört bir yandan çevrelemişti. Birazcık cesareten zarar gelmezdi. “Böyle de güzel... değil mi?”

“Karım daha güzel...” Geri çekileceğim sırada kapı kolunu tutan bir elini çekti ve birden kolu belime dolanarak beni havalandırdı. “Ve onun öpücükleri de.”

Aniden, bir çırpıda ayaklarımı yerden kestiğinden olsa gerek kalbimin dört nala koşuşu kulaklarıma kadar yükselmeye başladı. Sert bir soluk verebildim şokla. Doğruca, düz adımlar atarak yürümeye başladığında ise kirpiklerimi kırptırabildim. Bir elim ona tutunma içgüdüleriyle omzuna çıkmıştı çoktan.

“Araf ya...” Boynu daha yakınımdaydı. Bedeni sıcacıktı. “Hani flört? Yine ihlal ettin işte.”

İşin aslı, onun bana karşı tutunduğu sabırsızlık hoşuma gidiyordu. İtirazlarımın aksine kendisini tutamadan böyle olması... çekiciydi. Onun bu hâllerinin etkisi herhangi bir flört ihlalini daha cazip kılıyordu. *Eh, bu içimde kalacaktı.* Bilmesine gerek yoktu.

“Masaya kadar özel hizmet, normal şekilde,” dedi saçlarımı öperek. “Ne ihlali? Kim demiş?”

“Kandırma beni.”

“Bana kanmaya meyillisin zaten.”

“Yoo... Kim demiş?”

“Hoşuna gitmediğini mi söyleyeceksin?” Zerre kuşkusu yoktu gittiğine dair, sırttan ses tonundan anlıyordum bunu. “Yalan söylememen gerektiği konusunda daha detaylı konuşalım.”

“Hiç de bile.” *Yalan* konusu kritikti ve kaşlarımı çatmama neden oluyordu.

“Olması gereken neymiş öyleyse? Biraz bilgilenelim.”

Sessiz kaldım. Geri adım mı atacaktı? İstemiyordum bunu. Bu hâlleri yeterince hoşuma gidiyordu.

Kolunun tutuşu sıkılaştı. “Olması gereken tek şey *biziz*,” dedi bir fısıltıyla. “Benim bildiğim tek şey de bu.”

Dudaklarımı birbirine bastırırken gülümsedim. “Hı-hı...”

Mutfak kapısından içeri girdiğimizi fark edebildim. Tek koluyla beni böyle kolayca taşıması içimi gıdıklıyordu ister istemez. Bacaklarım bacaklarına çarpıyordu ve arada *yanlış* yerlere de sürtünüyordu. Akılsız başımdan geçen fikirlerin bir sınırı olmadığından da utanç duyuyordum kendimden. Ben ahlaksızlaşmış mıydım yoksa tamamen onunla mı alakalıydı... Üstünde durmadım. Bir an sonra ayaklarımın üzerine beni bıraktığında derin bir nefes alabildim. Kolu belimden ayrılmadı ama bedenim ile arasına hafif bir boşluk bırakmıştı.

Elimi omzundan sıyrarak çektiğimde daha da yukarı tırmanan kot eteğimi aşağı çekmek için aramıza indirdiğimde gözlerinde oyalandı gözlerim. Ona baktıkça bakasım geliyordu. Üç gün sonra yurt dışına gideceğini bilirken üstelik... Sessiz ama içten bir nefesle doldurdum içimi. Düşünmeme gerek yoktu.

“Ne hazırladın bana?” diye sordum aklımı meşgul etmek isteyerek. Bakışlarımı kaçırıp bedenimi kolları arasında masaya doğru çevirdiğimde dört dörtlük döşenmiş masa karşıladı beni. İstemsizce dudaklarımı ıslattım. Ciddi manada aç hissediyordum.

“Bak bakalım, neler hazırlamışım.” Nefes aldığını hissettim. Parmak uçlarını bel boşluğuma bastırduğunda karnım istemsizce içeri göçtü. Heyecanlanıyordum. “Hemen geliyorum.”

Eli belimden çekildiğinde bedeninin varlığı da sırtımdan geri çekildi ve aynı saniye boşluğa düşmüş gibi hissetmemin gereksiz olduğuna kanaat getirip kollarımı önümde birleştirdim. Mutfaktan çıktığını görebildim göz ucuyla.

Günler önce, yalnızca aramızdaki sahte oyunun devamı için buradaydım ama şimdi... Bir şeyler çok daha fazla değişmişti. İstedğim gibi hareket edebilir miydim öyleyse? Rahat olmalıydım. Alt dudağımı dişlerimden içeri kaydırarak kesik bir nefes aldım.

Gözlerimi yeniden masaya çevirerek üzerine dizdiği her şeye ayn ayn bakındım. Becerikli bir adamdı. Uzun zamandır tek yaşadığından olsa gerek her şeye eli yatkındı ve benden daha iyi iş çıkarıyordu açıkçası. Eğer işler daha ciddiye binerse yemekleri o yapmalıydı. *Yani, işten zamanı kalırsa arada olabilirdi.* Bir an gülerek bakışlarımı masanın köşesine kaydırduğumda odağıma giren telefonunda bir arama kapandı. Telefon sessizde olduğundan duymamıştım ama merak ederek oraya yaklaşmama da mâni olamadım.

Kendi telefonumu masaya bırakarak ona ait olanı elime aldığım anda ekrandaki isme takıldı gözlerim. Azra ve tanımadığım bir adam üst üste aramış, ardından mesaj atmıştı. *Araf bana acilen geri dönüş yap,* diyenlerden biri elbette Azra’ydı. İş hakkında olduğunu tahmin ediyordum ama bu durumun nereye kadar gideceğini tahmin edemiyordum.

“Uyuz,” dedim dudaklarımın arasından istemsizce homurdanarak. Telefonu masaya geri bırakmıştım.

Acil olan neydi ayrıca? Haftanın son gününde, Araf’ın tatil olduğu tek günde sabahın sekizinde acil olan ne olabilirdi? Tek başına çözemez miydi?

Bakışlarım mutfak kapısına dokundu aynı saniyede. Araf hâlâ ortada görünmüyordu. Birkaç saniye sonra dikilmeyi bırakıp iki cam kupaya çay doldurarak masaya geçtim. Servis tabağı olan tarafa geçip oturduğumda sırtım kapıya dönüktü. Patates kızartmasından bir tane alarak ağızımdan içeri tıktırırken çatık kaşlarımı yumuşatamıyordum da. O da mı Araf’la birlikte yurt dışına gidecekti? Tek başına olacağını söylemişti gece. *Bu hafta içi, üç günlüğüne,* de demişti. *Asaf’ın bekleyeni var,* diye eklemişti mesela. Kalbime açık bir yara bırakıp dağlamak istercesine

gözünü dikmişti sanki bu sözleri içime. Neden derinlemesine düşünmek zorundaydım ki zaten? Haklıydı. Ben... Yazgı'nın Asaf'ı beklediği gibi beklediğimi söyleseydim peki ona? Ne değişirdi? Asaf ve Yazgı birbirine âşıktı en başta. Ya biz? Sadece deniyorduk. *Basitçe, öylece*. Neredeyse bir yıllık evli olacak olmamız bir şey değiştirmiyordu. Âşık bir çift ile kıyaslama yapamazdım ve kimseyi de öyle olduğuna inandıramazdım.

Sessiz bir nefes verdiğim saniye dirseklerimi masaya yaslamış ve yanığımı da bir avucuma bastırmış bir hâlde oturmayı sürdürdüm.

O sırada telefonuma bir mesaj bildirimi düştü. Ekranı açıp kontrol ederken ağzıma bir patates daha atmıştım.

Yazgı:

Günaydın

Bana hemen dün

Araf'la ne yaptığınızı anlat :)

HATTA bugün yanına gelebilirim

Dün gece beni az da olsa dolduruşa getirip kiskançlığımı tetiklediği için yaşananların bizi taşıdığı noktayı düşünüyordum da... Gerçek anlamda bugünün mimarıydı ama günümün tamamını Araf Altemur'a ayırmak dışında bir fikrim yoktu. Onu reddetsem yanlış anlar mıydı?

Günaydın

Ödev yaptık sadece

Bugün de devam edeceğiz,

yarın buluşalım mı?

Yazgı:

Ay olur olur, süper olur

Siz yapın

ödev yani

Dudaklarımı sıkıp gözlerimi devirerek başımı iki yana salladım. Birden, daldığım dünyanın içerisine ne kadar kapıldıysam adım seslerini duyamadım. Sırtımda hissettiğim varlığı, üzerime uzanan bedeni ve bir yanıma uzanıp da beni kiskacına alan kolunu fark ettiğimde ise aniden uyanmışçasına duruşumu dikleştirmiştım. Tepeden tırnağa bedenimi sarmalayan ürperti olduğum yerde başımı ona doğru dönmemi sağladı.

Ekranı kapatıp telefonu masaya bırakmıştım. Bir nefes mesafedeki yüzü ile karşı karşıya kaldığımdan olsa gerek kalp atışlarımın yerinden oynadığını hissettim. Nefesimi tuttum.

“Neredeydin?” diye sordum, beynim sıfırlansa bile kelimelerimi bu-
larak.

Sırtını eğmiş ve bir kolunu masaya doğru yaslayarak beni bedeni ara-
sına hapsetmişken gözlerindeki parıltılara bu denli yakından ve ben bu
denli onunla çevriliyken bakmak farklıydı. *Çok, çok farklı.*

“Burada,” dediği saniye kucağıma bırakılan şeyin varlığı tüm dikka-
timi oraya doğru çektiğinde bir papatya buketi ile karşılaştım. Saniyelerin
çevremde dört döndüğünü hissettim. Karnımda anlamını bilmediğim bir
his sürüyle savaş açtığında kalp atışlarımın tüm sistemi bozulmuş gibiydi.
Bana çiçek mi almıştı? *Papatyalar.* Dudaklarını kulağımın kenarı ile saçım
arasında bir noktaya bastırdığını hissettim. Beni sık sık öpüyordu ve bir
yenisi hep bir öncekinden daha derinden kıpırdatıyordu içimi. Dudak-
larım aralanmış, bukete giden parmaklarım hafiften uyuşmuştu.

“Bana mı aldın?” diye aptalca bir soru düştü dudaklarımdan, tenimi
istila eden karınca sürüsü bile ne halt ettiğimi sorup yanaklarıma aci-
masız ısırıklar bırakıyordu.

“Yok, komşuma.”

Güldüm bu söylediğine, henüz kıpırdamamıştı ve bakışlarının ağırlığı
da benimleydi. “Yani, teknik olarak yine bana.”

“Teknik olarak *yalnızca* komşum olarak sayılamayacak bir kadına.”

Başımı yüzüne doğru kaldırdım yeniden. Nefesinin sıcak dokunuş-
larını hissedeceğim kadar yakında duran yakışıklı çehresi ve kızıla çalan
kahverengi gözleri... Dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Yalnızca komşum olarak sayılamayacak kadar *özel* bir adamdan,”
dedim kısık bir sesle, gözlerinin en içine bakarken.

“Özel,” dedi tekrar ederek, hoşuna gitmişti besbelli. “Ne kadar
özelmiş?”

“Bir miktar,” dedim buketi göğüs kafesime bastırıp sırttırırken. “Bayağı
bir miktar da olabilir, duruma göre bakacağız.”

“Bakalım,” dedi. “Zevkle.”

İç çektim sessizce. “Papatyalar...” Gülümsemeden durmak hiç bu
denli zor gelmemişti. “Onlar da özel mi?”

“Çok özel,” dedi kalp atışlarımı karıştıran bir sesle, bir eli yükselip
parmak uçlarını saçlarıma uzatıp hayali bir tutamı itekler gibi saçlarıma

sürüklendiğinde. “Başlangıç olarak papatya çaylarının yerini doldurabilir diye düşündüm.”

İlk tanışmamız... Zihnim yalpalayarak gerilere kaçtığını ve bir anının hiç unutulmadığı bir yerden sıyrılarak karşıma dikildiğini hissettim. Araf’ı ilk gördüğüm günü, sürekli yanlış odalara götürmelerimi ve her geceye bir papatya çayı yollayacağımı söylediğim zamanı hatırladım. Bizim için anlamsız başlayan her şeyi düşünüyordum. Belki de içlerinden ilki buydu. *Papatya çayları*, papatyaları...

“Yani bu tam olarak sakın bir ilişkimiz olabilmesi için mi?” diye sordum gülerek, boynumu hafifçe geriye doğru kırmıştım ve doğruca ona bakıyordum. “Böylece kavga etmeyeceğiz, gerginlikten uzak, sessiz ve sakın bir şeyler anlamında...”

“Kendimizi kandırmayalım, bu pek mümkün gibi değil,” dedi düşünür gibi, dudaklarının bir tarafı belli belirsiz bir alayla kıvrılmıştı. “İlişkimizin böyle bir şey olmasını da istemezdim.”

İlişkimizin. Sertçe yutkundum ama bir sonraki saniye merakımı ve şaşkınlığımı cezbeden daha başka bir şeydi.

“İstemez miydin?” diye sordum, kaşlarım nedensizce havalanmıştı. “Sessiz, sakın... İstemezdin yani?”

“Öyle bir şey isteseydim Azra’yla evli olurdu,” dedi bakışlarını kısıp. Aynı anda dişlerimi sıktım ve gözlerim kendiliğinden kısıldı. “Benim aradığım kesinlikle böyle bir şey değildi.”

“Azra sessiz sakın mı?”

“Sanırım,” dedi umursamaz bir tavırla. “Hiç dikkat etmedim.”

“Ama onu söyledin.”

“Hayatımda o olsaydı yüksek ihtimalle benim huyuma gitmek için her söylediğimi kabul edecekti... Söylediğim bu.”

Huysuzca düz düz baktım yüzüne. Verdiği örneğin tat kaçırıcı olması yanı bir yana, kafamın içerisinde şekil bulması bir yanaydı.

“Cadalozun teki bir kere,” dedim yarı sert bir sesle. “Üstelik... O nasıl laf? Yani Azra öyle olsaydı olurdu demek mi bu? *Yüksek ihtimalle*, deme bana.”

Kaşları çok daha çatıldı. “Odaklanman gereken nokta sence bu mu, Tamay?”

“Vermen gereken yanıt sence bu mu?”

Bir anlığına dik dik bakan gözlerime sabitli kalan kahverengi gözlerinde garip mum alevi kadar belirgin bir parlaklık geçti. Ne düşünüyordu?

Sırtımı daha fazla yasladım sandalyeye. Yine de ondan alamadığım gözlerim yüzünden boynuma da ağırlar girmeye başlamıştı. Bir sonraki an çaprazda duran sandalyeyi çekerek bana doğru dönüp oturduğunda tüm ilgisinin merkezi olduğumu hissettim.

“Bizim konumuz bir başkası değil,” dedi, bir kolu masanın kenarındaydı ve başını milimlik bir açıyla eğmiş doğrudan gözlerime bakıyordu. “Yaşayacağımız şeyin durgun olması bizim için çok sıradan. Bana senin gibi bir şey lazım.”

“Ben nasılmışım?”

“Hem bela hem Reva.”

İstemsizce dudaklarım kıvrılmak istediğinde ifademe çektiğim gardı düşürmedim. Çiçek buketine daha fazla sarıldım. “Ben bela mıyım?”

“Belasın.”

“Bu seninle küsmem için bir işaret olabilir mi? Çünkü bana resmen bela olduğumu, sakın bir hayatımızın olamayacağını, ne istersen kabul etmeyeceğimi-”

“Ve bunu istediğimi söyledim.”

Durdum. “Ne güzelmiş.”

Kısık bir sesle güldü. Karizmatik ve erkeksi tınısı beni etkisi altına almamalıydı ama çabucak alıyordu.

“Ve ayrıca, bayağı güzelsin,” dedi yüzümü derinlemesine izlerken, böyle açık açık bana bakabilmesini sağlayan gece konuştuklarımız mıydı? Yoksa o hep böyle bakıyordu da ben mi inkâr ediyordum bilmiyordum ama *bakıyordu*. Sanki... böylesi en doğrusuymuş gibi. Göz bebeklerinde dalgalanan ateşin aydınlattığı yüzümdeki gerginlik çözüldü ve hâkim olmadığımı belirsiz bir gülümseme daha peyda oldu. “İlk güne özel değil, her güne özel.”

Dudaklarımı her ne kadar fazla birbirine bastırsam da ağzım kapalı sırtıyordum işte. Durduramıyordum kendimi. Yüksek katlı bir binanın tepesinden paraşütsüz atlamak gibiydi.

“Papatya çayları yerine papatyalar, güzel olup olmadığı meçhul olan iltifatlar,” dedim fısıldayarak. “Çok romantik gelmiyor mu kulağa? Hiç senlik değil.” Tek kaşımı sorgularcasına kaldırdım. “Beni böyle tavlayacağını mı sanıyorsun?”

“Başka türlü mü mümkün mü sanıyorsun?” diye sordu tek gözünü saliselik kırparak. “Bu konuda bayağı yetenekliyimdir, Tamay Altemur. Kocanı hafife almanı hiç tavsiye etmem.”

Kirpiklerim anlamsız bir şekilde titredi. İfademi silip süpüren düşüncelerim de peşi peşineydi. Tamam, yirmi sekiz yaşlarında böylesine bir adamın hayatından kimsenin geçmemiş olmasını ummuyordum ama kurduğu cümlelerin içime bıraktığı kıskançlığı besleyen felaket senaryolarına da engel olamıyordum. Etki alanının farkındaydı. Bunu biliyordum. Kendime bakıyordum sonra. Flört ettiğim o erkeklerin her birini küçümserken buluyordum kendimi. Çünkü... karşımdaki adamla boy ölçüşemeyecekleri de ortadaydı. Ama onun flört ettiği kadınların *öyle* basit ergenler olmadığını bilecek kadar uzun zamandır tanıyordum onu. Nasıl kadınlardı peki? Yaşını hesap edecek olursam çok dahasını da düşünüyordum. Ve flört ettiği kadınların kaçıyla devam edip kaç zaman sonra ne sebepten ayrılmıştı merak ediyordum işte. Daha ilerisini de. *Delirdin iyice, Tamay.*

Başımı iki yana salladım kendimi toparlamak adına.

“Yeteneklisindir,” dedim tekrar ederek. Yalandan bir şekilde bir yana kıvrım kazandı dudaklarım. “Daha önce... en uzun flört dönemin ne kadar olmuştu peki?”

İfademi ilgisizce kontrol altında tutuyordum ama içimi *asla*.

Oldukça kısa bir an derince bakındı suratıma, kolaçan ediyordu. “Bunu mu konuşacağız?”

“Hayır da,” dedim sertçe yutkunarak, oturduğum yerde kıpırdandım. “Merak ettim sadece. Yok yani... Söylersen aklımda net bir şeyler olur açısından.”

“Biz ne kadar istersek o kadar olur, bunu gece konuştuk.”

Verdiği cevapların sınırları keskindi ve başka birini dahil ederek konuşmuyor olması elbette iyiydi ama merakımı gidermek için başka şeyler duymalıymışım gibi geliyordu. Ne olması gerektiğini ben de bilmiyordum ama duymalıydım işte.

“Biz ne kadar istersek,” dedim onu tekrar ederek, dudaklarımı sıkıca birbirine yaslarken bir saniye kadar sessizleştirdim. “Bilemiyorum, flört uzun olmaz genelde. Ama... ne kadar olması gerektiğini sen söyle. Sen daha iyi bilirsin.”

Kirpikleri kısıılırken gözleri daha keskin bakıyordu yüzüme. “Bu neyin iması?”

“İma falan değil,” dedim yalandan gülerek sözlerine şaşırmışım gibi. “Sadece... senin fikrinden yola çıkmak istedim.”

Anlamaya çalışarak kaşlarını kaldırdı. “En iyisi kapatalım biz bu konuyu.”

“En fazla ne kadar olacağını öğrenmek suç mu?” dedim kaçamak bir soru daha sorarak, bakışlarımın kısıldığının bile farkına varamadım. “Gece kahvaltıda bunu konuşacağımızı da söyledin.”

“İhlallerimiz hakkında konuşacağımızı söyledim.”

“Süre de buna dahil olmalı. Sonuç olarak... Belli bir süreyi ihlal etmemiz gerek.”

Mantıklı mı konuşuyordum, işte onu da bilmiyordum. Anlık cevaplarım kulaklarıma ulaşana kadar o hazırcevap yanıyla karşılıyordu beni. Bundan sebep mantık terazisinde ağır basıp basmadığını düşünemiyordum.

“İyi, süreyse işime gelir.” Aynı ifade ile kısıldı bakışları. “Ne kadar olsun istersin?”

“Sen en fazla ne kadar yaşadın?”

“Seninle kısa sürsün isterdim ama ağırdan almak istersen biraz uzatabiliriz,” dediğinde istediğim yanıt neydi bilmiyordum ama o ısrarla konuyu bizde tutuyordu. Tamam, olması gereken buydu ama geçmişte biriyle ne denli uzun ilişki yaşadığını bilmek hakkım değil miydi?

“Anladım,” dedim kollarımı biraz daha sıkılaştırıp. Çiçek ezilmişti resmen, fark eder etmez tutuşumu biraz gevşettim. “Yani... En fazla-”

“Uzatıyorsun,” dedi. “Ne öğrenmek istediğinin farkındayım ama *hayır*.”

“Ne? Sadece soru soruyorum.” Çatık kaşlarımın aşağısında biriken huysuzluk gitmedi. “Uzun bir uğraş vermiş gibisin. Ağzın iyi laf yapıyor... Yapmalı tabii. Hayat tecrübesi olarak yani. O yüzden merak ettim.”

Kaşları belirsiz bir kıvrımla çatıldığında ifademi anbean değiştiren o hissi görmüş olmalıydı ki alt dudağını sabırla ıslatarak biraz daha öne kaydı oturduğu yerden. Sanki hiçbir mesafe yeterli gelmiyordu.

“Çiçeklerini beğendin mi?” diye sordu yumuşak bir sesle, konuyu kapatmak ister gibi. Ya da uzatmak istemiyordu. Önemsiz de görüyor olabilirdi. Her şey olabilirdi. Benim baktığım yerden bakmak harici *her şey*.

“Beğendim,” diyebilirdim sadece önüme dönerek. Başımı da çevirmiştim. “Teşekkür ederim. İltifatların için de.”

Sert ve sesli bir nefes aldığını işitsem de herhangi bir şey söyleyemedim. İster istemez kafama taktığım için kendimi aptal gibi de hissediyordum. Gece birkaç şey konuştuk diye niye böylesine açık ediyordum

ki bazı şeyleri? Ne olduğunun bir önemi yoktu hâlbuki. Biliyordum da zaten ama söz geçiremiyordum kendime.

“Niye suratını asıyorsun?”

“Asmıyorum, kahvaltı yapalım,” diye mırıldandım ona kısa bir bakış atarak. Kucağımdaki buketi masanın üzerindeki boş kısıma yerleştirdiğimde telefonunun çaldığını gördüm tekrardan. Azra arıyordu. Bir anda kalan tüm keyfim de uçup buhar olmuştu.

“Telefonun çalıyor,” dedim elime alıp ona doğru döndüğümde hiç kımıldamamıştı. Telefonu uzatırken gözlerimiz kesişti. Bir an olsun gözlerimden ayırmadığı gözleri gerilmeme neden olduğunda çenemi hafifçe dikleştirdim. “Almayacak mısın? Kapanacak bak.”

Göz kontağımızı kesmeden telefonu eline alarak bakmadan masaya bıraktığında sandalyemin altından tutarak bedenimi kendisine doğru çevirdi tek hamlede. Karnımın ortasına düğümler atan hamlesine karşılık donup kaldım birkaç saniye.

“İyice alıştın sen ama buna,” dedim kızarak. “Niye beni çevirip duruyorsun?”

“Derdimizi çözelim.”

“Benim... bir derdim yok,” dedim omuzlarımı gerginlikle kaldırarak. “Kapatalım mı konuyu? Arada bir saçmalıyorum böyle.”

“Tamay,” dedi sabırla. “Son bir yıldır hayatımın seninle kaplı olduğunu biliyorsun. Ben evliyim, bu kadar. Daha öncesinde merak edeceğin hiçbir şey yok. Olmadı, ben kimseyle flört etmedim çünkü. Benim dünyamda işler böyle ilerlemiyor. Önemli olabilecek tek kadın da karşımda.”

Kimseyle mi?

“Flört etmedin yani?” diye sordum anlamsız bir sesle. “Sevgilin olmuştur ama.”

“Hayda...” Burnundan sert bir soluk verdi. “Bunları mı konuşacağız?”

Tenimdeki karıncalanmayı hissettim. Onu sinirlendirdiğimin farkındaydım ama onunla geçirdiğim günlerin her birinde binlercesi soru işareti biriktirmiştım içimde. Öğrenebilme şansım olduğunda da sormayı hakkım olarak görmediğimden hâlâ merakımı besliyordu tüm bunlar. Engin bile tek cümle etmemişti. Ona benim hakkımda öttüğü kadar bana konuşsaydı şu an çoğu şeye hâkim olurdum. Şimdi ise öğrenmek istiyordum işte. Nesi kötüydü bunun?

“Sen olsan merak etmez miydin ya?” diye sordum aniden çıkışarak. “Hayatımdan onca insan geçmiş olsa... O adamların nasıl insanlar olduğunu, neler yaşadığımızı, neden ayrıldığımızı merak etmez miydin?”

Hayatına sık sık farklı adamlar alabilecek bir insan değildim aslında. Gerçi bunu problem etmekten de çok uzaktım. Yirmi yaşında evlendiğimi hesaba katacak olursak olması gerektiği gibi ilerliyordu her şey. Daha öncesini düşünüyordum da... Kalkan’a gelen turistler arasında ilgimi çeken olsa bile üniversiteyi kazanmaya o denli odaklıyım ki bir başkasının hayatımı daraltacağına inanıp aklımdan siler, doğruca kendimi otele atar ve derslerime çalışmaya devam ederdim. Ardından kendimi evli bulmuştum. İşin garip yanı kesinlikle buydu.

Gözlerini sıkıca yumup saniyeler sürüklenip giderken bekledi, bekledi ve sonunda gözlerini açarak gözlerime çıkardı. Sinirinin kuvam kazandığını hissedebildim. “İyi, sor.”

Yutkundum tekrardan.

“En son ilişkin ne zamandı? Ne kadar sürdü?” diye sordum nötr bir sesle. “Neden ayrıldın? Bilmek istiyorum.”

Histerik bir nefes vererek başını belli belirsiz, sabır dilenir gibi iki yana salladı.

“İki yıl önceydi,” dedi kaşlarını çatarak. “Sekiz ay sürdü, yürütemedik ayrıldık. Bu kadar, fazlası yok.”

Sekiz ay. Fazla geliyordu kulağa... İki yıl önce başlamışsa ve sekiz ay sürmüştü, bu da Kalkan’a gelmezden dört beş ay öncesine mi tekabül ediyordu? Yutkundum.

Bakışlarımı kaçırarak sessizce duraksadım.

“Uzun sürmüş aslında,” dedim sonra ona bakarak. “Sekiz ay... Neredeyse bizim evlilik süremiz kadar. Bizimki on ay kadar da tabii...”

“Uzun sürmedi,” dedi birden, kaşları çatıklığını yitirmemişti. “Ben uzattım... Azra’yı başımdan defetmek için.”

“İlişkin olduğunda rahat bırakıyor muydu seni?”

“Kısmen.”

Daha fazla üstelemek istemedim. Sessiz bir bakışma geçti aramızda. Dudaklarım aralandı, sonra kapadı. Ardından, “O da mı sarışındı peki?” diye sordum, kısık bir sesle.

Bakışları kısıldı.

“Sor, dedin,” diyebildim. “Soruyorum.”

“Sorman gereken bunlar değil.”

“Meraktan soruyorum.”

“Sarışındı.”

Yanağımı içeriden dişlemeye başladım. “Ona karşı da bir şeyler hissettin mi?”

“Çok büyük şeyler hissettim,” dedi. “O kadar büyüktü ki, bu yüzden de ayrıldık.”

Duraksadım. “Dalga niye geçiyorsun?”

“Mecbur bırakıyorsun.”

Bir bacağıma salladım istemsizce.

“Güzel miydi peki?”

“Kime göre neye göre?”

“Bana göre olacak hâli yok,” dedim sinirle. “Sana göre.”

“Hatırlamıyorum, hafızam gereksiz her detayı silmiş... Yapacak bir şey yok.” Üzerime doğru hafifçe eğilerek dirseklerini dizlerine dayadığında elleri kot eteğimin üzerinde, parmaklarıyla tüy kadar hafifçe dokunuyordu. İçimde bir kaos dönmeye başladı. Gözlerimi yakaladı alttan bir bakışla. “Daha güzelinden bahsedebilirim ama.”

“Ben değilsem bahsetme.”

Güldü. “Sen olmamana rağmen, kadının güzel olup olmadığını sormayı biliyorsun ama.”

Kollarımı önümde daha da sıkılaştırdım. Tek omzumu silktim. “O başka.”

“Sen daha başkasın,” dedi beni biraz daha kendisine doğru çekerek. “Ve beni çok daha sinir ediyorsun.”

Kalp atışlarımdan boyumu aşır boynuma dolandığı yerde boğazımdaki yumruyu yutarak sessizliği dinledim. Hislerimi belli etmemeyi dilerken tam bir fiyaskoydum ve utandığımı hissediyordum. Ben buydum işte. İpin ucu bir kez kaçtığı zaman... devamı geliyordu. Kendimi biraz geride tutmalıydım. *Evet*. Gözlerimi kısa bir an yumarak başımı iki yana salladım ve çok sürmeden doğruca ona baktım. “Saçmalıyorum bazen... Biliyorum.”

“Bugünü konuşmaya ayırabiliriz,” dedi. “İstediğin her şeyi konuşuruz, ama sonrasında... Bunları duymak istemeyeceğimi bil. Benim ilgilendiğim tek şey sensin, öğrenmek istediğim şeyler senin hakkında.”

Dudağımı içeriden dişledim. Pes etmiş gibi nefes verirken yapabil-
diğim tek şey de omuzlarımı düşürmek oldu.

Söylememeniz gereken bir şeyi açığa vurduğunuzda ve yanlış yaptığınızı bildiğiniz hâlde bunu gözler önüne serdiğinizin de farkına vardığınızda utançtan öte bir şey hissedemiyordunuz. Zamanı geriye akıtma şansım olabilseydi keşke ama mümkünatı yoktu. Ki akıtsaydım da yüksek ihtimalle yine aynı şeyleri yapacaktım. Düşünmeye gerek de yoktu bu yüzden.

Bakışlarım bir anlık masada duran telefonuna çarparak yeniden gözlerine tırmandı. “Bence telefonunu aç, kaç kez aradılar. Belli ki önemli... Merak etmesinler.”

“Etsinler,” dedi, kaşları çatıktı. “Bugün tatil günüm ve ben seninleyim.”

“Ve ben bugünü sana zehrediyorum,” dedim kendime hâkim olamamış olarak. “Bunu unutabilir miyiz? Flört ihlallerimizden devam edebileceğimize karar verdim. Lütfen yani.”

Güldü sessizce, alt dudağım dişleri arasına alırken sırtını doğrultarak pozisyonunu toparlardı. Bir elini masaya uzattı ve birkaç saniye sonra patates kızartması batırdığı çatalı dudaklarıma yakınlaştırdı. Gözlerimi ondan almadan ağzımı açtım ve çatalın ucundaki patatesleri aldım. Beni izliyordu.

“Özür dilerim,” dedim içimde tutamamış olarak. Ağzımdaki lokmayı yutmuşum. “Seni bunaltmak istemiyorum. Ben sadece...”

“Sadece bilmek istiyorsun,” dedi sözümü tamamlayarak elinden bırakmadığı çatalla domatesi kendi ağzına atarken. “Ben de istiyorum.”

Şaşkınca durdum. “Neyi?” diye sordum istemsizce.

Dudaklarını yaladığında, gözlerimizin bağı hiçbir şekilde kopmamıştı. “Bana soracak olursan *yalnızca* sana dair şeyleri,” dedi. “Ama senin gibi gereksiz detaylara inecek olursak aklıma geleni tahmin bile edemezsin.”

Anlayamadığımdan aval aval suratına baktım bir süre. Ağzıma tıktığı peyniri çiğnedim sorgusuz. “Ne mesela?”

“Mesela...” İfadesinde ateşlenen garip bir his seçtiğimde sessizce kesik bir nefes aldı. “Üniversitede senden numaranı isteyen o dingillerin isimleri olabilirdi. Neyse ki gereksiz detaylara inmiyoruz.”

Kelimeleri kulaklarıma ulaştığı saniye mimiklerimi kaplayan nötr ifade gevşedi ve kaşlarım ilk tepkisini vererek çatıldı. Unuttuğumdan mı yoksa ciddiye o kadar almadığımdan mı bilinmez... Gerçek şuydu ki, üzerimde belirgin bir ilgi olduğunun bir zamanlar daha çok farkındaydım. Şu an habersiz olsam da, fakültede evli olduğumu bilen tek bir

kişi bile olmadığından birkaç ay öncesine kadar ısrarcı olan teklifler sonrası Engin'in devreye girdiğini de hatırlıyordum.

"Ama onların hiçbirisi hayatıma dahil olan insanlar bile değiller," dedim. "Karşılaştırma bile yapamazsın."

"Çok farklı bir yerden bakıyoruz," dediğinde eline bir dilim ekmek aldı, sessizce üzerine sürdüğü reçele indirmişti gözlerini. Resmen beni besliyordu. İstemsizce sııttım. *Gülme, Tamay*. "Mesela şu... diğer zibidi. O daha çok gözüme batıyor, baştan söyleyeyim. Bir gün sülalesini si-"

"Kim ya?" diye kestim sözünü. "Hangi zibidi?"

Elindeki bıçağı tabağın kenarına bırakıp elinde çilek reçeli sürdüğü dilimle bana doğru döndüğünde yüzündeki kıpırtı seğirme gibiydi. Sinirli miydi?

"Kapına kadar gelen piç." Ekmeği kaldırdı ve çatık kaşları aşağısından dudaklarıma bakarak ağızma yaklaştırdı. "Aç ağızını."

İtirazsız aralandı dudaklarım, bir ısırık aldım. "Tablet getirdi sadece."

"Görüne soksaymış," dedi, bir ısırık da kendisi aldığında yeniden bana doğru uzattı. "İnan, hiç umurumda değil."

"Büyütüyorsun."

Duraksadı. Alayla baktı yüzüme. "Diyene de bakın..."

Bacakları arasındaki bacağımı baldırına doğru çarptım. Bakışları kı-sıldı. "Ağızımı açmıyorum bir daha, tamam mı?"

"Aç," dedi emreder gibi, ekmeği yeniden dudaklarıma dayadığında. Çatık kaşlarım gerginliğini kaybetmeden açtım ağızımı, daha sert ısırdım bu kez.

"Konuşmamak anlamında demiştim zaten," dedim küskün küskün. "Konuşmayacağım."

Silikleşen ifadesi yerini hafif bir karartıya bıraktı. "Ayrıca yavrum, bahsi geçen o puştların biri bile evli olduğunu bilmiyor. Benim evli olduğumu sağır sultan bile duydu anasını satayım."

Haklıydı. Bu konunun çözüme kavuşabilmesi bir o kadar zor geli-yordu. "Başka bir şey soracağım," dedim, konuyu değiştirmek için de aralanmış olabilirdi ağızım. Göz göze geldik. "Sorayım mı?"

"Sorma."

"Ya niye?!"

"Saçma sapan şeyler soracaksın, bilmiyor muyum ben?" diye sordu son parçayı da ağızma itekleyip sorgusuzca çiğneyip yutuyordum.

"Saçma sapan demezsek yalnız... Biraz üzülüyorum."

Alaycı ifadesini bakışlarından bile sezdim. “Mantık dışı sorular olarak yumuşatırız,” dedi ardından. “Üzülme.”

“Çok düşüncelisin inan...”

Ağızma bir parça peynir uzattı. “Aç şunu.”

İtiraz etmedim.

“Ayrıca bilmiyorsun,” dedim ağızımdaki son lokmayı yutup. “Senin hakkında bir şey soracaktım bir kere.”

Kaşları kalktı, çehresini ele geçiren inanmaz bir parıltıyla. Bir başka ekmeğe bal sürmeye başlamıştı. “Neymiş?”

“En sevdiğin tatlı ne?”

“Tamay Altemur.”

Tatlı bir şok göğsüme doğru çarptığında dudaklarım kapalı bir şekilde gülerek yanaklarımı ve tenimi tarumar eden kızarıklığa söz geçiremedim.

“Tatlı buluyorsun yani beni?”

“Ara sıra,” dedi belirsizce gülerek. “Bana baktığında.”

“Ciddi cevap vermen lazım... En sevdiğin tatlı?”

“Yeterince ciddiylim.”

Dudaklarım titreyerek birbirine kenetlendi. Kanatmak pahasına gülmeyi kesmeliydim. Aptal gibi hissediyordum kendimi. *Tatlı, yani ben.* Yenilebilir bir şey olmalıydı. Biz herhangi bir şekilde temas bile etmemiştik... Tamam, ben onu öpmüştüm ama öyle kuru ve silinip gidecek kadar basitti ki hiç tatmin edici gelmiyordu. Beni öpseydi mesela... Ne düşünürdüm? Ne hissederdim? Kalbim keskin bir hızla göğsüme ağır ağır dökülmeye başladı birdenbire. Kaslarımı çevreleyen gerginliğin asıl sebebi kafamın içerisinde ete kemiğe bürünen anlardı. Beni öpseydi itiraz etmezdim. Çünkü... çok uzun zamandır bunu istediğimi suratıma çarpıyordu hislerim. *Aylardır.*

“En sevdiğin...” Odağımı bu âna ve ona toparlamak için bir saniye düşünür gibi duraladım. “...renk ne peki?”

“Sarı,” dedi fısıldar bir sesle, saçlarıma bakışları değdi ve ardından gözlerime baktı. “Mavidir belki de.”

Tekrardan dudaklarım kapalıyken gülümsedim. Kalbimi sıkıca avuçlarına alan kelimelerine karşı teslim oluyordum daha ilk günden. Sonra... neredeyse bir yıl olduğunu hatırlatıyordum kendime. *Biz evliyiz, evliyken ne olacağımıza biz karar veririz,* demişti bana. *Siz evlisiniz Tamay, hislerini saklaman gerekecek bir adam da değil.*

“Bu yalan,” dedim düşüncelerimi es geçerek. “Annen en sevdiğin rengin siyah olduğunu söyledi.”

“Hım?” Kaşları havalandı sahte bir şaşkınlıkla, hiç duymamış gibi. İç çekerek dudaklarıma doğru kayan gözlerini takip ettim. İrademi bozguna uğratabilecek bir hamleydi ve oysaki yalnızca bakıyordu. “Öyle miymiş?”

“Öyleymiş,” dedim tırnaklarımı parmaklarıma sürterek, içimdeki gemiler su almaya başlamış gibi göğüs kafesime dar gelmeye başladığında derinden bir nefes çektim ciğerlerime. Ardından bakışlarımı kaçırarak oturduğum yerden ayağa kalkmak için sandalyemi geri itekledim. “Çaylarımızı tazeleyeyim, düzgün bir kahvaltı yapalım.”

Avuç içlerimi kot eteğin üzerine belli etmeden silerken aşağı çekiştirdim birkaç kez ve bacağının bir köşesinden geçmek için bir adım attığım saniye bir elime uzanan avucu ani bir hamleyle beni kucığına çektiğinde şokla kalakaldım. Kalbim daha sert çarpmaya, uğultularını bedenimin ücralarına akıtmaya başladı. Bir bacağı üzerine, yan bir pozisyonda yerleşmişken avuçlarım içgüdüyle omuzlarına çıkmıştı. Bir kolu bel boşluğuma ilerledi, bir diğer eli bacaklarım üzerindeyken başını hafifçe geriye atmış bana bakıyordu. Alt dudağım istemsizce ağzımdan içeri yuvarlandığında nefeslerim ayarsız bir hızla vuruyordu tenine doğru.

“Sana bir soru,” dedi sessizce, sırtını geriye vermişti. Bacaklarımın üzerinde duran bir kolu havalandı, aramızdan uzanarak yüzüme yaklaşan elini ve sonunda çenemin köşesinde dayanan parmaklarını hissettim. “Kaliteli bir flört ihlalinin cezası ne kadar olmalı?”

Dudaklarımı birbirine bastırarak kalbimde nükseden ağır sancıları yok saymaya çalıştım. Heyecandan bacaklarım kaskatı kesilmişti ve en kötüsü, tüm bedenim bedenindeydi. *Kötü müydü sahi?*

“Kucığında olmam ihlal midir?” diye sordum kısık bir sesle.

“Sanırım,” dedi derinden bir sesle, parmakları çenemin yokuşunu tırmandı ve saçlarıma kadar dayandı. “Sence?”

“Bayağı büyük bir ihlal olmalı bence.”

“Ama bahsettiğim ihlal kesinlikle bu değil.”

“Hım?”

“Hı-hım,” diye fısıldadı, gözleri dudaklarıma doğru kaydığına. *Beni öpecekti. Siktir.* Erken miydi? Hızlı mıydı? *Ama istiyordum.* Yetmez miydi?

Güçsüz bir nefes aldım.

“Araf,” diye fısıldadım istemsizce, bacaklarımı birbirine bastırırken parmaklarımı da gergince omuzlarına gömmüştüm.

“Bebeğim,” dediğinde iri avucu yanağıma sızarak kavradığında yüzlerimiz arasındaki mesafe sıfıra çekildi.

Göz kapaklarım örtüleceği saniye evin duvarları arasında yankılanan zil sesi öyle ani doldurdu ki kulaklarımı, irkilir gibi dudaklarıma dokunan nefeslerini terk edip geri çekildim ve başımı kapıya doğru çevirdim doğruca. Tüm atmosfer toz duman olarak içimi birbirine kattığında kucaklarında kıpırdanarak sertçe yutkundum. Kimdi şimdi gelen?

“Tamay.”

İsteksizce kucakından kalkarak ellerinin tutuşundan sıyrıldığımda bir adım geri gittim. Bacaklarım yanıyordu ve gözlerinin ateşten ağırlığını hissederken tüm kan akışım tersine dönüyordu.

“Birini mi bekliyordun?” diye sordum gözlerine baktığımda.

Beni tepeden tırnağa süzmeyi bırakıp ayaklandığında, “Sabır bekliyorum fazlaca, bayağı fazla olsun,” dedi yarı homurdanır bir sesle, duraksadım ve kendimi sesli bir şekilde gülerken buldum. Gülüşüme takıldı gözleri, zil sesi yeniden duyuldu. “Çok hoşuna gitti anlaşılan.”

“İnanılmaz,” dedim dudaklarımdan silinmeyen bir tebessümle, kollarımı önümde birleştirirken aramızdaki mesafeyi kapatarak bir elini belime sardı ve güçlü tutuşunu hissettim beraberinde.

“İnanılmaz,” dedi beni tekrar ederek, başımın üstüne dokunan dudakları hafif bir öpücükle geri çekildi. “Burada bekle.”

İç çekerek başımı usulca salladım. Bir saniye sonra temasımızı kesti ve sırtını dönerek mutfak kapısına doğru yürüdü. Geniş, kavisli sırt kasları üzerinde ilerleyen bakışlarımın odağından attığı her adımda çıkarken omuzlarımı düşürdüm ve bedenimi masaya doğru çevirdim.

Beni öpecekti.

Dudaklarımı ısırdım bilinçsizce. *Sabırsız olduğum sensin*, demişti bana ve henüz üzerinden bir gün bile geçmeden anlıyordum bunu. Flört dediğimiz şeyin saatler sürmesi sıkıntı mıydı sanki? Beni öpseydi de yine de flört etmeye devam edebilir miydik? *Kimi kandırıyorduk ki?* Flört için istekli olan daha çok bendim ve daha ilk andan kendimi bırakmışım resmen.

“Gerçekten, ne yapıyorsun Tamay?” diye kızdım kendime kısık bir sesle, gözlerimi sıkıca yumup. “En azından... bir hafta dayan, kızım. Evet, bir hafta ya... İradesiz misin sen? Sonra evreler değişebilir, ne halt yersen ye ama bir gün dolmadı daha, aptal.”

İçime çekilen azarın, mantığımın önüme sunduğu sebepler açısından bakacak olursak haklılık payı çok daha yüksekti. Dış kapının kapanan sesini duyduğumda kaçınıcı saniyenin içerisinde olduğumu hesap edemedim ama gözlerimi açarak bedeninin tamamını da o tarafa doğru çevirmiştim. Araf çok geçmeden mutfak kapısında belirdiğinde başımı omzuma doğru bükmüş ona bakıyordum.

Kısa bir anlığına zihnimin her tarafında ona dair düşüncelerin, kelimelerin ve anıların saklandığı yerlerden ayaklandığını hissettim. Kalbimin ağırlıkla doluşu, kokusunun ciğerlerime tüneyişi de eş zamanlıydı.

“Kim gelmiş?” diye sordum tam karşıma geçtiği anda. Kollarımı birbirinden çözmemiştim. Başımı küçük bir açıyla geriye doğru verdiğimde bir eli boynuma, diğeri de kulağım ile çenem arasındaki boşluğa çıkmıştı. Bana dokunuyordu ve her teması tenimi yakıp ruhumu dinginleştirdiğinden zamanın etrafımızda pervane olduğunu hissediyordum.

“Şirketten birileri.”

“Sana telefonunu aç demiştim,” dedim bilmiş bilmiş. “Kapına kadar getiriyorsun insanları, gördün mü?”

“Haklısın,” dedi itiraz etmeden, sıkıntılı bir nefes daha aldı. “Hafta içi olan yurt dışı işi bugüne alınmış. Haber vermek istedikleri bu.”

Kısa çaplı bir şaşkınlığın dalgaları yüzüme vurduğunda kirpiklerim istemsizce titredi. Kaşlarım belirsizce çatıldı. Bugün mü gidecekti yani?

“Erkenden mi?” diye sordum, anlayamamıştım. “Yani yine sen gideceksin... ama bugün?”

Başını salladı yavaşça. “Erkenden halledip gelirim.”

“Üç günlüğüne miydi?” İç çektim kendimce, avuçlarının ısısı boynuma kıvrılıyordu. “Pazartesi, salı, çarşamba... ve perşembe buradasın.”

“Cuma, cumartesi de dahil,” dediğinde dudaklarım aralandı. “Planda değişiklik.” Susarak onu izlediğimde kalbim için pek iyiye işaret değildi bu. Güne kötü mü başlamıştık, yoksa normal miydi hislerimin kötüleşmesi emin olamıyordum. Bakışlarındaki bir miktar durgunluk ve sinire bakılırsa onun da planlarının aksiliği belli oluyordu. “Sonra tüm günler bizim.”

“Günlerdir yorgundun, keşke biraz nefes alabilseydin.” Öyleydi. Yorgun olduğunu biliyordum. Gece bir de bana yardım etmişti ve sabah erkenden kalkmıştı belli ki. “En azından bugün dinlenebilirdin.”

“Döndüğümde dinlenebiliriz.”

Birlikte mi?

Utandım birden. “Uykusuzsun bir de,” dedim konuyu değiştirerek.

“Alışığım, sıkıntı yok,” dediğinde başparmağı yanağımda sürüklendi hafif bir dokunuşla. “Ödev işin ne olacak?”

“Hallederim,” dedim. “Bunu düşünme. Zaten... az bir şey kaldı. Ayrıca-”

“Ayrıca, görüntülü olarak konuşuruz,” dedi sözümü kendince tamamlayarak, titreyen dudaklarımı birbirine yasladım. “Her koşulda hallederiz.”

Yoğun bir programı olacağı kesindi ve onun başını ağrıtan bir de ben olamazdım. Bu sebepten uykularımdan ödünç alıp ödevimi bitirmeye odaklanacaktım. Olması gerektiği gibi.

“Olabilir,” diyebilirdim sadece, itiraz etsem de tartışacağımızın farkındaydım ve şu an hiç istemiyordum bunu. “Bunu sonra düşünürüz.” Sorgular gibi baktım gözlerine. “Saat kaçta uçuşun?”

“İki.”

Tüm hevesim daha ilk andan kursağıma takılıp kalmış gibi hissediyordum ama onun suçu yoktu ve moralinin bu yüzden bozulmasını da istemediğimden elimden geldiğince sıradan tepkiler vermeye çalışıyordum. Üzüldüğümü belli etmemek gibi.

“Çok az kalmış, valizini hazırlamak lazım...” Başımı omzumun üzerinden çevirerek kahvaltı masasına kısa bir bakış attım. “Benim yüzümden kahvaltı bile yapamadık.”

“İşler yüzünden kahvaltı keyfimiz sikildi dersek daha doğru olur,” dediğinde tekrardan göz göze kalmıştık. “Olan bu çünkü.”

“Telaflı ederiz,” dedim dudaklarımı ıslatarak.

“Ederiz,” dedi, sonra uzun uzun baktı gözlerime. “Önce kahvaltı yapalım. Valiz hazırlarken sen de bana yardım edersin. Anlaştık mı?”

Güldüm. “Anlaştık.”

İlerleyen dakikalarda tutuşuna karıştığım zamanın arasından çıkarak ikimize de çay doldurup kahvaltı masasına geçtim. Tüm o anlarda sessizce yan yana oturuyorduk ama bir noktada o bir süre önce olan ilgisinden hiçbir şey kaybetmeden konuşmayı sürdürmüştü. Planımız bozulsada bir hafta büyük bir süre değildi ve flört dönemimizi ihlallerden uzak geçirebilmek için yeterli bir vakit gibi de geliyordu. En azından ilk fırsatta dudaklarına yapışmak gibi bir aptallık da yapmayacaktım. Araya giren bu iş seyahati, ağırdan almak için biçilmez kaftandı.

Kahvaltı sonrası Araf valizini çıkarmak için yatak odasına geçtiğinde ben etrafı toparlamıştım. Kapıya gelenin kim olduğunu düşünürken bir yandan da ısıtıcıya koyduğum suyun kaynamasını bekliyordum. Şirketten birileri demişti Araf. Belki de Azra'ydı. Çünkü ısrarla arayanlardan biri de oydu ve kapıya kadar gelmek için en büyük gönüllünün o olacağı kesindi. Ne zaman tam anlamıyla vazgeçecekti? İlişkımız ciddi anlamda bir boyut kazandığında artık onun benim için sandığımdan daha büyük bir sıkıntı olacağını biliyordum. Aynı havayı solumasını bile istemeyecektim.

Birkaç dakika sonra düşüncelerimin kaynadığı zihnimden kopabildim ve elimde iki kahve kupasıyla yatak odasına doğru adımladığımda omuzlarımı dikleştirerek ifademi toparladım. Yükselen kalp atışlarımın sesiyle dolan kulaklarımın ısındığını hissediyordum öte yandan. Bir şeyler hissedebilmek, parmak uçlarımın karıncalanması, karnıma kramplar girmesi ve göğüs kafesime ılık birkaç duygunun aktığını fark etmek... Tüm bunları yaşadığım için bile ayaklarım yerden kesilebilirdi. Araf Altemur'un tam anlamıyla kafamın içerisinde istediğim adamı karşılaması da caba-sıydı.

Odanın içine geçtiğimde onu dolabın önünde buldum. Sırtı bana dönüktü ve askıdan takım elbisesini çıkarıyordu. Adım seslerim kulaklarına ulaşmış olmalı ki omzunun üzerinden başını çevirdi ve saniyesinde göz göze kaldık.

"Kahve yaptım," dedim ellerimi işaret ederek, nedensizce çekimser hissediyordum. Birkaç adım atarak alanına daha fazla yaklaştığımda içine çekildiğim kokusu daha yoğun tekmeledi kalbimi. Arkasından geçerek yatağın baş kısmına doğru yürüdüm ve elimdeki bardakları komodinin üzerine bırakarak doğruldum. Ardından ona doğru çevirdim bedenimi.

"Hangisi?" diye sordu eline aldığı iki ceket yan yana tutarak, biri siyah diğeri koyu lacivertti. Birkaç adım atarak mesafemizi azalttım.

"Hmm..." diye mırıldandım kollarımı yavaşça birbirine bağladığımda, omuzlarımı kaldırıp indiren ağır bir nefes aldım. "Siyah."

Teni esmerdi ve siyah daha fazla yakışıyordu ama... yakışıklı görünmeye ihtiyacı mı vardı sanki?

"Ya da vazgeçtim. Lacivert," dedim hızla, kaşları çatıldı birden. Yüzümü ele geçiren kıvrımı tatlı tutmaya çalıştım. "Kesinlikle diğeri."

“Tamam,” dedi itiraz etmeden, askıya asılı ceketini yatağın üzerine bırakarak yeniden dolabın önüne gelmişti. O da kollarını önünde bağlamıştı. “Başka ne koyalım?”

“Normalde valizlerini sen hazırlamıyor musun?”

“Vaktim yoksa Engin hazırlar,” dedi dudaklarını ıslatarak. Uzun uzun incelemek istediğim profiline, keskin çenesini saran kirli sakallarına ve hareket eden âdemelmasına baktım birkaç saniye. Boğazımın orta yerini kaplayan yumru büyüyerek nefesimi tutmama neden olduğunda bakışlarımı karşıma kaçırıp yutkundum sertçe.

“Anladım,” dedim parmaklarımı koluma saplayıp doyumsuzluğuma karşılık kendimi azarlarken. “Hava durumunu kontrol ettin mi?”

Başını aşağı yukarı salladı. Bir yandan da dolabının içerisinden kıyafetlerine bakıyordu. Ne giymesi gerektiğini düşünüyor gibiydi. Katılacağı davetleri veya olacağı mekânları hesap ediyor da olabilirdi.

“Tek başına gidiyorsun, değil mi?” diye sordum o sırada. “Yani... Planda başka bir değişiklik yok.”

“Evet,” dedi başını çevirip gözlerimizi bir araya getirdiğinde, tek gözünü kırptı. “Ama bana kalsa senin gelmeni isterdim.”

İçimi ısıtan sıcaklık dört bir yana, tüm sistemime doğru yayıldı. Ayarsız hislerimin dur durak bilmemesi yüzünden belki de birkaç gün uzaklık gerçekten işime yarayacaktı. İnkâr edilemez etkisinde, beni hayatının her anına katmak için hazır olduğunu belirten sözleriyle kaplanırken her şey hem zor hem de bir o kadar kolaydı.

“Birlikte gitme şansımız var mıydı sanki?”

“Birlikteyken her şeye şansımız var.”

Güldüm. “Sınıfta kalmayı göze alabilseydim kesinlikle gelirdim o zaman.”

Gülerek eline birkaç parça kıyafet aldı. Avuçları arasındaki kıyafetlerini yatağın üstündeki açık valizden içeri yerleştirdikten sonra tekrar dolaba doğru yürüdüğü sırada, bağlı kollarım çözölmüşken basitçe uzanıp bir elimden yakaladı ve ne olduğunu anlamadan sırtımı göğsüne çevirip beni kolları arasına çekti. Şimdi sırtım göğsüne dayanmıştı ve kolları karnıma yaslıydı.

“Senin tek görevin orada dikilmek galiba?” diye sorduğunda çenesinin ucu başımın üzerindeydi, kalbim ise ağzımda çarpıyordu. Dolabın önünde dikilirken donup kalmış olsam da bir diğer saniye ellerimi beni sarıp sarmalayan kolları üzerine çıkardım.

“Başka görevim neymiş?”

“Biraz ilgi,” dediğinde istemsizce güldüm, başımı geriye atarak boyun girintisine yasladım. “Biraz alaka.” Kolunun tekini yukarı doğru sürükleyerek omzumu kavradı. “Biraz *kocacığım nereye gidiyorsunuz*lar.”

“Nereye gideceğini biliyorum zaten.”

“Ama *kocacığım* kısmı hâlâ eksik.”

Sesi alaycı geliyordu kulağa. Dudaklarım kıvrıldı kalbim gümbür gümbür atarken.

“Henüz o aşamada mıyız?”

“Kendi aşamalarımızı yaratırız.”

“İhlaller ve aşamalar...” Düşünür gibi dudaklarımı büzdüğümde nefesimi tutuyordum heyecandan. “Ortaya karışık mı ilerliyoruz biz?”

“Bence gayet uygun.”

“Kocacığım mı demeliyim yani sana? Sen sevmezsin ki böyle şeyleri,” dedim tırnaklarımı saatinin takılı olduğu kolunda oyalarken çenesinin saçlarına sürüldüğünü hissediyordum.

“Hmm?” Nefesinin dokusu tenimi ateşe düşüren ağır bir yangın başlattı. “Neymiş benim sevdiğim?”

“Bilemedim şimdi,” diye mırıldandım gülerek, aynı anda yanaklarım ısındığından boğazımı hafifçe temizledim. “Hem... geç kalacaksın bak.” Bir adım atarak dolaba yaklaştığımızda bir an bile ayrılmadı bedenlerimiz. Dolabın içerisine uzandı ellerim, ince yapılı uzun kollu bir kazaktı. “Bunu da koyalım mı?”

“Koyalım.”

Askıdan düz bir pantolon çektim. “Ve bunu.”

“Tamam.”

“Bu da olur...”

Başını salladığını hissettim. İtiraz etmiyordu ve bu öyle hoşuma gidiyordu ki...

“Çoğu birbirine benziyor zaten, şunu da giyebilirsin.”

“Birbirine benzemiyor.”

“Benziyor,” dedim birkaç parça daha alırken, kucağımda bir yığın birikecekti. “Kışın çoğunlukla aynı renkleri giyiyorsun ama yazın farklı...” Dudaklarımı ıslattım. “Yani sadece deniz şortu ve beyaz gömlekle gördüğünden farklı da geliyor olabilir.”

“O hâlim daha mı çok hoşuna gitti?”

Güneş, deniz, hafiften yanımış esmer teni ve dövmeleri ile Araf Altemur mu? Çok.

“Beyaz gömlekli hâlin... Olabilir.”

“Sen bi’ de gömleksiz gör...”

Aniden donup kaldığımda kızarıp bozarmak yerine dirseğimi karnına çarptım. “Pislik.”

Bir nefes gibi dudaklarından sıyrılıp giden gülüşün sesini duydum. Göğsü sırtımda titrerken ben de sırtıtmak istiyordum. Bir eli hâlâ bel boşluğumdaydı ve parmakları baskısını arttırarak sırtımı göğsüne daha çok çekti. “Ne? Denize girmeyecek miyiz?”

“Sus ve bana bak, Araf Altemur...” Gerçekten aklımla oynuyordu ve zerre çekincesi yoktu. Kendimi oyalamak isteyerek bir askıya götürmüştüm elimi, kazaklardan biriydi. “Bunu da koyalım valize.”

“Onu giymeyeceğim,” dediğinde kaşlarım istemsizce çatıldı. “Kalsın.”

Ona bakmak istedim, sonra istifimi bozmak gelmedi içimden. Göğsü sınısıydı. Daha akıl çeliyordu. Parmaklarım askıda asılı gri renk kazakta kalmıştı. “Neden?”

“Kumaşı kaşındırıyor.”

“Sen almadın mı bunu? Giyerken fark etmedin mi?”

“Hayır,” dedi sert bir nefes vererek. “Hediye.”

Omzuma sarılan avucu boynuma doğru tırmandı ve usulca okşadı tenimi. Duraksadım, birden başımı kaldırıp hafifçe geri çekildim ve gözlerini yakaladım tek kalp atışı zamanda.

“Kimden?”

“Eski yeğenimden.”

Kaşlarım daha sert çatıldı. “Eski yeğenin mi?”

“Alın yani,” dedi dudakları belli belirsiz kıvrıldığında. “Karıma yeni koca arayışına girdiği anda yeğen listesinden şutlamaya karar verdim.”

Aniden öyle çok güldüm ki söylediklerine, boğazımdan düşen kıkırtı sesli bir gülüşe dönüştü. Gülüşümün kırıntıları yüzümde eksildikçe gözlerime yansması düşen parlaklık geri çekilmedi. Uzunca bana baktığını da saniyeler sonunda fark edebildim.

“Araf ya,” dedim sonunda kolları arasında döndüğümde kucağımdaki kıyafetleri aramıza bir barikat örmüştü. “Bazen... o kadar farklı bir adamsın ki inanılır gibi gelmiyor.”

Dudaklarının bir kenarı karizmatik bir havayla tırmanmışken elleri kucağımdaki kıyafetlerine çıktı ve avuçları arasına alarak sırtını döndü. “Gözünde korkunç bir adam mıydım?”

Valize doğru yürüdü, sırtını dikizledim vakit kaybetmeden. “Yüzüme pek baktığın yoktu,” dedim. “Ailenin yanında bile zorunda kalmadıkça yüzüme bakmıyordun. Korkutucu sayılabilir bence.”

“Çünkü böyle rahat ediyordun.”

Kelimelerinde ateşlenen garip bir his seçtiğimde sessizce göğsüme kesik bir nefes aldım. Kaşlarım alnımı kırıştıracak kadar çatıktı. “Rahat hissettiğime kendin mi karar verdin?”

“Mesafemiz seni memnun ediyordu,” dedi, kıyafetlerini yerleştiriyordu kocaman valize. “Gözlemlediğim buydu.”

“Kendince.”

Bana baktı. “Ne yani? Etmiyor muydu?”

“Benden nefret ediyor gibi davranman beni neden memnun etsin?” diye homurdandım kısık bir sesle. “Nefret de demeyelim... Görmezden gelmek.”

“İkimizin de farkı yoktu, bu konuda aynıydık.”

“Sen öyle davrandığın için geriliyordum çünkü... Normal değil mi?”

Sırtını doğrultarak yürüdü ve birkaç saniye içerisinde dolabın üst rafları arasına dizayn edilen iç çamaşırı çekmecesini açtı. “Bana göre, bir sınırimız vardı,” dediğinde gözleri önündeydi, elleri de çekmecedeydi. “Anlaşmanın ötesinde, beni rahatsız eden birkaç düşünceyi geçmedim. Sana kendine ait bir alan vermek daha önemliydi.”

Algılarım tıkanmış gibi baktım birkaç saniye boş boş. Benim sınırlarım olduğuna mı inanıyordu? Tamam, vardı. Ama bahsettiği şeyi net olarak anlayamamıştım.

“Ne anlama geliyor bu?” diye sordum anlam veremeyerek. “Seni rahatsız eden düşünce neymiş?”

Valize çamaşırlarını da yerleştirdiği saniye sırtını eğdiği yerden doğrulttu ve bana doğru döndü. “Bunları konuşacak mıyız?”

“Bugün her şeyi konuşabileceğimizi söyledin,” dedim hatırlatarak. “O yüzden, evet.”

Sesli bir nefes vererek kollarını göğsünün aşağısında bir araya getirdi.

“Tek derdi özgürce üniversitesini okumak isteyen yirmi yaşındaki bir kıza yaklaşıyordum kendimi tam anlamıyla piç kurusu gibi hissederdim, bana aykırıydı,” dedi lafı uzatmadan. “Ne ben sana göreydim ne sen

hana... Bu yüzden yaptığım tek şey, anlaşılmamıza uymaktı. Seni de düşünerek.”

“Şimdi olan ne o zaman?” diye sordum garip bir sesle. “Ne değişti?”

“İkimizin de aynı şeyi istediğini fark ettim,” dediğinde *aynı şeyden* kastının *birbirimiz* olduğunu biliyordum. “Beni öptüğünde başka bir şeyi düşünmeme gerek kalmadı.”

O gece, onu bir miktar sarhoşken öptüğümde ve her ne kadar unutmaması gerektiğini söylesem de karşıma geçip ciddiyetini belli ettiğinden ne söylemek istediğini anlıyordum. *Ne ben sana göreymişim*, düşüncelerini çürütmüştüm çünkü. Peki ya o?

“Sana göre değildim... çünkü?” diye sordum devamını duyma isteğiyle, sebepsizce midem çalkalanıyordu.

“Ben de sana göre değildim,” dedi kaşlarında hayali bir çatıklık görür gibi oldum, o kadar silikti. “Mesafemizin nedeni öyle olduğuna inanmamdı, başka bir şey değil.”

“Bu sadece benim düşüncem hakkındaki varsayımın... Ki böyle bir şey düşünmedim bile.” Öyleydi, belki de öyle sanmıştı ve ona göre hareket etmişti ama sorun bu olmaktan öteydi. “Sana göre olmadığımı söyledin... Ben bunu soruyorum. Tam olarak senin tipin olduğumu da söylemedin mi sen? Bu... o zamanlarda da geçerliydi. Ona rağmen beni kendine uygun görmemişsin.”

Kısacık bir saniye gözlerini sıkıca yumarak araladı ve bir adım daha üzerime attı. “Bu zamana kadar kendimden küçük kadınlarla takılmadım. Bir kez bile düşünmedim,” dedi doğruca. “İkimizin de yaşlarıyla olması gerektiğine inandım, bu kadar.”

“Beni küçük buldun yani?” diye sordum, kulaklarım sıcaktan ateş almış gibi yanarken içimde cam çerçeve inmişti sanki. Kırık dökük hissettirdi. Hâlbuki çok gereksizdi. Onun standartları bir zamanlar farklı olabilirdi.

“Söylemeye çalıştığımın bu olmadığını biliyorsun,” dedi ellerini çözererek bir adım daha atıp tam karşıma dikildiğinde. “Senin için de geçerli olan bir şey söylüyorum.”

“Ama senin benim böyle düşündüğümü varsaymanla, benim hakkımda kendin için böyle düşünmen arasında fark var,” dedim açıkça, üst dudağımı ısırıp duraksadım. Kalbim amansız bir hastalığın pençesindeymişçesine atıyordu. “Daha olgunları daha çok cezbediyordu seni.”

“Daha saçma bir şey duymadım,” dedi kaşlarını çatarak. Çenesi gerilmişti. “Beni cezbeden sensin.”

Niye içimde büyütüyordum bunu? *Çünkü...* beni bir türlü takılmaya alışık olduğu o olgun ve kendini bilen, aynı zamanda yaşıtı olan kadınlarla denk tutmayacağını biliyordum. Öyle kodlamıştım kafama. Onun hayat standartlarında bana yer yoktu ve şimdi hayatına aykırı düşen bendim. Öyle de hissediyordum.

“Azra Hanım’a çoluk çocukla işim olmaz dediğinde anlamalıydım aslında,” dedim istemsizce, alaya vurmaya çalışsam da kafama bu denli taktığım bir şeyin karşısında silahsız kalıyordum her seferinde. Hâlâ aşamamışken üstelik. Bakışlarımı kaçırarak derin bir nefes aldım. Ardından yatağın baş kısmına yöneldim. “Kahveler soğudu, vaktin de çok yok zaten... Yenisini yapamayız. Ben soğuk içerim, severim de yani. O kadar soğumamıştır muhtemelen, ılık falandır-”

Birden beni bileğimden yakalayarak geri çevirdi ve eş zamanlı göğsüne doğru çarptığımda kelimeler ağzıma tıklandı. Karartılı yüz ifadesi ile göz göze kaldım. Çenemi sıktım, aynı onun gibi. Bir elim de omzuna çıkmıştı. Onun iki avucu bir bileğimi bel boşluğumdan yakalamış bedene bastırıyordu.

“Sen istediğin için hepsini dürüstçe cevapladım,” dedi. Göz bebeklerinde hiddet dallanıp budaklansa da sesi daha derinden ve sabırla çıkıyordu. Kontrollüydü. “Önceden öyleydi, ilk aylarda. Senin için de benim için de. Şimdi böyle bir şey yok. Azra manyağının ağzıyla konuşma bana, düzelt şu yüzünü.”

“Benim yüzüm düzgün,” dedim kaşlarımı daha fazla çatarak, omzundan itekledim ama tutuşunu dikkatle sıklaştırıp izin vermedi. “Azra’nın ağzıyla konuşmamış... Ona öyle söyleyen bendim ya sanki?”

Kemikten çenesinde bir kas seğirerek kirli sakallarla çevrili çehresinde dalgalandı. “Aramızda hiçbir şey yoktu, geri zekâlı,” dedi tek solukta. “Daha bir gün gördüğüm, sınav sonucunu bekleyen kıza karşı ne söylememi bekliyorsun ulan benim? Oradan bakınca her gördüğü kıza göz diken orospu çocuklarına mı benziyorum? Delirtme beni.”

“Evlenmemize rağmen böyle düşünmeye devam etmişsin ama,” dedim bir fısıltıyla, kırgın olduğum şey tamamen benden kaynaklıydı. Kendime acıyordum. Ben ona baktığım sıralarda, içten içe onu beğenirken onun sadece beni yanına uygun görmediğini bilmek ve bu sebepten mesafemizi korumak istediğini öğrenmek kalbimin mermerden

yerlerini bile parçalamaya yetecek güçteydi. “Bırak gerçekten, ben böyleyim... Düzgün düşünemiyorum şu an, aslında tamamen kendime sınırlanıyorum. Seninle de alakası yok. Saçmalıyorum. Sonra pişman oluyorum aptalca davrandığım için. O yüzden sadece... Kahvemi içeceğim. Evet, kahve içeceğim.”

“Soğumuş kahvene başlatma, Tamay,” dedi gözlerini kısıp birkaç adım üzerime geldiğinde birlikte hareket etmek zorunda olduğumuzdan geri gittim. Sırtımın belli bir kısmı duvara çarptı, burnumdan bir soluk verdim. “Benim şu an ne düşündüğümün önemi yok mu?”

“Var!” diye parladım sıkıca nefes verip. “Ama sen benim için bunları düşünürken bile benim senin için çok daha başka düşünmemde sıkıntı var!” Göğsüm sertçe inip kalktı. Beynim donmuş gibi hissediyordum. “Evliyken düşünmüşsün ya! Evliyken! Nereye kadar? Söyleyeyim sana. Ben seni öpene kadar, değil mi? Yoksa senin bir halt yapacağın yine yoktu.”

“Seni düşünen kafamı sikeyim ben işte!” Yüzüme nefeslerinden dalgalanan öfkeyi hissedebildim. Şiddetle çattığım kaşlarım bir an bile gevşemedi.

“Düşünme ya sen beni!” diye itekledim bedenini üzerimden, kımlıdamadı. “Yüzüme bakmadın resmen. Yüzüme. Sebebe bak bir de... Yaşıtı değilmişiz beyefendinin!”

“Göründen anlama şunları,” dedi sinirle. “Bir halt yapacağım yokmuş... Asıl bu nasıl laf ulan?”

Ağır soluklar alarak dik dik suratına bakarken ağzını açmadan yüzünü yüzüme yakınlaştırdı. Çenemi santimlerle havalandırdım.

“Laf işte,” dedim. “Beğenemedin mi?”

“Beğenemedim.” Alt dudağında soluklanan nefeslerini diliyle dudağını ıslatarak sakinleştirdiğinde kaşları çatıktı. Kafası belli belirsiz eğim kazandı bir an sonra, dudaklarımı birbirine kenetleyip sert bir nefes aldım burnumdan. Alnı alnıma sürtündü belirsizce. “Ben gelene kadar beni özle. Başka bir şey de düşünme. Anladın mı?”

“Özlemeyeceğim,” dedim gıcık gıcık. “Bir hafta falan zaten... Neyini özleyeyim?”

“İyi,” dedi gözlerini kısıp. “Başkaları özler kocanı.”

Bacağımı kaldırıp bacağına geçirmek için hareketlendim ama beni kısılcına almıştı ve her hamlem başarısız bir girişimden ibaretti. “İyi,” dedim aynı onun gibi. “Ben de başkalarını özlerim zaten.”

“Hadi ya? Kimmiş o?”

“Sana neymiş?” Bakışlarımın alev alev gözlerine yaslandığı yerde bir ateş daha nüksetti. “Ben yaşıttım birini bulurum.”

Sırtımın bir kısmı duvara daha fazla yaslandı. Bir bütündük şimdi. “Beni çığırımıdan çıkarma bence.”

“Ne zaman gideceksin sen ya? Git şuradan.”

Dudaklarından belirsiz bir gülüş fırladı aniden. Sesinden yayılan karizmatik ve erkeksi tını aklımı başımdan etmeye ant içmişti sanki ama yüzüne iki tane patlatmam an meselesiydi.

“Gülme,” dedim sertçe, ters ters. “Gülme bak, gebertirim seni.”

“Gebert bakalım, gücün yetecek sanki de...”

Omzuna asılı elimle bir kez daha itekledim onu.

Bir an, ben ne olduğunu anlamadığım uçuk bir saniyede dudakları dudaklarıma sert bir hamleyle kapandığında kalbim damarlarım arasında çalkalanmaya ve tersine doğru akmaya başladı. Donup kaldım. Alev alev yandım. Kulaklarıma tırmanan kan basıncını hissettim. Kalbim parça parça ayrılıyor ve dudaklarıma karışan ısrarcı gücü de buna eşlik ediyordu. Bir sonraki an kalbimin gürültüsüydü ayılmamı sağlayan. Üst dudağı dudaklarımın arasına yerleşmişti. Bel boşluğuma sabitlediği bileğimden çözüldü avucu. Belime sarılan koluyla beraber göz kapaklarım kendiliğinden örtülürken dudaklarım da aynı anda aralandı. Aptaldı. Ben de aptaldım. Sinirim ve öfkemin birbirine savaş açtığı meydana bir de isteklerim devreye girdiğinden bilincimi ayık tutmak o kadar zordu ki... Omzuna yasladığım avucumu ensesine doğru sürüklediğimde dudakları dudaklarımı tarumar etmeye çoktan başlamıştı. Sert ve talepkârdı. Bir kolu beni gövdesine yapıştırmışken parmak uçlarımda yükseldim ve onu karşıladım.

Dudaklarının hoyratlığına karşılık inledim kısık bir sesle. Öfkemi dindirebilecek tek şey buydu sanki. Acımasızdı. İsteği kavurucuydu. Dudakları da öyle. Hissedebileceğimden daha fazlası, vücudumun her karışına akıp orada istekle çarpmaya başladığında hırıltılı soluğunu duyabildim. Nefesim kesilmişti. Dişleri dudaklarıma geçti, bir an sonra parmaklarım ensesinden yükselerek saç tutamlarına karıştı. Yoğunluğu altında ezildiğimden bedenimi yasladığı bedenine yığılmaktan korktuğumda dili dudaklarımın arasından sıyrıldı.

Beni belimden yakalayıp havalandırdığında bacaklarım kontrolsüzce beline sarılmıştı bile. Alt dudağımı emerek dişleriyle çekiştirdiğinde

iniltim nefeslerine karıştı. Nabzım bacaklarım arasında atarak geçtiği her yeri yakarken dudaklarımı aç bir tavırla çekiştirdi. İnledim dudaklarına doğru. Birkaç saniye sonra adımladığını bile fark edememişken sırtımı yatağın döşemesinde bulduğumda beynim sıfırlanmış gibiydi. Araladığım bacaklarımı sıkılaştırarak başımı geriye attım. Dudaklarından ıslak bir sesle geri çekildiğimde gözlerim yavaşça aralanmıştı. Ve gözleri tam karşımdaydı. Kirpiklerime kadar titredim.

“Adi,” diyebildim nefeslerim arasından, aklım çok çalışmıyordu. “Beni öptün.”

“Tüm suç senin,” dediğinde kolları iki yanıma yaslanmıştı. Saçları dağınık, esmer teni hafiften yanık ve dudakları cezbediciydi. Dudaklarımı öptü tekrardan, birbirinden kopmak istemeyen mıknaştı sanki. “Beni geberteceğini söyledin. Ben gebermeden önce öpüşmeliydik, son istek hesabı.”

Saçlarını çekiştirdim avuçlarım arasındaki tutamları ezerek. Utançtan yanıyordum. “Bahaneye bak ya...” dedim yalandan bir burun kıvrımayla. “Flört etmekte berbatsın... Bin tane şeyi ihlal ettin. Daha bir gün bile olmadan.”

“Birlikte ihlal ettik,” dedi karşı çıkarak, bakışları yeniden dudaklarıma kaydı. Eğildi basit bir hamleyle, dudaklarımı öptü. Alt dudağıma emdiğinde ise hafifçe inledim. “Flört etmek istediğini biliyorum... Ama bugün seni öpmeden de gidemezdim. Sen-”

Parmaklarım yakasına doğru kayarak iki yandan sıkıca kavradı ve onu kendime doğru çektiğimde dudakları dudaklarıma sertçe karıştı ansızın. Kısık sesli iniltim soluklarında cehennem gibi yanmaya başladı. Kalbim kıvranıyordu. Flört etmeye devam edebilirdik ama bir saat sonra gidecekti ve bir hafta şimdiden daha da uzunmuş gibi hissettiriyordu. En azından onun tarafından öpülmenin ziyafetini çekebilirdim. Ve onu öpmenin. Bir hafta boyunca kafamın içerisinde dönüp durabilirdi.

Islak ve arsız dudakları sızlayan dudaklarımdan sürüklenerek çeneme doğru kaydığında sertçe yutkundum. Kollarım boynuna giderek sıkıca sarmaladı, kalçalarımın yukarı sıyrılan kot eteğim aklımın ucundan bile geçmiyordu. Dudakları boynuma kadar sızdığında tenimin açıklığını öptü. Kokusu çok önce sarıp sarmalamıştı bedenimi. Ilık nefeslerini de tenime boca ediyordu. Bir eli belime kaydığında saçlarına asılarak başımı tekrardan yatağa bastırdım. Tüm kan akışı dudaklarımda ve bacaklarımda arasındaydı.

“Tamay,” diye fısıldadı boğuk, derinlerden gelen sesiyle. Yüzü yüzümle karşı karşıya geldiğinde uzun, kıvrık kirpikleri arasında koyulaşan dünyaya baktım. Dilimi dudaklarımda gezdirdim, dudaklarının talan ettiği her yer sıcacıktı. Dudakları ağırca kıvrıldı. “İstersen ömrümüzün sonuna kadar flört edebiliriz... Ama seni öpeceğim. Her fırsatta.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım bir refleksle. “Ve bu ihlal olmayacak mı?”

Bakışları dudaklarıma devrilerek gözlerime çıktığında kalbim ağzıma hopladı. “Yediğim en güzel ihlal olacak,” dedi dudakları dudaklarımdan üzerindeneyken, öpüşünü yeniden derinleştirmeden önce konuştu. “Ve senin hiçbirinden kaçışın olmayacak.”

Dudakları dudaklarımı ele geçirmeden önce gülerek kollarımı boynuna doladım.

Bir Kapı Ötesi

Tüm eksenim kaymışçasına dengemi yitirdiğim saniyeler zihnimde bilinçsizce tekrarlanırken gözlerimi yavaşça aralamak için birkaç saniye daha bekledim. Uykunun derinliklerinde bile terk etmeyeceğini anladığım o his anında akın etmişti üstüme. Ele geçirilmiştim resmen. Gözlerimi daha sıkı yumdum ve yorgana sarıldım iç çekerek. Etraf sessiz olduğundan uykuya dalıp duruyordum ve bu kez gözlerimi araladığımda karanlık da çökmüştü. Demek ki çok daha uzun bir uykudaydım bir süredir.

İlk saniye pazar günü olduğundan sıkıntı etmemiştim. Ama sersemliğim ısrarla geçmek bilmiyordu. Uykusuzluktan kaç saatlik bir uyku için bayılır gibi yatağımın yolunu tutmuştum, hatırlamıyordum ama hiç bu kadar keyifle uyuduğumu da hissetmemiştim.

Dudaklarımı ıslatarak gözlerimi sonunda aralayabildim. Karanlık beni karşılayan ilk şeydi. Tül perdeleri geçip odayı ay ışığına boyayan gece olmasaydı büsbütün karanlık tarafından çevreleneceğimi biliyordum. *Araf Altemur dışında*. O uykumda bile çevreliyordu zihnimi. Akıl almaz bir şeydi. Aptal aptal sırtıtmak için bir bahanem daha vardı ayrıca.

Öpüşmüştük. Kontrolsüzce.

Dudaklarımı istemsizce sıkarak güler gibi histerik bir nefes verdim burnumdan. Sanki... dudaklarının baskısı hâlâ yerli yerindeydi. Hâlbuki saatler geçmişti ama *hissettirdikleri* öyle hatırlanasıydı ki öpüşmemiz sadece bahaneydi. Bir an sessizliğin arasında gözlerim komodine doğru kaydığında yüzüğüm ve telefonum görüş açımı kapladı. Uyumadan önce çıkarmıştım. Araf'ın yanında ise parmağımdaydı. Eğer takmamış olsaydım üzülür müydü? *Sanırım*.

Sırtımı doğrultarak yorganı kavrayan parmaklarımı gevşettim ve komodin üzerinde duran telefonuma uzanarak elime aldım. Dirseklerim

üzerinde yatağa yaslanarak ekranı açtığımda saatin akşam neredeyse on bire yaklaştığını fark ettim ama buna şaşırmamı engelleyen bildirimler ve birden fazla cevapsız arama ile karşılaşmam oldu. Alt dudağımı dişlerim arasına gönderdiğimde kalp atışlarımın dizginlerini koparan isim hemen gözlerimin içine bakıyordu. *Araf.*

Telefonum sessizde olduğundan hiçbir haltı duymasam da beş arama ve daha fazla sayıda mesaj vardı.

Araf:

Adamda akıl koymuyorsun. (19.30)

Kaşlarım çatıldı. Neden öyle demişti ki? Bende de akıl kalmamıştı pek ama... öpüşmemiz sonrası bana attığı ilk mesaj bu muydu? Gülerek başımı iki yana salladım.

Araf:

Otele geldim. (19.40)

Merak ediyorsan eğer. (19.40)

Aynı dakika aramıştı ve elbette yanıt alamamıştı.

Araf:

Uyudun. Şaşırmadım. (19.45)

Kaç saat süreceksin bu uyku? (19.48)

İyi bir mimarın bu kadar uyumaması gerektiğini öğrenmen şart. (19.48)

Uykusuzluğa alışacaksın. (19.48)

Elbette, benim sayemde. (19.50)

Kalp atışlarımın boğazıma tırmanıp nefeslerimi tıkadığını hissettim. Yanağımı içeriden dişlerimle didiklerken parmak uçlarımdan tüm vücudumu kuşatan uyuşmaya karşılık yutkundum.

Üst üste üç kez daha aralıklarla aramıştı beni ve ben o sırada uykumun kaçınıcı evresindeydim, bilemiyordum. En son uçağı indiğinde yazmıştı ve kısa bir konuşma geçmişti aramızda. Akşam yemeğinde olacağı için rahatsız etmemek adına ben de kendi kabuğuma çekilmiş ve çok geçmeden uykuya sığınmıştım.

Araf.

Uykucunun teki olmandan nefret ediyorum. (20.45)

Alt dudağımı çekiştirerek gülüşümü dudaklarımdan bıraktım. Attığı son mesaj buydu ve sonrası yoktu. Yüksek ihtimalle o da uyumuştı. Çünkü günlerdir daha büyük bir uykusuzluk çektiğinin farkındaydım. İtalya'da saatler daha geride olduğundan yine de onu arayıp yoklamayı düşündüm ama eğer uykudaysa ve telefonu sessizde değilse rahatsız olmasını istemediğimden mesaj atmayı seçtim. Ne yazmalıydım?

Uyuyordum :/

Göndere basmadan hızla sildim. Sondaki gülücük çok yapay mıydı? Emoji koysam peki... Olmazdı. Üst dudağımı dişledim.

*Şu an uyandım... sanırım haklısın, berbat bir mimar olacağım
Sınıfta kalırsam beni yanına alabilirsin. Yani Altemur kontenjanını
kullanmak hiç fena fikir değil. Öyle değil mi? Fırsatlar değerlendirilmek
için vardır. Ayrıca, uykusuzluğa alışmam konusunda da haklısın, kabul.
Belki de öğretebilirsin:)*

Sondakini silse miydim? Yanlış mı anlaşılırdı? Ben çok yanlış anlamıştım bile isteye... O da yanlış anlamamı istemişti ya da. Bu sebepten doğru anlamış da olabilirdim.

"Allah'ım, ne saçmalıyorum?" diye kızdım kendime, parmağım *gönder* tuşunda neredeyse titreyecekti ama rahat olmam gerektiğini kendime söyleyerek gönderdim ve telefonu hemen elimden bırakıp yüzümü yastığa doğru gömdüm.

Öpüşmüş olsak da flört ediyorduk işte. Bir hafta ayrı kalmayı sorun etmiyordum bu yüzden. Öpüştüğümüzü unutup her şeyi aceleye getirdiğimiz hissini atıp bizim uzun süredir evli olduğumuzu hatırlamak daha cazip geliyordu.

Birkaç dakika bildirim bekledim. Ama ciddi anlamda uyumuş olduğunu düşünerek derin bir nefesle beraber yataktan kalktım ve ağızımdaki kuruluğu gidermek için mutfığa geçmeden önce odadaki banyoda yüzüm yıkayıp kendime çekidüzen vermiştim. Kısacık esneyerek

koridora çıktığımda ışıkları açtım. Genelde koridorun aydınlatması yeterli geliyordu ve bir de televizyonun.

Avuçlarımı yüzüme çıkarıp sıvazlarken köşedeki ev terliklerimi ayaklanma geçirdiğim sırada tüm gün kızlara dönüş yapmadığım için onlara mesaj atmayı aklıma not ettim. Bunun en önemli sebebi Araf'a günümü ayırmak istememdi ve sonrasında tüm planlarım suya düştüğünden uykuya kapılıp onları da es geçmemdi. Şu sıralar bir noktada duramadığım için yorulduğumu hissediyordum. Arkadaşlarımın gözünde sıradan bir hayatı olması gereken, tek yaşayan ve ailesinin parasının sefasını sürüp istediği gibi takılmakta özgür o genç kızlardandım... İçime dönüp bakacak olursak, herkesin gerçek sandığı *sahte* evliliğini gerçeğe dönüştürmek için kocasıyla flört etmeye çalışan, yirmi birine son bir ay kalmış ve bir yandan da yalanını sürdürmekte ısrarcı Tamay Altemur'dum. Buna bir son vermem gerekiyordu. Hiçbir yalanın sonsuza kadar süreceği yoktu.

Mutfağa geçtiğimde telefonumu adanın ortasına bıraktım ve köşedeki spot ışıkları açtım yalnızca. Karnım biraz kazındığından dolaba yürüdüm. Tatlı bir şeyler fena olmazdı... Etrafı karıştırdım. Birkaç dakika sonra hiçbir şey bulamayınca pes ederek dolaptan muz çıkardım ve kendime kahve yapmak için ısıtıcıya su koydum. O sırada telefona düşen bildirim nabzımın ayarını bozmaya yetmişti. Araf olma ihtimalinden kaynaklı olmalıydı. Dudaklarımı ıslatarak tezgâha doğru ilerledim. Tam da tahmin ettiğim gibiydi. Dudaklarımı dişledim heyecanla. Sanki hâlâ uyuyordum da şimdi uyanabilmişim.

Araf:

Hmm? Seni yanıma almak için

uygun bir pozisyon gerek,

stajyer ya da sekreter.

Dönünce acilen

değerlendirelim.

Bayağı ilgimi çekti.

İçimde bıraktığı hisler dağ olup kalbimi bile aşarken sırtımı dikleştirip muzdan bir ısırık aldım. Ne yazmalıydım? Bir saniye düşündüm.

*neden "bayağı" ilgini çektiğini
sorabilir miyim canım??*

Araf:

Kocan ve patronun olacağım.

Daha seksi bir şey duymadım.

Hayatım.

“Salak ya,” dedim sırtarak, yazdıkları tüm mekanizmamı darma-duman etmişti saniyesinde.

*kocam ve patronum olmak
için çok hevesli gibisin*

Ve sonra ekledim.

Hayatım.

Niye böyle yazmıştım ki... Utançla inledim. Hızla diğer yazdığına cevap girmek istedim ama geç kalmıştım. O sırada çoktan cevap vermişti.

Araf:

Zaten kocanı.

Patron olmak için de doğmuşum.

Eğer işler ciddiye bindikten sonra

ne olur, dersen. Evimin patronu sen olabilirsin.

Ara sıra, diyelim.

Çünkü böylesi zevkli olur,

emin ol

Böyle giderse işler kesinlikle ciddiye binecekti ve ben kendimi her an onun evinde bulabilirdim. Evli olarak. Her anlamda, her şeyi paylaşarak... Parmaklarımı harekete geçirdim hızla.

*en son evimin
patronu benim diyen adama da
bakın....*

Araf:

Benim evim demiştim,

bizim evimizin patronu dememişim.

*Hak iddia edebilirsin,
kocan da ev de senindir.*

Araf Altemur bana ait olduğunu mu söylüyordu? Kalbim bu noktada daha çok çarpıp kriz geçirmeme neden olacak kadar sağlıksızca atmaya başlayabilirdi.

*tamamen aklımı çeliyorsun
sen ve ev
bana aitsiniz diyebilir miyiz yani?*

Dudaklarımı ısırđım. Gönder tuşuna tereddüt ederek de olsa basarak gözlerimi utançla örttüm. Bildirim sesi gecikmedi.

*Araf:
Diyebiliriz.
Senin benim olduğun kadar.*

Sınırlarımızın olmadığı ortadaydı ve flört denilen şeyin ne halt olduğunu da pek umursamadığımız açıktı. Ama yolun başında olduğumuz netti ve her şeyi konuşabiliyor olduğumuz da...

*sen bana, ben sana
galiba beni Altemur dağına
çekmeye çalışıyorsun
ama karşılıklı olması hoşuma gitti*

*Araf:
Tamay Reva Altemur,
sen zaten o dağdasın.
Biliyoruz artık bunu.*

Haklıydı. İnkâr edemedim ama kabul de edemezdim. Kıskanç bir yapım vardı ama üstünde durmadığımda bir maske arkasına saklanmak hiç zor gelmiyordu.

*asıl konuyu kaçırmayalım bence
evdeki patronluk tamamen
benim olmalı
bence*

Kalbim aklını kaybetmiş gibiydi. Konuyu değişeyim derken absürt şeyler mi yazıyordum acaba?

Araf.

*İddiasına girerim benim olduğum
yerde patron olmayı pek istemezsin.*

Biraz durdum. Şirkette patronum olma ihtimalini düşündüm. Eğer aynı ortamda olsaydık çalışırken uyumlu olacağımıza emindim ama onun tüm ilgimi çektiği şu zamanda, çalışma disiplinininden bir haber hiçbir halt yapamayacağım kesindi. O ise inanılmaz profesyoneldi. Konu iş olduğunda aklımı başımdan alacak bir özelliği de buydu. Odağını bozmuyordu ve çalışırken tüm dikkati her ne ise ondaydı. Benim eksik olduğum konu ise buydu.

Parmaklarımı harekete geçireceğim sırada bir anda görüntülü arama düştü ekrana. Kalbim göğüs kafesime dar geldiğinde sertçe yutkundum ve ter ile ıslanan avuç içlerimi altımdaki şorta sildim. Üstümde göğüs oluğumu açıkta bırakan gri v yaka bir askılı bluz vardı ve altımda da beyaz bir şort. Evin içerisi yeterince sıcak olduğundan uyurken sık sık rahat olmaya odaklandığımdan şimdi gafil avlanmış gibi hissediyordum. Saçlarım tepemde dağınık topuzdu bir de. Nasıl görünüyordum acaba... Düşünemedim, yüksek taburelerden birine oturarak aramayı kaydınp yanıtladım ve kirpiklerim kırpışırken ekranda beliren adama karşılık heyecanımı stabil tutmaya gayret ettim.

"Selam," diye mırıldandım açar açmaz. Telefonu ada tezgâhın ortasında duran papatyaları taşıyan vazoya dayadığımda ekrana düşen yansımamı kontrol ediyordum bir yandan. *Nasıl görünüyordum acaba?* "Pat diye aradığın için... hazırlıksız yakalandım biraz. Üstüm başım... Ev hâli yani."

"Çok güzelsin," dedi beni süzerek, bakışları göğüslerime doğru bir anlık uğradığında sırtını dikleştirerek yatak başlığına daha çok yaslandı. Yataktaydı. Gece lambası açıktı sadece. "Bu ev hâlin... biraz şey gibi. Başkasının görmesini istemeyeceğim kadar güzel."

"Başkası olmadığın için görüyorsun," dedim ekrandan gözlerine dikkatle bakarak, hafifçe utanmışım ama gereksizdi. "Ayrıca... hâlâ yorgun bakıyorsun. Uyumamışsın."

“Uyusaydım, gece uyuyamazdım.”

“Ben uyuyamayacağım mesela,” dedim gülerek, beni izleyen gözleri altında tenimin ısısı yükseliyordu. “Ama gerçekten çok yorgundum... ve uykusuz.”

“Ödevini yaptın mı?”

“Hayır,” dedim çıplak omuzlarımı düşürerek. “Sen gidince yaptığım tek şey uyumak.”

Sırtını dikleştirdiğinde ekranda yalnızca üst gövdesi ve yakışıklı yüzü vardı. Saçları hafifçe dağılmıştı. Üzerine koyu gri, uzun kollu tişörtlerinden birini giymişti. Gri renk ona çok yakışıyordu.

Kaşları çatıldı. “Yemek yedin mi?”

“Uyumadan önce biraz yemiştım,” dedim muzumu hatırladığımdan bir ısırtık alarak. “Beni sorguya çekmeyi bırakır mısın? Ve...” İfadesini inceledim kısacık bir an. “Neden sinirli görünüyorsun? Kaşların çatık. Bir şey mi oldu?”

Yüzündeki ifade bir an suyunu çeker gibi olup gerilediğinde gevşediğini hissettim ve aynı anda sert bir nefes vererek başını belirsizce iki yana salladı ama kaşları yumuşamamıştı. “Bir şey olduğu yok, bebeğim,” dediğinde dudaklarını yalayarak saçlarını düzeltti. “Söylediğin gibi sadece yorgunum.”

Bebeğim. İçimde taklalar atan kalbime karşılık belli belirsiz gülümsedim. “Uyumak mı istiyorsun?”

Dudakları kıvrıldı. “Seni yanımda istiyorum.”

“Bu pek mümkün değil,” dedim alt dudağımı ısırarak güldüğümde. “Üstelik... Yan yana çok şey ihlal ediyoruz.”

“Sadece öpüştük.”

Evet.

“Öpüştük, sonra... beni kucağına falan da aldın.” Kahvaltı masasında olanları da hesaba katmak gerekiyordu. Aynı saniyeleri kafamın içerisinde döndürdükçe kanım damarlarım arasında fokurdarcasına kaynıyordu. “Ellerin de rahat durmadı... Hatırlatırım.”

Bacaklarımı okşayan parmaklarını, daha fazlasını talep edebileceğim kadar alev almamı sağlayan ateşten ellerinin belli belirsiz tenime sürüklendiğini hatırlıyordum. Tam anlamıyla azıtmıştım resmen.

“Rahatsız mı oldun?” diye sordu bir anda, dikkatli ve ciddiydi. “Öyleyse-”

“Hayır,” dedim sözünü keserek. “Neden rahatsız olayım? Güzel hissettirdim kendimi... Farklıydı. Ama bu flört ihlali işte.” Sıcaklamıştım birdenbire, kahve suyu da kaynamıştı öte yandan. Başımı omzuma doğru eğerken muzdan bir parça daha ısırdım. “Yani... Gerçekten flört edebildiğimizi hissetmem için dikkat edemez miyiz?”

Bakışları yüzümü izledi, ifademi ve sesimdeki tonu bile analizinden geçiren bir hâli vardı. “İstersen, ederiz,” dedi. “Tamam, edelim. Şöyle yapalım... Bir sonraki öpüşmemiz, flörtün bittiğini söylemek olsun. Sınır sana bağlı, beni öpene kadar seni öpmem. İstedğin flört süresini de anlayabilirsin böylece.”

Pekâlâ. Mantıklıydı... Ben hazır hissedene kadar istediğim gibi tutmamı sağlıyordu her şeyi ve aslında o geldiğinde bir hafta dolmuş olacaktı. Birkaç gün içerisinde onu öpmem de muhtemeldi.

“Diyelim öyle oldu...” İç çekerek dirseklerimi tezgâha yasladım ve gözlerinden içeri baktım. “Sonra sevgili mi olacağız?”

“Sıralamaya önem verdiğin için, evet.”

“Daha uzun sürecektir öyleyse?”

“Evli insanların her anlamda sevgili olması gerektiğine inananlardanım,” dedi dudakları kıvrıldığında. “Yani, bana kalırsa... Evli olduğumuzu kabul edip sevgili olarak devam edebiliriz.”

Dudaklarımı ıslatıp gülümsedim. İçimde bir yerlerde, kabul etmekte zorlandığım bir şeyler vardı ve bunu hiçbir zaman açığa vuracak kadar cesur hissetmiyordum kendimi. Evli olmak... Daha doğrusu, evli olduğumun herkes tarafından bilinecek olması beni tedirgin ediyordu. Araf Altemur ile sonsuza kadar flört edebilirdim, sevgili de olabilirdim ve hatta aynı evde evli olduğumuzu bilerek onunla yaşamaktan zevk de alırdım. Ama iş o denli ciddiye binmeden arkadaşlarıma yalanımı söylemek ve bu yükten kurtulmam gerekiyordu. İlişkimize saygı duyduğum için, öyle olması gerektiği ve Araf'ın bunu hak ettiğini bilerek düzene sokmam lazımdı. İçimi didikleyen ise başka bir şeydi. Sınıf arkadaşlarımdan evli olduğumu bilmesi... Bu yaşta evli olmak kabul etmeliydim ki beni utanırdı. Bunun Araf ile alakası yoktu. Ve bir noktada işin içinden çıkamayacağımı biliyordum. Söylemek zorundaydım ama... Yaz tatili geç mi olurdu? Araf bunu istemezdi. En azından sevgilim olarak tanıtabilirdim ama Araf'ın evli olduğunu sanan insanlara karşı sevgilim diye tanıtamazdım. *Sevgilim*, deseydim. Onun yüzüğünü sorarlardı. Metresumuna düşerdim. Evli olduğunu söylemiştim de zaten, resmen elime

yüzüme bulaştırmıştım. Her şeyi acilen açıkça itiraf etmem gerekiyordu. Her konumda ben yanlış anlaşılacaktım ve tek çaresi evli olduğu kişinin ben olduğumu söylemekti. Evliliği kabullenip bunu daha kolay başara-bilirdim.

“Bunu gelince konuşalım,” dedim yalandan bir gülüşle.

Ona bunu açsaydım sinirlenir miydi? Sadece zaman isteseydim... soğur muydu benden? Emin değildim. Eğer benim ona yaptığımı ya da yapmak istediğimi o bana yapsaydı. *Evli görünmekten utanıyorum*, de-seydi yüzüne bakmazdım. Üzülürdüm. Ağlardım. Kırılırdım ve belki de soğurdum... O yüzden en iyi fikir, evliliğimi benimsemekti. Sevgililik sürecimiz boyunca yapabiliirdim bunu.

“Ne zaman uyuyacaksın?” diye sordum, bir avucuma yanağımı yas-layıp.

“Odaya bir şeyler istettim, onu bekliyorum.”

“Ne?” diye sordum şaşırarak. “Arkadaşlarınla yemedin mi?”

Öyle söylemişti. Onlarla olduğunu biliyordum.

“Odada yemek daha cazip geldi.”

“Hmm... Bir dakika, kendime kahve yapacağım,” dedim elime telefo-numu alarak onu da kendimle beraber götürerek. Gözlerim ekrandaydı. “Aslında benim de canım tatlı çekmişti ama evde hiçbir şey kalmamış.”

“Ne istiyordun?”

“Bilmiyorum... Tatlı bir şeyler, çikolatalı falan,” dediğimde bir kupa çıkarmış tezgâha bırakmıştım, gözlerimi önüme düşürmeden önce te-lefonu tezgâha doğru dayadım. Gözleri üzerimdeydi, hissediyordum. “Aslında anahtarın bende... Senin evine gitmeyi düşündüm ama sende çikolata ne arar?”

Köşede tezgâhın kenarında duran kahvelere yöneldiğimde sesini du-yuyordum.

“Doğru, evimde bulamazsın,” demişti, başımı omzum üzerinden çevirerek ona baktım. Kızıl kahve gözlerinin bedenimi baştan ayağa bu denli kuşatması bile heyecan verici geliyordu. Bir şeyler hissettiğim adamın ilgisinin tamamen merkezinde olmak kadar güzeli yoktu. “Evime senden tatlı bir şey pek giremez.”

Güldüm tekrardan. “Öyle demek...”

“Öyledir,” dedi, ardından daha başka bir şey sordu. “Dersin sabah kaçta?”

“Bilmiyormuş gibi konuşma,” dedim gülerek sıcak suyu bardağa boşaltırken. “Ders programımı ezbere biliyorsundur sen.”

“Biliyorum,” dedi inkâr etmeden. “Her zaman dersten iki saat önce gittiğini de biliyorum.”

“Kızlarla bir şeyler yapacaksak gidiyorum aslında. Yoksa hiçbir güç beni o yataktan çıkaramaz,” dediğimde telefonu elime almış yeniden ada rezgâha geçiyordum. “Sen dışında.”

Hoşuna gitmiş olmalı ki dudaklarının bir köşesini aydınlatan tebessümü görebildim. Dudaklarımı birbirine bastırarak kahve kupasını rezgâha bıraktığımda ayaklanmış, adım atıyordu.

“Bir yere mi gideceksin?” diye sordum istemsizce.

“Üzerimi değiştirmem lazım,” dedi saniyeler içerisinde kıyafet dolabını araladığında, telefonu dolap rafına koymuş olmalı ki şimdi bedeninin üst kısmını omuzları dahilinde görebiliyordum. “Burada bekle, karıcım.”

“Karıcım...” diye mırıldandığımda gözleri gözlerimdeydi ve bıyık altından gülerek ellerini ensesine götürdü. Kalbim bocalayıp daha fazla çarptığında kirpiklerimi kırıştırdım. Üzerindeki çıkarıp yatağa doğru attığında gözlerimi kaçırmamak için direndim. Onu izleyebilirdim. Buna hakkım vardı.

Tam da o an kapı sesi duyuldu. Gözleri ekrandan koptu, başını kapının olduğunu tahmin ettiğim tarafa doğru döndüğünde, “Yemekleri alıp geliyorum,” dedi bana kısa bir bakış atarak.

Adım atacağı saniye, “Araf!” diye engel oldum gitmesine, kaşlarım çatılmıştı. Bana baktı. “Üstüne bir şey giy.”

Serseri bir sırtıma takındı dudaklarına, başını belli belirsiz iki yana salladığında üzerinden çıkarıp yatağın üzerine attığı tişörtü eğilip alarak başından ve kollarından geçirdi.

“Oldu mu?”

Sırtımı dikleştirip çenemi de havaya kaldırdım. “Oldu.”

“İyi,” dedi. “Erkekse boşa süslendik.”

“Bana bak-”

“Bir şey söylemedim,” dedi sözümü kesip gülerken. “Gidip geliyorum.”

Gözlerim kısıldığında tek gözünü kırparak görüş alanımdan çıktı ve boş, örtüsü dağılmış yatak karşıladı gözlerimi. Valizi bir köşedeydi. Tam karşıda tül perde, perdenin ardında cam balkon görünüyordu. Sessiz

geçen saniyeleri sesi doldururken İtalyanca konuştuğunu duydum. Biliyor muydu? Ben az da olsa biliyordum. Kalkan'da Sara sayesinde öğrenmişim bir şeyler. İngilizce kadar iyi konuşmasam da anlıyordum.

Kapının kapanan sesini duydum, ardından bedeni yeniden belirdi karşımda. Tişörtü üstünden sıyırdı vakit kaybetmeden.

“Kadın mıydı bari?”

“Kadındı,” dedi, kahvemden bir yudum aldım. Çıplak gövdesini, göğsünün bir kısmını ve kolunu kaplayan dövmeleri tek tek incelemek istesem de kendimi onun derinliğinden uzak tutmak istiyordum bir süre. Yoksa rüyalarımı bile süsleyecekti. Hızla ona kapılıyordum. Bunu fark etmemek zordu. O da fark ediyor muydu?

“Gördün mü? Resmen seni çıplak görecekti... Benim sayemde namusumuz kurtuldu.”

Kısa bir an sesli bir şekilde güldüğünde bende güldüm.

“Altemur dağında havalar nasıl?” dedi alayla, rafların birinden kıyafet çektiğinde bir adım geri giderek görüşümü yeniden kaplamıştı. “Biraz bilgilendirme geç bakalım.”

Kirpiklerim kısılarak gözlerimi dik dik gözlerine dikmeme neden olduğunda kötü kötü bakıyordum ona. “Abartıyorsun bir kere...”

“Öyledir tabii...” Yatağa bıraktığı kıyafetlerinden sonra eli üzerindeki pantolonun beline gittiğinde bana baktı. Boğazımın orta yerine çöken yumruyu yutkunarak kahvemden bir yudum daha aldım. Dudaklarıma baktığına yemin edebilirdim, yanaklarım daha da ısındı. Sorun etmeden pantolonunu çıkardığında onu izlemeyip başka ilgilenecek bir şey aramak da bir seçenektir ama ona *öylece* bakmak istiyordum işte. Altına siyah bir eşofman altı geçirdi, üstü ise çıplaktı.

“Yemeğin soğudu,” dedim hatırlatarak. “Çok yavaşsın.”

“Acelemiz mi vardı?”

“Yemeğini yiyip uyumalısın... Dinlenmen lazım.”

“Gel şimdi buraya,” dedi telefonunu aldığı anda, gözlerimi devirdim. “Kocanla masaya kadar biraz gezinti.”

“Sabah sen kaçta uyanacaksın?” diye sordum yürürken, kahvemi içiyordum bir yandan.

“Yedi gibi.”

“Erkenmiş,” dedim iç geçirerek. “Biliyor musun... Yarın Yazgı ile buluşacağız.”

Yemek tabaklarını masaya koyuyor olmalıydı. Bir süre aralıklarla yüzüne baksa da aslında ilgisinin bir kısmı yemekteydi.

“Hmm?” Anlık göz göze geldik. “Başka planın var mı?”

Alt dudağımı bükerek düşündüm. “Ödevimi bitireceğim.”

“Uyumazsan.”

“Uyumam,” dedim çenemi hafifçe dikleştirip. “Ben sorumluluk sahibi bir öğrenciyim.”

“Akşam birlikte yapmaya devam edebiliriz, beni ara,” dedi sandalyeye oturduğunda, beni de tam karşısına koymuştu. “Yeterince iyi bir öğretmenimdir.”

“Müsait olacak mısın sanki?” Derin bir nefes aldım. “Yorgun olursun aslında, seni yormak istemiyorum.”

“Tamay,” dedi gözlerimin en derinine içten bir şekilde bakarak. “Senin beni yorma ihtimalin yok, çıkar bunu kafandan. Beraber bir şeyler yapabiliyorsak neden yapmayalım?”

Alt dudağımı dişlerimin arasında ezerken ona baktım uzun uzun. Kelimeleri o kadar güçlüydü ki bana her kötü ihtimali öldürüp sadece iyiye odaklanmamı sağlayan ve buna inandıran etkili bir sihir gibiydi. Hoşuma giden şey buydu. Onunla her şeyin kolay olacağını biliyordum, buna emindim. Kötüyü düşünsem bile o benimle olduğu müddetçe çözebilirdik her ihtimali.

O bir yandan yemeğini yerken bir diğer yandan benimle sohbet ediyordu. Kırmızı bir şarap istetmişti bir de. Bir an sonra o Tuğrul amcanın aramasını yanıtlamak için kapatması gerektiğini söylediği sırada kapı zili çaldı. Benim evime ait olan.

“Tamay,” dedi kapatmadan önce, dudaklarında belirsiz bir kıvrım vardı. “Kapıyı sakın böyle açma.”

Kaşlarım çatıldı. Gecenin bir saatinde kim gelirdi? Bunu soracağına kıyafetimi mi sorun ediyordu? Sevimsiz bir şekilde gülümseyip aramayı kapattım yüzüne. Ardından ayaklanıp kapıya gitmeden önce vestiyerden montumu alıp giymiştim en kısa yoldan. Üstüm pek müsait değildi. Önce delikten baktım. Ardından gelen görevliye karşılık kapıyı dikkatle açarak uzatılan karton poşeti aldığım gibi asansöre giden adama bakmadan kapıyı kapattı. Kilitlerken çatık kaşlarımın aşağısından pakete bakıyordum.

Paltomu yerine koyarken hâlâ bakışlarımdaki soru işaretleri silinmemişti. Saat gece yarısını geçiyordu. Soluğu mutfakta alıp tezgâha

bıraktığımda kartondan kurtulup beni karşılayan plastik kaplara baktım. İçlerinde çikolatalı sufle, ıslak kek ve profiterol vardı. Bir de not.

:)

Aptal gibi sırtırken omuzlarımı düşürerek telefonumu elime aldım hızla.

ARAF YA
BANA TATLI ALMIŞSIN
NE ARA
HEM DE ÜÇ TANE
BİR DE GÜLÜCÜKLÜ

Babası ile görüştüğünü tahmin ediyordum. Bu yüzden kalbimin atışları arasında ekrana ne yazmam gerektiğini bilemeyerek bakarken kurumuş dudaklarımı yaladım.

*beni bu gece daha mutlu
edemezdin... teşekkür ederim <3*

Göğsüme çektiğim nefesin sonunda telefonu tezgâha bıraktım ve çekmecedan bir çatal kaparak tezgâhın önündeki taburelerden birine geçip oturdum. Ona tutulmam an meselesiydi. Hoşlanı deyip geçmek istemiyordum bu hislere. Onu uzun zamandır tanıyordum ve birkaç günlük ya da birkaç haftalık mesele sayılmamalıydı hissettiğim şeyler. O an telefona bir bildirim geldi.

Araf:

*Canım istemiş, yemeseydi
uyku tutmazdı.*

Kelime oyunu yapıyordu. *Canım*, dediği bendim. Kahkahalarla evi turlamamak için gönderdiği tüm tatlıları gözüme kestirdim ve o gece tüm hayatım boyunca yemediğim kadar tatlı yedim.

Araf'ın dönüşü bir hafta kadar daha ertelenmişti. Moralimi bozan buydu. Her gün bir öncekinden daha zor geçiyordu bu yüzden. Uzak

mesafemize rağmen daha güzel, daha uzun ve daha özlem dolu olduğu ise açıktı. *Çok daha özlem dolu.* Gün içinde ikimiz de yoğun olduğumuzdan akşamları görüntülü aramaları uzun tutuyorduk. Eve kendimi hızla atıp kayan tipime çekidüzen verdikten sonra ondan gelen aramayı beklemeye alışmışım. Telefonumu şarj ediyordum önce. Akşam yemeğimi onunla yiyebilmek için bir köşede hazır bekletiyordum ve o da beni bekliyordu. *Biliyordum.* Beni hiç yanıltmadan bir şekilde arayıp gecesini bana ayırıyordu ve her şey hakkında konuşuyorduk. Her şey. O andan itibaren yalnızca biz ve bize ait şeyler kalıyordu sanki. Zevk aldığım kesinlikle buydu. Sonra birlikte yemek yiyorduk... *Çok tatlıydı.* Ve birlikte geçirdiğimiz her akşam öyle dolu dolu geçiyordu ki bir noktada kapatma taraftarı olmadığım kesindi. Bu sebepten dün gece yatakta sızıp kaldığımı da kabul etmem gerekirdi. *Konuşurken.*

En zoru ise doğum günümü de ondan ayrı geçirmekti. Uzakta olsa bile beni yeterince şımartıp telafi edeceğimizden bahsetmişti gerçi ama bir yanımin içten içe onunla geçirmek istediğinin farkındaydım. Yine de gönderdiği pastayı görüntülü aramada karşımda o varken ve onun yanında olmayı dileyerek üflemişim. Bu dileğimin gerçekleşmemesi üstünden bir hafta geçmişti ve Araf Altemur'un gelmesine hâlâ iki gün vardı.

Can sıkıcı olan buydu. Zaman bir türlü geçmek bilmiyordu.

Ödevimi bitirdiğim için bir tebrik ise kesinlikle hak ediyordum.

"Bir şeyler yapacak mısınız?" diye sordu Gözde, ders sonrası fakülteneden çıkmış yan yana yürüdüğümüz sırada. Blok ders kadar yoran başka bir şey olmadığından doğruca eve gidip uyumak istiyordum işin aslı ama bugün Altemur malikânesine gidecektim. Azra'ya rağmen.

Tuğrul amca iki gündür beni aramaz olmuştu çünkü. Normalde her gün beni aradığından olsa gerek, alışmıştım ve eksikliğini hissediyordum. Yanına gitmem gerekiyordu belki de. Sık uğramadığım için alınganlık ediyor olması muhtemeldi.

"Bir kahve içelim ya," dedi Pınar aynı saniye. Buket bugün hasta olduğundan gelmemişi. Pınar, Gözde ve ben bir aradaydık. "Hem Harun hocanın verdiği notları alırım sizden. Sonra dağılırız."

"Uyar bana," dedi Gözde, telefonumu cebimden çıkardım. Mesajlarımı kontrol etmek istiyordum. Acaba Araf bir şey yazmış mıydı? "Tamay! Kızım sen de iyice leyla oldun ya başımıza... Ne oluyor? Biri mi var kız yoksa? Bize mi anlatmıyorsun?"

Nabzım tenimin altını işgal edip tüm bedenimi abluka altına aldığı anda telefonumu çantamdan içeri itekledim ve sertçe yutkundum. Başımı omzum üzerinden çevirerek onlara baktığımda çatık kaşları aşağısından beni izleyen gözlere değdirdim bakışlarımı.

“Ne?” diye sordum anlam verememiş gibi. “Olamaz mı?”

Gözde kaşlarını kaldırdı şok içinde. “Var yani hayatında biri?”

“Olabilir şeyler bunlar...”

“Anlamıştım ya! Anlamıştım! Salak salak sırtıp duruyordu!”

“Ya Pınar!” diye çıkıştım hemen, utandığımı hissediyordum. Üzerimizdeki gözler de cabasıydı. “Bağırma, lütfen.”

“Doğru...” diye mırıldandı etrafa kaçamak bakışlar fırlatıp. Ardından hızla diğer yanıma geçti. Gözde bir yanımda, Pınar diğer yanımdaydı şimdi. “Yaa... Anlat bize. Kim bu çocuk? Üst sınıflardan mı?” Dudaklarını ıslatarak düşünür gibi dikkat kesildi gözlerime. “Yoksa... Poyraz mı? Son sınıflardan? Sana bakarken görmüştüm birkaç kez! O mu?”

“Hayır ya,” dedim kucağımda tuttuğum tablete daha sıkı sarılarak, kirpiklerimi kırıştırmıştım. İki yandan beni sıkıştırmaları baskı altında hissettiriyordu daha şimdiden. “O değil.”

Gözde kolumu dürttü. “İsmi ne? Tamay... Anlatsana, kızım.”

“Her şey netleşince anlatacağım zaten,” dedim. “Gerçekten... Tanıştırmam hatta sizinle ama bir şeyler netleşmeli.”

“Üniversiteden mi bari onu söyle? Buradan biriye...”

“Hayır, buradan biri değil... O da mimar, çalışıyor.” Stresten dilim damağım kurumuştu. Evli olduğumu bu insanlara nasıl anlatacaktım? Kalp atışlarım göğsümde şiddetlendi. “Neyse... Lütfen sıkıştırmayın beni, zamanı gelince anlatacağım dedim ya.”

“Kim ama ya,” dedi Pınar, önüne dönmüştü. Beyninde kim bilir neler düşünüyordu. “Dışarıdan biri, mimar ve çalışıyor... O zaman, yaşı büyük birisi mi?”

Başımı salladım tereddütle. Gözleri belli belirsiz kısıldı.

“Çok mu büyük?”

“Yirmi sekiz yaşında,” dedim düz bir şekilde. “Bence ideal.”

“Bence büyükmüş,” dedi Pınar hızla. “Sen yirmi yaşındasın.”

“Yirmi bir,” diye düzelttim. “Geçen hafta doğum günümdü.”

“Doğru ya...”

Kafamı salladım sadece.

“Yani... Bilemiyorum, tabii.” Pınar pek memnun olmamış gibiydi. Ya da garip geliyordu. “Annemle babam arasında da sekiz yaş var, onunla senin aranda yedi oluyor. Ama sonuç olarak sen yeni üniversiteye başlamışsın... O iş hayatında. Bu yüzden mantıklı gelmiyor bana böyle ilişkiler.”

“Mutluysa neden olmasın?” diye karşı çıktı Gözde, bana dokundu gözleri. Gülümsedi. “Mutlu olduğunu görüyoruz zaten, değil mi?”

“Öyle,” dedim dudaklarımı birbirine bastırıp.

“Bilmiyorum dedim ya, hayat standartlarınız aynı mı şimdi? Düşün bak, mesela... Adam çapkın değilse taş çatlasın iki yıl sonra evlilik isteyecek. Ha, evliyken de çapkın olabilir tabii, bilemedim,” dedi Pınar bir yandan yürürken diğer yandan konuşuyordu. Boğazıma bir düğüm daha atıldı. “Ve sen üniversite okuyor olacaksın, hadi diyelim evlendin... Sonra? Çocuk. Adam otuzunda olacak, çocuk istemek hakkı ve sen hâlâ üniversitede olacaksın. Çocuğun oldu diyelim, kariyerin aksayacak. Bilemiyorum, ince düşünmek lazım.”

“Ya kız yeni bir flört yapmış, kursağında bırakma, Pınar,” diye kızdı Gözde, sert bir nefes vererek. “Hem yarın bir gün ne olacağı belli mi olur? Resmen evlendirip barklandırdın kızı.”

“Ben sadece onu düşünüyorum, Gözde.”

“Tamam, haklısın ama bak...”

Konuşmaların sonrası birbirine benzer geçti. Pınar neden olmayacağını savunup durdu, Gözde ise bazı duyguların yaşanıp bitip gidebileceğini söylemişti. Aslında kendince yanlış olduğunu anladığımda zaten bırakacağımı dile getiriyordu. İkisi de birbirine benzer şeyler söylüyordu kısacası. Tek bir farkla. Gözde üstüme gelmemesini istemişti Pınar’dan. *O da anlayıp bırakır, devamı gelmeyecek zaten.* O saniyelerde ben sadece ikisini dinleyip adımladığım yolu izliyordum. Düşünüyordum da... Belki başka şartlarda Pınar haklı olabilirdi.

Ama şartların üstesinden gelen Araf Altemur’dü. Onu kimseyle kıyas edemezdim.

Bana her konuda yardımcı olup okuluma benden çok daha kıymet veren ve istediğim neyse onun arkasında duracağına söyleyen adama karşılık aklımda soru işareti kalmıyordu bu yüzden.

Aklıma takılan daha başka olsa da pek üstünde durasım gelmemişti bu konunun. Kızlarla içtiğimiz kahve sonrası hemen yanlarından

ayrıldığımda saat akşamüzeri beşti ve taksiye atlamıştım doğruca. Adresi verdikten sonra ise ilk işim telefona bakmaktı.

Pazar günü burada olacaktı. Bugünün cuma olduğunu hesap edersek gerçekten çok az kalmıştı ve içim içime sığmıyordu birden çok sebepten. Mesela geldiğinde onu öpmeyi planlıyordum. İlişkimizin aşama atlama-sını istediğimi inkâr edemezdin geçen günlerin sonunda. Çünkü... uzak mesafede, telefonla bile olsa böylesine yakın ve son derece ilgili hissettiren bir adamla neden daha ilerisine gitmekten korkmalıydım ki? Adım atabilmeliydim. O zaten gelmeye hazırды.

*dersten çıktım, babanlara
geçiyorum. akşam yemeğini
onlarla yerim, eve geç
giderim bu yüzden. uyumamış
olursan ve yorgun olmazsan...
geç olsa bile arar mısın beni?*

Dudaklarımı ısırarak birkaç dakika mesaj gelmesini bekledim ama müsait değildi belli ki. Telefonu çantamdan içeri attım. Bugün kot bir elbise giymiştim üzerime, ince bir çorap ve çizmeler vardı bacaklarımda. Saçlarımı dalgalar hâlinde omuzlarıma bırakmış, iki yandan tutamlar alıp arkada bir araya getirmişt看 küçük bir tokayla.

Trafikten kaynaklı araba kırk dakika sonra villanın yakınında bir yerde durduğunda ücreti ödeyip indim aşağı. Sessizde olan telefonumu çantamdan çıkarıp gelen mesaj veya arama var mı diye kontrol ederken aslında istediğimin tek bir kişiden arama ve mesaj olduğunu biliyordum. Ve gelmişti de.

*Araf:
Eve dönmek istediğinde
Engin seni alacak, haber verdim.
Yüzüğünü takmayı unutma.
Eve dönünce konuşuruz. Seni
her koşulda arayacağımı biliyorsun.*

Gülümsedim ve sert bir nefes alarak çantamın içine sıkıştırdığın yüzüğü çıkardım vakit kaybetmeden. Eğer hatırlatmamış olsaydı ciddi anlamda unutacak kadar aklım havadaydı sanki. Benim hissettiklerim ve

onun hissettikleri arasında fark var mıydı? Ben daha başka yaşıyordum pek tabii. İlk kez bu duyguları tattığımdan olsa gerek, her şeyi içselleştireyordum. Ya Araf? Mesela... Sekiz aylık ilişkisinde de hissettikleri böyle miydi?

Başımı iki yana sallayıp kafamın içerisine kurulan korkunç senaryoları sildim ve oyalanmadan karşı kaldırıma geçtim. Bahçeye girmeden önce güvenlik yüzüme bir bakış atmıştı. Kim olduğumu anladığı için ses etmeden kısa bir baş selamıyla demir kapıdan geçişimi izledi. Gözlerim önümde, adımlarımın sonucunda ulaştığım dış kapının üzerindeydi.

Zile basarak sessizce bekledim. Otuz ikinci saniye kapı açıldı. Yazgı tam karşımdaydı.

“Aaa, Tamay,” dedi dudakları aralandığında, bir kenara çekildi. “Hoş geldin... Hangi rüzgâr attı seni?”

“Hiç... Öyle,” diyebildim içeri geçtiğim saniye, kapıyı arkamdan kapattı. Bakışlarım etrafı kolaçan ederken içeriden sesler geldiğini duyuyordum. Üzerimden kabanımı sıyrıp asmak için vestiyere yönelsem de Yazgı elimden almıştı. “Tuğrul amcalar evde mi?”

“Yok babam daha gelmedi, Asaf ile geç geliyorlar şu sıralar,” dedi Yazgı içeri yürümeye başladığımızda. “Bihter anne de arkadaşlarıyla gezmelerde... Altay desen kamp yapmaya gittiler, okul gezisi varmış. Ben de ne yapayım... Çocuklara ayırdım günümü. Doğru düzgün vakit geçiremiyorduk.”

Belki de Tuğrul amca yorgunluktan ve yoğun olduğundan ihmal etmişti beni aramayı. Daha olasıydı. Salona geçtiğimizde Alin bana doğru koşup bacaklarıma atladığında gülerek eğildim ve onu kucağıma aldım. En son onu görüşümün üzerinden bir ay kadar geçmişti. Annemlerin geri döneceği gün toplandığımızda bir aradaydık.

“Tami,” dedi kollarını boynuma dolayarak sıkıca sarıldığında. Kerem salon masasında boyama yapıyordu. “Canım yengem.”

“Güzelim benim,” dedim koltuklardan birine geçip oturduğumda çantamı bir yana, kucağıma da onu koymuştum. Yazgı ise hâlâ ayaktaydı.

“Açsındır sen şimdi,” dedi, üzerinde siyah bir elbise taşıyordu. “Bir şeyler hazırlayayım mı?”

“Tuğrul amcaları bekleyelim,” dedim başımı iki yana sallayıp. “Otur lütfen... Hem biraz konuşuruz.”

Dudaklarını yalayıp sert bir nefes çekti içine. “Dur, kahve yapacağım o zaman...”

İtiraz etmek istesem de bir şey diyemeden sırtını dönerek gözden kaybolduğunda Alin saçlarımla oynuyordu ve gözlerimin odağı da ona doğru kaymıştı. Üzerinde tozpembe bir eşofman takımı vardı. Saçları da örülmüştü.

“Yenge... Ben de saçlarımı seninki gibi yapsam?” Başını bir omzuna eğdi gözleri tatlı tatlı gözlerimde kaldığında. “Olmaz mı? Sarı sarı...”

“Ama sen böyle çok güzelsin,” dedim saçlarını okşayarak, yüzünü avuçlarım arasına aldım ve bir yanağını öptüm hızla. “Oh... Mis gibisin.”

“Ama yemge... Bak,” dedi iç çekerek, omuzlarını düşürmüştü. “Sarı sarı olayım ben de...”

“Biraz daha büyümen lazım bunun için,” dedim yanağını okşayarak. “Sen her hâlinle dünya güzelsin, o yüzden... Sarı sarı olmana gerek yok. Sen Alin olduğun için güzelsin.”

Alt dudağını büzerek düşünür gibi beni inceledi. Saçlarıma bakıyordu uzun uzun. Alin’in beni örnek aldığını sık sık söylüyordu Yazgı ve bunu bildiğimden kelimelerimi daha dikkatli seçiyordum. Bana hayran hayran bakıyordu. Dudaklarımda derin bir kıvrım belirdi.

“Üstelik...” Gülen gözlerle izledim yüzünü. “Ben bile saçım seninki gibi olsun istiyorum.” Tamam, bu yalandı. Ama onu ikna etmek için yalan söylemek fena fikir değildi. “Yani bence seninki daha güzel.”

“Benimki mi?” Şaşkınlık bir parıltı olup gözlerinden geçtiğinde kaşları da havalanmıştı. “Daha mı güzel?”

“Çok daha güzel,” dedim gülerek. “Herkes senin gibi saçı olsun isterdi emin ol. Hem bak, kimin saçı bu kadar güzel? Işıl ışıl, kıvrıcık ve yumuşacık.”

“Hmm...” Şimdi ellerinden biri kendi saçlarına gitmişti. “Ama seninki sana yakışıyor... Sakın değiştirme, tamam mı? Amcam çok seviyor saçlarını...”

Gülüşüm dudaklarımda büyüdü. “Öyle mi diyorsun?”

Hevesle başını aşağı yukarı salladı. “Hep senin saçlarınla oynuyor...”

Kaşlarım hafifçe havalandı. Pek dikkatli bir insan olmadığımın birkaç kez haricinde bunu küçük bir çocuğun bile dikkat edeceği kadar fazla tekrarladığını bilmiyordum. Gözden kaçırdığımdan kaynaklı döndüğünde bunu ne denli sık yaptığının çetelesini tutacaktım yüksek ihtimale. Çaktırmadan onun her hareketini izlemek artık kaçınılmazdı.

Dudaklarımı aralayacağım sırada salon girişinde elinde tepsi ile beliren Yazgı görüş alanımı doldurduğunda gülümsedim. Altemur ailesinde her şeyi bilerek yanımda olan birinin olması içimi rahatlatıyordu.

“Alın... Hadi kızım, Kerem’in yanına git. Yardım et kardeşine.”

“Ama anne ya!”

“Alın, diyorum.”

“Öf...” Kucağımdan zıplayarak aşağı indi ve ağır adımlarla kardeşine doğru yürüdü. “Geldim, beceriksiz... Geldim!”

Gözlerini devirdi Yazgı. Koltuğun boş tarafına geçip oturmadan önce cam bir sehpa çıkarıp önüme koymuştu.

“Çocuklar sevdiği için ıslak kek yapmıştım. Sana da kısmetmiş bak...”

Kısa bir teşekkürle ona baktığımda yeşil gözlerinde eksilmeyen parıltı ve dudaklarındaki tebessümle o da bana baktı. Saçlarını geriye doğru atarak mimiklerimi inceledi derince, bir şeyler yakalamak ister gibiydi. O da yüksek ihtimalle, Araf ile aramda geçenleri merak ediyordu.

“Eee, dökül hemen,” dedi bir bacağına diğerinin üstüne atıp odağının tamamını bana verdiğinde. “Nasıl gidiyor?”

“Sana bir şey söyleyeceğim,” dedim kısık bir mırıltıyla, ona biraz daha yaklaştığımda. “Araf’la alakalı...”

“Ne? Hemen söyle...”

“Biz, bir şeyler deniyoruz,” dedim sebepsiz bir heyecan dalgası da suratıma çarpıp tenimi ısıtuğunda. Kalbimin de hapsoldüğü hastalıklı bir döngü gibiydi atışları. “Yani... Deniyoruz işte.”

“Biliyordum ya! Biliyordum işte!” diye güldüğünde neredeyse kahkaha atacaktı. “Ne zamandır? Söyle çabuk!”

“Yazgı... O kız evde mi?” diye sordum hafif bir çekinceyle. “Eğer buradaysa... Bir yerlerden çıkar falan, hiç konuşmayalım.”

“Azra mı?”

İsmine bile tahammül edemediğimi fark ediyordum. Asıl sebebi ise Araf’a karşı duyduğum hislerin gün geçtikçe boyut atlamasından kaynaklıydı.

Başımı sallayabildim sadece.

“Yok canım, biz varız sadece,” dedi net bir sesle. “Rahat ol.”

Omuzlarım garip bir rahatlamayla düştü. “Tamam o zaman,” dedim derin bir nefes alarak. “Hani sen beni aramıştın ya... Asaf abi hakkında, o gece Araf geldiğinde-”

“Ay yoksa-”

“Hayır,” dedim söyleyeceği şeyi anladığımda, sertçe yutkundum. “Öyle bir şey olmadı. Ödev yaptık... Gerçekten.”

Güldü yavaşça. “Olsa da ne olacak canım? Adam senin kocan, ötesi mi var Allah aşkına?”

Kalbim yerinde titrediğinde kafamın içerisinde bunun da bir gün olacağını bilen tarafımın saldırısına uğruyordum. *Ne yeri ne zamanı, Tamay Düşünme şunları.*

“Her neyse,” dedim sözlerini geçiştirerek. “O gece işte... Sen bana bir şeyler söyleyince ben sanırım dolduruşa geldim. Kışkandım. Sinirlendim... Bilemiyorum işte. Yanlış anlama, seninle alakası yok tabii de... Etkilendim sadece. Araf’a gelmemesini, ödevi arkadaşlarımla yapacağımı söyledim.”

Neşeyle kıkırdadığında duraksadım. “O ne yaptı?”

“Kapıma dayandı.”

“Aferin ona...”

İstemsizce güldüm. Biriyle paylaşıyor olmak beni rahatlatıyordu. Özellikle arkadaşlarımla sözlerinden sonra... Yazgı’dan bir şeyler duymak daha iyi hissettirecekti. Bilen tek kişiden... *Derin hariç.*

“Sonra, biraz tartıştık... ama garip bir tartışmaydı. Çok tatlıydı,” dedim, aslında *seksiydi*. Tanımı kesinlikle buydu ama kocam hakkında bu bilgiyi başkalarına vermeme gerek olduğunu *hiç* sanmıyordum. “Sonra ona isteklerimden bahsettim... Kabul etti. İki hafta olacak, deniyoruz kısacası.”

“Çok sevindim, Tamay,” dedi içten bir sesle, bir elimi avucuna alarak. “Gerçekten çok sevindim... Seni mutlu gördüğüme, bir şeyleri yoluna koyabilmenize...” Dudaklarım kapalı bir şekilde gülümsedim. “Aynı eve geçtiniz mi peki?”

“Daha değil,” dedim başımı iki yana sallayıp. “Bunu hiç konuşmadık. Sanırım benden bir adım bekliyor...”

Elini geri çekerek pastasından bir çatal alıp ağzına attığında kaşlarını kaldırdı anlamamış gibi. “O neden adım atmıyormuş?”

“Çünkü... o adım attığında bayağı hızlı gidiyoruz,” dedim öpüştüğümüz anlar zihnime yığılırken. “Yani o adım atsa yüksek ihtimalle yarına bir çocuğumuz falan olabilir.”

Yazgı derin bir kahkaha attı birdenbire. Ben de gülmüştüm.

“Seni anlıyorum gerçekten,” dedi gülerek. “Asaf aynen böyleydi... ama bizde ben de öyleydim. Acelemiz varmış gibiydi. İyi ki de öyle olmuş, biz başka türlü yapamazdık.”

“Bana bahsettiğin şeyler-”

“Ay o mu?” Güldü omuzlarını dikleştirip. “Onlar sizin içindi, canım. El atmak lazımdı, Asaf’ın öyle şeyleri olmaz.”

Dudaklarım şaşkınca aralandı. “Yazgı ya...”

“Ne yapalım? Kıskançlık böyle bir şey... Size de bu lazımdı.”

Haksız sayılmazdı. Fitili ateşleyen onun kelimeleri ve aklıma soktuklarıydı tamamen. Kalbime bir ateş yakmış, kıskanç tarafımı da susturamamıştım. Tabii Araf Altemur’un öncesinde bana adım atmış olması da sağlamıştı bunu. Çünkü bana benden bir adım bekleyeceğini de açıkça belli etmişti otoparkta, onu öptüğümü ve unutmam gerektiğini söylemeye karşılık beni unutamayacağım şekilde öpmek istediğini belirttiğinde. Şu an bulunduğumuz noktada yaşananlardan pişmanlık duymuyordum.

Eve ilk gelen Bihter teyze olduğunda beni görüp kısa bir şaşkınlık yaşamış ve ardından kocaman sarılarak konuşa konuşa odasına çekilmişti. Arkadaşlarından ve ne kadar yorucu olduklarından bahsediyordu... Azra ise hâlâ ortalarda görünmüyordu. Onu görmediğim için mutluyum gerçi. Bu akşam gelmese daha memnun olurdum hatta. Yaklaşık yarım saatin sonunda Bihter teyze düş almıştı ve üzerindikileri değişmiş bir şekilde aşağı kata indiğinde kapı da o zaman çaldı. Yazgı okuldan gelip yorgun olduğumu söyleyip hiçbir şeye dokunmamı istememiş ve mutfağa geçmişti. Kapı açma görevini ben üstleniyordum bu sebepten.

Oturduğum yerden ayaklanarak kapıya doğru yürüdüğümde Alin ve Kerem de peşimdeydi.

“Babam geldi! Babam! Kerem git!”

“Senin baban... Benim oğlum mu?! Benim de babam!”

Kerem ve Alin itişerek kapıya daha önce yetişmenin kavgasını yaparken ben çoktan kapıyı açmıştım. Tuğrul amca ve Asaf abiydi gelen.

“Tamay,” dedi Tuğrul amca beni görür görmez şaşkın bir şekilde. Beni beklemediği aşikârdı, okunuyordu yüzünden. Birkaç saniye duraksadığında Asaf abi küçük bir tebessümle selam verip içeri geçti.

“Hoş geldin, abicim...”

“Baba! Beni kucağına al!” Alin ve Kerem kollarını babalarına uzattığından Asaf abi gülerek ikisini de kucağına tek seferde aldığında Kerem, Alin’in saçına yapışmıştı. “Allah’ın belası! Saçım... Baba!”

“Hoş geldin, kızım,” dedi Tuğrul amca içeri geçip tek kolunu omzuma sararak beni kendine çektiğinde. Asaf abi homurtular eşliğinde Yazgı ablanın yanına giderken ben de Tuğrul amcanın saçlarımı öperek geri çekilen bedeninden fırsat bulup kapıyı kapatabilmiştim.

“Hoş buldum,” dedim gülümseyerek. “Tuğrul baba... Tam iki gündür beni aramıyorsun.” Küskün bir bakış attım yüzüne. “Ben geleyim dedim.”

Göğsünü titreten bir gülüş dudaklarından geçti. “E, iyiymiş o zaman. Sen gel diye artık hiç aramam ben.”

Güldüm bu söylediğine. “Sen beni ara, ben yine gelirim ama aramayınca olmuyor... Çok alışmışım.”

“Çok yoğunluk kızım, o yüzden,” dediğinde yan yana salona doğru yürüyorduk. “Yeni anlaşma dönemlerinde böyle yoğunluklar oluyor ama bu kez... Büyük iş.”

Salona geçene kadar Tuğrul amca anlatıp durduğu şeyleri Bihter teyzenin elini yıkaması için hatırlatmada bulunmasıyla kesildi. Tuğrul amca hatırlamış gibi başını salladığında izin isteyerek odaya çıkmak üzere merdivenlere yöneldi. Ben de Yazgı’ya yardım etmek için mutfığa yürüdüm sessizce.

“Gelecek ay biz gidelim, Araf kalsın diyorum,” dedi Asaf abi, Yazgı ablanın karşısında duruyordu ve tezgâha yakın köşedeydiler. “Hem tatil olur hem iş.”

O saniye Kerem, Alin’in yüzüne doğru meyve suyu dolu bardağı fırlattığından konuşmaları mecburen kesildi. Şaşkınca mutfak kapısında durduğum ikinci saniye Alin ağlarken çığlık atıp Kerem’in saçına yapışmıştı. İkizler neredeyse her gün kavga ettiğinden herkesi bıktırmıştı bu durum. Asaf abi Kerem’i kucakladığında sabır dilenir gibi nefes aldı.

“Oğlum, sen ne istiyorsun ulan kardeşinden?”

Ve olası bir bağırışmayı önlemek için kapıdan çıktı.

“Bihter anne sizi kapıya koyacak bu gidişle,” diye homurdandı Yazgı, Alin’in yüzünü aldığı havlu ile silerken. Alin ağlıyordu bir diğer yandan. Kâğıt havluyla meyve suyunun sıçradığı yerleri temizlerken Yazgı ağlayacak gibiydi. Sabrının sınırındaydı besbelli. “Ya sabır, Allah’ım... Tamam, ağlama kızım.”

“Ama anne... Saçlarıma bak.”

Elimdekileri çöp kutusuna atıp dolabın kapağını örttüğümde onlara döndüm ve aynı saniye omuzları düşen Yazgı'yı gördüm. Evdeki herkes ikizlerin etrafında pervane olsalar da yetişemediklerinden bahsediyordu sık sık Yazgı. Hatta bu evde yaşama sebepleri bile Bihter teyzenin ve Tuğrul amcanın ikizler konusunda yardımlarının çok daha fazla olmasıydı. Çocuk büyütmek zordu tabii ama böylesine hiperaktif ikizleri büyütmek sandığımdan da zordu. Bunu görebiliyordum.

“Tamay, sen buraları halleder misin? Ben Alin'i yıkayayım...”

“Sen yorulma,” dedim anında. “Alin'i ben alayım, buraları da silerim. Zaten görünürde bir şey kalmadı. İçeriye geç otur, lütfen.”

Başını iki yana salladı. “Olmaz, sen de yorgunsun.”

“Olur,” dedim Alin'i kucağıma aldığımda. Burnunu çekerek hıçkırırken kolunu da bedenime sarmıştı. “Dinlen biraz, dert etme hallederim ben.”

Tereddütle de olsa başını aşağı yukarı sallayarak gülümsediğinde saniyeler içerisinde kapıdan çıkıp merdiven basamaklarına yöneldim. Topuklu çizmeler ve kucağımda artık hafif sayılmayacak çocukla üst kata çıkmak sandığım kadar basit olmasa da sert bir nefes vererek koridora yöneldiğim saniye nefeslerimi toparladım çabucak. İkizlerin odası koridorun sonundaydı. Alin burnunu çekip dinginleşmeye başlamıştı yavaştan.

Odalarına girdim ve ışığı açarak banyolarına yöneldim. Küçük, mor rengin hâkim olduğu şirin sayılacak banyoya kısa bir bakış atıp Alin'i duşa kabine soktuğumda eğilerek yere bıraktım.

“Ağlama artık, güzelim,” diyebildim derin bir nefes vererek.

Başını sallayarak koluna sildi yüzünü. Gülerek üstündekileri çıkardım ve saçlarını çözdüm sessizce. Suyu ayarlarken şampuanına uzandım ardından. On beş dakika sonra Alin kıkırdayarak ördekli bornozu ile odaya geçmişti bile. Arkasından giderken savaştan çıkmış gibi sert bir soluk verdim.

“Tami, geceliklerimi giyeyim mi?” diye sordu, ıslak yüzü capcanlı görünüyordu ve sık kirpikleri nemli olduğundan daha şirin geliyordu göze. Esnedi sessizce. “Çok uykum geldi.”

“Yemek yiyelim, sonra uyursun,” dedim dolabının karşısına geçip kapaklarını açtığımda hemen önüme geçmişti kenardan sıyrılıp. Gülerek başımı iki yana salladım.

“Tami, amcamı arayalım mı?”

“Ararız,” dedim iç geçirerek, telefonuma bakma fırsatım bile olmamıştı. Bana mesaj atmış mıydı acaba? “Ne giyeceğini seç bakalım önce.”

“Hımm...” Başına geçirilmiş kapüşona karşı tatlılığı kafamın içerisinde başka hayallere sürüklüyordu beni. Mesela bir çocuğum olsaydı... Onunla da böyle, hatta çok daha fazla ilgilenirdim. Başımı iki yana salladım utanarak. *Ne çocuğu, kızım?! Sen kaç yaşındasın daha!* “Bu geceliğimi dedem aldı, bunu giyebilirim.”

Alin’in üzerini giydirdikten sonra yatağa oturtup saçlarını taramaya başladığımda ne kadar oyalandığımı bilmiyordum ama yarım saat kadar olduğunu tahmin ediyordum. Yemek masasını kurmak için aşağı inmeliydik.

“Tamay, amcam ne zaman gelecek?”

“Pazar günü,” dedim saçlarını tararken.

“Yani kaç gün?”

“Yani... Yarın uyanacaksın, sonra bir sonraki sabah yine uyanacaksın...” Gülümsedim. “İşte o gün gelecek.”

“Ay... Amcamı çok özlemişim,” dedi çoraplarını düzeltirken.

“Ben de,” dedim kısık bir sesle.

“Ama Azra’yı hiç özlemedim,” dedi birden. “Keşke o hiççç gelmese.”

Tarak saçları arasında durduğunda kaşlarım duyduklarımın beraberrinde çatıldı. Bir an sindiremediğimi hissettim bu sözleri. Azra’nın gitmediğini biliyordum. Araf öyle söylemişti. Tek başındaydı.

Sertçe boğazıma takılıp kalan yumruyu yutmak istedim. Kirpiklerimi kırıştırdım. “O ne demek?” diye sordum yatakta yanına oturduğumda. Aklıma gelenlerin yaratacağı kıyameti geciktirmeyi istemişim. Alin bana doğru döndüğünde bağdaş kurmuştu ve kızarık gözlerini gözlerime denk düşürdü. “Alin... Azra nerede ki?”

“O da amcamla gitmiş ya,” dedi hafifçe çekinerek. “Ama bunu... Söylemeyecektim sana. Gizliydi bu. Ben demedim...”

Nabzım daha da hızlandı. “Ne demek gizliydi?”

“Tamay,” dedi dudaklarını sıkıp. “Amcamla kavga edermişsiniz... Ben demeyecektim.”

Bir kez daha yutkundum. “Kim gizle dedi sana bunu?”

“Bilmem ki...”

“Alin, gerçekten küserim sana.”

Yüzü düştü anında. “Ama bana küsme, lütfen... Dedem babamlara söyledi, amcam istemiş...”

Dudaklarım aralandığında öyle bir kırılmış hissettim ki midem tepetklak döndü. Uğultuyu hissediyordum, çoğalıyordu. Aptaldım. Aptalın tekiydim. Göğsümde başlayan yangının gözlerime bırakacağı yaşlardan endişe ederek avuçlarımı sıktım. Bana yalan mı söylemişti? Azra ile tek miydi yani? Ve bunu benden ailecek mi saklıyorlardı? Dişlerimi sıktım ağlamamak için. Nasıl günlerdir beni kandırabilirdi? Böyle bir şeyi... benden mi saklıyordu? Tuğrul amca, Yazgı... Yazgı bile. Gözlerimi yumdum birkaç saniye. Gerçekten fazlalıkmış gibi hissettiğim bundan büyük bir an olmamıştı.

“Tamay...”

“Alin,” dedim sözü keserek, kusabilirdim her an. Kan damarlarımdan çekilmiş gibi hissediyordum. Bunu saklayacak ne vardı? Saklayacak bir durumda mıydılar? *Kim?* Araf ve Azra mı? Midem daha kötü bulandı. “Bunu hiç söylemedin bana... Tamam mı? Hiç kimseye bunu bana söylediğini söylemeyeceksin. Anlaştık mı?”

Başını salladı kaşları endişeyle havalandığında.

“Tamam,” dedi. “Hiç kimseye...”

Birkaç saniye sustum. Gözlerimi yaşlarla dolduran o hissi aşamadım. O andan itibaren aşağı katı birbirine katabilir, Araf’ı arayıp ağzıma geleni sayabilirdim... Derdi neydi? Benden neyi saklıyordu? *Kavga edermişsiniz*, demişti Alin. Ederdik. Ederdim. Ama hiçbirisi bu kadar gururumu kırmazdı. Herkesin toplu olarak sakladığı bir gerçeğin bende bırakacağı hasarı mı önemsememişti? *Siktir ki...*

Kendimi toparlamam sandığımdan da uzun sürdü. Öyle ki Yazgı üst kata kadar gelmişti. O sırada ben Alin’in saçlarını kurutmuş, iki yandan örmüş ve ne yapacağımı aklımda belirlemiştim.

“Tamay... Sofrayı kuruyoruz, gelin artık,” diyen Yazgı’nın yüzü aralıktan uzanıyordu. Soğukluğundan ödün vermeyen bakışlarımı ona çevirmeden Alin’in elini tuttum.

“Benim acil çıkmam lazım,” dedim ardından, gözlerimi ona doğru kaldırdığımda. “Yarına yetişmesi gereken ödevim varmış... Arkadaşım hatırlattı. Toplaşıp yapacağız.”

Kaşları inanmaz bir havayla kalktığında alt dudağımı ısırdım öfkemi dizginlemek adına. “Şimdi mi?” diye sordu şaşkınlığı silinmeyen sesiyle. “Yemek yeseydin. Acil mi?”

“Arkadaşlarımla yerim,” dedim, Alin ile kapıya yürüyorduk. “Acil olmasa... Gitmezdim.”

“Tamay,” dedi kapıyı açıp bir adımla karşıma geldiğinde, anlamamış gibiydi. “Sorun mu var?”

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallayıp. Dudaklarımı ıslattım. “Ben çıkayım oyalanmadan.”

“Emin misin ya, ne oldu birden?”

“Bir şey olmadı,” dedim ifademi düz bir duvara çevirip. “Ödev... Ödev yetişmez diye telaş ettim sanırım.”

“Araf’la uğraştığınız ödev mi bu?”

İsmi duymak bile göğsümde birkaç kırığı kalbime batırmak gibiydi ve buz kesen uzuvlarımı ilk kez ısıtan bir etkisi yoktu. Öfkemi ise harlıyordu. “Hayır, başka bu,” dedim sadece.

Anlayışla salladı başını ama bir şeylerin ters gittiğini anlamış olmalıydı. Üstünde durmak yerine aşağı kata ilerlediğimde yan yana yürüyorduk. Hiç iyi hissetmiyordum. Ne yapacaktım şimdi? Böyle bir yalanı ne için söylerdi? O kıza tahammülümün sıfır olduğunu bilirken... Nasıl bir de tüm ailesine bunu tembih ederdi? Bu nasıl bir saçmalıktı? Aramıza kilometreler girdiğini ilk kez bu kadar hissediyordum.

Aşağı kata indiğimde önce salona geçmiş, yemek masasına yerleşmek üzere olan aile üyelerine aynı bahaneleri çeşitlerle sıralamış ve daha fazla aptal gibi hissetmek istemediğim için üstüme deri ceketimi giydiğim gibi çıkmıştım evden. Tuğrul amca kapıya kadar gelmişti hatta ama en çok ona kırgındım. Beni bu evde kıza gibi hissettiren en çok oydu ve Azra konusunda hâlâ onun kadar değerim olmadığını anlıyordum şimdi. Hiçbir şey belli etmemiştim bir de. Ağırdı, ağır geliyordu tüm bunlar. *Ben baş edemezdim ki.*

Bahçenin demir kapısını geçtiğimde bir taksi buldum önce, ellerim titriyordu ve hava akşam vakti olduğundan soğumuştur. Adresi verdikten sonra ağlamaya başladığımda ise kendimi tutmaktan kaskatı kesildiğimi hissediyordum. Böyle olamazdı. Eğer böyle bir adamsa... Bana gösterdiği yüzü başkaysa ve ben ona aldandıysam kendimi asla affetmezdim. *Böyle bir adamsa...* Boşanabilirdik. Sorun yoktu. Ama... bunu yapmış olamazdı.

Ama sorun vardı. Beni bu denli kendisine bağlıyor olduğunun farkında mıydı? Beni inandırıyor. Beni her şeyin *birlikte* kolay olacağına güvendiriyordu ve arkamdan iş çeviriyordu. Ve bıkip usandığım o kıza adını sürekli yan yana duyuyordum. Adil miydi bu?

Sertçe hıçkırıp çantamdan titreyen ellerle çıkardım telefonumu. Yaşlarla yıkanan yüzüm arasından gelen mesaj ve arama bildirimlerine

baktım. Umurumda bile olmamalıydı. Mesajlara dokundu gözlerim istemesem de son yazdığı mesaja baktım sadece. Bir saat önceydi.

Araf:

*Eve kaçta geçersin bilmiyorum,
bana haber ver. Arayacağım. (19.20)*

“Pislik,” dedim ağlarken dişlerimi sıkıp rehbera girdiğimde doğruca Derin’in numarasına tuşlamıştım. Taksi şoförü peçete rulosu uzatmıştı aynı saniye, teşekkür ettim sadece. Derin ise ikinci çalıştı açtı.

“Tamay,” dediğinde boğulan sesimi bulamadığımdan avucumu alnıma çıkarmıştım. “Tamay... Ne oluyor? Ağlıyor musun sen? Hassiktir ama... Ne oldu?”

Derin her şeyden haberi olan, tüm hafta boyunca beni arayıp nasıl hissettiğimi sorarak mutlu bir şekilde karşılayan tek kişiydi. O yüzden ondan başkasına bir şey anlatabileceğimi sanmıyordum.

“Derin,” dedim iç çekerek. “Çok kötüyüm ben ya...”

“Ne oldu?” diye sordu endişeyle. “Tamay! Biri bir şey mi yaptı?! Ne oluyor?!”

“Araf geri zekâlısı,” dedim sert bir nefes vererek yutkundüğümde, dudaklarımı ıslatarak akıp giden yola çevirdim yaşlı gözlerimi. “Azra da onunlaymış... Biliyor musun? Birlikte gitmişler İtalya’ya.”

Birkaç saniye sessizlik gürledi telefonun ucunda.

“Ne?” Şoka girmiş gibiydi. “Tek gittiğini söylemiştin hani? Ne demek bu?”

“Yalanmış işte! Aşağılık... Gözlerimin içine baka baka yalan söylemiş.”

“Tamam... Sakin ol bi’. Baştan anlat şunu.”

“Sadece bu da değil,” dedim başımı iki yana sallayıp. “Bana söylemelerini tembih etmiş. Benden gizlemiş... Herkes biliyor yani.”

“Kim anlattı bunu sana?”

“Alin,” dedim histerik bir şekilde gülüp. “Küçücük çocuk bile... O bile benden gizliyor ya. Kendimi o kadar aptal hissediyorum ki yemin ederim... Bak okul olmasa Antalya’ya gideceğim. O kadar diyorum sana.”

“Dur şimdi ya... Nasıl?” Hâlâ idrak edememiş gibi nefeslendi. “Emin misin böyle olduğuna? Hiç onun yapacağı bir şey değil ama... Bilmiyorum, saklamaz ki bunu.”

“Alin yalan söylemez,” dedim dişlerimi sıkarak. “Bana onu koruma. Bitti zaten her şey... Ona sormama rağmen yalan söyledi bana. Tek gideceğim, dedi ya. Tek! Hayvan... Olmazdı zaten bizden, biliyordum.” Tüm öfkem gözümü kör ediyordu. “Ama benimle oynuyor resmen... Beni-” Yutkundum sertçe, omuzlarımı düşürdüm. “Onu affetmeyeceğim. Tamam mı? *Asla*. Geldiğinde... o yoluna, ben yoluma. Bir daha yok. Daha erken boşanalım... Kalkan’a gitmeden.”

“Tamay, sinirlisin anlıyorum bak... Sakin ol şimdi.” Ne yapacağını bilemez gibiydi sesi. “Eve geç, görüntülü konuşalım. Ben de şu an eve gidiyorum, tamam mı? Sakin ol...”

Olmana imkân yoktu. *Görüntülü*, diyordu bir de. Ağlamam katlanırken burnumu çektim. “Derin... Çok mutluydum günlerdir ya, çok...” diyebildim zorlukla. “Yaptığını görüyor musun? Arkamdan-”

“Tamay... Araf eniştenin Azra’dan ne kadar nefret ettiğini ben bile biliyorum ya,” dedi derin bir nefes verip. Başım çatlıyordu ağlamaktan ve ağlamaya devam etmekten. “Haklısın... Bak, gerçekten haklısın ama ne olduğunu bir anlasan mı acaba? Kendini heba ediyorsun.”

“Enişte deyip durma şuna,” dedim yarı ters bir sesle. “Enişten değil o senin.”

“Ağız alışkanlığı sadece. Bak-”

“Ya bana...” İçimi sızlatıyordu düşüncelerim. “Bana Azra ile ilgili örnek veriyor... Evliliğimiz sakın mi olsun diyorum, öyle bir şey isteseydim Azra’yla evli olurdu, dedi resmen. Azra ne alaka, değil mi? Bilinçaltına işlemiş demek ki... Bir şeyden ne kadar çok kaçarsan aklında o kadar çok yer ediniyor demek ki.”

“Senin kafan şu an çok başka çalışıyor,” dediğinde dehşete kapılmıştı sanki, kafamda mı kuruyordum? Umurumda değildi. Kendimi doldurşa mı getiriyordum? Haklı sebeplerim vardı. Benden sakın olmamı bekleyemezdi. “Tamam... Şöyle yapalım. Eve geç, sakınleş ve ben oraya geleyim. En hızlı uçağı bulup geliyorum. İtiraz etme, hafta sonunu beraber geçiririz. Anlaştık mı? Sakin ol yeter ki...”

Derin bir nefesle şişirdiğim yanaklarımdan bıraktım aldığım nefesi. “Tamam, gel... Bekliyorum.”

Birkaç kelime yeterliydi. Derin en yakın dostumdu, kardeşimdi ve şu dünyada arkadaşlık anlamında ondan başkasına ihtiyacım olduğunu sanmıyordum. Telefonu kapatırken mesajların diğerlerine bakmamak

için ekranı da kapatıp çantamdan içeri gönderdim. Eğer şimdi karşımda olsaydı boğabilirdim onu. Beni kandırmıştı. Göz göre göre.

Yanaklarımı sessizce kuruladım. Sırtımı daha fazla geriye yaslayıp başımın ağrısı arasında ne yapacağımı düşünmeye çalıştım. Eğer mesajlarına ve aramalarına dönüş yapmazsam anlayacaktı öğrendiğimi. Ailesinin yanına gitmiştim çünkü ve aklına başka ihtimal gelmeyecekti. Öğrenseydi sıkıntı bu değildi. Ailesinden biri dahi kapıma gelecek olursa onun dairesinde olmadığım anlaşılırdı ve sahte evliliğimiz de... Sonra bir başka kaostun içinde bulurdum kendimi. Ben bunu kaldıracak kadar güçlü değildim bu gece ve yarına kadar Araf'ı oyalayıp pazar günü geldiğinde hakkından gelirdim.

Fevri davranmak istemiyordum ama yapabileceğim başka bir şey de yoktu. Omuzlarımı düşürdüm ve yolun geri kalanını ağlayarak geçirdim. Taksi sitenin önünde durduğunda ücreti ödeyip kendimi dışarı atışım eş zamanlıydı. Soğuk muydu beni titreten yoksa hissettiklerimden mi kaynaklıydı, anlayamıyordum artık.

Çantamdaki telefon titrediğinde ise asansörden iniyordum. Derin olabileceğini düşünüp çıkarsam da ekranda beliren *onun* ismiydi. Dişlerimi sıktım.

Araf:

Yemeğe kalmayacak mıydın?

Engin'i de aramamışsın.

Kim yetiştirmişti bilmiyordum ama bunu da düşünmek istemedim. Kalbimde yanan ateşe karşılık gözlerim doldu. Kendi dairemin önündeydim. Gözlerim karşı daireye kaysa da gözlerimi birkaç saniye sıkıca yumdum. Zihnimi toparlamam şarttı. Derin gelecekti. O yanımda olduğunda bu kadar da kötü hissetmeyecektim. Biliyordum.

ödevimiz varmış, kızlarla buluşup yapmamız gerekti.

engin'i de yormak istemedim.

zaten şu an evdeyim, kızlar da gelecek.

yüksek ihtimalle sana dönüş yapamam.

sabaha kadar uyumam, kızlar da bende

olur zaten o yüzden yoğun olacağım.

Mesaj okundu ve saniyesinde telefon çaldı ama sesimden anlayacağına emindim. Reddettim.

*duşa gireceğim Araf...
sonra konuşalım.*

Araf:

*Böyle yaptığında aklım sende kalıyor.
O yüzden telefonu aç, sesini duyayım.*

Anahtarı çıkarıp kapı deliğine takarak çevirirken tekrar aradı. Birkaç saniye bakıştım ekranla. Ağlayacağıma emindim. Neden ısrar ediyordu? Bir halt olduğu yoktu. *Henüz.*

Evin kapısını açıp içeri geçtiğimde telefon sustu ama kapıyı arkamdan kapatırken yeniden arıyordu. Bu kez yanıtlayıp kulağıma götürdüm telefonu.

“Efendim,” dedim sesimi kontrol altında tutabilmek için sert bir nefes verip.

“Ne ödevi bu?” diye sordu, gergin çıkıyordu sesi. “Bir anda?”

“Unutmuşum,” dedim elimi saçlarıma çıkararak yutkundüğümde, sesini silip atmak istiyordum zihnimden. “Gözde hatırlattı.”

“Yarın hafta sonu, Tamay.”

“Hocamız fakültede olacak, vakit verdi.”

“Tamay,” dedi sıkıntıyla nefes verip. “İyi misin?”

Değilim, hayvan! Değilim Allah'ın belası!

“İyiyim,” dedim kuru bir sesle, nasıl ağlamadan durabiliyordum acaba? “Niye soruyorsun ki bunu? Kötü olacağım bir şey mi var?”

“Yok,” dedi sert bir sesle, durdu. “Olmadığı için ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.”

“Ödevimi yapamadığım için eve geldim, bu mu sorun?” Gözlerim yaşlarla doldu yeniden. “Niye üsteliyorsun?”

“Engin’i aramayıp kaçır gibi gitmişsin çünkü,” dedi. “Merak etmem normal. Uzaktayız, aramızda kilometreler var.”

“Var, evet,” dedim dudaklarımı ıslatarak. “Haklısın. Benimki de soru... Kapatalım mı? Duş almam lazım. Kızlar gelir şimdi.”

“Pazar günü oradayım,” dedi, hâlâ sinirleri bozulmuş gibi geliyordu sesi. Üst dudağıımı dişlerim arasına alarak ezdim. “Yarın son.”

“Son,” dedim tekrar ederek. “Kapatıyorum.”

“Ödev konusunda yardıma ihtiyacın olursa burada olduğumu biliyorsun.”

“Olmaz,” dedim başımı iki yana sallayıp. “Hallederim ben.”

Bir ısıklık gibi geçti aldığı nefes. Neredeydi? Dışarda mıydı? O kız yanında mıydı? Aynı ortamda mıydılar? “Olursa, dedim.”

“Olmayacak,” dedim bu kez. “Kızlarla hallederiz.”

“Tamam,” dedi keskin bir sesle.

Bir cevap vermeden telefonu kulağımdan ayırdım ve aramayı kapattım. Derin bilet bulduğunu gece yarısına kadar burada olacağını yazmıştı. Burnumu çekerek gözümünden süzülen yaşları elimin tersiyle sildim. Ardından çizmelerimden kurtulurken kalbime yara açılmış gibi hissetmeyi erteledim. Yapamadım. Odaya geçmeden önce koridorun ve holün ışığını yaksam da hâlâ karanlıktı sanki etraf. Çantamı yatağın kenarına bırakıp üstümdekilerden hızla kurtulduktan sonra bedenimi banyoya attım.

Banyoda sandığımdan da fazla oyalandım. Mantıklı bir açıklaması var mıydı? *Olsaydı da söylemeliydi, Tamay.* Söylemek zorundaydı. Pazar günü geldiğinde sıralayacağı yalanları da dinlemek istemiyordum ama dinlemediğim için pişman olmak da. Bu akşamı en az hasarla atlatmalıydım belki de... Yapabileceğim daha iyi bir şey yoktu. Öfkemi yutup sakin olmayı diliyordum. Onun o kızla başka bir ülkede olduğunu hatırlarken mi? İmkânsızdı.

Banyodan çıkıp üstüme uzun kollu gecelik takımımı geçirdiğimde telefonumun ekranı yanıp söndü. Yutkundum. Bakmak istemiyordum. Ayaklarıma bilekte biten çoraplarımı geçirdim. Saçlarımı bir havluya sarıp mutfığa geçtiğim sırada parmağımda unuttuğum yüzüğü hatırlayıp öfkeyle çıkardım ve odaya geri dönüp çekmecenin içine tıktırdım. Umarım kaybederdim bir yerde. Telefonumu elime alarak salona doğru yürüdüm. Hiçbir şey yemek istemiyordum.

Salona geçip koltuklardan birine sırtüstü uzandığımda sessizce tavanı izledim bir süre. Ağlamaktan gözlerim yanıyordu. Neden her şey yokuş aşağı yuvarlanmak zorundaydı? Bir yanıma dönüp kolumu başımın altına aldım ve karşımdaki boşluğa diktim gözlerimi. *Aşağılık pislik.*

Telefonumu çıkardım ve ekranı aydınlattım. Mesajına bakmamak için *Instagram*’a girip hesabımdaki akışta paylaşılanlara baktım. Genelde hiç aktif değildim. Arkadaşlarım evli olduğumdan bihaber, ailem de bekâr sanıldığımdan bihaber olsunlar diye.

Telefonu bir kenara bırakıp bacaklarımı kendime doğru çektim ve salon masasında duran, her gün canlılığını kaybeden papatyaların olduğu vazoya değdi gözlerim. Bana papatya buketi almıştı. Öpmüştü. Basit sayılmayacak türden bir öpücüktü. Gözlerimden kendiliğinden akan yaşları durduramadım. Neden yalan söylemek zorundaydı? Neden zorunda oldu? Benden gizlemişti.

Telefonum bir kez daha titredi. Bakmadım. Hatta tamamen sessize aldım. Derin en son havaalanına geçtiğini yazmıştı ve gerisinin önemi yoktu.

Bir süre uyudum, kanepede bıraktığım yorganı üzerime çekmeyi akıl edip uykuya daldığımda kalp kırıklarımla öyle çok dolmuştum ki kâbuslarım da farklı olmadı. Uyanmamı sağlayan ise zilin ısrarcı sesiydi.

İrkilir gibi uzandığım yerden doğrulduğumda etrafa boş bakışlar attım birkaç saniye. Zil tekrar çaldı, hâlâ nemli olan saçlarımı geriye itekleyip oturduğum yerden kalktım. Kapı hâlâ ısrarla çalıyordu ve daha önce geldiğinden evin yolunu bilen arkadaşım Derin olacağını düşünen aklımı yanıltan kapının ardındaki Engin'di.

Kaşlarım çok daha çatıldı.

“Ne oluyor, Engin?” diye sordum sertçe. Adım kadar emindim onun da haberi olduğundan. Ayrıca gecenin bir yarısı buraya mı geliyordu? “Gecenin bir yarısı alacaklı gibi kapıma dayanma sebebini öğrenebilir miyim? Umarım geçerli bir sebeptir çünkü seni boğacağım şu an.”

“Ev müsait mi?” diye sorduğunda anlamayarak suratına dik dik baktım. “Yani tek misiniz?”

“Tekim, Engin!” diye yükselttim sesimi. “Ne istiyorsun?”

Elinde tuttuğunu fark etmediğim telefonu uzattı bana doğru.

“Araf Bey, size ulaşamamış.”

Dudaklarım aralandığında birkaç saniye tüm algımı yitirmişim gibi suratına bakmayı sürdürdüm. Dudaklarımı birbirine bastırdım. İfademi korumaya ve bozulan sinirlerimi kontrol altında tutmaya dikkat ettim. Bana uzattığı telefonu alarak omuzlarımı düşürdüm.

“Ne oldu?” diye sordum sakın bir sesle, kapı kolunu bırakıp sırtımı döndüğümde.

“Aklımla mı oynuyorsun?” diye sordu, sesinde kopan fırtınaları duyabiliyordum. “Derdin ne, Tamay?”

“Pardon ama ne yaptım?” Kaşlarımı çatarak soğukluğunu buza bırakan sesime karşılık gözlerimi yumdum. “Şu an ne söylediğini o kadar anlamıyorum ki...”

“Ben de ne olduğunu anlamıyorum!” diye yükseltti sesini, dişlerini birbirine kenetledim. “Ne sikim dönüyor kızım orada? Daha sabah iyiydik... Şimdi soğuk yapıyorsun. Anlamadım mı sanıyorsun ulan bunu? Sebebini söyle bana.”

İçimden birkaç saniye saydım ve aptalca davranmamak için zihnimi toparladım.

“Haklısın, uzatmaya gerek yok. Seninle tartışmak istemiyorum,” dedim yutkunup. “Ne gerekiyorsa... Geldiğinde konuşuruz. Şimdi-”

“Tamay!”

“Uyuyordum,” dedim sertçe. “Engin’i neden yolluyorsun?”

Aldığı sert soluğu duydum.

“Tek sorun bu mu?”

“Bu,” dedim. “Başka bir şey yok.”

“Niye yalan söylüyorsun bana?” diye sordu dişleri arasından. “Kızlar sende kalacaktı güya... Evde teksin. Evine tek kişi bile gelmemiş. Tek-”

“Erken gittiler,” dedim sözünü keserek.

“Yalan söyleme bana!” diye bağırdı. “Böyle sikik bir yalana niye ihtiyaç duyar ulan insan?!”

Kalp atışlarım hızlandı. Birkaç adım daha attım eve doğru. Bir çarpıntı başlamıştı göğsümde.

“Sen neden ihtiyaç duydun?” diye sordum pat diye, o andan itibaren susamazdım. Zaten belliydi böyle olacağı. Gözlerimi açtım. “Sen niye tek gideceğini söyleme ihtiyacı duydun? Bana bunu söyle.” Avucumun tekini göğüs kafesime çıkardım. “Sen... Niye beni ailenle birlikte parmağında oynattığını söyle o zaman.”

Bir saniye duraksadığını hissettim. Ağlamaya başladığım an da tam olarak o andı.

“Sen... Aşağılık herifin tekisin. Tamam mı?” diye soludum boğuk bir sesle, öfkem ve gözyaşlarım arasından. “Ben de sana inanan bir aptalım.”

“Tamay,” dedi ne olduğunu anlamış gibi. Sert bir küfür savurduğunu duydum. “Sana kim ne anlattı bilmiyorum, tahmin ettiğin gibi değil hiçbir şey-”

“Bana kim ne anlatmışmış! Sen düştüğüm konuma bak önce!” diye bağırdım sözünü keserek, göğsüm alıp veremediğim nefeslerle titriyordu.

“O kız orada. Sen bana tek gideceğini söylemişken o kız yine orada! Ve o kıza âşık olan tüm ailenle, sanki yıllardır seni onunla zorla evlendirmeye çalışmamış gibi hâlâ burnumun dibine dibine sokan ailenle diyelim... Bunu benden gizlemek için anlaşıyorsun ya! Anlaşıyorsun! Alın'ın bile haberi var!”

“Öyle bir şey değil,” dedi hızla. “Allah belamı versin değil. O geri zekâlı benden habersiz gelmiş, ben-”

“Bana yine söylemedin!” diye bağırdım ağlarken. “Beni aptal yerine koydunuz ya! Aptal!”

“Tamay!”

“Bana evlilik üzerinden bile onunla örnek verdin! Onunla!” Burnumu çektim sertçe. “Ne olarak? Kim olarak?!”

“Ne?”

Zerre fikri yokmuş gibiydi. Umurumda değildi.

“Ailenin haberi yok bunu bildiğimden... İçin rahat etsin.” Yaşlar gözlerimde çoğaldı. Acıyan boğazımı yutkunarak yumuşatmaya çalıştım. “Ne için gizlediysen hiç öğrenmemişim gibi devam et...”

“O kadar yanlış bakıyorsun ki... Ne halt-”

“Bu gece keşke benim elimde olsaydı bazı şeyler,” dedim boğulan sesimle, konuşmasına izin vermeyerek. İçimi kusmam gerekiyordu. “Yemin ederim... Antalya'ya dönmek istedim. Beni bu kadar üzmeye hakkın yok çünkü.”

“Saçmalama!” diye yükseltti sesini, birkaç ses duydum geri planda. “Tamay, güzelim benim... Bak, gelince anlatacağım. Sadece beni bekle.”

“Seni falan beklemiyorum ben!”

“Kız habersiz geldi diyorum! Siktir olup gitmesini söyledim! Aramız yeni düzeliyordu! Sana nasıl söyleyeyim?! Telefonda olmazdı!”

“Ne değişti?!” diye bağırdım. “Ne değişti şimdi?! Beni ailenle birlikte salak yerine koymanız dışında değişen ne ya?!”

“Geldiğimde söyleyecektim! Babamla konuştuk... Bak gerçekten telefonla olmuyor, siktir... Tamay, bak...”

“Siktir git ya,” dedim konuşmasını istemeyerek, kalp krizi geçirecektim neredeyse. “Ne hâlin varsa gör.” Yutkundum sertçe. “Ama ben... Söylediğin gibi gerçekten de bizden olur sanmıştım. Gerçekten, inandırmıştın beni.” Başımı iki yana salladım ağırca. “Ama bir bok olmazmış.”

Saniyeler içerisinde telefonu kulağımdan indirip kapıya yürüdüm ve telefonu kapıda bekleyen adamının göğsüne çarparak bıraktım. Ardından

eve girip kapıyı da arkamdan örtmüştüm. Sertçe hıçkırıp salona yürürken avuçlarımı yüzüme çıkarıp tenimi sıvazlıyordum. Engin kapıyı çalsa da kulak tıkamak dışında kılımı kıpırdatmadım. Kalktığım yerime geçerken telefonumun yanıp sönen ekranına kaydı gözlerim. Beni arıyordu. Açmadım. Saat gece yarısını geçmişti. Derin bir şey yazmış mıydı peki?

Ağlayışlarım dinmese de telefona uzandım ve iç çekerek hıçkırdım. Boğazım düğüm düğümdü. Arayıp duruyordu ve tek çare engellemekti. Derin takside olduğunu yazmıştı yirmi dakika önce. Onu onaylayan kısa bir mesaj çekip bacaklarımı kendime doğru çektim ve kollarımı etrafıma doladım. Alnımı diz kapağıma yasladım. Kapıdaki yumruk sesinin gitmesini bekledim. Bekledim. Bekledim.

“Araf Bey gelince konuşacağınızı ilettili. Hiçbir şeyin öyle olmadığını da.”

“Defol git, Engin!”

Birkaç dakika sonra sesi kesildi. On beş dakika sonra ise çalan kapı ziliydi ve Derin’di karşımda bulduğum. Bir elinde valizi, endişeli ifadesi ve benim için açılan kollarıyla.

“Tamay...”

Kapıda ona sıkıca sarılırken ağlayışlarımı dindiren her şey buhar olup uçmuştu ve ben daha fazla ağlıyordum artık. Yediremiyordum düştüğüm durumu. Herkesin gözünde aptaldan farkım yoktu. Tuğrul amca, Yazgı... Sırtımı sıvazladı Derin sessizce. İhtiyacım olan buydu.

İçeri geçip koltuğa yan yana yerleştığımızda o paltosundan kurtuluyordu. Sırtımı geriye yaslayarak kollarımı karnımda birleştirdim. Yanıma aldığım kâğıt havludan bir tane koparıp yüzümü silerken bana bakan arkadaşşıma göz göze kalabildik.

“Şu gözlerine yazık,” dedi kızar gibi. Bir bacağına koltuğa çekip yanıma yanaştığında bir avucunu bacağıma koydu. “Yazık kızım ya... Niye ağlıyorsun bu kadar? Ay biri mi ölmüş sanki?”

“Onu öldüreceğim zaten...”

Güldü belirsizce. “Arada mı seni?”

“Aramış, uyuyordum...” dedim ellerimi kaldırıp saçlarımı geriye tararken sert bir nefes verdim ve kurumuş dudaklarımı yaladım. “Engin’i yollamış beyefendi.”

“Yemin ederim adam aranızda yaşlandı,” dedi acır gibi. “Çok yazık.”

“O da onun aynısı, bana hiçbir şey demeyip ona laf taşıdığı günleri unutmadım daha.” Kollarımı indirip kucağıma bıraktım ellerimi.

“Sonra... Engin’in telefonuyla konuştuk. Yani kavga ettik. Ben sinirden ağladım zaten... Nefret ediyorum ya bundan, konuşsana kızım düzgünce! Ama ağlıyorum işte!”

“Dur şimdi, bir de kendine sinirlenmenle uğraşamayız... Anlat sadece.”

Başımı salladım oflayarak. Gözyaşlarım dinmişti. “O da bağırdı falan, o kızın habersiz geldiğini ve kovduğunu söyledi... Aramız yeni düzeliyor diye de söylememiş.”

“Hmm...” Tereddütle baktı gözlerime. “İnandın mı? İkna edici miydi yani?”

“O kız hâlâ orada, yani değişen bir şey yok,” dedim kuru bir sesle. “Sinir olduğum tamamen bu. Laf dinlemiyor, dinlese zaten kendisini istemeyen adamla yüz yüze bile gelmez... Sorun sadece bu değil. Tuğrul amca’yı düşünüyorum... Babam gibi. Ama konu Azra olduğunda tutumuna baksana. Onun haberi yok muydu yani Azra’nın gideceğinden? Şirkette her şeyden haberi olan adamın bundan mı olmayacak? Gizli mi gidecek? Nasıl haberi olmasın ya? Ama bak... Sorun etmiyor. Bu benimle onu kıyas ettiğinde onun daha kıymetli olmasından kaynaklı... Yazgı bana söylememiş, tamam onun söylememe sebebi belki aramızın bozulmasını istememesi ama Tuğrul amcanın beni düşünüp o salağa *senin ne işin var*, demesini falan bekliyordum sanırım. O kızın... Araf’tan vazgeçmediğini herkes biliyor, ona bakan anlar zaten. Ama biri bile uzaklaştırmıyor... Kız da yüz buluyor işte. Ben buna gelemiyorum, gelemem ya.”

“Tamam, haklısın,” dedi dizimi okşayıp anlayışla. “Ama o manyak kimseye haber vermemiş olabilir. Tam da onun yapacağı bir şey.”

“Bu çok korkunç değil mi ama?” Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Bu onun çığırından çıktığını gösterir... Hatta Yazgı bana onun kendisinden yardım istediğini söyledi. Araf ile arasını yapması için. Ağlamış, yalvarmış resmen... ve biz evliyken oluyor bu. Ne zaman duracak? Ya da... ne zaman durduracaklar? Ben bunu bekliyorum... çünkü diğer türlü yapamam.”

“Önce onu dinle bence, sonra Azra’yı hayatının hiçbir yerinde istemediğini söyle... Zaten sadece iş ortamında yan yanalar.”

Sinirle güldüm. “Bu da gününün yüzde yetmişi falan...”

“Halletsin işte. Sonra... Tuğrul amcaların yanına gitmezsin, o kız o evden gidene kadar,” dedi. “Böyle çizgilerini net belli et. Ama o salak

yüzünden de ilişkinizi daha yeni başlamışken bitirme. Kız resmen hasta çünkü.”

İçimi titreten bir nefes aldım. “Belki de,” diyebildim. “Dinlersem daha doğru olur... Azra konusu kapanana kadar, mesafeli olurum.”

“Bence tutumunu artık biliyorken çok uzamayacak...”

Kaşlarımı kaldırdım *öyle mi*, dercesine.

“Halledecek... Gör bak.”

Sessiz kaldım. Konuştuğumuzdan ve yanımda en yakınım olarak bildiğim dostumun varlığı olduğundan daha iyi hissettiğim kesindi. En azından Araf Altemur’u dinleyecektim. Yüz yüze geldiğimizde. Yani, bu pazar.

Cumartesi gününün bu kez her zamankinden daha farklıydı. Ki son üç haftadır her günüm daha farklı geçiyordu ama Derin’in yanımda olduğu anların üzerinden uzun bir zaman geçmişti ve günümü güzelleştiren oydu tamamen.

“İndir şu buzları da kahvaltı yapalım,” dediğinde gözlerime yasladığım buzların arasından baktım yüzüne. Kahvaltı sofrasını hazırlamıştı bana fırsat vermeden. Tam karşıma geçip oturduğunda elimdeki buzları önümdeki boş kâseye bıraktım.

“Tipim tamamen kaydı,” dedim yüzüm düştüğünde. “Yarına kadar umarım düzelir... Yoksa tüm güzelliğimden ödün verdiğimi düşünsün istemem.”

Gülerek ağzına zeytin attı. “Bugün ağlama, toparlanırsın.”

“Bugünü ağlamaya ayıramam,” dedim. “Seninle gezip tozarız.”

“Bana uyar,” dedi çayını yudumladığında. “Sen... Serkan’la barışmış mıydın?”

Omuzlarımı silktim. “Özür diledi, davette karşılaştık dedim ya... Anlatmıştım sana. Sonrası yok. Konuşmadık.”

“Serkan’la da buluşuruz diye konuşmuştuk, o zaman yarın giderim onun yanına... Sen de kocanla durumları toparlarsın.”

“Öyle yapalım... Daha doğru olur gibi, bilmiyorum, Serkan yıllardır arkadaşımı ama geri zekâlı hiç yere batırdı,” dedim. “Araf, adamın bana aşk itirafını ve öpmeye yeltendiğini gördü resmen... Şimdi Azra’yı

istememezken bir de yok yere Serkan'ı başıma bela edemem. Çok da önemli değil."

"Doğru söylüyorsun... Ben yarın onunla da buluşurum."

Bu hafta içi Derin'in doğum günüydü aslında ve birkaç gün daha kalabilseydi ufak bir kutlama hazırlamak gibi bir fikrim vardı. O yüzden yarın akşam bir şeyler hazırlayıp bir yerlere gitmek daha iyi bir seçenektir. Araf ile konuşmamız nasıl geçerdi ve ben ne derece etkilenirdim, bilmiyordum ama yarın akşamı arkadaşına ayırmak konusunda ciddiydim. Benim için onca yol gelmişti. Üstelik yalnızca kötü hissettiğim için...

Kahvaltı sonrası hazırlanıp dışarı çıkmadan önce telefonumdaki engeli kaldırdım. Gece sinirden ve kırıldığımdan kaynaklı köpürüyor olsam da, ilk an hissettiğim kadar kötü hissetmiyordum. Çünkü geçerli bahaneler üretiyordu kafamın içerisi. Pazar gününü beklediğim ise kesindi.

Günün kalanı sandığımdan daha iyi geçmişti. Tüm günümü Derin'e ayırdığımdan kendimi daha hafiflemiş hissediyordum çünkü. Akşam eve döndüğümüzde ve ben günün çoğunda bakmak istemediğim telefonumu arama var mı diye kontrol ettiğimde hiçbir şey olmadığı için biraz hayal kırıklığına uğramış olsam da onunla yüz yüze bir şeyleri halletmemiz gerektiğini düşündüğümünden üstünde durmamış ve dizi keyfi için atıştırmalık hazırlayıp televizyonun karşısında oturan arkadaşımın yanına geçmiştim.

"Tamay... Âşık oldum resmen, şuna bak," dedi iç çekerek, ekranı işaret ettiğinde. Gözlerimi devirerek ayaklarımı orta sehpa üzerine uzattım.

"Biraz etrafına bakıp kanlı canlı insanlara mı âşık olsan?"

Tek omzunu silkti umursamazca. Ela gözleri de ifadesi kadar umursamazdı. "Doğru adamı bulmakla mı uğraşacağım? Her gün âşık olmak varken..."

"Televizyondaki adamlara mı?"

"Evet, gayet," dedi yandan bir bakışla yüzüme baktığında. "Hem sen aşk dersi mi vermeye başladın bana?"

Yanaklarıma çöken ısıyı savuşturmak için gözlerimi devirdim. "Hoşlantı dersi verebilirim... Şu an aşamamız o."

"Yeme beni ya... Adamla on aydır evlisiniz, hoşlantı mı kaldı?"

"Ama ben ondan on aydır mı hoşlanıyorum?" diye çıkıştum birden. "Yeni şeyler bunlar..."

"Aynen, aynen... Sen, o seni görmediği için görmezden geldin sadece." Kaşlarım çatıldı. "Yok öyle bir şey."

“Tabii...”

“Derin!”

“Ne dedim sanki?” diye konuştu gülerek omzunu silkip. “Aaaşkkk seni yazıyormuş...”

Bir anda şarkı söylemeye başladığında onu itekledim gülerek. Sesi çok güzeldi ama sevdiğim şarkıyı imalı imalı söylediğinden onu dövmek istiyordum.

Ki Araf Altemur ile henüz bir adım ilerleyemeden iki adım gerilediğimiz de bir gerçektir. *Henüz.*

Pazar sabahı uçağı erkenden inecekti. En geç on gibi burada olacağını ve doğruca kapımda biteceğini tahmin ediyordum. Konuşacaktık. Yüksek ihtimalle halledecektik de. Ama bir süre ona trip atacağım da kesindi... Buna katlanmak ise ona kalmıştı.

Düşüncelerimin aksine saat sabah onu geçtiğinde bile kapıda herhangi bir hareketlilik yoktu. Kaşlarım çatıktı. Huysuzdum da ayrıca. Salona geçmiş, bir yandan kahvemi içerken diğer yandan gözümü kapıya dikmiş öylece ve çokça sabırsız bir şekilde bekliyordum. Gelmesi gerekiyordu çünkü. Uçağı rötar mı yapmıştı? Belki de. Dudaklarımı dişleyip başımı geriye attım ve oflayarak koltuğun arkasına dayayıp dümdüz tavana baktım.

Gözlerimi yumdum. Derin öğlen Serkan ile buluşacağından içeride duş alıyordu. Erkenden kalkmıştık, ki aslında ben dönüp durmuştum tüm gece ve kalbimi sakinleştirmek için de bir Altemur bekliyordum hâlâ. Yeterince sabırlı olduğum için ayrıca bir tebrik gerekiyordu. Çünkü engelini açtığımı fark edip beni aramasını ya da mesajlarla onca şey söylemesini beklememe rağmen pazar gününe sabırla ulaşabilmişim.

Ama adam ortalıkta yoktu.

Saat henüz 10.48 olsa da.

11.00 olsa da.

11.15... Yoktu.

11.28... Bir rötar kaç saat sürerdi? Ya da ne kadar geciktirirdi insanı?

11.39... Biliyordum aslında biraz daha beklemem gerektiğini de bildiğim gibi.

11.53... Vaktin geçeceği de yoktu.

12.46 olduğunda bile.

Derin evden çıktığında ve ben tek kaldığımda hâlâ çıtımı çıkarmadan bekliyordum. İşin kötü yanı, eve de gelmemiştir. Engin'i arayıp sorsa mıydım?

"Hayır, Tamay..."

Oflayıp yüzümü sıvazladım. Rötör süresi epey olabiliyordu ve kendimi bununla avutup duş alarak odaya geçtiğimde kendime biraz özenmek için bir süre harcamıştım. Akşam Derin'i dışarıya çıkaracaktım. Biraz eğlenebilirdik. Erken doğum günü sürprizim için bir arada olacağımız her plana uyum sağlayacak bir insandı.

Saat 14.45 olduğunda...

Engin'i aramak yaptığım ilk şey oldu. Çalıp boşa düştüğünde daha çok sinirlendim.

"Niye arayıp üstüne düşüyorsun ki? Hatalı olan o," dedim kendime kızarak, yatak odasından çıktım hızlı adımlarla. Mutfığa geçerken salonda solmuş papatyalara ters bir bakış attım. Gözlerimi yumarak burumdan nefes verdiğimde dudaklarımı yaladım.

Saat akşam altıyı gösterdiğinde Derin ile buluşmak için evden çıkarken aklım hâlâ delicesine saçma senaryolar üretiyordu. Gelmemesi için bir şeyler olması gerekiyordu. Ciddi bir şeyler miydi? İnadımı kırıp o saniye taksi buluşmak için anlaştığınız mekâna doğru yol alırken telefonumu çıkarıp onu arayabilmişim. *Araf'ı*.

Ama telefonu tamamen kapalıydı. İşte tam da o saniye telaş ettiğim kesindi. Bir halt döndüğüne emindim. Engin'i aradım vakit kaybetmeden. Üçüncü çalışta açmıştı bu kez.

"Engin," dedim doğruca, kalbim telaşla atıyordu. Yutkundum. "Araf'tan haberin var mı?"

"İyi akşamlar, Tamay Hanım," dedi Engin, anlaşılmaz sesler geliyordu arka taraftan. "İşleri uzamış, birkaç gün daha kalması gerektiğini söyledi... Telefonunu çaldıracağı için size ulaşamamıştır yüksek ihtimalle."

Derin bir rahatlamaıyla düşürdüm omuzlarımı. Ardından bir an duraksadım. "Sen nereden öğrendin o zaman?"

Durdu. "Şey..."

Aklımda hızlı bir kızgınlık geçti. "Azra söylemiştir tabii."

"Öyle," dedi tereddüt eder gibi. "Yani evet, Azra Hanım söyledi."

"Anladım," dedim o kızın hâlâ orada olduğu gerçeği yüzüme çarpıtığında. "O geri zekâlıya ilet... Telefonunu çaldıracak kadar akli havada gezmesin."

“Ne?”

“Yok bir şey,” dedim çıkışarak. “Kapat şunu.”

Telefonu kapattım dişlerimi sıkarak. Hissettiğim tüm öfke yeniden gelmişti. Birkaç gün daha olmayacaktı... *Pekâlâ*. Olmasıydı. Sorun değildi. Sinirimin yumuşayacağı falan da yoktu. Gerçekten, en azından mesaj atabilirdi... *Telefonunu çaldırmışmış*. Sinir bozucuydu. O zenginlikte yeni bir telefon alamıyor muydu? Bacağımı sallamaya başladım sinirden.

Araç yaklaşık yirmi dakika sonra buluşmak için anlaştığımız mekânın önünde durduğunda öyle huysuzdum ki kaşlarımın silinmeyen çatıklığı ile içeri geçtiğimde Derin’i gözüm görmemişti. Duraksamamı sağlayan Serkan’dı. Öfkeli adımlarla karşılıklı oturan ikiliye yürüdüm. Burası içkili mekânlardandı.

“Hoş geldin,” dedi Derin, anlamamış gibi yüzümü incelerken. Serkan da aynı ifadeyle oturuyordu.

“Sadece Derin’i bırakmaya geldim, kalkacağım-”

“Kalıyorsan kal, inan şu an problemim bu değil,” dedim oflayıp, Serkan kalkmak üzere olduğu sandalyeye yerleşti tereddütle. Derin’e baktım. “O kadar sinirliyim ki...”

“Ne oldu yine? Halledemediniz mi?”

“Gelmedi ki!” dedim nefes verip. “İşleri uzamış. Telefonunu da çaldırmış.”

“Yapma ya...”

“Nasıl çaldırır ya telefonunu? Her yere arabayla gidiyor... Sanki halk adamı da otobüste falan çaldırmış olacak!”

“Belki otel çalışanları araklamıştır.”

“Ya! Derin! Savunup durma şunu bana... Her aksilik üst üste geliyor paşamızın başına da zaten!”

“Allah kocana yardım etsin,” dedi Serkan birden dahil olup. Çenemi birbirine geçirip kıstığım bakışlarımı ters ters yüzüne diktim. “Yani, sana da yardım etsin. Zor şey evlilik.”

Bir an aklımdan Serkan’ın evliliğimizin sahte olduğunu bilmediği çıkmıştı ama ikinci saniye yüzüne baktığımda ağzımdan çıkanlara dikkat etmek için kendimi uyardım. Sinirli de olsam, sinirleniyor da olsam... Bunu belli edecek bir şey söylememem gerekiyordu. Her evlilikte olan kavgalar gibi olduğunu düşünmeliydi. Zaten öyleydi de şu an aramız bozuktı. *Öyle kalacak gibi de görünüyordu.*

“Neyse ne ya...” diye geçiştirdim, sert bir nefes verip. “Bu akşamı batarırmak gibi bir şey yapmayacağım. Çünkü anlam ve önemi çok başka... Ben önce bir lavaboya gidip geleyim.”

Derin’e bakarak gülümsedim. Ya da elimden geleni yaptım. Doğum günü için pasta istetmek üzere masadan kalktığımda sinirimden bir şey kaybetmemiş olsam da kafamın içerisinde geçiştirmeye çalışıyordum olanları. Tüm gece de yaptığım bundan farklı olmamıştı. Sadece Derin için gülmeye ve neşemi korumaya çalışıyordum.

Serkan ile mesafemi korusam da eskisi gibi bir arada olabildiğimiz için mutlu da hissediyordum bir yandan. Pasta geldiğinde birlikte fotoğraf çekildiğimizde üçümüzün de uzun zaman sonra yan yana oluşumuzdan kaynaklı sohbet kafamı dağıtmak için yeterliydi.

İlerleyen saatlerde ayaklandığımızda Serkan bizi taksiye bindirip öyle gitmişti. Derin’in uçağı gece yarısından sonraydı ve eve geçip valizini aldıktan sonra doğrudan havaalanına geçecekti.

“Bugün için çok teşekkür ederim,” dedi Derin kollarını daha sıkı dolayarak yanağımı öptüğünde ben de ona sıkıca sarılıyordum. “İyi ki varsın... Beni unutmamışsın onca üzüntüne rağmen.”

“Nasıl unutayım?” dedim gülerek. “Sen benim kardeşimsin.”

“Öyleyim tabii...”

Gülerek geri çekildiğinde sokağın başında beliren taksiye değdi gözlerim. Eve gelir gelmez geç kalacağından oyalanmadan valizi almış ve aşağı inip hızla taksi çağırımıştık. Saat gece yarısına yakındı ve yorgunluktan pertimiz çıkmıştı.

“Ve kendini asla üzme, ben telefonun hemen ucundayım... Çağırırsan gelirim, gelmek istersen de seni beklerim. Bu kadar basit.” Gülümsedi. Taksi durmuştu sitenin önünde. “Tamam mı? Fevri davranma, zaten konuşuruz yine.”

Başımı salladım ağır ağır. Gözlerim istemsizce yaşlarla dolduğunda bana tekrar sarıldı ve ona belli etmeden ifademi düzeltip gidebilmesi için ayrıldım ondan. Birkaç adım geri gidip taksinin uzaklaşmasını izlerken omuzlarım düştü. Ablamı özlemiştim nedensizce. Derin kardeşim gibiydi ama ablamla da böylesine yakın olmayı özlüyordum işte.

Siteye girip asansöre çıkmam ve kendimi evimden içeri atmam beş dakikayı buldu. Yeniden yatağıma devrilmeden önce üstümdeliklerden ve yüzümdeki makyajdan kurtulmuştum. Geceliğimi giydiğimde ise telefonuma bildirim tam da o an geldi. Ekranı açtım.

Araf:

*Beni biraz daha bekleyeceğin için üzgünüm. Geldiğimde
gönlünü alacağım, Tamam. Hiçbir şey bildiğin gibi değil
ama ben bildiğin gibiyim. Hâlâ seni istiyorum. (00.07)*

Birden ağlamamı sağlayan da tamamen buydu. Sinirlerim mi boşalmıştı yoksa yazdıklarından dolayı büsbütün duygusala mı bağlamıştım, bilmiyordum. Ama yatağımın içinde, bir kolumu gözlerime dayamış ağlarken cevap vermeden durabilmişim. O gece defalarca kez mesajını okuyup kaç kez sinirlenmiş, kaç kez öfkelenip yeri göğü birbirine katıp katmamak arasında kalmış ve kaç kez onu özlediğimi reddetmişim, hesap edemedim. Kötü hissediyordum. Tek bildiğim buydu ve o kızın hâlâ onun yanında olmasıydı.

O gece bir şekilde uykuya daldım. Önümüzdeki günler ise daha zordu. Tuğrul amca her gün arıyordu ve onunla soğuk konuştuğum için bir şeyler olduğunu anlamış olmalıydı. Yazgı bana gelmek istemiş, tam iki kez reddetmişim. Arkadaşlarımla uzun vakit geçirmemiş, okula gidip gelerek final haftam çok yakın olduğundan yalnızca ders çalışarak projelerime odaklanmışım.

Her biri aklımı meşgul etmek içindi. Araf'ın ne aradığı ne de mesaj attığı vardı çünkü. En son mesaj attığı gecenin üzerinden bile beş gün geçmişti ve bugün cuma günüydü. Ben hâlâ aptal gibi bir şeyler bekliyordum. Gelmemişti. Ne kadar sürecekti? Bilmiyordum. Neden aramıyordu? Niye ısrarla arayıp beni bıktırıp yumuşatmak değildi derdi? Engin bile yoktu görünürde. Haber vermiyordu.

Dişlerimi sıktım. Sırtımı çevirip sırtüstü döndüğümde tavana baktım birkaç saniye. Yalnızlıktan kafayı yemiştım resmen. O ne halt yiyordu şu an? Yalnızlık hissetmediğinden aklına gelmiyordum belli ki...

"Allah'ım, sen sabır ver," dedim avuçlarımı suratıma çıkarıp sıvazlarken. Ağladı ağlayacaktım yine.

Tüm hafta kendimi meşgul etmek için deli gibi ders çalışıp not tutmuşum. Çizim yapmışım. Uykusuz kalmışım bir de. Tüm sistemimi yitirmiş gibiyken umursamaz davranmak da tüm enerjimi çalışıyordu benden. Attığı mesaja cevap vermemişim, haklı olarak. Ama nasıl yeniden mesaj atmazdı? Arayıp sormazdı? Geleceği günü haber verseydi ya... Bu kadar çok kapıyı izlemezdim mesela.

Burnumdan sert bir nefes bıraktım. Uzandığım yerden doğruldum ve yalnızlığımın içinde duvarlar üstüme üstüme gelirken sırtımı geriye yasladım. Çok düşünmeden elime telefonumu aldığımda aklımda kırk tilki kuyruk kuyruğa dolaşıyordu. Alt dudağımı ısırdım sertçe.

Bugün Derin'in doğum günüydü. Ve arayıp kutlamıştım da aslında ama *story* atmaktan kime zarar gelirdi? *Instagram*'a girdim hız kesmeden.

Sonra *story*lere tıkladım. Pazar günü çekildiğimiz üçlü fotoğrafa baktım tereddütle. Kalbim öyle hızla atıyordu ki bunu atarsam tepki vermeme ihtimali yoktu. Serkan, Derin ve ben, yan yana dikilmiştik. Derin ortamızdaydı ama Serkan bu karedeydi sonuç itibariyle. *Yapma*.

Yap.

Kırmızı bir kalp emoji ile *iyi ki* ♥ diye yazıp fotoğrafın bir kenarına yerleştirdim ve hikâyemde paylaştım. Araf'ın aktif kullanmadığı bir hesabı vardı ama Engin'in ona anında öteceğini biliyordum.

Instagram'dan çıkıp sayfayı kapattım ve ekranı da örttüm hızla. Derin bile ne yaptığımı sorgulayacaktı yüksek ihtimalle ama günlerdir o kadar çok sabretmişim ki... Artık takatim kalmamıştı. Gecemi onlarla geçirdiğimi düşünebilirdi rahatça. İsteddiği kadar kıskanabilirdi.

Gözlerim telefona gidip durdu ama irademe sahip çıkıp televizyonda bir kanal açtım. Yine de telefonu sessizden çıkarmıştım. Tek taraflı bir sinir bozukluğu istemiyordum. Ben ne hissediyorsam aynısını hissetmeliydi.

Onun hakkında yanıldığım ilk gece olmasa da en büyük gecelerle yarışırdı. Yanılmıştım. Çünkü herhangi bir tepki vermemişti. Üstelik o siktiğimin hesabıyla görmüştü de... Ağlamak için yeterli geliyordu ama bitirmek için daha yeterli. *Hâlâ seni istiyorum.* "Palavra." *Hiçbir şey bildiğin gibi değil ama ben bildiğin gibiyim.* "Yalancı pislik." Yalan söylemek konusunda ne kadar usta olduğunu nasıl unutmuştum? Ahmaklık edip duruyordum.

Cumartesi sabahı hayatımda geçirdiğim en sinirli sabahı. Kahvaltı sonrası kaslarımın kaskatı kesilmesine karşılık sıcak bir duş almış, üzerime beyaz bir bluz ve lacivert kot bir *flare* pantolon geçirmiştim. Saçlarımı kurutmuş, arkamdan küçük bir kurdeleli toka ile tutturmuş ve hafif bir makyaj yapmıştım. Dışarı çıkıp kafamı dağıtacağtım. Çoraplarımı ayaklarıma geçirdiğim saniye telefonuma yeni bir bildirim gelmişti. Gözde'dendi.

Gözde:

Tamay bizimkilerle Balıkesir'e geçeceğiz üç günlüğüne, kedimiz var biliyorsun... sen bakar mısın yine birkaç gün •

Bu arada yaptığım bir şeydi ve şu sıralar bir hayvanın varlığına ihtiyacım vardı. Araf Altemur dışında bir hayvan çok daha iyi gelirdi. Bir an kendime güldüm.

*olurrr, çok iyi olur
hatta. sıkılıyordum ben de*

Gözde:

*ayy süperrr canım benim
abim getirecek eşyalarıyla, yarım saate orada olur*

tamam, bekliyorum

Çoraplarımı ayaklarıma geçirerek salona döndüğümde derin bir nefes verdim. Vakit geçireceğim bir canlı geliyordu eve. Yirmi dakika sonra kapıda Gökhan belirdiğinde önce kedi çantasını ve tuvalet kabını çıkarmıştı. Tuvalet kabını girişe yerleştirip kapıyı aralık bıraktım. Kedinin ismi Çakır'dı ve neyse ki bana alışık olduğu için kedi kabından çıkarıp kucağıma aldığımda kucağımda rahatça mırıliyordu.

"Bir dakika, maması vardı," dediğini duydum nefesleri arasında, yüzümde güller açarak izlediğim kediden gözlerimi ayırmadığımdan ne söylediğine odaklanamadım. Asansöre yöneldi ve içerisinden bir şey daha çıkarıp asansör kapısını da o zaman rahat bıraktı.

"Tamay," dedi gergin bir sesle, üzerinde siyah bir uzun kollu tişört ve altında da aynı renk pantolon vardı. Palto falan giymemişti. Elinde ise... Çakır birden kucağımdan fırlayarak içeri koştuğunda güldüm. Gözlerimi Gökhan'a doğru kaldırdım. "Dün Gözde bakarken gördüm... Sanırım doğum gününmüş." Gülümsedi. Elindeki pasta kabını açtı ve orta boyutta bir pasta çıkardı açığa. "Doğum günün kutlu olsun, elim boş olsun istemedim. Teksin sonuçta, ailen yok yanında... Belki mutlu eder."

Şaşkınca elindeki pastaya ve gözlerine bakakaldığımda ellerimi bile nereye koyacağımı bilememiştim. Niye böyle bir şey yapıyordu? Ki doğum günüm geçeli 2 haftadan fazla olmuştu. Ama onu bozmak istememişim.

"Buna gerek yoktu," dedim utanarak. "Teşekkür ederim."

“Olur mu? Üfle bence,” dedi, gözleri ilgiyle bakıyordu. Bir cebinden çıkmak çıkardı, ardından pasta kabının kenarındaki mum paketinden tek eliyle mum çıkarıp pastanın üzerine dikti.

Tam çakmağı yakacağı sırada asansörün sesini duydum ve üç haftadır beklediğim adamı da tam iki metre ötemde buldum. Asansör kapısı dairelerimizin arasında olduğu için başka bir ihtimal yoktu. Onu görmüştüm. Ve... kalbim de o anda çarpmaya başladı şiddetle. Üzerinde dirseklerine kadar sıyırdığı bir kazak, altında pantolon ve elinde de montu duruyordu. Saçları da dağınıktı.

Dönüp benim olduğum tarafa, kapıma baktığında ise ilk saniye göz göze kaldık ve bir sonraki saniye suratını incelememe fırsat kalmadan gözlerinde gördüğüm yangın tüm katı kapladı.

“Ne oluyor burada?” diye paltosunu fırlatıp birkaç adımla kapıda bittiğinde gözlerim irice açıldı ve hızla dairemnden çıktım.

“Araf,” dedim yutkunarak, Gökhan’ın iki yakasından tutmuştu bile. Koluna yapıştım hızla. “Araf! Bırak adamı!”

“Ne işin var lan senin burada?” diye sordu dişleri arasından, sırtını duvara çarptığında Gökhan’ın elindeki pasta yeri boylamıştı çoktan.

“Tamay’ın doğum gününü kutluyordum, asıl sana ne oluyor birader? Bırak yakamı,” dedi Gökhan ellerinden kurtulmaya çalışarak. “Bıraksana lan!”

“Araf! Saçmalama!” diye bağırdım, omzundan tutup çekerken. “Bıraksana ya!”

“Doğum günü?” Yanlış duymuş gibi ve hatta gözüne kapkara bir perde inmiş de gözü seğiriyormuş gibi soruyordu bunu. “Sen de pasta getirdin? Kutlamak için falan?”

Gökhan dişlerini sıktı. “Getirdim! Bırak lan beni?! Sen kimsin! Allah Allah!”

“Benim karıma pasta getirdin?” diye sordu Araf, aynı saniye gözlerim irileşti, dehşete kapıldım. “Ulan... Benim karıma.”

“Yapma! Sus, lütfen!” diye fısıldadım yalvarır gibi. Sağır olmuştu sanki. “Araf... Şimdi değil.”

“Sen benim karıma pasta mı getirdin?!” diye sorduğu gibi kafasını Gökhan’ın suratına gömdüğünde kısık sesli bir çığlıkla aralarına girmeye çalıştım ama nabzım o kadar süratliydi ve ellerim buz kesmişti ki hareket dahi edemiyordum.

Gökhan acı içinde inlediğinde elleri burnuna gitmişti refleksle.

“Araf! Bırak lütfen! Bırak!”

“*Benim karıma* diyorum orospu çocuğu!”

“Ne karısı?! Ne saçmalıyorsun ulan sen?!”

Gökhan karşılık vermek üzereyken aralarına sızıp Araf’ı göğsünden geri iteklediğimde nabzının göğsündeki uğultusu ile denk düştüm kısa saniye.

“Dur artık!”

Gökhan’ın savurduğu küfürler eşliğinde kanamaya başlayan burnunu tuttuğunu gördüğümde neredeyse ağlayacaktım.

“Bu herifle evli misiniz siz?” diye sordu Gökhan, dehşete düşmüş gibi. Merdivenlere yakın duruyordu. Ben ise Araf’ı fırlamaması adına göğsünden tutuyordum.

“Gökhan... Bunu-” Yutkundum sertçe. “Bunu söyleme, lütfen... Kimse bilmiyor. Ben... ben kendim söylemeliyim. Lütfen...”

“Evliyiz lan biz,” dedi Araf sertçe, her an üzerine atlayacak gibiydi. “Şimdi siktir olup git. Karımdan uzak duracaksın. Anladın mı? Geber tirim ulan seni.”

“Sen evliydin,” dedi Gökhan hâlâ idrak edememiş gibi. Gözlerindeki şaşkınlık ve öfke karışımı o garip ifadeyi görüyordum. “Bunu sakladın mı? Böyle bir şeyi? Bu... Bu nasıl olur? Komşum, dedin! Ulan sen...”

“Gökhan, yalvarırım söyleme Gö-”

“Yalvarma şuna!” diye kesti sözümü Araf, koluma sarılan parmaklarıyla beni kendisine çevirdiğinde göz göze kaldık. Yüzündeki ifade kasatıydı. “Evliyiz. Bilsin. Herkes bilsin. Neyi saklıyoruz, Tamay? On aydır saklayacağın ne var ulan bunda?! Evliyiz! Bu kadar!”

Göğsünden itekleyip kolumu tutuşundan kurtardığımda Gökhan’ın, “Siktir ama... On ay ne?” diye şaşkınca soluduğunu duydum, gözlerim ona kaydı. Göz göze kaldık. Ağlayacaktım neredeyse. “Hassiktir. Bu adamın... karısı sen miydin?”

“Gökhan, bunu *ben* söyleyeceğim arkadaşlarıma, lütfen bir şey söyleme,” dedim ona doğru bir adım attığımda Araf’ın öfkeli solumalarını duydum. O kadar çaresiz hissediyordum ki. “Lütfen... Benden duy sunlar.”

Başını iki yana sallayıp beni tepeden tırnağa süzdüğünde yüzündeki kanlarla merdiven basamaklarına yöneldiği saniye, “Gökhan!” diye yükselttim sesimi, birkaç adım atmıştım ki Araf kolumdan yakalayıp beni

kendisine çevirdi. Yüz yüze geldiğimizde artık tek, dairelerimizin arasında yalnız ve öfkeli solumalarla birbirimize bakıyorduk.

“Peşinden mi gideceksin? Yalvarmaya mı?” diye sorduğunda göğsünden itekledim hızla, dişlerini sıkarak bir adım geriledi. “Git, bekletme.”

“Niye yaptın ya?! Niye?!” diye bağırdım ağlamaya başlayarak. “Allah’ın belası!”

“Laflara bak! Adam sana pasta getirmiş! Pasta!”

Hıçkırarak geri adım attım. Başımı iki yana salladım. “Aptal...” diye soludum ağlayışlarım arasında gözlerine bakarak. “Üç haftadır neredaysen orada kalsaydın ya! Mahvettin her şeyi!”

Gözleri dönmüş gibiydi şimdi. “Beni delirtme, Tamay,” dedi dişleri arasından. “Adamın teki... sana pasta getirecek, ben de izleyeceğim. Öyle mi?!”

“Öyle!” diye bağırdım onu dairemin yanındaki duvara itekleyip. “Azra Hanım’la İtalya’ya gitmeyi biliyorsun! Ben nasıl sustuysam! Sen de sus!”

“Benden habersiz gelmiş dedim sana!” diye bağırdı üzerime bir adım gelerek. “Kovdum! Siktir olup gitti! Ne yapabilirim lan ben?! Daha ne yapabilirim?!”

Dişlerimi sıkarak körüksüz atan kalbimle üzerime yürüdüm. Beni aramamıştı bile. Mesaj dahi atmamıştı. “Bana yalan söyleme, gitmişmiş... Kız sen gittiğinden beridir yok ortalıkta. Neden? Senin peşinde çünkü,” dedim tek solukta, gözümünden dökülen yaşlar dinmiyordu. “Ya zaten... O geri zekâlı kız mı önemli? Bu saatten sonra mahvoldu her şey. Arkadaşlarım yüzüme bile bakmayacak ya! Bakmayacak! Yalancının tekiyim onlar için! Basit bir yalan da değil! Hem evliliğimi saklıyorum! Kocamın başka bir kadınla evli olduğunu söylüyorum! Birden o kişinin ben olduğumu öğreniyorlar bir de! Daha ne olduğu belirsiz evliliğimiz yüzünden!”

“Ne olduğu belirsiz?” diye sordu gözlerini gözlerimde duraksattığında, dudakları aralıktı.

“Belirli mi?” diye sordum histerik bir nefesle. “Çok muhteşem kocam kendisine körkütük âşık bir deliyle İtalya’da olduğunu benden gizliyor! Bir de ailesiyle! Ailesiyle ya! Herkes yüzüme gülüp bana salakmışım muamelesi yapıyor o sırada tabii! Ama âşığını bir an olsun dizlerinin dibinden de ayırmıyorlar!”

“Babama ben söyledim, haberin olmasını istemedim,” dedi sıkılı dişleri içinden tane tane. “Azra yüzünden hiçbir şeyi bu raddeye getirmem ben, sil aklından bunu.”

“Onlar da keyifle yapmıştır,” dedim ağlayarak gülerken. “Yapmıştır.. Yapmıştır çünkü zaten aylardır yaptıkları ne ki? Beni boşarsın da.. onunla evlenirsin diye bekliyorlar. Hepsi. Çünkü... kimse benim aylardır senin âşığıyla göz göze gelmemi sikine bile takmamış ki! Bunu mu dert edecekler? Alışıklar yani. Dert etmemişlerdir, emin ol.”

“Tamay,” dedi üzerime yaklaşarak, göğsüne avucumu bastırıp burnumu çekti. “Eve geçelim, konuşalım. Sana-”

“Ne konuşacağız ya?” diye kestim sözünü. “Azra varken evliliğimizi mi konuşacağız? Ben söyleyeyim... Hayır.” Başımı iki yana salladım burnumu çekerek, duruşumu dikleştirdim. Gözlerim daha çok yaşlarla doldu. “Okulumu mu konuşacağız? Rezil olacağım zaten. Senin yüzünden... arkadaşlarım yüzüme-”

“Niye rezil olasın lan?! Niye?!” diye bağırdı kollarımdan yakalayıp beni kendisine çektiğinde, titreyerek başımı geri çekip gözlerini yakaladım. Kızıl kahve gözleri yüzümdeki yaşlara baktı. “Şu ağlayışa bak... Bu kadar mı kötü bir şey kızım bu? Evliyiz biz... Yoluna koyacağız dedik. Nesi kö-”

“Kötü!” diye bağırdım yüzüne, kendimi hiç iyi hissetmiyordum böyle bir haftadan sonra. “Evli olmam da kötü! Yirmi bir yaşında! Herkesin benim evli olduğumu bilmesi de kötü! Daha üniversiteye yeni başladım ya ben! Yeni! Bir kişinin bile evli olduğunu duymadım! Ama ben evliyim! Kötü olan da bu!”

Sıklaştıran nefeslerim arasında göz göze, yüz yüze ve nefesleri yüzümü tarumar ederken kaldık sonsuza uzayıp giden saniyelerde. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ağlayışlarım dinmemişti. Kalbimin ağrısı da şiddetliydi.

“Kötüdür,” dedi kısık bir sesle, kollarımı ateşe dokunmuş gibi bırakıp bir adım geri gittiğinde. İfadesiz yüzünden seyrekçe geçen birkaç hissi aldım. Başını salladı. “Tahmin etmemiştim. Bu da benim hatam.” Alt dudağında gezdirdi dilini, dişlerini birbirine bastırdım. “Kimse utandığı bir şeyin içinde olmak zorunda değil. Boşanınız, biter.”

Yüzüme sert bir tokat yemişim gibi kalakaldım ilk saniye. Gururumdan bir adım gidemedim geri. Birbirimize baktık. Avuçlarımı sıktım ve daha fazla ağlayacağımı bildiğimden başımı sallayabildim sadece.

“Güzel,” dedi kuru bir sesle, yerdeki paltosunu aldığı gibi katta duran asansörden içeri geçtiğinde arkasından hıçkırdım sertçe.

“Aptal,” dedim kendime, avuçlarımı yüzüme geçirip daireme doğru bedenimi döndüğümde titreyen dizlerimi sürükleyerek dairemde içeri yürüdüm. Ve saniyeler içerisinde kapıyı kapatıp sırtımı kapıya dayadım.

Bitmişti.

Yazardan

Yazgı örtülen kapı sonrası tuttuğu nefesini vererek Asaf’a baktığında ikisi birden dehşete düşmüş gibiydi. Duyduklarının etkisinden uzun bir süre çıkmayacaklarını biliyordu ama sindikleri köşede o kadar da uzun süre durmamaları gerektiklerinin de farkındalardı. Özellikle, Yazgı Altemur.

“Her şey o Azra yüzünden,” diye fısıldadı kocasına, bir alt katta merdivenlerde Araf ve Tamay’ın göremeyeceği bir noktada bekliyorlardı uzun bir süredir. Kattaki kapılar açıldıkça Yazgı birinin bile dinlemesini istemediği için koşup içeri gönderiyordu insanları. En azından Gökhan denilen herifin aşağı indiği ânı görebilmişlerdi ve sonrasını komşulardan da sakındıklarını umuyordu. “Asaf... Duydun değil mi?”

Başını salladı genç adam sıkıntıyla. Yazgı, Tamay’dan her şeyi öğrendiğinde tek sırdaşı olan eşiyle paylaşmaktan başka bir şey yapmamıştı elbette ama bu kez işler çığırından çıktığını birlikte görüyorlardı. Üstelik onlara göre ikisi de bir noktada haklıydı.

“Araf çok üzüldü,” dedi Asaf kısıp bir sesle, kaşları çatıktı ve içermişti ister istemez.

“Tamay da üzüldü.”

“O her şeye üzülmüş... Hepimize.”

“Haklı olarak,” dedi Yazgı, o sebeple konuşmaya gelmişlerdi aslında. Tamay, Asaf’ın bildiğini öğrenecekti ve bir şekilde gönlünü alacaklardı genç kızın ama planları bambaşka bir şeye dönüşmüştü şimdi. “Kendimi kızın yerine koyuyorum var ya... Böyle bir durumda olsaydın seni o kızla birlikte mahvederdim. Biliyorsun beni.”

Güldü Asaf. “Bilmem mi...”

“O kız yirmi yaşında Asaf, bizi aile bilmiş gelmiş buraya... Düştüğü duruma baksana. Çıkmazda,” dedi Yazgı sonra. “Ne yapacağını bilmiyor... Senin eşek kardeşin özür de dilemiyor. Yalan söylemiş, kız

meseleyi bambaşka sanıyor... Hem özlem, öfke, sinir derken ağızlarına ne gelirse saydılar işte. Hem o sünepe kimdi? O da tuzu biberi oldu işte.”

“Bunlar sınırı aşiyor, bebeğim, duymuyor musun? Neler dediler...” Hiç hoşuna gitmemişti Asaf’ın bu durum. “İnat ikisi de, ondan öyle.”

İç çekerek başını aşağı yukarı salladı Yazgı. Belki de işe ciddi bir el atma zamanıydı. Tamay’ın her birine kurgın olduğunu da biliyordu. Haklıydı da.

“Bir şeyler yapmamız şart,” dedi Yazgı kocasının gözlerine bakarak, elleri de kocasının beline yönelmiş kolları arasında tutuyordu bedenini. “Evlilik zor inşa ediliyor, kocacığım.” Gülerek parmak uçlarında yükseldi ve dudaklarını öptü. “O yüzden yol göstereceğiz ikisine... Elbette belli etmeden.”

“Nasıl yapacakmışız onu, hanımefendi?” diye sordu Asaf, fısıldar bir sesle. Parmağıyla karısının yanaklarına düşen birkaç tutamı gerileterek.

“Önce Azra meselesini halledelim,” dedi Yazgı net bir sesle. “O olduğu sürece rahat edemeyecekler.”

“Bu en zoru ama.”

Kaşları havalandı Yazgı’nın. “Öyle mi?”

“Öyle, bir tanem,” dedi sakın bir tonla. “O yüzden bence önceliğimiz ikisinin arasını yapmak olsun.”

“Hmm...”

“Hı-hı...”

“Bence ne yapalım, biliyor musun?” diye sordu Yazgı, aklında beliren parıltıyla. “Her şeyin başladığı yere gidelim. *Kalkan’a*. Ama habersiz. Yani... şöyle. Anlatıyorum...”

İtalya’da İlk Gün

Sürprizleri sevecek yaşı geçmişti ama kötü sürprizlerden nefret ettiği de bir gerçektir. Karşısında gördüğü kızın ise hayatında yer ettiği nefret skalası haddinden fazlayken onu görmek midesini bulandırmaktan öte de gidemedi.

Çenesini birbirine bastırdı sıkıca ve attığı adımı keserek durdu. Aynı anda duran dostuna çevirdi başım.

“Azra şirketin mi davetlisi?” diye sordu sabırla, sinirden aklını kaybedebilirdi her an. *Siktir*.

Başını iki yana salladı iş ortakları ve aynı zamanda arkadaşları olan adam. “Hayır,” dedi İtalyanca. “İsrar etti, kendisi gelmiş. Bizi de şaşırttı.”

Araf için yeterli kelimelerdi duydukları. Kan beynine sıçradığında nefesleri de beraberinde hızlandı. Kaldığı otele yerleştikten hemen sonra yemek için arkadaşlarıyla buluşmaya gelmişti ve karşılaştığı manzara masanın bir köşesine yerleşmiş Azra mıydı? Kâbustan öte bir şey değildi bu.

Kemikten çenesini birbirine bastırıp düz adımlarla yürüdü ve saniyeler içerisinde Azra’yı kolundan tuttuğu gibi balkon kapısına doğru sürükledi. Sabredemiyordu artık. Beynini saran kanın sorumlusunu bir kaşık suda boğmadan durması çok zordu. Onları izleyen gözlere aldırış etmeden balkonda bir köşeye sürüklediğinde havanın çarparak geçtiği yüzü taş gibiydi. Kolunu bıraktı ve tam karşısına geçti.

“Ne sikim kızım senin derdin?” diye soludu dişleri arasından Araf, Azra olduğu yerde titredi. “Ne işin var senin burada?!”

“Araf-”

“Kes sesini!” diye bağırdı Araf, artık dayanamıyordu. “Sana peşimde gezme...” Burnundan soluyordu. “Ben neredeysem siktir olup başka yere git, demedim mi?!”

“Araf, ben iş için-”

“İşini sikeyim Azra! Ne işi?!” diye bağırdı dişleri arasından. “Sana benden uzak dur, dedim! Burnumun dibinde bitince ne olacak sanıyorsun?! Bıktım lan senden!”

“Seni seviyorum ben,” dedi ağlamaya başlayarak, elleri ona uzanmak için kalkacak gibi oldu Araf’ın yüzü buna izin vermedi. “Ondan daha çok... Ben-”

“Başlatma sevgine!” Üzerine bir adım giderek elini kaldırdı aralarında. “Ben evliyim, geri zekâlı. Evliyim ben. Düş ulan yakamdan. Düş! Seninle mi uğraşacağım ben?” Başına ağrılar sokuyordu bu kadına bakmak bile. “Ömrümü zehrettin lan bana! Yeter amına koyayım ya! Yeter! Seviyorum ben karımı! Anlamıyor musun sen bunu?!”

“Ben seni yıllardır tanıyorum, yapamazsın bile öylesiyle!”

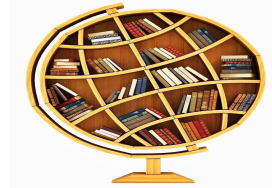
“Lan nerden biliyorsun?! Nerden?!” diye bağırdı. “Sen kimsin Azra... Kimsin sen? Beni benden iyi mi bileceksin?” Burnundan soluyordu o saniye. “Benim kalbimi benden iyi mi bileceksin? Derdin ne lan senin?”

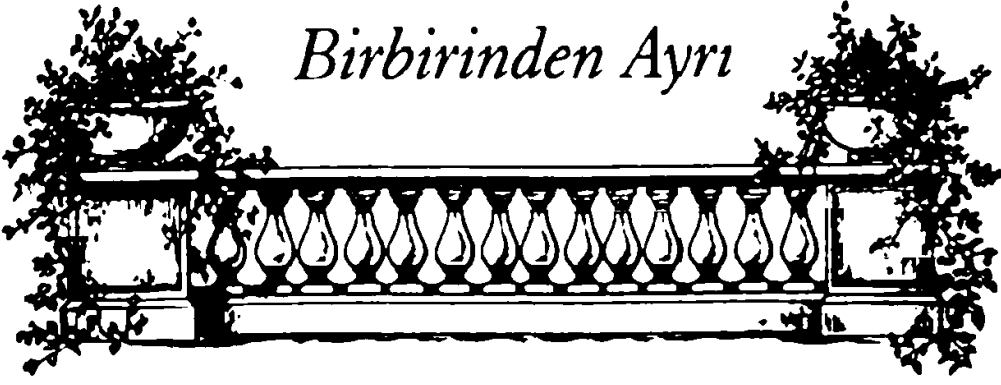
Azra hüngür hüngür ağlamaya başladığında Araf sabır dilenip bir adım geri gitti. Başlamıştı. *Yine*. Gerçekten takati sıfırdı. Yıllardır yakasına yapışan ağır bir hastalık gibiydi bu kız. Evlenince kurtulacağını

sanıyordu ama *hayır*. Daha pislemişti her şey. İğreniyordu. Farkında mıydı bunun? Öncesinde kız kardeşi gibi gördüğünden bir şey diyese gelmiyordu ama şimdi... Öyle haddini aşıyordu ki hayatlarına girdiği güne lanet ederken buluyordu kendisini. Geçen yaz Kalkan'da yaşanan gecenin ardından yüzüne bile bakmak midesini bulandırıyordu.

“Araf... O kızla ayrılacaksın. Ben biliyorum... Gerçek değil bu... Gerçek değil...”

“Yok, bu böyle olmayacak,” dedi Araf sırtını dönüp elini cebine götürdüğünde, saniyeler içerisinde telefonunu çıkardı ve babasının ismini tuşladı. İkinci çalışta açmıştı. “Baba,” diye dümdüz soludu Araf, konuşmasına fırsat vermeden. “Sana tek bir şey söyleyeceğim, karar vereceksin. Şu andan itibaren şirkette de, evde de... Hiçbir yerde Azra olmayacak.” Başını iki yana salladı. “Ya o kalır yanında ya da ben. Seçimini yap.”

Birbirinden Ayrı*Yazardan*

“Tamay bir şey yazmış mı?”

“Hayır, Efendim.”

“Arama falan da yoktur zaten?”

Gözleri hafifçe kısıldığında ifadesini kontrol altında tutup sorduğu sorunun cevabını öylece bekledi. Aslında biliyordu ama yine de sebepsizce bekliyordu.

Engin başını iki yana salladı. “Yok, Efendim.”

“Aferin, Engin!” diye çıkıştı Araf sertçe, nefesi ciğerlerine batınca yüzünü buruşturdu. “Senin yüzünden ulan... Kız zaten bana küsmüş. Bir de... Azra’dan öğrendim diyorsun, piç. Bok arar işte.”

Engin dudaklarını birbirine bastırdı. “Tamay Hanım öyle söyleyince telaş ettim, konuştuk bunları,” dedi Engin mahcubiyetle. “Sinirlenmeyin, nefesiniz size lazım.”

“Çok konuşma da tak şunu,” dedi Araf homurtuyla, elindeki korseyi uzatıp. Engin elinden aldı başını sallayarak, ardından kaburgalarının olduğu kısma dolamaya başladı. Araf tam karşısına bakıyordu. Tüm haftası kâbus gibiydi ve henüz de bitmemişti. “Doktor cevap verdi mi?”

“Henüz değil.”

Omuzları düşecek gibi oldu ama acısından kıpırdayamadı. Beş gün önce, cumartesi akşamını düşündü. Tamay’ın telefonun ucunda kendini kaybederek ağladığı ve her şeyi bombok bir çukurdan kurtarmak için telaşla oteli terk ettiği anları... İtalya’da dostundan kiraladığı arabanın frenlerinin arızalanıp kazaya sebep olmadan hemen

öncesini de. Aceleci olmasaydı daha dikkatli olabilirdi ve belki de bu raddeye de gelmezdi. Hasar büyük değildi ama küçük de sayılmazdı.

Neredeyse bir haftadır hastanede yatıyordu ve ölmemiş olması iyi haberdi. Hafif kaburga kırıkları ve akciğer kanamaları dışında kontrol altındaydı sadece. İlaç tedavisi, oksijen desteği... Gözünü hastanede açar açmaz yakını olarak Engin'i aratıp yalnızca onu beklediği dakikaları da düşünüyordu. Telefonunun hasatı çıkmıştı. Eğer ezbere numarasını bilmiyor olsa bu aptal ülkede daha ne kadar yalnız hissederd, hesap dahi edemiyordu.

Ne Tamay'a ne ailesine haber vermemişti bu süreçte. Gereksiz telaşa gerek yoktu. Toparlanmak için bir süre yeterdi, sonra evine döner ve her şeyi yoluna koyardı. Üstelik düşündüğü bir diğer şey o takıntılı manyağın böyle bir şeyi herkesten önce duyup yanına gelme ihtimaliydi. Eğer gelecek olursa daha büyük bir kâbus yaşırdı. O zaman Tamay onu asla affetmezdi. İhtimalleri hesap ettiğinde kimsenin öğrenmemesi daha işine geliyordu.

Engin geldikten iki gün sonra ancak telefon alabilmişti. Önce kendi hattını adamının telefonuna takıp sadece Tamay'a kısa bir mesaj atmaya seçmiş ve sonrasında yeni bir telefon için beklemesi gerekmişti. Her ne kadar telefon geldiğinde Tamay ile konuşmak istese de hastane ortamında mümkün değildi. Sadece mesaj yazabilirdi ama Engin *"Yüz yüze konuşsanız daha iyi olur, telefonda sizi yanlış anlamaya daha müsait,"* dediğinden tereddüde de düşmüştü. Belki de haklıydı ve Tamay'ın sakin olabilmesi için bir süreye ihtiyacı vardı. Döndüğünde onu dinlerse gönlünü alabileceğine neredeyse emindi.

Ama önce şu lanet hastaneden çıkmak ve uçağa binebilmek için onaya ihtiyacı vardı.

"Git, tekrar sor," dedi Araf korsenin bedenine dolanması bittiğinde yatağın köşesine oturdu yavaşça, daha iyi sayılırdı tabii.

Her şeyin sorumlusunun Azra olduğuna da inanamıyordu öte yandan. O geri zekâlı kızı hayatlarından defettiğine inandığı anda da başına bunun gelmesi o kızın laneti falan olmalıydı. Büyü denilen bir zırvalık varsa hastanede kaldığı süreçte bunu da düşünür olmuştu. Azra onlara büyü yapmış olabilir miydi? Seda Yazgan'ın bu işlerden anladığına emindi. Belki de kaynanasına danışması gerekirdi.

Bir an düşünceleri aklını basınca duraksadı. Aptallaşmıştı. Yirmi sekiz yaşındaydı ve hayatı boyunca inanmadığı şeye artık inanıyor muydu? *Ne büyüsü, amına koyduğumun Araf'ı?* Başını iki yana salladı.

Babası onu kabul etmişti. Büyüyü de sikerdi. Düşünmesi gereken buydu. O gece kelimelerin netliği aralarında bariz bir keskinlikle salınırken babası son derece anlayışlıydı. Azra'yı arayacağını ve yoluna koyacağını söylemişti. Araf önce inanmamıştı, elbette. Ona ayrı ev tutmuştu hatta ciddiyetini belli etmek için. Babası yapmıştı bunu. İnanılır gibi değildi. Evin eşyalarına, kurulumuna kadar ilgilendiğinden bahsetmişti Engin. Son günlerde bu yüzden daha yoğun olduğundan konuşma fırsatları da olmamıştı. Kazadan öncesinde olan tüm her şey, bundan ibaretti.

Yalnızca bu da değildi. Babası Azra'ya her ne söylemişse o gece Azra'yı son kez o balkonda görmüştü. Gitmişti. Umurunda bile değildi. Ne hâli varsa görebilirdi. Ondan ve karısından uzak durarak elbette.

Tamay'a bahsetmemekte haksız mıydı? Emin değildi. Yanında olmayan ve bir kez daha görmediği kızın bahsini açmaya ne gerek vardı? Tekti ve o da defolup gitmişti. Araları yeni düzelmeye başlamışken döndüğünde olanlardan bahsetmek daha uygun olurdu. Yüz yüze her şey daha kolaydı.

Üstelik karısı kiskancın tekiydi ve bu çok hoşuna gitse de Azra'nın aralarında dönebileceği bir muhabbet istemiyordu. Babasından da bunu istemişti. *Azra'nın İtalya'ya geldiğini Tamay sakın bilmesin, yokluğunu fark edip sorarsa ne uydurursan uydur baba, benimle alakası bile yok... Tamam mı? Benim adımlı geçirme, zaten hassas şu sıralar.* Babası ne anlamıştı emin değildi ama anlaştıkları tek şey buydu. İstanbul'da onun yokluğunda ne dönmüştü de kabak onun başına patlamıştı?

Tamay'a yalan yanlış öten o veledin hakkından kesinlikle gelmeliydi. Alın. Başdüşmanıydı artık. En azından tüm hastane süreci boyunca onu Altemur malikânesinin camından aşağı sallandırma hayalleri vardı. Bari onu gerçekleştirseydi.

Sert bir nefes almaya çalıştı refleksle. Göğüs kafesine batan sancıdan yüzü buruştu. Yeterince nefes bile alamıyordu.

"Siktir ya," dedi kısık bir sesle.

Tadı tuzu yoktu. Hastaneden, hastane kokusundan midesi bulanıyordu artık. Siktir olup oteline gitmeli, duş almalı ve bir an önce ilk uçakla Türkiye'ye dönmeliydi. Tamay şu an ne durumdaydı? Meraktan geberiyordu.

Engin en son feci kötü olduğunu söylemişti. Onunla konuştukları gecedен bahsediyordu. Ne düşünüyordu? Aklından kaç senaryo geçiriyordu? Telefonda ağlayışı kulaklarından gitmiyordu. Çok üzgündü. Kırğındı. Ona da ailesine de. Hakkı da vardı. Azra konusunda işleri bu raddeye taşıyan anne ve babasıydı. Daha erken bir şeyler yapabilseydi... Dişlerini sıktı usulca. Bugün cuma günüydü. Günlerdir ayrıldılar. Onu özlemişti de zaten. Çok fazla özlemişti.

Döndüğünde yapacağı şey belliydi. Ona babasının Azra salağının icabına baktığını söylemeli ve başına gelenleri anlatmalı, sonrasında da trip atacak olursa eğer sabırla yaklaşmalıydı. Azra'nın yoluna sokmaya çalıştığı evliliklerini dağıtmasına izin vermezdi.

Aynı saniye hastane odasının kapısından Engin içeri geçti. Gözlerini ona doğru kaldırdığında gücünün yerinde olmadığını fark ediyordu. *Siktir.*

"Asistanına sordum, yarın sabah taburcu olurmuşuz," dedi Engin.

"Yarını bekleyemem," dedi Araf oturduğu yerden yavaşça ayaklandığında. Engin kaşlarını çatı. "Otele geçip duş alacağım, sonra ilk uçakla dönüyoruz, Engin."

"Uçaklara bakalım, Efendim. Ona göre hareket edebiliriz."

"Bak," dedi Araf kaşlarını çatarak.

Engin cebindeki telefonu çıkardı. Kendisine ait olanın şarjı bitmişti ve Araf'ın telefonuydu cebinden çıkardığı. *Instagram*'a girmişti en son, uygulamayı kapattı. Tamay Hanım'ın paylaştığı son hikâyeyi görmüştü ve eğer patronu olacak bu adama gösterseydi işler daha çıkmaza girebilirdi. Serkan'dan ne kadar nefret ettiğini biliyordu çünkü.

Sıkıntıyla nefeslendi Engin. Uçaklara bakındı.

"En yakını sabah yedi."

"Al," dedi Araf beklemeden.

Engin biletleri alırken, “Döndükten sonra bir süre tatil yapmanızı tavsiye ediyorum,” dedi. “Tamay Hanım’a ve kendinize vakit ayırıp dinlenirsiniz.”

Başını ağır ağır salladı Araf. Sonra bir eli kaburgalarının üzerinden sertçe yutkunup Engin’e dikti gözlerini. “Sen de yoruldu,” dedi bir haftadır başından ayrılmayan dostu saydığı adama bakarak. “Bol bol dinlen.” Histerik bir şekilde güldü, dudaklarını ıslattı usulca. “İyi ki varsın lan Engin.”

Engin telefonu cebinden iteklerken, “Siz de,” demişti.

Tamay

Alnımı dizlerime bastırarak kollarımı etrafıma daha çok sarmaladığımda gözlerimi sıkıca yumdum ve kalbim stresli çarpıntısının dinmesini bekledim. Dakikalardır geçmiyordu. Saatler miydi yoksa? Saat akşam dokuzu geçiyordu.

Boşanırız, biter.

Evli olmak benlik değildi belki de. Yürütemezdik de zaten. Tahminimce boşandığımızda her şey öncesinde koptuğundan bir eksiklik de hissetmeyecektim. Şu an Altemur ailesine son derece kırgın ve bir o kadar uzaktım hem... Ne düşünecekleri ya da Tuğrul amca ve babamın ne denli üzüleceği umurumda olmalı mıydı? Onlar beni umursamış mıydı sanki? Her şey mahvolmuşken onlar da mahvolsa çok muydu? Kime üzüleceğim? Ne için?

Ama işler bazen öyle gitmiyordu. Üzülebilirdim. Şu sıralar en çok kendime olsa da babama üzülürdüm mesela... Her yaz gelmesine alıştığım Altemurların tanıdığım gibi kalmadıklarına üzülürdüm. Hiçbir yazın o yazlar gibi olmayacağını düşünür, yine üzülürdüm. *Kaç yıllık dostlar*, derdim ve çok daha üzülürdüm.

Sonra... Araf Altemur’u ve onun hissettirdiklerini düşünürdüm. Her şeyi. Hiç üzülmemişim gibi üzülür ama öfkemi de yutamazdım. Ona kızardım. Bana söylemediği için. Bu raddeye getirdiği için. O yaz bana *Reha olmasaydı Reva olmazdı*, diyen adamı da düşünürdüm. *Bu*

gece Antalya sensin, diyen adamı da. Sürekli *karım* deyişini de... Hak etmediğimizi de öyle.

Bir an kapı zili tüm duvarlara yayılıp kulaklarıma tırmandığında başımı yasladığım noktadan çekip aldım ve iç çekerek kapıya baktım. Sabah olanlardan sonra telefonuma bir kez bile bakmamış, sessizce köşemde oturmuştum. Çakır etrafta dolanıyor, yanıma geliyor ve birkaç kez mırlayıp yeniden evi keşfetmek üzere odalara karışıyordu.

Kapı bir kez daha çaldı. Araf mıydı? Kalbim yerinden çıkmak ister gibi göğsümde körüklenerek inip kalktığında dudaklarımı birbirine bastırdım ve oturduğum yerden ayaklanarak gözümün önüne inen parlamaları yok saydım. Çok acıkmıştım ve ağzıma tek lokma sokmadığım için şekerim yerlere düşmüş olmalıydı.

Kapıya doğru yürüdüm ve birkaç saniye içerisinde kapıyı açarak karşımda bulduğum bedene baktım.

Gözde.

Kirpiklerimi kırptırdım istemsizce. Duruşumu dikleştirdim ve bakışlarının garipliği altında darmadağın hissettim. Bana öyle bir bakıyordu ki... Gökhan'ın söylediğini tam da o an anladım.

"Çakır'ı getirir misin?" diye sordu, kollarını göğsü aşağısında toplayarak.

"Hafta sonu için demiştin, daha bir gün olmadı-"

Yüzündeki kırgınlığı, kızgınlığı ve burnundan soluyan ifadesini görüyordum ama sözlerimi sertçe kestiğinde geri adım atmak istercesine suçlulukla doldum. "O, arkadaşımın bize bir düzine yalan sıraladığını bilmeden önceydi."

Biliyordum. Rezilin tekiydim.

"Gözde..." diyebildim zorlukla, bir adım ona doğru atarak. Dilim damağım kupkuru kesilmişti. "Bak... Bu, öyle bir şey değil."

"Nasıl bir şey değil ya?" diye çıkıştı üzerime yaklaşarak. "Resmen evli olduğunu gizlemişsin. Evliymişsin!"

Başımı iki yana salladım hızlı hızlı. "Ama nedenini bilmiyorsun," dedim telaşla. "Bak, hatalıyım... Biliyorum ama sandığın kadar basit değil. Yemin ederim değil."

“Tamay,” dedi sabırla. “Senin evli olduğun adama yürüdüm ben... Gözünün önünde. Farkında mısın? Adamı beğendim!” Sinirden gözleri dolmuştu. “Gözümün içine baka baka sustun! Bu nasıl bir genişlik ya?”

“Öyle değil diyorum sana!”

“Öyle değil, böyle değil!” diye bağırdı öfkeyle. “Kendimi iğrenç hissettim senin yüzünden! Adam senin kocanken... buna nasıl engel olmazsın?! Ben kendimden utandım! Kendimden! Bir de çıkıp başkasıyla evli dedin ya! Bir başka yalan daha! Bu nasıl bir şey?!”

“Bağırma, lütfen,” dedim avuçlarımı yüzüme çıkarıp derin bir nefes aldığımda, ardından ona baktım. “Özür dilerim... Böyle olsun istemezdim. Benim için kolay değildi... Daha yeni üniversiteye başlamışım. Utandım... Çekindim. Anlaman lazım beni.”

“Anlamıyorum,” dedi net bir şekilde, çenesi kaskatıydı. “Birini seviyorsan onunla alakalı hiçbir şey seni utandırmaz. Utandırmamalı, böyle bir şey çünkü.” Sert, burnumdan anlık bir nefes bıraktı. Gözleri temkinle göz bebeklerim arasında mekik dokudu. “Sevmiyor musun adamı?”

Parmaklarımı avuçlarıma hapsederek bu soruya geçerli ve dürüst bir yanıt aradım zihnimde. Kirpiklerimi kırıştırarak burnumu çektim.

“Konumuz bu değil,” dedim yutkunarak. “Benim yalan söyleme nedenim bunlar değil... Çekindim, tamam mı? Daha geçen gün bile-”

“O adam kocandı yani,” dedi sözümü keserek. “Bahsettiğin... fakültede. Flört ettiğin adam?”

Başımı salladım dürüstçe.

“Gözlerinin içi parlıyordu ya bahsederken,” dedi kaşlarını daha çok çatarak. “İşler ciddiye binerse, dedin... Evlisiniz siz.”

“Gözde, ben sana bunları ayaküstü anlatamam,” dedim. “İçeri geçersen eğer... Anlatabilirim. Suçluyum, biliyorum. Zaten söyleyecektim... Sadece boşanmaya karar verdiğimiz bir dönemdeydik sizinle tanıştığımızda. Söylemedim bu yüzden... Yoluna koyduğumuzda her şey için geçti.”

Anlaşmalı evliliğimiz hakkında bir şeyler bilmek zorunda değildi. Kısmi olarak doğruydı. Boşanmak üzere anlaşma yapmıştık ve o dönemde boşanacağımı biliyordum. Öyleydi çünkü. Şimdi ise farklıydı. *Boşanırsız, biter.* Başımı iki yana salladım. Gerçekten boşanacak mıydık? Öyleyse ne söylemeliydim karşımdaki bu insana?

“Tamay, o kadar saçma ki...” Suratını hafifçe buruşturdu. Anlayamıyor gibiydi. “Ben seni kızlar arasında en anlamaya çalışan insanım ama bu yaptığın... Hayır ya. Anlayamıyorum. Resmen adamın başka bir karısı varmış gibi davrandın. Kocan bunu nasıl kabul edebilir? Komşum dedin ya bir de! Çıldırılmamak elde değil...”

Omuzlarımı düşürdüm. “Gözde-”

“Yalancının tekisin gerçekten,” dedi dümdüz, daha çok utandığımı hissettim. “Utanacağın şey bu olmalı... Başka bir şey değil. Yalancısın.”

Göz diplerim sızlamaya başladı. Ağlayacak kadar yaş kalmamıştı gözlerimde ama sözleri kalbime o kadar ağır tekmeler indiriyordu ki, kaç hayat yaşasam izleri silinmeyecek gibiydi. Çünkü... haklıydı. Ve ben bu insan değildim. Hayatımın hiçbir döneminde böylesine başka bir insana dönüştüğümü hissettiğim de olmamıştı. Bana baktığında *büyük bir yalancı* görüyordu.

“Özür dilerim,” dedim çenem titrerken.

Evin içine geçti aldırış etmeden. Doğruca kanepede uyuklayan kediye kucakladı ve taşıma kabına yerleştirerek kapının dışına adımladığı sırada kolunu yakaladım. Bir çırpıda çekti.

“Kızlara söylemeyeceğim,” dedi doğruca. “Ama... seninle aynı ortama girmek istediğim de söylenemez. Şu an o kadar hayal kırıklığına uğramış hissediyorum anlayacağın.” Dik dik ve tüm kırgınlıklarıyla bakıyordu gözlerime. “Eğer toparlamak istersen... sevdiğin adama sahip çıkacak kadar korkak olmayıp kızlara söylemekle başlarsın. Belki, yoluna koyacağın ilk şey budur.” Beni tepeden tırnağa süzüp nefes verdi. “Tuvaletini atabilirsin, yenisini alırım. Oyalanmaya gerek yok.”

Sonra, hızlıca asansöre binip gitti. Derin bir sessizlikte bıraktığı, gözlerimin önü öyle çok yaşla dolmuştu ki ağlayacağımı

düşünüyordum yeniden. Gözlerim yanıyordu. Bir elim kapı kolunda asılıydı ve öyle çok kötü hissediyordum ki bir tarifi de yoktu.

Gözlerim karşı daireye uğradı. O da yoktu. Ortalarda görünmüyordu. Dişlerimi parçalamak ister gibi birbirine bastırdım. Öfkeli olduğum kimdi, bilmiyordum ama değer verdiğin insanın seni dinlememesi ne demek, anlıyordum. Gözde beni dinlemek bile istemiyordu. Benim geçerli sandığım bahaneler umurunda değildi ama en azından dinleyemez miydi? Benim Araf'a da yaptığım gibi. Bir açıklaması mı vardı sanki? *Boşanınız*, demişti zaten. Ne açıklamasından bahsediyorduk ki?

Bir damla yaşı döküleceği sırada yakalayıp elimin tersiyle kuruладım. Bakışlarımı kaçırarak köşedeki kedi tuvaletine baktım. Dışarı çıkıp hava almak iyi olabilirdi. Sertçe yutkundum ve askıdan sadece ceketimi alarak telefonumu da cebime attığımda bir elimde Çakır'a ait eşyalarla evden çıktım. Asansöre bindiğimde zemin kata inerken de gözyaşlarıma sahip olabildim.

Tek başıma, çokça yalnız...

Bloktan çıkıp bahçeye geldiğimde hava ürpermemi sağladı. Sadece ceketle çıkmak belki de iyi bir fikir değildi. Elimdeki tuvalet kabını siteden dışına, karşıda duran çöp konteynırına kadar taşıdıktan sonra derin bir nefes alarak diğer elimdeki mama poşetini kedilere verebilmek için etrafa bakındım. Duvar köşelerine bir miktar dökerek sitenin her köşesine gelen kedileri düşündüğümünden birazını da içeri bırakmayı seçerek siteye yürüdüm doğruca.

Tam o sırada sokağın bir ucundan yaklaşan tanıdık arabayı gördüğümde ise ilk saniye duraksadım. Adımlarım asfalta çakılıp kalmıştı. Farlarını kapatıp yavaşladığı sırada şoför koltuğunda oturan adamla göz göze geldim. Mesafeden dolayı yüz hatlarını göremesem de gözlerini görebiliyordum. Kaşlarımı çattım. Kalbimin hızına karşı kendimi boğmak da istiyordum ayrıca. Bana resmen *boşanınız* demişti. Ben de ona evlilikten utandığımı söylemiştim. İğrençmiş gibi... Bu durumda haklıydı, boşanabilirdik de zaten ama Azra konusunda hâlâ gözümde aynıydı.

Kollarımı göğsümün aşağısında birbirine dolayıp başımı önüme çevireceğim sırada yanında oturan Engin'in aşağı fırladığını gördüm.

Adımlarımı hızlandırıp siteden içeri geçerken güvenlik kulübesindeki amcaya da ters bir bakış atmıştım. Bir nedeni yoktu.

“Tamay Hanım!”

Durma gereksinimine girmedim. Bahçede hızlı adımlarla ilerlediğim sırada köşedeki çardakların olduğu alanda büzüşüp banka yatan beyaz bir kediye fark ettim. Yanına doğru yürürken Engin’in peşimdeki adım seslerini duyuyordum.

“Tamay Hanım,” dediğini işittim yeniden, sırtımı eğerek bacaklarım üzerinde durdum ve yere döktüm poşetteki mamayı. “Nereden geliyorsunuz?”

“Sana ne,” diye tersledim onu, bakmadan. Tepemde dikiliyordu. “Git başımdan.”

“Efendim-”

“Defol git, Engin!”

Öyle yüksek sesle bağırmıştım ki kedi bile irkilince gözlerimi sıkıca yumup açtım bir anlığına. Her şey sinirime dokunuyordu. Özellikle Araf Altemur ile bağlantılı şeyler...

Dizlerimi büktüğüm yerden doğrulup ayaklandığımda geriye döndüm ve elimdeki poşeti eline tutuşturup bir adım geri gittim.

“Çöpe at bunu.”

Dudakları aralanıp çatık kaşları aşağısından bana bakınca çatık kaşlarımdaki kıvrımı silemedim. Yanından geçip gideceğim saniye Araf’ın olduğumuz tarafa yaklaştığını gördüm. Kalbimde bir sarsıntı daha meydana geldi. Kolonlarım hiç sağlam da değildi ve onu gördüğüm anda çoğalan karmaşa arasında nefes almıyordum bu gece.

Nefes vererek sırtımı döndüm ve kocaman bahçenin içerisinde yürüdüm. Blok onun tarafındaydı ve eve girmek istemiyordum. Benim için mi gelecekti? Yüksek ihtimalle.

“Tamay,” dediğini duydum, sesi yorgun geliyordu. Kaşlarımı çattım ama durmadım. Köşedeki çardağa yürüdüğüm saniye yeniden seslendi. “Kaçarak bir yere varamazsın.”

Alt dudağımı ıslatarak tam çardağın olduğu yere vardığımda durdum ve sırtımı dönerek bir metre mesafe ile karşımda duran

adama baktım. Karanlıkta, bahçe aydınlatmalarının yetersiz ışığı altında yeterince yüzünü seçemiyordum ama kokusu hep daha hızlı ulaşıyordu ciğerlerime.

“Kaçtığım yok, kaçacağım bir şey kalmadı çünkü,” dedim başımı ağırca sallayarak. “Dediğin gibi boşanacağız ve bitecek.”

Birkaç adım üzerime yaklaştı. “Bunun için hevesliysen, evet, boşanırız.”

“Bunun hevesli olacağım bir şeyi yok,” dedim sinirime yenik düşmeden. “Bizim aramızda var olan şey geçen haftalarda bitmişti zaten. Belli ki senin için de bitmiş.”

Sert bir nefes alarak yüzünü buruşturdu ve bir adım daha üzerime yaklaştığında kaşları çatıktı. “Benimle evli olmaktan utanıyorsan seni buna zorlamam,” dedi dümdüz. “Bunun için de beni suçlayamazsın.”

“Seni suçlayacağım o kadar çok şey varken... İnan buna vakit kalmıyor,” dedim soğuk bir sesle. “Ayrıca utandığım şey evlilik.”

“Ben seninle evli olduğum için seviyorum bu evliliği. Sen olduğun için,” dedi doğruca. “Senin için böyle bakmak zor belli ki. Boktanmış gibi... İğrençmiş gibi bahsettiğin, sadece biz olduğumuz için bile kabul edemediğin evliliğin içinde mi tutacağım seni?”

Alt dudağımı ısırarak histerik bir şekilde güldüm. “Neyi konuşuyoruz ki?” diye sordum, kollarımı karnımda bir araya toplayıp. “Sen ailenle bana yalan söylemişken bir de...”

“Sana gelince anlatacağımı söyledim,” dediğinde nefesinden havaya sinen öfkeyi hissettim.

“Koca iki hafta boyunca aramayıp sormayıp gelince anlatacakmış, beyefendi.” Yerimde duramıyordum yeniden, tartışmak için gücüm bile kalmamıştı hâlbuki. “Bir mesaj atmak zor muydu ya? Biraz çabalamak... Bu kadar mı elindeyim senin gözünde?”

“Yüzüme baksan anlardın,” dedi sinirleri bozulmuş gibi gülerek. “Beni arkadaşlarını düşündüğün kadar önemseseydin... Belki anlardın.”

Kaşlarım daha da çatıldı. “Ne saçmalıyorsun Araf, Allah aşkına?” diye çıkıştım. “Üste mi çıkmaya çalışıyorsun? Bu durumda bile mi?”

Beni ne kadar kırdığını göremiyor musun sen? Senin, ailenin... Ben tek başımayım resmen. Senin yüzünden.”

“Tek sorun sana söylememiş olmam mı?” diye sordu tahammülü kalmamış gibi. “Azra geri zekâlısını oraya gittiğimde gördüm, gördüğüm gibi kovdum. Çıkıp gelmiş, haberim bile yoktu. Gerisi yok. Gitti. Yanımda değildi. Yüzünü bir kez daha görmedim.”

Öyle miydi? Azra’dan tamamen kurtulmadığı, ailecek bunu yapmadıkları müddetçe değişen bir şey olmayacaktı.

“Kızı evlilik için örnek verdin resmen bana!”

“Çünkü, akılsız karıcığım,” dedi bağırışlarını arasında kısık bir sesle. “Benim evlilik gibi bir niyetim yokken aklıma o geri zekâlı kız yüzünden evlilik sokuldu ve ben de seninle evlendim. Hayatımda olan tek kişiyle bile evlilik düşünmedim. Azra ile başladı bu evlilik mevzusu ve seninle bitti. Anlayabiliyor musun? Bunu sadece seninle düşündüm. Kimsenin kafamı ütülemesini istemeseydim onunla evlenirdim, basit bir örnek. Ama düz düşünen kafamı sikeyim ben!”

“Karıcığım deme bana,” dedim sertçe.

“Ağız alışkanlığı işte, kusura bakmazsın.”

“Manipülatif herifin tekisin ya sen... Kusura bakmaymış! Bakarım kusura!”

“En azından ikimiz için çabalayan da bir heriftim,” dedi gözlerini kısarak. “Bak bakalım kusura.”

“Seni ilk öpen bendim, ben öpmeseydim-”

“Unutmamı söyleyen de sendin.”

“Bana bak, Araf!” diye yükselttim sesimi. “Ailene bile gizle demişsin, hâlâ konuşuyorsun! Ailen ya! Ailen!”

“Babama,” dedi inkâr etmeden başını tek bir hareketle sallayarak. “Geldiğimde sana anlatacağımı, şu an bilmen gerekmediğini söyledim. Azra için değil, *ilişkimiz* için.” Tekrar yutkunarak göğsüne kesik bir nefes alıp yüzünü yeniden buruşturdu. “Karımın kapısında, olmayan doğum gününü kutlayan bir dingil bulmadan önce tek planım da bunları anlatmaktı. O kadar.”

“En azından bir hafta öylece bekleyenlerin aksine gördüğü şeyi önemseyen biri var,” dedim sinirle çıkışarak. “Attığım fotoğraflarla senden daha çok ilgilenip kapıma kadar gelmiş.”

“Bu ne demek kızım?” diye çıkıştı sertçe. “Ne dediğinin farkında mısın sen?”

Yüzünü izledim dik dik. “*Instagram*’da gördüğün fotoğraf,” dedim sertçe. “Doğum günüm sanıp gelmiş adam... Senin tek bir şey bile söylemediğin fotoğraftan yola çıkmış.”

“Senin doğum günün 5 Mayıs’taydı,” dedi dişlerini daha çok sıkarak. “Ne gördü lan o piç?”

Ağzımdan ufak bir *hab* sesi çıktı. Baktığını biliyordum. Niye ısrarla yalan söylüyordu? Aynı anda cebimdeki telefonu çıkarıp paylaştığım fotoğrafı açıp gözleri önüne kaldırdım. Zaten gördüğü bir fotoğraftı. Tekrar görmesi neyi değiştirecekti?

“Bu,” dedim. “Gördüğün şey zaten.”

Gözleri ekrana düştü. İfadesinde alevlenen bir parıltı seçtim gecenin karanlığı altında. Telefonu elimden çekip aldı ve en ince ayrıntısına erişmek ister gibi inceledi. İlk kez görüyor gibiydi.

“Bu mu?”

“Bu.”

“Bu?” dedi sorar gibi eline aldığı telefonumu iki parmağı arasında sallayarak, gözleri gözlerime çıkmıştı doğruca. “Senin... Bu itin olduğu yerde ne işin var? Sen... Bu orospu çocuğuyla fotoğraf mı çekildin bir de?”

“Derin de var orada.” Bakakaldım suratına. “İlk kez görmüş gibi konuşma-”

“İlk kez görmemiş olsam şu ana kadar bin kez konuşmuş olurduk bunu!” Gözleri alev alevdi, nefes aldıkça suratı geriliyordu. Ciddi miydi? O görmemişse kim görmüştü? “Ne bu? Seni öpmeye çalışan adamın olduğu yere gidip benden intikam mı alıyorsun? Daha beni dinlememişken... Gerçek ne, bilmiyorken!”

Ensemin gerisinden vücuduma sokulan rüzgârların diken olup tenimde ilerlediğini hissettim. Her an bir başka çıkmaza doğru ilerliyorduk sanki.

“Derin’in doğum günüydü,” dedim çenemi dikleştirip. “Serkan onunlaydı... Bir dakika ya?” Üzerine yürüdüm bir adımla. “Ben niye açıklama yapıyorum ki şu an? Suçlu olan sensin!”

“Anlattım!” diye yükseltti o da sesini. “Başka hiçbir şey olmadı! Sana söyleyebilirdim ama yine senin için söylemedim! Ama sen...”

“Efendim,” diye araya giren ses tüm öfkeli solumalarımızı dağıtırken bir anda başımız eş zamanlı aynı tarafa döndü.

“Ne var, Engin?!”

İkimizin de aynı anda bağırmasından dolayı Engin bir an duraksadı. “Şey... Bugünlük bu kadar kavga yetmez mi?” diye sordu tereddütle. “Sonra devam edin... Biraz dinlenmeniz lazım.”

“Bana bak, Engin,” dedim dişlerim arasından öfkeyle, bedenimi ona doğru çevirerek. “Bu patronuna söyle, yaptığı açıklama için buraya gelmeyi bekleyeceğine, beni arayıp sormadığı koca hafta boyunca bari bir mesaj atsaydı! Kendimi yiyip bitireceğime sakın olabilirdim böylece! Yapmadığına göre ve fotoğraf atmama rağmen bana en ufak bir şey söylemediğine göre... ailesi de o Azra’dan vazgeçmediğine göre açıklamasının pek önemi kalmadı. Bir de gelip olay çıkardı. Arkadaşlarım şu an tamamen yalancı olduğumu düşünüyor. Söyle bunu ona.”

Engin bir bana bir de yanımda dikilen adama baktı. “Ama Tamay Hanım-”

“O hanımefendiye şunu ilet o zaman,” dedi Araf aynı anda, ona bakmayı tamamen reddediyordum. “Evliliğimizden bok görmüş gibi bahsedip bir de saklayan kendisi! Anlaşmamızı en başından ihlal eden de kendisiydi! Söz vermişti güya! Yüzüğünü falan takacaktı!”

Bir anda başımı ona doğru çevirdim. “Sana sebebini söyledim!” diye çıkıştım sertçe. “Boşanacaktık zaten!”

“Boşanıyoruz, sayende!”

“Ben mi dedim boşanalım diye ya?! Ben mi?! Geri zekâlı!”

“Kusar gibi bahsetmeseydin o zaman!”

“Alışmaya çalışıyordum, aptal!”

“On ay oldu, on ay!”

“Konu niye bana geliyor ya?! Azra’ydı konu! Azra!” Boğazım acı-maya başlamıştı. “O gitmeden değişecek bir şey de yok ki! Azra varsa ben yokum! Bu kadar net! Neyi tartışıyoruz biz?!”

“Beni hayatında bir yere koymamanı da tartışabiliriz aslında!” Ateşim çıkmış gibiydi tenimde, onun da pek farkı yoktu. “Ben sana hiçbir zaman beni kocan olarak tanıtmadım! Ama ne sahte sevgilin olabildim ne başka bir sikim! Bir insanın aklına nasıl kocasının başka biriyle evli olduğunu söylemek geçer ki zaten?! Beni hayatının hiçbir yerine koymak istemediğin için oluyor bu!” Sert bir nefes vererek yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “O arkadaşlarını benden sonra tanıdın, seni dinlemeden hayatından çıkaran insanların yerini bir türlü alamadım. Yüzüme bile bakmadın bugün, yüzüme!”

“Efendim!” diye bağırdı Engin pat diye, körük yutmuşum gibi alçalıp yükselen göğsümle gözlerimi kısıp dik dik baktım yüzüne. Engin’e çevirdim başımı hızla, saçlarım savrulmuştu. “Lütfen evlerinizde gidin.” Bir şey söylemek için dudaklarımı açacağım sırada bunu fark etmiş gibi “Lütfen!” diye kesti sözümü sesini yükselterek. “Evinize!”

Omuzlarımı düşürdüm ve içinden çıkamadığım öfkemle beraber Araf Altemur’a döndüm bedenimi. Avucumu açıp elimi ona doğru uzattım.

“Telefonumu ver.”

“Al,” dedi kıstığı bakışları arasından bana bakarken telefonu avucuma bıraktı. “Bir daha fotoğraf paylaştığında beni etiketlersen daha çabuk sinirlenirim. Tamam mı? Serkan itini de etiketlemeyi unutma ama. Alınır mazallah!”

“Tamam!” diye bağırdım yüzüne, telefonumu çekip aldığımda. Hızla yanından geçtiğimde kaşlarım alnımı sızlatacak kadar çatıktı, sinirimi de boyumu aşmıştı çoktan. Adımlarım o kadar hızlıydı ki bloğun kapısına toslayacaktım resmen. “Aptal!”

“Duyuyorum seni!”

Ona bakmamıştım.

“Duy!”

Kapıyı itekleyip içeri geçtiğimde doğruca asansöre doğru ilerledim. O da arkamdan geliyordu. Asansöre doğru yürüdüğümde dönüp de ona bakmadım. Kabine geçip katı tuşlarken de beklemedim. Kollarımı göğsümde birbirine bağlarken sırtımı asansörün aynasına yaslayıp gözlerimi karşımdan ayırmadım. Ama Engin geri zekâlısı asansörü durdurup onunla birlikte içeriye geçti. Neydi bu? Yatıya mı geliyordu Engin? *Sanki senin evin, Tamay.*

Ev ve sen bana aitsin diyebilir miyiz?

Diyebiliriz.

Boğazımı temizleyip başımı dikleştirdim ve asansör yukarı çıkarken öfkeli soluklarımın ağır ağır dindiğini hissettim. O kadar çok bağırmıştık ki ne konuştuğumuz bile aklımda değildi ama hissettirdikleri hâlâ yerindeydi. Ne yani, boşanacak mıydık? Ne demişti bu konuda? *İğrenç gördüğünü sandığı evlilikte olmanı istemiyor işte, Tamay.* Öyle gördüğüm yoktu. Ama ne o beni dinliyordu ne de ben onu. Hem önce onun bir şeyler söylemesi gerekmez miydi? *Söylemedi mi?*

Burnumdan sert bir nefes verdim. Başım ağrımaya başlamıştı. Kabin katta durduğunda ilk ben indim aşağı, tam zıttı yönlerde durduğumuzdan doğrudan dairemin önüne geçmek istediğimde omzuna çarparak duraksar gibi olsam da hızla yanından geçtim. Dairemin önüne geldiğimde anahtarı delikten geçirirken birkaç saniye kalp atışlarımın dengesi bozulan ritmine karşılık ellerim titriyordu. Birkaç zorlamayla kapıyı açtığımda daireme hızla geçip kapıyı da arkamdan çarpmadan önce kaçamak bir bakış attım karşı daireye. Engin açıyordu kapıyı ve Araf Altemur'un omzu, sağ profili radarıma uğramıştı. Bana bakmıyordu.

Örttüğüm kapının arkasına yasladım sırtımı. Rayından çıkan her şeyi nereden toparlamam gerektiğini bilmiyordum bile. Anahtarı avuç içimde sıkıp kapının girişindeki holün ışığını açtım ve boş gözlerle etrafı süzdüm. Nerede yanlış yapıyordum? O da hatalıydı ama benim de hatam olduğunu inkâr edemezdim. Evlilik... İçimde tamamen kabul edip arkadaşlarıma açık açık söylemem gereken bir mevzuuydu. Ya da Araf'ın *boşanma* lafına uyum sağlayıp bu defteri kapatmaktı tek

çaresi. Ama ondan önce, sözlerinde ciddi olup olmadığını anlamam şarttı. Kırıldığı için mi boşanalım demişti? Yoksa... Ciddi miydi?

Omuzlarımı düşürdüm. Engin'e sorsaydım ya... Bir kez onun hakkında bir şey ötebilirdi bana. Yapmalıydı. Mecburdu.

Üzerimdeki ince ceket çıkardım ve askıya asarken bileğimdeki lastik tokayla saçlarımı at kuyruğu yaptım.

Günler sonra işte orada, karşı dairedeydi. Dış kapıya diktim gözlerimi. Ellerim belime sabitlenmişti. Onu özlediğimi inkâr edemezdim. Günler öncesine kadar ayaklarımı yerden kesen adamdı hâlâ.

Derince ofladım ve alt dudağımı yalayarak yatak odama doğru yürüdüm. İnanılmaz huzursuzdum. Üstelik Gözde'nin sözleri de aklımdan çıkmıyordu.

Yalancının tekisin.

Gözlerim yaşlarla dolduğunda sırtımı yatak başlığına yaslamış yatağımın içindeydim. Kollarımı göğsümün aşağısında birleştirdim. Aylar öncesine kadar tanıdığım kendimden uzaklaştığımı hissediyordum ve böyle hissetmek hiç iyi gelmiyordu. Kendimden, olduğum insandan uzaklaşmak ve bir bir sevdiğim her şeyi kaybetmek... Öğrenmelerini istemediğim şeyi böyle öğrenen arkadaşlarımı ya da kalbimi kaplamaya başlayan adamı.

Kocanı kabullenip kendin söylemeyi seçersin.

Gözde haklıydı. Ne söylerse söylesin, ne yaparsa yapsın ve ne denli içten içe haklı olduğumu da bilsem... Haklıydı.

"Sen söylemelisin, Tamay," dedim kendi kendime. Gözlerim karşı duvardaydı, aklım ise karşı dairede.

Alt dudağımı dişlerimle çekiştirdim. Hayatın garip tuzakları vardı. Düşünüyordum da... Ablamın tüm ailesini, eğitimini ve neredeyse her şeyini geride bırakıp tam anlamıyla tanıdığını düşünmediğim bir adamın peşinden yurt dışına gitmesi ve tamamen yerleşmesi nasıl bir cesaretin işiydi? Ben... evli olduğumu söyleyecek kadar cesur bile olmamıştım. Korkmuştum. Çekinmişim. Araf'a haksızlık da etmişim bu konuda, biliyordum da zaten. Ama o da yalan söylemişti bana. Azra meselesinde. Bizim ilişkimizin dağınık yanlarından biri buydu;

yalan. Bir diğeri ise benim evlilik hakkındaki fikirlerimdi. Söyleyememiş olmamdı. Çözemez miydik sanki?

Üstelik boşanalım diyen de oydu. Adım atması gereken o muydu, ben miydim? Düzelemeyecek şeyler miydi?

Ofladım ve parmaklarımı saç tutamlarım arasına itekleyip omuzlarımı düşürdüm. Başım çatlayacak gibi ağrıyordu. Yapabileceğim en iyi şeyi yaptım ve ayağa kalkıp gecelik takımımı üzerime geçirdim. Banyoda işimi hallettikten sonra gözüm arada kapıya kaymış olsa da kendimi toparlamak için hızlıca yorganın arasına girdim.

Yorganı başıma kadar çektim. Yarın erkenden uyanıp kızları okula çağırmayı ve orada her şeyi söylemeyi düşünüyordum. Gözde anlatmayacaktı ama soğukluğu belli olacaktı. Ya diğerleri? Ortaklaşa bir kararla benden uzak duracak olurlarsa... Bunu içerler miydim?

Başımı iki yana salladım. Aynı saniye telefonuma bildirim düştü. Elime telefonumu alıp ekranı aydınlattığımda gözlerim de ekranı takip ediyordu.

Engin:

Tamay Hanım, yarın derse sizi götürmek için burada olacağım.

Dişlerimi sıktım. Başa mı dönüyorduk?

istememez

Engin:

Siz bilirsiniz.

Dudaklarım aralandı şokla. Ne demekti *siz bilirsiniz*?

iyi

Ama hiç *iyi* değildi. Telefonu sinirle bıraktım bir yana. Belki de vazgeçmişti. *Bizden*. Üstelik ne Yazgı ne Tuğrul amca ne de ailenin diğer üyeleriyle aramız iyiydi... En azından benim için. Kâğıt üzerinde kabul ettiğimiz evliliğin böylesine yıpratıcı olacağını bilseydim geçen yaz geri adım atar mıydım? Şu an Antalya'da, babamın yanında,

yine onun kuralları altında ve yine gitmemi istemediği şehirdeki bölüme hazırlanırken bulurdum kendimi.

Neden tüm zorluklara önceden daha kolay göğüs gerebildiğimi düşünüyordum? Sınava yeniden çalışma fikri daha kolay geliyordu şimdi bakınca. Babama kafa tutmak isteyip ondan vazgeçememek de öyle... Ya da yalnızca kendim olabilmeyi özlemiştim. Kim ne der korkusu yaşamadan... Sadece istememin yeterli olduğu günleri.

Belki de özüme dönebilmek için bir şeyleri düzeltmem şarttı. Ve öyle de yapacaktım.

Yazardan

Araf evden içeri geçtiğinde kaşları son derece çatık, suratı ise düz bir duvar gibiydi. Dişlerini sıkarak salona doğru yürüdü ağır adımlarla. Engin kapıyı kapatmış arkasından geliyordu.

Bugünü böyle hayal etmediği kesindi. Tamay Altemur onu delirtmek için var olmuştu. Emindi artık. Çıldıırıyordu resmen. Ne demekti o piç herifle fotoğraf atmak? Nasıl o denli yakın olabilirdi? Aynı ortamda bile olma ihtimalleri gözünün kararmasına neden oluyordu. Gözlerini kapattığı anda önünde beliren yeni bir kâbustu şimdi o kare. O sikik herifi atarken ne geçiyordu aklından? Teni yeniden alev aldığı anda ağrıların da hızla katlandığını hissetti.

Suratını buruşturarak adım atmayı kesti ve koltuğun kenarında durduğunda sırtını da geri çevirdi. Engin salonun ışığını açmış, biraz ötede dikiliyordu.

“Bana niye göstermedin lan o fotoğrafı?” diye soludu sertçe, hâlâ öfkesi yerli yerindeydi. Koyulaşan gözleri ölümcül bir karartıyla dolmuştu.

“Sinirlenmeyin diye.”

“Çok şey değişti değil mi şimdi?”

“Haklısınız,” dedi Engin, gerginliği yüzünden okunurken. Yerinden kıınıldamamıştı. “Biraz sakin olun, ikiniz de fazla sinirlisiniz... Anlaşamıyorsunuz.”

“Anlaşamıyormuşuz...” Burnundan sert bir nefes vererek alt dudağını dişleri arasında ezdi ve gözlerini sıkıca yumup sakinleşmeyi dileyerek sırtını dönüp koltuğun bir ucuna oturdu. “Aptallığa bak.”

Engin bir cesaret yanına doğru yürüdü. “Tamay Hanım’ı da anlamamız lazım.”

“Sence anlamayan ben miyim, Engin?” diye çıkıştı Araf sertçe, sırtını geriye yaslamıştı ve rahat bir pozisyon olduğuna inansa da nefes alması daha güçtü şimdi. Yutkundu öfkeyle.

“Sizin fotoğrafta bir anlık görmeye dayanamadığınız şeyi Tamay Hanım aylardır dibinizde görüyor,” dedi Engin, tekli koltuğa yerleştiğinde. Araf çatık kaşları aşağısından gözlerine baktı dik dik.

“Azra beni öpmeye çalışmadı.”

“Sizinle evlenmek gibi hayalleri var,” dedi Engin. “Evli olduğunuzu bilmesine rağmen devam ediyor. Peşinizden geliyor, ailenizle yaşıyor.”

“Azra’dan nefret ettiğimi Tamay gayet iyi biliyor,” dedi Araf, başı çatlayacak gibi ağrıyordu. “Bıktım usandım ulan, geldiğimiz noktaya bak! Ne yaptıysam ilişkimiz için yaptım. Suçlu oldum, anasını satayım!”

“Bir anda olan bir şey değil. Tamay Hanım, Azra’nın aylardır yaptıklarını içinde biriktirmiş-

“O kızın konusunu açma,” dedi Araf sinirlerinin oynadığını hissedip. “Bu mevzu artık kapandı, Engin. Midemi bulandırmaktan başka bir halta yaramıyor. Şansımı sikeyim ben... Zırdeli yüzünden düştüğüm hâle bak.”

Alt dudağını ıslatıp ellerini verdiği sert nefesle beraber iki yanına bastırdı. Günlerce uyuyacak kadar yorgun hissediyordu kendini ama karısı aklını fazlaca meşgul ettiğinden huzursuzluğu uyutmaya meyilli değildi.

“Boşanacak mısınız, Efendim?”

Duraksadı Araf. Tüm kasları baştan aşağı gerilmişti şimdi.

“Ciddi olmadığınızı düşünmüştüm,” dedi Engin sessizliğine karşılık ağzını arama isteğiyle. “Yanıldım mı?”

“Ciddiyim,” dedi Araf dümdüz bir şekilde. “Tamay’ın istediği buysa... yapılır.”

“Mantıklı düşündüğünüze emin misiniz?” diye sordu Engin anlam veremeyerek. “Vazgeçeceksiniz yani?”

“Engin,” dedi Araf yorgun bir sesle, bir eli şakaklarına çıkmıştı ovuşturma iç güdüsüyle. “Beni tanımıyor musun oğlum sen?”

“Tanıdığımı sandığım için şaşıyorum, Efendim.” Kaşları anlamsız bir ifadeyle çatılmıştı. “Boşanmak isteyen tarafın siz olacağı aklımdan geçmezdi.”

“İsteyen taraf, Tamay,” dedi Araf düzelterek. “Benim planım daha farklı.” Sustu bir saniyeliğine. “Tamay Hanım sabrımı sinamazsa tabii.”

“Ne düşünüyorsunuz?”

“O da bana kalsın.” Engin’i süzdü sessizce. “Git sen de, dinlen. Bu hafta izinlisin.”

“Yanınızda kalayım,” dedi Engin gözlerine bakarken. “Tek kalmayın.”

“İdare ederim,” dedi Araf başını iki yana sallayıp odasına yürümeden önce bir anlığına duraksadı. “Tamay’ı yarın okula götürürsün.”

“İstemeyecektir,” diye yanıtladı Engin. “Tamay Hanım küsünce... İnatçıdır, çekilmezdir.”

“Çekilmezse bana çekilmez,” dedi Araf homurdanarak. “İstemiyorsa zorlama, kavga edecekse benimle edebilir.”

“Siz nasıl isterseniz.”

Tamay

Gece aklıma kazıdığım her şey sabah kalktığımda öyle karşılamadı beni. Öyle ki, okula bile gitmemiştim. Telefonu kapatmıştım. Hâlâ neyi, nasıl yapacağımı bilmiyordum ve sütlü *Nesquik* yediğim mutfak adasına elimdeki kaşığı bırakıp birden ağlamaya başladığımda kendimi daha kötü hissediyordum. Yalnızdım. Sadece Derin vardı sanki ve o da uzaktaydı... Sürekli beni dinlemek zorunda değildi. Şimdi Araf’ın yanına gitseydim ben geri çevirmeyeceğini de biliyordum

ama olmasını istediğim şey bu da değildi. Benim problemim kendimleydi. Dün gece Gözde'nin suratıma *yalancının tekisin* dediği ânı kafamın içerisinde kaç kez geçirmiştım, sayamıyordum bile. Ya da Araf'ın sözlerini... Onun hatalı olması benim yaptığım şeyi yumuşatamıyordu gözümde. O bana yalan söylemişti, kendince sebepleri vardı. Ben ise tüm çevreme. Benim de sebeplerim vardı ama şu andan itibaren sebepler de önemini yitiriyordu.

Ve o sabah hiç yapmayacağım bir şey yaptım. Ablamı aramak gibi. *Nida*.

Telefonu açıp hoparlöre aldığımında ilk arama yanıtsız kaldı ama o da biliyordu ki ben üst üste aramazdım ve eğer arıyorsam bir problem vardı. Üst üste aradım. Ne olursa olsun onunla geçirdiğim bir ömür vardı. Ablamdı. İkinci çalışta açtı.

“Tamay,” dedi kuşkulu sesiyle, endişesini ya da korkusunu hissedebiliyordum. Alt dudağımı ısırdım sertçe. “Tamay... İyi misin? Ne oluyor?”

“Abla,” dedim titreyen sesimle, avucumu alnıma bastırarak. “Nasılsın?”

“Niye ağlıyorsun?” diye sordu sertçe. “Ne oluyor? Anneme mi bir şey oldu? Yoksa babama-”

“Hayır, hayır...” dedim sözlerini anında keserek, göğsümden bir nefes süzüldü dışarıya. “Yemin ederim, hiçbir şey yok... Sadece sesini duymak istedim.”

“Sesimi mi duymak istedin?”

Ya da eskiyi özledim.

“Evet,” dedim dürüst olarak. “Seni özledim...”

“Yani bir şey yok?” Rahatlamış bir soluk verdiğini işittim. “Niye ağlayarak arıyorsun, ablacım ya... Aklıma bin tane şey geldi.” Bana *ablacım* deyişini bile özlediğimden gülecek gibi oldum bir an. “Hem ağlıyorsun... Ne oldu sana?”

Evlendiğimi öğrendiği günden bu yana benimle konuşmadığını ve onun da bu konuda babama çektiğini rahatça söyleyebilirdim. Çünkü babam, ablamın kaçışının bedelini bana ödetmişti. Ablam : imizin de evlenmesine rağmen babamın bana hiç kızmamasının

bedelini yine benimle konuşmayarak bana ödetiyordu. Farkında bile değildi belki de.

“Seni özledim dedim ya,” diyebildim tekrardan, omuzlarım düştüğünde. Ne olduğunun, ne için konuşmadığımızın bir önemi olmamalıydı. “Kötü hissettim... Aklıma sen geldin. Nasılsın?”

“Ben mi geldim?” Duraksadı kısa bir müddet. “İyiyim... İyi sayılırım.”

“Güzel,” dedim burnumu çekerek. “Şey...” Sertçe yutkundum. “Bana hâlâ küs müsün?”

Titrek bir nefes aldığı anda bir kapının örtülme sesi doldu kulaklarıma. “Çocukluk ettim,” dedi ardından. Yirmi dört yaşındaydı, çok da büyük sayılmazdı zaten. “Küseceğim kişi sen değildin... Olmamalıydı ama düzgün düşünemiyordum, Tamay. Hamileydim. Babam...” Duraksadı. Boğazını temizledi. “Beni hiç affetmezken seni sorgusuz sualsiz kabul etti. Nasıl düşünecektim ki?”

“Öyle değil ki ya,” dedim kuru bir sesle dudaklarımı ıslatarak, yaşlar çekilmişti gözlerimden. “Benimki... farklıydı, abla. Babama söyledim, Araf, Tuğrul amcanın oğlu. Biliyorsun zaten... Babamı ikna etti.”

Ablamın yaptığığın mantıklı bir tarafı yoktu. “İkna etti yani babamı?”

“Etti,” dedim yutkunarak. “Etmeseydi... ben evlenmezdim.”

“Benim aksime,” dedi histerik bir şekilde gülerek.

“Laf mı sokuyorsun şu an?”

“Seninle alakası yok, ben kendime kızıyorum,” dedi homurdanarak. “Ayrıca... Hiç tebrik etme fırsatım olmadı. Çok mutlu olun birlikte, senin için çok sevindim.”

Şakaklarımı ovaladım birkaç kez. “Teşekkür ederim,” dedim ardından. “Umarım.”

“İmal mıydı bu?” diye sordu sorgular gibi. “*Umarım?* Nasıl umarsın?”

“Uzun mesele,” dedim sadece. “Biraz sinirliyim, tartıştık... O yüzden.”

“Çözersiniz, çok düşünme,” dedi. “Evlilik böyle bir şey... Ama siz ikiniz? Nasıl?” Şaşırmış gibi geliyordu sesi. “Aklımın ucundan geçmezdi. O açıdan yani... Araf’ı çocukken görmüştüm, şimdi ikinizi yan yana düşünmek çok zor sanki.”

“Oldu bir şekilde,” dedim istemsizce tenim ısındığında.

Bir anda kahkaha attığında ne olduğunu bile anlamamıştım. Kaşlarım çatıldı aynı saniye.

“Ne oluyor ya?”

“Aklıma ne geldi, bil,” dediğinde sesi daha canlıydı. “Sen dört yaşında falansın, ben de sekiz dokuz civarı... Tuğrul amcalara gitmiştik bir defasında, bahçelerinde top oynuyorlardı ya... Sonra Araf sana şut çekmişti yanlışlıkla. Sen yeri göğü inleterek ağlarken Asaf yardım etmişti sana.”

“Hayvan işte,” dedim gözlerim kısıldığında. “Bak... İnsan öldüm mü kaldım mı sorar. Top oynamaya devam etmiştir eminim.”

“Topunu kesmiştim ben,” dedi ablam kendinden emin bir sesle. “Hiç yem eder miyim kardeşimi?”

Sesli bir şekilde güldüm. “O ne yaptı peki?”

“Sinirlendi ama hatalı olduğundan bir şey söylemedi,” dedi. “Akşamına sana çikolata almıştı marketten, hatırlıyorum.”

İstemsizce dudaklarımı birbirine bastırdım. Benim o yaşlarıma dair hiçbir şey hatırlamıyor olmam normaldi ama Araf’ın da bunları çoktan unutmuş olduğunu tahmin ediyordum. Hiç bahsini açmamıştı çünkü.

“O zamanlar en azından gönlümü almayı biliyormuş,” dedim sonra. “Şimdi o bile yok.”

“Belli bir şeyler olmuş,” dedi. “Onun yüzünden mi ağlıyordun yoksa? Hı? Ne söyledi? Niye üzüyormuş beyefendi seni?”

“Aramızda kalacak mı?” diye sordum tereddüt etsem de. Ablamın ağzı her zaman sıkıydı. Üstelik *sahte* evliliğimden bahsetmek değildi niyetim.

“E tabii ki, Tamay,” dedi kızar gibi.

“Biliyorum ama işte...”

“Söz, aramızda,” dedi. “Zaten kiminle konuştuğum var ki?”

“Bana boşanalım dedi,” dedim pat diye.

Keskin bir sessizlik geçti aramızdan.

“Sonra?”

“Ben de itiraz etmedim.”

“Bir dakika ya...” Sesindeki soru işaretleri kulaklarıma dolup taşarken kalp atışlarım ağırlaştı. “Şunu düzgün anlat.”

Omuzlarımı düşürdüm ve bana yalan söyleyip iki hafta boyunca habersiz bırakarak geldiğinde çıkardığı tüm kaosu anlattım. Üstü kapalı bir şekilde, pek tabii. Azra’dan, takıntılı hâllerinden ve ona rağmen yaşananlardan...

“Ortalığı birbirine kattı yani?” diye sordu, anlamadığı açıktı. “Haksız mı? Evinin önüne karısına pasta getiren bir adamla karşılaşılıyor... Ayrıca, o adam nasıl sana pasta getirir? Bence bu konuda Araf haklı. Tamam, Azra meselesinde değil...”

“Abla,” dedim tek nefeste. “Ben bunları biliyorum... Sıkıntı şu-” Durdum. Bekledim, ancak devam edebildim bir saniye sonra. “Gökhan o pastayı evli olduğumu bilmediği için getirdi. Ben arkadaşlarıma evli olduğumdan bahsetmedim çünkü.”

“Ne demek bahsetmedin?” Şoka girmişti besbelli. “Ciddi misin sen?”

“Basbayağı,” dedim. “Bahsetmedim... Bilmiyorum, evli olacağımın bilinmesi fikri beni geriyordu. Bu yaşta... Bilmiyorum işte, anlatamıyorum.”

“Yüzük falan-”

“Takmıyordum abla işte.”

“Araf biliyor muydu bahsetmediğini?”

“Evet,” dedim sebepsiz bir gerginlikle. “Ona söyledim, önce anlayışla karşıladı. Ya da zaman verdi, bilemiyorum... Sonrasında birkaç kez kavga ettik.” Katıldığımız düğün davetinin gecesi yaşadığımız tartışmayı da hatırlıyordum. “Son patlama da buydu.”

“Bu yaz bir yıldır evli olacaksınız, sana söylemen için yeterince zaman vermiş... Burada hatalı olan sensin. Söyle gitsin ya, sevdiğin

adamdan kıymetli mi arkadaşların?” Kaşları çatıktı muhtemelen, sesi de öyle olduğunu belli ediyordu. “Siktir et.”

“Muhtemelen Araf da böyle düşündü,” dedim kısık bir sesle, tüm gece huzursuzluğumun sebebi de buydu. “Onlara daha çok değer verdiğimi de. Hayatımda onu bir yere koyamadığımdan bahsetti...”

“Ve sana *boşanalım*, dedi?”

“Bu evlilikten utandığımı sanıyor,” dedim. “Belki de haklı. Evlilik fikrinden utanıyorum sanırım... Bunun Araf’la alakası yok. Ben...”

Sustum. Ne söylemem gerektiğini bilemiyordum.

“Onu kaybetmek istemiyorum,” dedim ardından cümlelerimi bir şekilde tamamlayarak. “Ama... ondan önce yola koymamız gereken şeyler var. Mesela benim... Kendim olmayı kaybetmek istemiyorum. Arkadaşlarıma evli olduğumu söylemediğim için onlarca yalan söyledim. Ben yaptım ya bunu. O kadar fazla yalan ki... Kendimi tanıyamıyorum sanki.”

“Onlara gerçeği söyle, kurtul,” dedi garip bir sesle. “Araf açısından kırıcı, senin açısından da yıpratıcı zaten... Niye uzatıyorsun?”

“Öyle değil işte...”

“Araf’ı sevmiyor musun sen?”

Kalakaldım ânında.

“Abla-”

“Sevmiyorsan bu hâlini anlayışla karşılarım ama onu kaybetmek istemiyorum da diyen sensin.” Karmakarışık sesi. “Gerçekten ne istediğini bilmiyor musun, Tamay? Çünkü... yaptıklarının mantıklı bir tarafı yok. Seviyorsan arkadaşlarını değil... onu düşünmek zorundasın. Çünkü senin Azra meselesinde de beklediğin bu. Seni düşünmeleri. İletişim özürlüsü olup boşanmak yerine önce kendi yapacaklarınızı yapın, sonra devam edin.”

Sahte olan evliliğimden habersiz yaptığı yoruma karşılık düzeltme ihtiyacı hissetmedim. Buna rağmen aklım daha da bulandı.

“Arkadaşlarıma söylemekten başka çarem yok,” dedim kabullenerek.

“Sonra da git Araf’a söylediğinden bahset, o da Azra denilen cadıdan kurtulsun... Oldu bitti işte.”

Güldüm istemsizce. Tam o sırada arkadan yükselen ağlama sesi karıştı aramıza. Donup kaldığım ilk saniye kirpiklerimi kırıştırdım.

“O...” diye mırıldandım birden. “Yeğenim yani, öyle ya. Öyle seslenebilir miyim? Ne desem bilemedim ama-”

“Akın ismi,” dediğinde dudaklarımın arasında kaldı kelimeler. “Göktuğ Akın yani.”

Gülümsedim istemsizce. “Resmen teyze oldum,” dedim. “Bana resmini atsana...”

“Atayım, hatta videolarını da...”

Ablamla konuşmamız yaklaşık bir saat kadar sürdü. Telefonu kapatırken kendimi daha iyi ve rahatlamış hissediyordum. Bu yaz Kalkan’a geleceğinden bahsetmişti bir de. Küslüğü uzatmak istemediğinden, babamın gönlünü alacağından... Her yaz söylediği sözlerin yine de üstünde durmama sebebim gerçek olmayacağını bilmemdi. Yıllardır böyle bir şansı varken sürekli söyleyip erteleyen de oydu. *Kısmen aynı durumdaydık*. Ben arkadaşlarıma söylemek için geceleri türlü senaryo kurup sabahına yapamayan bir ahmak sayılırdım.

Kendime bir kupa kahve hazırladığım sırada kapı sesi tüm evi çevrelediğinde kalbim yerinden oynadı. Saatlerdir onu bekliyordum işin aslı. *Araf Altemur*.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve elimdeki kahveyi tezgâha bırakıp dış kapıya doğru yürüdüğümde kısa bir an üzerime göz attım. Üstümde düz bir beyaz tişört, altımda ise pijama vardı. Omuzlarımı dikleştirdim. Okula gitmediğimi fark etmiş miydi?

Kafamın içindeki tüm soru işaretlerini sildiğim sırada terleyen avuç içlerimi altımdaki kumaşa sildim ve kapıyı hızla açtım.

Kimi bekliyordum tartışılırdı ama Pınar ve Buket’i tam karşımda bulmak tartışmasız tehlike sinyallerini ateşe veren en berbat an sayılabilirdi. Midem çalkalanmaya başladı.

“Selam,” dedi Pınar, tenimin altındaki tüm renkler soluklaşıp damarlarımı terk eden kan dilimi uyuştururcasına ağzıma birikiyordu

sanki. *Öğrenmişlerdi. Öğrenmişlerdi.* Kirpiklerimi kırptırdım ağırca. “Tamay... Geçebilir miyiz?”

Bu kadar sakin olmaları mümkün müydü? Gözde söylemişti. *Beni bu yükten kurtarmıştı.* Kalp atışlarım göğsüme zarar vermek istercesine hızlı hızlı çarpmaya başladığında alt dudağımı ıslatarak başımı salladım sessizce.

“Geçin tabii... Hoş geldiniz,” dedim sesimi bulabildiğimde. Ellerindeki valizleri de o an fark edebildim. Kaşlarımın sertçe çatılmasına neden olan buydu. “Ne oldu?”

İçeriye geçtikleri sırada karşı dairenin kapısı açıldı. Araf Altemur kapıda görünürken tüm algım kısıtlanıp kanımı kulaklarıma doğru taşıdı. Uğultular çoğaldı, kalp atışlarım birdenbire yoğunlaştığında nabzım boğazımın ortasındaydı. Üzerinde koyu lacivert bir tişört ve altında siyah bir pantolon vardı. Dairesini kapatıp başını kaldırdığı saniye göz göze geldik.

Çarpılmış gibi baktım gözlerine. Bakışlarımın yüzünde dolaştığı birkaç saniyede yanağına indi gözlerim, kaşlarım daha da çatıldı. Ardından şakağına baktım. Hafif bir morluk seçilebiliyordu. Ne olmuştu yüzüne? Dudaklarım aralandığı saniye gözlerini gözlerimden ayırdı ve katta duran asansöre yöneldiğinde kızlara baktım bir an.

“Siz salona geçin... Hemen geliyorum,” dedim aceleyle.

Yüzlerindeki şaşkın ve anlamaz ifadeye çok uzun bakmadan kapıyı küçük bir aralık bırakıp arkamdan çektim. Kaşlarım çatılmış, kalbim çok daha hızlanmıştı.

“Araf,” dedim yutkunarak, göz göze kaldığımızda bir adım daha gidip yakından inceleme içgüdümü bastırdım. “Yüzüne... Ne oldu?”

“Bir şey yok.”

“Araf,” dedim sinirlerim iyice bozulurken, dişlerimi sıkarak nefeslendim. “Ne oldu diye soruyorum. Beni *sakın* geçiştirme.”

“Ufak bir kaza,” dedi sadece, gözleri arkamdaki kapıya kaydığına başı hafif geriye gitmişti. Göz göze kaldık yeniden. “Arkadaşların mı geldi?”

Ne kazasından bahsediyordu? Kalbim sıkışıp göğsümü daralttığı anda avucumun içerisindeki kapı kolunu sıktım.

“Bırak arkadaşlarımı ya, delirtme beni,” dedim dişlerimin arasından öfkeme yenilmeme ramak kalmıştı. “Ne kazası?”

“Önemli bir şey değil.” Alt dudağını yalayarak başını ağırca salladı. “Şimdi iyiyim, önemli olan bu.”

“Gelmeme sebebin bu muydu?” diye sordum bir anda, sesim fısıltı gibiydi. “Geçen hafta...”

Bakışlarımda oyalandı kızıl kahverengi gözleri. “Buydu,” dedi ifadesinde tek bir oynama olmazken. “Hastanede kalmam gerekti, Engin yanımdaydı.”

Kafam öyle karışmıştı ki ve öyle kötü hissediyordum ki şimdi histerik bir nefes verebildim yalnızca. “Bana böyle bir şeyi söyleme gereği duymadın mı?”

Kaşları hafifçe çatıldığında bakışlarından çözmeye çalıştığım her şeyin elimde kaldığını hissettim.

“Engin dışında kimsenin haberi yoktu,” dedi bir adım üzerime doğru yaklaştığında kalbim yerinden oynadı. “Endişe et istemedim ama gel gör ki yüzüme bile bakmadın.”

“Öfkeliydim,” diye dişlerimin arasından soludum. “Kaza yaptığını söyle-”

“Tamay!” diye seslendi Buket içeriden aynı saniye. “İyi misin? Bir sorun mu var?! Nereye kayboldu ya...”

“Bekletme arkadaşlarını,” dedi Araf kattan gittiğini fark etmediği asansörü çağırarak. “Gökhan Efendi ötmemiş belli ki. Senin adına sevindim. Yoktan yere aranız bozulmasın.”

Aramızdaki her şeyin büyük bir yumak olma yolunda emin adımlarla gittiğini hissediyordum. Onun da, benim de kafaya taktığım şeyler vardı ve bir an önce çözüme kavuşmalıydı. *En azından benim için.* Dün onunla yüz yüze geldiğimiz ilk anda nasıl yüzünü fark edememiştik mesela? Kalbim ani bir pişmanlıkla yanıp kavruldu. Sertçe yutkundum.

“Gözde’ye söylemiş, kızlara da ben söyleyeceğim,” dedim kısık bir sesle, asansör tam katta durduğunda ifadesini çözmekle meşguldüm ama o kadar afallamıştım ki bunu bile yapamıyordum. Geldiğimiz raddede hiç düzgün bir iletişimimiz olmadığının farkındaydım ve ne

yapacağımı bilmediğimden bocaladığımı hissediyordum. “Nereye gidiyorsun bu hâlde?”

“Hastaneye uğramam gerek,” dedi. “Geldiğimde konuşalım.” Dikkatle gözlerimden içeri baktı. “İstersen.”

“Niye gideceksin? Durum o kadar mı kötü?” Cümleler bir türlü toparlanamıyordu kafamın içerisinde. Tüm hafta hastanede kalmasını gerektirecek boyutta ne olmuştu? “Bana anlatır mısın artık şunu? Ciddi bir şey mi oldu? Bir yerin-”

“Tamay!” diye bir kez daha seslendi arkadaşlarım, omuzlarımı düşürerek bir anlığına duraksadım ve kapıyı açarak başımı ileri uzattığımda onların burada olmasından bu denli rahatsızlık duyduğum başka bir an olup olmadığını sorguladım. Ama yoktu. Şu an hiç yanımda olmamaları gerekiyordu. “Geleceğim, müsaade edin kızlar,” diye seslendim salon girişinde dikildiğini fark ettiğim Buket’e. “Salonda bekleyin. Geliyorum.”

Buket mahcup olmuş bir ifadeyle başını salladı ve arkasını dönerek içeri yöneldiğinde keskin bir nefes daha alarak kapıyı bırakıp önüme döndüm. Hâlâ oradaydı ve ifadesinden açıkça rahatsız olduğu belli oluyordu.

“Gördüğün gibi bana ayıracak vaktin yok,” dedi yalancı bir alayla, çenesi daha gerginken dişleriyle ezdi bir an dudaklarını ve aynı anda kaşlarını çatarak suratını buruşturdu belirsizce. “Arkadaşlarının yanına dön. Gerçekten sinirlerim bozuk, tüm arkadaşlarımdan da nefret ediyorum haberin olsun.”

Konuşmak için berbat bir andaydık, biliyordum ama bir şeyler söylemek istiyordum da aynı zamanda.

“Benim nelerden nefret ettiğimi duymak ister misin?” diye sordum kısık bir sesle. “Başlarsak bayağı uzun bir liste olacak çünkü.”

“İsterim ama senin ona da vaktin yoktur şimdi,” dedi güler gibi, üzerine çullanacaktım şimdi sinirden. Ona doğru bir adım attığımda gözleri kısıldı. “Ne? Var mı? Çok sevgili arkadaşların yanlış anlar sonra, onları düşünmek lazım.”

“Sorun arkadaşlarım mı ya?” diye dişlerim arasından soludum öfkeyle, kızların duyacak olması da önemini yitirmişti sanki ama

aramızdakileri kızıştırmamak için çenemi kapatmam gerektiğini hissediyordum. “Seninle kavga etmek falan istemiyorum, Araf,” dedim pes ederek, istemsiz çattığım kaşlarım aşağısından gözlerine uzun uzun baktım. Birkaç saniyeydi belki ama gereğinden fazla bir vakit gibi hissettiriyordu. “Birbirimizi anlamamaktan başka bir halt yapmıyoruz çünkü.”

“Ben hariç herkesi anlamaya, herkesin ne düşündüğünü önemsemeye ve gönüllerini yapmaya çok niyetli olduğundan da olabilir,” dedi homurdanır gibi. “Boş versene... Gitmem gerek.”

“Tek başına mı gidiyorsun? Bu hâlde... araba kullanabilir misin?” Kalbim göğsümden çıkıp ona koşmak istercesine atıyordu ve her ne kadar vicdan yapmış olsam da adım atmamı engelleyen çok büyük bir boşluk hissediyordum. “İyi değilsin... Görüyorum bunu. Tek gitme, yanında biri olsun.”

“Hmm?” Kaşlarını belli belirsiz kaldırdı. “Kim gelmeli benimle?”

Kurumuş dudaklarımı ıslatarak kirpiklerimi kırıştırdım. “Engin buralarda mı?”

“Günlerdir yanımdaydı, dinlenmesi lazım,” dedi doğruca. “Çocuk değilim zaten, hallederim.”

“Halledemeyeceğini söylemedim,” dedim. “Yalnız olmanı istemiyorum sadece.”

“Sana şimdi gel, yanımda ol desem... Yapabilir misin mesela bunu?” Donup kaldım ilk saniye. İçeride arkadaşlarım olmasaydı yapardım. “Yapamazsın. Yanımda senin olmanı istiyorum desem ne değişir? Ben söyleyeyim, hiçbir şey. Çünkü... arkadaşlarının istekleri daha önemli.”

“Arkadaşlarımı meselemiz hâline getirme, bu benimle alakalı... Bizimle alakalı,” dedim kısık bir solumayla, ikimizi işaret ederek. “Benim onlara söylediğim yalanlar, senin bana söylemediğin her şey... Ya da ailenin gözünde hiç oluşum... Her şey bundan ibaret.”

“Benim gördüğüm bu, Tamay,” dedi yorgun bir şekilde. “Hatalıyım. Yalan söylememem gerekti. Sebebini söyledim. Sana bahane geliyorsa gönlünü de almayı bilirim... İkimiz için çabalarım ama bak-sana ulan bize. Her şey tek taraflı... Ben böyle bir şey istemiyorum.

Ben hayatımdaki kadının üçüncü ya da beşinci planı olmak istemiyorum. Beni hayatının neresinde istediğine bile karar veremiyorsun. Evlilik problemse, boşanıyoruz işte. Önemi yok. Ben seninle hayatımın sonuna kadar flört edebilirim, sevgili olurum, evlenirim de... Ben seninle *olurum* çünkü. Bir şekilde değil, her şekilde.” Göğsünü aldığı nefesle doldurduğunda canı yandığından olsa gerek bir anlığına mimikleri kasıldı. Başını iki yana salladı ağırca. “Ama senin hayatında bana yer yok.”

Kalbimden derine iteklenen bıçağa uygulanan şiddetli bir etkiydi kelimeleri. Yanağımı içeriden dişledim. Duruşumu dikleştirip ifademi korumaya özen gösterdim ama öyle zorlanıyordum ki...

“Yani kısacası,” diye devam etti. “Sen haklıydın. Ben yanıldım...” Çenesi hafifçe gerildi. “Benimle bu evliliğin sahte olmasına rağmen bu yola çıkabilmeye cesaret eden o kadınla oluruz ama... beni yanına koyamayan bu kadınla ihtimalimiz bile yok.”

“Bana bunu söyleyemezsin. Bunu sadece bana yükleyemezsin, Araf,” dedim nefesimi tutarak, gözlerim yaşlarla ıslanacaktı neredeyse. “Kendini böyle mi aklıyorsun? Ben onlara yalan söyleyerek hata yaptım... Toparlamakta zorlanıyorum. Ya sen? Tüm ailen benim karşımda, o kızın yanında. Aylardır benim katlandığım şeyin ne olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok.”

“Tamam,” dedi üzerime iki adım daha atarak ansızın, zamanın içerisinde akıştan çıkmış gibiydik. Kokusunu yakından soluyordum. Etrafımı kuşatan ona dair her şeydi ve kalp atışlarım da aklını yitirmiş gibiydi. “Elimi tut, arkadaşlarının karşısına çıkalım. Sonra... Geriye kalan her şeyi bana bırak, ben toparlarım.”

Göğüs kafesimi yutan sert bir fırtına çıktı içimde bir yerlerde. Midem ağır ağır çalkalanmaya başladığında dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerine baktım. Ciddiydi. Biliyordum. Parmaklarım titrerken ciğerlerimde asılı kalan nefesi son kez verir gibi bıraktım ve eline uzanmak için hamle yapacağım sırada kapı arkamdan açıldı bir anda. İrkilerek sırtımı döndüğümde Buket’i buldum karşımda.

“Şey... Kusura bakma,” diye mırıldandı hafif bir çekinceyle, gözleri Araf’a doğru kaydığında başıyla selam verdi. Ardından gözleri

gözlerime çevrildi. “Telefonun üst üste çaldı. Önemlidir diye getireyim dedim.”

Sessiz kalarak başımı salladım ve çarpan kalbimi sakinleştirmeye fırsatım olmadan telefonu elinden alarak başımı Araf’a doğru çevirdiğimde Buket bize kısa bir bakış atıp içeri geçti yeniden. Beş cevapsız çağrı Bihter Hanım'dandı ve kaşlarımı çatmamı sağlayan da buydu. Normal şartlarda beni mecbur kalmadıkça aramazdı.

“Annen aramış,” dedim ekrandan başımı kaldırdığım sırada telefon yeniden çalmaya başladı. Ona baktım yeniden. “Ve yine arıyor.”

Beklemeden aramayı yanıtlayarak kulağıma götürdüğümde nefes nefese sesini duydum. “Tamay... Araf’a ulaşamadım,” dedi telaşla, kaşlarım daha derin çatıldı. “Yanında mı? Acilen buraya gelmesi lazım... Azra intihar etmiş. Hastanedeyiz...” Bir yandan kızarcasına devam ediyordu. Ağlamaya başlamıştı ve öfkeli sayılırdı. “Senin yüzünden, Tuğrul... Kaç yıldır bizimle olan kıza evden taşınmasını söyledin, o yüzden işte. O kız bize emanetti... Yerimizi mi daralttı? Evi bile dizmişsin... Kovar gibi. Ondan habersiz... Kim için? Ne için?!”

“Başlama, Bihter! Söyledim sana... çocuklar için diye!”

Telefonu kulağından uzaklaştırdı ama sesi hâlâ kulaklarımda çınılıyordu.

“Azra bizim kızımız gibi! Kızımız! İyi mi oldu şimdi?! Kime ne zararı var?! Yeri dar olan gitsin!” İçli içli ağlıyordu. *Bana mı diyordu?* Bana diyordu. “Ya bir şey olursa...”

Öyle bir şoka girmiştim ki kelimeler aklımın içerisinden silinip kaybolmuş gibi birkaç saniye boş boş bakakaldım. Ardından boğazımın ortasına biriken yangını yutmak için dişlerimi sıkıp yutkundum. Yetmedi, titrek bir nefes aldım.

“Ne olmuş?” diye sordu Araf aynı saniye.

“Ben...” dediğimde gözlerimi asılı kaldığı noktadan kurtarıp karşımdaki gözlere doğru kaldırdım. Sonra karşımdaki kadına tek bir şey bile söylemeden telefonu kapatarak elimi bir yanıma indirdiğimde omuzlarımı ancak dikleştirebildim. Ne yapmam ya da söylemem gerektiğine karar veremediğimden alt dudağımı dişlerim arasına gönderip dişlerimi birbirine bastırdım.

“Tamay, *ne oldu* diyorum.”

“Anneni araman gerek,” dedim ardından zorlukla, kaşları çatıktı. Anlamamış gibi bakıyordu gözlerime, eli doğrudan cebine gittiğinde kapıyı açarak içeri geçmeden önce başımı iki yana salladım. “Bu sizin aile meseleniz... Git sadece.”

Gözlerimi kapatarak kapıyı örttüğümde kendimi o kadar sıkıyordum ki nefes alamaz hâldeydim. Kapının arkasından çekilip sırtımı geri çevirdiğimde yaşlarla ıslanan gözlerimi aralayabildim. Bu kadarı ağırdı. İntihar mı etmişti? Ne için? Gözünü bu denli karartacağı boyutta mıydı takıntısı? Midem aniden çalkalandığında koşar adımlarla banyoya ilerledim ve midemde ne varsa çıkardım. O kadar stres altındaydım ki karnıma giren krampların dineceği yoktu. Bunalıyordum. Yaptığım şeyden, burada olmaktan, okuduğum bölümden, kurduğum arkadaşlıklardan... Bu evlilikten, pişmanlık duyuyordum. *Yeri dar olan gitsin*. Bana diyordu işte. Biliyordum. Bir yandan ağlarken musluğu açmış kendime gelmeye çalışırken tezgâhın iki yanını buz tutmuş parmaklarımla tutarak hıçkırdım.

Arkadaşlarımın sesleri uğultu hâlinde geliyordu kulağıma. Sırtımı sıvazlayan birinin varlığını hissediyordum ve çok daha nefret ediyordum her şeyden.

İntihar etmiş.

“Tamay,” diyen arkadaşıma ait sesi duydum, dudaklarımı birbirine bastırarak iç çektiğimde avuçlarıma dökülen suları yüzüme çarpıyordum. “Tamay... Ne oldu? İyi misin?”

Birkaç dakika tanıdım kendime. Musluğu kapatıp kalbime sokulan sancıları dindiremeyeceğime emin olduğumda ise avuçlarımı yüzüme çıkarmış sıvazlıyordum. Antalya’ya gitmek istiyordum. Ailemin yanına. Babam ve annemin kolları arasına... Daha eskiye, ablam ile yüzme yarışı yaptığımız günlere... Her şey daha kötüye giderken düşünebildiğim yalnızca buydu. Her yaz gelip babamla tatilini geçiren Tuğrul amcayı aynı bilmek istiyordum mesela. *Babamın en iyi dostu, aralarından su sızmaz. Bihter teyze, tam bir kokoş ama annemin yanında çok da neşeli...* Bihter teyze diyebildiğim, annemle gülüp eğlenirken eşlik edebildiğim zamanları geri getirebilir miydim? Şimdi debelenip durduğum kuyuda boğulacağımı hissederken geri dönüşü

olmayan bir yola benim yüzümden girmek isteyen başka bir kadını düşünüp kendimi kötü hissetmek istemiyordum. Ben ait olmak istediğim yerde bir süredir fazlalık hisseden Tamay Reva Yazgan'dım.

“Tamay... Endişelendiriyorsun,” dedi Pınar eline havlu almış yüzümü kuruluyordu, boğazıma dizilen düğümleri itekleyemedim. Kaşları endişeyle çatılmış, banyonun ortasında dikkatle bana bakan arkadaşlarımdan üzerinde gezdirdim yaşlarla dolan gözlerimi. Pınar omuzlarımı tutarak hafifçe sıvazladığında dudaklarım aralanmış, kızarmış gözlerle ona bakıyordum. “İyi misin?”

“Ben evliyim,” dedim aniden, donuk bakan gözlerle şokla sarsılan gözlere baktım. “En baştan bu yana... Aylardır evliyim.” Burnumu çekerek yutkundum sertçe. “Uludağ'da... Gözde'nin bahsettiği adam, benim kocam. Aylard-”

“Şaka mı yapıyorsun?” diye sordu Pınar şok içinde, elleri ateşe dokunmuş gibi üzerimden çekildiğinde çenemi dikleştirdim. “Ne demek *evliyim*? Gözde... Gözde'nin dilinden düşüremediği adam zaten evli değil miydi? Komşundu... Ne saçmalıyorsun, Tamay?”

“Az önce kapındaydı,” diye araya girdi Buket, inanamıyormuş gibi. “Ciddi misin sen?”

“Ciddiyim.”

“Bu...”

Sustu Pınar.

“Geçen yaz evlendik,” dedim bomboş bir sesle. “Evli olmaktan utandığım için... söyleyemedim. Yirmi yaşında, üniversiteye yeni başlamışken evli olarak anılmak beni kötü hissettirecekti. Ama... artık devam edemiyorum. Ben evliyim. Bilmiyorum... Bundan sonra ne olacak, hiç bilmiyorum. Gözde öğrendi, yalan söylediğim için benden nefret ediyor. Siz de edeceksiniz. Yalancı olduğumu düşüneceksiniz, bahanesi olmadığını da söyleyeceksiniz. Haklısınız. Herkes haklı. Kocam... Ondan utandığımı düşündüğü için benden vazgeçmiş durumda. Haksız mı? Değil işte. Eğer o arkadaşlarına benden bahsetmeseydi, evli olduğunu saklasaydı ben de böyle düşünürdüm zaten. Başka ne düşünecek? Haklı... O da haklı. Kaza bile yapmış, yüzündeki yaralara rağmen fark etmedim. Başka ne düşünür ki? Onu

önemsemediğimi söylüyor, öyle değil ama başka nasıl inanacak ki? Her şey ortada. Sanırım...” Ağlıyordum bir yandan. “Sanırım boşanacağız.” Çenem titredi ağırca. “Ailesi... beni fazlalıkmış gibi falan görüyor zaten. Mutlu olabilirler. Ama benim ailem... Olmaz. Onlar... Araf’ı da seviyor. Niye olsunlar ki? Babam... Tuğrul amcayla bir daha konuşmayacak büyük ihtimalle. Tuğrul amca Araf’ın babası, onu çok severim ve aslında o da beni de sever ama... Azra kadar değil. Azra’yı daha çok severler. Ben Azra gibi olamam onlar için. Farkındayım bunun. Azra... Araf’a takıntılı ama onun ailesi için kızları gibidir... Oğullarından bile ötedir. Bana geçen yaz yapmadığını bırakmamıştı... Tabii, kimse bilmiyor. Bilseler de bana inanmazlar zaten. Bugün intihar etmiş. Araf için... Onun için yapmış. Ama biz... boşanacağız. Haberi olduğunda mutluluktan delirecektir. Ama ben... sanırım üzüleceğim de... Benden vazgeçtiği için zaten yeterince üzgünüm. Büy-”

Pınar bir anda beni kolları arasına çekip sarıldığında öyle beklemiyordum ki bunu yerimden kımıldayamadım birkaç saniye. Sözlerim havada asılı kalmıştı. Gözlerimi yumdum sıkıca. Ardından kollarımı kaldırıp ona karşılık verdiğimde kalbimden buharlaşıp uçan yükün beraberinde hıçkırarak içli içli ağlamaya başladım. Sanki aylardır ihtiyacım olan şey buymuş gibi... Tüm gerçekleri söylemiştim işte. Bilmesi gereken herkes, her şeyi biliyordu. *Tamam. Bitti. Bu kadar.*

“Tamay... Kıyamam sana,” dedi Pınar saçlarımı sessizce okşamaya başladığında, titrek bir nefes aldığını hissettim.

Banyonun ortasında arkadaşımın destek olurcasına sırtımı sıvazlayan dokunuşları ve kelimeleriyle geçen birkaç dakika boyunca dinginleşene kadar sesimi çıkarmadım Her ne olursa olsun, son zamanlarda bu kadar iyi hissettiğim başka bir an daha yoktu. İçimdeki zehri kusmuşum gibi hissediyordum.

Tam olarak beş dakikanın sonunda salonda koltuklara yerleşmişken hâlâ sessizdim ve kollarımı etrafıma sarmış bir şekilde koltukta oturuyordum. Buket kahve yapmak için mutfığa geçmişti. Pınar ise tam yanımdaki boşlukta oturuyordu.

“Daha iyi misin?” diye sordu derinden bir fısıltıyla, bir avucu hâlâ kolumu okşuyordu.

Başımı ağırca salladım. Dirseklerimi dizlerime yaslayıp öne doğru eğilmiştim ve bakışlarım ortadaki boş sehpaye asılı kalmıştı dakikalardır.

“Yani şimdi...” diye nefeslendi Pınar, dudaklarımı birbirine bastırıp başımı omzumun üzerinden ona doğru çevirdim. Bana dikkatle bakıyordu. “Evlisin. Kocan da Araf olan adam...”

Başımı salladım tekrardan.

“Yalancıyım,” dedim gözlerine bakarak. “Gözde öyle söyledi.”

“Yalan olduğu doğru...” dedi inkâr etmeden. “Ama yalancı değilsin. Ben de olsam... Çekinirdim. Ben olsam bu yaşta evlenmezdim tabii de, konumuz bu değil. Ben seni anlıyorum, sinirliyim ama anlıyorum.” Göğsünü derin bir nefesle doldurdum. “Çünkü aylardır seni tanıyorum... Sen kötü biri değilsin, Tamay. Olamazsın.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” diye sordum titreyen sesimle. “Gerçekten mi?”

“Yemin ederim,” dedi belli belirsiz tebessüm ederek. “O kadar çok şey sayarım ki sana, senin fark etmeden yaptığın ama benim için önemli olan... Senin özünde yok kötü bir şeyi yapmak, yalan söylemek de. Tanıdığım en samimi insanlardansın.”

“Gözde... Hiç öyle şeyler söylemedi. Çok kötü hissettim,” dedim boğazım düğüm düğümdü. “Tamam, onu da anlıyorum ama... çok ağır şeyler söyledi.”

“Gözde biraz alıngan, o hep böyle,” dedi. “Bu konuda küsmekte, kızmakta da haklı... yani düşününce en yakın arkadaşımın kocasına fark etmeden dibim düşse ve arkadaşım hiç söylememiş olsa ben de sinirlenirdim.”

Utançla inleyerek başımı önüme çevirdim ve ofladım. “O kısımları unutalım lütfen,” diyebildim, evliliğimin *sahte* olan kısmını bilmelerine gerek yoktu.

“O da anlayışla karşılar, biraz zaman geçsin önce,” dediği sırada Buket elindeki tepsiyle salon girişinde belirdi. “İnanılmaz bir şey ama cidden...”

“Öyle,” dedi Buket, önümüze bardakları yerleştirirken. “Ama Pinar’a katılıyorum... Sonuçta senin hayatın, senin seçimin. Şu hayat kafaya takmayacak kadar kısa... Kim ne der umursama kızım ya.”

“Bence de,” dedi Pinar.

“Ama aklıma yatmayan şey şu,” diye devam etti Buket, çapraz köşeye yerleştiğinde göz gözeydik. “Biz arada sırada burada kalıyorduk... Evin falan hiç kocası olan birinin evi gibi değil.”

Omuzlarımı düşürerek dudaklarımı ıslattım. “O biraz uzun mesele,” dedim kuru bir sesle. “Araf mimar zaten... Bazen işi uzuyor, bazen yurt dışına çıkıyor, böyle yani.”

“Boşanacak mısınız peki gerçekten?”

Kalbime sivri dikenler batıyordu şimdi. “Evet.”

“Sevmiyor musunuz birbirinizi?” diye sordu Buket. “Bize anlattığını söyle işte... Çözülür.”

“Bizim tek meselemiz bu değil,” dedim buruk bir şekilde gülüp.

“Şu Azra denilen kız... Ölmüş müdür acaba?”

Gözlerim irileşti hızla. “Tövbe de ya, Buket,” dedim, ihtimali bile korkunçtu. “Allah korusun.”

“Öylesine çıktı canım ağzımdan,” dedi Buket mahcup bir şekilde, kahvesinden bir yudum aldığı anda. “Kapıda kavga ediyordunuz galiba.”

“Evet,” dedim sadece. “Şu sıralar sürekli kavga ediyoruz.”

“Çok yakışıyorsunuz ama,” dedi Pinar kolu ile kolumu dürtüp. “Yeni evliliklerin kavgadan çok sevişmeyle geçmesi gerekir... Yani öyle söylüyorlar.”

Sahte evliliğimize dair hiçbir fikirleri olmadığından böyle konuşmasına karşılık sadece gözlerimi devirebildim. Tenimin ısı kulaklarıma kadar çıktığında alt dudağımı ıslattım.

“Kavga etseniz bile şu sıralar erteleyin,” diyen Buket’ti. “Final haftası geliyor, odağını bozma. Bu yüzden alttan alanları çok duydum... Haziran sonuna kadar hayatında hiç erkek yokmuş gibi yaparsan iyi olur.”

Güldüm istemsizce. “Haklısın.”

“Haklıyım tabii kızım. Hem bak... Demedi deme ama bu kız oyun çeviriyor olabilir,” diye devam etti Buket, gözlerim gözlerine değdi. “Yani dikkat çekmek istiyordur... İntihar etmek ne ya? Ne derece takıntılı bu manyak?”

Sessiz kaldım. Bir şey söylemek istemiyordum.

“Belli ki canını sıkıyor bu konu,” dedi Pinar konuyu kapatmak için. “Elimizden gelen bir şey varsa söyle ama onun haricinde... Evliliğine karışmak doğru gelmiyor. Nasıl mutlu hissedeceksen öyle yap.”

Nasıl mutlu hissediyordum? Antalya’da mutlu hissediyordum. O kadar uzağa gitmeye gerek yoktu, iki hafta öncesine kadar Araf Altemur’un ilgisi tarafından kuşatılmışken de yeterince mutlu hissediyordum işte. Sonrasında kandırıldığımı öğrenmeseydim işler belki bu raddeye gelmeyecekti ama geri dönüşü olmuyordu yaşanılanların. Ve şimdi... arkadaşlarıma söyleyip kurtulduğum yalanın yükü ortadan kalkmışken pişman da hissetmiyordum.

Üstüne düşeni yaptın, Tamay.

Evli olduğumu söylemiştim. *Gerisini bana bırak, ben hallederim*, demişti bana. Elini tutmamı da istemişti ama yapma fırsatım olmamıştı. Şimdi büyük bir ihtimalle hastanedeydi ama kendisi için mi, yoksa Azra için mi? İşte bunu bilemiyordum.

Sıkıntıyla iç geçirdim. Günün geri kalanında kızlar beni tek bırakmadı ve hiç yalan söylemişim gibi hissettirmeden bana destek olduklarından kendimi o kadar da kötü hissetmiyordum. Birkaç kez elime telefonu alıp Yazgı’ya Azra’yı sormak istesem de yapmamıştım. Kötü bir şey olsaydı daha hızlı kulağıma ulaşacağından kendimi böyle teskin ediyordum. Gerisi o manyağın sorunuuydu. Çünkü yaptığı hiçbir şey normal gelmiyordu kulağa. Araf’ın nerede olduğunu düşünmek ise asıl meselemmdi.

Akşama soslu tavuk ve makarna yapmıştı Pinar. O sırada bugün ne için geldiklerinden bahsetmişlerdi. Ev sahibi onları kapı dışarı etmişti ve aniden evsiz kalınca soluğu doğruca bende almışlardı pek tabii. Yarın ev bakmaya gideceklerini, birkaç gün burada kalmak istediklerini ama evli olduğum için burada kalma fikrinin şimdi çok da mantıklı gelmediğini... Her şeyi konuşmuştuk. Israrlarım sonucunda en azından bu geceyi burada geçireceklerdi.

“Emin misin kocanın bu gece gelmeyeceğine?” diye sordu Buket emin olabilmek ister gibi. “Adamın evini işgal ettik resmen.”

“Eminim,” dedim tereddüt etmeden, ders notlarını çıkarmış birlikte çalışıyorduk. Saat gece yarısına geliyordu. “Bunları düşünme, ayrıca ev bana ait.” *Ve o da. En azından bir zamanlar.*

“Tamam öyleyse,” dedi omuzlarını düşürerek.

O gece kızlar koltuklarda sızarken ben odaya geçtiğimde hâlâ telefonumu kontrol ediyordum herhangi bir bildirime karşılık. Altemur ailesinin umurunda olmadığımı açıklı. En azından ablam ve annem yazmıştı bir şeyler. Bir de yeğenimin fotoğraflarını atmıştı ablam. Gülümseyerek incelediğim fotoğraflar sonunda uykuya yenik düştüğümde saat gece iki sularını gösteriyordu.

Geç uyumak kesinlikle bana göre değildi ve şu sıralar beni uykularımdan bile eden tek kişiyi unutabilmek adına sabah erkenden kalkmış ve doğruca kızlarla okula geçmiştim. Günün geri kalanında sadece derslerle meşgul olup akşam beşe kadar fakültede oyalanmışım. Gözde ile durumlarımız hâlâ aynıydı. Aynı ortamda kalmıyorduk. Kızlar ise dersten erken çıkıp doğruca ev bakmaya gittiklerinden tek başıma kütüphaneye gitmeyi seçmişim. Sınav zamanları yaklaştığından sebep içerisi kalabalıktı elbette ama ders çalışmak için bir köşe bulabilmişim.

Saat akşam sekize yaklaştığı sırada taksiden inmiş, yaşadığım siteden içeri girerken aramıştı Yazgı. İlk an donup kalmamı, bir sonraki an ise gergince telefonu yanıtlayıp kulağıma götürmemi sağlayan bir sessizlikle bahçede durduğumda gözlerim etrafta dolaşıyordu. Haziran ayının ilk günlerindeydik ve tüm gün cehennem gibi hissettiren sıcak, akşam hafif esintiler eşliğinde tenime dokunurken daha durgunlaşmış hissediyordum.

“Tamay,” dedi Yazgı açar açmaz.

“Bir şey mi oldu?” diye sordum kaşlarımı çatarak, kalp atışlarım endişeyle çalkalandığında gözlerimi karşıma dikebildim.

“Bir şey yok. Müsait misin?” diye sordu gergin ve çekingen bir şekilde. “Yanına gelmek istiyorum da.”

Yazgı'ya Altemur malikânesinden bir hışımla çıktığım günden beridir mesafeli yaklaşıyordum. Onun bu yaşanılanlarda yeri ne henüz bilmiyor olsam da o sıralarda Alin'in sözlerinden yola çıkarak kandırıldığıma inandığım bir konumdaydı.

"Müsaitim," dedim düz bir sesle.

"Tamam o zaman, yarım saate sendeyim..."

"Yazgı," dedim telefonu kapatacağını hissettiğimde. Duraksadı. "O kız iyi mi?"

"Kötüye bir şey olduğu nerede görülmüş?" diye sordu homurdanır gibi. "Eve geçti bir saat önce... Neyse, gelince anlatırım ama iyi."

"Anladım."

Telefonu kapatıp bloktan içeri girdiğimde asansörü çağırıp kata çıkmam birkaç dakika sürdü. Bir yandan çantamın içinde evin anahtarını arıyordum. Sabah öyle acele çıkmıştım ki anahtarı almadan çıkma olasılığım vardı ve katta durup da hâlâ çantamı çekiştirirken bulamamış olmak da bu gerçeğe yüzleştiriyordu beni.

Sabırla derin ve sert bir nefes aldım içime. Anahtarı unutmuştum resmen.

"Aferin, Tamay," dedim dişlerimi sıkarak, kendi dairemin önünde öylece dikiliyordum şimdi.

Bulabildiğim tek anahtarlık Araf'ın evine aitti ve ihtimallere karşılık birbirimize bıraktığımız ev anahtarlarının bir işe yaraması gereken noktadaydım. Onun evine girip yedek anahtarımı alabilirdim. O evde miydi peki? Elimdeki ders kitaplarını ve çantamı kapının dibine ilıştırıp doğrulduğumda yavaş adımlarla karşı daireye yaklaştım. Dünden bu yana ortalarda görünmüyordu.

Sessizce zile bastım önce. Normalde ilk çalışta açardı ama üst üste üçüncü çalmamda bile açmadığına göre kesinlikle evde değildi. Rahatlamış bir nefes verip anahtarı deliğe taktım ve çevirdim. Kapıyı açarken kalp atışlarımın kulaklarıma dizdiği uğultular arasında kan akışım da hızlanmıştı. Hızlı hareket etmem gerekiyordu.

Doğruca yatak odasına yürüdüm. Etraf karanlık olduğundan salonun açık bıraktığı ışığı dikkat çekiyordu önce. Holün ışığını açtım. Ardından yatak odasına girdim. Kokusu ciğerlerime saklanırken

büyük nefesler alıyordum. Onu hafızamda daha uzun süre saklamak ister gibi... Koku hafızası diye bir şey vardı ve onunki hiç hatırımdan çıkacak gibi değildi.

Anahtarı tahmin ettiğim yerde bulup etrafı fazla kurcalamadan odasından çıkılacağım sırada yatağın baş kısmındaki komodinde duran kâğıtlar ilgimi çekti. Kaşlarım daha çok çatıldı istemsizce. Oraya doğru yürüdüm ve tenimi yalayan soğuk ürpertiye karşılık avucumdaki anahtarı sıktım.

Yatağın baş kösesine yerleştirdim ve kâğıtları çekip aldım önce. Görür görmez tanımıştım. Boşanma belgeleri... Bize ait olan.

Yutkundum sertçe. Birebir kopyası benim evimde de vardı. Tek bir farkla, benimki ne imzalıydı ne de herhangi bir tarih vardı. *Onun-kinin aksine.*

İmzalamış mıydı? Elim titredi birden. Gerçekten onun için bitmişti bu evlilik.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve hissettiğim şeyin geçmesini diledim. Tarihe baktım, yakın bir zamandı. Kalp atışlarım sekteye uğradı. *Tamam.* Bunu sana söyledi. Boşanacağımızı biliyordum ama... Sertçe hıçkırdım sadece. Ciddi olmadığını düşünen kafamdaydı aptallık. Kırıldığını düşünmüştüm ve bu yüzden tekrar ettiğini varsayıyordum kendimce. Ya şimdi? Alt dudağımı dişlerimden içeri kaydırıp ve ağlamaya başlarken kâğıtları da komodinin üzerine bıraktım. Dün mü imzalamıştı? Burada, öylece bıraktığı kâğıtları baş ucunda tutacağı kadar yakın bir zamanda karar vermişti. Bugün bile imzalamış olabilirdi.

Titrek bir nefes aldım ve hızla çıktım odadan. Dış kapıyı örterken öyle aceleciydim ki zaman beni içine çekip yutmuş ve geriye tek bir zerremi bırakmamış gibi hissediyordum. Kendi daireme geçtim çok geçmeden. Anahtarı deliğe takmam yaşlarla ıslanan gözlerim yüzünden uzun sürdü ama kapının önündeki eşyalarımı kucaklayıp salona geçtiğimde hâlâ saniyelerden uzakta bir yerlerde gibiydim.

Sessizce ağlarken avuçlarımı yüzüme sürükleyip sıırılsıklam tenimi sıvazladım. Odaya doğru yürüdüm. Ani bir karar vermiştim. Işığı açtım, valizimi yatağın üzerine çıkardım ve dolabımın kapaklarını açtım. Finallerimin başlamasına son iki hafta kalmıştı ve burada

kalabilecek kadar iyi de hissetmiyordum. Başka gidecek bir yerim de yoktu ama en azından devamsızlık hakkım vardı. Bir dersim hari-cinde... O an bunu da umursayamadım. Sınıfta kalacak olsaydım bile bunu kafama takabilecek durumda hissetmiyordum kendimi. Sınav haftasına kadar Antalya'da olmak kulağa hiç de kötü gelmiyordu. Boğazımda biriken hisleri yutmaya çalıştım. Buna ihtiyacım vardı. İstanbul boğuyordu beni. Her şey üstüme üstüme geliyordu. Özellikle bu dört duvar...

Gerek duyabileceğim her şeyi ve ders notlarımı koyabilmek için uğraş verirken ikinci valize geçmiştim. İki hafta sonra döndüğümde eksik bir şeyler varsa yanımda götürebilirdim. Şu anlık durumu kurtarmak yeterliydi.

İki valizi sürükleyerek koridora çıkardım ve kapının girişine koydum. O sırada telefonda uçak biletlerini almıştım. Sınav takviminden bir gün öncesine de dönüş almıştım riske atmak istemeyip. Tam o sırada kapı çalmıştı. Gelen Yazgı'ydı. Üzerinde sıfır kol, siyah bir elbise vardı ve saçlarını atkuyruğu yapmıştı.

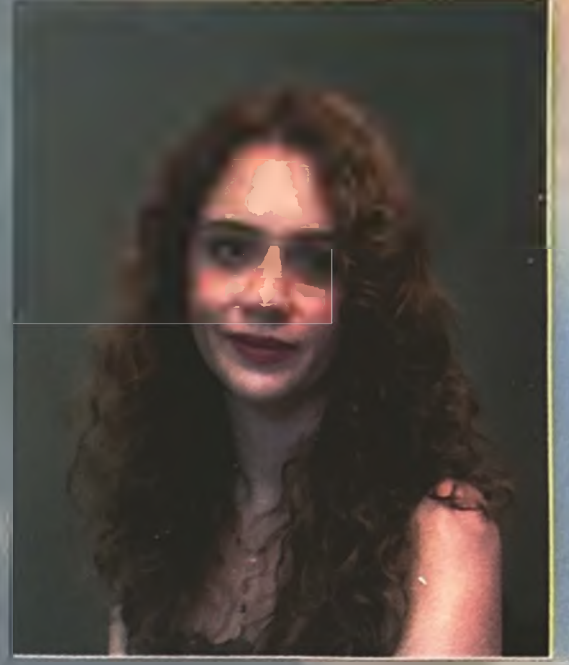
Yüzümü görür görmez kaşları çatıldı. "Ne oldu sana?" diye sorduğunda yutkunarak başımı iki yana salladım ve içeri geçmesi için kenara çekildim. İçeri adım atarken gözleri üzerimden ayrılmadı. Kapıyı kapatırken gözleri kenardaki valizlere de ancak o zaman dokunmuştu. "Bunlar ne?"

"Antalya'ya gidiyorum," dedim doğruca salona doğru yürüyerek. "Olmam gereken yere."

Çünkü artık biliyordum ki insan ait olmadığı yere aykırı olandı. Biz en baştan böyleydik.

Birbirinden ayrı, aykırı iki kıyı.

DEVAM EDECEK

Gizem Yiğit,
küçük yaşta şiir yazarak
başlayan yazma serüvenini
lise yıllarında dijital
platforma taşımıştır.
Yazar, kaleme aldığı
kurgularını 2022 yılından
beri okurlarıyla
buluşturmaktadır.

*Aykırı Kıyılar serisi, yazarın
Guardian Yayınları'ndan
yayınlanan ikinci serisidir.*